

Ninh Thần

Contents

Ninh Thần	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	27
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	55
16. Chương 16	59
17. Chương 17	63
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	73
21. Chương 21	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23	84
24. Chương 24	87
25. Chương 25	90
26. Chương 26	94
27. Chương 27	97
28. Chương 28	101
29. Chương 29	104
30. Chương 30	107
31. Chương 31	110
32. Chương 32	113
33. Chương 33	116
34. Chương 34	119
35. Chương 35	122
36. Chương 36	126
37. Chương 37	129
38. Chương 38	131
39. Chương 39	135
40. Chương 40	138
41. Chương 41	141

42. Chương 42	145
43. Chương 43	148
44. Chương 44	151
45. Chương 45	154
46. Chương 46	157
47. Chương 47	161
48. Chương 48	164
49. Chương 49	167
50. Chương 50	170
51. Chương 51	172
52. Chương 52	175
53. Chương 53	179
54. Chương 54	182
55. Chương 55	185
56. Chương 56	188
57. Chương 57	192
58. Chương 58	195
59. Chương 59	198
60. Chương 60	201
61. Chương 61	205
62. Chương 62	208
63. Chương 63	211
64. Chương 64	214
65. Chương 65	217
66. Chương 66	221
67. Chương 67	224
68. Chương 68	227
69. Chương 69	229
70. Chương 70	232
71. Chương 71	235
72. Chương 72	238
73. Chương 73	241
74. Chương 74	244
75. Chương 75	247
76. Chương 76	251
77. Chương 77	254
78. Chương 78	258
79. Chương 79	261
80. Chương 80	264
81. Chương 81	268
82. Chương 82	270
83. Chương 83	273
84. Chương 84	276
85. Chương 85	279
86. Chương 86	282
87. Chương 87	285
88. Chương 88	289
89. Chương 89	293
90. Chương 90	296
91. Chương 91	301
92. Chương 92	304
93. Chương 93	309
94. Chương 94	312
95. Chương 95	315

96. Chương 96	319
97. Chương 97	323
98. Chương 98	327
99. Chương 99	337
100. Chương 100	340

Ninh Thần

Giới thiệu

Hắn là công tử được sủng ái của tư đồ gia, Từng là thư đồng của thái tử. Trong một đêm trở thành n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-than>

1. Chương 1

Tù đồ

Năm đó, khí hậu mùa đông của Nghệ đô vô cùng dị thường. Năm ngoái chỉ là mưa dầm, thế nhưng năm nay lại đến nông nổi nước đóng thành băng. Đặc biệt ban đêm, gió to mang theo tuyết rơi gào thét ngang qua, đến mức chẳng nơi nào tránh khỏi một mảnh rét lạnh. Ngày xưa oanh ca yến hót, đêm đêm mây tía, hiện tại lại có vẻ vắng vẻ lạ thường.

Từ một góc nhỏ trong nhà lao Tư Đồ Bích dần dần tỉnh lại, ý thức trong đầu vẫn còn là một mảnh hỗn loạn, không gian xung quanh tràn đầy những tiếng kêu oan ức, tiếng rên rỉ và tiếng ma sát bén nhọn chói tai của xích sắt trên mặt đất. Những thanh âm này từ bốn phương tám hướng trào đến, đình tai nhức óc.

Y nỗ lực hồi tưởng lại việc đã xảy ra ngày hôm qua, ký ức chỉ dừng lại tại một khắc đám binh sĩ trong đêm tràn vào bắt thái tử đi.

Khi đó bọn họ đang mật đàm trong thư phòng của Thái tử Quân Thái. Lúc đó một mảnh trời đất trong kinh thành tình thế đã diễn biến đến mức khó thể nắm bắt, gần như đạt đến mức độ giương cung bạt kiếm — hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, lại gặp phải một trận hành thích. Thế nhưng không ngờ thích khách lại bị thị vệ trong cung bắt được, kẻ nọ thấy sự tình bại lộ liền phục độc tự sát. Thế nhưng điều không thể ngờ chính là, thủ lĩnh cầm quân lại lục soát được ấn tín của thái tử trên người thích khách. Hết thấy bằng chứng đều đang chỉ về Thái tử Quân Thái, thậm chí trên đường phố kinh thành đã bắt đầu sôi trào lên nhiều lời nghị luận, hầu hết mọi người đều cho rằng Thái tử muốn làm Hoàng đế đến mức không chờ đợi được nữa. Kết quả là, thân tình đậm bạc trong gia đình hoàng gia hiển nhiên xuất hiện vết rách, thậm chí đến mức Hoàng thượng không cho phép Thái tử vào cung thỉnh an.

Những mưu sĩ dưới trướng Thái tử đều cho rằng, tình huống đã diễn tiến đến mức này không bằng dứt khoát bức vua thoái vị. Lúc này, các vị hoàng tử đều mơ ước ngôi vị hoàng đế, không thành công thì thành nhân, từ trước đến giờ kết cục của phe thái tử đều phi thường thê lương, thà liều một lần còn hơn ngồi

yên chờ chết. Đến đêm qua, Thái tử Quân Thái rốt cục quyết định buông tay đánh một trận, thế nhưng giữa lúc mọi người tâm tình kích động đông dục tuyên thệ, Thái tử phủ đã bị một đám quân lính bao vây. Đầu lĩnh một gã tướng lĩnh thân mặc khôi giáp tay cầm thánh chỉ của Hoàng đế, Tư Đồ Bích nhận ra đám người này, đây là đội quân trấn giữ khu vực lân cận kinh thành, còn vị tướng lĩnh kia lại chính là người của nhị Hoàng tử.

Biến cố diễn ra chỉ trong chớp mắt, thái tử Quân Thái tụ tập phe phái mưu đồ bí mật tạo phản, sau khi kiểm tra “soát” được trong thái tử phủ một bộ long bào, lại có một thanh trường kiếm giống hệt vũ khí của thích khách đã ám sát Hoàng thượng.

Quân Thái bị bắt, Tư Đồ Bích vốn là thư đồng thiếp thân của Quân Thái cũng đồng thời bị tổng giam, những người bị liên lụy trong phủ thái tử còn có cơ thiếp, mưu sĩ, thị vệ, tôi tớ, có thể nói chỉ cần là người đều phải bị tổng giam, sự điên cuồng lúc đó thấm liệt đến mức khiến Tư Đồ Bích nghĩ đến vẫn còn run sợ. Đám mưu sĩ vốn đang mừng rỡ nhảy nhót mong đợi đến sáng để tiến hành củng cố địa vị cho thái tử, thế nhưng không ngờ tới chỉ qua một khắc đã trở thành loạn thần tặc tử, sự đột biến này khiến bọn họ không cách nào tiếp thu được, vì vậy có người bắt đầu phản kháng. Dao kiếm gặp nhau, gào khóc mắng chửi, giữa tràng diện hỗn loạn như thế Tư Đồ Bích cũng không tránh khỏi bị liên lụy, y bị người ta xô đẩy ngã nhào trên mặt đất. Y bất chấp đau đớn, lớn tiếng quát mắng những kẻ đang kích động phản kháng, thế nhưng đám người điên cuồng kia tựa hồ đã trở nên mù quáng, vây bắt nhanh chóng trở thành tàn sát, huyết hoa1 nở rộ khắp nơi khiến tầm mắt người ta trở nên mờ mịt. Đột nhiên có người dùng chuôi dao đập mạnh vào ót của y, y liền cái gì cũng không biết nữa.

Tư Đồ Bích thở dài chậm rãi đứng lên, đi tới bên cạnh cái bàn nhỏ trong phòng giam mà ngồi xuống. Y nhìn lại một chút nơi vừa nằm, ở đó chỉ có một đồng rơm rạ đen đúa không ngừng tản ra mùi vị mục nát khó chịu, cố gắng nén lại xúc động muốn nôn mửa, y vội vã cố gắng giữ sạch những thứ ô uế vương trên xiêm y của mình.

Vết thương sau lưng vẫn còn mơ hồ đau đớn, chỉ là y nhớ đến lời phụ thân đã từng nói < người=“ của=“ tư=“ đồ=“ gia=“ phải=“ luôn=“ luôn=“ có=“ khí=“ khái,=“ vô=“ luận=“ ở=“ trong=“ nghịch=“ cảnh=“ thế=“ nào,=“ đều=“ phải=“ bảo=“ trì=“ phong=“ phạm=“ của=“ mình.=“>

Vì thế cho dù rét lạnh, cho dù đau đớn, y cũng không thể giống như những phạm nhân kia, bất chước lũ chó co rút trong đám rơm rạ dơ bẩn hồng hồng lạnh.

Cho dù nhiệt độ bên ngoài khiến cả người đông lại, cho dù trong lòng đang nóng như lửa đốt, y đều phải giữ vững phong phạm của Tư Đồ gia.

Khi sự rét lạnh khiến y gần như không thể chịu nổi, Tư Đồ Bích liền đứng lên chậm rãi đi loay quanh trong lao phòng. Trước sự đột biến mãnh liệt này, y thực sự cảm khái vạn phần, Thái tử Quân Thái kỳ thực chỉ cần ngồi yên đợi kết cục là tốt rồi, hắn làm thái tử đã mười năm, trước giờ vẫn thân thiện nỗ lực, đại thân trong triều đánh giá hắn vẫn luôn là tán thưởng có thừa. Huống hồ, Quân Thái lại là trưởng tử của nguyên Hoàng hậu2, huyết thống thuần khiết mà cao quý, thế lực sau lưng của nguyên Hoàng hậu thật sự cũng không thể khinh thường —— Thủ lĩnh sĩ tộc của vương triều Đại Thích là Tư Đồ gia, gia chủ Tư Đồ gia là Tư Đồ Nhữ3 phụ thân Tư Đồ Bích, cũng chính là thân đệ đệ của nguyên hậu.

Lịch đại tổ tiên của Tư Đồ gia làm quan cũng đã có qua vài trăm năm lịch sử, trước sau có bốn vị thừa tướng, mười lăm vị thượng thư, hai mươi tám vị học sĩ, những phẩm cấp quan viên khác không thể đếm xuể, là tượng đài sừng sững không thể lật đổ trong lòng người đọc sách khắp thiên hạ. Toàn bộ sĩ tộc của vùng Trung Nguyên đều tự xem là Thiên Lôi của Tư Đồ gia, hầu như chỉ đầu đánh đó.

Có một gia tộc hùng hậu như vậy chống lưng kỳ thực đã đủ để cho Quân Thái khí định thần nhàn, chỉ bất quá được làm vua thua làm giặc, sự việc đến nước này đã không còn gì để nuôi tiếc nữa.

Bên ngoài vang lên vài tiếng động lớn ồn ào, chỉ chốc lát sau đó là thanh âm cửa lao bị mở ra, tiếp theo là từng tiếng bước chân nặng nề mang theo sự ma sát của xiềng xích truyền đến. Có ngục tốt lớn tiếng quát: “Mau nhanh đi vào! Con mẹ nó còn muốn kỳ kèo cái gì!”

“Hoa lạp lạp” âm thanh xiềng chân thông thả, tập tễnh đến gần, Tư Đồ Bích quay đầu lại, nhìn về phương

hướng phát ra tiếng động. Tuy rằng trên mặt biểu hiện bình tĩnh vô ba, nhưng đợi đến khi thấy được người nọ, y vẫn âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Đây phải là một người như thế nào, toàn thân chồng chất không ít vết thương hầu như không có một địa phương nào lành lặn, cả người toát ra khí vị huyết tinh nồng đậm. Gương mặt lại càng thêm thê thảm, tất cả có thể nhìn thấy đều là máu và vết bẩn, thoát nhìn người nọ dường như vừa bước ra từ Tu La địa ngục.

Tựa hồ là cảm thấy được ánh mắt của Tư Đồ Bích, người nọ quay đầu nhìn y một cái, sau đó hừ một tiếng cười lạnh.

“Hạ Ly.” Tư Đồ Bích điều chỉnh tâm tình, dùng giọng nói không gợn sóng gọi tên đối phương. Hạ Ly là người thân cận bên cạnh Quân Thái, ngay cả tam phẩm nhất đẳng thị vệ của Thái tử phủ cũng phải chịu hình pháp như thế, phỏng chừng những người khác đều không có cơ hội may mắn tránh thoát.

Hạ Ly cười rộ lên: “Sợ sao? Lập tức đến phiên ngươi.”

Khóe miệng Tư Đồ Bích hơi câu lên, nhàn nhạt nói: “Có gì phải sợ. Cùng lắm cũng chỉ là đầu rơi xuống đất.”

“Không sợ?” Hạ Ly còn có tâm tư đùa giỡn, “Kể nào không biết sự kiêu quý của ngươi? Thân thể ngươi vốn không tốt, Thái tử diện hạ trước giờ đều không ngừng để tâm chú ý. Lần này, cũng không phải là chuyện đùa.”

“Ta biết.” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng gật đầu, sau đó cũng không tiếp tục nói thêm gì, từ xa có một công công mặc hắc sắc cung phục nhanh chóng bước đến.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng khẩu dụ, Tư Đồ Bích là yếu phạm, trăm muốn đích thân thẩm vấn, lập tức giải y vào cung.”

Tư Đồ Bích bị một đám người vây quanh áp giải ra khỏi thiên lao. Bên ngoài tuyết rơi mang theo gió lạnh khiến y theo bản năng rụt cổ một cái, vừa giương mắt nhìn đã thấy trước cửa đại lao có một chiếc mã xa treo màn che màu xanh đứng đợi, bên cạnh có sáu binh sĩ ăn mặc kiểu cấm quân, trên tay lăm lăm trường kiếm đứng canh gác nghiêm cẩn. Tư Đồ Bích bất giác bật cười, bản thân mình chỉ là một thư đồng Thái tử nhỏ nhỏ, cư nhiên có thể khiến tân Đế hưng sư động chúng như vậy.

Mã xa tuy thoát nhìn không hề bắt mắt, thế nhưng bên trong lại ấm áp vô cùng, điều này làm cho Tư Đồ Bích vô cùng kinh ngạc. Y nhìn noãn lò bằng đồng trong góc thùng xe một chút, trên thân noãn lò có điều khắc hoa văn vô cùng tinh tế, lại nhìn cái đệm được đặt bên cạnh, rõ ràng cũng là một thành phẩm được làm ra trong tay thợ khéo, đường kim mũi chỉ đó phải phí không ít công phu. Tư Đồ Bích lại không nhận được khe khẽ khóe miệng. cũng không biết trong hồ lô của tân Đế kia rốt cuộc là đang bán thuốc gì.

Một tiếng roi ngựa vang lên, chiếc xe chậm rãi di chuyển, bánh xe bình ổn quay vòng trên con đường lát đá, sự xóc nảy thỉnh thoảng xuất hiện khiến đầu óc Tư Đồ Bích dần dần trở nên mơ hồ. Sau khi sự kiện hành thích xảy ra, cả phủ Thái tử đều như gặp phải đại địch, tất cả mọi người đều hết lòng hết sức lo lắng nghĩ cách, ngay cả Tư Đồ Bích cũng đã nhiều ngày không có được một giấc ngủ ngon.

Thái ca... Trong lúc mơ màng Tư Đồ Bích âm thầm thở dài, nếu như lúc đầu Thái ca chịu nghe lời y không nên gấp gáp, như vậy bây giờ hẳn là đã có... một phen tình cảnh khác?

Chiếc xe ngựa cũ nát trong ánh sáng ban mai của chậm rãi hướng về phía hoàng cung. Nơi kinh đô mang theo bốn trăm năm lịch sử của vương triều Đại Thích đang dần dần tĩnh ngủ, bất quá sáng hôm nay không có tiếng rao của những người bán hàng rong, không có tiếng chào hỏi í ới của những hộ dân sống lân cận nhau, ngay cả tiếng gà gáy chó sủa cũng không có. Âm thanh duy nhất vang vọng trong hoàng thành này chính là tiếng bước chân chỉnh tề của quân lính hòa quyện với tiếng xột xoạt của từng hạt bông tuyết rơi trên mặt đường đá xanh. Tiếng chân di chuyển trên nền tuyết kéo kẹt cọt kẹt khiến Tư Đồ Bích đột nhiên sinh ra một loại ảo giác kinh khủng, y cảm thấy những bước chân của đám binh lính kia dẫm lên không phải là tuyết, mà là những vết máu đỏ thắm và hàng đống xương khô trắng bệch. Mà Thái ca, ta và người liệu có thể trở thành một trong số những bộ xương khô dưới mặt đường ấy không?

Tư Đồ Bích bị người dẫn xuống xe ngựa, đi theo một hành lang thật dài, lại xuyên qua một tầng lại một tầng cung môn, những cánh cửa to lớn màu đỏ sẫm kia cứ như những con cự thú đang há to cái miệng lớn

đầy máu nuốt chửng thân xác của y. Trước mặt vẫn là con đường thẳng tắp, trên đường có không ít cung nhân đang chạy chậm từng bước ngắn⁷ vội vàng làm việc, Tư Đồ Bích cảm thấy uể oải không gì sánh được, đối với việc không thể đoán trước được chút manh mối nào về việc sắp xảy ra khiến y vô cùng tuyệt vọng, loại dân vật tinh thần này còn không bằng để y giống như Hạ Ly chịu một trận roi đòn rách da chảy máu, như tình cảnh bây giờ thật là khiến y hít thở không thông.

“Xin mời vào trong.” vị công công dẫn đường đưa Tư Đồ Bích vào một tòa cung điện, cung cung kính kính cúi người nói với Tư Đồ Bích, “Công tử, Hoàng thượng sau khi xử lý xong mọi việc sẽ đến đây, đến lúc đó Gia⁸ sẽ gọi người thông truyền, người chỉ cần ở đây đợi là được.”

Tư Đồ Bích có hơi sững sốt, vị công công trước mặt biểu hiện thái độ cung kính khiến y không kịp phản ứng. Bây giờ y chính là người có hiềm nghi mưu nghịch cùng Thái tử, thậm chí mới vừa rồi vẫn còn ngồi trong thiên lao đợi thẩm vấn, thế nào hiện tại thành bộ dáng này?

“Công công...” Tư Đồ Bích định mở miệng thăm dò chút tin tức, thế nhưng công công kia chỉ là khom người lui xuống, lưu lại một mình y đứng ở trước cửa cung điện. Trong lòng của y không tránh khỏi một phen đắn đo suy nghĩ, ngẩng đầu xung nhìn một chút, bên trong đại điện trống rỗng, chính giữa có bày một bộ thư trác cự đại⁹ trải khăn màu minh hoàng, phía trên có vài cuốn sách và mấy bản tấu chương tùy tiện khép hờ, phía sau thư trác lại là long ý¹⁰, trên đó điêu khắc tỉ mỉ hoa văn rồng mây trang nghiêm mà túc mục. Ở cuối tầm mắt là mười hai phiến bình phong theo lối tranh ghép, trên bình phong điêu khắc một đầu du long đang bay lượn giữa không trung, ngẩng đầu há mồm, cưỡi mây tạo sương¹¹, mạnh mẽ uy mãnh.

Tư Đồ Bích nhớ lại nhiều năm trước khi y cùng với các Hoàng tử học tập trong cung, Quân Thái đã từng dẫn y đến đây, nơi này chính là Đông noãn các¹² trong ngự thư phòng của Hoàng đế. Toàn bộ chính lệnh của vương triều Đại Thích nhỏ thì như sắc lệnh điều phối quan viên, lớn thì liên quan đến ngoại giao quốc thổ đều xuất phát từ nơi này, đây là tượng trưng cho quyền lợi cao nhất của hoàng triều. Lúc đó, trong ***g ngực nhỏ nhỏ của y đã sản sinh ra một loại kính nể và ước mơ, y mong muốn mình có thể đứng ở nơi trung tâm quyền lực của đế quốc này, phò trợ Đế vương tạo nên một phen sự nghiệp.

Chẳng qua, hiện tại y chỉ là một gã tù nhân.

1/ Huyết hoa: tia máu phun lên mặt đất thành từng đốm như hoa nở.

2/ Tên của phụ thân Tư Đồ Bích là do ta chém, QT đại ca và GG đại thúc đều không nhận diện được. Đây là ký tự thần thánh ấy, bạn nào nhận ra xin vui lòng chỉ giáo.

3/ nguyên Hoàng Hậu: hoàng hậu nguyên phối. Có nghĩa vốn là vợ cả của Hoàng đế từ khi là Thái tử, được tiên hoàng chỉ định mình mới chính thức, hoặc được hoàng đế chưa có chính phi trực tiếp cưới làm hoàng hậu, không qua nghi lễ nạp phi. Nguyên hoàng hậu là cung phi duy nhất có thể ngồi kiệu đi vào cửa lớn hoàng cung trong hôn lễ, cũng chỉ có nguyên hoàng hậu mới có thể sánh vai cùng hoàng đế đi lên cầu thang chính trong lễ tế tổ và đi vào từ đường nam chủ của gia tộc. Nguyên hoàng hậu chỉ có thể thất sủng không thể phế bỏ (trừ khi tiên hoàng hoặc nguyên hoàng thái hậu phế bỏ, nếu hoàng thái hậu không phải nguyên phối cũng không có quyền phế nguyên hoàng hậu). Hoàng đế sau này dù không phải con ruột của nguyên hậu nhưng vẫn phải tôn nàng làm thái hậu, nếu khi tiên đế còn sống chưa phong mẹ ruột của tân hoàng làm hậu thì tân hoàng chỉ có thể phong mẹ mình làm thái phi, đến khi nguyên thái hậu chết thái phi mới được tấn phong thái hậu.

Còn một kiểu hoàng hậu khác là do phi tấn phong lên, hoặc do nguyên hậu qua đời mà được tấn phong. Kiểu hoàng hậu này kiệu hoa không được rước vào đại môn hoàng cung mà phải đi bằng cửa nhỏ bên cạnh, trong lễ tế trời phải đi sau hoàng đế ba bậc thang, chỉ được vào từ đường nữ quyền không được vào từ đường nam chủ của gia tộc. Nếu tân hoàng không phải con ruột của hoàng hậu này thì có quyền tấn phong mẹ mình từ thái phi lên thái hậu trong lúc thái hậu chính thức còn sống.

Nói nôm na như chính thất từ đầu và từ thiếp được nâng lên làm chính thất, thoát nhìn không có gì khác nhau, nhưng thực chất thì thân phận cao quý hơn nhiều.

4/ Hắc sắc cung phục: Đồng phục màu đen trong hoàng cung.

5/ Noãn lô: lò sưởi

6/ Cung môn: cửa cung. Ở đây chỉ những trạm gác, những lớp tường thành dẫn vào hoàng cung.

7/ Chạy chậm bước ngắn: nguyên văn “Khoái bộ tiểu bào”, các bạn thường xem phim cổ trang sẽ thấy thái giám hoặc cung nữ khi đi đứng đều là bước từng bước rất ngắn, nếu có chuyện gấp cũng chỉ là bước nhanh hơn chứ không mở bước chân lớn ra. Đây cũng là một trong những cung quy nghiêm ngặt trong cung cấm mà nhiều phim cổ trang hiện nay đã quên mất.

Thường thì khi vào cung các cung nhân sẽ được huấn luyện đầy đủ các lễ nghi, đi đường từng bước chân phải đúng khoảng cách, vị trí đặt tay, hướng nhìn của mắt đều phải nghiêm ngặt. Chỉ khi có chút chức vị hoặc trở thành phi tần, chủ tử mới có thể thay đổi cách đi đứng.

8/ Gia: có lẽ chỉ tân hoàng, vị công công này có thể là người thân tín trong phủ hoàng tử, vẫn quen gọi bạn hoàng đế là Gia, bạn nào hay xem phim thời Thanh sẽ thấy, mấy anh A ca, Bối Lạc đều xưng là Gia.

Cách xưng hô này thì vị công công này cũng đang ám chỉ mình là người thân tín của tân hoàng, cộng với thái độ cung kính lúc trước chẳng khác gì tiêm thuốc an thần cho em Tư Đồ Bích. Bạn ấy đang biểu thị ý tứ của anh hoàng đế là không muốn tổn hại em.

9/ Thư trác cự đại: Thư trác là bản viết, bản đọc sách, cự đại là to lớn.

10/ Long ỷ: ghế rồng, ghế điều khắc hình rồng, chỗ ngồi của vua.

11/ Ngẩn đầu há mồm, cười mây tạo sương: nguyên văn “Ngang thủ trương khẩu, đằng vân khiển vụ”

12/ Đông noãn các: dịch thô là Gác ấm phía đông, nhưng trong lịch sử lịch đại vương triều của TQ thì Đông noãn các là nơi vua dùng để phê duyệt tấu chương và gặp gỡ đại thần. Chính điện của ngự thư phòng lại là nơi nhà vua dùng để đóng ấn chương và viết thánh chỉ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)3 phản hồi

2. Chương 2

Tân đế

Tư Đồ Bích một mình đứng trong đại điện trống trải này, không gian rộng lớn khiến y cảm nhận được một áp lực không rõ nguyên nhân, ánh sáng ban mai yếu ớt giống như thật cố gắng xuyên qua từng lớp giấy dán cửa sổ dày cộm xuyên vào đại điện. Thế nhưng bởi vị khí trời khắc nghiệt nên cuối cùng cũng chỉ có vài ánh nắng đơn bạc lọt vào tạo nên tia nắng mỏng manh vắt ngang không gian, toàn bộ cung điện bị bao phủ dưới một tấm màn hắc ám đáng sợ, khiến Tư Đồ Bích có cảm giác rằng mình giống như một con sơn dương run rẩy chờ giết thịt đang bị giam trong một chiếc hộp sắt đen lạnh lẽo.

Loại cảm giác này rất không tốt, Tư Đồ Bích cố gắng rũ bỏ những tình tự yếu ớt này ra khỏi đầu óc, y nhẹ nhàng xoa xoa huyết thái dương đang co rút đau đớn giống như đang có người cầm dùi đập thẳng vào, khi cảm thấy nhiệt độ trên trán có chút nóng lên bất thường khiến y không nén được cười khổ. Chẳng trách được dù đang đứng trong đại điện bốn góc bày đầy noãn lô sưởi ấm nhưng y vẫn cảm thấy rét lạnh đến tận xương tủy, hóa ra là đã sốt rồi.

Phải tìm việc gì đó để làm thôi, Tư Đồ Bích âm thầm báo cho bản thân, mấy ngày liên tiếp buộc chặt thân kinh đã khiến y gần chạm đến điểm giới hạn, nếu hiện tại không tìm việc gì đó để đánh lạc hướng suy nghĩ, thì với trạng thái như thế này không khéo sẽ khiến người ta điên mất. Y thở dài ra một hơi, rồi lại nhìn chằm chằm sàn nhà dưới chân, tâm tư xoay chuyển vài vòng rồi bất giác rơi xuống trên người Tân đế.

Lúc đầu, kê biên tài sản phủ Thái tử là người thuộc phe cánh Nhị hoàng tử, nhìn thấy bọn nô tài nhân mô cầu dạng vênh vào cầm thánh chỉ kia thật giống như chủ tử của bọn hắn đã là Tân quân rồi. Bất quá, trước giờ Nhị hoàng tử cùng Quân Thái ca luôn bất hòa, Tư Đồ Bích về công là thư đồng của Thái tử, về tư lại là biểu đệ của Quân Thái, như vậy nếu thật là Nhị hoàng tử xưng đế ắt hẳn y sẽ không có được kết quả gì tốt, chứ không thể bình an yên ổn bị gọi vào cung “thăm vấn” lúc sáng sớm như thế này. Vì vậy, Nhị hoàng tử hẳn là cũng không leo lên được cái bảo tọa ấy rồi.

Như vậy thì có thể là ai đây?

Tam hoàng tử Quân Thụy, Tứ Hoàng Tử Quân Trạch, hai người này đều có khí tiết chính trị rất nhạy bén, trong lúc Thái tử bị hoài nghi là chủ mưu hành thích hoàng thượng, Nhị hoàng tử không ngừng ra mặt đấu đá thì hai vị kia lại im lặng quan sát. Nếu như phân tích phía trước có thể thành lập, như vậy người có khả năng xưng đế nhất chính là hai vị Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử kia.

Quân Thụy... Người này đã vì hoàng triều lập được nhiều chiến công hiển hách, chỉ tiếc địa vị mẫu phi của hắn không cao lại đã sớm qua đời, phía sau cũng không có gia tộc cường đại làm chỗ dựa, hắn quanh năm đều phải đồn trú bên ngoài kinh thành, không có bao nhiêu cơ hội tiếp xúc với những gia tộc có thế lực lớn trong kinh thành. Thế nên, cho dù hắn thật sự có thực lực xưng đế, thì một đám lão thần cổ hủ trong triều cũng tuyệt đối sẽ không phục tùng hắn. Chỉ bất quá người này, thực sự rất có... mị lực...

Tư Đồ Bích bị hai chữ đột nhiên nhảy ra trong đầu này làm cho hoảng sợ. Y nhớ tới bộ dạng khi Quân Thụy xuất chinh, hắn tay cầm bảo kiếm đứng trên đài cao, một thân nhung trang gió thổi phi phong bay phần phật. Khôi giáp hoa văn vẩy cá năm màu dưới ánh mặt trời rạng rỡ sinh huy, thân hình cường kiện đỉnh đặc, giọng nói trầm thấp hào hùng chỉ cần cất lên vài câu cổ vũ sĩ khí, tâm tình binh sĩ quân chúng dưới đài đã lập tức sục sôi mạnh mẽ.

Tư Đồ Bích lắc đầu, hòng giữ bỏ hình ảnh của người kia ra khỏi đầu, chỉ là động tác này lại mang đến một trận thiên hoàn địa chuyển, y từ từ nhắm hai mắt lại cố gắng điều hòa nhịp thở hỗn hển, lại dùng tay đặt nhẹ lên trán, độ ẩm hình như lại cao hơn rồi. Bất quá y vẫn cần tiếp tục tự hỏi, tập trung tinh lực tự hỏi, chỉ có làm như thế y mới có thể tạm thời quên đi tình huống khiến người ta vô cùng lo lắng hiện tại, chỉ có không ngừng tự hỏi về vấn đề khác y mới có thể né tránh tâm trạng kinh khủng này.

Tư Đồ Bích lại nghĩ tới Quân Trạch. Danh tiếng của người này ở kinh thành thật không tốt lắm, người ta gọi gã là hoàn khố¹ Hoàng tử, danh tiếng của gã tại hoa nhai liễu hạng² thậm chí còn muốn vang dội hơn thanh danh trong triều, gã phong lưu phóng khoáng lại thích trêu hoa ghẹo nguyệt, khiến vô số thiếu nữ phải âm thầm rơi lệ. Thế nhưng Tư Đồ Bích lại biết, đối với phương diện quản lý tiền tài người này có nhiều kiến giải rất đặc biệt, gã chỉ nhậm chức Hộ bộ Thượng thư trong ngắn ngủi một năm lại tích lũy vì quốc khố không ít tiền tài, lương thực. Chỉ bất quá những công lao này của gã đều đã bị tiếng xấu phong lưu che lấp mất, cho nên trên thực tế có thể nói hắn cũng là một người tinh minh.

Như vậy sẽ là ai chứ?

Có tiếng bước chân truyền đến từ cửa đại điện, thị vệ và thái giám gác cửa bên ngoài đã bị cho lui từ khi Tư Đồ Bích bước vào nơi này, vì vậy tiếng bước chân này xuất hiện thật phần đột ngột, khiến tư tưởng đang bay lượn trên chín tầng trời của Tư Đồ Bích bị mạnh mẽ kéo lại. Y chậm rãi xoay người, ngẩng đầu nhìn ta ngoài cửa.

Thái dương đã dần dần lên cao, ánh mặt trời sáng rõ bên ngoài chiếu thẳng vào khiến thân ảnh người đứng ngoài cửa trở thành một bóng đen không rõ, thế nhưng mặc dù sự ngược sáng bất ngờ khiến đôi mắt của Tư Đồ Bích vô pháp thích ứng, cũng không thể ngăn cản lòng hiếu kỳ cố gắng nhìn rõ người đứng đằng kia. Đôi mắt Tư Đồ Bích hí lên lại dụng tâm quan sát, người đứng đằng kia vóc dáng cao ngất, cho dù dáng người thon dài cũng không che dấu được bờ vai, cánh tay tràn ngập lực lượng của người luyện võ lâu năm. Ánh dương quang rơi vào trên vai, trên tóc hắn khiến cho cả người hắn cũng giống như đang tỏa ra quang huy³ theo từng bước chân đỉnh đặc hăng hái, Tư Đồ Bích ngần ngừ hơn nửa ngày mới nhận ra người nọ là ai — Nguyên là Tam Hoàng tử Quân Thụy. (Khô, mới bắt đầu mà ta đã thấy tim chất mê trai của em rồi. Lúc này nhớ về a Tứ mắng người ta phong lưu hoàn khố, nhớ về chồng em thì nói là vĩ nhân oai hùng. Bây giờ mới nhìn thấy chồng đã thấy anh tỏa ra quang huy, em thế này thì chết đứ đừ rồi em ạ)

“Tham kiến bệ hạ.” Tư Đồ Bích quỳ xuống, bình tĩnh cất giọng.

Quân Thụy dừng lại cước bộ, ánh mắt hẩn chỉ có thể nhìn đến búi tóc của Tư Đồ Bích, Quân Thụy nhớ kỹ Quân Thái đã từng tràn đầy tiêu ý nói cho hẩn biết trên trán Tư Đồ Bích có hai xoáy tóc, mỗi khi y chải đầu đều có một lọn tóc bướng bỉnh nhếch rất khó xử lý, lần nào cũng khiến thị nữ đau đầu. Quân Thụy đột nhiên cúi người dùng ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm của Tư Đồ Bích lên, ý đồ hảo hảo thưởng thức tóc mái của y.

Tư Đồ Bích sở hữu một khuôn mặt phá lệ tinh xảo, mắt như sao sáng mảy tựa núi xa4 tựa hồ là những từ ngữ đặc biệt sinh ra để dành cho y, đặc biệt khi y ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt dường như lớn hơn, con ngươi long lanh ấy còn hơi ần ần sắc xanh mê hoặc. Nghe nói mẫu thân y là người Đột Quyết, vì thế y sở hữu được rất nhiều đặc điểm ưu việt về diện mạo của người Đột Quyết, mũi cao mắt to, đôi mắt giống như một hồ xuân thủy, khi y chăm chú nhìn ai đó đều sẽ khiến người ta trở nên tâm tình nhộn nhạo. Cái loại tâm tình đó len ngang qua ngực Quân Thụy khiến hẩn có một loại cảm giác thật kỳ diệu, thế nhưng hẩn không cách nào hình dung đó là cái gì.

Quân Thụy thấy bờ môi của y giật giật, lại nghe được y thốt ra hai từ có chút ý tứ tự hỏi: “Bệ hạ?”

Khi y nói hai từ này, Quân Thụy thấy được hàm răng trắng nõn như ngọc của Tư Đồ Bích, trong ngực hẩn không khỏi một phen tán thán, quả thật là một diệu nhân răng trắng môi hồng mà. Chỉ bất quá, người này luôn luôn đều rất kiêu ngạo.

Y là thập công tử của Tư Đồ gia, nghe nói y cũng là nhi tử được gia chủ Tư Đồ Nhữ sủng ái nhất, hơn nữa hẩn lại còn là biểu đệ của Thái tử Quân Thái, cháu của nguyên hậu, hiển nhiên thân phận không hề tầm thường. Người ngoài cũng thường truyền rằng, Tư Đồ Bích năm tuổi thì xuất khẩu thành thơ, tám tuổi viết nên một thiên Nghê đô phú khiến toàn thể văn nhân nhà sĩ kinh thành chuyển tay nhau thưởng thức, lời nhận xét về y nhất quán đều là tâm phục khẩu phục. Một đệ tử sĩ tộc tài hoa tuyệt điểm như thế, trong mắt của y ngoại trừ Hoàng đế và Thái tử, tựa hồ cũng chẳng để người khác vào mắt. Mỗi lần Quân Thụy hồi kinh báo cáo, khi tham dự tụ hội cùng đám con cái quý tộc thì chưa bao giờ thấy y nói chuyện cùng ai, y luôn luôn giữ vững hiểu tình hồ hững bất cầu ngôn tiểu. Thế nhưng hôm nay, y quỳ gối dưới chân Quân Thụy, tôn xưng hẩn là “Bệ hạ”. (Em biết anh có đặc tính ẩn là thê nô trung khuyến, thế nhưng có cần ca ngợi vợ đến thế không?)

Loại cảm giác này rất kỳ diệu, Quân Thụy cười cười bước qua người y, đi đến bên thư trác ung dùng ngón xuống long ý, hẩn dùng thanh âm dạt dào hăng hái hỏi người đang quỳ trên mặt đất: “Lúc trẫm xưng đế người vẫn còn bị giam trong thiên lao, huống hồ hiện tại trẫm cũng không mặc long bào, người dựa vào cái gì mà khi vừa nhìn thấy liền biết trẫm hiện nay đã là thiên tử?”

“Suy đoán.” Tư Đồ Bích nhàn nhạt nói, cái loại cử chỉ và thái độ khinh bạc vừa rồi của Quân Thụy làm cho y rất khó chịu.

“Người quả nhiên thông minh hơn người.” Quân Thụy cười nhạt nói, “Thế nhân tôn xưng ngươi là Nhã Ngọc công tử, quả thật là tài trí hơn người lại thêm khiêm tốn, thật đúng như câu ‘Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc’5.”

Câu này rất có một phen ý tứ hàm xúc, Tư Đồ Bích bình sinh ghét nhất người khác gọi y là Nhã Ngọc công tử, cái danh xưng này thật sự rất giống danh hiệu của đám tiểu quan trong Tần lầu Sở quán6, liên đới đến việc y bị Quân Thụy bình phẩm tướng mạo từ đầu đến chân càng khiến lòng y nảy sinh chán ghét. Chỉ bất quá người ở trước mặt y bây giờ là đế vương cao cao tại thượng, là người vừa phê đi huynh trưởng của mình, thậm chí còn có thể là chủ mưu sau màn hành thích tiên hoàng.

“Tư Đồ Bích.” Giọng của Quân Thụy đột nhiên trở nên đậm mạc, hẩn lạnh lùng nói, “Ngươi đứng lên.”

Mới vừa rồi Quân Thụy nhìn thấy sự chán ghét không buồn che giấu trong mắt Tư Đồ Bích, khiến hẩn đột nhiên cảm thấy rất không cao hứng. Người này gan quá lớn, ý vào gia tộc của mình và địa vị phi thường trong hoàng gia mà hành xử quá đáng, hành động như vậy thực sự đã khiến Quân Thụy rất cảm tức.

“Dạ, Bệ hạ.” Tư Đồ Bích thở dài đáp lời, nhiệt độ trên trán tựa hồ lại cao thêm một chút khiến cho y càng thêm đầu vầng mắt hoa, từng tắc da thịt đều lộ ra một loại trạng thái mệt mỏi biếng nhác. Y chậm rãi đứng lên, trước mắt một mảnh mờ mịt, cái gì cũng thấy không rõ, cái gì cũng nghe không rõ, phẳng phất như y đã lạc vào một thế giới thần tiên nào khác. Y chỉ có thể cố gắng đứng im ở nơi đó, thế nhưng chỉ ngư

vậy tựa hồ cũng khiến y gặp không ít trắc trở, mắt hơi nhắm lại vùng giữa chân mày đã nhíu lại càng nhíu chặt hơn, rốt cục y cũng có thể thanh tỉnh trở lại.

Sau một chốc ngẩn ngui thất thần hậu, cuối cùng tầm mắt Tư Đồ Bích cũng đã thanh minh trở lại, vừa mở mắt ra, những gì xuất hiện trước mắt khiến y giật nảy cả người. Kể đứng trước mặt y vẫn còn mặc trường bào xích sắc thêu hình bàn long⁷ chưa kịp thay ra, đôi mắt vàng kim của hình rồng kia đang kề sát một bên, lom lom nhìn y.

“Hoàng thượng, xin tự trọng.” Tư Đồ Bích nỗ lực đẩy Quân Thụy đang đem y ôm vào ***g ngực ra. Cái tư thế này thật ám muội, hơn nữa y phát hiện hai người bọn họ cứ nhiên đang cùng nhau ngồi trên long ỷ phía sau thư trác.

“Trẫm chỉ là đang giúp ngươi, vừa rồi ngươi đã ngắt đi.” Quân Thụy cong khóe miệng, có chút thú vị nhìn người trong lòng mình đang thẹn quá hóa giận. Làn da Tư Đồ Bích vốn đã rất trắng, bởi vì nhiệt độ cơ thể đang tăng cao nên lại lộ ra sắc đỏ nhàn nhạt, sự thẹn thùng ập đến càng khiến máng đỏ hồng ấy có chiều hướng lan rộng khắp nơi. Biểu tình này thật sự khiến y càng thêm sinh động khả ái.

“Tạ ơn Hoàng thượng thương cảm.” Tư Đồ Bích vẫn đang tiếp tục hành động giãy giụa vô ích. Sốt cao khiến cả người y trở nên mềm yếu vô lực, hơn nữa người đang vây khốn y trong ***g ngực lại còn còn là Quân Thụy xuất thân từ võ tướng, y căn bản không có cơ thể bỏ trốn nào.

“Tư Đồ Bích, ngươi biết không, gương mặt này của ngươi khiến trẫm nhớ lại vài chuyện.” Quân Thụy cười nói. Nhìn thấy đối phương không hề có ý tứ muốn trả lời, hắn rất hài lòng tiếp tục tự huyền thuyên, “Chẳng biết ngươi đã từng thấy qua hình ảnh máu tươi hòa vào nước chưa? Từng giọt từng giọt máu tươi nhỏ vào trong nước, chậm rãi lan tỏa, từng tia từng luồng khuếch tán ra xung quanh, tựa như biểu tình trên mặt người hiện tại, mềm mại như nước, xúc cảm...”

Quân Thụy vừa nói, bàn tay lại khẽ khàng xoa nhẹ lên gương mặt nõn nà của Tư Đồ Bích: “Xúc cảm quả thực thật tốt.”

“Buông ra!” Tư Đồ Bích lên giọng, liều mạng vùng vẫy, thậm chí dùng cả tay chân đánh vào người đối phương. Lo nghĩ và sợ hãi tích lũy đã nhiều ngày, còn có mê hoặc và phiền muộn trong lúc bất chợt đã bộc phát hết ra, y tựa hồ quên mất người trước mặt mình hiện giờ là Tân Đế của hoàng triều, là người vừa mới bước lên ngôi vị thống trị cao nhất của đất nước.

Có lẽ đôi mắt đang tròn tròn của hình thêu bàn long rước ngực Quân Thụy khiến Tư Đồ Bích ngỡ rằng y vẫn còn là Tam Hoàng tử không được sủng ái ngày xưa, cũng có thể là do trường bào màu sắc rực rỡ kia khiến tâm trạng của y xao động đến tột cùng, Tư Đồ Bích giãy dụa càng ngày càng kịch liệt, thư trác bị đá liên tục mấy cước phát ra thanh âm trầm thấp lạch lạch.

Quân Thụy có chút hứng thú nhìn người trước mắt đang bộc phát tính tình táo bạo như tiểu thú hoang đã không ngừng vùng vẫy, hắn chậm rãi vươn tay kiềm chế y, dùng ***g ngực dày rộng bao vây tiểu thú đang hồ nháo kia ở giữa bản thân mình và thư trác, sau đó dứt khoát kéo gương mặt tiểu thú kia đối diện cùng mình. Tiếp đó, y dùng giọng ung dung thông thả phun ra hai câu, chỉ hai câu đơn giản như vậy liền khiến Tư Đồ Bích đình chỉ phản kháng.

Tân đế tài hoa trẻ tuổi của chúng ta, Quân Thụy bệ hạ nói: “Tư Đồ Bích, ngươi tin hay không trẫm có thể đối với Tư Đồ gia giống như đối với Quân Thái, soát nhà giết người, hoặc đối phó với Tư Đồ gia như đối phó với Tiên hoàng, đuổi tận diệt tuyệt? Ngươi đừng khiêu chiến kiên nhẫn của trẫm.”

1/ Hoàn khố: Con cháu nhà giàu chỉ biết ăn chơi chẳng biết làm việc chính đáng. Bạn nào có đọc bộ Hoàn khố của Hoan Hỷ công tử hẳn sẽ hiểu rõ hơn về từ này. Truyện của Hoan Hỷ công tử mình nhiệt liệt đề cử.

2/ Hoa nhai liễu hạng: Gần giống phố đèn đỏ bây giờ, là nơi tập trung thanh lâu, kỹ viện. Nói tóm lại là chốn ăn chơi trăng hoa.

3/ Quang huy: hào quang, ánh sáng.

4/ Mắt như sao sáng, mày tựa núi xa: nguyên văn “Nhân như thần tinh mi như viễn sơn”

5/ Khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc: Một câu miêu tả người quân tử trong cổ thư, có nghĩa người quân tử phải khiêm tốn. cư xử nhu hòa như một miếng ngọc thạch.

6/ Tần lâu Sở quán: chốn kỹ viện. Tên gọi này xuất phát từ thời Bảy nước phân tranh, trước khi Tần Thủy Hoàng thống nhất thần châu. Những kỹ viện lúc đó ở Tần gọi là lâu, ở Sở gọi là quán, người dân bảy nước thường dùng cụm Tần lâu Sở quán để chỉ chốn gió trăng, rồi từ đó lưu truyền đến tận hiện nay.

7/ Trường bào xích sắc thêu bàn long: Trường bào màu đỏ thêu rồng nằm cuộn mình. Là triều phục của Hoàng tử, Thân vương. Long bào là màu mình hoàng thêu hình rồng bay lượn, thế nên các bạn đừng hiểu lầm áo thêu rồng là long bào nhé, hoàng tộc thân cận vẫn có thể mặc áo hình rồng, chỉ khác tư thế, màu sắc, số lượng móng.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)2 phản hồi

3. Chương 3

Chinh phục

Quân Thụy đối với nét mặt hiện tại của Tư Đồ Bích rất hài lòng. Hắn nhìn gương mặt người bị nhốt trong lồng ngực mình tràn đầy hoang mang và mê hoặc, một tia yếu đuối nhợt nhạt từ trong song đồng1 màu ngọc bích kia như có như không chọt lóe lên mang theo cảm xúc hoảng hốt. Trong lúc bất chợt, Quân Thụy nhanh chóng cúi đầu hôn lên đôi môi đậm sắc2 đang hé mở kia, nụ hôn này mang theo ý tứ chinh phục chẳng chút che giấu, vì sự thô bạo của nó không thể xem như đang hôn mà giống như là đang gặm cắn đối phương.

Tư Đồ Bích trợn to đôi mắt, bàn tay nắm chặt, tứ chi cứng ngắc. Y giờ nắm tay lên muốn đánh một quyền lên tấm lưng dài rộng cứng rắn như sắt của Quân Thụy, nghĩ muốn nhắc chân đạp tên càn rỡ kia xuống khỏi người mình. Thế nhưng tay vừa giờ lên, chân còn chưa kịp nhắc y đã nhớ đến lời hăm dọa vừa rồi của Quân Thụy.

Lúc Quân Thụy nói những lời đó, ánh mắt băng lãnh mà nghiêm túc, đó chính là khí thế của kẻ tướng lĩnh rong ruổi chốn sa trường, tràn đầy sát khí và bá đạo. Tư Đồ Bích hoàn toàn tin tưởng kẻ đang ở trước mặt mình không hề nói đùa, hắn nhất định có thể thực hiện được những điều đã nói.

Chỉ là, tình huống hiện tại là như thế nào đây? Đế vương trẻ tuổi đề nghị tiền Thái tử thư đồng trên thư trác của Đông noãn các thuộc ngự thư phòng, thậm chí thuận theo cử động của môi lưỡi còn phát ra những tiếng nước *** loạn khiến cho người khác khó thể tưởng tượng. Mọi tập trung toàn bộ quyền lợi chính trị của vương triều Đại Thích, nơi đầu mối then chốt của hành chính quân sự hiện tại đã trở thành nơi tiết dục. Thực sự khiến người biết chuyện chê cười mà.

Thân thể của Tư Đồ Bích mềm nhũn, đôi tay ngoan ngoãn đặt thuận theo thân người không hề tiếp tục giãy dụa. Chỉ bất quá, trong khi đế vương đang náo loạn trong miệng y công thành đoạt đất, y lại mở to hai mắt nhìn về phía trần cung điện cao chót vót ở trước mặt, trần nhà đen như mực thoạt nhìn giống như một hắc động sâu hun hút khiến cho suy nghĩ của người ta trở nên mơ hồ. Tư Đồ Bích trầm nghĩ, linh hồn lịch đại hoàng đế của vương triều Đại Thích, ngày hôm nay có phải đang ở trên đầu bọn họ quan sát hành động *** loạn đáng khinh này hay không?

Đây thật là buồn cười.

Quân Thụy tựa hồ có chút bất mãn với sự lãnh đạm của Tư Đồ Bích. Hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, thấy y đang thất thần mở to mắt nhìn lên trần nhà thì không khỏi tò mò hỏi, không khỏi tò mò hỏi hắn: “Người đang nhìn cái gì?”

“Ta đang nhìn xem có phải linh hồn của các đời tiên đế đang nhìn chăm chăm chuyện bệ hạ đang làm không?”
Tư Đồ Bích mơ hồ thốt ra.

Thế nhưng những lời này cũng không khiến Quân Thụy nổi giận, ngược lại hắn càng thêm trào phúng mỉm cười, hắn nâng thân thể của Tư Đồ Bích lên đặt nằm hắn lên trên thư trác, hơi khẽ vung tay, “Phịch, lộp cộp”, tấu chương, nghiêng mực, bút lông cùng nhau bị đẩy rơi vãi trên mặt đất phát ra những tiếng vang thanh thúy. Sau đó Quân Thụy nhanh chóng cúi y phục trên người của Tư Đồ Bích, lưu loát xé rách nội khóa của y, thật ra hắn cũng không tốn nhiều sức lắm, cả thân thể xích lõa của Tư Đồ Bích đã nằm gọn trên án thư tại ngự thư phòng.

Đây thật sự là một thân thể xinh đẹp, bề ngoài tái nhợt gầy yếu tràn đầy mỹ cảm nhu nhược, trên thực tế lại là sự hòa trộn hoàn hảo giữa nét thiếu niên ngây ngô và cảm xúc dẻo dai thuộc về thanh niên huyết khí phương cương. Trên người Tư Đồ Bích không hề có chút thịt thừa nào, cũng không hề có tỳ vết, thậm chí ngay cả một nốt ròi cũng không có, eo thon mỏng mảnh, làn da mịn mượt như tơ lụa, lúc vuốt ve mang đến cảm giác thỏa mãn khó thể nói lên được bằng lời. Quân Thụy thô bạo xoa nắn cổ thân thể tuyệt mỹ này cho đến lúc làn da ánh lên màu hồng nhạt, khi đó hắn dùng tay vuốt ve chuẩn bị vật nhỏ đang ngây ngô ẩn trong bụi cỏ thần bí kia, lại cúi đầu ngậm lấy điểm nhỏ hồng nhạt mỹ lệ trước ngực Tư Đồ Bích, hắn dùng hàm răng cắn khê, còn dùng đầu lưỡi kích thích qua lại, say mê đến không hề biết chán.

Thân thể chưa từng trải qua tính sự vô cùng ngây thơ mà cũng tuyệt đối mãn cảm. Tuy rằng sự xấu hổ và giận dữ tràn ngập trong ý thức của Tư Đồ Bích, thế nhưng dần dần y lại có thêm lỗi giác bị công hãm. Loại cảm giác kỳ lạ này tương đương với tuyệt vọng, nhưng lại có điểm khiến người khát vọng, tựa hồ như vui sướng nhưng loại không thoát khỏi chút ưu sầu, phản phản phục phục, tới tới lui lui, dây dưa trong tim của y. Khiến trước mắt y tựa hồ lại xuất hiện thân ảnh của một vị hoàng tử đứng tại lầu cao nhìn xuống toàn bộ binh lính, là một vị hoàng tử cường đại giống như chiến thần khiến người ta ước ao sùng bái.

Quân Thụy hài lòng nhìn người đang nằm trên án thư ngự dụng chậm rãi nổi lên ***. Hai mắt Tư Đồ Bích bị sương mù che phủ, bên trong tích trữ loang loáng lệ quang, tựa như một đầm nước mau xanh ngọc chậm rãi phiếm động, đôi môi mỏng khê nhếch bất tri bất giác phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, thân thể nguyên bản cứng đờ bắt đầu trở nên mềm mại, uyển chuyển mang theo cảm xúc bất an mà dao động.

“Người xem, người tựa hồ cũng rất hưởng thụ mà...” Quân Thụy tiến đến thì thảo bên tai y, thanh âm mang theo sự quyến rũ như chất độc khê ngấm nga khiến thân thể Tư Đồ Bích lại một lần nữa trở nên cứng đờ, sau đó trợn to đôi mắt mang đầy xấu hổ và giận dữ nhìn qua. Quân Thụy cúi người ngăn chặn động tác thân thể muốn tránh né của y, cầm lấy hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn như ngọc giam cầm lên đỉnh đầu, hắn lại thỏa mãn mà tiếp tục triển khai một đợt hôn môi kịch liệt. Một loạt cử động như vậy khiến Tư Đồ Bích gần như không thể thở được, chỉ có thể phát ra những âm thanh rên rỉ “Ừ...a...ngô”.

“Tư Đồ Bích, người có biết hay không, trầm là đang cứu người.” Khi Hoàng đế mở miệng thêm lần nữa, những lời nói ra thật sự đã khiến Tư Đồ Bích sững sốt. Chỉ là ý thức của y đã có điểm phiêu hốt, nhiệt độ cơ thể nóng hổi cùng những đợt tập kích môi lưỡi mãnh liệt như bão tố đã khiến y không còn khả năng suy nghĩ, theo sau mà đến lại chính là cảm giác khô nóng khó chịu dưới thân. Cái loại cảm giác khô nóng này giống như móng vuốt của một chú mèo nhỏ, nhẹ nhàng cào cào địa phương mềm mại nhất trong lòng của y, khiến thân thể của y sản sinh một loại cảm thụ sung sướng

này như là con mèo nhỏ móng vuốt, chính nhẹ nhàng mà gãi nội tâm mềm mại nhất địa phương, sản sinh một loại vui thích từ nội tâm lan ra đến thân thể. Tư Đồ Bích thật sâu thở dài một hơi, sau đó nhắm mắt không muốn tiếp tục hành động giãy dụa vô vị kia nữa, y không còn muốn biết hoàng đế rốt cục đang muốn nói điều gì, y thật sự muốn bắt chước như những kẻ ngu ngốc cái gì cũng đều nghe không hiểu, cái gì cũng không quan, chỉ cần vui sướng, chỉ cần vui sướng...

“Người không nghĩ tới sao...” Hoàng đế tăng nhanh động tác, tâm tình khoái trá ngắm nhìn bộ dạng động tình của Tư Đồ Bích, trên tay một trận run rẩy liên cảm thấy được một thứ dịch lỏng dính dính. Hắn cúi người, lần thứ hai hôn xuống đôi môi hình dạng xinh đẹp kia, cảm thụ trọn vẹn sự run rẩy vô pháp kiềm chế của Tư Đồ Bích, tiếp tục nói, “Người là người thân cận nhất bên người Quân Thái, đã biết quá nhiều bí mật, nếu không phải trầm mang người tiến cung... Người sớm đã bị người ta giết người diệt khẩu...”

Tư Đồ Bích chỉ nghe được Hoàng đế thì thầm bên tai y những từ ngữ đơn lẻ vụn vặt, y hoàn toàn không

thể tĩnh tâm nghe rõ xem hấn đang nói những gì, chỉ có thân thể y là hiểu rõ được hành động của hoàng đế, y rõ ràng cảm giác được ngón tay đang sờ soạn vuốt ve nơi riêng tư nào đó của mình, khiến cả người y đột nhiên cứng lại.

Y bắt đầu sợ, vì thấy liền cổ găng giãy dựa một phen, cố gắng tổ hợp những âm thanh đơn lẻ vừa nghe được hòng tìm ra cho mình một lối thoát. Thế nhưng, sau khi hiểu được câu nói vừa rồi, Tư Đồ Bích lại đối với đầu óc “thông minh vạn phần” được người khác ca tụng của bản thân càng thêm chán ghét. Y lạnh lùng mở miệng: “Bệ hạ, thần hấn là nên cảm tạ ân cứu mạng của bệ hạ, có đúng không?”

“Người cho là thế nào?” Quân Thụy cười híp mắt nhìn hấn, loại biểu tình lãnh đạm này kỳ thực rất khả ái, giống như để một con báo con không có móng vuốt kiêu ngạo giương oai trước mặt một đầu sư tử trưởng thành to lớn.

“Ừ...” Tư Đồ Bích nhíu mi kinh hô một tiếng, ngón tay của Quân Thụy đã tiến nhập địa phương non mềm, khuấy động qua lại, khiến Tư Đồ Bích trào dâng cảm giác muốn nôn mửa, “... Thần... Thần, có thể không dùng phương pháp này để... báo đáp không?”

“Chuyện đó không phải do người quyết định.” Quân Thụy dù trên tay đang bận rộn vẫn ung dung thưởng thức biểu tình của Tư Đồ Bích, dùng dịch thể vừa bắn ra của y bôi trơn lối vào thít chặt kia, sau đó dùng bảo bối đã cứng rắn từ lâu của hấn trực đảo hoàng long thô lỗ tiến vào.

“A...” Tư Đồ Bích lại thét lên một tiếng, sau đó cắn chặt đôi môi, đau đến cơ hồ ngắt đi, thế nhưng y vẫn cố gắng dứt quãng nói, “... Thần... A... hấn là... nên... cảm tạ... A... Bệ hạ sao...”

“Người phải biết rằng...” Quân Thụy tận lực nhẹ nhàng đưa đẩy, thân thể sốt cao khiến cho nhiệt độ bên trong cũng nóng rực, sự chèn ép chặt chẽ mềm mại và nhiệt độ ẩm nóng bên trong khiến cho hấn say mê đến mờ mắt, “Quân Thái thất thế... như vậy... Tư Đồ gia... phía sau hấn... nhất định sẽ bị... liên lụy... Trầm hiện tại bảo vệ người... những kẻ đang nhìn chằm chằm vào Tư Đồ gia... dù với mục đích gì... hấn cũng không dám thực sự ra tay”

Động tác của Quân Thụy ban đầu là mềm nhẹ đưa đẩy, thế nhưng dần dần hấn phát hiện hấn hầu như không cách nào khống chế tình tự của mình, không biết là bởi vì cổ thân thể bên dưới địa thật vô cùng tuyệt mỹ, hay là do nhiệt độ bên trong đang bao bọc lấy y phá lệ ẩm nóng mê người, tần suất ra vào của Quân Thụy càng lúc càng nhanh, chẳng bao lâu sau, đưa đẩy liền biến thành công kích mãnh liệt. Mùi máu tươi dần dần phiêu đảng ra xung quanh, máu loãng càng mang đến cảm giác trơn trượt nóng bỏng, mùi vị của nó cũng khiến dục vọng thị huyết tiềm ẩn rất sâu trong người Đế vương trỗi dậy, càng khiến hấn mê muội vong thần. Còn người đang trần trọc dưới thân kia, bởi vì đau đớn và nhục nhã đã hoàn toàn vứt đi mặt nạ lạnh lùng và kiêu căng thường thấy kia, bắt đầu thấp giọng kêu khóc rên rỉ. Quân Thụy nghe được tiếng thở dốc cầu xin tha thứ của Tư Đồ Bích, thứ thanh âm mỏng manh khiến người thương tiếc kia khiến hấn gần như vô pháp kiềm giữ, vậy nên hấn cũng không có cử động chậm lại mà càng tăng nhanh tốc độ và lực đạo đến cực hạn, cuối cùng hấn rống to một tiếng giải phóng dục vọng mãnh liệt trong cơ thể hoàn mỹ kia.

Quân Thụy ôm lấy Tư Đồ Bích đã rơi vào hôn mê đi vào buồng trong, đặt y lên long sàng rồi gọi một tiểu thái giám đến, phân phó gã đi truyền thái y. Tiểu thái giám sợ hãi rụt rè cung kính lắng nghe cũng không dám ngăn đầu lên, thế nhưng với sự quan sát nhạy bén của Quân Thụy cũng đủ để hấn phát hiện tia giảo hoạt chợt lóe lên dưới đáy mắt tiểu thái giám kia, hấn âm thầm cười cười đuổi gã thái giám đó đi. Nói vậy sáng sớm ngày mai, sẽ có một vài đại thần trong triều có thể biết được việc Tư Đồ Bích đã ngủ lại trong cung. Những ... cung nhân có chút tư tâm kia nhất định không dám truyền ra những thứ nhạy cảm như chuyện phòng the của Hoàng đế, hấn là chỉ để cho đám lão già kia biết quan hệ của Tư Đồ Bích và Tân quân cũng không giống bình thường. Như vậy không biết đám lão già thối kia sẽ làm ra phản ứng như thế nào? Thật sự là đáng giá chờ mong a...

Quân Thụy chậm rãi ngồi ở cạnh đầu giường, ngón tay lướt qua gương mặt trắng bệch của Tư Đồ Bích, gương mặt này hiện tại không hề tức giận, ngũ quan an tường như điêu khắc khiến người ta không thể nào tưởng tượng được biểu tình sinh động lúc này của y. Bất quá như thế cũng không vấn đề gì, bởi vì sau này mình còn rất nhiều thời gian để thưởng thức, Đế vương trẻ tuổi cứ hời hợt như thế quyết định vận mạng của người đang hôn mê kia, nào ngờ đầu hấn cũng là đang ẩn định vận mạng của bản thân.

Đợi đến lúc thái y hỗn hỗn chạy đến thì Quân Thụy đã rời khỏi Đông noãn các. Vị Tân Quân vừa tiếp nhận

ngôi vị kia còn có vô vàn chuyện khó khăn phải giải quyết, làm sao có thời gian nghỉ xem liệu Tư Đồ Bích có thanh tỉnh hay không, có hạ sốt hay không, bị thương có nghiêm trọng hay không? Những thứ... vụn vặt này không phải là điều đáng để vương suy tính, tâm tư để vương hẳn là phải dùng để đặt lên thiên hạ đại cục, phải suy tính hưng suy của quốc gia, những thứ khác... đều không trọng yếu.

Sau khi đàm đại thần với những lý luận khô khan rời khỏi phòng nghị sự, Quân Thụy rốt cuộc cũng có thời gian để thở, thái giám bên người đã khéo léo hợp thời chạy đến đề nghị với hoàng đế đang phiền lòng nghĩ xem mình nên đi đến nơi nào tiếp theo.

“Hoàng thượng người đã lâu chưa đến thăm Cửu điện hạ rồi.” Thái giám cười hề hề nói thêm, “Điện hạ mỗi ngày đều rất tưởng niệm Hoàng thượng.”

“Ừ.” Quân Thụy khinh khê cười một cái, biểu tình này khiến những đường nét rắn rỏi như được chạm khắc trên mặt hắn nhu hòa hơn rất nhiều. Hắn gật đầu phân phó, “Vậy hiện tại đến chỗ của tiểu Cửu đi.”

“Dạ.” Thái giám cung cung kính kính ứng thanh rồi nhanh chóng lui đi chuẩn bị

Nhàn Vương phủ ở phía Đông Bắc của Nghê Đô, do chính Quân Thụy bỏ tiền sửa chữa kiến tạo. Khi mẫu thân của Quân Thụy là Vinh quý nhân qua đời, Nhàn vương Quân Tiễn vẫn còn đang nằm trong tã lót, vì vậy đối với đệ đệ này, Quân Thụy vẫn luôn vô cùng yêu chiều. Xuất thân của Vinh quý nhân bất quá chỉ là một tú nữ, sau khi vì tiên hoàng sinh được hai hoàng tử thì lần lượt lên được vị trí quý nhân, tuy nói mẫu bằng tử quý, thế nhưng phía trên nàng lại có không ít các vị nương nương, phi tần trải khắp tam cung lục viện, vì thế khi còn sống nàng cũng phải nhận không ít khinh bỉ. Vì vậy sau khi nàng mất đi, hai huynh đệ Quân Thụy lại càng không có chỗ nương tựa, nếu không phải sau này có những quân công³ của Quân Thụy chi trì, sợ rằng đệ đệ của hắn ở trong cung cũng không được sống khá giả. Vì vậy sau khi Quân Thụy thành niên được xuất cung lập phủ, hắn liền khẩn cầu Tiên hoàng cho hắn mang theo đệ đệ cùng ra ngoài, thế nhưng lại không được chấp thuận. Đợi đến khi Quân Tiễn được mười sáu tuổi, liền y theo tổ chế xuất cung lập phủ, y không có chức quan, chỉ có một phong hào Nhàn vương khiến người chê cười, vì thế Quân Thụy liền tự xuất tiền của mình, chiếu theo quy cách vương phủ của hắn mà kiến tạo một tòa vương phủ cho đệ đệ.

Khi Quân Thụy đến Nhàn Vương phủ, Quân Tiễn đang ở trong đan phòng mân mê một đồng dược liệu đen như mực, y vừa nghe hạ nhân thông báo Quân Thụy đang đến thì liền hé ra một gương mặt giống như tiểu hoa miêu nở nụ cười tươi rói. Quân Tiễn nhanh chóng vỗ vỗ tay đứng dậy, chạy đến trước mặt Quân Thụy ôm chầm lấy hắn, còn dùng gương mặt lem luốc của mình chà vào trong ngực Quân Thụy, khiến quần áo của y xuất hiện thêm mấy vệt đen khả nghi: “Ca ca, đệ nhớ ca muốn chết, ca ca. Tiễn nhi đã thật lâu không có gặp được ca, thật sự là khiến người ta giận chết đi được, còn tưởng rằng ca ca không cần Tiễn nhi nữa.” (Có ai đánh hơi được mùi huynh đệ vẫn như mèo không (^o^)/)

“Vương gia...” Công công đang đứng bên cạnh hảo tâm nhắc nhở Quân Tiễn, người đứng trước mặt y hôm nay đã không còn là Duệ Vương mà chính là đương kim thiên tử, ở trước mặt thiên tử làm sao có thể thốt ra những lời không kiêng kỵ như thế này? Chỉ bất quá khi gã còn muốn gọi thêm một tiếng “Vương gia” nữa, liền bị Quân Thụy dùng ánh mắt ngăn trở.

Quân Thụy âm thầm thở dài, sờ sờ cái đầu nhỏ của Quân Tiễn thuận tiện cũng đem y từ trong ngực kéo ra ngoài. Lúc này khi vừa thấy đệ đệ đang mân mê đan dược, Quân Thụy đã định mắng y một chút, bảo y phải làm những việc đàng hoàng một chút, nhưng lại nghĩ đến đứa bé đáng thương này, lúc ở trong bụng mẹ đã bị người ta hạ dược, vì vậy sau khi sinh ra đầu óc cũng không được tốt lắm, trí lực và phát dục đều chậm hơn một chút so với những hài tử khác. Quân Tiễn hiện tại đã qua mười sáu tuổi, thế nhưng tâm trí cũng chỉ ngang bằng những hài tử mười một, mười hai tuổi khác, cũng không nên yêu cầu cao quá ở y. Những thứ... đấu tranh chính trị này, Quân Thụy cũng không tình nguyện để đệ đệ mình phải dính vào, cứ cho y tiếp tục bảo trì sự thiên chân thuần khiết như thế cũng là chuyện tốt. Hơn nữa, mẫu thân cũng bởi vì lần hạ dược đó mà để lại bệnh căn. Chẳng bao lâu sau thì đã buông tay rời khỏi nhân gian, một người vừa là ca ca vừa là phụ mẫu như hắn chỉ có thể hảo hảo thương yêu y hơn nữa mới có thể bồi thường đầy đủ cho Quân Tiễn.

“Gần đây ca ca bề bộn nhiều việc, đợi đến khi ca có thời gian sẽ theo người vui đùa một chút.” Quân Thụy

cười nói. Ở trước mặt Quân Tiễn hần vẫn chưa hề tự xưng là “Trầm”, loại xưng hô này khiến hần nhớ đến Tiên Hoàng. Nam nhân vẫn luôn lạnh lùng cao cao tại thượng kia, trong mắt của y dường như không chứa được bất cứ điều gì, thậm chí cũng chưa hề nhìn kỹ đám nhi tử và nữ nhi của y, đến tối hậu còn đem lòng nghi ngờ Thái Tử do chính mình sắc phong.

Thực sự là châm chọc.

“Ca ca, ” Quân Tiễn hươ hươ bàn tay nhỏ trước mặt Quân Thụy, vẻ mặt mờ mịt nhìn hần, “Ca ca, người gần đây có rất nhiều tâm sự sao?”

“Hử? Sao đệ lại nghĩ vậy?” Quân Thụy cảm thấy thật kỳ quái, hần đã ngồi được lên long ỷ, tâm nguyện nhiều năm cũng đã đạt thành, thế thì còn việc gì khiến hần không vui nữa đây?

“Ta thấy ca ca trước khi làm Hoàng đế thì vui vẻ hơn bây giờ một chút.” Quân Tiễn thẳng thắn nói. Câu nói đại nghịch bất đạo này khiến tôi tớ tùy thị bên cạnh đều sợ đến mức đầu gối mềm nhũn, thế nhưng chẳng ai dám lên tiếng, chỉ có thể dùng tâm tình khẩn trương vạn phần lén nhìn vị Hoàng đế cũng đang sững sờ phía trước.

Quân Thụy chỉ sững sờ trong một thoáng chốc liền lập tức khôi phục thái độ bình thường, sau đó lại giống như chưa hề xảy ra chuyện gì mà hỏi han Quân Tiễn một ít sự việc liên quan đến việc học hàng ngày, khi hần biết lại có thêm một lão sư của Quân Tiễn bị y chọc giận bỏ đi thì không khỏi cười mắng mấy câu. Chỉ là thật ra trong lòng hần vẫn không ngừng suy tư về câu nói vừa rồi của Quân Tiễn. Làm hoàng đế thật sự không khiến người ta vui vẻ sao? Quân Thụy liền lập tức dập tắt ý nghĩ kia trong đầu. Toàn bộ thiên hạ đều là của Quân Thụy hần, hần muốn làm gì đều không có ai dám phản đối, cũng sẽ chẳng còn ai dám khi dễ hần và đệ đệ nữa.

Như vậy thật tốt. Trong lòng Quân Thụy nghĩ. Chỉ bất quá, sau này hần rốt cục cũng phát hiện, sự việc thật sự cũng hoàn toàn không giống với sự tưởng tượng của hần. Chỉ ít vẫn có thứ mà hần không có cách nào khống chế.

1/ Song đồng: đôi con người.

2/ Đôi môi đậm sắc: đôi môi màu sắc nhợt nhạt.

3/ Quân công: công tích trong quân đội.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)2 phần hồi

4. Chương 4

Giăng co

Quân Thụy ở Nhàn Vương phủ nói chuyện cùng Quân Tiễn một lát liền có người vội vàng vàng chạy vào bẩm báo, hóa ra là Trương thái sư có chuyện gấp xin cầu kiến. Quân Thụy lơ đãng, sai người truyền lão đến Nhàn Vương phủ.

Sau khi đi vào, Trương Thái sư “phác thông” một tiếng liền quỳ xuống đất, nhìn vị lão thần năm nay đã bảy tám mươi tuổi run run rẩy rẩy quỳ trước mặt mình, Quân Thụy càng nghĩ càng thấy có chút buồn cười. Đám lão hồ đồ này, từ khi bản thân hần xưng đế thì cứ khắp nơi điều tra, cùng với đám văn nhân cổ hủ kia, quanh co lòng vòng biểu đạt kháng nghị của họ.

“Thái sư, người làm gì vậy?” nét cười nhạt đọng lại trên môi Quân Thụy, thế nhưng vị Thái sư đang cúi đầu quỳ trên mặt đất kia không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, chỉ khúm núm nói: “Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng đáp ứng vi thần một việc.”

“Có chuyện gì, Thái sư đừng ngại, xin cứ nói thẳng.” Quân Thụy lạnh nhạt nhìn lão, hắn vẫn ung dung ngồi thẳng, hai chân bắt chéo, nhàn nhã nhấp một ngụm trà.

“Hoàng thượng, vi thần hiện tại không còn mặt mũi nào để tiếp tục đảm nhiệm chức vị Thái sư này nữa.” Trương thái sư xấu hổ nói, rồi liên tục dập đầu mấy cái trên mặt đất, đến khi ngẩng lên thì trên trán cũng đã rơm rớm máu, “Hoàng thượng, khuyến tử chỉ vì chuyện mấy chỗ trạch viện mà cùng huynh trưởng ẩu đả, hắn không chỉ mạo phạm mà còn rắp tâm chiếm đoạt sản nghiệp của huynh trưởng. Sau khi vi thần biết được thì cảm thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng, thân là Thái sư, ngay cả việc tư trong nhà còn quản lý không xong thì làm sao có thể đối mặt với các thuộc hạ bên dưới. Huống hồ vi thần tuổi tác đã cao, xin Hoàng thượng thương cảm cho phép vi thần cáo lão hồi hương, quản giáo hai đứa con bất hiếu!”

Quân Thụy khẽ cười lạnh một tiếng, người đang quỳ bên dưới thấy sắc mặt hắn không tốt liền vội vàng nơm nớp sợ hãi, khúm núm cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Quân Thụy nhìn một chút cái đầu râu tóc bạc phơ dưới kia, thật sự càng nghĩ càng giận. Lão Thái sư này đúng là ý già lên mặt, cư nhiên dám bịa ra câu chuyện nhử tử tranh chấp để lên án hành vi soán vị của mình, lão đơn giản chỉ là chán sống rồi, cái đám văn nhân hủ lậu đó nếu muốn chết thì sao lúc phụ hoàng băng hà không treo cổ chết theo cho hết đi, chỉ ít còn để mình ban cho một tấm biển “Trung can nghĩa đảm” để lấy tiếng, như bây giờ cả đám chỉ biết chỉ cây dâu mắng cây hòe, thật sự bị ỉn đến mức khiến người chán ngán.

Chỉ bất quá tình thế bây giờ thật sự rất bất lợi cho hắn. Trương thái sư chính là tam triều nguyên lão, tuy rằng bình thường thái độ khiêm tốn cũng không có công tích gì lớn, thế nhưng vây cánh của lão xác thực cũng rất nhiều, nếu như xử lý chuyện này không tốt, ít nhất có đến một phần ba quan viên trong triều sẽ bất mãn với hắn.

“Thái sư, người vì việc này mà quấy rầy Hoàng thượng, thực sự có chút không đúng rồi.” Một gã thái giám vóc người thấp bé, nét mặt ôn thuận bên cạnh Quân Thụy nhẹ giọng nói, sau khi nói xong thì khẽ liếc biểu tình của thiên tử, thấy hắn vẫn ung dung bất động không hề nhìn mình liền hít một hơi lấy can đảm muốn nói tiếp, không ngờ Thái sư lại giống như mèo bị đập phải đuôi nổi giận dưng dưng mà trách cứ: “Người chỉ là một kẻ yếm nô1, ở trước mặt Hoàng thượng, bao giờ mới đến lượt người xen mồm? Người nghĩ người là ai chứ?”

Gã thái giám đó chỉ cười cười, cũng không bị khí thế của Trương Thái sư hù dọa mà chậm rãi tiếp tục nói: “Thái sư, người nói như vậy cũng không đúng. Nô tài cả gan ở trước mặt Hoàng thượng và Thái tử mắng mĩa nói một câu, tuy rằng nô tài chỉ là một tiểu thái giám, thế nhưng nô tài là người hầu hạ sinh hoạt cuộc sống hằng ngày của Hoàng thượng, Thái sư phụ tá Hoàng thượng xử lý quốc gia đại sự cũng coi như là hầu hạ Hoàng thượng, nói cho cùng cả hai chúng ta đều là đang giúp Hoàng thượng phân ưu. Như vậy, ở trước mặt Hoàng thượng, thân phận của chúng ta có gì khác nhau đâu chứ?”

Đó là thứ nhất, thứ hai là, Hoàng thượng ngày lo vạ chuyện, làm gì có thời gian xử lý những việc... lông gà vỏ tỏi như thế? Thái sư ngài là người đứng đầu bách quan, ngài không để tâm lo nghĩ phải làm thế nào mới có thể trừng trị đám tham quan ô lại, không tìm cách nâng cao quốc kế dân sinh, ngược lại còn vì những chuyện lông gà vỏ tỏi kia mà đến làm phiền Hoàng thượng. Nô tài vì lòng thể Hoàng thượng mà suy nghĩ khiến lão nhân gia ngài nổi giận, nô tài trộm nghĩ thật ra cũng chỉ là nô tài hết lòng hoàn thành nhiệm vụ, mong Thái sư đại nhân đại lượng tha thứ cho kẻ hèn này. Hơn nữa, lỡ như Hoàng thượng trong cơn nóng giận muốn trị tội nhệ vị công tử của Thái sư, thì bây giờ nô tài đứng ra không phải cũng xem như giúp Thái sư một chuyện không nhỏ sao?

Thứ ba, tục ngữ có nói việc xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài, người thích bàn luận thị phi, chi li tính toán chính là đức độ của đàn bà.

Thứ tư, vừa nãy khi nô tài lên tiếng, Hoàng thượng vẫn chưa nói gì mà Thái sư ngài đã mở lời trách cứ, có phải hay không ngài không đem Hoàng thượng để vào trong mắt? Thái sư, ngài là tam triều nguyên lão, làm sao lại có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế? Nô tài nói ra thế này cũng chỉ là mong có thể giúp đỡ ngài kịp thời nhận ra sai phạm mà thôi.

Ngài xem, nô tài đã giúp người nhiều như thế lại bị người quát mắng, thật sự nô tài oan uổng a...”

“Được rồi.” Quân Thụy nhìn sắc mặt lúc trắng lúc xanh của Thái sư đành gượng tay ngăn cản gã thái giám kia tiếp tục nói, hấn lại chỉ yên lặng trầm ngâm nhìn Trương Thái sư khiến lão nhân kia phải âm thầm sợ hãi một trận. Thế nhưng rốt cuộc Quân Thụy chỉ cười cười, nói: “Nói vậy Thái sư là bởi phiền lòng chuyện gia sự mới nghĩ đến việc từ quan, Trẫm cứ coi như nãy giờ chưa từng phát sinh chuyện gì, khanh cũng đừng nên nhắc lại nữa. Thái sư, khanh là kẻ đứng đầu bách quan, thế nhưng lại làm ra việc mất thể thống như thế đúng là có chút quá phận rồi. Bây giờ khanh cứ lui ra đi, sau khi trở về thì hãy cố suy nghĩ cho thật kỹ xem sau này nên sửa lại thể nào cho đúng.”

Sau khi nói ra một hơi thì phát tay truyền chỉ: “Trẫm mệt rồi, bãi giá hồi cung.” Chỉ một câu như thế đã kịp thời chặn đứng những lời biện hộ tiếp theo của Trương Thái sư, khiến lão chỉ có thể phẫn nộ cáo lui.

“Tên tiểu nô tài nguời thật ra cũng rất cơ linh. Người gọi là gì?” Sau khi Trương Thái sư ly khai, Quân Thụy mỉm cười hỏi gã thái giám bên cạnh.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài tên là Trương Đình Hải.” Gã thái giám cung kính đáp.

“Sau này cứ ở lại hầu hạ bên cạnh Trẫm đi.” Quân Thụy nói. Sau khi nhìn rõ thể cục hiện tại khiến hấn có một loại cảm giác cô độc khó nói nên lời, dám đại thần trong triều đối nghịch với hấn không chỉ một hai lần, bên cạnh lại không có người nào có thể đứng ra phản bác bọn họ, khiến hấn cứ phải phân ra tinh lực cả ngày cứ phải ứng phó không ít vấn đề lòng gào vổ tới giống như Trương Thái sư lúc nãy, mà ở trong cung thì càng là không có được một tội tở hợp ý để sai bảo. Tiểu thái giám Trương Đình Hải này, lúc nãy nói chuyện đầu vào đấy, có lý có lẽ, lại dám ở trước mặt mình và Thái sư đương triều ung dung lên tiếng như vậy thật ra có thể xem như một nô tài đảm lược

Trở lại Hoàng cung, nguyên bản hấn muốn nghỉ ngơi chỉ chốc lát, nhưng lại bị không ít sự tình trì hoãn, đợi đến khi có thể ngừng tay thì cũng đã sớm tới buổi trưa, sau khi qua loa dùng thiện xong, Quân Thụy liền dự định nghỉ ngơi một chút rồi mới tiếp tục xử lý tấu chương.

Sau khi bước một chân vào Đông môn các, Quân Thụy mới nhớ tới buổi sáng hấn vẫn còn ném Tư Đồ Bích ở lại nơi này, không có sự cho phép của hấn Tư Đồ Bích hấn là không thể tự ý ly khai, không con báo nhỏ xù lông kia bây giờ nếu gặp lại hấn thì sẽ biểu hiện thế nào đây? Thật là khiến hấn có không ít chờ mong nha. Quân Thụy đã ngây ngô trong quân đội suốt hơn mười năm, có tràng diện gì mà hấn còn chưa thấy qua, bất quá hấn quả thực chưa gặp người nào có ý tứ như Tư Đồ Bích vậy.

Gọi tên thái giám phục vụ lúc sáng đến hỏi vài câu, gã hồi bẩm rằng thái y đã đến từ sớm, cũng đã cho Tư Đồ Bích uống thuốc xong, sau khi ngủ một giấc thì sốt cũng đã lui nhiều. Đến khi Tư Đồ Bích tỉnh dậy chỉ ngồi ngẩn ngơ ở đó không nói một câu, cũng không biết y đang suy nghĩ chuyện gì.

Quân Thụy cho lui hết đám nô tài, một mình đi vào, bên trong trống trải mà an tĩnh, trên giường đã được nô tài thu thập rất tốt, ngay cả thảm cũng đều đã được đổi mới, còn đốt cả huân hương, cả không gian đều tràn ngập cảm giác nhẹ nhàng mà khoan khoái. Lúc này Tư Đồ Bích đang ngồi ngay ngắn trên ngọa tháp đối diện giường, vẻ mặt hồ hững nhìn hoa tuyết phiêu tán ngoài cửa sổ, tựa như không hề nhận ra Quân Thụy đang đến gần. Mà Quân Thụy chỉ buồn cười cảm thấy vẻ mặt đạm mạc trước mắt và bộ dáng y khốc lốc cầu xin tha thứ bên dưới mình quả thật hoàn toàn đối lập, bất quá dựa vào mùi máu tươi tràn ngập đêm qua cùng với gương mặt trắng bệch lúc ngất đi, xem ra người này thật sự bị thương không nhẹ, còn mệt y phải ngồi nghiêm chỉnh đến như thế.

Quân Thụy khẽ ho một tiếng, thấy Tư Đồ Bích vẻ mặt ngơ ngác quay lại nhìn mình, tựa như có điểm mờ mịt không rõ tình huống, phải qua một lúc lâu sau y mới chậm rãi đứng dậy, quỳ xuống vấn an: “Bệ hạ.”

“Ừ.” Quân Thụy nhàn nhạt đáp một tiếng, cũng không để ý đến y nữa. Hấn đến bên cạnh ngọa tháp, tùy tiện cầm lên một quyển sách, nhằm chán đọc vài trang, cả hai người đều không hề nói gì, cả gian phòng chỉ tồn tại duy nhất âm thanh lật sách của Quân Thụy, loại không khí này thật khiến người ta lúng túng.

Quân Thụy đang đợi, hấn đợi Tư Đồ Bích mở miệng. Người này rất cao ngạo, cần phải dập tắt nhuệ khí của y trước, bằng không cho dù sau này có giữ lại bên người, y tuyệt đối cũng sẽ không nghe lời mình. Về phần tại sao phải lưu y lại bên người? Quân Thụy âm thầm cười lạnh một tiếng: Nếu không nhìn đến phân lượng của thế lực sĩ tộc cường đại sau lưng y, hấn cần gì phải quan tâm y là ai?

“Bệ hạ, nếu không có chuyện gì phân phó, thần xin được cáo lui.” Cuối cùng Tư Đồ Bích vẫn quyết định đầu hàng. Ban nãy Hoàng đế chỉ “Ừ” một tiếng, cũng không có nói “bình thân”, y chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ trên mặt đất. Nhưng mặt đá cẩm thạch này thực sự quá mức lạnh lẽo cứng rắn, khiến cho đầu gối của y đau đớn như bị kim châm, hơn nữa miệng vết thương ở nơi khó nói kia vì tư thế quỳ gối mà ầm ầm nứt ra, Tư Đồ Bích thật sự không thể quỳ lâu hơn nữa.

“Tư Đồ Bích, người cũng không có công danh, chẳng qua là thư đồng nho nhỏ bên người phế Thái tử, người dựa vào cái gì tự xưng ‘vi thần’? Bình dân trên phố khi gặp Trẫm thì phải tự xưng thế nào chẳng lẽ người không biết?” Quân Thụy để quyển sách trên tay xuống, từng lời như mang theo kim nhọn, rất có khí thế không khiến người khuất phục thì sẽ không buông tha.

“Trong thiên hạ, chẳng có nơi nào không phải là vương thổ, phàm là người ở đó, không ái không phải thần tử của Hoàng đế.” Tư Đồ Bích bình tĩnh nói, cũng không bởi vì Hoàng đế dụng tâm làm khó mà hoảng loạn hay phần nộ.

“Người nếu đã tự xưng ‘vi thần’, như vậy trẫm cũng giúp người thuận nước giong thuyền một phen.” Quân Thụy hết sức hài lòng biểu hiện của y, cười nói, “Hôm nay Trẫm lâm triều, đã ban ra một thánh chỉ, đặc biệt phong Tư Đồ Bích người làm Trung thừa Ngự sử, thưởng trăm mẫu ruộng tốt, trăm lượng hoàng kim, hai mươi cân bạc trắng. Thế nào? Nghe cũng không tệ chứ? Trẫm đã dùng tám trăm dặm cấp báo để truyền tin tốt này về cho Tư Đồ gia rồi.”

Quân Thụy rõ ràng cảm thấy được thân thể của Tư Đồ Bích bỗng cứng đờ, bàn tay đang chống trên mặt đất lúc nắm chặt thành quyền lúc lại buông lỏng ra, sau cùng là cố gắng nắm chặt, thẳng đến khi toàn bộ cánh tay đều trở nên run rẩy, mà sắc mặt của y đã trắng bệch gần như người chết, lông mi thật dài rũ xuống như đang cố gắng nhẫn nại điều gì đó đến cực độ. Quân Thụy nghĩ thầm: Tốt, phản ứng như thế này là hay nhất, bất quá điều Trẫm muốn không phải là phản kháng, cũng không phải coi thường mà là thuận theo.

Bất quá Quân Thụy cũng không vui vẻ được bao lâu, Tư Đồ Bích đột nhiên đứng dậy lao về phía ngoại tháp hần đang tựa vào, trong sát na hần đã hoảng sợ cho rằng Tư Đồ Bích muốn ám sát mình, thế nhưng rất nhanh có thể nhận ra ánh mắt của y hoàn toàn không để ý đến hần, mà là nhìn chăm chăm vào hoa văn trên cạnh giường. Vì thế hần liền chột ngộ ra, nhanh chóng đá ra một cước vừa vặn rơi trên vai của Tư Đồ Bích, chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, Tư Đồ Bích đã ngã nhào ngay dưới chân hần.

Quân Thụy dùng đầu ngón chân nâng cằm của Tư Đồ Bích lên, lạnh lùng nói: “Muốn đập đầu chết trong Đông môn các của Trẫm sao? Người không đủ may mắn để trở thành người đầu tiên làm được việc đó đâu.”

“Hoàng thượng, người hà tất phải làm nhục ta như vậy.” Ánh mắt của Tư Đồ Bích tràn ngập chán ghét nhìn chăm chăm vị Hoàng đế cao cao tại thượng đằng kia, buồn cười là ánh mắt của y hiện giờ không khác gì ánh mắt người bình thường ném cho một tên khất cái. Nếu y không bỏ thêm hai chữ ‘Hoàng thượng’ ngay đầu câu nói, Quân Thụy thật sự cảm được hần hiện tại giống như kẻ không xu dính túi.

“Trẫm là đang làm nhục người sao?” Quân Thụy cười nói, ánh mắt nhìn chăm chăm nơi bị thương trên trán y, máu đang rỉ ra từ nơi đó, huyết sắc tiên diễm khiến gương mặt trắng nõn của y càng thêm trong suốt nổi bật, “Tư Đồ Bích, người vẫn chưa hiểu rõ sao, Trẫm không phải là đang làm nhục người, Trẫm là đang cứu người. Người muốn Trẫm phải nói bao nhiêu lần? Đem người cứu ra, cho người chức vị, Trẫm làm nhiều chuyện như vậy còn không phải là muốn giữ lại một mạng của tên thư đồng phế Thái tử như người sao. Sau đó, Trẫm còn bảo hộ cả Tư Đồ phía sau người từng sống không ngã, người có biết toàn bộ Tư Đồ gia có bao nhiêu nhân khẩu không? Bốn trăm sáu mươi bảy nhân mạng. Nếu người đập đầu chết ở nơi này chính là phạm tội bất kính với thiên tử, hơn nữa càng không thể tránh khỏi tội cấu kết với bè đảng của phế Thái tử phạm thượng tác loạn, người cho rằng sẽ phải nhận hình phạt gì? Sung quân biên quan? Phế làm bình dân mãi mãi không cho nhập sĩ? Buồn cười, người cho rằng trò chơi vương quyền chỉ có đến cái giá đó thôi sao? Người nghe cho kỹ, nếu hôm nay người tự sát tại đây, tội người phải nhận chính là tru di, tru di cứu tộc?”

“Tại sao lại chọn ta?” Tư Đồ Bích trừng to đôi mắt hạnh nhìn chăm chăm vào Quân Thụy, trong ánh mắt đó hoàn toàn không có không một tia sợ sệt nào, phẳng phất như chuyện y và Quân Thụy đang nói không phải là chuyện sống chết của gần năm trăm nhân mạng, mà là đang nói về năm trăm lượng bạc mà thôi.

“Vấn đề này hỏi rất hay.” Quân Thụy vỗ vỗ tay, “Người không phải là thập công tử được Tư Đồ gia sủng ái nhất sao? Không phải người thì không được đâu, Tư Đồ Bích.”

1/ Yêm nô: Nô tài bị hoạn, một cách gọi khinh thường đối với hoạn quan

2/ Ngọa tháp: một loại giường nhỏ, thường được kê cạnh cửa sổ, có thể dùng khi nằm đọc sách hoặc ngắm cảnh. Đôi khi có thể xem như một bộ bàn ghế để tiếp khách thân mật trong phòng.

U3022P31T1D5173248F46DT20080806110022

3/ Trong thiên hạ, chẳng có nơi nào không phải là vương thổ, phàm là người ở đó, không ai không phải thần tử của Hoàng đế: Nguyên văn “Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi dân, mạc phi vương thần”. Là lời thơ trong bài “Bắc Sơn” trích từ “Kinh Thi”.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

5. Chương 5

Huynh đệ

Đế vương cao ngạo nói với Tư Đồ Bích, người không phải thập công tử được Tư Đồ gia sủng ái nhất sao?

Tư Đồ Bích sau khi nghe được câu nói đó thì ngẩn ngơ một chốc rồi lại bất chợt cười rộ lên. Sau đó y lại nghe thấy Hoàng đế đang nói: “Tư Đồ Bích, người có biết hiện tại Tư Đồ gia và trẫm đã cùng ngồi trên một chiếc thuyền? Quân Thái bị phế, Tư Đồ gia nhất định sẽ bị liên lụy, cho dù trẫm không phải là Hoàng đế, thì những kẻ khác sau khi đăng cơ nhất định cũng sẽ tìm cách diệt trừ. Các người nhà cao nghiệp lớn, văn quang của cả Hoàng triều không ít thì nhiều đều chịu ảnh hưởng của Tư Đồ gia. Tàn đế vừa mới đăng cơ, người cảm thấy hắn nên làm cái gì? Hoặc là mượn sức, hoặc là... . . .” Đế vương trẻ tuổi dừng lại một chút như là chậm chước tự hỏi, sau đó lại phun ra một chữ mà hắn cho là hài lòng nhất, “Hoặc là... tiêu diệt. Người chỉ có một lần cơ hội lựa chọn.”

Lúc Tư Đồ Bích ly khai khỏi Hoàng cung đã là hoàng hôn ngày thứ ba. Suốt ba ngày này y vẫn luôn ngụ ở tẩm cung của hoàng đế, Quân Thụy ngoại trừ vào triều xử lý chính vụ thì chính là ở tẩm cung không biết mệt mỏi mà dùng y để phát tiết dục vọng, gây sức ép đến mức khiến y cảm thấy chết đi sống lại. Cuối cùng Hoàng đế còn săn sóc cơ thể đầy vết thương của y mà đặc biệt phái xe ngựa tiễn người ra khỏi cung.

Từ trong màn cửa nhìn ra bên ngoài, cánh cửa Hoàng cung đỏ rực từ từ lui ra khỏi tầm mắt, mã xa từ từ tiến gần đến chốn phố phường ngựa xe như nước. Tư Đồ Bích bất chợt phát hiện Nghê Đồ rộng lớn như thế, vốn là trung tâm kinh tế chính trị của đế quốc, nơi nơi đều là nhà cao viện sâu, thế nhưng bây giờ lại không có nơi nào để y khả dĩ dung thân.

Thái tử phủ đã bị phong tỏa không thể tiến vào, thế nhưng vật dụng tùy thân của y đều còn ở trong đó, huống hồ bây giờ trên người không có một văn tiền, nếu không lấy được tư trang của y, sợ rằng ngay cả nơi nghỉ trọ cũng không thể tìm được

Hoặc là có thể đi đến biệt viện của Tư Đồ gia ở kinh thành, biệt viện đó được phụ thân Tư Đồ Nhữ của y mua nhằm thuận tiện cho việc quản lý những cửa hàng mua bán của gia tộc, chẳng qua hiện tại bởi vì Thái tử thất thế, thế cục kinh thành mờ ảo không rõ, cửa hàng của những gia tộc lớn hầu hết đều đã đóng cửa tránh thị phi, phỏng chừng ngay cả trường quầy tạp vụ cũng đều đã đi rồi, làm sao có thể ở lại?

Không biết vì nguyên do gì, bỗng nhiên Tư Đồ Bích cảm thấy được phụ thân lúc trước là khôn khéo đến cỡ nào. Phụ thân kỳ thật cũng là người rất có tài cán nhưng lại bất hiển sơn bất lộ thủy¹, trước giờ luôn tỏ

ra ôn hòa khoan hậu, cả đời cũng chưa từng đi khảo thí công danh chỉ sợ là do người lo lắng sẽ mang họa đến cho Tư Đồ gia. Chẳng qua thanh danh đã tích lũy suốt mấy trăm năm này nào có dễ dàng tiêu trừ như vậy? Mọi người luôn nói “Tư Đồ gia đứng đầu sĩ tộc”, “Tư Đồ gia là gia tộc hoàng thân”, nhưng nào biết những hư danh đó cũng không phải điều mà phụ thân mong muốn. Vì vậy người mới tòng thương lý chính², chỉ tiếc rằng những thứ hư danh này cuối cùng cũng đeo bám không buông đẩy cả Tư Đồ gia lên trước đầu sóng ngọn gió, hơn nữa năm đó Tư Đồ Bích tuổi trẻ khí thịnh hiển lộ tài hoa quá sớm. Y đã từng nghĩ rằng có thể trở thành tâm phúc bên người Thái tử liên lập tức phong quang vạn phần, ai ngờ sự thật lại.

“Đại nhân, ngài đã nghĩ ra muốn đi đâu chưa?” Xa phu ở bên ngoài cung kính hỏi.

Tư Đồ Bích thất thần nhìn ra cửa sổ trong chốc lát, mắt gần nửa ngày mới dùng giọng điệu có chút dăm chiêu ra lệnh: “Đến Thái tử phủ xem một chút.”

Kỳ thật y cũng không rõ bây giờ mình đến phủ Thái tử thì có thể làm gì, Thái tử đã bị phế, những người có quan hệ đều đang bị giam giữ chờ luận tội, khắp cả đại môn đều dán giấy niêm phong thậm chí còn có cả cấm vệ quân trực tiếp nhận lệnh Hoàng đế trên canh giữ. Vũ khí sáng choang trên tay cấm vệ quân mang theo hơi thở kim khí lạnh lùng, khiến những bá tánh bình dân tò mò thích xem náo nhiệt cũng phải chùn chân không dám đến gần. Thái tử phủ trước đây nguyên bốn ngựa xe như nước, hiện giờ lại là cảnh người đi nhà trống đìu hiu quanh quẽ.

Tư Đồ Bích đứng ở cách đó không xa ngắm nhìn đại môn sơn son đỏ thẫm chạm đủ chín chín tám mốt khối môn đình³ biểu trưng cho thân phận thân Vương và Thái tử. Chính là lúc này, sự hiện diện của chúng thật đáng cười nhạt, giống như thời thời khắc khắc đều muốn nhắc nhở người ta, Thái tử nay đã thất thế, hiện tại đã không giống như xưa nữa.

Trên phố xá đông đúc, thanh âm rao hàng của những kẻ gánh hàng rong vang lên nối tiếp nhau vô cùng náo nhiệt, Tư Đồ Bích nghe thấy xa xa có thanh âm kêu la ồn ào truyền đến, quay đầu lại nhìn chỉ thấy một nữ tử áo tím vừa nhảy xuống từ một nhuyển kiệu đang lao thẳng về phía y, sau lưng nàng có ba tráng hán hùng hùng hổ hổ không ngừng quát gọi bắt người. Nữ tử áo tím kia giống như hoàn toàn không nhìn thấy sự giận dữ của ba tráng hán, một đôi mắt đẹp chỉ chăm chú đặt lên người của Tư Đồ Bích, trong mắt tràn đầy tơ máu. Nếu y không nhìn lầm thì tràn đầy trong đôi mắt đó chính là sự oán hận và chán ghét.

Tư Đồ Bích nhận ra nàng, nàng là một trong những thiếp thân thị nữ của Quân Thái, Bảo Cầm. Nguyên bản theo thông lệ, sau khi Thái tử đăng cơ thiếp thân thị nữ sẽ tùy giá nhập cung, phong hào thấp nhất cũng phải là Quý nhân, chỉ là hiện tại Bảo Cầm lại bị đánh xuống tiện tịch⁴ bán vào thanh lâu.

“Tư Đồ Bích! Thái tử đối với ngươi tốt như vậy, ngươi lại có thể phản bội người!” Bảo Cầm hướng về y chửi mắng âm ỉ thậm chí còn muốn xông lên tát mấy bạt tay, bất quá mấy gã tráng hán phía sau đã nhanh chóng chạy đến lôi nàng ẩn lên nhuyển kiệu. Bảo Cầm tóc tai bù xù, không còn một chút phong phạm ôn nhu sẵn sốc xảo tiểu yên nhiên⁵ như ngày xưa. Tư Đồ Bích biểu tình lạnh lùng nhìn nàng, sau khi thấy mấy tráng hán kia dùng dây thừng trói chặt hai tay lại nhét thêm một mảnh vải vào miệng nàng thì y mới dời tầm mắt đi.

“Vị gia này, Xuân Hương cô nương nhà chúng ta kiến thức nông cạn không biết giữ lễ, ngài đại nhân đại lượng xin đừng chấp nhất. Tiểu nhân ở đây xin tạ tội với ngài”. Một vị tráng hán có lẽ là thủ lĩnh trong bọn vội vàng khom lưng cười cười lấy lòng với Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích chán ghét liếc nhìn gã một chút rồi lùi về sau hai bước.

“Phi!” Bảo Cầm một ngụm một ngụm nước bọt về phía này khiến vạt áo ngoài bằng gấm tốt màu xanh nước hồ của y xuất hiện mấy đạo vết bẩn, ánh mắt của Bảo Cầm tựa hồ có thể phun lửa điên cuồng mắng chửi “Ngươi là tên phản đồ! Tuyệt đối không thể chết tử tế!”

Nguyên bản là một nữ nhân rụt rè tốt đẹp, nay lại lưu lạc đến mức ngay cả họ tên cũng bị cướp đoạt, trở nên thô lỗ như thôn phụ ngu muội, Tư Đồ Bích không còn tâm tư để dây dưa với nàng thêm nữa, bèn xoay người bước lên xe ngựa.

“Đến Phù Sơ Viên.” Tư Đồ Bích nói với xa phu.

Phù Sơ Viên tọa lạc trong một ngõ nhỏ u tĩnh gần sông đào hộ thành⁷ xung quanh khuôn viên đều là đại

thụ rậm rạp, mỗi khi mùa hè đến, bóng mát của những đại thụ này khiến cho hậu viện nơi này luôn trở nên phá lệ mát mẻ. Cái tên Phù Sơ Viên vốn được phụ thân của Tư Đồ Bích cẩn thận tuyển lựa đặt ra vào năm Y vừa tròn mười hai tuổi nhập kinh, lấy ý đương nhiên cũng từ danh ngôn của thế đại nho gia “Mạnh hạ thảo mộc trường, nhiều ốc thụ phù sơ”⁸, ngụ ý hy vọng con cháu của Tư Đồ gia có thể giống như cỏ cây không ngừng khai chi tán diệp, hưng thịnh sum xuê.

Hiện giờ Tư Đồ Bích đang đứng trước đại môn của Phù Sơ Viên, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy cây cối trong cơn rét đậm đã sớm chỉ còn cành nhánh trơ trụi, một mảnh tiêu điều. Bảy năm, rời nhà đã bảy năm, khát khao cùng hy vọng ngày xưa, hiện giờ liệu còn lại những gì?

“Thập ca?” Phía sau truyền đến một tiếng nói thanh thúy, Tư Đồ Bích quay đầu lại chỉ có thể nhìn thấy một tiểu hài tử trên người quần từng lớp áo lông dày màu xám trông xa như một quả cầu lông xù đang nhô đầu ra từ chiếc mã xa bọc vải xanh gần đó. Tiểu hài tử vừa nhìn thấy rõ mặt y ánh mắt tròn tròn đã vụt sáng, gương mặt mang theo ý cười nồng đậm nhảy thẳng từ xe ngựa xuống chạy đến lao vào lòng y, đôi tay gắt gao ôm chặt miệng thì hưng phấn la to: “Thập ca, thật sự khiến đệ lo muốn chết mà! Ca có khỏe không? Có bị người ta giam giữ không? Bọn họ không làm khó dễ gì ca chứ?”

“Cẩn nhi.” Tư Đồ Bích miễn cưỡng cười cười, y bị Tư Đồ Cẩn lắc đến lắc lui như thế cũng cảm thấy có chút đầu vầng mắt hoa, vội vàng giữ lấy bã vai của cậu tỏ ý bảo dừng lại, sau đó mới hỏi, “Cẩn nhi, sao đệ lại đến đây?”

“Ta đến cùng Đại ca!” Tư Đồ Cẩn cao hứng nói xong, liền kiễng mũi chân hung hãn hôn lên mặt Tư Đồ Bích “Chụt” một tiếng, rồi khẽ cười trộm nói, “Phụ thân biết kinh thành đã xảy ra chuyện nên bảo Đại ca đến xem xét, đệ cầu xin phụ thân thật vất vả người mới cho phép đệ đi theo lên kinh đấy.”

“Đại ca cũng đến đây sao?” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, cơn choáng váng vừa rồi vẫn còn chưa ổn định lại, giờ đây y lại cảm thấy trong đầu lại nhói lên từng cơn đau kịch liệt, y cố gắng ổn định tinh thần nhìn về phía xe ngựa, quả thực bên trong còn có một người đang vén rèm bước ra.

“Đại ca.” Tư Đồ Bích bước đến trước xe ngựa cung kính gọi một tiếng. Thường nói huynh trưởng như cha, từ sau khi Tư Đồ Giác tiếp nhận chuyện làm ăn từ tay phụ thân thì vẫn thường hay lui tới kinh thành, thế nhưng hai huynh đệ bọn họ vẫn rất ít gặp mặt. Hơn nữa tính tình của Tư Đồ Giác cũng nghiêm túc gần như phụ thân, thậm chí ở một vài chuyện còn có xu hướng sắp vượt qua, vì thế trước giờ hắn và Tư Đồ Bích cơ bản chưa từng nói chuyện với nhau bao giờ.

“Tiểu Thập lục, đứng yên cho ta!” Tư Đồ Giác liếc nhìn Tư Đồ Cẩn, chỉ bị liếc nhìn một chút như thế Tư Đồ Cẩn liền ngoan ngoãn đứng yên, không dám tiếp tục bám lên trên người Tư Đồ Bích.

“Vào đi thôi, ta có lời phải nói với người.” Tư Đồ Giác lạnh lùng nói với Tư Đồ Bích.

Phù Sơ Viên vẫn còn hạ nhân trụ lại, sau khi Thái tử phủ gặp chuyện không may, những người có liên quan đều lập tức bị đuổi đi, thư đồng Cam Đường của Tư Đồ Bích cũng có trong nhóm người bị giải tán, gã sau khi rời khỏi phủ Thái tử liền quay về ở tạm trong Phù Sơ Viên nghe ngóng tin tức của Tư Đồ Bích. Hôm nay nhìn thấy công tử nhà mình cùng Đại công tử và Thập lục công cùng nhau đến đây, Cam Đường vô cùng hưng phấn vội vàng dẫn đường cho bọn họ vào phòng khách, lại tuân theo phân phó của Đại công tử mà đưa Tư Đồ Cẩn về phòng nghỉ, sau đó lại nhanh nhẹn mang nước trà cùng điểm tâm dâng lên.

“Đại công tử, công tử, thỉnh dùng trà.” Cam Đường đặt chung trà xuống lại bưng lên một chén thuốc, sau khi gã nhìn thấy Tư Đồ Bích uống xong mới hành lễ lui ra.

“Đại ca có lời gì muốn nói?” Tư Đồ Bích hỏi xong liền nhấp một ngụm trà, cố xua đi vị đắng chát của chén thuốc vừa rồi.

“Phụ thân muốn ta truyền lời cho người.” Tư Đồ Giác mặt không chút thay đổi nhìn Tư Đồ Bích, giống như nhìn một người không hề có quan hệ gì với mình, hắn chậm rãi lên tiếng, “Phụ thân nói, tiểu Thập, ủy khuất người.”

Tư Đồ Bích nguyên bản còn dùng ngón tay điểm nhẹ tay vịn của chiếc ghế đang ngồi, sau khi nghe Tư Đồ Giác nói xong câu đó lập tức dừng một chút, y ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Giác trong một chốc rồi cười cười, theo bản năng nắm chặt bàn tay cố nhịn xuống những giọt lệ cơ hồ muốn trào ra khỏi vành mắt, hơi gật gật

đầu nhẹ giọng nói: “Cám ơn Đại ca đã chuyển mấy lời này đến. Thỉnh Đại ca lúc quay về giúp đệ chuyển cáo với phụ thân, tiểu Thập hết thấy đều rất tốt.”

“Hừ.” Tư Đồ Giác hừ lạnh một tiếng, hơi trào phúng, cơ hồ là tự nhủ nói: “Hết thấy đều tốt? Người đứng là rất tốt, trong nhà cơ hồ vì chuyện này náo loạn đến gà bay chó sủa.”

Tư Đồ Giác ngừng lại trong chốc lát cố dò xét phản ứng của Tư Đồ Bích, thấy đối phương không nói một lời trên mặt cũng không hề gợn sóng, một bộ không chút sợ hãi thì thiếp tục nói: “Người dùng một câu khinh miêu đậm tả nghe có vẻ thật nhẹ nhàng mà. Người có biết, vì việc này mà tóc của phụ thân đã bạc đi rất nhiều. Tiểu Thập, không phải người làm ca ca như ta muốn trách móc người, người của Tư Đồ gia trước giờ luôn phải giữ vững cốt khí, loại người giết cha đoạt ngôi như Duệ Vương muốn phong người làm Ngự sử Trung thừa vậy mà người lại có thể tiếp nhận. Chuyện tình khiến Tư Đồ gia nhục nhã như thế người cũng không biết phản kháng, người lấy tư cách gì tiếp nhận lời nhảm nhí của phụ thân? Nếu ta là người thì sớm đã tự mình kết thúc rồi, đỡ phải làm bẩn thanh danh của Tư Đồ gia.”

“Đại ca.” Tư Đồ Bích đánh gãy lời nói của Tư Đồ Giác, hơi nhú mày mỉm cười đến không thể chê trách, “Đại ca, người nói chết thì là chết, người có biết một người muốn chết thật ra cũng không dễ dàng chút nào? Người đã chân chính gặp qua người chết sao? Người đã gặp qua bị nhốt tại thiên lao mất mũi đều bị xẻo đi trên mặt chỉ toàn là lỗ thủng, chân tay đều bị chặt hết chỉ còn lại thân mình và cái đầu, ngay cả khi ăn cơm cũng chỉ có thể phủ phục trên mặt đất dùng đầu lưỡi liếm như chó sao? Người đã người qua mùi hôi thối toát ra từ cơ thể của người toàn thân đều bị ấn sắt nung, làn da không còn một mảnh lành lặn mà đều bị cháy đen như mực chưa? Người đã từng nghe được thanh âm phát ra khi đao kiếm xuyên vào cơ thể của người sống sao?”

Tư Đồ Bích thực vừa lòng thấy được biểu tình buồn nôn của Tư Đồ Giác, đôi mắt chăm chú không chuyển nhìn thẳng đối phương, trong đôi con ngươi lại tràn đầy đùa cợt: “Đại ca chưa từng thấy qua đi? Đại ca luôn ở trong thư phòng sạch sẽ nghiên cứu lý lẽ của chư tử bách gia, ngồi sau màn lụa ngâm thi tác đối, hoa tiền nguyệt hạ cùng người cầm sắt hợp tấu, làm sao đã gặp qua những việc như vậy? Nhưng ta đã thấy. Ta đi theo Thái tử bảy năm, những chuyện như thế từng gặp qua không ít. Đại ca, người có muốn nghe thêm những chuyện ta đã tận mắt thấy không? Móc mắt, cắt lưỡi hay giống như việc khi dùng lưỡi kiếm sắc đâm vào thân thể người sống, phù một tiếng, máu tươi liền ồ ạt chảy ra. Đại ca, người đã từng nhìn thấy sao?”

Tư Đồ Giác cả mặt trắng xanh cố gắng dùng tay che miệng lại, nhìn thấy Tư Đồ Bích dùng vẻ mặt hèn mọn nhìn mình thì vội vàng nâng chung trà lên uống một ngụm, nhẹ giọng nói: “Nói chuyện không chút văn nhã.”

“Văn nhã?” Tư Đồ Bích cười lạnh, “Đại ca, cái gì là văn nhã? Lúc trước người cùng các ca ca hợp lại khi dễ ta, mẫu thân của người cùng với các vị di nương liên hợp lại khi dễ mẫu thân ta, những việc đó gọi là văn nhã sao? Hay là nói mẫu thân của các người văn nhã thể kia dạy dỗ ra các người cũng là người văn nhã như vậy?”

“Làm càn!” Tư Đồ Giác tức giận đến mức cả bàn tay cũng run lên, “Ba” một tiếng dằn mạnh chung trà xuống bàn, mắng, “Huynh trưởng như cha! Người đứng trước mặt phụ thân cũng dám càn quấy như thế sao?”

“Huynh trưởng như cha? Đại ca, người có một chút bộ dạng nào của huynh trưởng sao? Phụ thân muốn người truyền lời, người còn ở đó thêm mắm thêm muối, chuyện tình mạo phạm tôn trưởng như thế một người nhả nhận như người lại có thể làm đến không một chút ngại ngùng. Người có dám hay không đem nguyên văn những lời lúc nãy đã nói về thuật lại trước mặt phụ thân? Hoặc là nói ý nguyện của phụ thân là muốn ta đi tìm chết?” trong mắt của Tư Đồ Bích tràn đầy ý cười lạnh như băng, hơn nữa kia đôi đồng tử màu bích ngọc kia lóng lánh huyền ảo khiến cho Tư Đồ Giác thật sự cảm thấy có chút sợ hãi, “Nếu ta chết, Tư Đồ gia cao thấp hơn bốn trăm nhân khẩu tất cả đều phải chết theo ta. Đại ca, người muốn chết không?”

Tư Đồ Giác bị lời nói của y làm cho nghẹn họng, hoàn toàn không nói được thêm gì nữa. Tư Đồ Bích dùng ánh mắt như đang nhìn rắc rưới đảo một vòng từ trên xuống dưới trên người hắn, lạnh nhạt nói: “Lại nói đến thì hiện tại ta cũng xem như là mệnh quan triều đình do đích thân Hoàng thượng hạ chỉ gia phong, người nhục mạ ta như thế làm sao còn nhìn ra bộ dạng gia chủ tương lai của Tư Đồ gia? Hoặc là, người tại

đây bỗng dưng si ngốc rồi, không muốn làm gia chủ tương lai của Tư Đồ gia nữa? Chuyện nhỏ như thế tiểu Thập thật ra rất sẵn lòng giúp đỡ.”

1/ Bất hiển sơn bất lộ thủy: Không thấy núi không gặp nước. Thái độ làm người thâm tàng bất lộ, là người giỏi giang lợi hại nhưng không để sự sắc bén của mình bị người phát hiện.

2/ Tòng thương lý chính: Theo thương nghiệp, xa chính trị.

3/ Môn đình: là những phần kim loại gồ lên trên cửa gỗ mà chúng ta hay thấy trong phim.

20080717065906426

4/ Tiện tịch: Hộ tịch của TQ thời phong kiến chia làm nhiều cấp bậc tương ứng với thân phận xã hội, tiện tịch là những người xuất thân卑微, làm những nghề thấp kém. Tiện tịch thường thấy nhất là:

- Tử nô: Nô tài bị bán đứt, không được chuộc thân cũng hầu như không được tính là người, theo họ chủ, sống chết trong một câu ra lệnh của chủ nhân, con cái sinh ra cũng mặc định là tử nô, không được phép nhập sỹ (đi học, làm quan). Chỉ có thể dùng quân công đổi tự do. (Đương nhiên nếu đủ tiền hối lộ quan lại và thỏa thuận xong với chủ sở hữu thì có thể mua hộ tịch khác)
- Gia nô: Cao cấp hơn tử nô nhưng vẫn bị xem là tiện tịch, không cần phải chết theo lệnh chủ, con cái nếu không bán thân được xem như bình tịch được phép nhập sỹ. Có thể tự chuộc thân.
- Kỹ nữ/ tiểu quan: Không cần giải thích nữa nhỉ.
- Quân kỹ: Dùng riêng trong quân đội, thường là người nhà phạm nhân bị kết tội liên đới.
- Gia quyến phạm nhân: Loại này thường liên quan đến án lớn, phải chịu tội liên đới. Theo lệ thì sẽ bị đánh xuống tiện tịch ba đời hoặc vĩnh viễn tùy theo tội trạng. Không thể nhập sỹ, có thể theo nông, thương, công nhưng bị nhiều hạn chế.

Một vài loại hộ tịch khác: Bình tịch (xuất thân bình dân), Quan tịch, Quân tịch, Quý tịch....

5/ Xảo tiểu yên nhiên: Nụ cười tự nhiên tinh xảo, nụ cười dịu dàng mà hồn nhiên.

6/ Phù sơ Viên: Phù Sơ nghĩa là sum xuê tươi tốt.

7/ Sông đào hộ thành: Bên ngoài và trong thành trì thường đào hào cách ly, một phần để tạo đường dẫn nước chống hỏa hoạn, một phần cũng để chống công thành.

8/ Tạm dịch:

Hạ về cây cỏ sinh sôi

Một gian phòng ốc cây già quán quanh

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

6. Chương 6

Thâm ái

Sau khi nghe Tư Đồ Bích nói xong những lời “Tiểu Thập thật có thể giúp đỡ một chút” sắc mặt của Tư Đồ Giác càng trở nên tái nhợt, ánh mắt hẩn nhìn Tư Đồ Bích tựa như đang nhìn thấy ôn thần, tựa hồ Y chính là một kẻ bình thường luôn cực kỳ thô bạo tàn nhẫn. Tư Đồ Bích hơi cong khóe miệng, lại bỏ thêm một

câu: “Đại ca, ta đã không phải là Tư Đồ Bích có thể dễ dàng bị các người khi dễ, nhìn thấy thân nương bị nhóm người đại nương cùng các di nương hiếp đáp cũng chỉ biết quỳ gối khóc đến ngất xỉu ở từ đường. Người cẩn thận một chút, sau này không cần nói những lời khiến ta mất lòng, nếu không ta thật không biết mình có thể làm ra việc gì đâu.”

“Ba!” Lần này không phải là thanh âm chung trà bị ném lên trên bàn, mà là thanh âm ghế của Tư Đồ Giác đang ngồi bị ngã xuống đất, Tư Đồ Bích lạnh nhạt nhìn Tư Đồ Giác nghiêng ngã lão đảo đi ra ngoài, còn bàn tay giấu bên dưới tay áo nắm chặt thành quyền, thậm chí còn có máu loãng chảy dọc theo khe hở của những ngón tay bị nắm đến xanh trắng của hắn thì Tư Đồ Bích hoàn toàn tỏ ra không thấy.

“Công tử, người thế nào lại như vậy nữa rồi? Đại công tử vì sao lại bỏ đi gấp thế?” Cam Đường chạy vào, nhìn thấy sắc mặt của Tư Đồ Bích không tốt thì cũng cảm thấy hoảng sợ, vội vàng cẩn thận bước đến bên người y chờ chủ nhân lên tiếng. Cam Đường đã hầu hạ bên người Tư Đồ Bích rất lâu nên cũng hiểu rõ tính tình công tử gia nhà mình, tuy rằng y không lên tiếng nhưng trong lòng hẳn là đang rất tức giận, vì thế gã cũng không dám khuyên mà chỉ có thể đứng đó chờ đợi.

“Ta mệt rồi.” Qua thật lâu Tư Đồ Bích mới mệt mỏi lên tiếng. Y nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi hít sâu một hơi, sau đó nhẹ giọng nói tiếp, “Cam Đường, đưa ta trở về phòng. . . . Ta không đi được.”

“Dạ.” Cam Đường lên tiếng rồi nhanh chóng bước qua dìu Tư Đồ Bích đứng dậy, đến bây giờ gã mới phát hiện cả người công tử gia nhà mình đều đang run rẩy hầu như cả một chút khí lực cũng không có, thậm chí ngay cả việc đứng lên cũng phải hoàn toàn dựa vào sức nâng của gã.

“Công tử, cẩn thận một chút.” Cam Đường thở dài, công tử thân thể kiêu quý lại hay phải suy nghĩ nhiều việc, thường ngày vẫn cần dùng thuốc quý điều dưỡng, ngày ngốc ở Hoàng cung nhiều ngày như vậy hẳn là đã mệt đến chết rồi. Nghĩ như vậy, Cam Đường lại cảm thấy đau lòng, vội vàng dùng hai tay đỡ lấy Tư Đồ Bích, để cho thân hình của y hoàn toàn tựa lên trên người mình, thật không ngờ Tư Đồ Bích vừa đứng lên đi được hai bước liền kiệt sức quỵ xuống, thậm chí ngay người cũng hôn mê không còn ý thức.

“Công tử, công tử. . . .” Cam Đường sợ đến toàn thân đều là mồ hôi lạnh, gã nghĩ muốn đặt Tư Đồ Bích về lại trên ghế nhưng thân thể y đã trở nên nặng nề căn bản không thể di chuyển, hơn nữa Cam Đường cũng rất rõ ràng công tử gia nhà gã tuyệt đối không muốn bị người trong nhà nhìn thấy bộ dạng suy yếu bất lực lúc này. Vì vậy Cam Đường dù có muốn gọi thêm người đến hỗ trợ cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể lòng như lửa đốt mà ngồi xuống dùng thân mình làm đệm ôm lấy công tử đang hôn mê trên người.

Cam Đường cảm thấy rằng mình phải đợi đến gần một canh giờ mới nghe được tiếng rên rỉ yếu ớt của Tư Đồ Bích, gã lập tức nghẹn ngào, nhẹ giọng hỏi: “Công tử? Công tử người cảm thấy thế nào rồi?”

Phải một lúc lâu sau, Tư Đồ Bích mới có thể hít thở bình thường, cười cười nói: “Người ở đó khóc tang ai vậy? Chờ ta chết rồi người hẳn khóc cũng còn kịp mà.”

“Cái gì sống cái gì chết chứ, làm gì có ai chết đâu. . . .” Cam Đường lau lau nước mắt rồi mới dìu y ngồi lên ghế, lại rót thêm chén trà nóng chờ cho y uống hết rồi mới tiếp tục nói, “Công tử, người phải cố gắng giữ gìn sức khỏe, phu nhân vẫn còn phải dựa vào người. Nếu lỡ người xảy ra chuyện gì không hay, mấy mụ la sát trong nhà không biết sẽ khi dễ phu nhân đến thế nào nữa.”

Tư Đồ Bích đưa mắt nhìn nhìn Cam Đường, cười nói: “Người yên tâm, ta dù có chết cũng tuyệt đối phải biến thành ác quỷ kéo theo tất cả bọn họ đi cùng.”

“Này, công tử, người nói mấy chuyện như thế để làm gì? Cam Đường không thích nghe.” Cam Đường sợ run cả người, vội vàng chà xát cánh tay, “Mấy chuyện này thực sự khiến người ta sợ hãi mà.”

Sau khi Tư Đồ Bích trở về phòng lại uống thêm một chén thuốc do Cam Đường bưng lên xong liền nằm xuống, mới vừa chợp mắt được một chút đã bị mấy tiếng gõ cửa đánh thức.

“Cẩn nhi?” Tư Đồ Bích vừa tức giận vừa buồn cười, bất đắc dĩ nói, “Vào đi Cẩn nhi, đã khuya khoắt rồi còn loanh quanh ngoài cửa, như vậy thì còn thể thống gì chứ?”

“Hắc hắc, đệ biết là Thập ca hiểu rõ đệ nhất mà.” Tư Đồ Cẩn một bên nhẹ giọng hoan hô một bên đã đẩy cửa tiến vào, cả thân hình của cậu cứ như một trận gió chui vào trên giường Tư Đồ Bích, hai tay ôm ghăm lấy thắt lưng của y làm nũng, “Thập ca là thơm nhất, ôm lại rất mềm, Cẩn nhi thương Thập ca nhất.”

“Tên tiểu tử này, trong miệng làm sao lại không có lời gì đứng đắn thế kia? Cẩn thận khi trở về phụ thân sẽ đánh đòn người.” Tư Đồ Bích cười nói.

“Ô ô ô, thập ca khi dễ ta.” Tư Đồ Cẩn được nước lấn tới càng muốn chui sâu vào trong chăn, đến khi thân thể hai người đều dính vào một chỗ, “Cẩn nhi muốn ngủ cùng Thập ca. Phòng khách rất lạnh, lại nằm chán, chỗ của Thập ca vẫn là tốt nhất.”

“Được rồi được rồi.” Tư Đồ Bích thở dài, “Thật sự đã phục đệ rồi. Bất quá hôm nay Thập ca mệt chết đi được, đệ đừng làm phiền để yên cho ca ngủ.”

“Dạ!” Tư Đồ Cẩn nhu thuận gật đầu, xốc chăn lên nằm vào bên cạnh Tư Đồ Bích tỉ mỉ quan sát sắc mặt của y, biểu tình vui vẻ trên mặt vừa rồi cũng nhanh chóng thay đổi, cậu bủ môi nói, “Buổi chiều khi vừa gặp mặt đệ đã thấy sắc mặt của Thập ca rất kém, hiện tại vẫn khó xem như vậy chẳng lẽ là bị bệnh rồi? Hay là do mệt mỏi quá? Để Cẩn nhi xoa bóp cho huynh nhé? Thập ca cứ ngủ đi, Cẩn nhi sẽ hầu hạ huynh.” Dứt lời liền dùng bàn tay mềm mại khẽ xoa nắn huyết thái dương của Tư Đồ Bích, một vài ngón tay luồn vào sau tóc đỡ lấy phần cổ đang mỏi mệt. Tư Đồ Cẩn hạnh phúc cảm thấy tư thế này giống như mình đang ôm lấy Thập ca, toàn tâm toàn ý bảo vệ y.

“Cẩn nhi năm nay mười lăm, vẫn còn là một đứa trẻ.” Tư Đồ Bích nhắm mắt lại hưởng thụ, nhìn không thấy ánh mắt chuyên chú của Tư Đồ Cẩn.

“Đúng vậy Thập ca, sang năm đệ đã thành niên rồi.” Tư Đồ Cẩn cười nói, “Đến lúc đó đệ sẽ nói với phụ thân, đệ cũng muốn đến kinh thành, muốn đi theo Thập ca.”

“Đi theo Thập ca? Ta có cái gì tốt?” Tư Đồ Bích buồn ngủ mông lung nói, “Vẫn là ở nhà chính mới tốt, đi theo các ca ca khác học thêm chút bản lĩnh, tốt nhất là có thể theo Đại ca học việc buôn bán. Kinh thành nơi này, không phải là chỗ tốt cho đệ chơi đùa.”

“Tại sao? Đệ chỉ muốn giúp đỡ Thập ca thôi!” Tư Đồ Bích mất hứng nói, “Năm Thập ca mười hai tuổi đã đến kinh thành sau đó còn trở thành thư đồng của Thái tử, lại được Chân hậu cô cô sủng ái, huynh không biết trong nhà chính có bao nhiêu người hâm mộ huynh đâu! Ngay cả phụ thân cũng rất cao hứng càng sủng Thất di nương hơn, kể từ đó không ai dám khi dễ Thất di nương nữa! Đệ cũng muốn giống như Thập ca, như vậy sẽ không còn ai dám khi dễ đệ. Hắc hắc.”

“Tiểu Thập lục, trong nhà có người dám khi dễ đệ sao?” Tư Đồ Bích bật cười, thân nương của Tư Đồ Cẩn là nữ nhi Thái Thú, có cái gọi là đánh chó phải nể mặt chủ nhân, nào có ai dám không thức thời khi dễ thân nhân của Thái Thú bản địa? Cũng chỉ có thân nương của y vô thân vô cố lại là người xứ khác mới dễ khiến người ta ức hiếp, tuy rằng xinh đẹp lại tài hoa nhưng đáng tiếc vẫn là ca cơ phiêu bạt, lại còn thêm gốc gác Đột Quyết càng khiến người ta khinh thường cũng là chuyện dễ hiểu. Đặc biệt sau khi sinh được y, hài tử không những kế thừa đôi mắt xanh mỹ lệ của mẫu thân lại còn cực kỳ thông minh khiến phụ thân phá lệ sủng ái, sự ghen tỵ cũng theo niềm vinh quang ồ ạt mà đến cho nên mẫu tử y thật ra cũng không có được mấy ngày sống khá giả.

Người ta nói Thập công tử của Tư Đồ gia rất được sủng ái, kỳ thật cũng bất quá chỉ là phong quang ngoài mặt. Trên thực tế hơn mười hai năm sinh mệnh của y trôi qua ở nhà chính Tư Đồ gia là luôn bị người ta ức hiếp. Nếu không phải có cơ hội vào kinh theo Thái tử, chỉ sợ mẫu tử của y bị người ta tra tấn đến chết như thế nào cũng chẳng ai biết.

“Thập ca, huynh đang suy nghĩ cái gì? Lại đang nhớ đến những chuyện không vui trước kia sao?” Tư Đồ Cẩn nhìn về mặt ưu tư của Tư Đồ Bích, cẩn thận hỏi.

“Không nghĩ gì cả, ta chỉ nhắm mắt dưỡng thần mà thôi!” Tư Đồ Bích thản nhiên nói.

“Thập ca, nếu đệ sinh ra sớm bốn năm thì tốt rồi.” Tư Đồ Cẩn thở dài, nằm úp sấp lên trên ngực Tư Đồ Bích lắng nghe nhịp tim của y, cất giọng mềm mại, “Nếu như đệ sinh ra sớm hơn bốn năm thì sẽ bằng với Thập ca, đệ tuyệt đối sẽ không để những người đó khi dễ huynh. Nếu bọn họ dám đến trêu chọc huynh, chúng ta sẽ cùng nhau đánh bọn họ, đánh đến khi bọn họ chạy đi mới thôi. Nếu thực có thể sinh sớm bốn năm, đệ có thể cùng trưởng thành với huynh, sẽ không giống như bây giờ ngay cả Thập ca đang suy nghĩ cái gì cũng không biết được.”

“Thập lục, ta mệt rồi.” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng đẩy đẩy câu, định túm cái đầu đang nằm trên ngực mình xuống, cái đầu nặng trĩu kia khiến y có chút cảm giác không thở nổi. Y cũng không muốn nghe những lời như thế. Nếu như? Nếu như thế nào? Có thể thay đổi được gì? Lại có cái gì sẽ thành sự thật?

“Thập ca!” Tư Đồ Cẩn ôm chặt y, bướng bỉnh nằm sát vào, “Thập ca, đệ rất thích huynh, đệ không muốn huynh không vui. Chờ đệ trưởng thành rồi hãy để đệ giúp đỡ huynh, đệ sẽ đánh cho những người dám khi dễ huynh đều phải chạy mất tích.”

Tư Đồ Cẩn thật cẩn thận lựa chọn câu từ, trong lòng như đang có nai con chạy loạn, cứ sợ mình nói cái gì sai lầm sẽ làm cho Thập ca nổi giận hoặc là ngờ vực vô căn cứ. Sau khi nói xong câu này liền nín thở lắng tai nghe, muốn từ câu trả lời đối phương đoán ra tâm tư của y, chính là đợi rất lâu cũng không nghe được Tư Đồ Bích trả lời. Cậu thật cẩn thận rướn người lên nhìn, hóa ra Tư Đồ Bích đã mệt mỏi đến mức ngủ thiếp đi, Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng dịch người ra giường giúp y sửa lại góc chăn, sau đó ôm lấy thắt lưng tiêm gầy kia nhắm mắt lại.

Trong ánh nến lay động Tư Đồ Bích mở mắt, thở dài ra một hơi mềm nhẹ đến không thể nghe thấy.

Ngày hôm sau khi sắp đến buổi trưa, trong cung phái người đến Phù Sơ Viên đón Tư Đồ Bích tiến cung, nói là Hoàng thượng có chuyện quan trọng cần thương nghị. Tư Đồ Bích và Tư Đồ Giác lại vì cuộc nói chuyện ngày hôm qua nên cho đến bây giờ cũng vẫn rất lạnh nhạt, dù có chạm mặt nhau cũng không phản ứng gì. Tư Đồ Bích nghĩ nghĩ một chút, quyết định cứ đơn giản tiến cung.

Thời điểm y vào đến trong cung cũng là lúc Hoàng đế đang dùng bữa, một bàn ăn chế tác tinh mỹ được cung kính đưa vào, sau đó qua tay thái giám chuyên môn thử đồ ăn dùng ngân châm xem xét, tiếp theo lại ở mỗi món ăn đều thử một ngụm, lúc này mới chính thức dâng lên chờ Hoàng đế lên tiếng.

Quân Thụy lười biếng dựa ngồi ở phía trên tùy tiện chỉ vào một món đồ ăn, Trương Đình Hải đang hầu hạ bên cạnh liền vội vã chạy đến lấy một ít dâng lên, Quân Thụy động đũa gấp một ít bỏ vào miệng, hình như cảm thấy không được vừa ý lắm, lại chỉ về một món ăn khác.

Tư Đồ Bích sau khi được tuyên nhập liền duy trì tư thế lễ bái, Hoàng thượng không lên tiếng cũng không dám tùy tiện đứng dậy. Tâm tư của Quân Thụy hình như cũng không đặt trên người y, chỉ là đồng ăn một ngụm tây thử một ngụm, đến khi thật sự không còn gì có thể ăn mới ngẩng đầu liếc nhìn Tư Đồ Bích một cái, lên tiếng “Bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tư Đồ Bích tạ ơn đứng dậy. Đầu vẫn còn có chút choáng váng, y vội vàng cúi đầu nhắm mắt định thần.

“Đã dùng cơm chưa?” Quân Thụy nhàm chán hỏi.

“Đã dùng qua, tạ ơn bệ hạ quan tâm.” Tư Đồ Bích khom người đáp.

“Đã dùng qua? Lúc trẫm hạ lệnh chiêu người vào cung hình như vẫn chưa đến giờ dùng cơm, trong nhà ái khanh dùng chơm thật sớm nhỉ.” Quân Thụy buồn chán điểm điểm ngón tay nhìn y. Cuộc sống quân lữ nhiều năm khiến hắn đã sớm quen với lễ thói uống chén rượu to ăn miếng thịt lớn cùng một đám tướng lĩnh, những lễ nghi phiền phức của Hoàng cung thật sự khiến cho hắn cảm thấy không ít phiền lòng.

Tư Đồ Bích không nói chuyện, rất vâng lời đứng ở bên dưới khiến Quân Thụy càng cảm thấy nhàm chán. Lúc trước muốn người kia thuận theo chính là mình, gây áp lực đến người kia không thể bộc phát tính tình cũng là mình, hiện tại trái ngược, lại cảm thấy có chút thích bộ dáng gương nanh múa vuốt của y.

Trương Đình Hải dâng một chén đậu hũ gạch của lên, Quân Thụy dùng muỗng nhỏ bạch ngọc nhàm chán khuấy tròn trong bát, đậu hũ trắng nõn tươi mới quay cuồng trong nước sốt tinh tế, dùng thìa múc lên thưởng thức vài lần còn có thể thấy rõ độ rung rung đàn hồi của miếng đậu hũ được ngự trù tỉ mỉ làm ra. Quân Thụy càng nhìn càng thấy thích, cho thử một thìa vào miệng, quả là dai mềm đến cực hạn.

“Ái khanh, người cũng nên nếm thử một chút hương vị của món đậu hũ này đi. Trẫm cảm thấy rất không tồi, thực trơn mềm.” Quân Thụy cười nói, nói xong ánh mắt còn cố ý lướt lên trên người Tư Đồ Bích.

“Hồi Hoàng thượng, bao tử của thần trước giờ vốn không thối, đại phu có căn dặn mỗi bữa không nên ăn nhiều.” Tư Đồ Bích đối với chuyện Hoàng đế thưởng thiện này tựa hồ không có một chút cao hứng nào, chỉ

đúng theo lễ nghi bước ra cúi người trả lời một chút rồi lại trở về vị trí cũ, hoàn toàn không có bộ dáng thụ sủng nhược kinh một thần tử nên có.

“Ái khanh a, ” Quân Thụy ném thìa, dựa vào lưng ghế phía sau trừng mắt nhìn y, “Trẫm thật sự cảm thấy khanh rất giống món đậu hủ này, kiêu nộ đến khiến người ta khó thể ngờ được. Thậm chí ngay cả trẫm muốn mời khanh dùng một bữa cơm cũng chưa đủ mặt mũi, trẫm từng nghe nói trước đây Quân Thái đã từng xem khanh như bảo bối mà nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ là hiện tại y cái gì cũng không phải.”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

7. Chương 7

“Thần biết tội.” Tư Đồ Bích phịch một tiếng quỳ xuống đất, chỉ nói ba chữ như vậy, sau đó hoàn toàn không mở miệng nói thêm gì nữa.

“Tư Đồ Bích, trẫm đã trách ngươi cái gì? Ngươi biết là biết tội gì?” Quân Thụy có chút phát hỏa, híp mắt nhìn người đang quỳ gối dưới chân mình, không kiên nhẫn phát phát bàn tay, Trương Đình Hải là một người vô cùng hiểu được nhìn mặt đoán ý, lập tức ngấm hiểu ý tứ mà dẫn theo nô tài hầu hạ trong điện lặng lẽ lui xuống, cuối cùng còn không quên đóng lại cửa điện. Nghe được âm thanh đóng cửa thân hình Tư Đồ Bích liền trở nên cứng đờ giống như tiểu thú cảm giác được nguy hiểm.

“Quan phục của ngươi đã may xong, Trẫm đã ra lệnh bọn họ mang mấy thứ đó đến đây, hôm nay chiều ngươi vào cung cũng bởi trẫm muốn là người đầu tiên nhìn thấy bộ dáng mặc quan phục của ngươi.” Quân Thụy cười cười lấy từ bên cạnh đưa ra một bộ quan phục màu sắc đỏ tươi ném đến trước mặt Tư Đồ Bích, “Ngươi ngây ngốc chín năm ở Thái tử phủ vẫn chưa có được một cái công danh, Trẫm vậy mà lại trở thành người đầu tiên nhìn thấy ngươi mặc quan phục.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Thanh âm của Tư Đồ Bích đã có chút cứng nhắc. Quân Thụy càng ngày càng không kiên nhẫn, lạnh giọng ra lệnh: “Dem quần áo cởi ra, thay quan phục cho Trẫm xem một chút.”

Tư Đồ Bích quỳ trên mặt đất không nói chuyện, sau một lúc lâu mới không nhanh không chậm giải khai vạt áo. Lý y1 bên trong của y là một kiện thuần bạch sắc, từ góc độ của Quân Thụy nhìn xuống càng thấy người trước mặt mình thật sự đơn bạc khiến người cảm thương, đặc biệt vòng eo tinh tế kia càng dụ nhân siết lấy.

Quân Thụy nhìn thấy y ngẩn ngơ nhìn bộ quan phục vừa được nhặt lên một lát, sau đó mới cẩn thận mặc lên. Toàn bộ quá trình hoàn toàn không có một chút bối rối hay thẹn thùng nào, giống như y không phải đang thay y phục trước mắt người khác mà là đang làm một chuyện phi thường quang minh chính đại.

Màu sắc đỏ tươi càng khiến thân hình người đối diện thêm vẻ gầy gò, bất quá vạt áo dài chấm đất cùng tay áo rộng thùng thình thoáng có thể bù lại một chút khuyết điểm này. Hai bàn tay lộ ra bên ngoài của y, từng ngón thon dài mảnh khảnh giống như bạch ngọc, ước chừng là do thường ngày khí huyết không đủ, nếu không phải ở đầu ngón tay còn một điểm ửng hồng nhàn nhạt thì chỉ sợ bàn tay hoàn mỹ thế này cũng chỉ có thể dùng từ tái nhợt để hình dung.

Cái cổ của y cũng là mảnh khảnh trắng nõn hầu hết không rất rõ ràng, vùng cổ áo của quan phục còn ẩn ẩn lộ ra một chút da thịt làm cho người ta bất tri bất giác mà tưởng tượng đến hình dáng xương quai xanh tinh xảo, rồi tiểu quả phần hồng trên ngực, vùng bụng bằng phẳng trắng nõn, thậm chí nghĩ đến phần đùi thon dài lại mềm dẻo của y. Làn da mặt trong đùi vô cùng mềm nhẵn lại rất có tính đàn hồi, chỉ cần hơi dùng sức nắm mạnh một chút không lâu sẽ tạo thành vết bầm. Trên thân thể tuyệt mỹ đó khắp nơi đều giăng đầy dấu tích *** mỹ, thật là một hình ảnh khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Người này tất cả hết thấy đều rất vừa vặn, Quân Thụy thật sự cảm thấy Tư Đồ Bích vô cùng thích hợp trở thành cấm luyện của Hoàng đế, giống như kim ốc tang kiều khóa chặt giai nhân không cho bất luận kẻ nào nhìn đến, chỉ để một mình hắn độc chiếm, chà đạp. Bất quá giá trị lợi dụng trên người y thật sự quá lớn, không thì cứ đem cấm luyện của mình đặt giữa văn võ quần thần đi, nhìn y đứng trên kim loan điện cùng bách quan cúi người triều bái, loại cảm giác đó cũng không sai.

Tư Đồ Bích tựa hồ cảm giác được điều gì đó, hơi ngẩng đầu lên tính toán dò xét một chút biểu tình của Hoàng đế, chỉ không ngờ trước mắt hoa lên một chút đã thấy Hoàng đế một thân y phục minh hoàng² lắc người đến trước mặt mình. Tư Đồ Bích giật mình hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau vài bước, thất lưng chạm vào một cái bàn phía sau.

“Hoàng thượng.” Thanh âm của Tư Đồ Bích đích thanh âm có chút trầm thấp, nghe vào tai tựa hồ có chút khàn khàn, còn có điểm bất đắc dĩ. Bất quá ở trong tai Quân Thụy nghe được bất quá chỉ là vừa lúc nhiều thêm một loại hấp dẫn mà thôi.

“Một chén đậu hủ gạch của vừa rồi, xa không bằng mỹ vị đến từ ái khanh.” Quân Thụy biểu tình ngả ngón nâng cằm của Tư Đồ Bích lên khiến y đối diện với chính mình. Làn da của đối phương thật sự vô cùng tốt, ngũ quan trên mặt dù có xét nét đến thế nào cũng đều giống như một bức tranh được người tô vẽ tỉ mỉ tinh xảo. Nếu muốn nói còn có gì đó không tốt, thì chắc hẳn đó chính là sắc mặt vẫn luôn tái nhợt của y, thoát nhìn có chút gầy yếu.

Quân Thụy cúi đầu cẩn bờ môi của y, khí thể mãnh liệt công thành đoạt đất chiếm trọn khoang miệng, tuy rằng đối phương không hề đáp lại nhưng cũng đủ khiến hắn say mê không biết mệt, thậm chí còn cuốn lấy đầu lưỡi thụ động kia nhẹ nhàng cắn mút, sau đó hưởng thụ thanh âm đau đớn của người kia. Quân Thụy trước giờ cũng không phải loại người thô bạo thị huyết, thế nhưng Tư Đồ Bích luôn có thể kích động sự cuồng loạn từ sâu trong nội tâm của y. Chuyện này cũng có thể là bởi vì từ nhiều năm nay hắn luôn phải sống trong đấu đá cùng nghi kỵ, chẳng những phải cố gắng bảo trụ tính mạng của chính mình cùng đệ đệ, còn phải trăm phương nghìn kế tranh đoạt quyền lợi địa vị, bằng không giữa chốn Hoàng thất tàn nhẫn như đàn thú hoang này, những Hoàng tử yếu nhược sẽ luôn trở thành đối tượng đào thải đầu tiên, sẽ bị xâu xé đến ngay cả xương cốt đều không còn. Cho nên đối với những người kiêu căng kiêu quý như Tư Đồ Bích, luôn dựa vào phúc ảm tổ tiên trở thành hoàn khổ³ đệ tử hắn luôn luôn vô cùng chán ghét, thậm chí còn hận không thể đem hết bọn người đó dẫm nát ở dưới chân.

Quân Thụy hung hăng giải khai quần áo trên người Tư Đồ Bích, đem quan phục đồ rực tiên diễm đẩy ra mắc hồ lên cánh tay gầy gò lộ ra lý y trắng muốt. Không cần tốn nhiều sức, hắn dễ dàng cởi bỏ một tầng y phục sau cùng kia lộ ra từng phần da thịt tuyết trắng bên trong. Trên da thịt mềm mại nõn nà kia, khắp nơi đều là vết bầm cũng dấu hôn mà hắn đã để lại lần trước, nhìn thấy hình ảnh đó, Quân Thụy cảm nhận được mỡ địa phương dưới thân mãnh liệt nóng lên.

“Hoàng thượng. Hiện tại là ban ngày.” Tư Đồ Bích từ từ nhắm hai mắt, mang theo chút vị đạo cam chịu, lông mi thật dài hơi run rẩy bộ dạng vô cùng yếu ớt, ***g ngực của y không ngừng dồn dập phập phồng lại có chút cảm giác tuyệt vọng. Người này, thực mâu thuẫn, thực thần bí, làm cho Quân Thụy vô cùng thêm khát.

“Ban ngày thì như thế nào?” Thiên tử trêu đùa, tiện tay nâng chén rượu trên bàn lên mạnh mẽ uống một ngụm, chất lỏng tinh khiết thơm mát mà vô cùng kích thích chậm rãi chảy qua yết hầu trôi xuống dưới bụng khiến hắn cảm nhận được sự thoải mái không thể nói nên lời. Quân Thụy mạnh mẽ quơ tay đẩy hết những thứ chén bát trên bàn xuống đất, lại nâng thất lưng Tư Đồ Bích lên áp đảo lên bàn, ngón tay chậm rãi lướt qua trước ngực có chút ác ý mạnh tay nắn bóp.

“A! Hoàng thượng. Xin đừng ở đây. Không cần tại ban ngày.” Tư Đồ Bích kêu thảm thiết. Thanh âm gần như sắp phải tan vỡ.

“Ở nơi nào, còn phải chờ ngươi quyết định sao?” Quân Thụy cười nói.

“Hoàng thượng. Thân. Thân thể thần không khỏe, nếu là Hoàng thượng có ý như thế, thân.” Tư Đồ Bích run rẩy, y cảm thấy bàn tay của thiên tử đã muốn chạy đến giữa hai chân liền chỉ có thể vội vàng biện bạch. Cảm giác bị xé rách lần trước vô cùng thống khổ, thậm chí làm cho y bắt đầu hối hận, vì cái gì ngày xưa không yên ổn ở lại trong nhà, dù sao có phải đối diện với gương mặt khiến

người chán ghét của Tư Đồ Giác cũng tốt hơn ở đây, giữa thanh thiên bạch nhật bị người áp đảo trên bàn cờ *** loạn.

“Thân thể không khỏe?” Thanh âm Quân Thụy có chút kinh ngạc, nhưng lại càng nhiều hơn cảm giác châm chọc, “Người bị bệnh thật sự rất đúng lúc. Lúc trước khi người ở bên cạnh Thái tử, mỗi lần không muốn gặp ai đó hay là không muốn tham dự vào một việc gì đều sẽ dùng lý do bị ốm, thật đúng là cơ thể yếu đuối đến diệu mả. Chẳng qua, hiện tại đã không còn tùy vào người quyết định nữa rồi? Những điều này người muốn Trẫm phải lặp lại thêm mấy lần nữa chứ? Người tốt nhất đem thái độ kiêu căng của mình thu hồi hết lại, có lẽ như vậy sẽ khiến người không phải đau đớn như thế.”

“Ngô.” Tư Đồ Bích rên lên một tiếng, Hoàng đế đã cởi xong quần của y, đồng thời cũng đã đẩy cao hai chân y lên mặt bàn, địa phương khó thể mở miệng ở phía sau tựa hồ đã bị nhét vào cái gì đó, mà thứ đó cũng đang nhẹ nhàng chậm chạp trườn cào.

“Hoàng thượng. Thần xin hỏi người một việc.” Tư Đồ Bích mở to mắt chăm chú nhìn xà ngang trên đỉnh đầu, y định dùng sự suy tư để tránh đi thực tế đang phải dần vật chịu đựng tội nghiệt.

“Chuyện gì?” Hoàng đế lấy ra một cái thìa cán dài từ trong chung ngân nhĩ hạt sen gần đó, dùng phần thon dài kia cùng với nước canh men theo sự mở rộng đưa vào bên trong cơ thể Tư Đồ Bích. Hẳn chính là đang muốn tàn phá người này, trong mắt hắn, dạng đệ tử quý tộc như Tư Đồ Bích cũng giống với đám hoàng đệ hoàng muội kia, đầu óc kiêu căng chỉ ham hưởng lạc, ngu muội muốn chết lại cứ khăng khăng muốn tranh sủng trước mặt phụ hoàng. Thật sự khiến người ta muốn tàn phá, đập vỡ, muốn chà đạp.

“Vì cái gì. Ngoại trừ lý do thần là con cháu Tư Đồ gia, chẳng lẽ không còn nguyên nhân gì khác sao?” Tư Đồ Bích cắn chặt răng tự hỏi. Hoàng đế cũng không phải là người trời sinh tàn nhẫn hiếu chiến, nhiều năm trước y đã từng nhìn thấy mỗi khi hắn thống lĩnh quân đội chiến thắng trở về, trên môi luôn là một nụ cười ôn nhu lại tịch mịch. Tứ Hoàng Tử Quân Thụy, Duệ Vương gia Quân Thụy, cho tới bây giờ cũng chưa từng là cái tên đại biểu cho loại người tâm tình âm trầm bất định, hẳn là đã có việc sai lầm gì đó.

“Tư Đồ Bích, người muốn biết nguyên nhân sao?” Hoàng đế rút cán thìa ra, trên đó còn vươn theo một tia máu tinh tế, tia máu đó thuận theo phần đuôi tuyết trắng của y nhỏ xuống khăn trải bàn. Hoàng đế y quan chỉnh tề chỉnh, lấy ra bảo bối của mình hung hăng tiến thẳng vào, mãnh liệt va chạm.

“Ta kể một chuyện xưa cho người nghe.” Trong tai Hoàng đế tràn đầy thanh âm thâm thiết của Tư Đồ Bích, nhưng tiếng kêu thâm thiết này lại làm cho hắn rất hưng phấn. Hắn bắt lấy cánh tay đang phí công chống cự của Tư Đồ Bích phẩy, hung tợn va chạm thêm vài lần rồi mới từ từ nói, “Trước kia có một nữ nhân, nàng đang hoài thai đứa nhỏ của trượng phu, nàng rất hy vọng tiểu bảo bảo trong bụng có thể thuận lợi chào đời, thông minh khỏe mạnh, bình an trưởng thành, cũng là có thể khiến cho đại nhi tử của mình có thêm một người bầu bạn. Kỳ thật nàng cũng không có dã tâm, thậm chí còn có hơn đơn thuần ngốc nghếch, bất quá đại phòng thái thái lại không cho rằng như thế. Đại phòng thái thái mới chỉ có một hài tử mà nữ nhân này đã sinh một đứa, lại hoài thai một đứa, bào thai kia nói không chừng còn là một đứa con trai, cho nên đại phòng thái thái rất sợ nữ nhân kia sẽ có một ngày đoạt lấy vị trí của nàng. Cho nên nàng hạ được nữ nhân kia, khiến hài tử nữ nhân kia sinh hạ trí lực có chỗ thiếu hụt, sau đó lại còn hại chết nữ nhân. Tư Đồ Bích, người có biết đại phòng thái thái đó là ai? Nữ nhân kia là ai? Còn đứa nhỏ trời sinh trí lực có chỗ thiếu hụt kia lại là ai?”

“A.” Tư Đồ Bích đột nhiên giống như bị tâm thần mà la hét rầm lên. Rất nhiều rất nhiều việc ẩn sâu trong lòng chuyện trước kéo chuyện sau không ngừng cuộn cuộn thoát ra, khiến cho mắt y cũng trở nên ướt đầm. Cảnh ngộ mẫu thân của y phải chịu rất giống phiên bản chuyện xưa Hoàng đế vừa kể, chẳng qua hẳn không trùng hợp trở thành trí lực có chỗ thiếu hụt, ngược lại thông tuệ dị thường. Chẳng qua y so với cái người cam chịu nhìn thân nhân của mình bị kẻ khác hại chết kia lợi hại hơn một ít, dù sao bây giờ y vẫn có đủ năng lực bảo hộ mẫu thân. Nhưng là. Ai lại biết hắn còn có thể chốn đỡ bao lâu?

“Tư Đồ Bích, đó chính là cô cô của người. Nhân nghĩa hiền lương thực đức đoan trang hào phóng, là Chân hậu mẫu nghi thiên hạ. Không nghĩ tới đi? Bất quá Chân sau đối với người, còn có đối với con trai nàng Quân Thái đúng thật là rất ôn nhu.”

“Bệ. Bệ hạ. Nếu như người thật sự muốn giết ta, liền. liền thoải mái xuống tay

đi. . . .” Tư Đồ Bích dứt quãng nói. Giữa lúc kiệt sức y lại mông lung suy nghĩ, vì cái gì lúc mình sinh ra không phải là một ngọc tử? Hoặc là dứt khoát không cần sinh ra? Nếu thật là như vậy có lẽ mẫu thân đã sớm bị đám người đó bức tử, cũng không cần phải chịu đựng thống khổ đến tận bây giờ. Quả thật cứ như vậy là xong hết mọi chuyện.

“Chuyện này không phải do người quyết định.” Thiên tử nở nụ cười tàn khốc, không hề chuyển mắt nhìn chằm chằm gương mặt thần trí mê ly của Tư Đồ Bích. Hắn tát một bạt tay lên gương mặt kia, làn da trắng bệch rất nhanh trở nên đỏ ửng, chẳng qua thần trí của Tư Đồ Bích cũng không thanh tỉnh lại được bao lâu, qua một lúc lại rất nhanh trở nên ngơ ngẩn.

“Đầu tiên là Quân Thái, sau đó là người, Tư Đồ Bích. Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian. . . .” Trong đầu Quân Thụy trong đầu chỉ còn lại tình tự cuồng bạo, khiến cho tốc độ đưa đẩy của y càng nhanh hơn, va chạm càng trở nên mạnh mẽ hơn phát ra âm thanh thật lớn.

Thần trí của Tư Đồ Bích bị cảm giác đau đớn sâu sắc kéo tỉnh lại, y nhanh chóng cắn mạnh lên môi cố gắng bảo trì sự thanh tỉnh, đột nhiên y cười rộ lên nói: “Hoàng thượng, thiên tử của ta, người cũng chỉ có chút điểm bốn sự đó sao? Thiên hạ của người là giành được như vậy? Mặc kệ là nam hay nữ chỉ cần đến gần là người sẽ giống như ngựa giống bỏ nhào lên, hay là thân tín bên cạnh người toàn bộ là dựa vào chuyện đó mà tìm được? Nếu muốn giết chết ta, con mẹ nó người có bản lãnh thì cứ thao chết lão tử ngay trên đại điện này đi!”

1/ Lý y: lớp áo lót màu trắng hay thấy trong phim cổ trang.

2/ Minh hoàng: màu vàng sáng. Thường thì quần áo của Hoàng đế sẽ là màu vàng sáng, quần áo của thái tử và các thân vương là màu ám hoàng (vàng sậm).

3/ Hoàn khổ đệ tử: cụm từ này chắc quá quen thuộc rồi nhưng mình cũng sẽ giải thích lại một chút. Ý chỉ những kẻ con cái nhà giàu quen thói ăn không ngồi rồi, không có bản lĩnh.

4/ Đại phòng thái thái: Một cách gọi người vợ cả.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)3 phản hồi

8. Chương 8

Sủng ái

Mấy câu nói kia của Tư Đồ Bích khiến cho Quân Thụy khó được một phen ngẩn người, hắn thật không ngờ Tư Đồ Bích có thể nói ra những lời thô lỗ như thế, lại còn dám thốt ra những lời dài ngoáy bất đạo trước mặt Thiên tử. Quân Thụy có chút giận, nhưng lập tức lại cảm thấy được thực buồn cười, hắn nhìn không được lui ra khỏi cơ thể của Tư Đồ Bích cười cười mắng: “Tư Đồ Bích, lá gan của người thật không nhỏ, không sợ Trẫm đem người. . . . đem người ra trừng phạt sao, thật ra thì chỉ cần tội trạng dám chống lại thiên tử thôi cũng đã đủ cho người phải chết một trăm lần rồi.”

Tư Đồ Bích vẫn nằm yên ở trên bàn không hề cử động, cũng không hé răng. Chẳng lẽ y đã biết chính mình nói ra những lời đại nghịch bất đạo cho nên muốn giả chết? Loại này ý tưởng làm cho Quân Thụy càng cảm thấy buồn cười, hắn đẩy đẩy Tư Đồ Bích, cũng không ngờ thân thể kia giống như đã không còn sự sống nữa trực tiếp rơi từ trên bàn xuống đất, “Phanh một tiếng Quân Thụy rõ ràng nghe được thanh âm đầu va chạm vào mặt đất.

Khóe miệng Quân Thụy có chút co rút dùng chân đá đá y, nhưng người đang nằm dưới kia lại hoàn toàn không hề phản ứng. Quân Thụy chậm rãi ngồi xuống lật lại bả vai của Tư Đồ Bích muốn y phải đối diện với chính mình, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đến đã thật sự cảm thấy hoảng sợ, cú rơi vừa rồi hình như đã thật sự khiến phần đầu của Tư Đồ Bích bị tổn thương, phần thái dương bên phải đã bị rách một đường lớn máu chảy dọc đầm đìa nửa bên mặt, thoát nhìn thực sự có chút khủng bố.

Tựa hồ là do có quá nhiều máu, sắc mặt của Tư Đồ Bích thoát nhìn vô cùng xám xịt. Quân Thụy khẽ lay người y, nhưng đối phương không hề có một chút phản ứng nào, chỉ nghe hô hấp của y càng ngày càng nhẹ hẫng chậm rãi, ngay cả làn môi cũng trở nên trắng bệch, đến bây giờ Quân Thụy mới cảm thấy được có chút không đúng.

Quân Thụy gọi Trương Đình Hải tiến vào, gã vừa nhìn thấy tình cảnh chén bát hỗn độn cùng với Tư Đồ Bích đang nằm sóng soài không biết sống chết trên mặt đất thì lén nuốt nước miếng, khẽ thăm dò cất tiếng: “Bệ hạ, nô tài đi gọi thái y đến?”

“Vô nghĩa! Mau nhanh chóng gọi thái y đến đây, người này còn chưa thể chết được.” Quân Thụy mắng một câu, nhìn thoáng qua Tư Đồ Bích còn chưa thanh tỉnh nằm trên mặt đất, y không kiên nhẫn quát, “Còn không mau đi tìm một chút! Thất thần làm gì?”

Quân Thụy cảm thấy có chút cáu kỉnh, đợi đến khi thái giám và mấy thái y đem Tư Đồ Bích vào bên trong tắm diện liền vội hăm hăm bỏ ra ngoài. Hắn không thể hiểu được tâm tình gần đây của mình rốt cuộc là thế nào, luôn thường không hiểu tại sao lại trở nên tức giận, thậm chí còn có thể mất đi lý trí.

Quân Thụy đi Đông ngoạn các phê duyệt tấu chương, vừa vận đúng lúc có đại thần cầu kiến nên liền đồng ý cùng vài người gặp gỡ thương thảo một chút về đại sự sắp đến. Phế Thái tử Quân Thái hiện giờ còn đang bị giam lỏng nên có người đưa ra chủ ý muốn tìm cách xử lý hắn, Quân Thụy cố gắng ngăn chặn cơn cáu kỉnh kia ở trong lòng, nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Cứ đem hắn sung đến Kiềm Châu¹ đi thôi. Biếm² làm Ung Vương, cả đời không được về kinh.”

“Bệ hạ.” Một vị đại thần theo phe Quân Thụy giành giang sơn nhẹ giọng nhắc nhở, “Tuy rằng Quân Thái bị biếm, nhưng là hắn dù sao đã từng là Thái tử, hưởng hồ hiện tại Chân hậu vẫn là Hoàng thái hậu, sau lưng còn có cái Tư Đồ gia chống đỡ. Bệ hạ, chớ quên Chân hậu dù sao vẫn là mẫu hậu của hắn.”

“Trẫm đã biết. Trẫm tự có chủ trương.” Quân Thụy thản nhiên nói, “Hắn đã không còn cách nào quay lại.” Dù sao cũng từng là huynh đệ với nhau, hắn rất hiểu tính cách của Quân Thái. Những thứ quan trọng nhất của Quân Thái đều đã bị phá hủy, những người đáng quan tâm nhất đều đã bị khống chế, một nữ nhân Chân hậu, một nam nhân Tư Đồ Bích đã đủ để cản trở, đủ làm lợi thế ngăn cản tên phế Thái tử kia vĩnh viễn không có cơ hội xoay trở tình thế.

Còn có người muốn đưa ra dị nghị, nhưng vẫn chưa kịp mở miệng thì đã có một người quỳnh quáng chạy vào cầu kiến. Quân Thụy nhíu nhíu mày, nhìn người đang hối hả chạy đến là Trương Đình Hải thì định mở miệng khiển trách, không ngờ còn chưa cất tiếng thì đã nghe gã thấp giọng bẩm báo: “Bệ hạ, Tư Đồ. Tư Đồ đại nhân. Không. Không tốt.”

Khi Quân Thụy quay về tẩm cung thì thấy một đám đông thái y đang vây quanh bên giường, tay chân luống cuống chẩn đoán cứu trị. Hắn càng nhìn hỏa khí lại càng thịnh, tùy tiện nắm lấy cổ áo của một tên thái y gần đó quát hỏi: “Sao lại thế này?”

“Bệ. Bệ hạ.” Tên thái y nhìn thấy biểu tình âm ngoan của Quân Thụy liền bị dọa đến hai chân đều mềm đi, quỳ phịch xuống đến lấp bắp nói: “Tư Đồ đại nhân. Đại nhân y. Thân thể y vốn dĩ không tốt, với tình hình này vốn là, vốn là thuộc về chứng khí huyết hư nhược hôn mê bất tỉnh. Nguyên bản. chỉ cần dùng hồi dương thang là có thể cứu tỉnh, bất. Bất quá hiện tại đại nhân y.”

“Y làm sao?” Lời nói dong dài khiến Quân Thụy càng thêm tức giận, hắn thẳng tay quăng tên thái y kia qua một bên đi đến bên giường, nhìn thoáng qua Tư Đồ Bích sắc mặt xám trắng đang nằm trên đó thì quay lại hỏi một câu, “Vừa rồi người nói y bị làm sao?”

“Khởi bẩm bệ hạ, đại nhân cắn chặt hàm răng, cắn bản không thể dùng thuốc..... Đám nô tài đã nghĩ hết tất cả biện pháp để đổ thuốc nhưng đều như muối bỏ biển.”

“Một đám lang băm!” Quân Thụy lạnh lùng nhìn một đám thái y nhất lưu đang run sợ phủ phục, xoa người nắm lấy cầm của Tư Đồ Bích, ngón tau hơi dùng sức liền dễ dàng tách khớp hàm y ra, “Thuốc đâu? Nhanh chóng mang đến.”

Trương Đình Hải hợp thời đem một chén thuốc ấm áp trình lên, Quân Thụy nắm chặt cầm của Tư Đồ Bích đổ cả chén thuốc vào, sau đó lại khép về vị trí cũ không để cho nước thuốc bị chảy ra ngoài: “Về sau nếu lại không thể uống thì cứ theo phương pháp của trẫm mà làm!”

Chỉ trong chốc lát, Tư Đồ Bích liền trở cơn ho khan kịch liệt, đợi đến khi trận ho lui đi thì y cũng đã mở mắt, chỉ là ánh mắt hoàn toàn không có tiêu cự nhìn chăm chăm đỉnh màn che trên đầu giường, phải qua hơn nửa ngày mới có vẻ tỉnh táo hơn một chút. Y liếc nhìn Quân Thụy một chút, vẻ mặt tỏ ra vô cùng khinh thường và chán ghét giống như sợ làm dơ mắt mình.

Quân Thụy quát lui hết những người xung quanh, hai tay khoanh tròn trước ngực đánh giá y, sau đó đặt mấy ngón tay trên cằm điểm điểm vài cái, thần nhiên nói: “Trẫm vốn tưởng rằng Quân Thái trước kia việc gì cũng nhân nhượng người là bởi vì rất sùng ái người. Hóa ra người thật sự là một tên quỷ bệnh hoạn. Vừa rồi thái y nói cho Trẫm biết người vốn bẩm sinh thể chất kém cỏi, tâm mạch cũng yếu ớt hoàn toàn không chịu nổi kịch liệt hoan ái. Ái khanh, người nói trẫm nên làm thế nào mới tốt?”

“Bệ hạ. Thần vẫn là câu nói kia.” Tư Đồ Bích yếu nhược lên tiếng, “Nếu muốn thần chết, bệ hạ liền đem. Đem thần. Thao chết ở.”

Câu nói còn chưa nói xong, y lại tiếp tục nhắm mắt ngất đi khiến Quân Thụy bất ngờ cảm thấy luống cuống, loại cảm giác hoảng hốt này thực kỳ lạ, giống như ở sâu trong nội tâm bị người nào đó chọc phá, giống như có gì đó vốn dĩ chìm sâu giờ đây lại từ từ nổi lên.

Thái y chẩn đoán rằng với tình huống hiện tại Tư Đồ Bích không thể lại một nhọc cũng không có thể chịu thêm kích thích, đề nghị tĩnh dưỡng, sau đó liền dùng ánh mắt có chút lên án nhìn Đế vương trẻ tuổi. Quân Thụy có chút dở khóc dở cười, lời nói của lão thái y này giống như đang ám chỉ rằng chỉ cần Tư Đồ Bích nhìn thấy hấn đã là một loại kích thích không nhẹ. Quân Thụy bực mình, liền thẳng thắn đem Tư Đồ Bích lưu lại trong tẩm cung của mình, ý định này lúc đầu đã suýt nữa dọa ngất Trương Đình Hải.

Dựa theo lễ nghi cung đình mà nói, thông thường nam giới hoàn toàn không được phép lưu lại trong Hoàng cung, cho nên Trương Đình Hải thật sự phát sầu, cuối cùng đành phải miễn cưỡng gia tăng số người tuần tra cùng với đám nô tài hầu hạ, hơn nữa còn đặc biệt an bày một tiểu thái giám ngày đêm canh giữ bên người Tư Đồ Bích, mỹ kỳ danh là chiếu cố sinh hoạt trên thực tế là dùng để giám sát hành động hằng ngày của y. Dù sao cái Hoàng cung to như thế cũng không thiếu được tam cung lục viện cùng với mấy trăm cái phi tần thị nữ, lỡ như có sai lầm gì đó xảy ra, hiển nhiên chính là tai họa rơi đầu.

Thật cẩn thận hầu hạ suốt một ngày, Trương Đình Hải liền âm thầm kêu khổ không ngừng. Chiếu theo đơn thuốc của mấy vị thái y kia khai, vị Tư Đồ đại nhân thân thể kiều quý này bởi vì phải dùng loại thuốc đặc biệt nên cũng có rất nhiều loại thực vật không thể tùy tiện ăn. Lúc y vừa mới thanh tỉnh, mình mới vừa ân cần dâng lên một phần thức ăn đã bị y vừa nhìn thoáng qua liền quay đầu cự tuyệt. Vừa đúng lúc Hoàng thượng đang ở ngay bên cạnh mở miệng hỏi y vì sao không ăn, Trương Đình Hải hoàn toàn không ngờ được vị gia này lại cực kỳ kiêu ngạo liệt ra một đoạn dài danh sách những thứ gì đó không thể ăn, khiến y đứng bên cạnh nghe thôi cũng đã cảm thấy mỗi hơi lạnh chảy rùng rùng, trong lòng không khỏi oán giận: Vị gia này đúng là vô cùng lớn lối, lại hoàn toàn không biết ngấm lại tình cảnh hiện tại của mình. Chẳng qua là một con chim Hoàng yến bị nhốt trong ***g vậy mà còn dám mạo phạm thánh thượng.

Bất quá kết quả lại ngoài sức tưởng tượng, Hoàng thượng vậy mà lại đối với y cực kỳ ôn hòa, vẻ mặt này ngoại trừ đứng trước Cửu Vương gia thì Hoàng thượng chưa từng biểu lộ trước mặt một ai khác. Nói vậy Hoàng thượng chẳng lẽ lại thực sự sùng ái y? Rốt cục tính thần của Trương Đình Hải lại lâm vào chấn động, vội vàng nâng cao tinh thần cẩn thận chú tâm mà hầu hạ.

Tư Đồ Bích ở tẩm cung ngày người vài ngày, mấy ngày này Quân Thụy đều ở cùng y, thể nhưng lại không hề có chút hành động quá phân nào, gần nhất Quân Thụy luôn bề bộn nhiều việc, mỗi lần trở lại tẩm cung đều là ngã đầu liền ngủ. Tư Đồ Bích bởi vì nguyên nhân thân thể nên dạo này vô cùng ham ngủ, có đôi khi nửa đêm tỉnh lại sẽ thấy hấn vẫn còn đang ngồi trước nhuyền tháp phê duyệt tấu chương. Lúc này Quân Thụy cũng không có tâm tư chú ý đến y mà là nghiêm túc xem xét những công việc được viết trong tấu

chương, khi thì nhú mây, lúc lại thư thái mỉm cười, lúc chợt cúi đầu trầm tư, lúc lại bình tĩnh đại ngộ, từng biểu tình đều vô cùng sinh động, con người trước mắt này hoàn toàn cùng tên bạo quân Quân Thụy kia chẳng có điểm gì giống nhau. Điều này làm cho Tư Đồ Bích cảm thấy phi thường hoang mang, rốt cuộc người nào mới là chân chính là hắn? Hoặc là có thể nói, hắn có phải cũng có rất nhiều mặt nạ, giống như Tư Đồ Bích y, ngay cả bản thân cũng không phân rõ được rốt cục gương mặt nào mới chính là bộ dạng thật của mình.

Nghĩ nghĩ, y lại lâm vào ngủ say, đợi đến khi tỉnh lại đã là rạng sáng ngày thứ tư. Tư Đồ Bích mở mắt ra, nhìn nhìn ánh sang mờ nhạt trên đầu giường, hóa ra là nến, tạm thời còn có chút mơ hồ, bất quá rất nhanh y liền cảm giác được một ánh mắt từ xa truyền tới. Y quay đầu lại liền nhìn thấy Quân Thụy đang chăm chú không hề chớp mắt nhìn mình.

Quân Thụy mỉm cười, buông tấu chương trong tay nói: “Người vừa rồi đã nói mớ.”

“Thần có phải đã nói, hôn quân, người không được chết tử tế?” Tư Đồ Bích nhìn lên màn che mình hoàng trên đỉnh đầu mình, cất lên giọng nói vẫn còn suy yếu.

“Tư Đồ Bích, người cũng thật có ý tứ. Trẫm càng ngày càng thích người.” Quân Thụy cười nói, “Bất quá phải khiến cho người thất vọng rồi, người vừa rồi không phải nói những lời đó.”

“Thần đã nói cái gì?”

“Người gọi một tiếng ‘nương’, sau đó lại quát lên một chữ ‘cút!’” Quân Thụy nghiêng ngẫm nhìn y, “Chẳng lẽ người đang bảo Trẫm cút, hay là đang bảo thân nương người cút đi?”

Tư Đồ Bích liếc nhìn Quân Thụy một cái, im lặng không nói tiếp. Nhưng Quân Thụy cảm thấy được khi nói những lời này, trong mắt Tư Đồ Bích chợt lóe lên ánh sáng ưu thương, đôi mắt màu xanh ngọc bích kia xuất hiện loại tình tự này thì càng trở nên thâm trầm, thâm trầm đến mức giống như bích đàm sâu thẳm, không thể lường được.

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Bích liền bị Quân Thụy kéo dậy, nói là muốn dẫn y vào triều sớm. Tư Đồ Bích còn đang mơ mơ hồ hồ chưa kịp tỉnh ngủ đã bị Quân Thụy lôi đến trước mặt Trương Đình Hải, muốn gã giúp Tư Đồ Bích thay đổi quan phục. Nhìn đến quan phục màu đỏ kia, sắc mặt Tư Đồ Bích bất giác thay đổi, thế nhưng y cũng không nói nhiều thêm cái gì, từ từ nhắm lại hai mắt để Trương Đình Hải tùy ý trước sau hầu hạ đùa nghịch trên người mình.

“Người nhắm hai mắt làm cái gì?” Quân Thụy đột nhiên đi qua khe nâng cầm y lên, nhìn đến biểu tình khó chịu của người trước mặt thì lại không nhịn được nở nụ cười.

“Khó chịu, cảm thấy đầu bị choáng váng.” Tư Đồ Bích lời ít ý nhiều nói.

“Về sau sẽ quen dần. Nghe nói khi người ở bên cạnh Quân Thái mỗi ngày đều phải ngủ thẳng đến trưa mới chịu dậy, hiện tại đã trở thành quan to trong triều rồi thì không được lười biếng thế nữa.” Quân Thụy cười nói, “Trẫm chính là phi thường cần chính yêu dân, tiên hoàng trước kia mỗi tháng lâm triều bốn lần, nhưng Trẫm sẽ mỗi ngày đều phải lâm triều. Trẫm phải là người đầu tiên biết được toàn bộ sự kiện trọng đại phát sinh trong toàn bộ quốc thổ vương triều Đại Thích.”

“Người ta nói đêm xuân thật ngắn ngày nhanh đến, từ đây quân vương chẳng tảo triều³. Xem ra cảm luyện như thần đây vẫn còn chưa có bản lãnh như vậy, thật sự là xấu hổ.” Tư Đồ Bích châm chọc nói.

“Như thế nào, ái khanh rốt cục cũng chịu khăng khái thừa nhận là cảm luyện của Trẫm sao?” Quân Thụy nắm lấy cằm của Tư Đồ Bích, cố ý tăng thêm ngữ khí trên hai chữ “cảm luyện”, sau đó thực vừa lòng nhìn sắc mặt người đối diện trở nên trắng bệch.

“Được rồi, nhanh chóng đi thôi nếu không sẽ trễ mất.” Quân Thụy hiem khi hiểu được một vừa hai phải kéo tay Tư Đồ Bích bước ra ngoài, bước thẳng về phía long liên đang chờ sẵn ngoài tẩm cung. Khi Quân Thụy nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của Tư Đồ Bích thì không nhịn được bật cười, hắn bế ngang người y cùng nhau bước lên long liên. Sau khi hắn ngồi vào chỗ của mình thì cũng không hề buông tay mà trực tiếp để cho Tư Đồ Bích ngồi lên đùi của mình, cuối cùng mới ôm trọn đối phương vào lòng cười nói: “Ái khanh, sau này người sẽ ở trong cung cùng với Trẫm, như vậy mỗi ngày khi lâm triều đều có thể lười biếng ngủ thêm một chút, sau đó cũng Trẫm, ở trên đường còn có thể nhân cơ hội ngủ gật, thật tốt, thật tốt

1/ Kiềm Châu: ngày nay là tỉnh Quế Châu, TQ.

2/ Biêm: giáng chức, cách nói dùng trong vương tộc hoặc đặc cách cho quan lại. Giống như chết vs hy sinh trong tiếng Việt mình.

3/ đêm xuân thật ngắn ngày nhanh đến, từ đây quân vương chẳng tảo triều: Nguyên văn “xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều”.

Trích từ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Nghĩa đen là, “đêm xuân khiến người ta hận rằng quá ngắn ngủi, chẳng mấy chốc trời đã sáng lên rồi. Quân vương từ hôm ấy thì không lên triều sớm nữa”. Có thể hiểu rằng, bởi vì giai nhân quá đẹp khiến vua say mê đến mức không muốn thiết triều sớm (say mê vận động trên giường đến mức kiệt sức rồi).

4/ Long liễn: cái xe nhỏ dùng để vua ngồi di chuyển trong Hoàng cung, mỗi triều đại cấu tạo mỗi khác. Có khi là kiệu, có khi là xe nhưng quan trọng nhất vẫn là của riêng của mấy anh Long a.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

9. Chương 9

Phong quan

Long liễn một đường thông suốt đi thẳng đến địa điểm thượng triều, Tuyên Hoà cung. Thiên điện của cung Tuyên Hoà là nơi các quần thần nghỉ ngơi chờ đợi, Quân Thụy để Tư Đồ Bích xuống gần đó rồi lập tức đi vào chính điện. Hiện tại các văn võ bá qua đang chờ thiết triều đều ở trong thiên điện, sau khi nhìn thấy Tư Đồ Bích thì mọi người đều dừng việc đang làm quay đầu lại nhìn y, thế nhưng Tư Đồ Bích giống như hoàn toàn không thấy được diễm nhiên bước đến một vị trí còn trống ngồi xuống nghỉ ngơi. Dù sao thân thể của y vẫn chưa hoàn toàn khàng phục, lại phải chịu người kia gây sức ép từ sáng sớm đến bây giờ, thật sự có chút cảm thấy mắt nổ đom đóm.

Trong số quan viên có mặt hiện nay thật ra không ít người đều nhận thức Tư Đồ Bích, nhưng nhận thức không phải là bởi vì tài hoa của bản thân y mà là bởi vì dòng họ Tư Đồ lừng lẫy sau lưng y. Tuy nói Tư Đồ Bích từ nhỏ đã có mỹ danh thần đồng được thế nhân khen ngợi không ngớt về văn thái hơn người, thế nhưng dù sau y cũng là kẻ bên người Thái tử, những lời khen đó hoặc ít hoặc nhiều đều mang theo sắc thái lợi ích. Cho nên đến tận bây giờ, rất nhiều người cũng không biết tài hoa của hắn đến tốt cực là thật hay giả.

Đại đa số quan viên vẫn duy trì trầm mặc. Chuyện lần trước y ngủ lại tại Hoàng cung đa số đại thân trong triều đều đã sớm biết phong thanh, nhưng bởi vì còn chưa đoán định được tính tình của tân đế, hơn nữa thời cục hiện tại cũng không quá rõ ràng nên chẳng ai dám vọng động phỏng đoán.

Thế nhưng như vậy cũng không có nghĩa những đạo thần này không có ý kiến với Tư Đồ Bích, dù sao y cũng đã đi theo bên người Thái tử suốt gần mười năm, giờ Thái tử vừa mới bị phế trong Hoàng cung liền truyền đến tin Tư Đồ Bích đã nhậm chỉ trở thành Ngự Sử trung thừa. Người ngoài nghe đến đó đều khó tránh khỏi liên tưởng, Liệu có phải Tư Đồ Bích đã bán đứng Thái tử hay không? Hơn nữa lại khó tránh được cảm thấy Tư Đồ Bích có lẽ thật sự là một người gian nịnh.

Có vài viên quan tiến đến gần, nhưng cơ bản đều là chỉ ân cần thăm hỏi Tư Đồ gia, Tư Đồ Bích lạnh nhạt ứng đối vài câu liền không nói thêm lời nào, những kẻ muốn dò xét kia cũng đều giận dữ ly khai. Tư Đồ Bích nhớ đến lần trước Cận nhi có nói với y vài chuyện, vốn là khi chuyện Thái tử đăng vừa mới phát sinh, phụ thân đã gửi thư cho không ít quan to trong triều hỏi thăm tin tức của y, thế nhưng chờ thật lâu vẫn

không thấy được hồi âm. Thế nhưng ngay sau khi Hoàng thượng khâm điểm y làm Ngự Sử trung thừa, thư từ kinh thành liền lập tức như bướm bay trở về. Những tên ... cáo già thành tinh trong triều này quả thực mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều là diễn xuất điển phạm nhất cho thái độ long người dễ đổi.

Rất nhanh đã có thái giám đến truyền lệnh thiết triều, Tư Đồ Bích vốn là quan viên do đích thân Hoàng thượng hạ thánh chỉ khâm điểm, chiếu theo quy củ phải chờ ở hậu điện sau khi được triệu kiến mới có thể diện thánh. Vì thế y liền thành thành thật thật theo sát ở phía sau đám đại thần đang đi về phía chính điện, đợi cho các đại thần theo tuần tự tiến vào hết bên trong thì y lại nhàm chán vô cùng chờ đợi ngoài hành lang.

Sáng sớm những ngày đại hàn như thế này đều có gió lạnh vô cùng lạnh冽, gió thổi qua hành lang đủ khiến cho những chiếc chuông đồng treo dưới mái hiên rung động phát ra từng chuỗi tiếng丁丁 đương, Tư Đồ Bích cúi đầu nhìn xuống chân mình, gió thổi khiến quan phục màu đỏ trên người y phát ra những âm thanh ma sát cực nhỏ, y đột nhiên có một loại cảm giác thật mờ mịt. Nhưng bộ dáng mờ mịt của y trong mắt bọn thị vệ thái giám hầu hạ bên cạnh lại có một phen phong vị khác, lúc này những người ấy cảm thấy y thật sự là một phiến phiến giai công tử² thanh nhã tuấn dật mặt như quan ngọc, chỉ là về sau những người ấy lại không dám đánh giá hẳn như hiện tại, thậm chí lá gan lén liếc mắt nhìn một cái cũng đều không có. Bất quá, tất cả đều là sau này.....

Trong đại điện chợt vang lên tiếng cải cộ, thanh âm truyền ra đều là của những võ tướng cao lớn thô kệch, ngoài mấy tiếng đó trước sau vẫn là một mảnh yên lặng, đây là biểu thị sự phản kháng không tiếng động của đám quan văn. Tuy rằng Quân Thụy là hoàng đế, nhưng cũng không có nghĩa đám quan văn kia không có dị nghị gì với hành động soán vị của hắn không có dị nghị, tại trong không gian yên lặng nặng nề như bây giờ, thanh âm trầm thấp uy nghiêm của Quân Thụy chậm rãi truyền đến. Thanh âm của hắn lãnh tính lại tràn đầy từ tính giống như gió lạnh thổi qua hành lang dài rét buốt, Tư Đồ Bích không thể không thừa nhận, Quân Thụy quả thật là một Hoàng đế lý tính lại vô cùng cơ trí. Tâm tư của hắn kín đáo, gan dạ nhưng cũng không quá cấp tiến, so với Quân Thái, hẳn hơn một phần nhiệt tình cùng quyết đoán, thiếu một phần cuồng nhiệt ảo tưởng. Cho nên cũng có thể nói, kỳ thực so với Quân Thái, Quân Thụy càng thích hợp trở thành một đế vương.

“Tuyên —— khâm điểm tứ phẩm Ngự Sử trung thừa Tư Đồ Bích —— lên điện tạ ơn ——” Thanh âm lạnh lẽo của thái giám tuyên chỉ tại Tuyên Hoà cung truyền ra, thanh âm xa xôi theo đại điện truyền đến, tiếng vọng vang lên suốt cả chính điện lẫn thiên điện. Trái tim của Tư Đồ Bích mãnh liệt nhảy dựng, y chỉnh sửa y phục của mình thêm lần nữa cho thật đoan chính rồi mới chậm rãi đi vào.

Sàn nhà của Tuyên Hoà điện được lát hoàn toàn bằng đá cẩm thạch tối màu, Tư Đồ Bích cúi đầu cung kính bước vào khốe mắt có thể nhìn được ảnh chiếu của bá quan văn võ đang đứng trên đại điện, những bộ quan phục đồ tươi của văn quan và cẩm bào lam sắc của võ tướng kết hợp cùng nhau khiến người ta cảm thấy một loại áp lực không lời. Y dùng tư thái thông thả vững vàng tiến vào đại điện, đến ngay trước thềm son rực rỡ thì dừng lại cước bộ, hai tay nắm chặt ngọc hốt³ giơ lên cao quá đầu, quỳ xuống cúi đầu hành lễ, trong miệng hô vang: “Thần Tư Đồ Bích, khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Thanh âm trong trẻo như chuông bạc của Tư Đồ Bích vang vọng trong đại điện trống trải, qua hơn nửa ngày y mới nghe được Hoàng đế cao cao tại thượng thần nhiên ra lệnh một câu “Bình thân”.

Tư Đồ Bích không nhanh không chậm đứng lên, bộ quan phục phiến phức rồi rầm gắt gao khóa chặt cơ thể thoát nhìn khiến cho người khác có cảm giác phiêu dật đoan trang, trên thực tế lại vô cùng nặng nề, cũng không hề tiện lợi. Trong đầu Tư Đồ Bích lại nhoáng lên một trận ánh sao, y khẽ cắn môi đứng dậy khom người tạ ơn, sau đó cúi đầu chờ đợi Hoàng đế lên tiếng.

“Tư Đồ Bích, người ngẩng đầu lên.” Thanh âm của Hoàng đế truyền đến, Tư Đồ Bích ngoan ngoãn thuận theo ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng đế biểu tình kiệt ngạo đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ rực rỡ ánh vàng kia, sau lưng hắn là bình bộ phong điêu khắc phi long giương nanh múa vuốt, trên đỉnh đầu là tấm hoành phi “Cần chính yêu dân” pháp độ trang nghiêm, khí thế bàng bạc, làm cho cả người thiên tử có vẻ vô cùng cao lớn, khí thế dị thường. Nhìn Đế vương cao cao tại thượng đang ngồi đó, cái kẻ từng là bạo quân hung hãn chinh phạt trong cơ thể của y không ngờ lại có một bộ mặt uy nghiêm như thế, phát hiện này khiến cho trong phút chốc Tư Đồ Bích không thể kiềm chế mà cảm thấy hốt hoảng.

“Tư Đồ ái khanh, từ nay về sau người chính là Ngự Sử trung thừa của Trẫm, trách nhiệm của Ngự Sử là giám sát toàn bộ quần thần, đối chứng tấu chương công khanh, chỉnh đốn tâm tình bách quan. Cũng có nghĩa là từ nay, người sẽ là mắt, là tai của Trẫm, mong rằng người có thể công bình chấp pháp, bất vị tư tình, công chính nghiêm minh. Nhớ kỹ!”

Thanh âm tràn đầy nhịp điệu vang vọng bên tai Tư Đồ Bích bên, mang theo từng trận rung động bén nhọn, Tư Đồ Bích cúi đầu thêm lần nữa cung kính đáp lời: “Thần cẩn tuân lời dạy của bệ hạ, cúc cung tận tụy, đến chết không sờn.”

Cúc cung tận tụy, đến chết không sờn. Một mặt là quân thần, một bên là cấm luyện, quả thật đến chết không sờn. Đúng là một sự châm chọc thật lớn!

Tiến hành xong một loạt nghi thức phức tạp cũng bất quá chỉ tốn thời gian một chén trà nhỏ, Quân Thụy cương ngạnh kéo Tư Đồ Bích đi dạo một vòng đến đại điện Tuyên Hòa cung cũng chỉ bất quá là để bách quan nhìn xem lựa chọn cuối cùng của Tư Đồ gia là phế Thái tử kia hay là hần. Chỉ cần như thế cũng đủ khiến cho các đại thần thông minh kia hiểu được đại thế rốt cục đã là của ai.

Quân Thụy nhìn thấy thân ảnh chậm rãi rời khỏi đại điện của Tư Đồ Bích thì không khỏi âm thầm cười lạnh một tiếng. Trong triều hiện giờ hần chỉ có thể khống chế quân quyền, nắm quan văn kia thật sự không dễ hần nắm trong long bàn tay, tặc ngữ có nói “Đánh giang sơn dễ, thủ thiên hạ khó”, muốn khống chế cục diện vương triều hần không thể bỏ rơi nắm văn nhân toan hủ kia. Đây cũng chính là giá trị lợi dụng của Tư Đồ gia, đợi đến khi hần có thể đem nắm quan văn kia nhào nặng trong tay, đồng thời cũng đào tạo xong tâm phúc của mình, khi đó Tư Đồ gia.

Quân Thụy kéo kéo khóe miệng ánh mắt híp lại, ánh mắt của hần nhìn Tư Đồ Bích thật giống mãnh thú khát máu đang nhìn con mồi, hần cảm thấy trong mắt mình chỉ nhìn thấy được con chim hoàng yến Tư Đồ Bích kia, còn bá quan văn võ trong đại điện giống như đã toàn bộ tiêu thất, toàn bộ thiên hạ chỉ có người kia lọt vào mắt hần. Loại cảm giác này khiến cho Đế vương trẻ tuổi không ngừng sôi trào nhiệt huyết, hần nhìn thấy Tư Đồ Bích từng bước một đi ra ngoài, sau khi bước khỏi ngạch cửa cao cao của Tuyên Hoà cung đột nhiên lão đảo một chút, sau đó liền có thị vệ bước đến dìu đỡ y, sự căng thẳng khó hiểu trong lòng Quân Thụy lại đột nhiên trào ra.

Sau khi Tư Đồ Bích rời khỏi đại điện, tràng diện lại là một mảnh tĩnh mịch yên lặng dị thường, chốc lát sau bá quan mới bắt đầu khe khẽ nghị luận với nhau, phải thêm một lúc nữa mới có người đứng ra dâng tấu thỉnh chỉ, đây vốn là cục diện mà Quân Thụy mong muốn. Không cần tốn nhiều sức, không cần hao phí một binh một tốt, không cần giết một gã văn thần nào cũng không chảy một giọt máu. Chính là đối mặt tình huống lý tưởng này, hần lại cảm thấy không hề có chút hứng thú nào.

“Các vị ái khanh, ” Quân Thụy chậm rãi mở miệng, biểu tình ngạo mạn nhưng thận trọng, hần vừa lòng nhìn đám người bên dưới ngoan ngoãn cúi đầu im lặng, “Còn việc phải thượng tấu sao?”

Bên dưới một mảnh yên tĩnh.

“Có chuyện thượng tấu, vô sự bãi triều ——” Trương Đình Hải hợp thời cất giọng thông truyền.

“Hồi bệ hạ, lúc này Tư Đồ đại nhân vừa rời khỏi Tuyên Hoà cung thì cảm thấy thân thể có chút không khỏe, được gia nhân đón đi rồi.” Người đang quỳ dưới chân là thị vệ vừa rời bước đến dìu Tư Đồ Bích, Quân Thụy triệu gã vào muốn hỏi rõ tình huống vừa rồi lại không nghĩ rằng nhận được câu trả lời như thế

“Trương Đình Hải ——” Quân Thụy có chút không hờn giận liếc nhìn Trương Đình Hải đang đứng bên cạnh.

“Hoàng thượng.” Trương Đình Hải cúi đầu khúm núm bước tới ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng tâu, “Hoàng thượng, nô tài thật sự đã phái người chờ đợi ở bên ngoài, ra lệnh vừa thấy Tư Đồ đại nhân bước ra liền đón về tẩm cung, chỉ là Nô tài đoán, có thể đại nhân đã sớm thông báo hạ nhân trong nhà.”

“Hần suốt ngày đều ở trong tẩm cung của Trẫm thì báo về nhà như thế nào?” Quân Thụy giận dữ tựa mạnh vào lưng ghế phía sau, thanh âm cũng có chút hỗn hển. Vừa rồi khi hần nhìn thấy bộ dáng dụ dỗ ngoan của Tư Đồ Bích còn cảm thấy thật hưởng thụ, không nghĩ tới chỉ vừa quay lưng liền nghe báo y đã trở về nhà. Ai đã cho y quyền lực ra vào Hoàng cung như nhà mình? Là ai cho phép y rời khỏi nơi này?

“Bệ hạ, lúc Tư Đồ đại nhân rời đi trong tay có Hoàng kim yêu bài, chúng tiểu nhân thật sự không dám nhân càn.” Thị vệ kia nơm nớp lo sợ giải thích.

“Hoàng kim yêu bài?” Quân Thụy sững sốt, sau đó cười lạnh nói, “Người có nhìn rõ xem mặt sau là ấn ký của trẫm hay là của tiền Thái tử không?”

“Nô. Nô tài đáng chết.” Gã thị vệ luống cuống, lắp bắp nói, “Đại, đại nhân vừa mới nhận thụ phong trong điện nên nô tài nghĩ”

“Nghĩ đến cái gì? Ngu xuẩn! Có phải y thoát nhìn đặc biệt trấn định đặc biệt cao ngạo? Thậm chí còn với người nói nếu có nghi vấn gì thì chính mình đi tìm Hoàng thượng mà hỏi. Còn nói, nếu làm chậm trễ việc của bản quan thì cứ tự mình lo liệu đi?”

“Thánh Thượng anh minh.”

“Cút ra ngoài cho khuất mắt Trẫm!” Quân Thụy rống lên một tiếng, chén trà trong tay cũng theo cơn giận mà nện xuống. Trương Đình Hải vội vàng nở nụ cười trấn an nói:

“Hoàng thượng bớt giận, nếu không cứ để nô tài đi một chuyến đến phủ của Tư Đồ đại nhân triệu y tiến cung?”

“Hừ.” Quân Thụy cười lạnh không hề trả lời. Triệu y tiến cung? Lần này y có thể trốn khỏi cung thì cứ để cho y trốn, sau này hẳn vẫn còn không ít cơ hội đùa giỡn với tiểu thú hoang này.

1/ Mất nổ đom đóm: Nguyên văn ‘nhân mạo kim tinh’ nghĩa là trong mắt bay ra sao vàng. Mèo nghĩ cái này giống như trong truyện tranh, lúc mấy nhân vật mệt mỏi hay bị choáng váng sẽ vẽ sao vàng bay bay. Nghĩ đến mình cũng có câu mất nổ đom đóm có vẻ giống nên mình thay vào. Mấy bạn reader thấy dễ thể nào thì hợp, mình thấy edit theo kiểu cổ phong nhã vận mà dễ thuần Việt quá cũng hơi kỳ.

2/ Phiên phiên giai công tử: Một thành ngữ chỉ những công tử trẻ tuổi có bề ngoài xuất sắc, hào hoa.

3/ Ngọc hốt: thẻ ngọc màu trắng, giống như thẻ nhân viên mà quan văn phải mang theo khi thượng triều. Xem phim thời Đường hay thấy.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

10. Chương 10

Tổng biệt

Thời điểm Tư Đồ Bích ly khai Hoàng cung, thiên không đột nhiên lại hạ tuyết. Mấy hôm trước ngẫu nhiên cũng sẽ có tuyết rơi thế nhưng bông tuyết chân chính thì vẫn chưa thành hình, thế nhưng hôm nay bông tuyết hoàn chỉnh tám theo bầu trời xám xịt mông lung phiêu phiêu tán tán rơi xuống, đợi đến khi y hoàn toàn rời khỏi Hoàng cung, trên cành cây đã đọng lại không ít tuyết trắng.

Tư Đồ Bích cưỡi trên con ngựa Cam Đường mang đến một đường chạy như điên ra khỏi thành. Ngày cử hành nghi thức phong quan của y cũng chính là ngày Quân Thái khởi hành đi Kiểm Châu, Tư Đồ Bích không khỏi âm thầm bội phục sự xảo diệu trong việc chọn ngày của Quân Thụy. Lúc y muốn xuất cung đã gặp phải rất nhiều cản trở, xem tình hình này người kia quả thật không muốn để y và Quân Thái có cơ hội gặp lại.

Bất quá may mắn rằng trước khi Tư Đồ Bích tiến cung đã phân phó Cam Đường vào ngày cử hành nghi thức phong quan đến trước cửa cung chờ mình, lúc ấy y chỉ cho rằng đến khi tiến cung thụ phong sợ rằng

sẽ khó thoát thân, lại không ngờ rằng ngày đó nhập cung liền vẫn bị Hoàng đế nhốt trong tấm cung, thẳng đến hôm nay mới có cơ hội rời đi. Bất quá chuyện này vốn cũng không trách được người khác, nếu ngày đó y không tiến cung, làm sao lại sẽ có thể gặp nhiều chuyện đến thế ? Chẳng qua, ai lại có thể đoán trước tương lai sẽ xảy ra chuyện gì đâu?

Thời tiết ở Nghê Đô không thể so phương bắc, bởi vì nhiệt độ không khí hơi cao cho nên tuyết rơi xuống trên mặt đất không lâu liền tan chảy, trên mặt đường nơi nơi đều là nước đọng, tuyết trắng vốn thanh khiết vương lại trên ngọn cây nào có người được sau khi rơi xuống mặt đất lại trở thành vũng nước đen dơ bẩn, sự tương phản thật sự là rất lớn.

Gió rét gào thét đi qua, ở trước thành môn mở rộng một đám vệ binh đang lập trạm kiểm tra theo thông lệ, Nghê Đô không thể so với những địa phương khác, bởi vì là kinh thành, hơn nữa tân đế mới vừa đăng cơ, tất cả dân chúng ra vào đều phải kiểm tra kỹ lưỡng rồi mới có thể thông quan. Mà ở bên này, Tư Đồ Bích lại cười ngựa chạy vội mà đến, bộ dáng đầy khí thế đó thật sự khiến bọn lính canh cửa thành vô cùng hoảng sợ.

Tư Đồ Bích còn chưa kịp thay đổi triều phục, quan phục đỏ tươi từ xa thoát nhìn giống như một ngọn lửa đang nhảy nhót, bọn lính canh cửa thành phần vì sợ hãi cước bộ của tuấn mã, một phần cũng vì nể sắc đỏ rực rỡ kia mà không dám ngăn đón, chỉ trơ mắt nhìn Tư Đồ Bích giục ngựa chạy vội qua.

Vào thời điểm Tư Đồ Bích ra khỏi Hoàng cung mới từ chỗ của Cam Đường biết được hôm nay là ngày Quân Thái khởi hành đi Kiếm Châu. Lúc còn ở trong cung dưỡng bệnh thỉnh thoảng y cũng có nghe được phong thanh nhưng thật sự không ngờ động tác của Hoàng đế lại nhanh như vậy. Kiếm Châu là một địa phương như thế nào cơ chứ? Đó là một vùng khỉ ho cò gáy khắp phi thành đàn, cách Nghê Đô đến vạn dặm, lần này từ biệt không biết khi nào mới có thể gặp lại. Y nghĩ muốn giúp Quân Thái, chính là hiện tại ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, y còn có thể trợ giúp ai?

Từ rất xa Tư Đồ Bích đã nhìn thấy hai chiếc xe ngựa thanh bố cùng một đội kỵ binh đằng trước, một đường chạy thẳng đến đây cũng đã đủ khiến Tư Đồ Bích vốn không am hiểu cỡi ngựa không thể chống đỡ tiếp nữa, trong lòng y một mảnh đau đớn chờ đợi, khát vọng muốn một lần nữa nhìn thấy Quân Thái thì mới có thể tạm yên lòng. Dù sau kể từ khi sự việc không may xảy ra cho đến giờ, y vẫn không có cơ hội nhìn thấy Quân Thái, cũng không biết người ấy có bình an trải qua không.

Tuấn mã dưới thân chầm rãi đi về phía trước, trái tim Tư Đồ Bích cơ hồ đang muốn nhảy khỏi *** ngực trong giây phút nhìn thấy hai chiếc xe ngựa kia đột nhiên lại bình tĩnh xuống, y ghì lại cương ngựa, si si ngốc ngốc nhìn về đoàn người đằng xa, Bây giờ chính mình phải dùng tư cách gì để gặp mặt Quân Thái? Sau khi người ấy thất thế mình liền được Hoàng đế khâm điểm thành Ngự Sử trung thừa, tất cả mệnh mỗi đều cho thấy mình chính là phản đồ của Thái tử phủ, phản bội bằng hữu đầu phục Duệ vương để đổi lấy chức vị hiện tại.

Tư Đồ Bích vô hạn phong quang, người này vốn là kẻ thân cận nhất bên cạnh Thái tử, sau khi cung biến xảy ra lại chẳng hề chịu chút ảnh hưởng nào, ngay cả Tư Đồ gia hậu thuẫn cho Thái tử cũng vẫn sừng sững không ngã. Những điều này cho thấy cái gì? Tất cả đều chỉ ra một kết quả, Thái tử Quân Thái bất quá chỉ là một con cờ của Tư Đồ gia, hiện tại tân Đế đã đăng cơ tự nhiên cũng là nhấc hết người đi!

Tư Đồ Bích, người có gì mặt mũi gì đến gặp người đó?

Tư Đồ Bích cắn chặt môi, nhìn theo bóng xe ngựa càng đi càng xa, cuối cùng biến thành một chấm đen nhỏ giữa thiên địa bay đầy tuyết mịn, sau đó chính là biến mất vô tung.

Thái ca. Bảo trọng.

Tư Đồ Bích quay đầu ngựa lại chuẩn bị trở về, không ngờ vừa mới siết chặt dây cương liền nghe “Sư” một tiếng, một vật gì đó lấp lóe hàn quang lướt sát qua cánh tay của y cắm phập vào thân cây bên cạnh, nhắm chuẩn lực dây, dây cương Tư Đồ Bích đang nắm trong tay cũng theo đó mà đứt đoạn. Thuật kỵ mã của y vốn không tinh thông, con ngựa lại bị mũi tên ẩn chứa khí thế kia làm kinh hách không ít liền nhảy dựng lên, khiến y thẳng tắp ngã xuống.

Một người áo xanh nhanh chóng lách mình lao đến, “Soạt” một tiếng, thanh trường kiếm hàn quan lóng lánh thẳng tắp chỉ vào cổ họng của Tư Đồ Bích.

Gương mặt người mới xuất hiện chẳng chịt vết sẹo ngang dọc, bởi vì thời tiết rét lạnh mà những vết sẹo đó còn phiem ra chút màu xanh tím, càng làm người ta cảm thấy uy hiếp dữ tợn. Có một vài vết thương còn chưa kịp lên vảy vẫn còn rỉ máu, từng đợt máu đen chảy ra khiến cho người nhìn cũng cảm thấy buồn nôn.

Hạ Ly. Đây là Hạ Ly đã hoàn toàn thay đổi, Tư Đồ Bích chỉ có thể dựa vào ánh mắt sắc lạnh cùng với dáng người cao ngất mà miễn cưỡng nhận ra gã. Nam tử diện mạo oai hùng tư thế hiên ngang được vô số thị nữ trong phủ Thái tử âm thầm ngưỡng mộ hiện tại đã trở thành bộ dáng nửa người nửa quỷ như thế.

Tư Đồ Bích nhìn nhìn bàn tay mình đang chống trên mặt đất, đã có một dòng máu uốn lượn dọc theo mu bàn tay chảy xuống trên mặt tuyết trắng, thật là một cảnh tượng đẹp đến ghê người, cảm giác này thật giống như trái tim của y cũng đã bị lấy ra khỏi cơ thể. Tư Đồ Bích nhìn nhìn Hạ Ly, trong ngực cảm thấy vô hạn mệt mỏi cái gì cũng lười nói chỉ trực tiếp vươn dài cổ ra, một bộ muốn chèm muốn giết mặc người xử lý.

Hạ Ly chán ghét đập Tư Đồ Bích một cước, lại dùng kiếm điểm điểm trên ngực y, nói: “Người làm ra cái bộ dáng thấy chết không sờn này cho ai xem. Tư Đồ Bích ta nói cho người biết, nếu không phải nhìn ở mặt mũi của Thái tử ta đã sớm đem người thiên đao vạn quả !”

Tư Đồ Bích nhìn nhìn quan phục đã dính đầy nước bẩn, không khỏi cười lạnh : “Hạ Ly, người giết hay không giết ta không phải xem ở mặt mũi Thái tử. Mà là hiện tại người căn bản không dám giết ta.”

Hạ Ly ngẩn người, híp mắt lạnh lùng nhìn Tư Đồ Bích, hèn mọn nói: “Người cho rằng người là ai? Bất quá chỉ là kẻ bán đứng Thái tử, chó săn của Duệ Vương.”

“Chó săn? Hạ Ly, người nhớ kỹ về sau không nên nói chuyện như thế với ta, ta chán ghét loại này ngữ khí này của người. Người đừng quên ta mang họ gì, nếu Tư Đồ gia có thể từng sống không ngã trong trận cung biến này, tự nhiên sẽ có đủ năng lực một lần nữa nâng đỡ Quân Thái trở về. Những chuyện như vậy không phải là chuyện người có thể tính toán.” Tư Đồ Bích cao ngạo nói, y chậm rãi đứng lên phui phui vạt áo dính đầy vết bẩn, thản nhiên địa nói, “Cũng đừng quên, người tìm đến ta là muốn cầu ta, người đi cầu xin kẻ khác nên có một chút tự giác.”

“Ta cầu người?” Hạ Ly cười nhạo nói, “Cầu người làm cái gì? Người hiện tại bất quá chỉ là cầm luyến của Duệ Vương, là kẻ *** đang bị người ta đặt ở dưới thân xâm phạm, ta vì cái gì phải cầu người?”

“Nguyên nhân chính là vì quan hệ của ta với Hoàng đế nên người mới phải đến cầu ta. Hạ Ly, người có dám phủ nhận rằng người lần này chằng đường của ta không phải là vì muốn ta giúp người ám sát Duệ Vương?”

“” Hạ Ly dừng một chút, không hé răng, nhưng vẫn là mạnh miệng nói, “Người là một kẻ tay trái gà không chặt thì có thể làm được gì. Đừng quên Duệ Vương xuất thân từ võ tướng.”

“Hạ Ly, ta nói rồi, cầu người phải có bộ dạng của cầu người.” Tư Đồ Bích lạnh nhạt nói, lục mâu chợt lóe ra quang mang làm cho người ta không khỏi cảm thấy rét lạnh. Thế nhưng bản thân y vẫn hoàn hảo giữ vững bộ dáng khiêm khiêm quân tử, chỉ là theo bản năng phui phui vạt áo vừa dính bẩn, xoay người đứng nhìn theo phương hướng xe ngựa của Quân Thái vừa ly khai, “Thái ca có được một thị vệ trung tâm như người quả thật rất có phúc khí, chẳng qua người rất ngốc, hễ có chuyện là cứ muốn đánh muốn giết đúng là ngu chẳng ai bằng. Người cũng không biết nghĩ lại, hiện tại Thái ca đã bị biếm đến Kiềm Châu, khoảng cách xa như thế cho dù người có thành công hành thích được Duệ Vương thì huynh ấy có kịp quay về chủ trì đại cuộc sao? Bên cạnh huynh ấy bây giờ còn thân tín nắm binh quyền không? Giết Duệ Vương chỉ tạo thành thế cuộc Đại Thích hỗn loạn, sau đó chính là các Phiến vương nổi dậy tranh đoạt để vị, người nói Thái ca có cơ hội ở đâu?”

Hạ Ly lại ngẩn người, thanh âm run rẩy nói: “Người. Người là nói. Điện hạ đã không còn cơ hội ?”

“Ba!” Tư Đồ Bích cầm lên một mảnh vỏ cây xoay tát mạnh một bạt tay lên mặt đối phương, giống như người đứng trước mắt y bất quá chỉ là một hạ nhân thấp kém, thậm chí cũng không đáng để y dùng tay mà đánh mà phải dùng một mảnh vỏ cây vừa bắn vừa ướm, hoàn toàn không hề bận tâm đến vừa rồi Hạ Ly hoàn toàn có khả năng lấy mạng y. Sau đó, Tư Đồ Bích lại chán ghét ném mảnh vỏ cây kia xuống, vỗ vỗ bàn tay tựa hồ như sợ thứ đó sẽ làm bẩn tay mình: ” Hạ Ly, có còn cơ hội hay không, không phải do người nói.”

Hạ Ly cắn chặt hàm răng cố gắng đem mấy lời mắng chửi nuốt ngược trở về, bàn tay vốn đặt trên chuôi kiếm cũng thả lỏng ra quãng kiếm xuống đất, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi han: “Vậy người nói, rốt cuộc là phải làm như thế nào?”

“Ta sẽ ở trong triều nghĩ biện pháp, trợ giúp Thái ca lung lạc những đại quan trong kinh thành. Thái ca vốn cần chính, chỉ cần ở Kiếm Châu chú ý bí mật bồi dưỡng thế lực. Đến lúc đó nhất hô bá ứng, nội ứng ngoại hợp, tự nhiên phần thắng sẽ cao hơn nhiều so với phương pháp lỗ mãng của người.” Tư Đồ Bích thần nhiên nói.

“Phải rồi! Phải rồi! Tại sao trước đây ta lại không nghĩ đến chứ?” Hạ Ly kích động nói với Tư Đồ Bích, còn Tư Đồ Bích lại mặt không chút thay đổi nhìn biểu tình vui sướng của người đối diện, sau đó y lại thở dài quay đầu nhìn về phương hướng Quân Thái rời đi. Mỗi cử động của y thoát nhìn đều vô cùng lạnh mạc, giống như đã dung nhập vào khung cảnh tuyết rơi, càng nhìn càng khiến người ta cảm thấy được sự lạnh lùng cô độc.

Tư Đồ Bích về tới Phù Sơ Viên cũng đã chạng vạng, quay về cùng y còn có một gã trung niên mặt vàng như nến, gã trung niên kia có một gương mặt vô cùng đáng sợ nhưng dáng người lại cao lớn khôi ngô, gã đứng ở phía sau Tư Đồ Bích càng tô đậm thêm sự đơn bạc gầy yếu của y.

Đối với những việc mua bán nô lệ thế này Tư Đồ Giác cũng không nói gì, hơn nữa gã cũng vốn không muốn nói chuyện với Tư Đồ Bích, càng không có hứng thú với chuyện của nô lệ thấp kém. Thế nhưng Tư Đồ Cẩm lại có rất nhiều nghi vấn, còn Tư Đồ Bích thì cũng không giải thích nhiều, chỉ đơn giản nói là khi đi ngang qua chợ nô lệ thì thuận tay mua về.

“Thập ca, người muốn mua thì cũng nên mua một người thuận mắt chút để làm sai vặt?” Tư Đồ Cẩm thân thiết kéo tay của Tư Đồ Bích nói, đã nhiều ngày không được gặp Thập ca, trong lòng cậu đã nhớ đến không chịu nổi.

“Nhìn thấy gã thân hình cao lớn, thân thủ cũng không tồi thì mua thôi. Hạ nhân ở Phù Sơ Viên cũng không còn nhiều lắm, để gã ở lại đây làm chút việc nặng nhọc cũng không tệ. Dù sao đệ và đại ca đều ở chỗ này, những việc linh tinh hằng ngày cũng nên có người lo liệu.” Tư Đồ Bích mệt mỏi xoa xoa long mày, nhẹ giọng nói.

“Ai, huynh nói thế nào thì cứ làm thế ấy đi!” Tư Đồ Cẩm cười tủm tỉm địa nói, “Thập ca, huynh thật sự là bận rộn, hề tiền cung là đi mất vài ngày, Cẩm nhi nhớ huynh muốn chết. Thập ca, chúng ta cùng vào trong đi, sắc mặt của huynh không tốt lắm, đi nghỉ ngơi một chút, Cẩm nhi xoa vai cho huynh được không?”

Tư Đồ Bích gật gật đầu, quay lại nhìn Hạ Ly vẫn đang khom người đứng một bên, thở dài nói: “Hạ. Hạ lão Nhị, người đã vào Tư Đồ gia thì cái tên trước kia cũng không nên dùng nữa, , từ nay về sau người là người của Tư Đồ gia.”

“Dạ, công tử.” Hạ Ly lên tiếng tỏ vẻ vâng lời, hoàn toàn nhìn không thấy sự kiệt ngạo bất tuân ban đầu, nhìn qua thực sự giống như một nô lệ trung niên có chút khiêm tốn vâng lời, thậm chí còn có một chút kích động khi đứng trước chủ nhân mới.

Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn ngoài trời mưa tuyết rét lạnh, thở dài, gần như tự nhủ nói: “Đã là mùa đông Thôi, về sau cứ gọi người là Trọng Đông đi.”

1/ Nhạc hết người đi: Nguyên văn “khí chi như tặc kịch”, vốn định dùng cụm không cần phải diễn kịch nữa, nhưng sau lại thấy câu này cũng có ý tương đồng mà văn phong lại thích hợp hơn nên mạn phép sửa đổi một chút.

Mèo: Ở chương này, bởi vì TDB và HL đều thuộc thái tử đảng nên hiển nhiên sẽ không công nhận Quân Thụy là Hoàng đế, vẫn dùng phong hào Duệ Vương để gọi hần. Qua vài chương nữa có thể sẽ có thay đổi, lúc đó mong các bạn reader thông cảm.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

11. Chương 11

Nghị chính

Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng xoa vai cho Tư Đồ Bích, nhìn y thần sắc mỗi một tựa vào giường trong long cầu có loại đau xót không nói nên lời, cậu cười cười nhẹ giọng hỏi: “Thập ca, Trọng Đông kia kỳ thật chính là Hạ Ly?”

Tư Đồ Bích hoảng sợ, mở mắt ra nhìn Tư Đồ Cẩn một cái, đột nhiên mỉm cười: “Nói vậy bệ hạ gì đó, Hạ Ly đã đi cùng Thái ca đi Kiếm Châu.”

“Thập ca, huynh gạt đệ.” Tư Đồ Cẩn giống như bình thường làm nũng ghé vào trên người y, nhẹ nhàng dụi đầu cọ xát, nén giận nói, “Hai hôm trước trong kinh thành liên tiếp phát ra công văn thông báo có phạm nhân vượt ngục, Hạ Ly dù sao đi nữa cũng là thị vệ Thái ca tín nhiệm nhất, Thái ca bị biếm đến Kiếm Châu, những người kia hẳn là sẽ không để huynh ấy mang theo tâm phúc bên người. Cho nên đệ đoán người vượt ngục nhất định phải có quan hệ thân mật với Thái ca, mà người vừa có quan hệ thân mật vừa trung tâm như thế, ngoại trừ Hạ Ly đệ không nghĩ ra được ai khác.”

“Cẩn nhi.” Tư Đồ Bích thở dài nói, “Kia không phải Hạ Ly, gã chỉ là một nô lên ta tùy tiện nhặt về, người đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Thập ca, đệ thật sự không hiểu, trước kia huynh sẽ không nói nh vậy với đệ!” Tư Đồ Cẩn cọ cọ trên mặt Tư Đồ Bích, còn thừa dịp y không chú ý mà nhẹ nhàng hôn một ngụm, cảm thấy mỹ mãn mới thở dài nói, “Thập ca, người thay đổi thật nhiều. Trước kia sư phó dạy bọn ta nhân nghĩa lễ trí tín chính là đạo đức của bậc quân tử, người còn nói nhất định phải lấy điều này làm gương, làm một quân tử khiêm tốn, hiện tại ngay cả một lời nói thật huynh cũng không nguyện ý nói với đệ.”

“Cẩn nhi,” Tư Đồ Bích ngắt lời cậu, “Ta mệt mỏi.”

“. Thực xin lỗi, Thập ca.” Tư Đồ Cẩn thè lưỡi, biết chính mình không cần thận phạm vào cấm kỵ của Tư Đồ Bích liền vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Cẩn nhi, đệ phải nhớ kỹ, về sau cố gắng nói ít một chút, những lời chưa qua suy nghĩ kỹ lưỡng càng không nên nói. Nếu không nhất định sẽ gây họa.” Tư Đồ Bích có chút dăm chiêu nói.

“Đã biết.” Tư Đồ Cẩn gật gật đầu, ngón tay không quên lưu luyến một chút trên người Tư Đồ Bích, dùng lực đạo vừa phải xoa nắn.

“Cẩn nhi.” Tư Đồ Bích nhắm mắt lại hưởng thụ, y thuật của Cẩn nhi đích thực càng ngày càng tốt, mấy tuyệt kỹ xoa bóp này càng khiến người ta vô cùng hưởng thụ. Tư Đồ Bích suy nghĩ một lúc lâu mới thận trọng mở miệng, “Cẩn nhi, người y thuật tốt, không ngại bớt chút thời đi xem gương mặt của Hạ Ly đi, khuôn mặt của gã.”

“Mặt của gã? Gương mặt của gã rất dễ làm người khác chú ý, dịch dung như bây giờ thuận tiện hơn nhiều, không khiến người ta dễ dàng phát hiện.” Tư Đồ Cẩn vui vẻ dùng bàn tay xoa nắn cổ của Tư Đồ Bích, làn da trắng trẻo mềm mại lại có hơi lạnh lạnh lúc chạm vào thật sự là thoải mái cực kỳ. Tư Đồ Cẩn nhân cơ hội chậm rãi đem quần áo của y hạ xuống một chút, lộ ra một góc bả vai trắng mịn tròn bóng. Tim của cậu không tránh khỏi bang bang đập mạnh một lượt, khản trương rồi lại hưng phấn, đây là thập ca cậu yêu nhất, là thập ca mà cậu có chút không dám vọng tưởng.

Tư Đồ Bích kéo lại quần áo cho chỉnh tề, y không muốn để người khác nhìn thấy dấu vết xanh tím do Hoàng đế để lại trên người, có chút dăm chiêu nói: “Cẩn nhi, người không thấy được gương mặt của Hạ Ly đã muốn. A.”

Động tác xoa bóp của Tư Đồ Cẩn khiến cho lời nói của Tư Đồ Bích khựng lại. Mấy vết bầm trải rộng trên người đến bây giờ vẫn còn ửng ửng thấy đau, mấy hôm nay cứ một mực độ sức bên cạnh Hoàng đế nên vẫn chưa có cơ hội xem kỹ một lần, không ngờ chỉ bị chạm nhẹ như thế đã cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Thập ca?” Tư Đồ Cẩn luống cuống, “Làm sao vậy? Là Hạ Ly làm huynh bị thương sao? Đúng là làm càn không biết phân biệt phải trái, huynh đã cứu gã cư nhiên gã lại dám đã thương huynh! Ta, ta phải đi thu thập gã!” Tư Đồ Cẩn cảm giận nhìn vết thương trên lưng Tư Đồ Bích, trong lòng cậu đau xót đến lợi hại, nhanh chóng đứng lên muốn đi chất vấn Hạ Ly.

“Đệ muốn đi đâu?” Tư Đồ Bích giữ chặt Tư Đồ Cẩn, nghiêm túc nói, “Còn chưa biết rõ ràng tình huống đệ đã lỡ mãng muốn đi tìm người ta tính sổ, Cẩn nhi đệ tại sao lại xúc động như vậy!”

“Đệ.” Tư Đồ Cẩn vốn muốn nói đệ lo lắng cho huynh, đau lòng vì huynh, không muốn nhìn thấy huynh bị người đã thương! Chính là lời nói đã đến bên môi lại phải cắn răng nuốt xuống, mỗi khi cậu nói những lời như vậy đều khiến Tư Đồ Bích rất không cao hứng, vì vậy Tư Đồ Cẩn luôn hiểu rằng y rất phản cảm khi bị người ta cho là yếu đuối cần được bảo vệ, huống hồ hai người lại là huynh đệ, làm sao cậu có thể nói nói ra?

“Không có gì nghiêm trọng đâu, mấy vết thương này là vào hôm Thái ca gặp chuyện không may vô ý va chạm.” Tư Đồ Bích thản nhiên nói, “Vào lúc đó, chỗ nào cũng rất hỗn loạn. Rất nhiều người bị bắt, có người phản kháng liền bị xử quyết tại chỗ, thật sự là.” Y nói không được nữa, đem mặt chôn vào hai bàn tay run rẩy. Những người chết đó, có mấy người vào lúc ban ngày còn cùng y chuyện trò vui vẻ, nhưng đến hôm nay đã là cảnh còn người mất, sinh tử vĩnh cách, quả thực tạo hóa trêu người.

“Thập ca.” Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng từ phía sau lưng ôm y. Kỳ thật này động tác này càng giống như cậu đang ghé vào lưng Tư Đồ Bích, thế nhưng cậu lại rất cẩn thận ổn định thân thể không để mình đè nặng lên vết thương trên người y. Tư Đồ Cẩn đem mặt chôn vào trong mớ quần áo hỗn loạn, tâm tình cũng hỗn loạn như ma, lâm vào được hường như có như không trên thân thể người phía trước.

Thập ca, huynh đừng buồn. Cẩn nhi thật sự rất muốn bảo hộ huynh, xin huynh, không cần cự tuyệt ta.

Sáng sớm hôm sau khi Tư Đồ Bích tỉnh lại liền phát hiện Tư Đồ Cẩn đang dựa vào đầu giường của y ngủ đến chảy nước bọt ròng ròng. Tư Đồ Bích cố gắng hồi tưởng một chút cũng chỉ nhớ được việc cậu xoa bóp cho mình, sau đó chính mình lại vì mệt nhọc quá độ mà ngủ quên đi mất, không nghĩ tới đứa trẻ này lại cứ dựa vào giường của mình như vậy mà ngủ thiếp đi.

“Cẩn nhi, tỉnh tỉnh.” Tư Đồ Bích vỗ vỗ đầu cậu, lôi dậy từ trong mộng đẹp với Chu công¹, nhìn thấy đôi mắt ngây thơ ngáy ngủ của cậu thì thập phần buồn cười nói, “Đến, đến ngủ trên giường.”

“Nga.” Tư Đồ Cẩn thuận theo gật gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời Tư Đồ Bích lại theo thói quen định ôm chầm sờ soạng thắt lưng, rồi còn muốn hôn hôn môi y, xong rồi mới yên tâm nằm xuống thoải mái tiếp tục chìm vào ngủ say. Ánh mắt Tư Đồ Bích mềm mại cẩn thận nâng đầu của cậu khỏi vai mình từ từ đặt xuống giường. Cam Đường đang chờ ở bên ngoài động tác cũng nhanh nhẹn, nghe được trong phòng có âm thanh vang lên thì không bao lâu sau đã mang chậu nước rửa mặt đến hầu hạ công tử gia nhà mình rửa mặt, sau đó liền giúp y chải đầu chỉnh sửa y quan. Sau khi hoàn thành mọi chuyện thì nhìn sa lậu² thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, Cam Đường gấp rút phân phó người khác chuẩn bị kiệu, lại hầu hạ y dùng thêm chút điểm tâm rồi mới vội vàng tiễn người ra cửa.

Chân trời vẫn chưa kịp ửng sáng, cuộc sống thường nhật ở Nghê Đô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, trên đường chỉ mơ hồ nghe thấy vài tiếng gà gáy chó sủa, lại bởi vì khí trời rét lạnh mà càng thêm có vẻ tiêu điều. Trên đường cơ bản chưa có người đi lại, ngẫu nhiên nhìn thấy cũng đều là hình ảnh quan viên vội vàng ngồi kiệu tiến cung. Tư Đồ Bích vén màn kiệu nhìn ra ngoài, gió sớm lạnh liệt đập vào mặt mang theo hàn ý đến tận xương.

Cổ kiệu đầu tiên tiến vào cửa cung luôn là kiệu của Trương Thái sư, bởi vì lão quyền cao chức trọng nên những quần thần văn võ khác cho dù đến trước cũng tự giác nhường lại vị trí đầu tiên. Tư Đồ Bích thậm chí đã từng nghe được mấy trường hợp, có vài tân quan vừa mới nhậm chức bởi vì không biết quy củ này

nên vô tình đoạt mất vị trí đầu tiên, sau khi bãi triều liền bị gia đình của Trương Thái sư chờ sẵn bên ngoài đánh người hối tội.

“Trương Thái sư này cũng thật là lớn lối a. . . .” Cam Đường đang đứng bên ngoài kiệu nhỏ giọng cảm khái. Tư Đồ Bích cười cười dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu gối làm một thủ thế chớ có lên tiếng, sau lại quay đầu nhìn cổ kiệu của Trương Thái sư đang ở đằng trước, khóe miệng hơi gợi lên mỉm cười.

Trên triều hôm nay cũng không có đại sự gì mới, chỉ đem những vấn đề còn sót lại ngày hôm qua xử lý xong liền chuẩn bị bãi triều. Đối với sự gọn gàng lưu loát trong hành động của Quân Thụy Tư Đồ Bích vẫn vô cùng tán thưởng, chính thái độ này khiến y nhớ đến một vài chuyện xưa lúc tiên Đế thượng triều. Khi đó Quân Thái với thân phận Thái tử cũng phải vào triều nghe luận, mỗi lần thượng triều thì phải đợi đến khi mặt trời lên cao Quân Thái mới có thể quay về Thái tử phủ, đơn giản chỉ là chút tranh chấp vô nghĩa nhưng tiên Đế cứ chần chừ không quyết khiến thời gian lãng phí kéo dài. Ở phương diện này, Quân Thụy đích xác quyết đoán hơn tiên Đế không ít.

“Có chuyện thượng tấu, vô sự bãi triều.” Thanh âm lạnh lạnh của thái giám tuyên chỉ truyền đến khiến Tư Đồ Bích giật mình hồi thần, tiếp tục đoan chính nhìn thẳng xuống chân mình. Chức quan của y vốn chỉ là tứ phẩm, cho nên vị trí trong điện cũng là ở nơi cuối cùng gần cửa ra vào, thậm chí ngay cả biểu tình trên mặt Hoàng đế đều không thể nhìn rõ nên thật ra cũng không cần giữ bộ dáng khiêm cung như thế, bất quá y thật sự không đoán ra bước tiếp theo Hoàng đế muốn làm gì với mình nên thời thời khắc khắc đều phải tự giữ thân phận trọng.

“Nếu vô sự liền bãi triều đi.” Lời nói khinh miêu đậm tả của Hoàng đế truyền đến dưới điện, chúng đại thần liền hành lễ cáo lui rồi theo thứ tự rời khỏi đại điện. Tư Đồ Bích ở cửa, có thể lui ra trước tiên, nhưng y biết sự việc sẽ không đơn giản như vậy.

“Tư Đồ đại nhân xin dừng bước.” Vừa đi tới cửa liền có thái giám cản y lại. Tư Đồ Bích cười cười, đứng ở một bên ngắm phong cảnh, khi tất cả đại thần đều đã rời khỏi Tuyên Hòa cung, thái giám kia mới làm một tư thế “Thỉnh”, Tư Đồ Bích liền quay người bước vào trong điện.

Bên trong đại điện rộng lớn trống trải, khi y bước vào còn nghe được rõ ràng tiếng bước chân nhẹ nhàng ma sát trên mặt đất. Tư Đồ Bích bình thản bước vào cung kính hành lễ, quỳ rạp trên mặt đất tung hô vạn tuế.

Không có nghe được tiếng cho phép Tư Đồ Bích chỉ có thể tiếp tục quỳ, loại trạng thái này khiến trong lòng y cảm thấy rất không thoải mái, thế nhưng Hoàng đế không hề lên tiếng ắt hẳn là muốn nhìn thấy bộ dáng không thoải mái của y. Tư Đồ Bích đoán được điểm này nên bắt đầu thả hồn nghĩ đến một ít sự việc thượng vàng hạ cám, cố bắt mình lộ ra bộ dáng nơm nớp lo sợ thẳng đến khi Hoàng đế cảm thấy hài lòng mở miệng thì suy nghĩ của y mới toàn bộ quay về.

“Gần đây Trương thái sư lại dâng sớ luận tội vài vị đại thần trong triều, ngay cả quan viên của Lại bộ gần đây cũng bị xét xử không ít.” Thanh âm lạnh lạnh của Hoàng đế truyền đến, chậm rãi nói, “Ái khanh, người đối với việc này có kiến giải gì không?”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả.”

“Hoàn toàn không biết gì cả? Trẫm phong cho người làm Ngự Sử trung thừa, chức trách của người là giám sát hành vi của quan viên trong triều, vậy mà bây giờ người lại nói với Trẫm là người hoàn toàn không biết gì cả?” Quân Thụy cố gắng chế trụ cơn giận gầm gừ. Lần trước việc y tùy tiện rời cung mình đã bỏ qua không tính toán đến, thế nhưng bộ dạng giả vờ nơm nớp lo sợ kém cỏi vừa rồi cùng với khẩu khí nói chuyện hiện tại đúng là khiến người ta tức giận đến mức muốn lao ra bóp chết y mà.

“Thần nô độn, không phải là nhân tài làm quan.” Tư Đồ Bích cúi đầu càng thấp hơn nữa, tỏ ra bộ dáng sợ hãi cực độ khiến cho Hoàng đế càng nhìn càng tức giận. Quân Thụy bỗng nhiên đứng lên bước nhanh xuống bên cạnh Tư Đồ Bích, chế trụ nâng cằm của y lên để nhìn rõ đôi mắt thanh minh của đối phương, hần nghiến răng nghiến lợi nói: “Tư Đồ Bích, người không cần giả vờ tỏ ra bộ dạng này, đừng nghĩ rằng như vậy sẽ khiến Trẫm chán nản từ bỏ, người như thế này chỉ khiến dự vọng của Trẫm càng bị khơi mào nhanh hơn thôi, chỉ khiến Trẫm càng muốn áp đảo người bên dưới hung hăng thao túng! Người hiểu chưa?”

“Bệ hạ thật sự đúng là tài hoa hơn người.” Tư Đồ Bích cười đến ánh mắt loàn loàn, bên trong sóng mắt xanh biết nhận nhạo tựa hồ đúng là một lời khen ngợi, thế nhưng chỉ khiến cho Quân Thụy có xúc động

muốn xô ngã y xuống mặt đất rồi lại hung hăng bồi thêm mấy đá. Thế nhưng hắn vẫn cố nhẫn nhịn, hơi thả lỏng ngón tay đang chế trụ cằm của đối phương: “Tư Đồ Bích, người đừng quên hơn bốn trăm tính mạng của Tư Đồ gia đều phải dựa vào người mà tồn tại. Nếu Trẫm thấy người không vừa mắt thì người chết cũng không phải chỉ một mình người. Người có thật sự hiểu rõ?”

“Bệ hạ, thần thật sự hiểu rõ, Tư Đồ gia vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn, vì thế cho nên dù vi thần có chết Tư Đồ gia hiện tại cũng không thể sụp đổ.” Tư Đồ Bích cười nhạo nói, “Hành động gần đây của Trương Thái sư đơn giản chỉ là muốn cắt giảm phe cánh của Tư Đồ gia mà thôi. Thật ra việc này cũng không thể chỉ trích gì lão, quan trường vốn chính là hay đấu đá như thế, không phải người chết chính là ta vong.”

“Phải, sự thật đúng là giống như người nói.” Quân Thụy gật đầu, biểu tình của hắn trở nên nghiêm túc, “Chẳng qua với lực đạo và phạm vi hành động của Trương Thái sư lần này, chỉ sợ lão đã quyết tâm muốn nhổ sạch thế lực của Tư Đồ gia trong triều đình, mượn cơ hội đó thao túng triều chính. Hơn nữa người hắn cũng đã biết, Trương Thái sư luôn chủ trương duy trì đức độ Nho gia quân tử, đối với việc Trẫm đích thân gia phong chức vị cho người hắn là cũng có không ít phê bình kín đáo.”

“Dùng lý do này lão không những có thể đẩy quét sạch phe phái đối lập, mà lý do này còn có thể giúp đám môn sinh của lão và những người hòa theo mượn lời ám chỉ, cho rằng ta dĩ sắc thị quân, *** loạn hậu cung. Vừa lúc lợi dụng những dư luận đó mà công khai giương lên lá cờ thanh quân trắc³, dương chính khí.” Tư Đồ Bích tiếp lời, bình tĩnh phân tích.

“Đúng, lý do này đủ cho lão diệt trừ người, sau đó có thể trắng trợn sắp xếp người của mình bên cạnh Trẫm.” Quân Thụy khoanh tay đứng, trầm giọng nói, “Việc hiện tại khiến Trẫm khó xử nhất chính là trong đám văn thần không có một người nào Trẫm có thể tin nhiệm, như thế liên không thể tổ chức được thế lực đủ khả năng đối chọi với lão, đúng là khiến người cảm tức mà.”

1/ Mộng đẹp với Chu công: lấy ý từ thành ngữ “Đánh cờ với Chu công” chỉ việc đi ngủ. Tích dựa trên việc Khổng Tử ngủ mơ thấy mình được mời đi đánh cờ với Chu công.

Chu Công là một tước vị của nhà Chu, người làm chức này thường là người phụ tá cho Chu Vương trị vì thiên hạ. Vị Chu Công đầu tiên trong lịch sử họ Cơ tên Đán (khoảng 1100 trước Công Nguyên), cũng còn gọi là Thúc Đán, con thứ tư của Chu Văn Vương Cơ Xương. Nhân việc ông được phong đất Chu (nay là phía Bắc huyện Kỳ Sơn, tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc) nên được gọi là Chu Công hay Chu Công Đán. Ông là một chính trị gia, một nhà quân sự tài ba và nhà tư tưởng kiệt xuất của giai đoạn đầu thời Tây Chu, được tôn là người đặt nền móng cho Nho học sau này. Ông cũng là một trong những bậc thánh nhân thời cổ đại mà Khổng Tử sùng kính nhất đời.

2/ Sa lậu: dụng cụ lọc nước, dùng nước đo thời gian của cổ nhân. Một loại đồng hồ cổ điển.

3/ Thanh quân trắc: Diệt trừ kẻ xấu bên cạnh nhà vua.

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

12. Chương 12

Ngọc bài

Hoàng đế nói rằng bên người hắn không có ai đáng để tin nhiệm, những lời này nói ra có thể coi như tương đương thành khẩn, thế nhưng Tư Đồ Bích lại thà rằng cái gì y cũng không nghe được. Xem tình hình này thì Hoàng đế đã thực sự hạ quyết tâm muốn khai đao với đám người Trương Thái sư, hơn nữa là còn muốn mượn lưỡi dao của Tư Đồ gia để dùng, dự định giết con gà Trương Thái sư này để dọa hết một đàn khi đại

thần trong triều. Một chiêu này thật sự đúng là tuyệt diệu, chẳng qua Trương Thái sư tốt xấu cũng là một thế hệ đại nho, cứ như vậy bị Hoàng đế chán ghét đúng là khiến cho lòng người thổn thức.

“Ái khanh, người có biện pháp gì tốt không?” Hoàng đế đứng ở trước mặt Tư Đồ Bích, theo góc độ của y thì chỉ có thể nhìn được một góc long bào mình hoàng cùng với đôi hia mũi cong thêu tơ vàng mà thôi. Tư Đồ Bích thở dài, chậm rãi nói: “Bệ hạ, thần thật ra có một ý tưởng có thể thực hiện. Bất quá thần muốn xin trước một phần thưởng từ chỗ bệ hạ.”

“Còn chưa bắt đầu đã muốn Trẫm khen thưởng, người vẫn là người đầu tiên.” Quân Thụy buồn cười nói.

“Hy vọng bệ hạ thành toàn.”

“Được, trước tiên người cứ nói xem là muốn gì cái đã.”

“Thần muốn xin bệ hạ một tấm miễn tử kim bài.”

“Miễn tử kim bài?” trên mặt Quân Thụy xuất hiện biểu tình vô cùng nguy hiểm, hần oán hận nhìn Tư Đồ Bích đang quỳ gối bên cạnh, nói, “Người đúng là suy nghĩ không tầm thường!”

“Thần nhất định sẽ đem việc của Trương Thái sư xử lý thỏa đáng, nhất định không để người khác nhìn ra bất kỳ sơ hở gì. Cho nên hy vọng bệ hạ ban thưởng vi thần một tấm miễn tử kim bài.”

“Người muốn miễn tử kim bài làm cái gì?” Quân Thụy cúi người xuống hung hăng nâng cằm của Tư Đồ Bích buộc y phải đối diện chính mình, sau đó đột nhiên nở nụ cười, “Người cho là, một khối miễn tử kim bài có thể bảo trụ mấy trăm nhân mạng của Tư Đồ gia? Tư Đồ Bích, trẫm nói cho người, không cần suy nghĩ viển vông. Trẫm đã muốn ai chết thì người đó nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì. Giống như việc lần trước Trương Thái sư muốn cáo lão hồi hương vậy, những việc này chỉ có thể là do Trẫm định đoạt xem lão có thích hợp tiếp tục làm Thái sư nữa hay không chứ chưa đến lượt lão không muốn làm thì sẽ không làm. Người đã hiểu chưa?”

“Vi thần. đã hiểu.” Tư Đồ Bích bị người chế trụ cằm thật sự rất đau đớn, ngay cả nói chuyện cũng không được lưu loát, thế nhưng y vẫn cố gắng cất lời, “Vi thần chỉ là nghĩ. gần vua như gần cọp. hy vọng. chừa cho mình một đường lui. cho dù hiện tại được bệ hạ đích sửng ái. Nhưng là.”

“Người thật sự vì nguyên nhân này?” Quân Thụy buồn cười nhìn y.

“Vâng.”

“Được ” Tâm tình của Quân Thụy tự dưng biến tốt, vui vẻ nói, “Vậy Trẫm liền ban thưởng cho người một tấm miễn tử kim bài. Chẳng qua tấm kim bài này chỉ có thể dùng một lần, bằng không Trẫm thực sự lo lắng người sẽ dùng mưu kế gì tình quái gì đó để lấy nói dối lấy lớn nhỏ một nhà Tư Đồ gia. Nếu thật sự là như vậy, Trẫm biết dùng cái gì để uy hiếp người đây? Người nói có phải hay không?”

“Bệ hạ anh minh.” Tư Đồ Bích rốt cục cũng thoát khỏi sự kiềm chế của Quân Thụy, vô lực ngã nhào trên mặt sàn cẩm thạch, cằm của y cơ hồ đã bị bóp nát, thật sự rất đau, cả người y hiện tại đổ ra một thân mồ hôi lạnh. Còn chưa kịp điều hòa nhịp thở y đã nhìn thấy một khối lệnh bài bằng ngọc khảm vàng bị ném đến trước mặt mình, sau đó liền bị Quân Thụy ôm bồng vào trong ngực, chân còn chưa chạm đất đã bị người kia ném đến trên long ý, sau đó chính là tiếng quần áo bị mạnh mẽ xé rách. Tư Đồ Bích vừa phải tìm cách cất giữ khối ngọc bài kia vào giữa đám quần áo, vừa phải cẩn thận phối hợp với hành động của người kia nhằm để quan phục đồ tươi của mình không bị xé rách — lát nữa y còn phải xuất cung, nếu như quan phục không tề chỉnh thật sự là không còn chút thể thống gì.

“A.” Tư Đồ Bích thảm thiết kêu lên một tiếng, sau đó liền cắn chặt môi, cố gắng hít sâu thả lỏng, lựa dịp hòa theo phân thân thật lớn của Hoàng đế. Y thậm chí còn chủ động điều chỉnh sang một tư thế dễ dàng hơn để phối hợp với Đế vương kiêu ngạo, sự thay đổi như thế thật khiến Quân Thụy kinh ngạc vô cùng. Hần cúi đầu nhìn Tư Đồ Bích, khi nhìn thấy mày liễu nhíu chặt cùng đôi con ngươi xanh thẳm của y bị làn sương mệnh mỏng bao phủ, tâm thần của Quân Thụy không khỏi trở nên vô cùng nhộn nhạo, thân thể liền tăng nhanh cường độ, động tác trừu sát ngày càng mạnh mẽ, long ý rộng lớn cũng không khỏi vì động tác mạnh bạo đó mà trở nên rung động.

“Hôm nay Duệ Vương gọi người lại đơn độc trò chuyện?” Y vừa bước vào cửa Hạ Ly liền tiến đến gần thân dò hỏi. Tư Đồ Bích nhìn đến bộ mặt dịch dung vô cùng khó coi của y thì cười nhạt một tiếng nhưng vẫn không nói gì, dù vậy Hạ Ly cũng không hề xấu hổ nản chí, lại tiếp tục không ngừng truy vấn: “Duệ Vương nói gì với người? Có quan hệ gì với Thái tử không? Hẳn định xử lý Thái tử như thế nào?”

Tư Đồ Bích xoa xoa vùng giữa lông mày đã sắp xuất hiện nếp nhăn, y thật sự chỉ muốn leo lên giường ngủ một giấc thật ngon chứ không phải muốn ở đây nghe Hạ Ly lải nhải, vì thế thản nhiên nói: “Không có quan hệ gì với Thái ca. Một chút cũng không liên quan.”

“Vậy hẳn nói gì với người?” Hạ Ly bám riết không tha truy vấn, thậm chí còn muốn ra tay lôi kéo Tư Đồ Bích. Hạ Ly vốn xuất thân từ quân đội ra tay không biết nặng nhẹ, chỉ đơn giản lôi kéo như thế đã làm vết thương ở dưới thân Tư Đồ Bích bị nứt ra, đột ngột nhói đau. Tư Đồ Bích không thể kiên nhẫn thêm nữa, phát tay tránh khỏi sự lôi kéo của Hạ Ly, cả giận nói: “Ta muốn làm cái gì chẳng lẽ còn phải báo cáo với người?”

Hạ Ly ngẩn người, khề cần môi cố gắng nuốt ngược cơn giận vào lòng, dù sao hiện tại gã đang có việc muốn cầu người chỉ có thể yên lặng mà nhìn, cứ coi như mọi việc đều là vì Thái tử. Chỉ cần Thái tử có thể Đông Sơn tái khởi, mấy việc nhỏ nhặt này thì lại phải tính làm gì?

“Thập ca.” Tư Đồ Cẩm từ một chỗ rẽ đi đến lạnh lùng trừng Hạ Ly, sau đó nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tư Đồ Bích thì mờ mịt gọi một tiếng..

“Cẩn nhi đến đây, chúng ta tiếp tục đánh cho xong ván cờ lần trước nào. Cũng đã lâu không có dịp đấu với đệ.” Tư Đồ Bích vội vàng mở miệng, từ sau hôm Tư Đồ Cẩm đoán được Trọng Đông chính là Hạ Ly thì y đã cảm thấy vô cùng hoảng sợ, tình huống lúc này nếu để cậu nhìn thấy thì thật không biết sẽ phỏng đoán được gì nữa, vì thế y liền cố gắng tìm cách lừa dối cho qua..

“Dạ, được rồi.” Tư Đồ Cẩm cười ha ha gật đầu, sau đó lập tức chạy đến lôi kéo cánh tay của Tư Đồ Bích kéo về phía trước. Tư Đồ Bích quay đầu lại nhìn gương mặt được che giấu sau lớp mặt nạ của Hạ Ly, nhìn thấy kỳ vọng lấp lánh trong mắt gã thì không khỏi thở dài, thấp giọng phân phó: “Trọng Đông, ta thấy người cũng biết được vài chữ, về sau đến thư phòng hầu hạ đi.”

Trương Thái sư được người trong thiên hạ tôn xưng là nhất thế đại nho, lại có danh thanh chính liêm khiết – là một vị quan tốt, luôn luôn công tư phân minh chấp pháp nghiêm cẩn, căn bản là không hề có tiếng xấu gì. Trong nhà lão có một vị đại phòng thái thái, vốn là kết phát phu thê đã hơn năm mươi năm, hai người trước giờ vẫn noi theo giai thoại tương kính như tân, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là đại thái thái không thể sinh con cho nên sau này nàng mới làm chủ thu về hai phòng tiểu thiếp cho Trương Thái sư, hai tiểu thiếp này sau khi về nhà thì lần lượt sinh được hai nam một nữ. Đại phòng thái thái đối với hai vị di nương trước giờ vẫn luôn công bằng hòa hảo, dạy dỗ ba hài tử cũng từ ái như con ruột của chính mình, thật sự là một gia đình gương mẫu điển hình.

Tư Đồ Bích cười lắc lắc đầu, lại tự rót thêm cho mình một chén rượu đầy. Trước mắt là thanh lâu nữ tử ôn nhu nhuần nhuyễn, bên cạnh lại một đám người trước giờ chỉ chuyên thanh sắc khuyến mãi, thật không ngờ ngay cả những nữ tử thanh lâu suốt ngày bán rẻ tiếng cười cũng đánh giá cao đến như thế về Trương Thái sư, thậm chí khi họ nhắc đến lão còn không thể che giấu được biểu tình kính ngưỡng.

Tư Đồ Bích mắt hơi nghiêng người liếc nhìn Bảo Cầm đang ngồi trên đài biểu diễn, nữ tử trước kia đã từng dùng hết toàn lực, thậm chí có chút không màn sống chết cũng muốn chạy đến trước mặt mình nguyên rửa, hiện nay thế nhưng lại có thể ngoan ngoãn ngồi yên ở nơi không xa mình lắm đánh đàn, căn bản không thể nhìn ra tâm thái tuyệt liệt cùng oán hận ngày hôm đó. Thật ra cũng không phải bởi vì tú bà ở đây có cách dạy dỗ đặc biệt hữu hiệu nào, chỉ vì hiện tại nàng cũng đang trông cậy vào y có thể phù trợ Thái tử Đông Sơn tái khởi mà thôi. Chẳng qua chỉ là một tổ hợp thị vệ nghèo túng và một nữ tử thanh lâu ngay cả hồng bài cũng không leo lên được lại có thể đến tìm cảm luyện của tân Đế như mình mưu cầu soán vị, thật đúng là một sự việc khiến người ta nhìn không được phải bật cười.

“Công tử, uống ít một chút, nếu không lát nữa ngực lại đau.” Cam Đường nhắc nhở bên tai Tư Đồ Bích. Tư Đồ Bích liếc gã một cái rồi bất đắc dĩ đặt chén rượu xuống, vung tay lên nhẹ giọng nói: “Xuân Hương lưu lại, những người khác đều ra ngoài đi.”

Tiếng nói vừa dứt, những ca cơ bên cạnh liền tuân tự đứng dậy bước ra ngoài, người cuối cùng còn vô chu đáo mà tiện tay đóng cửa lại.

“Cam Đường, người cũng đi ra ngoài.” Tư Đồ Bích thản nhiên nói. Cam Đường ngơ ngẩn hô một tiếng liền giật mình hiểu ra, mặt đỏ đến mang tai nhả nhỏ vội vàng chạy thẳng ra ngoài. Đến bây giờ trong phòng chỉ còn lại hai người, Tư Đồ Bích cùng Bao Cầm.

“Những việc ta muốn người tìm hiểu đã làm đến đâu rồi?” Tư Đồ Bích cúi đầu đang đưa chén rượu mát lạnh nhẹ giọng hỏi một câu, sau đó lại cất cao giọng nói: “Xuân Hương, mau đến rót rượu cho bản công tử. Hầu hạ tốt thì bản công tử sẽ thưởng nhiều ngân lượng cho người.”

“Đã tra được.” Bao Cầm ẩn nhẫn cảm xúc bất mãn mãnh liệt đối với Tư Đồ Bích, lạnh nhạt nói “Chính là Thu Nguyệt của Thanh Mặc quán cách vách.”

Thanh Mặc quán cùng Thanh Ngọc quán nơi Bao Cầm đang ở vốn là cùng một chỗ, chẳng qua một bên là thanh lâu, một bên là tiểu quan quán mà thôi.

Bao Cầm đề cao thanh âm làm nũng nói: “Ai, công tử, tha ta đi, ân.”

Tư Đồ Bích hừ cười một tiếng: “Không ngoài dự liệu, Trương Thái sư không nhiệm nữ sắc quá nhiên là có điều bí ẩn.”

“A. Công tử. Đùng. Căn cứ theo tin tức ta tìm hiểu được, tên tiểu quan Thu Nguyệt kia chính là một thanh quan. A. Thái sư chỉ là thưởng thức cảm kỷ của y, hai người chính là tri kỷ. Ân. Công tử.”

Tư Đồ Bích loan loan khoe miệng, tựa hồ là cười nhạo một chút, sau đó nâng chén rượu lên một hơi cạn sạch, rồi nói: “Việc này người không cần xen vào nữa, cũng không cần phải hiểu rõ làm gì. Về sau những chuyện ta muốn người làm thì người chỉ cần cố gắng hoàn thành cho tốt, không cần phát biểu ý kiến quá nhiều.”

Bao Cầm lại hừ một tiếng, trên mặt thoáng cái liền trở nên âm ngoan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người phân phó ta làm mấy chuyện này thì có quan hệ gì đến đại sự của Thái tử gia? Chẳng lẽ người thật sự là tay sai của tên cầu Hoàng đế kia!!”

“Bao Cầm, về sau không cần nói những lời như thế này nữa.” Tư Đồ Bích ra hiệu bảo nàng tiếp tục rên rỉ diễn kịch rồi lạnh lùng nói, “Người phải nên hiểu rõ tình huống hiện tại của chính mình, một nữ tử thanh lâu thì người cho rằng sẽ có biện pháp gì giúp Quân Thái ca Đông Sơn tái khởi? Người nhất định phải nghe lời ta hơn nữa còn phải nhớ việc này, hiệu suất của người quá thấp, về sau những việc ta muốn người làm, về sau những việc ta phái người đi làm tốt nhất trong vòng mười ngày phải xử lý thỏa đáng cho ta. Nếu không lỗ như tạo ra hậu quả gì, ngay cả ta cũng không thể nói rõ được đâu.”

“Người.” Bao Cầm cơ hồ chỉ muốn lao đến chỗ Tư Đồ Bích, nhưng lại bị khí thế của y hù dọa, chỉ có thể cắn răng siết chặt nắm tay ngồi ở một bên không ngừng rên rỉ *** thanh lãng ngữ, còn Tư Đồ Bích thì lại thản nhiên nằm lên trên giường đắp chăn, quay lưng về phía nàng an tĩnh ngủ say.

Bao Cầm thật sự cảm thấy rất kinh ngạc, rõ ràng nàng đã biểu lộ hận ý cùng sự đối địch rõ ràng như thế không ngờ y lại có thể yên tâm nằm ngủ trước mặt nàng, hơn nữa bên tai rõ ràng còn vang lên âm thanh xuân tình *** đang không ngừng. Hành động của người trước mặt thật sự khiến Bao Cầm hoàn toàn không thể hiểu được, chẳng qua nàng có thể xác định một việc, chính là nàng thật sự không dám làm trái ý Tư Đồ Bích.

1/ Hồng bài: ngày xưa, ở một ngành nghề hay tổ chức nào đó tên người đứng đầu sẽ được viết bằng mực đỏ trên bảng gỗ, thói quen gọi những người đứng đầu là hồng bài vẫn còn tồn tại đến tận ngày nay ở TQ. Ngày nay chỉ cần có tên tuổi thì gọi là Hồng, vô cùng hot thì là Hồng đến tím.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

13. Chương 13

Khổ hình

Nhà lao vốn là một nơi rất âm trầm ẩm ướt, hơn nữa lại bởi vì điều kiện thời tiết và ánh sáng không đầy đủ mà càng trở nên phi thường hắc ám, từ xa xa vang vọng tiếng kêu thét thảm thiết của tù phạm nhưng càng nhiều hơn nữa là những tiếng rên rỉ kêu oan, khiến cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

Tại trong một góc nhà lao khủng bố đó, có một gian lao phòng bị phong bế hoàn toàn, bốn phía lao phòng đều là vách tường không có một cửa sổ nào, chỉ có một cánh cửa nhỏ khép hờ trên phía mặt tường tầm tối nhất. Cũng bởi vì cánh cửa ở nơi tầm tối lại chỉ khép hờ nên luôn dễ kiến cho người ta sinh ra ảo giác, không biết khi nào sẽ có một người tiến vào theo cánh cửa đó, lại không biết cái người bước vào kia sẽ mang đến sự khủng bố đáng sợ như thế nào.

Trong phòng giam yên tĩnh chỉ có một cây đuốc cháy leo lét, ánh lửa mỏng manh chiếu đến gương mặt trắng nõn thuần khiết của Tư Đồ Bích, cộng thêm bộ áo khoát da cừu dày rộng của y càng khiến làn da kia trở nên trắng bệch như lệ quý. Mà màu sắc trên đôi môi của y lại thập phần kiêu diễm, dưới ánh lửa, đôi môi kia lại càng trở nên đỏ bừng ướt át, như là đang hấp thụ máu tươi.

Tư Đồ Bích đang ngồi bắt chéo chân trên ghế dựa, một tay ôm cánh tay một tay nhẹ nhàng đặt trên đầu gối gỗ nhíp. Bàn tay thon dài bị da thú màu trắng sang quý che lấp chỉ lộ ra mấy đầu ngón tay hồng nhạt thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Phía sau Tư Đồ Bích có một cây cột thật to, bình thường khi phạm nhân chịu hình sẽ bị cột vào cây cột này, bởi vì đã quá lâu nên nước sơn đã chuyển thành thâm nâu, ước chừng màu sắc ấy là do nhiều lần được nhuộm máu tươi mà tạo thành, còn màu sơn nguyên bản thì đã không còn ai có thể nhìn rõ được nữa.

Tư Đồ Bích vẻ mặt hờ hững nhìn Thu Nguyệt đang bị trói trên cái ghế ở trước mặt mình. Buổi tối hôm nay, Thu Nguyệt có nhận một lời mời biểu diễn tại một buổi tiệc, mà Trương Thái sư cũng sẽ đến tham gia, chẳng qua Thu Nguyệt cũng không có cơ hội gặp gỡ Trương Thái sư mà lại bị đưa đến thiên lao. Hoàng đế bệ hạ đã muốn mời, thì cho dù có là đại la thần tiên cũng phải thỉnh được đến nơi, huống chi chỉ là một thanh quan nho nhỏ. Tư Đồ Bích thật sự có điểm đồng tình với gã, được người coi trọng vốn nào có chỗ không tốt? Cố tình người coi trọng gã lại là một Thái sư, chỉ có thể nói rằng gã quá xui xẻo mà thôi.

“Thu Nguyệt, thật sự ngưỡng mộ đã lâu. Ta vẫn nghe người ta nói kỹ thuật đánh đàn của ngươi vô cùng cao siêu thế nhưng trước giờ vẫn chưa có cơ hội thưởng thức, hiện tại thì tốt rồi, lại có thể thỉnh người đến đây.” Tư Đồ Bích thần nhiên nói.

“Ngươi. Ngươi muốn làm gì.” Vốn chưa bao giờ gặp qua những tình cảnh khủng bố như thế này, Thu Nguyệt đã sợ đến mức gương mặt không còn chút máu nào, cả người run run, ngay cả lời nói cũng không được rõ ràng, “Ta. Ta là được người của Thái sư mời đi đánh đàn. ngươi. Lá gan của ngươi rất. rất.”

“A! Thái sư, đúng rồi, vừa lúc ta đối với Thái sư cũng là vạn phần kính ngưỡng, không ngờ Thu Nguyệt lại có vinh hạnh trở thành khách quý ghế trên của Thái sư, thật sự là khiến người ta vô cùng hâm mộ mà.” Tư Đồ Bích ra vẻ khoa trương vỗ tay nói.

“Ngươi. Ngươi. Đừng tưởng rằng. Ta. Thái sư. Nếu người biết ngươi. Ngươi giam giữ ta. Nhất định.” Thu Nguyệt đã có chút hỗn loạn, run rẩy

đến suốt nửa đã trượt khỏi ghế ngồi. Tư Đồ Bích lạnh lùng nhìn bộ dạng yếu đuối không nói ra lời của gã, cười nói: “Người là đang muốn nói, người sẽ gọi người tìm thái sư đến đây, muốn lão bắt giữ ta?”

“Người. Người biết là tốt rồi.”

“Người sẽ kêu ai đi tìm đây?” Tư Đồ Bích hơi nhếch khóe miệng, ngay cả đôi mắt long lanh như nước hồ cũng nổi lên ý cười, y nhẹ nhàng vung tay lên, cánh cửa khép hờ ở đằng kia lại mở ra thêm một lần nữa, lần này tiến vào là một tên ngục tốt diện mạo hung ác đang lôi kéo một gã sai vặt mặc áo xanh, tên ngục tốt mạnh tay đẩy một phát, người nọ liền lăn đến dưới chân của Thu Nguyệt.

“Thu Nguyệt công tử.” Gã sai vặt lập tức ôm chân Thu Nguyệt gào khóc, trên gương mặt đang lộ ra kia tràn đầy nước mắt, “Công tử cứu mạng! Bọn họ. Bọn họ. Đau quá a công tử.”

Tuy gã sai vặt kia nói rằng có người đánh gã, thế nhưng trên người lại không có một chút thương tích nào. Tư Đồ Bích mỉm cười giải thích: “Thu Nguyệt, người từng ngụ trong tiểu quan quán, hẳn là biết có một vài tiểu quan bị đùa chết như thế nào đi? Trên người hoàn toàn không có vết thương, nhưng là.” Tư Đồ Bích đem ánh mắt chuyển đến giữa hai chân Thu Nguyệt, chỉ là như có như không liếc mắt một cái lại khiến Thu Nguyệt vội vàng khép chặt hai chân, sợ hãi co rút.

“Muốn đùa chết một người, thật ra rất đơn giản. Thu Nguyệt, người đại khái cũng chỉ bởi vì cuộc sống bức bách mà bị người ta bán vào tiểu quan quán mà thôi, nếu như không may bị người đùa chết thì cũng chỉ có thể xem như mạng người không tốt. Thế nhưng ta nghĩ người càng hy vọng ngày tháng có thể trôi qua một cách an ổn thoải mái, tựa như những gì Thái sư đối xử với người đi.”

“Người. Muốn làm gì.” Thu Nguyệt cắn môi, trong thanh âm đã lẫn vào không ít tiếng khóc nức nở, “Người muốn ta làm chuyện bất lợi với thái sư sao? Ta. Ta sẽ không đáp ứng người! Thái sư với ta có ân, người đã cứu ta từ chỗ những khách nhân kia, nếu không có người ta đã là cô hồn bị ác nhân nhục nhã đến chết mà thôi! Thái sư là người tốt! Người tài trí hơn người làm quan cũng thanh liêm! Những cầu quan như các người không được có ý đồ xấu với người!”

Sắc mặt Tư Đồ Bích không chút thay đổi nhìn ngắm Thu Nguyệt, nhìn gã mắng mỗ lên án đến khàn cả giọng, gương mặt thanh tú bởi vì sợ hãi còn có phần nộ mà cơ hồ trở nên vặn vẹo. Tư Đồ Bích không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng nâng tay ra hiệu, tên ngục tốt hung ác kia lập tức nhấc tên sai vặt lên lột áo, kéo đến trói gô vào cây cột khung bố kia, tên sai vặt ước chừng đã bị dọa sợ, oa oa cất giọng khóc lớn.

“Thu Nguyệt công tử, Thu Nguyệt công tử cứu ta a!” Tên sai vặt khóc nháo, tay chân bị trói khiến gã chỉ có thể cố gắng vặn vẹo thân hình, thoát nhìn vô cùng có tính khôi hài.

“Người mau thả hắn!” Thu Nguyệt phẫn nộ la to.

Tư Đồ Bích không có phản ứng gì chỉ lại phất nhẹ bàn tay, một tiếng kêu thảm thiết liền vang lên, trên lưng gã sai vặt đang bị trói đằng kia liền hiện lên một vết roi da dữ tợn, máu tươi không ngừng rỉ ra ám ảnh dọa người.

Thu Nguyệt đại khái là bị vết thương hiện ra trước mắt dọa sợ, không ngờ lại ngậm miệng không tiếp tục la hét nữa, chỉ ngơ ngẩn nhìn tấm lưng trần trụi của gã sai vặt đang chảy máu không ngừng, nhanh chóng làm ướt đầm phần quần áo còn lại.

“Ba!” Lại thêm một roi nữa giáng xuống, tiếng khóc la của gã sai vặt càng lúc càng lớn, nhưng căn bản là vô dụng, ngược lại còn khiến vết thương trên người càng bị xé rộng ra, máu chảy thành dòng.

“Thu Nguyệt, ” Tư Đồ Bích thản nhiên mở miệng, “Ta đột nhiên nhớ tới một trò chơi vô cùng có ý tứ, chốc nữa người có thể thử xem một chút.”

Tư Đồ Bích hơi dừng lại chờ đợi phản ứng của Thu Nguyệt, nhìn đến đôi mắt ngây dại của gã chuyển từ tràng diện hành hình phía cây cột kia dời đến trên gương mặt mình thì liền mỉm cười hài lòng, một bên bình tĩnh cất tiếng, một bên dùng tay mô tả: “Có một trò chơi thật rất có ý tứ. Người có nhìn thấy xà ngang ở bên kia không? lát nữa ta sẽ cho người vắt một sợi dây thừng qua đó, lại vòng qua thêm một cây cột ngang, một đầu dây thừng buộc móc sắt, một đầu thì buộc đá tảng. Người đoán thử một chút, cái đầu buộc móc sắt kia là để làm gì?”

“Không.” Thu Nguyệt trì hoãn lắc đầu, tự mình lảm nhảm, “Thái sư là người tốt, Thái sư là người tốt. Kim niên hoan tiêu phục minh niên, thu nguyệt xuân phong đẳng nhân độ 2, Thái sư nói tên Thu Nguyệt này ý tứ không phải ở xuân hoa thu nguyệt mà là muốn cổ vũ ta học đàn thật tốt, về sau người sẽ mang ta ra ngoài, để ta có cơ hội làm lại cuộc đời. Mặc kệ. Mặc kệ các người muốn làm cái gì, ta sẽ không. Sẽ không phản bội người.”

“Cái móc sắt kia sẽ được buộc ở đầu bên này, còn tảng đá sẽ được đặt ở chỗ kia.” Tư Đồ Bích không hề để ý đến gã, chỉ tiếp tục diễn tả những gì mình đang nói, “Như vậy những thứ này sẽ giống như một cái đòn cân.”

“Ta sẽ không phản bội Thái sư, người là người tốt, là đại nho, vô luận tài năng hay nhân phẩm, đều là nhất đẳng trong thiên hạ.”

“Ta sẽ để người ta cởi quần của tên sai vặt này ra, sau đó dùng dao sáp nhập hậu môn, moi ra đại tràng, tiếp theo lại dùng cái móc nọ móc vào.”

“Không. Không. Không. Sẽ không phản bội thái sư.” Thu Nguyệt bắt đầu điên cuồng lắc đầu, nước mắt lăn chã vương đọng trên gương mặt vặn vẹo vì sợ hãi, nhìn qua thật sự vô cùng yếu ớt làm người tiếc thương. Tư Đồ Bích chỉ là hơi hơi giương mắt, dùng tay nhẹ nhàng vuốt cằm của Thu Nguyệt, nhẹ giọng nói: “Vậy là một đầu dùng móc câu vào đại tràng, đầu bên kia lại từ từ gia tăng mấy tảng đá, cứ như vậy ruột sẽ từng chút, từng chút một bị kéo ra khỏi cơ thể.”

“A.” Gã sai vặt kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết, tên ngục tốt dùng roi đánh gã lúc này thấy phạm nhân đã ngất đi liền gọi người mang đến một thùng nước muối dội lên người gã, cái loại đau đớn đến cực độ này khiến gã sai vặt bị kéo tỉnh lại từ trong hôn mê, thống khổ kịch liệt khiến gã không thể không chế mà hét lên tiếng, trong âm thanh đó tựa hồ còn mang theo không ít vị đạo máu tươi. Tư Đồ Bích nhíu mày, theo thói quen nhẹ nhàng dùng tay ấn lên ngực, còn suy yếu ho khan hai tiếng, thoạt nhìn đúng là một tiểu mỹ nhân nhu nhược kiều mỵ, chẳng qua thăm kịch phía sau lưng y lại khiến người ta không rét mà run, một màn phối hợp như vậy thật sự vô cùng quỷ dị.

Thu Nguyệt mở to mắt nhìn qua, bộ dáng cực kỳ giống thú nhỏ bị dọa chấn kinh, khi nhìn đến gã sai vặt cả người rướm máu thì đôi mắt kia trừng to đến mức cơ hồ lóet cả ra ngoài. Tư Đồ Bích vẫn còn đang chậm rãi miêu tả, chỉ là bởi vì cơn ho khan lúc này mà thanh âm trở nên trầm khàn hơn trước một ít: “Đá tảng thêm càng nhiều, ruột sẽ bị lôi ra càng nhiều, cho đến khi toàn bộ phần ruột bị lôi ra ngoài, người nọ.”

“A. Không cần. Cứu mạng. Cứu mạng. Vì cái gì lại chọn ta.” Gã sai vặt kia tru lên, Thu Nguyệt đã bị dọa đến sắp hỏng mất, nghe được tiếng la hét thì lại càng run rẩy mạnh hơn một chút, đến khi nhìn thấy gương mặt gã sai vặt đã sớm bị máu làm cho mờ hồ, chỉ còn đôi mắt hắc bạch phân minh đang trừng trừng nhìn về phía mình thì bất chợt hoàn toàn buông xuôi.

“Thu Nguyệt, nếu người chịu phối hợp với ta, ta sẽ buông tha hai người, cũng sẽ không để các người chịu thêm một chút sự tra tấn nào. Sau khi sự việc hoàn thành còn có thể cho các người một số tiền lớn, giúp các người chuộc thân, lần nữa có được tự do. Là một tiểu quan ngày qua ngày ở chốn tần lâu sở quán bán rẻ tiếng cười, hy vọng to lớn nhất chẳng phải là có được một cuộc sống an nhàn sao? Chuyện này so với ta người càng phải rõ ràng hơn mới đúng chứ.” Tư Đồ Bích lần nữa thả chậm thanh âm, mềm nhẹ êm tai mà thủ thủ.

“Không. Ta. Thái sư. Không thể.” Ngữ khí của Thu Nguyệt đã muốn dụ đi, do dự không ngừng chọn lựa giữa chính mình và Thái sư. Thái sư mặc dù có ân với gã, thế nhưng những việc đã thấy, đã nghe hôm nay thật sự làm cho gã bị chấn kinh không nhẹ, những lời nói cuối cùng kia của Tư Đồ Bích thật sự đã nói đến thâm tâm của gã. Ai lại không hy vọng có thể trải qua cuộc sống thanh thản tự do chứ?

“Như thế nào ngừng lại? Tiếp tục đánh cho ta!” Tư Đồ Bích đột nhiên cao giọng quát lớn một tiếng, ngực tốt lập tức tuân lệnh. Lại thêm một roi giáng xuống, gã sai vặt tiếp tục tru lên những tiếng thê lương ben nhon, qua một lúc sau lại không còn chút thanh âm nào.

“Đại nhân.” Ngực tốt dừng lại, khom người nói ở bên tai Tư Đồ Bích, “Đại nhân, người này chỉ sợ không được, lại đánh thì.”

“Ta đã cho phép ngươi dừng lại sao” Tư Đồ Bích nhú mày, cũng không thèm nhìn ngực tốt kia một chút mà ngược lại nhìn chăm chăm vào Thu Nguyệt, “Sắp chết rồi cũng tốt, chúng ta để cho Thu Nguyệt công tử nhìn xem một chút hình phạt rút ruột vừa rồi ta nói rốt cục là có bộ dạng thể nào. Mau treo tên sai vật này lên cho ta!”

Gương mặt của Thu Nguyệt đã cực độ vặn vẹo, gã một bên lắc đầu, một bên không ngừng mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể phát ra một chút thanh âm nào. Còn gã sai vật kia thì đang bị đám ngực tốt treo lên, bởi vì đã gần như hoàn toàn ngất lịm nên sau khi bị treo vào xà ngang thì còn đơng đưa qua lại như một cái xác chết. Sau khi mấy ngực tốt đem gã trói lại thật tốt thì liền tụt cái quần đã nhuộm đầy máu của gã ra, phía trong quần đều là máu tươi cùng bạch trọc, đó là hậu quả của việc chịu hình lúc trước còn lưu lại. Thu Nguyệt nhìn thấy một đống hỗn độn đó, lại nhìn thấy tiểu đao trong tay ngực tốt đang từ từ tiến đến gần tên sai vật, Thu Nguyệt thật sự rất muốn nhắm mắt không nhìn đến, thế nhưng mọi chuyện thật sự không giống như những gì gã tưởng tượng, cho dù hai mắt đã nhắm chặt nhưng những hình ảnh khủng bố kia vẫn không ngừng hiện lên trong đầu gã. Rốt cục hắn cũng thất thanh khóc rống lên, vặn vẹo thét chói tai : “Không cần! Không cần! Ta nghe lời ngươi! Ta đều nghe lời ngươi! Không cần! Không cần a! !”

Tư Đồ Bích phát tay ra hiệu cho đám ngực tốt kia dừng lại, y lẳng lặng chờ đợi Thu Nguyệt khôi phục bình tĩnh. Thật vất vả đợi gã ngừng la hét mà ngẩn đầu lên, một đôi mắt vốn trong suốt như thu thủy thế mà giờ đây đã sắp chảy ra huyết lệ. Thu Nguyệt cười thảm nhìn Tư Đồ Bích, từng chữ từng chữ nói: “Thái sư. Thái sư. Hắc hắc. Thái sư là kẻ điên. Thái sư muốn moi ruột của ta. Hắc ngược đãi ta. Hắc hắc. Hắc ngược đãi ta.”

Thu Nguyệt điên rồi.

1/ Kim niên hoan tiểu phục minh niên, thu nguyệt xuân phong đẳng nhân độ: Trích từ “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị. Hai câu này miêu tả thời kỳ xuân sắc đỉnh cao của người ca nữ, mỗi năm, mỗi ngày đều tràn đầy ánh sáng cùng hy vọng, làm bạn với xuân hoa thu nguyệt (ý chỉ người phong nhã) vốn là chuyện bình thường.

Bản dịch Trần Trọng Kim:

Năm qua năm lại bao phen

Hoa xuân trăng gió đã quen vui vầy

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

14. Chương 14

Thanh tẩy

Tháng chạp Vĩnh Sơ nguyên niên, Trương Thái sư bị Ngự Sử trung thừa tham tấu tố cáo cuộc sống *** loạn vô độ. Trương thái sư là tam triều nguyên lão, lại là một thể hệ danh sư đại nho, tội trạng như thế không thể nghi ngờ là sấm dậy đất bằng, cao thấp văn nhân sĩ tử trong cả vương triều Đại Thích đều khiếp sợ vạn phần, toàn bộ đều chia mũi dùi về hướng Ngự Sử trung thừa Tư Đồ Bích đã dâng bản tham tấu kia, cho rằng y đang vu hãm trung lương. Nhưng mà sau khi tiến hành điều tra, mọi người liền phát hiện tiểu quan Thu Nguyệt của Thanh Mặc quán cùng thiếp thân nô tài bên người bị nhốt trong biệt viện ngoại ô

của Trương Thái sư. Hóa ra mấy hôm trước, Thu Nguyệt đã mang theo nô tài đến biểu diễn trong một buổi gia yến của một phú thương, mà Trương Thái sư cũng là khách mời có mặt trong buổi tiệc hôm ấy, ngay tối đó Thu Nguyệt cùng nô tài liền bị chủ quán của Thanh Mặc quán thông báo mất tích. Khi nha sai cứu được hai người từ trong mật thất biệt viện, Thu Nguyệt đã phát điên còn tên sai vật được ngọc tác giám chứng cho biết đã tuyệt khí nhiều ngày. Trên người tên sai vật mang nhiều thương tích, hạ thể lại bị tổn thương vô cùng thâm trọng, rõ ràng là do trước khi chết bị chà đạp ngược đãi mà tạo thành. Còn hạ thể của Thu Nguyệt cũng có dấu vết bị xâm phạm, cả người thần trí không rõ liên tục lặp lại câu “Thái sư muốn rút ruột của ta, thái sư ngược đãi ta”. Hai người là được tìm thấy trong biệt viện của Thái sư, sau này lại có người ra mặt chỉ chứng rằng sau buổi gia yến mấy hôm trước đã tận mắt thấy người hầu trong nhà Thái sư có tiếp xúc cùng với hai người Thu Nguyệt và gã sai vật, có nhân chứng ra mặt lại thêm điên ngôn điên ngữ của Thu Nguyệt, sự thật không cần nói rõ thì mọi người đều có thể hiểu được. Hoàng thượng vô cùng giận dữ, ngay tại triều đường hung hăng trách cứ thái sư một phen, thế nhưng niệm tình lão vốn là trọng thần trong triều nay lại tuổi già sức yếu nên miễn đi hình phạt lao ngục, trước hết phạt người ở lại trong nhà diện bích sám hối, đợi đến khi tra ra manh mối mới lại tiếp tục chiếu pháp xử lý.

Trung tuần tháng chạp, Trương Thái sư thất cổ tự sát trong phủ lưu lại một bức di thư tỏ ý chính mình thanh bạch, muốn dùng cái chết để chứng tỏ lập trường, chẳng qua chứng cứ bày ra lại vô cùng xác thực, cái chết của lão hoàn toàn không thể thay đổi đánh giá đã ăn sâu vào suy nghĩ của mọi người. Hoàng đế đối với sự việc này tỏ ra vô cùng đau đớn, lấy đó làm gương hạ chỉ điều tra chỉnh đốn tác phong của quan lại trong triều, sự kiện nghiêm khắc xét xử quan viên triều đình lần này vô cùng quy mô, chỉ tính quan to trên tam phẩm bị kéo xuống ngựa cũng đã hơn mười người. Sau đó Hoàng đế lại liên tiếp hạ chỉ cấm quan viên trong triều ra vào thanh lâu sở quán, chỉnh đốn tác phong quan lại. Một hồi chỉnh đốn thanh tủy như thế, không khí quan trường rõ ràng trở nên trong sạch hơn rất nhiều, người người đều vỗ tay khen ngợi. Thậm chí dân chúng còn so sánh vị Tân đế vừa mới lên ngôi kia với Thánh tổ Hoàng đế, đối với việc hấn cần chính yêu dân cùng hành động công chính nghiêm minh tỏ vẻ vô cùng tán dương khâm phục. Còn đối với vị Ngự Sử trung thừa Tư Đồ Bích có gan tố giác quyền thần kia lại càng ngợi khen không dứt miệng, ở chốn quán trà kể chuyện đều xưng tụng y là Thanh thiên tái thế.

Thời điểm Quân Thụy đến Phù Sơ Viên đã là gần buổi trưa, hôm nay lâm triều việc có thể xử lý so với lúc trước nhiều hơn một ít, bởi vì lần thanh tủy này hấn đã có thể ngầm đối phó không ít quan viên luôn đối nghịch trong triều, cũng thuận lý thành chương đề bạt vài người tâm phúc của mình tiến lên. Quân Thụy vốn xuất thân võ tướng, từ xưa đến nay quan điểm của hai bên quan viên văn võ vốn có không ít khập khiễng, hơn nữa trước giờ hấn vẫn đóng tại biên quan nên hầu như không có bao nhiêu thân tín văn thần trong triều, đám tâm phúc của y trước giờ vẫn cứ bồi hồi quanh quẩn bên cạnh đám trọng thần nhưng thủy chung không có biện pháp dung nhập vào mối quan hệ xen kẽ phức tạp của đám văn nhân giả dối kia. Lần này thừa dịp lấy lý do chấn chỉnh tác phong quan lại mà có thể danh chính ngôn thuận đề bạt người của mình, vì thế Quân Thụy cảm thấy mình xử lý việc triều chính thật sự càng ngày càng thuận buồm xuôi gió.

Tư Đồ Bích đã cáo ốm nhiều ngày chưa từng thượng triều, trong triều cùng với dân gian hiện tại đều nhất trí cho rằng Ngự Sử trung thừa Tư Đồ đại nhân chính là đại trung thần bên cạnh Hoàng đế, cúc cung tận tụy dầu chết không từ, không sợ quyền quý đẩy ngã Trương Thái sư, bởi vậy cho nên vất vả lâu ngày tích lũy thành tật. Mà Quân Thụy nghe thấy luận thuyết đó thì cảm thấy vô cùng buồn cười, theo như mấy lần Tư Đồ Bích ngủ lại trong cung Quân Thụy coi như có thể hiểu việc mỗi ngày phải dậy sớm vào triều với y là một chuyện thống khổ đến mức nào, y chắc chắn là loại người có thể nằm ngủ thì tuyệt đối không đứng dậy, thậm chí đối với loại đãi ngộ có thể cùng ngự long liễn đi đến trước Tuyên Hoà cung mà mọi người tôn sùng thêm muốn thì ở trước mắt y còn chẳng bằng được ngủ nhiều thêm một khắc ở trên giường, thậm chí ngay cả khi đang ở trên long liễn Tư Đồ Bích cũng có thể ngủ đến nước miếng chảy ròng ròng.

Cho nên nói, Quân Thụy trong lòng hiểu rõ Tư Đồ Bích cáo ốm không vào tảo triều kỳ thật chính là biểu hiện của việc y mình đã lập công lớn, được tiện nghi lại còn khoe mẽ.

Người trong Phù Sơ Viên cũng không biết Hoàng đế đại giá thân lâm đến nơi này, thậm chí bọn họ không biết người đang tiến đến chính là Hoàng đế cao cao tại thượng, chỉ duy có Cam Đường lần trước tiến cung đón công tử nhà mình từng có cơ hội nhìn thấy Hoàng đế. Vì vậy khi gã nhìn thấy vị thiên tử kia tự mình giá lâm đến nơi này thật sự đã bị dọa không nhẹ.

Quân Thụy làm ra một thủ thế chớ lên tiếng, Cam Đường lập tức hiểu được, gã cúi đầu hành một cái tiểu lễ xong liền nhẹ giọng nói: “Tam. Tam gia, công tử đang ở trong phòng, tiểu nhân sẽ lập tức thỉnh người ra đây?”

“Không cần, người cứ đi làm việc của người là được.” Quân Thụy khoát tay, Phù Sơ Viên không lớn, nhìn thấy phương hướng Cam Đường vừa đi đến lúc này hẳn đại khái có thể đoán được vị trí viện tử của Tư Đồ Bích, sau khi tỏ vẻ cho phép Cam Đường rời đi thì hẳn liền mang theo Trương Đình Hải đi về hướng đã định.

Thời điểm Quân Thụy đi vào tiểu viện của Tư Đồ Bích ngoài ý muốn nhìn thấy được một cảnh tượng, cảnh tượng đó khắc sâu vào trong đầu hắn đến mức thật lâu thật lâu về sau hắn đều có thể dễ dàng nhớ lại toàn bộ chi tiết trong ngày hôm đó.

Đó là một ngày ánh nắng đặc biệt ảm áp, là một ngày dương quang chiếu rọi hiếm hoi sau khi bước vào tháng chạp, thái dương rực rỡ thoát khỏi sự bao phủ của tầng tầng sương mù lười biếng tràn vào trong sân. Tư Đồ Bích đang ngồi trên băng ghế dài kê dọc theo hành lang, cánh tay đang tựa vào lan can có chút dầm chiêu chống đỡ nửa bên mặt, nét mặt nhu hòa giống như có chút thanh thản lại không tránh khỏi vài phần biểu tình ưu thương nhợt nhạt. Đặc biệt là một thân y sam trắng muốt kia của y càng tôn lên khí chất trong trẻo mà lạnh lùng phiêu dật như cánh bạch mai bên ngoài kia. Một thân trắng muốt kia khiến Quân Thụy ngoài ý muốn cảm thấy thật chướng mắt, trước mặt thiên tử không thể mặc y phục trắng thuần, bởi vì màu trắng thuần tượng trưng cho tang phục, đó là hành vi đại bất kính với thiên gia.. Hơn nữa, Quân Thụy vẫn là càng thích Tư Đồ Bích mặc y phục màu xanh nước hồ, bởi vì màu sắc ấy sẽ càng khiến cho đôi nhãn đồng màu lục của y trở nên sáng sủa không sao tả xiết.

Quân Thụy thả chậm cước bộ dần dần bước qua, đến khi chỉ còn cách Tư Đồ Bích vài bước thì dừng lại, ánh mắt của Tư Đồ Bích từ này giờ vẫn dừng trên cánh bạch mai ngoài vườn, thế nhưng nhãn thần lại giống như đã chìm vào một mảnh hư không xa lạ nào đó yên tĩnh mà tự ngẫm, đôi môi mỏng dùng một độ cung hoàn mỹ mà hơi cong lên giống như đang giải thích nan đề khó khăn nhất trên đời này, quả thật hoàn toàn không hề phát hiện có người xa lạ đang bước đến gần. Đương nhiên, một phần cũng là do thân thủ vô cùng tốt của Quân Thụy, một khi hắn đã có tâm che giấu, người bình thường cũng sẽ không thể phát hiện một chút sơ hở nào.

Quân Thụy nhìn thấy ánh dương quang ảm áp đang ôm lấy cả thân hình của Tư Đồ Bích, hình ảnh ấy khiến hắn bất giác cảm thấy trong lòng vạn phần thoải mái. Thậm chí phần thoải mái ấy khiến hắn khó được một lần có hảo tâm quan sát thật kỹ sắc mặt của đối phương, nhìn thấy sắc mặt vô cùng mệt mỏi, so với tuyết còn nhợt nhạt hơn vài phần lại hầu như không hề có một chút huyết sắc nào khiến cho trong lòng Quân Thụy nổi lên một cơn tê xót không biết từ đâu xuất hiện. Y cáo bệnh, nguyên lai cũng không phải là giả.

Hoàng đế cao ngạo vốn nghĩ muốn mở miệng nói vài lời an ủi, không biết thế nào lời ra khỏi miệng lại biến thành: “Ái khanh không vào triều hóa ra là muốn ở nhà làm tổ thưởng thức tuyết mai sao? Nếu tất cả đại thần trong triều đều giống như khanh thì trăm thật cũng không biết phải làm thế nào mới tốt .”

Tư Đồ Bích giật mình hồi thần, nhãn thần trong nháy mắt xuất hiện một tia hoảng hốt thoáng qua, nhưng rất nhanh đã kịp phủ thêm một lớp mặt nạ giả dối. Y cung kính quỳ xuống thỉnh an, sau đó lại tỏ ra nơm nớp lo sợ đứng hầu một bên cũng không dám ngẩng đầu lên lại càng không hề lên tiếng, hoàn toàn tìm không thấy bộ dáng Tư Đồ Bích sinh động linh khí vừa rồi. Quân Thụy nhìn thấy thái độ của đối phương như vậy liền không hiểu thế nào mà trở nên phiền muộn: “Ái khanh, ngày mai liệu khanh có thể có hứng trí vào tảo triều?”

“Bệ hạ thứ tội, vì thần ngày mai nhất định sẽ vào tảo triều.” Tư Đồ Bích nói xong, vừa muốn quỳ xuống đã bị Quân Thụy không kiên nhẫn phát tay miễn lễ: “Được rồi được rồi, nói đến cùng cũng giống như là do Trẫm không đối xử tốt với thần tử, người cứ tiếp tục tịnh dưỡng cho tốt, đợi đến khi hết bệnh rồi hẳn trở về tiếp tục nhậm chức.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.”

Quân Thụy nhìn cái khay được đặt bên cạnh, trên khay còn có một chén thuốc cùng đĩa mút quả, có chút hơi hột hột: “Đây là thuốc của ái khanh? Sao lại không uống? Đã sắp nguội rồi.”

“Thần vừa rồi mãi mê thưởng mai nên quên mất việc này.” Tư Đồ Bích hơi cúi đầu nói.

“Uống nhanh đi, bệnh phải có ba phần thuốc bảy phần dưỡng, ngay cả uống được đều quên thì đúng là không nên.” Quân Thụy chậm rãi bưng chén thuốc kia lên nhìn một chút, màu nước ngả nâu mang theo hương được thần nhiên, buộc miệng hỏi, “Bên trong có hồng cân cùng xuyên khung? Như thế nào lại uống mấy loại này?”

“Bẩm bệ hạ chỉ là bệnh cũ.” Tư Đồ Bích thần nhiên nói, “Thần từ khi chào đời liền có chút bệnh vặt, mỗi khi đến mùa đông nếu có chút lao lực ngực sẽ không ngừng đau nhói. Hồng cân và xuyên khung chỉ bất quá là chút dược liệu hòa hoãn giảm đau.”

“Thì ra là thế, hẳn là còn có bạch thực cùng thực địa đi?” Quân Thụy lại ngử ngử, nhẹ giọng hỏi.

“Bệ hạ thánh minh.” Tư Đồ Bích vừa muốn cúi đầu thở dài, tính tình khó chịu của Quân Thụy lại bộc phát, vừa mở miệng không khỏi lại mang theo ác khí: “Ái khanh, người nói người mệt nhọc sẽ bị đau ngực, như vậy có phải là đang nói Trẫm không biết thấu hiểu cho thần tử, khiến người sinh bệnh?”

“Vi thần không dám.” Tư Đồ Bích bùm một tiếng liền lại quỳ xuống phủ phục dưới chân Quân Thụy, thoát nhìn giống như cung kính thuận theo, thế nhưng thật ra cũng là một loại phản kháng âm thầm. Quân Thụy thực sự cảm thấy người trước mặt càng ngày càng giống Trương Thái sư, vô cùng đáng giận.

“Thập ca?” Một tiếng gọi nhỏ kinh ngạc từ cửa viện truyền đến, Quân Thụy quay đầu lại thì chỉ thấy một thiếu niên mặc áo bông màu xanh thẫm, trên tay còn cầm một cái khay nhỏ, thiếu niên kia sở hữu một đôi mắt trong suốt, mắt ngọc mây ngài đúng là đáng yêu vô cùng. Thiếu niên nhìn thấy Tư Đồ Bích đang quỳ ở nơi đó thì trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ, ánh mắt lúc hướng về phía Quân Thụy thì nhiều thêm một chút tò mò, thế nhưng cũng rất nhanh quỳ xuống tung hô vạn tuế.

“Bình thân.” Quân Thụy thần nhiên nói, nghĩ thầm những người của Tư Đồ gia đúng là đều băng tuyết thông minh, ngôn hành cử chỉ đều là tao nhã khéo. Ngay cả một thiếu niên như thế, đứng ở trước mặt thiên tử cũng có thể biểu hiện ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, thật sự là khó có được.

“Ái khanh, người cũng bình thân.” Quân Thụy nhìn thoáng qua Tư Đồ Bích, ngay cả thiếu niên kia đều đã đứng lên, mà y lại vẫn như trước quỳ rạp trên mặt đất, thật sự là rất chướng mắt, ngữ khí không khỏi lại lạnh thêm vài phần.

“A, thập ca.” Thiếu niên nhẹ nhàng kêu một tiếng, xoay người cúi xuống đỡ Tư Đồ Bích đứng lên, Tư Đồ Bích tựa hồ có chút khó thở, sắc mặt lại trắng hơn vài phần, trên trán cũng đổ không ít mồ hôi. Nhìn thấy bộ dáng người kia như thế Quân Thụy cũng không tránh khỏi có chút hoảng sợ, nhanh chóng tránh qua một bên để thiếu niên kia dễ dàng dìu Tư Đồ Bích ngồi lên ghế.

“Xin bệ hạ thứ tội.” Thiếu niên lại hành lễ thêm một lần với Quân Thụy rồi mới giúp Tư Đồ Bích ngồi lên ghế tựa, bản thân cậu thì nửa quỳ trước người y dùng tay đặt lên ngực chậm rãi xoa bóp, nhẹ giọng hỏi han: “Thập ca, thập ca có đỡ hơn chút nào không? Huynh thấy đau lắm sao? Thế nào lại không chịu uống thuốc? Đầu lạnh cả rồi, Thập ca có đỡ hơn chưa?”

Thanh âm của thiếu niên có chút lo lắng cũng không che giấu thật nhiều thân thiết, sự quan tâm phát ra từ phế phủ này khiến cho trong lòng Quân Thụy cảm khái vạn phần. Hẳn không khỏi nghĩ rằng, nếu như Hoàng gia cũng có thể có thân tình thuần túy như thế thì sẽ là một phen cảnh tượng thế nào? Chỉ sợ Quân Tiễn sẽ không bị người hại thành bộ dáng hiện tại, mẫu thân cũng sẽ không đi sớm như thế? Phụ hoàng sẽ không có lý do gì đối xử khác biệt với mấy huynh đệ bọn họ như thế, còn hẳn chỉ sợ cũng sẽ tiếp tục làm một tướng quân khoái hoạt, cả ngày rong ruổi trên lưng ngựa, tụy ngọa sa trường.

“Cẩn nhi, ta không sao.” Tư Đồ Bích yếu nhược cất tiếng, mỉm cười an ủi Tư Đồ Cẩn nói, “Chính là đột nhiên có chút thở gấp, cũng không đau.”

“Còn nói không đau, sắc mặt đã trắng bệch rồi. Thập ca, Cẩn nhi đã sắp phải về nhà rồi, huynh đừng làm cho đệ phải thêm lo lắng.” Tư Đồ Cẩn đôi mắt đều đỏ, vừa nói đến việc phải về nhà thì liền nghĩ đến phải rất lâu sau mình mới lại có thể gặp lại Thập ca, trong lòng cậu luôn vì chuyện này mà buồn bã không thôi

“Thật sự không có gì đáng ngại. Đệ đừng chuyện bé xé ra to, làm cho bệ hạ chê cười.” Tư Đồ Bích mỉm cười, sờ sờ vành tai Tư Đồ Cẩn, động tác này y làm được vô cùng thuần thực cùng thân thiết, khiến cho

Quân Thụy đang đứng nhìn một bên bỗng nổi lên một cơn nộ hỏa vô danh. Hắn cảm thấy hôm nay Tư Đồ Bích cười thật không ít, bên ngoài y căn bản luôn giữ một bộ dáng bất cầu ngôn tiểu, không nghĩ đến thiếu niên trước mặt này có thể khiến y cười vui liên tục như thế. Tư Đồ Bích có tư cách gì có thể vui vẻ chứ? Trương Thái sư nói như thế nào cũng được coi như phân nửa lão sư của y, là tiền bối của y, Tư Đồ Bích lại ngay cả ánh mắt cũng không thèm nhìn thêm một chút liền khiến lão phải thân bại danh liệt, thậm chí còn khiến cho hai người không hề có chút liên quan nào đến y một chút, một phát điên. Một người làm việc tàn nhẫn như thế, làm sao có thể xứng đáng với thân tình như thế?

Published by: ỏ mèu lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèu lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

15. Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Lễ mừng năm mới

Thời điểm tân niên, đại thần trong triều cũng có được một kỳ nghỉ dài, bởi vì nguyên quán xa gần khác nhau nên kỳ nghỉ của mỗi người kéo dài từ bảy đến mười ngày bất đồng. Riêng với thiên tử như Quân Thụy thì dù có là tân niên cũng khó được thanh nhàn, chỉ duy việc đến thỉnh an một lượt với Thái hậu và các Thái phi trong hậu cung cũng đã đủ khiến hắn tâm phiền không ngớt. Tuy rằng Quân Thụy vốn là thí quân soán vị, thế nhưng bởi vì phải lo lắng đến mặt mũi hoàng gia nên đối ngoại triều đình đều công bố rằng Tiên hoàng là do bệnh nặng lâu ngày không lui mà sa băng, vì vậy Chân hậu cũng thuận lý thành chương mà trở thành Thái hậu.

Chân hậu tuy rằng là thân mẫu của Quân Thái, mà Quân Thái lại do đích thân Quân Thụy biếm đến biên quan, thế nhưng nàng vẫn thân nhiên không gợn ba đào mà tiếp tục đảm đương địa vị Thái hậu của nàng. Dù sao đối với Hoàng gia mà nói, trầm mặc vẫn là phương pháp tốt nhất để tự bảo hộ mình, nàng nếu như có chút sơ suất lỡ vọng động gì đó, sợ rằng ở chốn hậu cung lớn như vậy, hoàn toàn không còn một nơi nào khả dĩ có thể cho nàng tiếp tục sinh tồn.

Kỳ thật đối với Quân Thụy mà nói, nơi hạ lạc tốt nhất dành cho Chân hậu chỉ có hai chỗ, một là tu viện Hoàng gia – Pháp Hoa tự, để cho nàng làm bạn với thanh đăng cổ phật tụng kinh mà sống suốt quãng đời còn lại, một lựa chọn còn lại chính là đưa nàng vào Hoàng lăng ở cạnh làm bạn với Tiên hoàng. Thế nhưng uy vọng của Chân hậu ở nhân gian trước giờ cực cao, nàng lại chưa bao giờ để lại bất cứ nhược điểm gì cho người khác bắt được, cho nên Quân Thụy quyết định mở to mắt nhìn nàng tiếp tục yên ổn ngồi trên vị trí Thái hậu, để cho nàng tịch mịch già đi trong phong quang vô hạn, chết đi trong cô độc tuyệt vọng không cùng.

Đúng vậy, hắn đem thân sinh nhi tử của nàng sung quân biên cương, cả đời cũng không được quay về kinh thành, sau đó lại đem chất nhi mà nàng sủng ái nhất biến thành cấm luyện, đem Tư Đồ gia tộc mà nàng vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo xoa niết trong lòng bàn tay. Chỉ có như thế mới chân chính khiến cho nàng thống khổ, khiến cho lòng nàng không ngừng run sợ trong cô độc và tuyệt vọng.

Trước giờ ở những biểu hiện bên ngoài Quân Thụy luôn làm được thập phần chỉnh chu, sau khi thỉnh an Thái hậu xong hắn thậm chí còn hỏi thăm trạng huống thân thể cùng chi phí ăn mặc trong cung của nàng. Chẳng qua nay đã chẳng bằng xưa, tuy rằng nàng vẫn là Thái hậu cao quý thế nhưng trên thực tế phân lượng hàng tháng nội vụ sở đưa đến so với Thái phi lại ít hơn rất nhiều. Nhìn đến tình cảnh cung điện lạnh lùng tiêu điều, nhìn hết trước sau cũng chỉ có vài tên cung nữ thái giám già yếu, trong lòng Quân Thụy khó nén được cười lạnh.

Nguyên bản Chân Thái hậu còn muốn nói thêm vài lời hoa mỹ bề ngoài, thế nhưng Quân Thụy lại không hề nề mặt mà đứng lên đi thẳng ra ngoài, ngay cả hành lễ cũng không thêm làm, lời cáo từ cũng chẳng thêm nói liền cứ thế đi thẳng. Trên mặt Chân Thái hậu thoát xanh thoát hồng, nếu Quân Thụy quay đầu lại nhìn tuyệt đối sẽ cảm thấy được vô cùng phấn khích, chẳng qua hấn vẫn luôn khinh thường việc theo dõi sắc mặt của nàng.

Mùng một đầu năm, hoàng cung giăng đèn kết hoa, Quân Thụy dẫn theo quan viên lưu thủ trong kinh đến Pháp Hoa tự dâng hương cầu phúc, Quân Thụy vẫn chưa lập hậu, thậm chí ngay cả một phi tần cũng không có, vì vậy khi xuất cung dâng hương tất cả lễ tiết kiêng cử dành cho hậu cung đều nhất nhất tỉnh lược.

Trên quảng trường trước đại hùng bảo điện của Pháp Hoa tự được xếp đầy loan giá nghi thức, dưới mái hiên bố trí dày đặc những nhạc công Hoàng gia cùng các loại nhạc khí, một đường Quân Thụy đi đến gác chuông đánh trống tế trời, dàn nhạc cùng nhau hòa tấu vang dội, chúng tăng lữ đồng thanh ngâm xướng phật kệ, nơi nơi chốn chốn đều là không khí trang nghiêm túc mục.

Nguyên quán của Tư Đồ Bích vốn rất xa Nghê Đô, cho nên kỳ nghỉ của y kéo dài đúng mười ngày, y đã sớm xin nghỉ quay về gia hương ăn tết, vì thế thời điểm Hoàng đế cầu phúc y cũng không có trong đội ngũ tùy giá. Chẳng qua sau khi Quân Thụy kết thúc nghi lễ cầu phúc rời khỏi Pháp Hoa tự, ánh mắt vô tình hữu ý vẫn hướng về vị trí Tư Đồ Bích vẫn thường đứng lúc tảo triều, thế nhưng thân ảnh quen thuộc kia làm sao thấy được. Từ trên cao nhìn xuống, khắp nơi đều là quan phục đỏ thắm của văn thần, thế nhưng trái nhìn phải ngắm như thế nào Quân Thụy vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, không viên mãn, cái loại cảm giác này rốt cuộc là gì thì ngay cả chính bản thân hấn cũng không mấy rõ ràng.

Sau khi rời khỏi Pháp Hoa tự, thiên tử lại phải quay về Tuyên Hòa điện tiếp nhận sự triều bái của quan viên, việc này cũng giống như trong nhân gian mọi người đi chúc tết trưởng bối. Quân Thụy vô cùng nhàm chán ngồi ở chính điện nghe mấy tên đại học sĩ nhàm chán tuyên đọc chiếu mừng tân niên, nhận lễ tam quỳ cửu khấu của bá quan văn võ. Hấn chợt nhớ đến thật nhiều năm về trước, vào dịp tân niên lúc Tư Đồ Bích mới nhập kinh, bản chiếu mừng tân niên năm đó y viết đã được Tiên Hoàng hết lời tán thưởng, Quân Thụy vẫn còn nhớ rõ, một năm đó Tư Đồ Bích bất quá chỉ mới mười hai tuổi.

Quân Thụy cố gắng xua đuổi hình bóng trong đầu mình đi thật xa, ngồi ngay ngắn tiếp tục chuyên tâm cử hành những lễ nghi sau khi triều bái. Đây là cái tết đầu tiên sau khi hấn xưng đế, cho nên những nghi thức này có thể xem như vô cùng trọng yếu, hấn làm sao có thể còn đủ thanh thần để nghĩ đến những chuyện khác chứ?

Chẳng qua, thật sự là rất nhàm chán .

Cứ như vậy mà qua hết mười ngày, suốt mười ngày hấn đơn giản chính là trải qua cùng Quân Tiễn hoặc là xem sách, xử lý một ít việc vặt. Quân Thụy tận như thanh tâm quả dục, sinh hoạt trong sáng đúng là biểu hiện của một minh quân trong miêng các ngôn quan, thế nhưng những kẻ ăn không ngồi rồi kia dần dần cũng chẳng chịu để yên mà lên tiếng phản đối, ngày tảo triều đầu tiên ngay sau tết âm lịch liền có đại thần dâng lên tấu chương cho rằng hậu cung Hoàng đế trống rỗng vốn là điềm không tốt, hiện tại tân niên ngày lành là thời điểm thích hợp để tuyển phi lập hậu.

Quân Thụy dùng tay chống cằm mặt đầy tiểu ý nhìn đại thần đang trình bày lý lẽ hùng hồn dưới điện, đúng là ở không tìm việc để làm. Nếu thật sự tuyển phi lập hậu, không biết cái hậu cung nhìn như đẹp đẽ an bình kia sẽ lục đục với nhau đến bộ dáng thế nào, thật sự là làm cho người ta nhớ tới liền cảm thấy ghê tởm.

Quân Thụy đem ánh mắt dời về phía đứng Tư Đồ Bích đứng trong góc khuất, y vẫn như trước ngoan ngoan vâng lời đứng ở nơi đó, đầu cúi thấp hoàn toàn không thấy được biểu tình trên mặt, thế nhưng từ một vài cử chỉ quen thuộc Quân Thụy rõ ràng thấy được người kia đang có bao nhiêu bất an. Hấn đột nhiên nảy sinh một ít tâm tính trẻ con, mở miệng nói: “Tư Đồ ái khanh, người có cái cao kiến gì?”

Tư Đồ Bích ngẩn người, nhưng cũng rất nhanh chóng che lấp sự ngạc nhiên, y chậm rãi theo đúng quy củ tiến về phía trước hành lễ, dùng thanh âm trong trẻo như chuông bạc nhẹ nhàng giảng giải đạo lý, giữa chừng còn nói có sách mách có chứng trích dẫn thông suốt, cuối cùng lại còn thêm một câu: “Ngô hoàng thánh minh.”

Kỳ thật vừa rồi Quân Thụy cũng không để tâm nghe xem Tư Đồ Bích đang nói gì, hắn chỉ ôm một loại tâm tình đùa giỡn gọi người ra phát biểu ý kiến, từ trên cao cuối đầu nhìn xuống hắn chợt phát hiện chỉ mới hơn mười ngày không gặp mà khí sắc của Tư Đồ Bích đã tốt hơn rất nhiều, thần thái trên mặt cũng tươi sáng hồng hào hơn, không biết có phải là sau khi về nhà đã gặp được chuyện gì tốt. Nghĩ lại một chút, Tư Đồ gia vốn có hơn bốn trăm nhân khẩu, thời điểm mừng năm mới nhất định là sẽ vô cùng náo nhiệt đi, mà bản thân hắn ở trong cung ngay cả một chút vui vẻ cũng không cảm nhận được. Thậm chí Quân Thụy còn cố gắng hồi tưởng một chút về cuộc sống trước đây trong quân ngũ để so sánh, rốt cuộc hắn phát giác cuộc sống trong Hoàng cung quả thực ngay cả một chút ý tứ cũng đều không có.

“Lời nói của Tư Đồ ái khanh quả thật vô cùng hợp lý, chuyện này không phải tầm thường, Trẫm còn cần cân nhắc kỹ hơn. Hôm nay không cần gấp gáp đem việc này ra thảo luận.” Quân Thụy khoát tay nói. Trưởng Đình Hải lập tức lên tinh thần, vội vàng mở miệng nói: “Có chuyện thượng tấu, vô sự bãi triều. . . .”

Kỳ nghỉ mười ngày vừa mới qua hết, xoay lưng lại thì cũng vừa vặn đến rằm tháng giêng, mà tháng giêng cũng chính là thời điểm có nhiều ngày lễ nhất, trong Hoàng gia lại càng có nhiều lễ tiết, thế nên trong cả một tháng này Quân Thụy cũng bận đến tối tăm mặt mày. Vì vậy, ngoại trừ lần ấy sau lúc bãi triều cường ngạnh lưu Tư Đồ Bích lại trong cung một đêm, thì tất cả thời khác hắn thật sự không rảnh để quan tâm đến hành động của y.

Quân Thụy kỳ thật còn đang bị chính sự quần thân không thể thoát ra, nào ngờ Quân Tiễn lại chạy đến đại náo Hoàng cung một hồi, nói là muốn đi xem hội hoa đăng, lại như thế nào cũng muốn Hoàng đế ca ca phải đi cùng cậu. Quân Thụy trước giờ đối với người đệ đệ này vẫn là không có biện pháp gì, đành phải gác lại hết mọi chuyện trong tay dẫn cậu ra ngoài.

Rằm tháng giêng tục còn gọi là tết Nguyên Tiêu, theo phong tục của vương triều Đại Thích thì vào ngày này nơi nơi đều sẽ mở hội đèn ***g cùng nhau kết bạn du ngoạn. Vào ngày này cả đế đô đăng hỏa rực rỡ, đứng ở tòa tháp cao nhất trong Hoàng cung nhìn xuống quả thật giống như đang ngự trên dây ngân hà. Quân Tiễn trưởng thành trong Hoàng cung, dù sau này được ra ngoài tự lập môn hộ nhưng Quân Thụy cũng không cho phép cậu tùy tiện ra ngoài chơi đùa. Quân Thụy trước giờ vẫn cảm thấy đầu óc hoặc Quân Tiễn không được nhạy bén lắm, rất đơn thuần, rất dễ bị gạt, hơn nữa cậu còn là đệ đệ ruột thịt của hắn, là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của hắn, nếu lỡ cậu gặp nguy hiểm gì đó ở bên ngoài thì biết phải làm thế nào?

“Ca ca, người xem, người xem cái kia là cái gì?” Quân Tiễn một đường vừa đi vừa tò mò háo hức nhìn tất cả mọi vật xung quanh, hưng phấn giống như một chú chó con lần đầu tiên được thả ra khỏi ***g sắt, suốt cả hành trình đều cười đến mức khóe miệng suýt nữa đã chạm đến mang tai rồi, lại còn thường hay chạy lẫn vào đám đông trầm trồ nhìn những thuật sỹ đường phố làm xiếc ảo thuật. May mắn là bên cạnh hai người họ không thiếu những thị vệ luôn âm thầm bảo hộ, nếu không Quân Thụy thật sự không dám lơ đãng sơ sài dẫn theo hai tử này ra đường. Đứa trẻ Quân Tiễn này trừ bỏ chơi đùa thì cái gì cũng không biết, cậu làm sao ngờ được chỉ một lần tùy hứng như vậy đã có thể khiến cao thấp toàn bộ Hoàng cung căng thẳng như lâm đại địch, còn phải xuất ra không biết bao nhiêu nhân thủ bố trí nhằm thủ hộ sự an toàn của hai người bọn họ.

“Đến xem người đất đây!..... Vị tiểu công tử này đến đây xem một chút đi, đây chính là Hồ đại tiên trên Hồng Kiều của Nghê Đô đấy!” Người nặn tượng đất bên vệ đường tươi cười hướng về phía Quân Tiễn đẩy mạnh chào hàng, chính là gã còn chưa kịp bước đến gần Quân Tiễn thì đã bị thị vệ hai bên âm thầm chặn lại.

Ven đường tiểu quán thượng niết tượng đất nhân đích người bán hàng rong thần tình tươi cười về phía Quân

“Ca ca, đệ thích cái đó! Đệ thích hình nhân đó!” Quân Tiễn nhìn trúng một cái tượng đất nhỏ mặc trang phục hý kịch, lại bị bọn thị vệ chắn ngang tầm mắt liền gấp gáp kêu la, bắt lấy tay áo của Quân Thụy mà mặt tình khóc lóc nháo loạn. Bọn thị vệ âm thầm bảo hộ đều đổ một phen mồ hôi lạnh nghĩ thầm, dưới gầm trời này cũng chỉ có vị cứu Vương gia kia mới dám làm như vậy với Hoàng đế đệ đệ.

Quân Thụy hơi liếc mắt một cái, một tùy tùng đứng bên cạnh liền bỏ ra một khối bạc vụn mua cái hình nhân bằng đất kia, sau khi cầm lên tay kiểm tra kỹ một lượt mới dám cung kính trao vào tay Quân Tiễn. Gã bán hàng rong nhìn thấy tùy tùng cẩn trọng như thế thì tránh không khỏi có chút sững sờ, sau một

lúc lâu mới hồi thần khom lưng nói: “Vị đại này gia thật sự rất hào phóng. Tiểu nhân lấy tánh mạng đảm bảo nhất định không có vấn đề gì, hình nhân kia vừa rồi do tiểu nhân tự tay làm ra hẳn là các vị đại gia cũng nhìn thấy được, hắc hắc, nếu vị tiểu công tử đây đã thích như vậy thì không ngại đến gần xem thêm một ít hàng mẫu đi?”

“Đi thôi.” Quân Thụy dùng khước mắt liếc nhìn gã bán hàng rong đang cười như hoa nở kia, không nhiều lời mà trực tiếp xách áo của Quân Tiễn lôi ra khỏi tiểu quán bên đường. Tiểu tử này thật là, hiếu kỳ đến mức hận không thể nằm úp sấp ở trước cái quán nhỏ kia, đúng là thật sự không xem vào mắt nổi mà.

“Ca ca để cho đệ nhìn thêm một chút đi mà!” Quân Tiễn giãy dụa bất mãn nói, “Đệ không cần hồ đại tiên! Đệ ghét hồ đại tiên! Đệ thích hình nhân mặc y phục kỳ kịch!”

“Được rồi, Tiễn nhi, đệ còn nháo loạn nữa ca liền bảo bọn họ mang người trở về.” Quân Thụy nhin xuống lửa giận, gần giọng nói từng chữ.

“Ba!” Quân Tiễn giống như kháng nghị mà ném cái tượng hồ đại tiên kia xuống đất, hung tợn đơng đưa hai chân, lắc lắc đầu quyết tâm không trả lời.

Quân Thụy thở dài, tính tình này của Quân Tiễn đều là do một tay hấn sủng mà ra. Nguyên bản hấn nghĩ rằng sủng ái đứa nhỏ này một chút để bù đắp việc cậu từ nhỏ đã thiếu thốn tình thương của mẹ, không nghĩ đến lại có thể sủng ra một hài tử vô pháp vô thiên như thế này.

“Tam gia, phía trước có một gian trà lâu, hay là chúng ta ghé vào nghỉ chân một chút đi.” Thị vệ bên cạnh hợp thời tiến lên ghé vào tai hấn nhắc nhở. Mọi người ai cũng biết cửu Vương gia bình thường tuy rằng vô cùng nhu thuận, thế nhưng một khi đã sinh khí thì lại khó đỡ đến mức chẳng ai dám chọc vào, ở đây lại còn ngay trên đường cái thật sự càng khiến người khó xử, nhanh chóng tìm một địa phương yên tĩnh hơn rồi từ từ dụ cho vị tổ tông kia hả giận thì mới là sáng suốt.

“Cứ như vậy đi.” Quân Thụy gật đầu, nửa ôm nửa lôi Quân Tiễn bước vào nhã gian được thiết kế riêng tư trên lầu hai, sau khi ném người lên ghế dựa mới nghiêm khắc nhìn người đang chiến tranh lạnh với mình kia.

“Tiễn nhi, khóc lóc om sòm như vậy vui lắm sao? Vừa rồi nhiều người nhìn đệ như thế không thấy xấu hổ à?” Quân Thụy tràn đầy bất đắc dĩ, chỉ đành cố nén tức giận nói.

“Hừ!” Quân Tiễn bủn môi trừng mắt nhìn hấn một cái, khó chịu nói, “Rõ ràng là nói đi ra ngoài chơi, nào ngờ được nơi nơi toàn là thị vệ. Còn không bằng đệ đi cùng Trạch ca, ít nhất huynh ấy có thể mang đệ đến chỗ chơi vui, ăn ngon.”

“Đệ từng cùng Quân Trạch đi ra ngoài chơi” Quân Thụy híp mắt cười lạnh nói.

“Trạch ca so với ca ca thì tốt hơn hơn.” Quân Tiễn cố gắng tỏ vẻ không hề sợ hãi mà nói với Quân Thụy.

“Ta đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, không cần quá thân cận với Quân Trạch, người này cần phải cẩn thận đề phòng.” Quân Thụy nói.

“Ca ca luôn hoài nghi những người bên cạnh mình, ca ca vì cái gì còn chưa nghi ngờ đệ? Người có mặt hay không chứ? Chẳng lẽ ngồi lên cái vị trí Hoàng đế giết rách kia rồi thì lại sinh ra nhiều chuyện như thế, đúng là phiền chết đi được!” Quân Tiễn hét lên. Tùy tùng bên cạnh nghe được một câu “Hoàng đế giết rách” của cậu thì sợ đến mức hận không thể bịt miệng tiểu tử tông này lại thế nhưng lại hoàn toàn không dám động đây, sợ rằng hấn chỉ cần vừa cử động thì đã lôi kéo xong lực chú ý của Hoàng đế, trở thành đối tượng giận chó đánh mèo.

“Ta muốn làm Hoàng đế là vì ai chứ?” Quân Thụy xụ mặt mắt hứn nói. Có rất nhiều chuyện hấn không muốn nói ra, mà dù hấn có nói chưa chắc Quân Tiễn lại có thể hiểu được, đây cũng chính là bi ái lớn nhất của Quân Thụy hấn đi.

“Nếu ca ca không làm Hoàng đế thì sẽ có thể cùng chơi đùa với đệ giống Trạch ca.” Quân Tiễn bi thương nói xong thì liền vươn đầu tựa lên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, tựa hồ như đang muốn giải tỏa bớt đau xót cùng mất mát trong nội tâm của mình, cậu chỉ tay xuống dưới rồi nói tiếp. “Ca ca xem. Nếu người không làm Hoàng đế thì cũng có thể giống như những người bên dưới kia, nghĩ muốn chơi cái gì thì liền chơi cái

đó, muốn ăn cái gì cũng có thể tùy tiện thỏa thích mà ăn. Hiện tại thì thế nào, muốn làm cái gì cũng không được, chỗ nào cũng có người, ngay cả muốn xỉa răng một chút cũng không biết phải làm ở đâu mới không bị người khác nhìn thấy.”

Một câu “muốn xỉa răng cũng không được thoải mái” làm cho Quân Thụy phì một tiếng bật cười, những lời này rất thô tục, hẳn nhẹn không được bước qua xoa đầu đệ đệ bảo bối của mình một chút, cũng thuận theo ngón tay của cậu mà nhìn xuống dưới đường. Phía dưới kia là một ngã tư đường đông người qua lại, trên mặt những người đó đều là biểu tình thoải mái khoái trá du ngoạn cùng nhau. Đúng vậy, làm người bình thường tốt lắm, chẳng qua nếu hẳn là người bình thường, làm sao có năng lực bảo hộ một thân nhân thiên nhiên ngốc như tiểu tổ tông này? Làm sao có biện pháp trả thù những kẻ đã hại chết mẫu thân?

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

16. Chương 16

Hội đèn

Quân Thụy là trong lúc vô tình nhìn thấy Tư Đồ Bích xen lẫn trong đám người ngoài kia, hẳn chỉ đơn giản đứng ở nhà gian trên lầu hai tùy tiện liếc nhìn xuống dưới cảm khái một chút, ngoài ý muốn lại có thể thấy được Tư Đồ Bích. Trên đường khắp nơi đều là người, chen chúc lại huyền ảo, thế nhưng Quân Thụy vẫn chỉ cần một cái liếc mắt đã có thể bắt gặp thân ảnh của y.

Tư Đồ Bích đang mặc một kiện cẩm bào màu xanh nước hồ, còn khoác thêm một kiện áo bông ngắn màu thâm lam bên ngoài, phần lông thú trắng như tuyết được viền bên ngoài áo khiến cho thoát nhìn khí sắc của y hôm nay thật tốt. Đặc biệt một đôi nhãn đồng kia lóe ra ánh sáng trong trẻo kia, thật giống như một hồ nước trong xanh sâu không thấy đáy.

Tư Đồ Bích tay trái cầm một cái hình nhân bằng đất, tay phải không biết đang cầm thứ thức ăn vặt gì, đông nhìn một cái tây nhìn một cái nhàn hạ dạo chơi trên đường, thảnh thơi lại cần một ngụm lên món ăn vặt trên tay kia, nhìn qua có vẻ rất thích thú. Mà gã tiểu tư đang đi phía sau y thoát nhìn lại rất thâm, trong tay gã ôm theo rất nhiều đồ vật, trên cánh tay còn cột một túi điểm tâm tỏa hương thơm ngát, gã tiểu tư đó đang nhắm mi khổ sở chen chúc bám theo Tư Đồ Bích, thảnh thơi còn lôi kéo góc áo người trước mặt chỉ chỉ vào đồ ăn vặt, tựa hồ rất muốn cướp đến một chút. Còn Tư Đồ Bích thì tựa hồ đang muốn đùa dai, cánh tay nhanh chóng co rút lại, gấp gấp lui về phía sau mấy bước, rồi còn cười hì hì cần thêm một ngụm trên tức đối phương.

Một Tư Đồ Bích sinh động như thế Quân Thụy thật sự chưa từng nhìn thấy, trong trí của hắn trên mặt Tư Đồ Bích chỉ có ba loại biểu tình: thống khổ, ảm đạm, khiếm tốn. Mà về mặt phần nộ kia Quân Thụy cũng mới chỉ nhìn thấy một lần khi cường ép y ngay trên bàn ăn đạo nộ, mà biểu tình đó cũng chỉ là hơi lúng túng lướt qua, lại giống sương khói nháy mắt liền tiêu thất đi mất. Cho nên có thể nói, Tư Đồ Bích đang ở dưới lầu kia thật sự khiến Quân Thụy cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Được rồi, Tiễn nhi, hôm nay ta để đệ chơi thoải mái một chút.” Quân Thụy thở dài thỏa hiệp nói, “Đi chơi đi, khó được có cơ hội như vậy.”

Nói xong câu đó, khi Quân Tiễn vẫn còn chưa kịp phản ứng lại thì Quân Thụy đã dẫn người đi xuống dưới lầu.

“Công tử, đừng ăn. Người đã ăn nhiều lắm rồi, phân lương hôm nay đã vượt quá không ít.” Thanh âm bắt đầu dĩ của Cam Đường quanh quẩn bên cạnh, nhưng là Tư Đồ Bích vẫn cứ mất điếc tai ngơ quyết tâm làm theo ý mình, giờ cái bánh ngô nướng so với gương mặt y còn lớn hơn lên cần. Đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn đến, một chiếc đoạt lấy thứ đang ở trên tay Tư Đồ Bích.

“Đây là cái gì?” Quân Thụy nhìn nhìn cái bánh ngô nướng trên tay mình nhú mảy hời, “Ăn ngon sao?”

Tư Đồ Bích ngẩn người, vươn đầu lưỡi liếm liếm môi, cười nói: “Tam gia, ăn ngon hay không chính ngài đi mua không phải là sẽ biết sao? Muốn cướp của tiểu nhân làm chi?”

Quân Thụy nhìn thấy mấy mảnh vụn còn vương bên môi của Tư Đồ Bích, trong lòng không tránh khỏi nổi lên một ít tâm tư đùa giỡn: “Như thế nào, những thứ trong nhà của Tam gia ta chẳng lẽ còn kém những thứ không sạch sẽ của mấy tiểu quán ven đường này sao?”

“Tam gia, mấy thứ gì đó trong nhà ngài tự nhiên là tinh xảo, A Bích chỉ bắt quá là một tục nhân, mấy thứ này thích hợp với A Bích hơn.” Tư Đồ Bích vừa nói, vừa vươn người đến muốn cướp lại gói thức ăn, thế nhưng Quân Thụy so với y không chỉ cao hơn ít nhất nửa cái đầu mà thân hình cũng cường tráng hơn nhiều lắm, hần chỉ cần giơ tay lên hơi cao một chút thì Tư Đồ Bích liền không có biện pháp rồi. Thừa dịp Tư Đồ Bích đang mải mê tranh cướp thức ăn, Quân Thụy tiến đến khẽ nói bên tai y: “Ái khanh, người như vậy đúng là thật biết cách làm cho lòng Trẫm không yên mà. Ở trước mặt Trẫm, người luôn là một bộ dáng không chết chẳng sống, vừa ra cửa lại có thể cao hứng phấn chấn như vậy, Trẫm phải phạt người như thế nào đây?”

Quân Thụy cảm thấy thân thể Tư Đồ Bích hơi run lên một chút, biểu tình trên mặt cũng thoát cái thay đổi, bất quá y cũng rất nhanh khôi phục lại bình thường cười nói: “Tam gia ngài thực sự đang nói đùa rồi.”

Nói xong câu đó, Tư Đồ Bích liền không cố gắng cướp lại gói đồ ăn kia nữa mà nhanh chóng đi về phía trước, chỉ là cước bộ gấp gáp kia nhìn thế nào cũng giống như đang muốn chạy trốn. Quân Thụy cười cười vút cho bọn thị vệ tùy tùng một ánh mắt khiến bọn họ nhanh chóng đuổi theo y, sau đó quay đầu nhìn Quân Tiễn đang lưu luyến ngắm nhìn xung quanh, hơi kéo cánh tay cậu đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tiễn nhi, ca giới thiệu cho đệ một người biết rất nhiều trò chơi, chỉ cần chúng ta đuổi kịp y nhất định có thể làm cho đệ chơi đến tận hứng mới thôi.”

“Thật sự?” Quân Tiễn mở to đôi mắt, vẻ mặt cực kỳ hưng phấn nhìn Quân Thụy.

“Thật sự.” Quân Thụy giơ ngón tay chỉ về phía trước, Tư Đồ Bích đang bị nhóm thị vệ của hắn bao vây đến cơ hồ một bước cũng khó di chuyển, chỉ thấy y đang dậm chân thở hổn hển, dùng ánh mắt oán giận nhìn về phía Quân Thụy, môi mím chặt, ngũ quan trên mặt cơ hồ đều dồn về một chỗ. Quân Thụy thấy vậy thì không khỏi bật cười ra tiếng: “Xem, chính là y.”

Tư Đồ Bích tràn đầy nộ khí bước đến trước mặt Quân Thụy, giận dữ nói: “Tam gia, hiện tại chúng ta đang ở bên ngoài, không thể so với trong nhà của ngài, chẳng lẽ ngay cả tự do du ngoạn tiểu nhân cũng không có sao?”

“Ta không có hạn chế tự do của người.” Quân Thụy tiếp tục vui đùa.

“Vậy mấy thị vệ của ngài cứ vây quanh ta làm gì?” Tư Đồ Bích trừng lớn đôi mắt bích ngọc của mình nhìn Quân Thụy, bất mãn chất vấn, chẳng qua biểu tình này trong mắt Quân Thụy lại càng giống như đang hờn dỗi.

“Bọn họ là đang đi dạo chợ đêm, đó là tự do của bọn họ.”

“Hừ!” Tư Đồ Bích nặng nề dùng cái mũi hừ một tiếng, quay đầu không thèm nói thêm. Nhưng y lại không ngờ được tay áo bị người nắm kéo, vốn đang muốn hung hổ nghiêm mặt quay đầu đi lại nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Quân Tiễn, biểu tình tức giận trên mặt y lập tức tan nát không còn một mảnh.

“Cửu gia.” Tư Đồ Bích khó khan trắc trở gọi ra một tiếng, y thật sự không biết phải nói gì đành phải mỉm cười nhìn cậu.

“Người chính là Tư Đồ Bích phải không? Biểu đệ của Thái ca. Ta trước kia có gặp qua người.” Quân Tiễn nói, “Ca ca ta cũng từng nhắc tới người. Người thực sự rất giỏi”

“Đa tạ Cửu gia khích lệ.” Tư Đồ Bích hơi hạ thấp người, lại lặng lẽ liếc nhìn Quân Thụy một chút, không nghĩ tới cư nhiên thấy được ánh mắt chuyên chú còn mang theo tiểu ý của hắn. Chẳng qua xưng hô “Thái ca ca” kia lại lập tức khiến khoảng cách mới hơi xích lại của hai người tách ra một khoảng thật xa.

“Ta có thể đi chơi cùng người không?” Quân Tiễn thực hâm mộ nhìn mấy thứ bao lớn bao nhỏ trong lòng Cam Đường, cậu ra ngoài chơi cùng Quân Thụy lâu như vậy chỉ mua được một cái hình nhân bằng đất, lại còn là cái có bộ dáng cậu không thích chút nào. Cho nên cậu thực ngạc nhiên không hiểu Tư Đồ Bích làm thế nào có thể mua nhiều đồ vật như vậy, ngay cả món ăn y đang cầm trên tay cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng hứng thú nha.

“Cửu gia muốn ăn thử thứ này không?” Tư Đồ Bích giơ một gói thức ăn đầy mỡ gì đó đến trước mặt Quân Tiễn khẽ hỏi. Quân Tiễn ngẩn người, phản ứng đầu tiên là quay đầu lại nhìn Quân Thụy, Quân Thụy hừ lạnh một tiếng, vì thế Quân Tiễn chỉ có thể sợ hãi lắc đầu.

“Tiếc thật.” Tư Đồ Bích nói, “Kỳ thật mùi vị của thứ này rất ngon, chỉ là Cửu gia đại khái là không có lộc ăn rồi.” Nói xong, Tư Đồ Bích mở gói giấy bên ngoài, lấy ra một khối điểm tâm nhỏ bỏ vào miệng, cuối cùng còn hơi chặc chặc lưỡi: “Ồ, ăn ngon thật.”

Quân Thụy có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Quân Tiễn lại cảm thấy rất là hâm mộ, bất quá may mắn Tư Đồ Bích tri thức uyên bác, nghe qua là nhớ, biết rất nhiều cổ sự, suốt cả hành trình kể cho Quân Tiễn nghe không ít truyền thuyết thú vị, nên cũng rất nhanh hấp dẫn lực chú ý của Quân Tiễn khỏi những món điểm tâm kia.

“Ai! Phía trước có đậu hũ thối!” Tư Đồ Bích hút hút cái mũi, nhìn qua thật giống như một chú cún con nơi nơi đánh hơi, cao hứng lôi kéo Quân Tiễn chạy về phía trước. Bọn thị vệ thấy thế thì lập tức như lâm đại địch, vội vàng chạy theo đẩy ra một đám người mới đuổi kịp bọn họ, thật sự không ngờ tới bọn họ lại đang dừng lại trước một quầy hàng làm đậu hũ thối ở phía trước mà tán gẫu.

“Cửu gia có thể không biết đi, loại đậu hũ thối này phải ủ qua suốt một năm mới làm xong, là một loại thức ăn có mùi thối đặc thù nhưng lại có màu xanh biếc, sau khi chiên lên chấm với tương ăn thật sự không phải mỹ vị bình thường có thể sánh được đâu.” Tư Đồ Bích thao thao bất tuyệt nói xong, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt ghê tởm hoặc Quân Tiễn.

Tư Đồ Bích tiếp nhận một xâu đậu hũ thối từ tay ông chủ liền tự quay đầu há to miệng khẩn cấp cắn một ngụm, lại còn giơ ra một xâu khác đến trước mặt Quân Tiễn, Quân Tiễn lui hai bước, bưng chặt cái mũi không dám cầm lấy.

“Ha ha, lá gan của Cửu gia nhỏ như vậy sao.” Tư Đồ Bích nháy mắt mấy cái, chế nhạo nói, “Ăn ngon lắm nha.”

“Ai, ai nhát gan!” Quân Tiễn bị khích đến xù lông, đưa tay tiếp nhận xâu đậu hũ thối đưa vào miệng cắn xuống một ngụm, sau khi nhai nuốt lại riêng tục reo lên: “A, đúng là không tệ, không tệ nha!”

Vốn cậu còn đang muốn ăn thêm vài miếng nữa, xâu đậu hũ thối trong tay đã bị tùy tùng ở bên cạnh đoạt mất, mắt thấy thức ăn chỉ vừa mới cắn một ngụm đã bị đoạt mất, cậu giương đôi mắt ủy khuất tức giận nhìn ca ca.

“Những thứ bên ngoài không sạch sẽ.” Quân Thụy chỉ nói một câu.

Bên cạnh sông đào hộ thành có một tiểu quán nổi danh, tên gọi Thanh Mặc quán. Cửa lớn của Thanh Mặc quán vốn là mở ở mặt đường chính, nhưng là bởi vì quy mô quá lớn, hậu viện của quán kéo dài hẳn đến ngay trước sông đào hộ thành. Hội hoa đăng trong tết Nguyên tiêu lại trùng hợp cử hành ngay tại nơi này, một đám người rộn ràng nghỉ chân bên bờ sông đào, có tốp châm đèn Khổng Minh ước nguyện, tốp lại thả đèn trên nước tầm duyên, những ngọn lửa màu quất chính chiếu rọi lên gương mặt mọi người khiến thần sắc của ai cũng nhuộm lên không khí vui mừng tươi tắn. Quân Thụy thật sự cảm thấy ngay cả Tư Đồ Bích trước giờ sắc diện vẫn thường trắng bệch đến không kém quỳ bao nhiêu, ở đây, dưới ánh đèn ***g chiếu rọi cũng trở nên phá lệ tươi tỉnh vui mừng. .

Từ hậu viện của Thanh Mặc quán ả ả truyền đến một khúc nhạc, tiếng đàn du dương uyển chuyển, người hát nhuyễn ngữ ôn nhu, mặt sông dập dờn phản chiếu đối ảnh của bầu trời đầy sao xa thẳm, cùng với hoa đăng đủ màu trôi nổi, lượn bay, thoạt nhìn là một phong cảnh đẹp không sao tả xiết.

Từ khúc được uyển chuyển ngâm xướng: “Người có thấy, hai vầng nhật nguyệt luân chuyển có kỳ, chưa từng dừng lại. Tuổi xuân như tên, năm tháng như bay, thời son trẻ đảo mắt đã qua, ngẫm cho kỹ, nhân sinh bất quá vì danh lợi, hà tất trầm mê. Xem như thế, khi nên vui vẻ cứ tận tình vui vẻ, thỉnh người tự ngẫm. . . .”

Nhân sinh bất quá vì danh lợi, hà tất trầm mê. Xem như thế, khi nên vui vẻ cứ tận tình vui vẻ, thỉnh người tự ngẫm.

Hà tất trầm mê, chính là, nếu không truy cầu những thứ đó, như vậy lúc này làm sao có thể nhàn hạ ở đây ngắm hoa đăng? Quân Thụy cười nhạo một tiếng, thu hồi ánh mắt từ phía tiểu viện kia quay lại, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tiếu ý của Tư Đồ Bích.

“Đây là tiểu quan quán lớn nhất Nghe Đô.” Tư Đồ Bích có thâm ý khế nói. Quân Thụy gật gật đầu, cũng không để ý tới ý, mà là vươn tay kéo Quân Tiễn đang chuẩn bị đi vào lại, nhẹ giọng khiển trách: “Tiễn nhi, đệ còn chưa trưởng thành, không được đi vào!”

“Ta. Ta.” Quân Tiễn tò mò địa nhìn lên đình viện phía cao kia, qua những bức rèm mỏng còn có thể mơ hồ nhìn thấy tình cảnh náo nhiệt bên trong. Quân Tiễn chỉ là tâm chơi đùa quá năng chứ thật sự cơ bản cũng chẳng biết vào nơi này để làm gì.

“Cửu gia, phía trước có đồ đèn, đi xem đi.” Tư Đồ Bích cười nói.

“Được đó, được đó!” Quân Tiễn nhảy dựng lên vỗ tay nói.

Quân Thụy không biết nên hình dung Tư Đồ Bích là một thiên tài hay nên nói là một quái tài không đứng đắn, đoán đồ đèn suốt cả một con phố thế nhưng lại có thể đoán đúng đến tám chín phần mười. Quân Tiễn ở bên cạnh vô cùng không phục, luôn muốn tìm một ít câu đồ có nội dung lắt léo khó đoán đến thử thách y.

“Một gian nhà chật hẹp, có năm khách bên trong.” Quân Tiễn nhìn vào câu đồ, “Đoán một hành động.”

“Ừ, để ta nghĩ một chút.” Tư Đồ Bích nói. Mỗi khi y tự hỏi đều vô thức làm ra một ít động tác nhỏ, đôi môi hơi cong lên, ánh mắt không biết là vô tình hay cố ý lại hơi hướng lên trên, bộ dáng đó đúng là chẳng khác gì tiểu hài tử.

“Là mang giấy.” Tư Đồ Bích rất nhanh đã đoán được.

“Thật là đáng ghét mà, A Bích vì cái gì lại thông minh như vậy!” Quân Tiễn tức giận, lại kéo một câu đồ xuống: “Vương phu nhân từ chối tiếp khách. Là một câu thơ.”

Tư Đồ Bích nhíu nhíu mày. Quân Tiễn vội vàng cười hì hì lôi kéo Quân Thụy nói: “Ca, người cũng đoán một chút, không nên để A Bích đánh bại nha!”

Quân Thụy cười không nói. Tầm tầm địa nhìn Tư Đồ Bích, hai người lại là bốn mắt chạm nhau, Tư Đồ Bích cong cong môi quay đầu đi hướng khác, ngón tay lắc lắc nói: “Ta đã biết, đáp án là ‘ hậu bất kiến lai giả (không thấy người đến nữa) ’”

“Vì sao lại như vậy?” Quân Tiễn hỏi.

“Tách ra mà nói, Vương phu nhân, phu nhân của đế vương là gì? Là hoàng hậu. Từ chối tiếp khách, đương nhiên là không muốn gặp mặt người khác, vậy là không thấy người đến nữa.” Nói xong, Tư Đồ Bích lại nhìn về phía Quân Thụy. Quân Thụy gật đầu tỏ vẻ khen ngợi, nhưng cũng đọc ra được thâm ý trong ánh mắt y. Mấy đại thân gần đây đều nháo loạn nói rằng muốn Hoàng đế lập hậu, hiện tại ngay cả Tư Đồ Bích cũng nhắc đến việc này đúng là khiến hắn có chút ngoài ý muốn. Rõ ràng là một người không quản việc ngoài thân, y thế nào lại quan tâm đến việc này rồi.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

17. Chương 17

Không được tự nhiên

Sự thật chứng minh, Tư Đồ Bích quả nhiên có một cái đầu thông minh tuyệt đỉnh, tất cả những câu đố Quân Tiễn cố ý chọn lựa để làm khó y đều bị thoả mái đoán ra, ngay cả câu đố khó nhất được mọi người trong hội hoa đăng xưng tụng thành vua câu đố y cũng có thể đoán được, thậm chí còn là giảng giải dễ hiểu, dẫn chứng cổ kim đầy đủ khiến người kinh ngạc. Bất quá Quân Thụy lại cảm giác được hôm nay Tư Đồ Bích có chút điểm cố ý khoe khoang.

Loại hành vi cố ý khoe khoang trước mắt Hoàng đế như thế này thực sự đủ nhàm chán.

Vốn mọi người còn đang chơi vui vẻ, không ngờ bầu trời lại đột nhiên hạ xuống một cơn mưa nhỏ, thời tiết thế này vào đầu mùa xuân ở Nghệ Đô vốn là vô cùng hiếm gặp, thế nên rất nhiều người ra ngoài không mang theo ô, bởi vậy đoàn người cứ thế chen chúc muốn theo đường cũ quay về. Chỉ là thật không nghĩ đến, trên đường hôm nay thật sự rất đông người.

“Hay là chúng ta cứ chờ một lát rồi hẵng đi, người bên ngoài thật sự rất đông.” Thị vệ đề nghị, “Tam gia, người nhiều không an toàn.”

“Được rồi” Quân Thụy gật gật đầu, nhìn nhìn bầu trời đêm mưa phùn thưa thớt, cơn mưa tuy rằng không lớn thế nhưng bởi vì thời tiết có điểm lạnh, mấy giọt nước khi chạm vào thân thể có chút khiến người run rẩy.

Nơi náu mưa các thị vệ tìm được chính là dưới mái hiên cửa sau của Thanh Mặc quán, Quân Thụy cẩn thận dắt tay Quân Tiễn bước qua, mưa đêm thấm vào người cũng không phải chuyện dễ chịu, ngàn vạn lần không nên khiến Quân Tiễn bị cảm đi.

“A Bích, người cũng đến đây đi.” Quân Tiễn vẫy tay bảo Tư Đồ Bích cùng qua đây, thế nhưng bọn thị vệ bởi vì muốn tránh người khác va chạm vào hai vị quý nhân kia nên đã đứng thành một vòng tròn hình cung vây người vào giữa. Mái hiên nơi này vốn cũng không lớn, trận thế được bày ra như vậy cũng chỉ vừa đủ chỗ cho hai người Quân Thụy và Quân Tiễn đứng song song cạnh nhau. Tư Đồ Bích cười cười, lắc đầu nói: “Không có gì, ta còn muốn đi thả mấy cái đèn Khổng Minh mà.” nói xong liền mang theo Cam Đường đi về phía bờ đê. Bởi vì trời mưa lại có chút gió lớn, số người đang đứng bên bờ đê rõ ràng ít hơn nơi này một chút, nhưng là Quân Thụy rõ ràng thấy được Tư Đồ Bích bị những người trên đường không ngừng va phải, cước bộ di chuyển có chút cực kỳ gian nan.

“Ca ca, A Bích thật sự là một quái nhân.” Quân Tiễn đột nhiên nói.

“Là quái như thế nào?” ánh mắt Quân Thụy vẫn như trước dừng lại trên người Tư Đồ Bích, nhàn nhạt đáp lời.

“Nói không nên lời, dù sao chính là có chút quái quái.” Quân Tiễn nói. Cậu đoán không ra tâm tư của Tư Đồ Bích, cậu luôn cảm thấy trong vẻ tươi cười của người kia còn cất giấu một chút gì đó, thế nhưng tốt cùng là đang cất giấu điều gì thì cậu thật sự không nói rõ được.

Tư Đồ Bích đứng bên bờ sông ngắm nhìn cái đèn Khổng Minh trên tay mình, bên ngoài mặt đèn được những nghệ nhân kia vẽ thêm không ít hoa văn tiên diễm, thoạt nhìn đúng là hoa mỹ đẹp mắt. Y gọi Cam Đường chạy đi tìm người mượn chút mồi lửa, cả hai cẩn thận dục dục cố gắng một hồi lâu mới đốt sáng được ngọn đèn Khổng Minh kia. Chẳng qua bởi vì có phong, ngọn đèn vừa bay lên một chút liền có vẻ lung lay sắp đổ, Tư Đồ Bích chăm chú dõi theo ngọn đèn không hề chuyển mắt, ngay cả khi bị những người đi đường vội vã đụng vào cũng dường như không hề có cảm giác. Cam Đường đang cố gắng hết sức che chở công tử nhà mình, hơi quay đầu lại liền thấy cảnh vị Hoàng đế cao cao tại thượng kia đang đứng dưới mái hiên phần chắn trò chuyện cùng đệ đệ nhà hắc, trong lòng Cam Đường thật sự cảm thấy rất không được thoả mái.

“Công tử, chúng ta trở về đi, nơi này gió lớn.” Cam Đường ngăn trở thêm một người đi đường đang chen lấn về phía này, tận hết chức trách cố gắng thủ hộ công tử gia nhà mình.

“Đợi ta thả xong cây đèn này cái đã.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói.

“Mấy ngọn đèn này tay nghề thợ chó chút quá kém! Chỉ sợ thả không lên được.” Cam Đường nhú mày nói.

“Đúng vậy, vẫn là nương cùng Uyển Tranh tỷ làm đèn tốt nhất, vừa đẹp lại dễ thả.” Tư Đồ Bích cười nói.

“Lục tiểu thư. . . .” Cam Đường muốn nói cái gì, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là ngậm miệng, nhìn thấy Tư Đồ Bích tựa hồ có chút mất hứng liền vội vàng nói sang chuyện “A, công tử, người xem mấy món ăn vặt này làm sao bây giờ? Gặp mưa liền nhão mất, không ăn được nữa rồi.”

“Ta mặc kệ, ” Tư Đồ Bích cười nói, “Dù sao ta ăn vào cũng không bị gì, người tự lo cho mình đi.” Nói xong liền vươn tay định đoạt lấy gói thức ăn trong tay Cam Đường, gấp gấp mở bao gói bên ngoài ra nhón lấy một khối bánh tinh xảo bỏ vào miệng. Cam Đường dở khóc dở cười: “Ồi! công tử của ta, người mở hết bao gói ra như thế không phải muốn khiến toàn bộ bị mưa ướt hết hay sao, như vậy tiểu nhân phải ăn như thế nào đây?”

“Người như thế nào lại ăn nhiều như vậy?” Quân Thụy không biết từ lúc nào đã đứng ở phía sau Tư Đồ Bích, vươn tay đoạt gói thức ăn không rõ tên trong tay y, ngửi ngửi một mùi ngọt nị, “Nhìn người gầy gò mảnh mai như vậy, không ngờ lượng thức ăn ăn vào lại nhiều đến thế.”

“Dân dĩ thực vi thiên nha, Tam gia.” Tư Đồ Bích hơi nhướn chân mày khẽ liếc hắt, nhìn thất biểu tình ngây thơ đáng yêu như thế Quân Thụy không khỏi phì cười: “Người ăn đích mấy thứ này làm sao có thể nói là thức ăn hàng ngày của bá tánh chứ? Huống hồ phân lượng người ăn vào cũng không khối khiến người ta lú lười đi.”

“Dù sao lại cũng không phải do ngài bỏ tiền.” Tư Đồ Bích cười, đoạt lấy đồ trong tay Quân Thụy cắn một ngụm thật lớn như đang ra oai, cũng không quay lại nhìn người kia chỉ xoay người dõi theo ngọn đèn Khổng Minh. Gió dần nổi lên, ngọn đèn không thể bay thẳng lên mà lại rơi xuống giữa sông, Tư Đồ Bích ngồi xuống lặng nhìn ***g đèn chậm rãi chìm dần vào mặt nước khe khẽ thở dài. Những ngọn hoa đăng trôi trên sông cùng mặt nước sóng sánh ánh lên trên người y khiến cho người ta có ảo giác toàn thân y đang phát sáng, cả người đều đang được ánh lửa màu quất chính ấm áp vây quanh.

“Thả đèn Khổng Minh có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Quân Thụy hỏi hắt.

“Đường như là có, nghe nói là có thể ước nguyện.” Tư Đồ Bích nhìn mặt nước không hề chuyển mắt, thuận miệng đáp lời, bộ dạng giống như không quá muốn giao tiếp với người khác.

“Cái gì mà đường như với nghe nói chứ?” Quân Thụy vừa tức giận vừa buồn cười, đi qua đi ngồi xuống bên cạnh y cùng ngắm mặt sông. Quân Tiễn đang đứng dưới mái hiên cũng cảm thấy vô cùng nhàm chán, bỏ mặc thị vệ ngơ ngác đứng đấy chạy đến ngồi giữa hai người họ. Kết quả là bên cạnh sông đào hộ thành xảy ra một cảnh tượng quỷ dị, đương kim thiên tử cùng Cửu Vương gia được mọi người tôn sùng còn có Ngự Sử đại nhân Tư Đồ Bích, ba người cùng nhau ngồi thành một hàng trên bờ đê, cả ba đều vô cùng nhàm chán ngắm nhìn mặt nước.

“A Bích, người đang có tâm sự.” Quân Tiễn đột nhiên nói. Tư Đồ Bích cùng Quân Thụy đều sững sốt, cả hai giương mắt nhìn Quân Tiễn.

“Cửu gia, tại sao lại nói lời này?” Tư Đồ Bích cười cười, nhìn nhìn Quân Tiễn, lại nhìn nhìn Quân Thụy, trong ánh mắt mơ hồ còn pha chút mất mát thản nhiên, khiến người ta khó thể rời mắt.

“Cảm giác, A Bích chắc không biết đâu, tuy đầu óc của ta không được nhanh nhạy lắm, nhưng trực giác vẫn luôn rất chuẩn nha!” Quân Tiễn nhìn chằm chằm vào Tư Đồ Bích, còn dùng bả vai đẩy đẩy Quân Thụy bên cạnh gấp gấp bổ xung, “Ca ca, ca nói xem đệ có nói dối không?”

“Trời mưa lớn rồi.” Quân Thụy thản nhiên mở miệng, theo thói quen dùng tay che đầu cho Quân Tiễn, đem cậu kéo sát vào lòng, giúp cậu che mưa chắn gió, sau đó còn quay lại nói với Tư Đồ Bích, “Người cũng đến dưới mái hiên trú đi, ta bảo bọn họ thử hỏi một chút xem có thể tiến vào hậu viện kia tránh mưa không.”

Quân Thụy nâng nâng cằm chỉ vào cánh cửa nhỏ khuất dưới mái hiên, Tư Đồ Bích thuận theo ánh mắt của hắn nhìn qua không khỏi mỉm cười: “Tam gia, chỗ đó tiểu nhân thật sự không dám vào.”

“Làm sao nữa?” Mưa càng lúc càng nặng hạt, Quân Thụy nhìn y phục trên người Tư Đồ Bích đã muốn ướt hết cả, mấy nơi trên đầu vai đã có vài đốm màu sậm đi, không hiểu tại sao lại cảm thấy rất phiền lòng, sắc mặt cũng âm trầm hơn vài phần.

“Bước vào nơi đó, tiểu nhân chỉ sợ không khéo sẽ phải rước lấy tai họa thôi.” Tư Đồ Bích cười tủm tỉm nói.

“Cái gì tai họa với không tai họa, ta đã bảo thì người cứ đi!” Quân Thụy không kiên nhẫn, xoay người muốn kéo y theo nhưng Tư Đồ Bích lại hơi dịch nhẹ sang bên cạnh, Quân Thụy chỉ chạm được vào mu bàn tay đã cảm thấy được cơ thể y bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

“Người có đi hay không?” Quân Thụy tức giận gắt nhẹ một tiếng. Tư Đồ Bích trừng lớn mắt sừng sốt, một đôi con ngươi màu lục không ngừng gợn sóng, dưới ánh hoa đăng nhàn nhạt lấp lánh tia sáng khó hiểu.

“Đi nhanh!” Quân Thụy lại quát một tiếng, lại lần nữa vươn tay kéo y theo, lần này Tư Đồ Bích không lẩn trốn mà tùy ý để hấn kéo mình sải bước về phía mái hiên. Bàn tay Quân Thụy khí lực rất lớn, trong lúc gấp gáp quên mất không chế nắm chặt cổ tay y, kéo y nghiêng ngã lao đảo chạy về phía trước. Trước mặt bọn họ còn có không ít người qua đường chen lấn bỏ chạy, Quân Thụy một bên nắm tay Tư Đồ Bích, một bên ôm lấy vai Quân Tiễn, lại còn phải thường xuyên ngăn cản những người chạy va vào họ, tuy rằng vẫn đang lôi kéo Tư Đồ Bích nhưng lại không đánh mất lực chú ý đặt trên người Quân Tiễn, trước sau vẫn bảo hộ cậu vô cùng tốt.

Quả nhiên vẫn một người ôn nhu. Tư Đồ Bích nhìn thấy hấn đích bóng dáng, không có tới từ địa nghĩ tới những lời này.

Đám tùy tùng bước đến gõ cánh cửa nhỏ kia, nhưng không ngờ người ở bên trong sau khi cao giọng nói vọng ra một câu “Cửa sau không thể mở, thỉnh quan khách đi đến đại môn” liền không hề phản ứng thêm gì. Đám thị vệ Hoàng cung đã bao giờ phải chịu loại thái độ thế này? Chỉ là bọn hấn lại không dám nói ra thân phận của mình, đành phải phần hân nhìn cánh cửa vẫn đang đóng chặt kia, ảo não nói với Quân Thụy: “Tam gia, không thì chúng ta dỡ cánh cửa này xuống?”

“Phì.” Tư Đồ Bích thật sự nhịn không được cười rộ lên, Quân Thụy tức giận trừng mắt nhìn y, lên giọng quát lớn: “Người cười cái gì?”

Tư Đồ Bích vỗ tay nói: “Cận vệ Hoàng gia lại vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà muốn dỡ cửa nhà của người ta xuống, việc này mà truyền ra thì chính là chuyện cười không nhỏ rồi, huống hồ nơi này còn là cửa sau của tiểu quan quán nổi danh nhất Nghe Đô. Sau này tiểu nhân chỉ cần thường xuyên đi theo bên cạnh tam gia hấn là có thể nghe thêm không ít chuyện thú vị như thế, biến thành cổ sự bán cho những kẻ thuyết thư ở trà lâu tửu quán không chừng còn có thể kiếm được nhiều hơn bổng lộc do triều đình phát xuống ấy chứ.”

Quân Thụy có chút ghen hòng chỉ đành trừng mắt nghiêm mặt nhìn y, nhãn tuyến lại như có như không dừng trên đôi tay đang vỗ vào nhau của người đối diện, cổ tay vừa rồi bị hấn kéo bây giờ đã hiện ra một vòng hồng ngân chói mắt. Tư Đồ Bích luôn khiến cho Quân Thụy cảm thấy được có một loại cảm giác đầm ấm đáng yêu, mà loại cảm giác này lại khiến hấn không ngừng muốn gây sức ép cho y, thật sự là vô cùng mâu thuẫn.

Thị vệ thấy Quân Thụy không nói lời nào cũng không dám nhắc lại đề nghị ngu xuẩn phá cửa đi vào kia nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh cúi đầu chờ chỉ thị của bề trên.

“Trong đầu của người thế nào lại chứa nhiều thứ méo mó như vậy? Lúc trước ở trước mặt Quân Thụy cũng là bộ dạng khiến người chán ghét như thế sao?” Quân Thụy không khỏi hỏi, “Như vậy làm sao có ai có thể chịu nổi người. “

“Chịu không nổi thì cứ để tiểu nhân đi theo Thái ca cùng nhau sung quân đến Kiếm Châu, lưu tiểu nhân lại nơi này làm gì.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng phản bác.

“Đích xác, người khiến người ta chán ghét như vậy, đúng là cũng chỉ có người tính tình tốt như Quân Thái là có thể chịu nổi người. ” Quân Thụy nói.

“Đa tạ Tam gia khích lệ.”

“Ai khen người mà lại ở đó không biết xấu hổ ?” Quân Thụy có chút nổi giận, trước Tư Đồ Bích có chút ý tại ngôn ngoại nói đây là cửa sau của tiểu quan quán đã khiến cho hấn có chút không vui, bây giờ lại thêm một câu như thế đúng là chẳng khác gì lửa cháy lại đổ thêm dầu. Rõ ràng chỉ là một việc rất nhỏ, hấn vốn

chỉ muốn nói vài câu để cho đối phương biết điều mà thu liễm lại một chút tính tình, không ngờ lại có thể biến thành thế này.

“A, những lời này nói đến cùng thì, ta có biết xấu hổ hay không chẳng lẽ còn phải đợi Tam gia đồng ý sao?” Tư Đồ Bích liếc nhìn hắn một cái, vẻ mặt của đối phương đúng là đang nổi giận dùm dùm, nộ hỏa lâm đầu.

“Ca ca.” Quân Tiễn lôi kéo góc áo Quân Thụy, vẻ mặt trẻ con như thế của Quân Thụy khiến cậu không thể thích ứng, vội vàng muốn mở miệng khuyên giải. Chính là không ngờ hành động này lại cơ hồ bị phản tác dụng, Quân Thụy giận dữ thốt ra: “Như thế nào lại không cần ta đồng ý? Người tự mình ngấm lại thân phận cho kỹ, bất quá cũng chỉ giống như những tiểu quan ở nơi này mà thôi, cuối cùng cũng chỉ để người đùa giỡn. Điểm bất đồng chỉ là đám tiểu quan kia phải phục vụ rất nhiều khách nhân, còn người thì lại phục vụ chuyên biệt. Trước kia là Quân Thái, hiện tại là ta, ta không nói sai đi?”

“Người không được nói xấu Thái ca!” Tư Đồ Bích đột nhiên rống lên một tiếng, những người đang trú mưa bên cạnh đều hướng mắt sang nhìn y. Chẳng qua Quân Thụy đang đứng rất gần y, có thể đem toàn bộ vẻ mặt của y nhìn thấy rõ ràng, Tư Đồ Bích trừng lớn đôi mắt, sống mắt màu lục nổi lên dữ dội trong ánh mắt ấy tựa hồ như đang tìm ẩn điều gì rất to lớn. Tư Đồ Bích gằn giọng thốt ra từng chữ: “Người có tư cách gì so sánh với Thái ca!”

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

18. Chương 18

Vô tình

Mắt thấy hai người mâu thuẫn càng ngày càng gay gắt, Quân Tiễn vội vàng kéo kéo ống tay áo của Quân Thụy. Phải biết rằng mỗi lần Quân Thụy nổi giận đều vô cùng lợi hại khiến Quân Tiễn thực sự rất sợ hãi, bất quá cũng đã rất lâu rồi cậu không nhìn thấy ca ca phát hỏa, lần cuối cùng cũng đã là thật nhiều năm trước đây. Là người trong Hoàng gia, mỗi người đều phải học được cách che giấu bản tâm của mình, qua nhiều năm như vậy Quân Thụy đã luyện ra được bản lãnh sống gió không sờn, hiện tại cư nhiên lại có thể vì một Tư Đồ Bích nhỏ nhỏ mà nổi trận lôi đình như thế, không biết phải nói là vạn hạnh hay là bất hạnh đây.

Quân Thụy cố gắng nén lại cơn giận chỉ là cười lạnh nói một câu: “Tư Đồ Bích, người giỏi lắm!” Nói xong thì hai người đều không tiếp tục nhìn mặt đối phương thêm nữa, dưới mái hiên chỉ còn âm thanh nước mưa tí tách rơi. Mưa càng lúc càng lớn, tiếng giọt nước vỗ trên mái hiên tạo ra thanh âm thanh thúy, nước mưa men theo mái hiên chảy thành từng dòng nhỏ. Quân Thụy dùng thân thể của mình che mưa cho Quân Tiễn, thế nhưng cách này cơ hồ cũng sắp không xong, bởi vì y phục sau lưng của y đều đã ướt đẫm cả rồi, đường đường thiên tử của vương triều Đại Thích lại có ngày lưu lạc đến mức này thật sự khiến người không nỡ nhìn thẳng.

“Tam gia, nô tài đã phái người quay về gọi mã xa, rất nhanh sẽ có người đến đón.” Một thị vệ trông có vẻ là thủ lĩnh khom người trước mặt Quân Thụy nhỏ giọng bẩm báo.

“Tam gia, người rời nhà cũng xa như vậy rồi, trên đường lại có không ít người, chờ mã xa đến đây chúng ta đều ướt sũng hết cả.” Tư Đồ Bích nhỏ giọng nói.

“Chẳng lẽ người có biện pháp tốt hơn?” Quân Thụy khinh miệt hỏi.

“Ta xác thực có biện pháp tốt.” Tư Đồ Bích hơi xích lại gần hắn, dùng ngữ điệu đùa cợt lên tiếng, “Trong hý kịch chẳng phải cũng thường diễn thế này sao? Đại hiệp gặp rủi ro, ngã vào cửa một gia đình nào đó,

tiểu thư trong lúc vô tình cứu giúp, sau đó lại là một đoạn giai thoại.”

“Người vẫn còn có tâm tư nói đùa!” Quân Thụy hừ một tiếng, dùng khoeo mắt liếc nhẹ bả vai đang lạnh run của Tư Đồ Bích.

“Ai nói ta đang đùa giỡn?” Tư Đồ Bích giống như là sợ lạnh nên lại xích lại gần thêm một chút, cũng có thể y chỉ đơn thuần muốn đứng gọn vào trong để khỏi bị nước mưa tạt đến, “Đây vốn chính là biện pháp tốt nhất rồi. Tam gia, nếu không ngài cứ cố diễn một chút vai đại hiệp gặp nạn này đi, biết đâu mở cửa nghênh đón lại có thể là một mỹ nam tử nữa đây!”

Quân Thụy cũng lười để ý đến, cứ tùy tiện để y nói đến thao thao bất tuyệt, chỉ là đến khi Tư Đồ Bích cố gắng đứng xích vào thêm một chút đến mức gần như dựa hẳn vào trên người hắn, thì có chút không kiên nhẫn lấy khủy tay chọc chọc đối phương, nhẹ giọng mắng: “Đừng nói mê sảng nữa được không?”

“Người vẫn còn chưa tin sao” Tư Đồ Bích bị hắn chọc đến lung lay, sau khi đứng vững rồi vẫn tiếp tục nhẹ giọng nói, “Như thế nào lại có thể không tin chứ. Câu chuyện này thật sự rất. Cảm động.”

Tư Đồ Bích dứt quãng nói xong câu đó thì thân thể đang tựa vào cánh cửa cũng chậm rãi trượt xuống, người phản ứng trước tiên chính là Cam Đường, gã tiểu tử nho nhỏ như gã này giờ đứng trước Hoàng đế vẫn còn có chút run sợ nên thủy chung không dám nói lời nào, chỉ ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tư Đồ Bích yên lặng cúi đầu nhìn chằm chằm xuống chân mình. Tuy gã đã sớm phát hiện công tử nhà mình cả người lạnh đến phát run, nhưng vừa rồi màn đấu võ mồm giữa công tử và Hoàng đế lại khiến gã sợ hãi đến quên cả trời đất.

“Công tử.” Cam Đường ném gói thức ăn trong tay xuống muốn ôm lấy Tư Đồ Bích, thế nhưng bởi vì gã cũng chẳng mấy cường tráng nên chỉ có thể nâng y dựa vào góc tường, tránh cho y ngã xuống bị thương.

Tư Đồ Bích còn miễn cưỡng có chút ý thức, ánh mắt mơ hồ nhìn thấy Quân Thụy vẻ mặt nghiêm trọng đang ngồi trước mặt mình, yếu ớt nói: “Bệ hạ. Người làm sao lại không tin Thật sự.”

Câu nói kế tiếp Quân Thụy không thể nghe được rõ ràng bởi vì Tư Đồ Bích đã ngã sấp lên người của hắn, nhiệt độ trên người dù cách một lớp quần áo cũng đã nóng đến mức khiến hắn giật mình. Quân Thụy âm thầm lắc đầu, xoay người một phen ôm lấy y đi đến bên cạnh cánh cửa kia, dùng chân đạp mạnh một phát, gọi lớn vào bên trong: “Làm phiền mở cửa cho bọn ta, có người đột phát bệnh cấp tính, xin chủ nhân để chúng ta đi vào trú mưa một chút!”

Tư Đồ Bích đã nằm mộng một giấc mộng thật dài, trong mộng y đơn độc lê bước trong sa mạc vô cùng nóng bức, phía trước loáng thoáng có thể thấy được thân ảnh của mẫu thân và Quân Thái, y vội vàng muốn tiến nhanh về phía trước nhưng dưới chân đều toàn là cát lún nóng bỏng, bước xuống một bước liền cơ hồ không nhấc chân lên được, thậm chí y muốn giữa được thăng bằng cũng đã rất khó khăn. Y xiêu vẹo ngã bệt xuống mặt cát, mỗi địa phương trên thân thể đều nóng đến khó thể chịu đựng, mỗi khớp xương đều đang kêu gào đau nhức bức người. Chỉ là mẫu thân cùng Quân Thái đều đang thản nhiên bước về phía trước, hai người họ căn bản không hề chú ý đến y đang giãy dụa ở phía sau, cái cảm giác đơn độc bị bỏ rơi đó khiến Tư Đồ Bích gần như muốn điên cuồng la hét.

Không lâu sau đó có một nam nhân cưỡi ngựa đang tiến gần đến đây, thân ảnh của người nọ giữa nhiệt độ không khí nóng rực này thật giống như ảo ảnh quỷ dị không ngừng lắc lư, không thể nhìn rõ. Tư Đồ Bích dùng tay che ở trước mắt, cẩn thận nhìn kỹ người đang tiến đến nhưng không hiểu làm sao nhìn thế nào cũng không rõ, duy chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được thân thể cao lớn cùng vòm ngực dày rộng của đối phương.

Người nọ chậm rãi nọ đến gần, vẫn ngồi trên lưng ngựa vênh vác nhìn y, ánh mắt tràn đầy tình tự bốn cột, Tư Đồ Bích ngẩng đầu hít mắt nhìn hắn, đánh giá nam tử đang từ trên cao nhìn xuống chính mình. Khuôn mặt anh tuấn, đôi mày thâm thúy, làn mi đen sậm, làn da thuần một màu tiểu mạch khỏe mạnh rõ ràng mình xác xuất thân nhiều năm quân lữ của người trước mặt

ngồi trên lưng ngựa vênh vào tự đắc địa nhìn thấy hấn, trên mặt tràn đầy đùa cợt đích biểu tình. Tư Đồ Bích híp mắt ngẩng đầu nhìn hấn, xem này nhìn xuống chính mình đích nam tử, anh tuấn đích khuôn mặt, thâm thúy đích mặt mày, đen đặc đích lông mi, làn da là nhỏ mạch màu đích, đó là nhiều năm quân lữ cuộc sống căn cứ chính xác minh. Người nam nhân đang đứng trước mặt y lúc này có diện mạo thực nghiêm túc, thực uy nghiêm, nhưng ở trước mặt đệ đệ lại thực ôn nhu khoan dung, đây chính là vị hoàng đế trước sau bất nhất luôn thích đùa vò y —— Quân Thụy.

“” Tư Đồ Bích nhẹ giọng gọi hấn. Hiềm rằng gió quá lớn, ngay cả chính bản thân y cũng không nghe rõ đến tột cùng đã gọi những gì, chỉ thấy tiêu ý trào phúng trên mặt y càng lúc càng đậm, lạnh lùng nhìn về phía này rồi ngênh ngang thúc ngựa mà đi.

Thời điểm Tư Đồ Bích tỉnh lại trời cũng đã sắp sang, xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ duy có âm thanh hạt mưa rơi xuống tí tách trên bề cửa sổ biếng nhác mà lặng lẽ. Trong chốc lát Tư Đồ Bích thoáng cảm thấy hoảng hốt, y nương theo ánh sáng của ngọn nến đang được thắp trên thư trác gần đó mà nhìn một vòng xung quanh, ánh sáng ngọn nến cũng không thật sự quá tốt khiến y phí hết một phen tâm sức cũng không nhận ra được gì, hốt nhiên một bóng người giữa ánh nến chập chờn lay động chậm rãi tiến đến.

Tư Đồ Bích xoay người nhìn về phía bóng dáng mơ hồ kia, y nhìn thấy được Quân Thụy đang tà tà tựa vào ngọa tháp bên cạnh cửa sổ, trước mặt là một cái bàn nhỏ chất đầy tấu chương vẫn chưa được phê duyệt, hấn cứ thế ngồi trước ngọn nến chăm chú đọc tấu chương, thỉnh thoảng còn dùng cây bút trên tay phê vài nét lên bản tấu.

Tư Đồ Bích thở dài, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, chúng ta là bị Thanh Mặc quán đuổi ra ngoài sao?”

Quân Thụy buông tấu chương nhìn qua, cười nói: “Làm sao ngươi biết được??”

“Thanh Mặc quán chủ cũng là một người kiệt ngạo, vi thần vừa bắt vừa giết người của hấn, hấn khẳng định sẽ không hoan nghênh vi thần rồi.”

“Đúng vậy. Vốn đã vào đến nơi, nhưng lại nhanh chóng bị đuổi ngược trở ra, dù bọn thị vệ có nói thế nào cũng không chịu mở cửa. Trẫm còn nghe được Thanh Mặc quán chủ ở bên trong chửi bậy, nói cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây cũng sẽ không mở cửa.” Quân Thụy ý cười càng sâu, nhìn chăm chăm Tư Đồ Bích nói, “Thanh Mặc quán chủ còn nói, nếu Tư Đồ đại nhân còn dám đến, nhất định phải dùng chổi quét ra ngoài, nói được thì làm được.”

“A. Thanh Mặc quán chủ kia quả nhiên là một người có cá tính.” Tư Đồ Bích cũng cười, giống như chuyện Hoàng đế đang nói hoàn toàn không phải là chuyện của y mà chỉ là một cố sự xa xôi không quan hệ gì cả.

“Tư Đồ Bích, ngươi thật sự đã bắt người của hấn sao?” Quân Thụy nói.

“A.” Tư Đồ Bích vừa cười cười, “Chuyện này còn không phải là vì để hoàn thành nhiệm vụ bệ hạ giao phó sao?”

“Chính là, muốn hoàn thành việc Trẫm giao phó cũng còn rất nhiều cách, ngươi lại chọn ngay phương thức cực đoan nhất.”

“Nếu không như thế, Trương Thái sư làm sao lại có thể rơi đài nhanh chóng vậy? Bệ hạ, đó là chiêu rút củi dưới đáy nồi. Loại văn nhân giống như Trương Thái sư vốn là nhát gan lại háo sắc, còn không biết xấu hổ mà ở nơi nơi trưng ra bằng hiệu phong độ nho nhã, dùng tội danh như thế sửa trị lão là hữu hiệu nhất. Thậm chí còn không cần nghĩ đủ biện pháp tra ra những bằng chứng lão ăn hối lộ trái pháp luật, chỉ cần dùng thi thể của hai thiếu niên bị hành hạ đến chết là đã đủ phá hoại toàn bộ tôn nghiêm của lão.” Tư Đồ Bích nghiêm túc nói.

“Ngươi đã hại chết hai thiếu niên vô tội.” Quân Thụy bình luận.

“Đúng vậy” Tư Đồ Bích dừng lại một chút, rồi có chút dăm chiêu lên tiếng, “Chính là những người hy sinh vì mưu đồ chính trị cho đến nay vốn đâu chỉ một hai người, nhất tướng công thành vạn cốt khô không phải là chuyện người đã quen nhìn rồi sao?”

Tư Đồ Bích nghiêng đầu nhìn Hoàng đế, dùng ánh mắt không hề sợ hãi mà thốt ra từng chữ: “Bệ hạ, ngài có dám nói ra, ngài vì chuyện xưng đế đã hy sinh bao nhiêu nhân mạng?”

“Trẫm cảm thấy chúng ta không giống như đang thảo luận chuyện nhân mạng mà đang thảo luận xem hôm nay ăn gì. Tư Đồ Bích, vì cái gì người có thể đem nhân mạng nói đến nhẹ nhàng bằng quơ như thế?” Quân Thụy nhìn thẳng đối phương, dùng một đôi mắt như muốn nhìn xuyên qua người đối diện để nhìn y.

“Bệ hạ, vi thần và ngài đều cùng là một loại người, nhân mạng đối với bọn ta thì tính là gì? Ngài không phải cũng đã dùng hơn bốn trăm nhân mạng của Tư Đồ gia đến áp chế vi thần sao? Nếu vi thần làm người mất hứng, người chỉ cần mở miệng nói một câu, cao thấp mấy trăm nhân khẩu kia của Tư Đồ gia liền ‘răng rắc’ một tiếng, đầu rơi xuống đất.”

Tư Đồ Bích nói xong, không khí giữa hai người lại lâm vào trầm mặc, khắp cả không gian chỉ còn nghe thấy tiếng mưa rơi hợp cùng với sự lay động của ánh nến, thật sự rất dụ người thêm ngủ. Tư Đồ Bích nhắm mắt lại nằm nghỉ thêm trong chốc lát, sau đó lại chậm rãi mở miệng nói: “Bệ hạ, ngài có thích ai không?”

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Quân Thụy có chút đề phòng, hai người vừa rồi con đang thảo luận chính trị cùng nhân mạng, thế nào thoát cái lại nói đến tình ái rồi.

“Mấy hôm trước chúng đại thần đều rất nhiệt tình đề nghị bệ hạ tuyển phi, cho nên vi thần rất muốn hỏi một câu, bệ hạ đã có người trong lòng hay chưa?”

“Có thì thế nào, không có lại thế nào?”

“Nếu bệ hạ thực sự đã có người trong lòng, như vậy có phải ngài nên tuyển nàng làm phi hay không? Nàng có thể chấp nhận hậu cung ba nghìn giai lệ sau này của ngài hay không? Vi thần thật sự cảm thấy, nếu thật long thích một người hẳn là nên toàn tâm toàn ý đối xử thật tốt với nàng, chứ không phải để nàng phải sống cùng một đoàn thể thiếp khác, khiến nàng thời thời khắc khắc phải trải qua cùng hứng chịu cảm xúc ghen tỵ oán hận.” Tư Đồ Bích chậm rãi nói, ánh mắt của y thủy chung vẫn nhìn thẳng vào sa trường màu mình hoàng trên đầu mình. Đây là long sàng của thiên tử, nếu Hoàng đế thật sự tuyển phi, không biết về sau sẽ còn có bao nhiêu nam nữ có thể nằm ở nơi này cùng hân vu sơn tằm nhạc¹.

“Trẫm tuyển phi, không phải vì thích hay không thích, mà là cần hay không cần.” Quân Thụy nói, “Chỉ cần đám phi tử này, thậm chí là Hoàng hậu có thể ở trong hậu cung thành thành thật thật là được.” “

“Bệ hạ thật sự là một người vô tình.” Tư Đồ Bích hoảng hốt nói.

“Vô tình sao?” Quân Thụy hỏi lại, sau đó đột nhiên cười rộ lên, “Những lời này từ trong miệng người nói ra thật sự có chút khiến người ta buồn cười! Tư Đồ Bích, chẳng lẽ người thực sự cho là Trẫm không biết gì sao? Lúc người còn ở bên Quân Thái đã giúp hân giết bao nhiêu người như thế nào, còn có ẩn tình khi người làm chủ thẩm xét xử Trương Thái sư, những việc đó Trẫm đều biết rất rõ ràng. Tư Đồ Bích, người hiện tại nói ta vô tình? Rốt cuộc là ta vô tình hay là người vô tình?”

1/ Vu sơn tằm nhạc: Chỉ chuyện mây mưa chăn gối. Tích từ, đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Tàu. Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đấy, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

– Chẳng hay ái khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

– Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phi nguyên mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoang thoảng đâu đây. Mong đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Triền Viên.

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

19. Chương 19

Ôn nhu

Hoàng đế hỏi Tư Đồ Bích, rốt cuộc là người vô tình hay là ta vô tình. Nghe được một câu như thế Tư Đồ Bích đột nhiên cảm thấy thật vui vẻ, loại cảm giác này có lẽ cũng không thể gọi là vui vẻ, thế nhưng y lại cảm thấy tâm tình của mình đột nhiên trở nên rất tốt, sau đó rất muốn cười: “Có lẽ chúng ta đều thực vô tình, bệ hạ của ta.”

“Người có người trong lòng sao?” Quân Thụy đột nhiên hỏi, nói xong câu đó hắn dùng ánh mắt chuyên chú nhìn vào Tư Đồ Bích, loại ánh mắt giống như đã chuyên chú trăm mặc nhìn ngắm đối phương từ rất lâu rồi. Ngoài cửa sổ đột nhiên có thanh âm gió lớn thổi qua, tiếng cửa sổ va đập loạt xoạt cùng hạt mưa dày đặc rơi xuống mặt đất rồi lại quay về bình tĩnh. Chỉ một đoạn thời gian ngắn như vậy, nhưng Quân Thụy rõ ràng cảm giác được trong lòng mình giống như sinh ra rất nhiều loại cảm xúc bất đồng.

“Vì thần đương nhiên đã có người trong lòng, bệ hạ.” Tư Đồ Bích thần nhiên nói.

“Thích ai? Là Quân Thái sao?” Quân Thụy tiếp tục hỏi sâu hơn, hắn cũng có chút không rõ ràng lắm vì cái gì mình đột nhiên lại hiếu kỳ với việc riêng của Tư Đồ Bích như thế. Có lẽ bởi vì điều đang được che giấu thật sâu dưới sông mắt xanh thẳm của y chẳng.

“Không, không phải Quân Thái. Thái ca là thân nhân của thần, thần đối với ca ấy rõ ràng là thân tình sâu đậm.” Tư Đồ Bích chậm rãi ngồi xuống, trên người y hiện giờ chỉ mặc duy có một tầng trung y màu trắng mỏng manh, bờ vai bên trong lớp áo giống như có điểm đơn bạc đến lợi hại, một đôi bàn tay bạch ngọc như có như không lộ ra bên ngoài ống tay áo, thoát nhìn giống như một điểm hồng nhàn nhạt nổi bật lên khỏi bức tranh sơn thủy mực tàu đơn điệu.

“Người thích ai?”

“Người thần thích, thực ôn nhu nhưng cũng rất tịch mịch.” Tư Đồ Bích châm chọc một chút, tiếp tục nói, “Người đó còn là một người có tâm tư tinh tế nữa.”

“Thật không? Đó đúng là một người đầy mâu thuẫn mà.” Quân Thụy cười nói, “Người đó có biết bây giờ người đã là cảm luyến của Trầm không? Nếu đã biết, còn có thể thích người sao?”

“Người đó không biết tình cảm của thần.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, có một chút thần sắc tịch mịch chợt lóe qua, “Người đó không biết. Hết thủy đều do thần đơn phương tình nguyện, tự làm tự chịu.”

“Những lời này nghe thật thương cảm.” Quân Thụy lắc đầu, “Bất quá nếu người đó biết người là một kẻ mặt mày đẹp dễ bụng dạ ngoan độc, đại khái chắc cũng không dám yêu thích người đâu?”

“Đúng vậy.” Tư Đồ Bích thở dài thật sâu, lại ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn sa trường trên đầu mình, ngữ khí pha chút bi thương nhẹ giọng nói, “Ai dám thích ta chứ? Nói không chừng chẳng biết lúc nào lại bị ta hại chết Hoặc là. Giống ta trở thành một kẻ đoản mệnh. Sẽ không tốt lắm.”

“Có câu nói, người tốt sống không thọ, tai họa di ngàn năm. Tư Đồ Bích, ta rất tin tưởng người có thể trường mệnh bách tuế.” Quân Thụy chế nhạo nói.

“Tạ ơn bệ hạ chúc lành.” Tư Đồ Bích đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, ngay cả ánh mắt cũng loàn cả lên khiến cho cả người y giống như bừng sáng, thật sự là xinh đẹp không thể nào tả hết, “Thần còn phải vì bệ hạ cúc cung tận tụy đến chết không sờn, làm thế nào lại có thể chết sớm chứ?”

Mưa đêm vẫn lẳng lẳng giăng phủ, thanh âm giọt mưa rơi xuống đã hầu như bị tiếng nhẹ giọng rên rỉ trong phòng thay thế mất. Ánh sáng mờ nhạt của ngọn nến chập chờn khiêu động, hai bóng người dây dưa cùng nhau trong sa trường màu minh hoàng cũng tại ánh sáng mờ ảo đó không ngừng nhảy múa.

Làn da của hai người hoàn toàn là hai màu sắc khác biệt, cơ thể của Quân Thụy bởi vì trường kỳ theo đuổi cuộc sống quân lữ mà trở nên ngăm đen khô vĩ, áp đảo trên thân hình tinh tế tuyết trắng của Tư Đồ Bích càng khiến y thêm nét nhu nhược yêu diễm. Quân Thụy rất dễ dàng nắm bắt mắt cá chân của Tư Đồ Bích nâng lên cao, răng men theo làn da mịn màng cắn lên đùi trong của y, làn da Tư Đồ Bích bóng loáng nhẵn nhụi, lại bởi vì có chút sốt nhẹ mà mang theo độ ẩm phồng tay làm người trầm luân. Quân Thụy khó được một lần ôn nhu ôm lấy lưng y, rải những dấu hôn nhỏ vun từ đùi lên đến bụng, rồi lại lên đến ngực, tiếp theo còn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu đùa hai tiểu quả đỏ hồng kiều diễm kia, rất nhanh liền thỏa mãn nhìn thấy hai tiểu quả đó bị mình gặm đến cứng rắn hẳn lên.

Quân Thụy một tay vòng qua thắt lưng của Tư Đồ Bích, một tay xoa nắn ngọc hành đã nửa cương của y, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve như thể đã nge được tiếng hừ nhẹ hưởng thụ của Tư Đồ Bích. Quân Thụy ngẩng đầu nhìn người trong lòng mình, thực hưởng thụ thưởng thức biểu tình mờ mịt, đôi mắt ngấn nước dâng lên những tia sóng xanh yếu ớt của y, phối hợp với đôi môi mỏng hơi hé mở thì lại càng giống một khối thủy tinh xinh đẹp yếu ớt.

Quân Thụy đặt một cái gối xuống dưới lưng Tư Đồ Bích, với tay vào một ngăn ngăn trên đầu giường lấy ra một cái hộp nhỏ, lại từ trong hộp đó đào ra một khối dầu trơn trắng mịn vẽ loạn vào nơi riêng tư của y, ngón tay tiến nhập vào thân thể ấm nóng kia khuấy đảo qua lại, đến khi cảm giác được nội bích căng khít kia hé ra một không gian nho nhỏ tựa hồ đang mời gọi. Quân Thụy mới khấn cấp nâng vật đã sớm cứng rắn của mình lên, chậm rãi mà kiên quyết tiến nhập vào trong cơ thể người bên dưới, đàn áp những vận vẹo bất an của người kia mà chậm rãi trừu cảm.

“A.” thanh âm của Tư Đồ Bích tuy rằng bén nhọn nhưng lại run rẩy yếu ớt như thiêu thân, chỉ khe thốt ra một tiếng như thế y liền cắn chặt làn môi, nhũn mảy cổ nhện. Chẳng qua mặc dù biểu tình trên mặt là thống khổ kịch liệt nhưng lại không có quá nhiều giãy dụa, mà tựa hồ như còn có chút hưởng thụ không lời. Quân Thụy đẩy nhanh thêm tốc độ xâm nhập, bàn tay không ngừng vuốt ve châm lửa trên người y, lại cúi đầu bắt lấy đôi môi mỏng nọ, thâm nhập thật sâu vào khoang miệng quăn lấy cái lưỡi yếu ớt không ngừng trêu, quyết không để y tiếp tục cắn vào môi mình.

“Ừm.” thanh âm của Tư Đồ Bích chậm rãi trở nên mềm nhẹ, tiếng thở dốc cũng dần sâu hơn, nhẹ nhàng nâng lên thân thể của mình chờ đợi sự xâm nhập từ Quân Thụy. Làn da tuyết trắng dần dần nhiễm lên sắc thái *** kia khiến cho Quân Thụy hưng phấn không thôi, một lần lại một lần hung hăng trừu sáp phát ra âm thanh kịch liệt. Mà tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích lại càng lúc càng lớn, thẳng đến về sau dần biến thành tiếng kêu to liên tục, cái cổ thanh mảnh duyên dáng ngửa ra sau, thân thể cơ hồ bám dính vào trước ngực Quân Thụy, Quân Thụy chỉ kịp cảm thấy một cổ nhiệt lưu mãnh liệt từ trên hông hướng thẳng xuống phía dưới, một nhịp vọt mạnh đã đạt đến đỉnh điểm khoái lạc.

“Tư Đồ Bích.” Quân Thụy điều hô hấp của mình, chậm rãi hỏi y “Người trong lòng vừa rồi người nói là ai?”

“Hử.” Tư Đồ Bích dường như có chút hoảng hốt, thất thần nhìn Quân Thụy, có chút giống như không kịp nhận thức.

“Người trong lòng người, có phải chính là Trầm không?”

“Cái gì là ai?” Tư Đồ Bích mông lung mở miệng, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười hiện tại của y hoàn toàn không mang theo cảm xúc khác lạ hay ý tứ gì đặc biệt, chỉ đơn thuần là một nụ cười vui vẻ. Y nhìn chằm chằm Quân Thụy không hề chuyển mắt, mở miệng dường như muốn nói điều gì đó, nhưng ánh mắt lại dần dần trở nên trong suốt, ý cười trên môi cũng càng sâu. Cứ nhìn như thế thật lâu mới chậm rãi mở miệng: “Kỹ thuật trên giường của bệ hạ càng ngày càng tốt, đây có thể coi như một mặt ôn nhu của người hay không?”

“Không muốn nói?” Quân Thụy nhíu mày, vẻ mặt tràn đầy tà khí, thoát nhìn thật sự tuần mỹ vô cùng.

“Bệ hạ, thần hần là đến lúc nên trở về, còn về việc là đúng hay là sai?” Tư Đồ Bích lạnh nhạt cười, “Ngài muốn nghe đáp án như thế nào?”

“Tư Đồ Bích, ” Quân Thụy đột nhiên thở dài, nhẹ giọng nói, “Về sau không cần dùng những thủ đoạn bỉ ổi như thế để xử lý đại thần trong triều. Tuy rằng Trẫm thật sự muốn trị tội bọn họ, thế nhưng nếu quan viên nào bị triều đình tẩy trừ cũng mang theo tội danh dơ bẩn đáng khinh như vậy sẽ tạo nên ảnh hưởng không tốt với danh tiếng của triều đình. Người hiểu chưa?”

“Bệ hạ là đang giận?” Tư Đồ Bích mở to đôi mắt nhìn hần. Đôi mắt xanh thẳm không ngừng dâng sóng uyển chuyển khiến cho người ta không thể dời mắt.

“Người nói đi?” Quân Thụy nâng tay vuốt ve đôi mắt kia, lông mi thật dài khẽ quét qua lòng bàn tay khiến trong tim người ngứa ngáy. Cho dù có ngón tay đang đặt trên đôi mắt của mình, Tư Đồ Bích vẫn duy trì biểu tình nguyên bản, ánh mắt chăm chú thẳng thần xuyên qua khe hở giữa những ngón tay nhìn thẳng vào hần. Loại biểu tình này hoàn toàn khác biệt với những người Quân Thụy từng gặp qua, những người kia khi thấy hần gợn tay lên hoặc sẽ bắt đầu chú tâm đề phòng, hoặc sẽ đề cao tinh thần cẩn thận nơm nớp chờ đợi hần ra lệnh, giống như Tư Đồ Bích vốn đã cẩn thận lo lắng lại còn cứng rắn giả vờ, hiện tại còn toát ra một chút bản tính khờ dại nhưng lại khiến người khác cảm thấy rất tự nhiên, thoải mái. Điều này khiến cho tâm tình hoặc Quân Thụy không hiểu tại sao lại tốt hần lên, thêm một lần nữa cúi đầu hôn lên môi u.

Sáng sớm hôm sau Tư Đồ Bích lại bị Quân Thụy gây sức ép thêm một phen, dứt khoát bắt y phải rửa mặt chải đầu thay đổi quan phục cùng hần ngồi long liên vào tảo triều. Lần này thời gian canh được rất tốt, lúc Tư Đồ Bích vào đến nơi cũng vừa lúc các đại thần đang tụ tập chuẩn bị tiến vào đại điện, Quân Thụy thân nhiên thả Tư Đồ Bích khỏi long liên rồi lại thân nhiên giống như chẳng có ai bên ngoài mà lập tức vào đại điện, lưu lại một đám đại thần hai mặt nhìn nhau sững sờ đứng ở nơi đó.

Có lẽ thái độ của Hoàng đế đối với Tư Đồ Bích khiến cho các đại thần chiếm được chút linh ngộ, thời điểm thượng triều mỗi khi tranh luận cái gì đều có người tiến đến hỏi ý kiến của Tư Đồ Bích. Còn Tư Đồ Bích lại bởi vì tối qua tính sự có điểm không biết tiết chế khiến cả người mỗi một, căn bản không để ý đến việc giao lưu với bọn họ nên biểu hiện thái độ ra ngoài cũng có vài phần lãnh mạc. Không ngờ biểu hiện như thế lại khiến các đại thần có chút kinh hồn tán đảm, dù sao trong án kiện hoặc Trương Thái sư lần trước thái độ của Tư Đồ Bích tỏ ra rất cường ngạnh, hoàn toàn có thể làm điển phạm cho cái gì mà chính trực không tha, lần này y lại tỏ ra lạnh lùng như thế khiến những đại thần có tâm muốn mượn sức y đều vô thức sinh ra một ít tình tự sợ hãi. Trong lúc nhất thời không khí của cả triều đình đều trở nên cực kỳ vi diệu .

“Có chuyện thượng tấu —— vô sự bãi triều.” thanh âm của Trương Đình Hải đột ngột truyền đến, trong điện vốn đang ồn ào liên lập tức đình chỉ, tất cả quan viên đều không dấu vết sửa sang lại y bào chờ đợi Hoàng đế lên tiếng.

“Hôm nay lâm triều.” Quân Thụy thân nhiên mở miệng, không ngờ còn chưa nói xong đã thấy Tư Đồ Bích đứng dậy. Hần cau mày, nhìn Tư Đồ Bích khom người vái chào, cung kính bẩm tấu: “Bệ hạ, thần có chuyện thượng tấu.”

“Tư Đồ ái khanh, người có chuyện gì thượng tấu?” Biểu tình của Quân Thụy trở nên nguy hiểm, hần gắt gao nhìn chăm chăm Tư Đồ Bích, thật giống như nếu Tư Đồ Bích nói sai cái gì hần liền lập tức chém đầu của y

“Thần, tham tấu buộc tội Trần Quốc tướng quân Đỗ Thanh Lăng ăn hối lộ làm trái pháp luật, làm việc thiên tư rối loạn kỷ cương.” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng đạm mạc cất lời.

Quân Thụy híp mắt theo dõi y, bàn tay đang đặt trên cán tựa hình rồng có chút nắm lại thành quyền, từng chữ gần giọng: “Tư Đồ Bích, người có biết người đang tham tấu ai không?”

“Thần tự nhiên biết, thần tham tấu chính là tam phẩm đại tướng Trần Quốc tướng quân Đỗ Thanh Lăng.” Tư Đồ Bích lại tiếp tục cúi thấp hơn nữa, chậm rãi nói, “Bất quá ngay cả như vậy, thần vẫn muốn tham tấu tội danh của tướng quân.”

“Người nếu muốn tham tấu, vì cái gì không viết tấu chương, mà là giống như bây giờ đứng giữa đại điện

không chút quy củ mà lên tiếng? Tư Đồ Bích, người có hiểu trình tự thiết triều hay không?” Quân Thụy nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đỗ Thanh Lăng là người thế nào chứ? Chính là bộ hạ đi theo Quân Thụy từ những ngày đầu, do một tay hắn đề bạt từ vị trí tiểu binh tầm thường lên đến chức vụ ngày hôm nay, người này có thể nói là một tâm phúc của hắn. Thế nhưng bởi vì Đỗ Thanh Lăng sinh ra trong bần hàn nên khó tránh khỏi có chút tham lam, thế nhưng bình thường Quân Thụy đối với gã cũng coi như một mắt nhắm một mắt mở, dù sao chỉ một chút tiểu tài vật đó cũng chưa đến nỗi bị người tố cáo giữa chốn triều đình. Tư Đồ Bích này, thực sự mình đã quá coi thường y rồi! Ngày hôm qua còn giả vờ thành bộ dạng nhu nhược điềm đạm đáng yêu, không nghĩ đến chỉ vừa qua một đêm đã có thể dựng ra được chuyện như thế này!

“Bệ hạ, vương tử phạm pháp đồng tội như thứ dân, mặc kệ là ai đều phải theo luật xử trí. Huống hồ thần cũng đến hôm nay mới nắm giữ được chứng cứ phạm tội của Trần Quốc tướng quân, cho nên. . . .”

“Người nắm giữ tội chứng gì của hắn? Đưa lên ta xem? Người cứ về viết một bản tấu chương trước đã.” Quân Thụy nói. Hắn cũng không phải là muốn thiên vị ai, chỉ là thật vất vả mới có thể lung lạc được một đám tâm phúc, vừa mới ngồi vững lên ngai vàng, bây giờ vẫn chưa kịp ban thưởng gì cho bọn hắn đã gặp phải chuyện như thế này, nếu hắn xử lý không tốt còn có thể tạo thành nội chiến chứ chẳng chơi!

“Bệ hạ, chứng cứ phạm tội này thật sự khiến cho thần cảm thấy khiếp sợ, vì vậy mới tặc chủ trương đứng tại triều đường tham tấu Trần Quốc tướng quân, thỉnh bệ hạ thứ tội! Thần thật không hy vọng hạ sâu một như vậy có thể tồn tại trong triều đình tiếp tục vẽ đường cho hươu chạy!” Tư Đồ Bích vẻ mặt vô cùng đau đớn, lời tâm huyết thốt ra, vừa nói xong liền quỳ phục xuống dưới đại điện, từ trong ống tay áo lấy ra một quyển sổ mỏng đưa cho Trương Đình Hải trình lên.

“Tư Đồ Bích” Quân Thụy nói, “Người đã có chứng cứ thì tốt lắm, trẫm liền cho người cơ hội nói. Bất quá trẫm trước phải nhắc nhở người một câu, người nói sai một chuyện trẫm liền phạt người mười trượng, người nhớ cho kỹ! Hiện tại người vẫn còn muốn tham tấu không?” Tư Đồ Bích là cùng hắn đến Tuyên Hòa cung, thời điểm y rời khỏi long liên thì các đại thần cũng đã chuẩn bị lên điện rồi, cho nên nếu đúng như lời y nói là hôm nay vừa mới nhận được bằng chứng, như vậy y cũng chỉ có một chút thời gian xem qua mà thôi, làm sao có thể nhanh chóng nhớ kỹ hết từng trường mục cho được?

“Bệ hạ, thần liền có thể liệt kê ra hết những tội chứng kia ở trước triều đình.” Tư Đồ Bích cất cao giọng nói, “Hy vọng bệ hạ theo lẽ công bằng chấp pháp!”

“Được! Tư Đồ Bích, trẫm cho người nói!” ánh mắt của Quân Thụy đều sắp đã có thể phun lửa, hận không thể bước khỏi long ngai tiến đến bóp chết Tư Đồ Bích.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

20. Chương 20

Thẩm án

“Trần Quốc tướng quân Đỗ Thanh Lăng, có tổng cộng sáu mươi tám gian nhà ở, đất vườn ba trăm khoảnh, ngân hiệu hai nơi, hiệu cầm đồ hai nơi, vàng ròng ba ngàn hai trăm lượng, bạc nén một vạn thỏi, tiền đồng tám mươi vạn văn, gia nhân hai trăm người trong đó có một trăm linh bốn người là nữ nhân. Không nói đến việc tư tàng vàng ròng đã là một trọng tội, chỉ nói đến tổ tiên đỗ tướng quân vốn không có công danh, gia hương tính hết phụ mẫu, huynh đệ, thê, nhi, tảo, tử, chất cũng chỉ tổng cộng có hơn ba mươi nhân khẩu, thế nhưng ở bên trong tướng quân phủ tại Nghệ Đô lại có đến hai trăm gia nhân, nữ nô lại đạt đến hơn một trăm người, việc này thật sự là vô cùng hoang đường mà! Theo mật cáo trên tay vi thần, tháng chín năm trước phi hoạn xâm nhập biên giới đốt giết đánh cướp, Đỗ tướng quân vẫn luôn che giấu không báo kéo dài quân tình, đây mới chính là thiên đại trọng tội. . . .”

“Đủ rồi!” Quân Thụy quát, “Tư Đồ Bích, những việc này từ đâu mà ngươi tra được? “

“Thần đã phải người điều tra vô cùng cặn kẽ, chứng cứ hoàn toàn xác thực.”

“Trương Đình Hải, vừa rồi những lời Tư Đồ đại nhân nói người đều nghe kỹ rồi chứ?” Quân Thụy nghiêng đầu nói với Trương Đình Hải, Trương Đình Hải vội vàng tiến đến nói nhỏ bên tai Quân Thụy.

“Bệ hạ, Tư Đồ đại nhân nói thật sự rất nhanh, nô tài dùng hết toàn lực mới có thể nghe kịp hết”

“Được rồi.” Quân Thụy gật gù đầu, “Nói thử xem y đã nói sai bao nhiêu điểm, sai một điểm phạt mười trượng. Người phải xem cẩn thận cho ta!”

“Bệ hạ.” Trương Đình Hải nơm nớp lo sợ dâng lên quyển sổ kia, cung kính nói, “Tư Đồ đại nhân một chữ cũng không nói sai.”

Quân Thụy quay đầu lại trừng mắt nhìn Trương Đình Hải, vẻ mặt vẻ giận dữ, thậm chí gân xanh trên thái dương của hắn cũng ẩn ẩn có thể thấy được, Trương Đình Hải sợ tới mức chân đều nhuễn ra, lập tức quỳ trên mặt đất hai tay trình quyển sổ kia lên, ngay cả nói cũng không dám nói một câu.

Quân Thụy nóng nảy cầm lấy quyển sổ mở ra nhìn hết một lượt, quả nhiên không thiếu một chữ, nhưng là nhìn đến quyển sổ thật dày tràn đầy những chữ số kia cơn giận trong lòng Quân Thụy lại càng tăng lên tột đỉnh. Hắn “Ba” một tiếng khép mạnh quyển sổ kia lại, nổi giận dùng dùng nhìn Tư Đồ Bích, sau một lúc lâu lại không hề nói một lời nào. Các đại thần đang đứng trên điện chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng đế giận đến như vậy, tất cả đều im lặng đứng ở nơi đó ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám. Trong lúc nhất thời cả đại điện hoàn toàn im lặng tĩnh mịch.

“Ba!” Quyển sổ kia từ tay Hoàng đế bay ra ném thẳng vào mặt Tư Đồ Bích, y vẫn cứ như cũ quỳ thẳng tắp giữa Tuyên Hòa cung, thời điểm quyển sổ bay đến y căn bản không hề trốn tránh, mà thật ra cũng không có chỗ để y trốn, cứ bình thản như vậy để yên cho quyển sổ va thẳng vào mặt mình, chỉ là mi mắt khép chặt có hơi run lên nhè nhẹ

“Tư Đồ Bích, làm tốt lắm, chuyện này liền giao cho người xử lý. Người nhất định phải theo lẽ công bằng mà chấp pháp.” Quân Thụy nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nhất định phải thiết diện vô tư, ái khanh.”

“Thần nhất định không phụ sự phó thác của bệ hạ.” Tư Đồ Bích khom người hành lễ, cung kính nói.

“Thế nào?” lúc Tư Đồ Bích quay về Phù Sơ Viên, Hạ Ly bây giờ phải gọi là Trọng Đông vội vàng lôi kéo cánh tay y nôn nóng hỏi, “Quyển sổ kia có hữu dụng không? “

Tư Đồ Bích nhẹ nhàng giãy ra khỏi tay gã bình thản bước vào trong phòng, căn bản hầu như không hề để ý là đang có người bên cạnh, chính là Trọng Đông lại vẫn cứ kích động như thế không ngừng dò hỏi. Sau khi đi vào trong phòng, Tư Đồ Bích ngồi vào trên ghế uống xong một ngụm trà rồi mới ngẩng đầu lên chăm chọc nhìn gã, chậm rãi mở miệng nói: “Trọng Đông, người thật sự muốn bại lộ thân phận đến thế sao? Sổ sách gì chứ? Nào có quyển sổ gì đâu!”

Trọng Đông ngẩng người cúi đầu thở dài, thấp giọng nói: “Dạ công tử, Trọng Đông biết sai rồi.”

“Người phải nhớ kỹ, người hiện tại bất quá chỉ là thô sử nô tài tại biệt viện Phù Sơ Viên của Tư Đồ gia. Đừng làm chuyện gì vượt quá thân phận.” Tư Đồ Bích buông chung trà xuống, khẽ vỗ vỗ ống tay áo vừa rồi bị Chính Đông lôi kéo, sau một lúc mới không nhanh không chậm nói, “Quyển sổ kia đã được trình cho Hoàng thượng, đích thân Hoàng thượng đã phó cho ta xử lý việc này, Đỗ Thanh Lăng lần này chỉ sợ không muốn rơi đài cũng không được. Người mau viết thư cho bên Thái ca, bảo huynh ấy nghĩ biện pháp liên lạc với những người có thể tin tưởng, ta chỉ cần một bản tấu chương là có thể nhân cơ hội tác động Hoàng thượng cất nhắc người có lợi cho Thái ca, chỉ cần một bản tấu chương là ta có thể nghĩ biện pháp xếp người của Thái ca vào trong quân bộ.”

“Chính là, Hoàng đế vốn là một người có lòng nghi ngờ rất nặng, chỉ có một bản tấu chương.” Trọng Đông không thể tin nói.

“Trọng Đông, chuyện này là do người nói thành hay không sao?” Tư Đồ Bích lạnh lùng liếc nhìn gã, ánh mắt tàn nhẫn đó thật sự khiến cho Trọng Đông cảm thấy hoảng sợ.

“Thực . . . Thực xin lỗi. . . Trọng Đông không nên vọng tưởng tự phỏng đoán. . . .” Trọng Đông cúi đầu nói.

“Về sau những lời không nên nói thì nói ít một chút.” Tư Đồ Bích lạnh nhạt nói, “Người làm thị vệ bên người Thái ca lâu như thế hẳn là có thể hiểu được mấy đạo lý này, hiện tại vì sao Thái ca vừa rời khỏi kinh thành không bao lâu thì ngay cả những việc sơ đẳng như vậy người cũng có thể quên mất?”

Trọng Đông á khẩu không trả lời được, tuy rằng trong lòng gã vẫn khinh thị Tư Đồ Bích, cho rằng y bất quá chỉ là cấm luyện của Hoàng Đế lại có thể nói ra khẩu khí lớn như thế, lại còn kiêu ngạo như vậy đúng là có chút khiến cho người ta tức giận mà. Bất quá hiện tại gã hoàn toàn không có biện pháp khác, chỉ có nắm chặt cọng rơm cứu mạng Tư Đồ Bích này mà thôi. Cho nên Trọng Đông chỉ có thể cố gắng nhẫn, trong lòng gã không ngừng nói với chính mình phải nhẫn, nhưng là sau khi Thái tử có thể trở lại kinh thành gã thật sự không biết mình có thể nhẫn nổi nữa hay không? Gã thậm chí còn đang nghĩ xem, đợi đến khi Thái tử quay về kinh thì gã phải tra tấn Tư Đồ Bích như thế nào mới tốt.

Phụng chỉ điều tra vụ án của Đỗ Thanh Lăng ngoại trừ Tư Đồ Bích còn có hai vị đại thần khác, hai vị đại thần này đều là tâm phúc của Quân Thụy. Tư Đồ Bích biết Quân Thụy phái này hai người đến đơn giản là muốn cản tay y, cũng là một loại thông báo ngầm cho Tư Đồ Bích, muốn y phải nhìn vào mặt mũi của hắn mà xử lý cho tốt.

“Đỗ Thanh Lăng, nơi này là công đường không cho phép người làm càn, mau quỳ xuống!” Tư Đồ Bích nhìn thấy Đỗ Thanh Lăng vẫn giữ nguyên vẻ mặt kiêu căng đứng bên dưới, rõ ràng đang chịu thẩm vấn nhưng lại hoàn toàn không hề để Tư Đồ Bích vào trong mắt, ngay cả quỳ gã cũng không nguyện ý quỳ.

“Người là ai mà muốn ta quỳ? Người bất quá là chỉ là một tiểu quan tứ phẩm, có tư cách gì để ta quỳ xuống?” Đỗ Thanh Lăng về mặt ngạo nghễ nói.

“Hiện giờ người mang tội trên người, bốn quan là phụng ý chỉ của Hoàng thượng đến thẩm vấn người, người lại dám kháng chỉ không tuân sao?” Tư Đồ Bích nghiêm túc nói.

“Mang tội trên người? Người vì cái gì mà khẳng định ta có tội? Chẳng lẽ là chỉ bằng một quyển sổ sách kia sao? Người có dám nói thử xem người từ đâu có được quyển sổ đó không?” Đỗ Thanh Lăng hùng hổ rống lớn, trong thanh âm của y dường như còn mang theo một tia nội lực khiến cho người khác tựa hồ cảm thấy đỉnh ta nhức óc. Hai vị quan viên bên cạnh đều khổ sở bưng kính đôi tai, một vị trong đó bước đến gần Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói: “Tư Đồ đại nhân, vẫn nên trực tiếp tiến vào chính đề đi, không cần dây dưa với người nọ.”

“Không cần dây dưa với hắn?” Tư Đồ Bích cười lạnh nói, “Loại hành vi này của hắn hoàn toàn là đang tỏ ra bất kính với Hoàng thượng, nói khó nghe một chút thì chỉ bằng thái độ này bốn quan đã có thể phán hắn tội chết!”

Những lời này của Tư Đồ Bích vừa nói ra, hai vị quan viên kia hai mặt nhìn nhau đều cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nguyên bản nhiệm vụ của họ chính là bảo vệ tính mạng của Đỗ Thanh Lăng, chỉ là không ngờ Tư Đồ Bích vừa mới bắt đầu đã cho bọn họ một đòn dẫn mặt như thế.

“Người đâu, hắn đã không chịu quỳ thì đánh cho đến khi phải quỳ mới thôi!” Tư Đồ Bích quát.

“Tư Đồ đại nhân” một vị quan viên đỡ bàn tay đang cầm thanh đường mộc² của y lại nhẹ giọng nói, “Tư Đồ đại nhân nếu đã nói Đỗ đại nhân mang tội trên người, vậy ý tứ có phải là người nhận định quyển sổ kia thật sự là chuyện trong nhà của Đỗ đại nhân, chỉ là người có chứng cứ gì chứng minh những việc viết trên đó là hoàn toàn xác thực không?”

Tư Đồ Bích hơi cong khóe miệng nhìn nữ tử đang cúi đầu quỳ dưới công đường lạnh nhạt hỏi: “Kẻ đang quỳ dưới đường là ai?”

“Khởi bẩm đại nhân, nô tỳ tên là Uyển Như, là cô nương của Thanh Ngọc quán.”

“Uyển Như, người xem đây là cái gì?” Tư Đồ Bích giơ quyển sổ kia lên hỏi. Ở dưới đường Uyển Như cẩn thận ngẩng đầu lên, ánh mắt đầu tiên là dừng trên mặt Tư Đồ Bích, nàng hơn ngần người một chút liền bối rối đỏ mặt dời tầm nhìn về phía quyển sổ trên tay y: “Đây là một quyển sổ sách nô tỳ vô tình tìm được.”

“Người nói là người vô tình tìm được, vậy người nói rõ cho ta biết quyển sổ này tìm được ở đâu?” Tư Đồ Bích hỏi.

“Hồi đại nhân, là tìm được trong phòng của nô tỳ ở Thanh Ngọc quán.” Uyển Như nhẹ giọng nói, “Trưởng phòng tiên sinh Trương Toàn trong phủ của Đổng đại nhân là khách quen ở chỗ nô tỳ, có một lần Trương Toàn nghỉ đêm lại làm rơi quyển sổ này trong phòng của nô tỳ.”

“Người nói là rơi trong phòng người?” Tư Đồ Bích hỏi.

“Dạ, đúng vậy.”

“Người nói Trương Toàn khách quen của người, nếu là đồ của gã làm rơi vì sao người lại không đem quyển sổ này trả lại cho gã?”

“Bởi vì sau khi nô tỳ xem qua quyển sổ kia liền cảm thấy sự tình quan hệ trọng đại không dám lơ đãng mà mang trả lại. Hơn nữa sự việc nghiêm trọng như vậy, nô tỳ. nô tỳ sợ Đổng đại nhân sẽ vì bí mật này mà giết người diệt khẩu.” Uyển Như sợ hãi nói, nói xong còn run run nhìn về phía Đổng Thanh Lãng. Đổng Thanh Lãng nhất thời nổi trận lôi đình, hét lớn: “Cái gì diệt khẩu? Ta cho tới bây giờ chưa từng gặp người, đừng ngậm máu phun người!”

Hắn phản ứng kích động như thế khiến Uyển Như sợ đến mức té phịch trên mặt đất, liên tục lết ra phía xa lui vào một góc dùng thân tình hoảng sợ nhìn về hướng Tư Đồ Bích. Tư Đồ Bích nâng tay ra hiệu cho đám nha sai lao đến chế trụ Đổng Thanh Lãng, sau đó mới an ủi Uyển Như: “Uyển Như cô nương, chớ sợ, người đem cứ mang sự thật nói ra, bổn quan sẽ thay người làm chủ.”

“Dạ. Đại nhân.” Uyển Như run rẩy nói, “Nô tỳ cùng Trương Toàn thân mật đã nhiều năm, cho nên hoặc nhiều hoặc ít cũng biết một số việc trong phủ của Đổng đại nhân. Trương Toàn thường xuyên nói với nô tỳ, Đổng đại nhân quản lý hạ nhân vô cùng nghiêm khắc, chỉ cần nghịch ý một chút liền phải chịu đánh chửi, có khi giận quá trợn còn có thể đánh chết một hai tên nô lệ cũng không phải là việc chưa từng xảy ra. Cho nên lúc nô tỳ nhìn thấy sổ sách kia trong lòng liền thấy không ổn, nếu như việc này để Đổng đại nhân biết chỉ sợ không tránh khỏi cái chết, vì vậy nô tỳ mới nghĩ đến việc đem quyển sổ kia giao cho quan phủ.”

“Người bảo là đã nghe Trương Toàn nói, Đổng đại nhân từng đánh chết nô lệ trong phủ?” Tư Đồ Bích hỏi.

“Đúng vậy, thưa đại nhân.”

“Như thế người làm sao biết được đây là sổ sách trong phủ của Đổng đại nhân?”

“Bởi vì trên quyển sổ này đều là chữ viết của Trương Toàn, hơn nữa hôm đó Trương Toàn uống rượu say còn tỏ ra rất thần bí nói rằng gã nắm được bí mật của Đổng đại nhân, còn là một bên uống rượu một bên vỗ ngực áo nói phải bảo quản cho tốt, không thể để người khác thấy. Cho nên ngày hôm sau khi phát hiện quyển sổ này ở trong phòng, nô tỳ liền biết quyển sổ này hẳn phải có quan hệ với Đổng đại nhân.”

“Người nghe Trương Toàn nói gã biết bí mật của Đổng đại nhân? Như vậy cũng có thể cho rằng Trương Toàn muốn mượn quyển sổ này áp chế Đổng đại nhân?”

“Tư Đồ đại nhân” một vị quan viên bên cạnh ngắt lời của Tư Đồ Bích, nhẹ giọng nói, “Tư Đồ đại nhân hỏi như vậy chỉ sợ có chút không ổn.”

“Vậy đại nhân ngài nghĩ như thế nào?” Tư Đồ Bích nhìn chằm chằm vị quan kia, một đôi đồng tử màu xanh lục sáng ngời loá mắt, khiến cho người nọ ó chột ngây ngốc, kinh ngạc nói: “Bản quan cho rằng. Cho rằng hẳn là. hẳn là nên dùng chứng cứ để kết luận, chứ. chứ không phải tự tiện phỏng đoán.”

“Đúng vậy Tư Đồ đại nhân, Đổng đại nhân là mệnh quan triều đình, có công với xã tắc, ngàn vạn lần không thể để hắn bị oan!” Người còn lại cũng hùa theo phụ họa nói.

“Nhị vị đại nhân, các ngài cảm thấy một vị trưởng phòng tiên sinh sẽ tùy thân mang theo sổ sách đến kỹ viện sao? Theo ta nhận thấy, gã nhất định cho rằng quyển sổ kia không thể đặt trong nhà mình, vì vậy chỉ đành tùy thân mang theo mới an toàn. Hơn nữa hôm đó gã đang say rượu, giống như là đang cực kỳ cao hứng, còn dám cao giọng nói là đang nắm giữ bí mật của Đồ đại nhân, cho nên ta có thể lớn mật suy đoán rằng gã đối với quyển sổ này có điều vọng tưởng, cho nên mới có thể tùy tiện nói ra sự việc quan trọng như thế.” Tư Đồ Bích phân tích ra nghe được rất có đạo lý

“Này. . . .” Hai vị đại nhân kia lại hai mặt nhìn nhau .

“Như vậy hay là thế này đi, chúng ta truyền Trương Toàn đến hỏi, để cho tự gã nói ra sự thật. Không biết nhị vị đại nhân cảm thấy việc này thế nào?” Tư Đồ Bích hỏi.

1/ Thơ sử nô tài: Nô tài làm việc nặng

2/ Thanh đường mộc: Khỏi gỗ mà mấy vị quan ngày xưa hay cầm để đập lập uy trên công đường. Phim cổ trang hay thấy

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn) 2 phản hồi

21. Chương 21

Diệt khẩu

Ngay khi Tư Đồ Bích còn đang ở trên đại đường thẩm vấn phạm nhân, Hạ Ly đã thành công cải trang tiềm nhập vào trong đại lao tràn ngập thống khổ và âm lãnh kia, hiện tại gã đang đứng trước gian nhà lao của Trương Toàn.

Trong tay Hạ Ly bầm một thanh kiếm không chớp mắt nhìn Trương Toàn bởi vì lạnh lẽo và sợ hãi mà cuộn mình thành một đoàn trong đồng rơm, Trương Toàn nơm nớp lo sợ nhìn Hạ Ly lấp bắp nói: “Đại... Đại nhân... xin thả tiểu nhân đi... tiểu nhân cái gì... cái gì cũng không biết... quyển sổ đó không phải là do ta đánh rơi... là có người muốn hãm hại tiểu nhân... đại nhân... thanh thiên đại lão gia ... Tư Đồ đại nhân đã đồng ý... đồng ý làm chủ cho tiểu nhân...”

“Tư Đồ Bích?”

“Đúng vậy, đúng vậy, chính là Tư Đồ đại nhân...” Trương Toàn lôi kéo ống quần của Hạ Ly run run nói, “Tư Đồ đại nhân nói sẽ vì tiểu nhân chủ trì công đạo, ngài nói sẽ bảo vệ tiểu nhân, chỉ cần tiểu nhân chịu nói theo lời ngài ấy là được. Đại nhân là người Tư Đồ đại nhân phái tới sao? Chúng ta ngay lập tức ra công đường, tiểu nhân nhất định sẽ nói theo lời của ngài ấy!”

“Ừ, ta là do Tư Đồ đại nhân phái tới.” Hạ Ly gật đầu, “Bây giờ chúng ta ra ngoài, người chỉ cần nói đúng như những lời Tư Đồ đại nhân đã dặn là được.”

Hạ Ly đẩy đẩy đôi phương ý bảo hấn đi trước, Trương Toàn không hề nghi ngờ gì lão đảo đứng dậy đi về phía cửa, nhưng không ngờ hấn vừa xoay lưng một chút Hạ Ly liền đảo tay tháo thắt lưng của gã xuống. Trương Toàn kinh ngạc quay đầu lại nhìn liền bị trùng dây lưng qua cổ

“Ngô ngô...” Trương Toàn giãy dụa, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ trừng mắt nhìn Hạ Ly, hai chân cũng bắt đầu không ngừng khua động.

“Trương Toàn, người thật khờ.” Hạ Ly lạnh lùng thốt, “Tư Đồ Bích nói người cũng tin, thực sự là chết không có gì đáng tiếc.”

“Ngô...” Trương Toàn liều mạng lắc đầu, bởi vì hít thở không thông mà mắt tròng càng lúc càng lớn, đến mức ngay cả nhãn cầu cũng cơ hồ phải lọt ra ngoài, sắc mặt xanh tím nổi đầy gân xanh, thân thể không ngừng co quắp. Hạ Ly đảo nửa con mắt xem thường, vẻ mặt âm trầm nói: “Trương Toàn, ngươi cứ thông thả mà đi thôi. Chờ Thái tử điện hạ thành công đoạt lại ngôi vị, ngươi cũng có thể được tính là một công thần.”

“Ngô... Ngô...” Trương Toàn vẫn còn đang liều mạng giãy dụa, Hạ Ly lại dồn thêm chút sức nữa vào bàn tay, võ công của gã vốn đã rất cao cường, muốn chế phục một người vô dụng thế này hoàn toàn không chút khó khăn, thế nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên làm những việc thế này, lúc trước có phải giết người cũng là vùng dao sáng khoải giết những kẻ xấu xa mưu đồ bất chính, nào giống như bây giờ phải giết người vô tội không hề có lực đánh trả.

“Trương Toàn, muốn trách thì trách Tư Đồ Bích đi...” Hạ Ly khê cần môi càng thêm ra sức, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, đại khái là xương cổ đã gãy lìa. Trương Toàn rốt cục đã không còn giãy dụa

Bàn tay Hạ Ly tay có chút run rẩy, gã nắm chặt bàn tay nhịp thở thì rối loạn, cố gắng ổn định tâm thần nuốt một ngụm nước bọt dò xét mạch đập của Trương Toàn, khi sát nhận đối phương đã hoàn toàn chết đi mới thở phào nhẹ nhõm. Ngay lúc này chợt có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, Hạ Ly vội vàng luống cuống tay chân treo Trương Toàn lên thanh xà ngang trong lao phòng giả thành cảnh tự sát, sau đó tung người nhảy vào một góc tường u ám trên nóc nhà dùng tay chân chống đỡ vách tường, giống như một con dơi giấu mình vào góc khuất ẩn mật.

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân kia càng ngày càng tiến gần về hướng lao phòng của Trương Toàn, đột nhiên tiếng bước chân kia ngừng lại, sau đó lại là một trận xôn xao, chỉ nghe được có người thét to lên: “Không xong! Không xong! Nghi phạm tự sát!”

Nương theo tiếng thét chói tai này, trong đại lao lại càng là một mảnh hỗn loạn, kêu khóc, gào rú, quát bảo ngăn chặn, quả thực loạn càng thêm loạn. Thế nhưng cũng không mất bao lâu sau liền có thêm một toán quân lính tràn vào đại lao lập lại trật tự, đi theo toán lính đó còn có hai vị đại nhân thẩm án trên công đường lúc này, người bước vào sau cùng chính là Tư Đồ Bích.

Sau khi toán lính kia tràn vào đại lao, Hạ Ly nhân lúc mọi người còn đang hỗn loạn liền thần không biết quỷ không hay phi thân xuống, lợi dụng một thân phục sức sai nha mà lẩn vào đám đông, lạnh lùng nhìn Tư Đồ Bích. Chỉ thấy y bước đến trước cửa lao phòng liền dừng lại, đặt tay lên cửa lao vẻ mặt tức giận quát tháo: “Đã dặn các người phải nghiêm túc trông coi, các người trông coi như thế này đây sao?”

“Đại nhân bớt giận...” Mấy ngục tốt kia nơm nớp lo sợ mà quỳ rạp xuống đất, Tư Đồ Bích đi đến đạp gã lao đầu 1 một cước rồi tiếp tục quát: “Còn không nhanh chóng xem thử còn cứu được hay không!”

“Dạ...Dạ... Đại nhân...” Lao đầu lẩn một vòng, vừa vặn lẩn đến bên cạnh Trương Toàn, gã luống cuống đứng lên đưa Trương Toàn xuống đất, lại một phen rối loạn dò xét hơi thở trên mũi, sờ sờ động mạch trên cổ, sau đó dò xét dò mũi hơi thở, sờ sờ cảnh động mạch, sau đó lại “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Đại... Đại nhân... đã một... không thể cứu...”

“Cái gì?” Tư Đồ Bích nhìn chằm chằm vào gã có vẻ vô cùng giận dữ, gương mặt cũng bởi vì nổi giận mà đã sớm trở nên trắng bệch, y đẩy tên lao đầu kia qua một bên đích thân đi đến vươn bàn tay mảnh khảnh về phía Trương Toàn, bàn tay trắng nõn của y cùng với vẻ mặt tử khí xanh tím của Trương Toàn tạo nên một cảnh đối lập quỷ dị. Tư Đồ Bích thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: “Mà thôi... mà thôi... Hoàng thượng đã nói nhất định phải theo lẽ công bằng mà tra rõ việc này... các người... các người cứ làm việc như vậy sao? Một nhân chứng trọng yếu như vậy lại có thể chết ngay dưới mi mắt ta. Các người khiến ta...”

“Tư Đồ đại nhân” quan viên bên cạnh vội vàng tiến lên đỡ lấy Tư Đồ Bích đang lung lay sắp ngã, lại gọi người mang đến một cái ghế giúp y ngồi xuống. Tư Đồ Bích nhắm nghiền đôi mắt, bàn tay không ngừng vỗ vỗ ***g ngực đang phập phồng hỗn hển, mấy quan viên ở đó nhìn thấy bộ dáng của y khổ sở như thế liền vội vã mở miệng an ủi: “Đại nhân, người đã tận lực rồi. Việc này bốn quan nhất định sẽ hồi bẩm rõ ràng với Hoàng thượng, đại nhân cũng không cần tự trách. Huống hồ từ đầu đến giờ đại nhân vẫn một mực xử ảnh trên công đường, việc thành ra thế này cũng không thể đổ tội lên đầu đại nhân được, người đã vì vụ

án này mà nỗ lực như thế nào chúng ta đều có thể rõ ràng nhìn thấy, đại nhân ngàn vạn lần cần phải bảo trọng thân thể trước đã.”

“Các người đang nói Trương Toàn phụ trách trưởng phòng trong phủ Đỗ Thanh Lăng, bởi vì nắm giữ được bằng chứng ăn hối lộ trái pháp luật nên nảy lòng muốn uy hiếp Đỗ Thanh Lăng, nhưng không ngờ bởi vì uống say mới khiến quyền sở chứng cứ thất lạc ở kỹ viện, sau đó bị cô nương ở kỹ viện phát hiện trình lên quan phủ. Còn Trương Toàn lại bởi vì chuyện này bại lộ mà sợ tội tự sát?” Quân Thụy nổi giận đùng đùng nhìn hai tên quan viên quỳ dưới chân mình. Hai người này là do hấn cố ý phái đi giám sát Tư Đồ Bích thẩm án, nhưng không ngờ chỉ có hai người bọn họ đã về, Tư Đồ Bích lại cứ nhiên cáo bệnh không xuất hiện phục mệnh.

“Hồi Hoàng thượng, đúng là như vậy.” Hai tên quan viên trăm miệng một lời đáp.

“Trương Toàn đã phạm vào trọng tội gì mà phải sợ tội tự sát.” Quân Thụy lạnh lùng hỏi.

“Cái này...” Nghe được sự tức giận trong giọng nói của Đế Vương khiến hai tên quan viên kia giật mình, vạn phần cẩn thận trả lời, “Đây là vi thần suy đoán...”

“Suy đoán? Trương Toàn bất quá là chỉ là muốn nhân cơ hội vơ vét tiền tài chứ cũng không phạm phải trọng tội gì, nhiều lắm chỉ có thể coi như biết mà không báo. Tại sao lại phải ‘sợ tội tự sát’ ? !” Quân Thụy cả giận nói.

“Bệ hạ... Bệ hạ bớt giận...” Hai người lại một phen mãnh liệt dậm đầu, hoảng hốt đỡ lời, “Bệ hạ, việc Đỗ đại nhân ăn hối lộ hiện tại đã coi như ván đã đóng thuyền không thể xử lại, quyền sở kia sau khi được đối chiếu chứng thực đúng là bút tích của Trương Toàn, mấy phần sản nghiệp được ghi trên đó vi thần cũng đã phái người tra qua, thật sự đều thuộc về Đỗ đại nhân. Như vậy, Trương Toàn kia vừa chết, liên thực sự là chết không đối chứng, vụ án này muốn xử tiếp cũng không có đầu mối, vì vậy... Hoàng thượng, không bằng...”

“Không bằng thế nào?” Quân Thụy tức giận nói.

“Không bằng đã không giải quyết được thì cứ quên đi, như thế cũng coi như có thể giữ lại một mạng của Đỗ đại nhân, hơn nữa cũng có thể nhẹ nhàng xử phạt...”

“Nhẹ nhàng xử phạt...” Quân Thụy suy nghĩ trong chốc lát, nâng chung trà trên tay lên uống một ngụm, lại im lặng hết một hồi, cuối cùng mới nhú mày nắm chặt cái chung cắn răng nghiêng lợi nói, “Tư Đồ Bích... Quả thực làm rất tốt.”

“Cách!” Cái chung trong tay Quân Thụy hấn bóp nát. Trương Đình Hải đứng ở một bên sợ đến chân đều mềm nhũn, hoảng loạn bước lên phía trước dùng khăn tay quần lại vết thương cho Quân Thụy, run giọng nói: “Ai dõ! Bệ hạ của thần, người cứ bớt giận cái đã...”

“Công tử, đây là được trong nhà đưa đến...” Cam Đường đưa một cái tráp gỗ thủ công tinh tế đến trước mặt Tư Đồ Bích, nhìn thấy công tử nhà mình sắc mặt không tốt liền không khỏi thở dài cất tiếng khuyên nhủ: “Công tử, nhanh chóng uống thuốc đã, đừng nên...”

Tư Đồ Bích miễn cưỡng cười cười mở cái tráp kia ra, bên trong là hai khóa được hoàn tảo ra mùi vị vô cùng dễ chịu, hai khóa được hoàn kia đều màu đỏ chỉ nhỏ bằng móng tay, thế nhưng hai khóa được nhỏ nhỏ đó lại có thể đặt trong một cái tráp tinh thể như thế đã đủ cho thấy độ trân quý của chúng. Tư Đồ Bích nhón lấy một khóa được, không hề chân chừ mở miệng nuốt xuống, bất quá khóa được kia tuy rằng mùi vị rất thơm nhưng khi cho vào miệng lại đắng vô cùng, Tư Đồ Bích có chút chán ghét nhìn khóa còn dư lại kia, không nói lời nào mà đóng sầm tráp lại, thuận tay ném vào trong góc phòng. Y quay lại nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Cam Đường thì nhẹ giọng nói: “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, sau khi tỉnh dậy sẽ uống viên còn lại, người ở đây giữ cửa, đừng để ai quấy rầy ta.”

“Dạ, công tử, người cứ an tâm nghỉ ngơi.” Cam Đường sau khi hầu hạ Tư Đồ Bích nằm xuống nghỉ thì tỉ mỉ giúp y sửa sang lại góc chăn rồi mới buông màn, cuối cùng còn để ý nhặt cái tráp bị ném đi kia đặt lên trên bàn rồi mới chậm rãi lui ra ngoài. Gã nhìn bầu trời một chút, một mảnh âm u dường như đã sắp chuyển

mưa, Cam Đường phân phó cho người ở trù phòng chuẩn bị chút cháo, lại căn dặn nhất định phải dùng lửa nhỏ giữ ấm rồi mới quay về trước cửa phòng của công tử gia, ngồi chờ ra ngoài hành lang.

Cam đường hầu hạ Tư Đồ Bích đã rất nhiều năm, có thể nói gã và công tử nhà mình là cùng nhau lớn lên cho nên đối với những chuyện thị phi của Tư Đồ gia cũng hiểu được rõ ràng. Năm đó lúc Tư Đồ Bích vẫn chưa vào kinh trở thành thư đồng Thái tử, y đã phải nhận rất nhiều khi dễ của người trong nhà, Cam Đường cũng đã phải gánh chịu thay y một ít, đến tận bây giờ khi hồi tưởng lại vẫn là thổn thức không thôi.

Tư Đồ gia là một đại gia tộc nhân khẩu đông đảo, gia chủ Tư Đồ Nhữ căn bản không có khả năng chu toàn tất cả người trong nhà, vì vậy mấy phòng thái thái có ngấm ngấm làm một vài hành động nhỏ gia chủ cũng không rõ ràng lắm. Một đại gia tộc như vậy cùng với những gia tộc khác sở hữu trăm năm lịch sử hoàn toàn không có gì khác biệt, thoát nhìn hòa thuận vui vẻ, huynh hữu đệ cung, thân tình mật thiết, kỳ thực chính là vô cùng lạnh nhạt, minh tranh ám đấu, bộ bộ kinh nhân². Tư Đồ Bích rời nhà lâu như vậy ngoại trừ thân nương của y cùng với không quá ba vị huynh muội có quan hệ không tồi ra thì hầu như chưa từng qua lại với ai cả. Thế nhưng mỗi tháng trong nhà đều phái người đưa được đến, điều này khiến Cam Đường cảm thấy rất kỳ lạ, thế nhưng gã lại không dám hỏi Tư Đồ Bích, mệnh của công tử nhà gã đặc biệt rất kín, việc y đã không muốn nói căn bản sẽ không có người nào hỏi được từ y.

“Cam Đường! Cam Đường!” Có một tên hạ nhân một đường gấp rút chạy về hướng này, sốt ruột gọi to tên gã khiến Cam Đường nổi giận không ít. Thấp giọng mắng: “Kêu la cái gì? ! Công tử đang nghỉ ngơi bên trong!”

“Ai nha, Cam Đường, mau gọi công tử thức dậy thôi, có người trong cung đến đây, nói là phụng khẩu dụ của Hoàng thượng.” hạ nhân kia chỉ chỉ bầu trời, nhỏ giọng nói, “Ở trên có lời muốn công tử tiến cung!”

1/ Lao đầu : Tổ trưởng tổ cai ngục, những người còn lại gọi là ngục tốt.

2/ Huynh hữu đệ cung : ý chỉ huynh đệ hòa thuận gia đình vui vẻ

Bộ bộ kinh nhân : có thể edit là chốn chốn dọa người, thế nhưng mèo thích quyền « Bộ bộ kinh tâm » nên quyết định để như thế cho có vẻ cổ trang.

Mèo: Lúc nhân vật Hạ Ly vừa xuất hiện, nói thật mèo rất có tình cảm với gã, trong suy nghĩ của mèo đây sẽ là loại anh hùng hào sảng, có lẽ có chút câu nệ và ngu trung nhưng sẽ là người âm thầm ở bên cạnh và hiểu được khổ tâm của Tư Đồ Bích. Thế nhưng không ngờ hóa ra lại là một tên quỷ súc.

Ngu ngốc không biết đại thế thì cũng thôi đi, coi như gã là một tên mãng phu tứ chi phát triển là được rồi, thế nhưng một mặt cầu người, một mặt lại tính chuyện sau khi thành công sẽ tra tấn người ta thế nào rốt cuộc là sao đây ?? Trong lòng gã không ngừng khinh thường Tư Đồ Bích trở thành cấm luyện của Hoàng đến nhưng lại không chút xấu hổ mà trông cậy vào y để giúp đỡ Quân Thái, đến chương này lại càng quá đáng hơn nữa. Giết người thì chính là giết người, Tư Đồ Bích không dùng dao ép gã giết, không dùng an toàn tính mạng của bất cứ ai để uy hiếp gã thế thì vì cớ gì gã lại đổ tội lên đầu y. Loại người như thế này vốn là loại tôi ghét nhất, rõ ràng bản thân đã làm nhưng cứ không muốn chịu trách nhiệm, muốn đổ tội cho người khác, hiển nhiên là đang nhận sự giúp đỡ của người ta mà lại hoàn toàn không nhìn thấy được, chỉ luôn cảm thấy bản thân mình thiệt thòi.

Loại người như Hạ Ly không thể gọi là tiểu nhân nên mèo gọi gã là hèn mọn, tiếc cho một tấm lòng trung thành son sắt, tiếc cho một khung cảnh lên sân hoành tráng của gã biết bao nhiêu. Một con người như thế, mèo thật sự không để được vào trong mắt.

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

22. Chương 22

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Lãnh cung

Đến Phủ Sớ Viện tuyên chỉ chính là Trương Đình Hải. Trương Đình Hải vốn là một kẻ có được trái tim linh lung, hẳn biết rõ tuy rằng Hoàng thượng tứ giận, thế nhưng thái độ đối với Tư Đồ Bích vẫn còn rất khó xác định. Nếu xét theo tính tình nguyên bản của Hoàng thượng, kẻ làm trái ý người hẳn đã sớm chết một trăm lần, thế nhưng Tư Đồ Bích cứ năm lần bảy lượt mạo phạm thiên uy mà Hoàng đế lại nhất nhất nhẫn nhịn, điều này có thể nói rõ Tư Đồ Bích vốn là người đặc biệt. Trong lòng Trương Đình Hải âm thầm mỉm cười, đương nhiên đặc biệt, mỗi một người có cơ hội nhìn thấy tướng mạo của Tư Đồ Bích không ai không cảm thấy y là đặc biệt nhất, không ai không bị y hấp dẫn. Xem ra Hoàng đế cũng không khác người thường là mấy.

“Trương tổng quản sao lại đứng thế kia? Người đâu, mau pha trà!” Tư Đồ Bích thay đổi một kiện áo ngoài sạch sẽ đi ra đã thấy Trương Đình Hải đứng đó mỉm cười nhàn nhạt, y vội vàng sai người dâng trà mới rồi một mình ngồi lên ghế, xoa xoa mi tâm nhẹ giọng nói: “Thật không phải, bốn quan gần nhất thực sự quá mệt mỏi, lại thêm những việc phát sinh trong vụ án của Đỗ đại gia...”

“Đại nhân vì xã tắc làm lao tâm vất vả Hoàng thượng đều nhìn ở trong mắt, nếu không Hoàng thượng cũng không dễ đồng gia đến đây thỉnh người tiến cung. Hoàng thượng truyền lời có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng đại nhân.” Trương Đình Hải một mực cung kính nói, thế nhưng trong ngực như cũ âm thầm thở dài, Tư Đồ Bích này, ngay cả bộ dạng nhú mày cũng có thể khiến người thương xót, thật sự là yêu nghiệt mà!

Lúc Tư Đồ Bích theo Trương Đình Hải tiến cung, bầu trời đã bắt đầu hạ xuống một cơn mưa nhỏ, một mảnh thiên không u ám bị mây đen bao phủ hoàn toàn khiến lòng người bất chợt cảm thấy áp lực dị thường. Tư Đồ Bích ngồi trên nhuyễn kiệu một được thông suốt trực tiếp nhập cung, sau khi tiến vào hậu cung cổ kiệu vẫn cứ tiến về phía trước thật lâu cũng không dừng lại. Tư Đồ Bích cảm thấy có chút gì đó không đúng bèn vén rèm lên xem, nhìn thấy đây cũng không phải con đường y thường đi qua khi tiến cung thì khó hiểu hỏi Trương Đình Hải đã xảy ra chuyện gì, Trương Đình Hải lại cứ mỉm cười đứng theo quy phép trả lời, đây đều là ý chỉ của Hoàng thượng, hẳn cũng không rõ lắm.

Cứ đi như vậy hết khoảng thời gian một chung trà cổ kiệu mới ngừng lại, Trương Đình Hải xốc màn kiệu lên mới Tư Đồ Bích bước xuống, Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh chẳng ngờ lại thấy một cửa cung giăng đầy mạng nhện nơi nơi đều tràn đầy cổ đại hoang vu.

“Trương tổng quản?” Tư Đồ Bích vẻ mặt nghi hoặc nhìn Trương Đình Hải.

“Tư Đồ đại nhân, đây là nơi có ít người để mắt tới nhất trong hậu cung, Hoàng thượng muốn đồng gia hỏi người, có biết đây là nơi nào không?” Trương Đình Hải vẻ mặt có chút châm biếm nói.

“Lãnh cung?” Tư Đồ Bích nhìn xung quanh một chút, không khỏi nhú cười lạnh nói, “Đây là ý gì? Lẽ nào Hoàng thượng xem bốn quan như phi tần bị ruồng bỏ của hần?”

“Đại nhân người hiểu lầm.” Trương Đình Hải cúi đầu khom lưng nói, “Người đừng nóng giận, Hoàng thượng cũng không phải muốn cho người ở chỗ này, chẳng qua là muốn đồng gia đưa người qua đây một chút mà thôi. Người cứ đi vào nghỉ ngơi trước, một lát nữa Hoàng thượng sẽ đến đây.”

“Hoàng thượng muốn ta đến lãnh cung để làm gì?” Tư Đồ Bích lạnh lùng nói, “Trương tổng quản, người đừng ở chỗ này mà tùy tiện thêm thắt!”

“Ôi đại nhân, xem người nói kia, những kẻ nô tài như chúng ta nào dám thêm thắt điều gì, toàn bộ không phải đều do bệ hạ sai gì làm đó sao, người cứ đi vào trước cái đã.” Trương Đình Hải một bên mỉm cười một bên phất tay, lập tức có hai thị vệ từ bên cạnh tiến lên kéo Tư Đồ Bích vào bên trong lãnh cung rồi “ba” một tiếng đóng cửa lại. Trương Đình Hải ngoài cửa dùng ngữ điệu xin lỗi nói: “Tư Đồ đại nhân, người trước tiên cũng nên hiểu rằng đây hoàn toàn là ý chỉ của Hoàng thượng, người đừng trách tội lên đầu đồng gia! Còn nữa đại nhân, Hoàng thượng còn muốn đồng gia chuyển cáo cho người thêm một câu, suốt mấy

trăm năm nay phi tần của vương triều Đại Thích treo cổ ở nơi lãnh cung này rất nhiều, chỗ này âm khí rất nặng, người phải chú ý cẩn thận, tốt nhất đừng nên nhìn thấy thứ gì không sạch sẽ!”

Nói xong lời này, từng tiếng bước chân dần dần ly khai khỏi cửa lãnh cung, Tư Đồ Bích muốn giơ tay lên gõ cửa nhưng nhìn đến mạng nhện và bụi bặm bám đầy thì lại bỏ cuộc, y tức giận nhìn bóng lưng Trương Đình Hải từ từ khuất xa đằng sau khe cửa, thẳng đến khi không còn thấy được gì nữa thì mới xoay người nhìn về đình viện thâm sâu kia. Trong cung điện tiêu điều này cơ hồ còn có thể nghe được tiếng khóc bi thiết của những phi tần thất sủng, Tư Đồ Bích âm thầm kinh hãi nhìn chằm chằm vào những góc âm u trong cung điện, bàn tay chậm rãi nắm chặt thành quyền.

Mưa đã càng ngày càng lớn, mang theo âm thanh gió lùa thê lương cùng đến, thật sự là vô cùng âm lãnh. Đặc biệt lúc gió thổi sát qua bên ngoài phòng liền phát ra những tiếng “ô ô” như có người đang thấp giọng rên rỉ khiến người ta phải nổi da gà. Tư Đồ Bích từ khi còn nhỏ đã không thích cảm giác vừa tối vừa lạnh thế này, đây đại khái chính là di chứng lúc còn nhỏ y bị các ca ca lừa nhốt vào phòng tối, vì thế cho nên sau này khi đã vào phủ Thái tử y cũng luôn kiên trì mỗi đêm lúc ngủ đều thấp một ngọn đèn, cho nên khi bước vào cung điện này cảm giác của y thật sự vô cùng không tốt.

Tư Đồ Bích không biết Hoàng đế vì sao lại đột nhiên phát bệnh thần kinh như vậy, là do vụ án của Đỗ Thanh Lăng sao? Theo lý thì y đã làm đúng theo yêu cầu của Quân Thụy bỏ qua Đỗ Thanh Lăng, tại sao hắn còn tức giận như thế? Chẳng lẽ là bởi vì cái chết của Trương Toàn? Tư Đồ Bích cười nhạt, trong khi đấu tranh chính trị có một hai kẻ vô tội phải chết vốn là chuyện không thể bình thường hơn nữa, Quân Thụy hắn là đã sớm nhìn thấu đạo lý này, làm sao có thể vì cái chết của một trưởng phòng tiên sinh nhỏ nhỏ mà cùng mình nháo loạn chứ?

Tư Đồ Bích cố gắng phỏng đoán các loại khả năng để phân tán lực chú ý của mình, mỗi khi y cảm thấy không thoải mái đều dùng biện pháp này để bỏ qua thực tế, thế nhưng lần này tựa hồ dùng không tốt lắm. Ký ức khi còn nhỏ đã khắc ghi quá sâu, trong phòng tối một đám chuột gián cùng với mùi vị tanh tươi cổ quái gần như xộc thẳng vào trong đầu óc của y, vừa vặn tiếng khóc lúc này càng thêm bi thảm, thật tựa như tiếng khóc của mẫu thân bên ngoài phòng khi đó. Tư Đồ Bích cắn răng chậm rãi bấu chặt lấy cây cột ở sau lưng, hô hấp của y đã bắt đầu dần dần tán loạn.

Tư Đồ Bích nhắm mắt lại, cô gắng khu trục cảm giác ác hàn và những hình ảnh khiến người khác buồn nôn ra khỏi đầu óc, ngực y một trận lại một trận căng lên sau đó thì chậm rãi hạ xuống trấn an những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, một lần nữa muốn dùng phương pháp tự vấn đề xưa tan cảm giác không khỏe.

Lần này Hạ Ly đã làm rất tốt, tai một lao phòng gần như tuyệt đối phong kín như thế lại có thể thần không biết quỷ không hay mà xử lý Trương Toàn, có thể thấy được võ công của gã quả thực thập phần cao cường. Mà Bảo Cầm lại càng đem mạng lưới của nàng trải khắp toàn bộ Thanh Ngọc quán, dùng thời gian ngắn như vậy để mua chuộc Uyển Như chiếm được tình báo về Đỗ Thanh Lăng. Hai người này vẫn chưa đến nỗi vô dụng, càng đáng giá để vui mừng chính là Hạ Ly đã nhận được hồi âm của Thái ca, bên kia Thái ca cũng đang tích cực trừ bị, chỉ cần đã thông những quan hệ ngầm kia, khiến cho tấu chương có thể đưa đến trước mặt Hoàng đế.

“Meo meo...” Một tiếng mèo kêu thật nhỏ truyền đến từ bên chân Tư Đồ Bích khiến y sợ đến nhảy dựng, lão đảo tựa vào cây cột bên cạnh, nhìn chăm chăm xuống mặt đất. Hóa ra là một con mèo đen nhỏ đang mở to đôi mắt màu ngọc bích nhút nhát nhìn y.

“Tiểu ngốc ghéech...” Tư Đồ Bích thở dài một hơi nhẹ nhõm nhìn về phía con mèo kia, một thân lông mao màu đen thật dài lại không hề dơ bẩn, trên cổ còn đeo một chiếc chuông nhỏ, thoạt nhìn giống như huyết thống khá thuần khiết, đại khái là sủng vật của một Thái phi nào đó trong cung lạc đường đi.

Con mèo nhỏ kia yên lặng nhìn Tư Đồ Bích, nhỏ giọng kêu lên một chút rồi lại cẩn thận rụt rè bước đến gần, cái đuôi nhếch lên thật cao, cúi đầu cọ cọ vào chân của Tư Đồ Bích, sau khi luẩn quẩn vài vòng xung quanh y thì lại meo meo kêu lên vài tiếng.

“Lạc đường sao?” Tư Đồ Bích cúi đầu đối diện cùng vật nhỏ kia. Con mèo nhỏ gây xuất hiện ngay lúc này không hiểu tại sao lại khiến Tư Đồ Bích phá lệ yên tâm, cái chỗ này thật sự khiến cho người ta khó chịu, may là có con vật nhỏ này có thể khiến y tạm thời dời đi lực chú ý.

“Meo meo...” Mèo đen nhỏ nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, nhìn Tư Đồ Bích chậm rãi ngồi xổm xuống, sau đó nhẹ nhàng nhảy lên trên đầu gối của y.

“Ngoan.” Tư Đồ Bích đưa tay vuốt ve mèo đen nhỏ, nhiệt độ lông mao ấm áp và ngón tay lạnh lẽo của y đơn giản là cách biệt một trời một vực.

“Đùng đoàng...” Bầu trời đột nhiên truyền đến từng tiếng gầm lớn, sau đó là tiếng sấm và một đạo ánh sáng lướt qua, Tư Đồ Bích trong lòng sợ hãi ôm lấy mèo nhỏ cuộn lại than một đoàn, tiếng sấm, ánh sét, bóng tối và hoàn cảnh ẩm ướt trùng hợp với nỗi sợ hãi trong trí nhớ cùng nhau giáng thẳng vào đầu khiến cho y có cảm giác gần như muốn hỏng mắt. Y ôm chặt lấy chú mèo cũng đồng dạng hoảng sợ kia, chậm rãi rúc vào góc tường, nhẹ giọng nói: “Chớ sợ chớ sợ, a Bích không sợ. Sau này ta gọi người là a Bích có được hay không? Người cũng có đôi mắt màu ngọc bích giống ta này, a Bích...”

“Meo meo...” Mèo nhỏ núp ở trong ***g ngực y, thân thể ấm áp mềm mại như nhung khiến Tư Đồ Bích dần dần an tĩnh lại, chỉ bất quá tim của y vẫn còn đập rất nhanh giống như không thể khống chế được. Y âm thầm cười khổ, phần được Cam Đường đưa đến kia thật không nên ném xuống, nếu ngoan ngoãn uống vào có thể cũng sẽ không khó chịu đến mức như bây giờ.

Lúc Quân Thụy đi vào lãnh cung thì thấy một tràng diện như thế này: Tư Đồ Bích lui ở trong góc, hai chân gập cao đến ngực vòng tay ôm lấy đầu gối, một con tiểu hắc miêu không biết từ đâu xuất hiện thò đầu ra từ trong ngực y, cái lỗ tai nho nhỏ khê run run, đôi mắt ngọc bích mở to nhìn hẩn. Trong lòng Quân Thụy đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, bước đến đá vào người Tư Đồ Bích, dù trong lòng đang rộn ràng vẫn ung dung quan sát sắc mặt trắng bệch của y, khinh miệt nói: “Tư Đồ Bích, người đang sợ?”

Tư Đồ Bích ánh mắt có chút hoảng hốt cùng với nét tò mò trong đôi mắt ngọc bích của mèo nhỏ hoàn toàn khác nhau, được cả hai đôi mắt màu ngọc đỏ chăm chú nhìn vào, Quân Thụy khoái trá tiếp tục nói: “Nguyên lai người cũng biết sợ? Trẫm nghĩ đến lúc người xử lý Thu Nguyệt và Trương Toàn không hề có chút chùng tay, không ngờ rằng, người cũng biết sợ?”

Tư Đồ Bích không nói chuyện, chỉ là không hề chớp mắt nhìn Quân Thụy, nhìn qua quả là thập phần yếu ớt, Quân Thụy không khỏi than thở, Tư Đồ Bích này, thật sự là một mỹ nhân yếu đuối chộc người triều mến mà.

“Kỳ thực trong lãnh cung này còn có rất nhiều chuyện xưa, trẫm đã quên bảo Trương Đình Hải nói cho người biết, bây giờ người có muốn nghe không?” Quân Thụy ngồi xuống nhìn Tư Đồ Bích, khoảng cách gần như vậy khiến hẩn phát hiện được sắc mặt của người đối diện đã trắng đến gần như trong suốt, còn mơ hồ có thể thấy được từng đường huyết quản màu xanh ẩn dưới lớp da. Quân Thụy cười híp mắt nói: “Trẫm đã từng nói với người, đừng nên tiếp tục làm những chuyện thương thiên hại lý nữa, nhưng người vẫn không vâng lời. Trẫm hẩn là nên phạt người một chút? Hay là cứ để người ở trong lãnh cung này một đoạn thời gian thì thế nào? Làm bạn với quỷ hồn của những phi tần tịch mệnh này cũng không tệ đâu, nói không chừng đợi đến khi trời tối những quỷ hồn mặc bạch y kia sẽ hiện ra bay xung quanh người, trừng mắt nhìn người không ngừng... Ai, thật là lạnh.” Quân Thụy làm bộ sờ sờ cánh tay của mình, cười nói: “Nói đến ngay cả da gà cũng nổi lên rồi, Tư Đồ Bích, người có muốn ở lại nơi này không? Trừng phạt này không giống như lúc trước đâu, trước đây mỗi khi phạt người đều là đặt dưới thân hung hăng chà đạp, trẫm thấy người cũng không muốn vậy, vẫn là như thế này tốt hơn, người cũng không cần phải chịu thống khổ nữa.”

“Bệ hạ...” Tư Đồ Bích yếu ớt gọi, “Bệ hạ...”

Tư Đồ Bích tựa hồ rất suy yếu, thanh âm rất thấp giống như không đủ sức để lên tiếng, chỉ có thể khẽ gọi hai chữ “Bệ hạ” hai chữ, Quân Thụy mặt không đổi sắc nhìn y, tâm tình tựa hồ lại chuyển xấu. hẩn bỗng đứng lại bắt đầu chán ghét bộ dạng yếu ớt này của Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích nói không được nữa, ánh mắt phiêu hốt địa Quân Thụy, trong mắt dần dần đọng đầy nước mắt giống như một hồ nước xanh gợn sóng rung động khiến tim của Quân Thụy đột nhiên nhói lên một chút. Sau đó hẩn thấy nước mắt của Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng không thể giữ lại, thoáng cái rơi xuống, đối phương lại mở miệng như muốn nói điều gì đó, thế nhưng còn không kịp nói gì thì đã ngã xuống nằm phục trên mặt đất còn đang ướt đầm kia mất đi ý thức.

1/ Đông gia: Một kiểu tự xưng của hoạn quan

Mèo: Tác giả a, tuy mèo biết thường thì manh sủng phải có nét tương đồng với chủ nhân, nhưng chi tiết đôi mắt màu Bích lục độc nhất vô nhị kia của Tư Đồ Bích lại dùng lên tiểu hắc miêu thì có phải là hơi lạ mưng rồi không. Với lại tại sao lại là hắc, bạch thì giống màu da của Tư Đồ tiểu thụ hơn chứ, tưởng tượng đến nữ vương miêu thụ ta đã chảy nước miếng rồi. Thôi thì hắc cũng chẳng sao, coi như miêu tả quá khứ và tâm tư của em nó vậy.

Mà phải làm thế quái nào mới có một bé mèo xa lạ chịu đến làm quen với ta như thế??? Thụ quân là nam châm hút động vật có lông mao à????

Quân Thụy kia, mi nghĩ Tư Đồ Bích mà sợ quý hồn à, từng chuyện từng chuyện y làm đều là sáng khoái thắng thắng, quý hồn của những kẻ vô dụng kia có đến tìm y cũng sẽ tự thấy thẹn mà trốn mất thôi. Cái khiến y sợ hãi là quá khứ, là tâm tư của những người còn sống, là một đoạn cảm xúc mà người có dùng cả đời để đau thương cũng không mò đến được đâu. Hừ!

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

23. Chương 23

Đau đớn

Lúc Quân Thụy ôm Tư Đồ Bích ra khỏi lãnh cung liền phát hiện cả người y lạnh đến lợi hại, cơ thể không tự chủ được mà co quắp, nguyên hân tưởng là do người trong lòng bị lạnh, thế nhưng sau khi được đặt lên giường ở tấm cung và trùm thêm mấy lớp chăn, lại còn gọi nô tài mang lên thêm mấy chậu than khiến hân cũng nóng đến mức đổ mồ hôi ướt đầm lưng áo, Tư Đồ Bích vẫn nhẹ nhàng co quắp như trước, hai hàm răng vẫn lách cách đánh vào nhau, thần trí không hề thanh tỉnh hơn chút nào. Quân Thụy nhìn bộ dạng của y như thế liền cảm thấy có chút không đúng liền phân phó Trương Đình Hải đi gọi ngự y1 đến, thế nhưng đám ngự y kia giằng co hết một hồi, lại đổ cả một chén dược lớn vẫn không thấy người bệnh khá hơn. Quân Thụy cau mày nhìn Tư Đồ Bích cuộn tròn trong góc giường sắc mặt xám trắng, ngón tay gắt gao bầu chặt vào vạt áo trước ngực cổ sức hô hấp, giống như y đang phải chịu sự thống khổ gì đó to lớn lắm, mà một đám ngự y đang quỳ bên giường đều nhất trí nói rằng đây chỉ là do Tư Đồ Bích người yếu thể nhược, hoàn toàn không tìm được nguyên nhân chính xác.

“Một đám lang băm!” Quân Thụy nhắc chân đạp ngã một gã ngự y gần nhất, quát, “Còn không cút hết ra ngoài cho trẫm!”

“Dạ... Dạ... Hoàng thượng... Hoàng thượng bớt giận...” Các ngự y nơm nớp lo sợ không dám đứng dậy mà chỉ dùng đầu gối lê người ra ngoài, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Trước đó, bọn họ đã biết vị tân quân hỷ nộ vô thường này đã từng vì vị Tư Đồ đại nhân đang nằm trên giường kia mà đại phát lôi đình một lần, lúc này lại là chuyện có quan hệ đến Tư Đồ đại nhân khiến bọn họ thêm một phen lao đao khôn đồn. Đám ngự y này coi như đã hiểu được tầm quan trọng của vị Tư Đồ đại nhân kia trong lòng Hoàng đế, tất cả mọi người đều đang âm thầm cầu nguyện vị tổ tông Tư Đồ đại nhân kia trường mệnh bách tuế, nếu không bọn họ cũng không biết rằng mình có đủ bao nhiêu cái đầu để Hoàng đế chém hay không.

“Người yếu thể nhược?” Sau khi đám ngự y lui hết ra ngoài Quân Thụy nghi ngờ nhìn Tư Đồ Bích còn đang hô hấp hỗn loạn, tình huống của y tựa hồ càng ngày càng không xong, vẫn cứ cuộn người ở góc giường bất an giãy dụa, mấy tấm chăn cũng bị y vặn xoắn lung tung khắp bên cạnh, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người khó chịu. Quân Thụy một hơi bước đến kéo Tư Đồ Bích từ trong góc giường ra ngoài, mở bàn tay đang xiết chặt của y ra đan vào tay mình rồi ủ người vào trong ngực, bàn tay kia thực sự khiến hân cảm thấy lạnh lẽo như một khối băng, quần áo trên người của y cũng đã sớm bị mồ hôi lạnh thấm ướt mất. Quân Thụy

cứ như thế ôm đối phương vào trong ngực mình, lại kéo chăn đắp lên người cố gắng xiết chặt y, thật giống như chỉ cần như vậy là có thể khiến y không còn run rẩy.

“Ách...” Tư Đồ Bích nhẹ giọng rên rỉ, khó khăn mở mắt ra, ánh mắt tán loạn nhìn vào Quân Thụy, vẫn còn không tỉnh táo lắm, mở miệng nói với đối phương, “Thái ca... đau... rất đau...”

Quân Thụy có chút buồn bực, dùng tay chế trụ cằm của Tư Đồ Bích bắt y phải nhìn thẳng vào mình, trầm giọng nói: “Tư Đồ Bích nhìn cho rõ, trầm không phải Quân Thái! Người rốt cục bị làm sao? Đau nơi nào? Chuyện gì xảy ra?”

“Đau... Đau quá...” Tư Đồ Bích vẫn mơ hồ không rõ rên rỉ, trong đôi mắt dần dần tích tụ không ít lệ quang giống như cơn mưa không ngừng rơi xuống, nhiệt độ cơ thể lạnh băng lệ rơi nóng hổi, khiến Quân Thụy có chút không biết phải làm thế nào.

“Người đau nơi nào? Mau nói cho trầm biết.” Quân Thụy tức giận đến mức hơi thở cũng hỗn loạn nắm lấy cằm Tư Đồ Bích, lưng y đang được hán ôm chặt trước ngực khiến hán có thể thấy được nhịp đập hỗn loạn của trái tim đối phương.

“Là do tim sao?” Quân Thụy vội vàng hỏi, thế nhưng lại lập tức lắc đầu, “Không đúng, nếu là tim có vấn đề đám ngự y kia đã sớm có thể chẩn đoán ra rồi. Ngự y nói người chẳng qua là tâm mạch có chút yếu ớt, trái tim vốn không có bệnh thật gì, hơn nữa bọn họ đều chẩn không ra nguyên nhân, khẳng định không phải do tim. Người rốt cục bị làm sao? Mau trả lời trầm!”

“Bệ hạ...” Trương Đình Hải nhìn bộ dạng nôn nóng của Quân Thụy nhin không được lên tiếng, “Bệ hạ, có mấy lời nô tài không biết ...không biết có nên nói hay không...”

“Nói mau!” Quân Thụy gầm gừ, quay đầu lại trừng mắt nhìn Trương Đình Hải, khiến gã sợ đến mức chân cũng trở nên mềm nhũn.

“Bệ hạ... trước đó Tư Đồ đại nhân đã qua đêm tại lãnh cung, nô tài cho rằng có lẽ đại nhân đã thực sự dụng phải thứ gì đó không sạch sẽ... Ngự y cũng nói đại nhân đây chính là thể nhược, có thể bởi vì thể nhược nên mới bị thứ kia bám vào...”

“Bị bám vào?”

“Hồi bệ hạ, đúng vậy!” Trương Đình Hải trong lòng run sợ nói tiếp, “Lúc Bệ hạ đến lãnh cung cũng đã nhìn thấy, Tư Đồ đại nhân lúc đó đang ôm một con hắc miêu, nô tài cả gan nói một câu, hắc miêu xuất hiện ở nơi đó trong một đêm mưa gió thế này, vốn là sự bất tường...”

“Lộn xộn cái gì!” Quân Thụy mắng, “Trương Đình Hải, người có phải cảm thấy cái đầu trên cổ có chút buồn chán nên muốn đổi một nơi khác cho nó rồi?”

“Bệ hạ tha mạng... Bệ hạ tha mạng...” Trương Đình Hải té quỵ dưới đất, ai ngờ chỉ mới cúi đầu liền vừa vặn đối diện với con mèo đen mà Tư Đồ Bích vừa nhặt được, một đôi đồng tử màu ngọc bích dưới sự cộng hưởng của ánh lửa càng trở nên phá lệ sâu thẳm. Trương Đình Hải chỉ cảm thấy sau lưng mình nổi lên từng trận rét run.

“A...” Tư Đồ Bích đột nhiên hét rầm lên, y ở Quân Thụy trong lòng liều mạng giãy dụa quẫy đạp, hai tay vẫn vòng qua trước ngực ôm lấy cánh tay mình liều mạng run rẩy, cả người gồng lên cứng ngắc thấp giọng khóc lóc. Quân Thụy vội vã muốn vươn tay ôm lấy y lại khiến y càng giãy dụa lợi hại hơn, lớn tiếng khóc la: “Không được đụng vào ta, cút ngay! Cút ngay! Đông! Đau quá a!”

“Tư Đồ Bích! Tư Đồ Bích người thanh tỉnh một chút cho trầm!” Quân Thụy nhào lên trên giường, cố gắng kéo đôi tay đang co chặt của Tư Đồ Bích ra đặt lên trên đầu, giam cầm y xuống dưới thân mình, nhìn chăm chăm vào đôi mắt thất thần kia gần giọng ra lệnh: “Tư Đồ Bích, người nhìn rõ xem trầm là ai! Nếu như người còn không chịu an tĩnh một chút, trầm liền giết hết người của Tư Đồ gia, người có nghe rõ không!?”

Tư Đồ Bích cũng không quá thanh tỉnh, đôi mắt giăng đầy sương mù ướt đầm nhìn vào Quân Thụy, hơn nữa ngày mới tựa hồ có chút rõ ràng người trước mắt là ai, y mở miệng thở gấp một hồi, đôi môi run run dường như không thể không chế để phát ra âm thanh, lại qua thêm một lúc nữa mới phát ra một câu nhẹ nhàng như hơi thở: “Bệ hạ...”

Quân Thụy nhìn thấy Tư Đồ Bích rốt cục an tĩnh lại mới có được chút tâm tư quan sát cẩn thận người bên dưới, sắc mặt của y trắng bệch, mồ hôi lạnh đổ ra một tầng lại một tầng thấm ướt y phục, quả thực có chút giống như vừa được vớt ra từ trong nước. Bởi vì vừa rồi đã xuất mồ hôi, hơn nữa còn kịch liệt giãy dụa nên y cũng không thanh tỉnh được bao lâu, bây giờ lại trở về hôn mê bất tỉnh như trước. Trương Đình Hải nhanh chóng gọi vài thái giám cung nữ đến giúp y thay y phục, thân thể bị che đậy dưới lớp vải dền kia thực sự giống như một khối bạch ngọc chất lượng tốt nhất, từ xa trong ánh lửa như ẩn như hiện nhìn qua khiến người ta có ảo giác giống như đang phát ra một loại quang mang mờ nhạt. Bất quá bởi vì y vẫn chưa thanh tỉnh nên chỉ có thể mềm mại tựa lên người thái giám kia để bọn chúng mặc sức bày bố, Quân Thụy trầm ngâm nhìn một hồi đột nhiên bước đến hắt văng tên thái giám đang hầu hạ Tư Đồ Bích thay y phục, lại phất tay một cái ra hiệu cho toàn bộ đám nô tài lui ra ngoài.

“Bệ hạ...” Trương Đình Hải tiếp nhận xiêm y sạch sẽ trong tay tiểu thái giám kia, ngơ ngác nhìn Hoàng đế ôm Tư Đồ Bích vào trong ngực, động tác có chút trắc trở giúp y thay y phục.

“Mang một chén canh nóng đến đây.” Quân Thụy nhẹ giọng phân phó.

“Dạ... dạ... Nô tài sẽ đi lấy ngay...” Trương Đình Hải vội vàng khom người lui xuống, sau khi ra đến cửa liền kéo hết những nô tài đang trực đêm bên trong ra, cuối cùng còn không quên đóng cửa lại.

Tầm điện rốt cục cũng an tĩnh lại, Quân Thụy ôm Tư Đồ Bích, ngón tay chậm rãi vuốt ve từng đường nét tinh xảo trên gương mặt y, tóc mái đen mượt bị mồ hôi thấm ướt tán loạn vun vãi trên trán, Quân Thụy nhẹ nhàng giúp y vuốt lại, sau đó dùng một lại ánh mắt nghiên cứu nhìn một lượt từ trên xuống dưới trên người đối phương.

“Tư Đồ Bích, trẫm muốn ngươi làm một con chim hoàng yến, vì sao hết lần này đến lần khác ngươi lại muốn làm chim ưng? Cũng không nghĩ đến cái thân thể yếu đuối này của ngươi một chút, như vậy cũng xứng làm chim ưng sao?” Quân Thụy đột nhiên cười khê một tiếng, cầm chặt bàn tay của Tư Đồ Bích chỉnh lại cái đầu vô lực ngã qua một bên của y, lúc chạm vào gương mặt mềm mại kia lại không nén được thở dài, nói: “Ngoan ngoãn làm chim hoàng yến của trẫm, trẫm sẽ không đối xử với ngươi như bây giờ. Ngươi biết kìa, trẫm ghét nhất có người đối nghịch với mình, mặc kệ người đó là ai trẫm cũng chưa từng cho y có kết cục tốt. Tư Đồ Bích, ngươi bất quá chỉ muốn bảo toàn Tư Đồ gia, ngươi lại vì việc đó mà đối nghịch với trẫm sao? Trái lại, ngươi chỉ cần ngây ngô ở bên trẫm thì tốt rồi...”

Chỉ chốc lát sau, Trương Đình Hải liền bưng tới một chén canh nóng, Quân Thụy nỗ lực muốn đánh thức Tư Đồ Bích, thế nhưng y lại ngoài ý muốn cảm thấy được dây tựa hồ là một chuyện vô cùng khó khăn, bất luận hấn lay động hoặc gọi thế nào người kia cũng không chút phản ứng, có đôi khi Tư Đồ Bích cũng mở mắt ra một chút thế nhưng lại rất nhanh nhắm lại. Bởi vì thân thể hư thoát khiến y thậm chí còn không thể ngẩng đầu, chỉ có thể vô lực tựa lên trên người Quân Thụy. Loại thái độ nhu thuận này tuy rằng rất khó có được, thế nhưng Quân Thụy lại chẳng cảm thấy một chút cao hứng nào.

Ấm áp bất súp, Quân Thụy nỗ lực tỉnh lại Tư Đồ Bích, thế nhưng hấn phát hiện giá tựa hồ là nhất kiện rất chuyện khó khăn, vô luận hấn thế nào lay động hấn, hô hoán tên của hấn, Tư Đồ Bích đều tựa hồ tỉnh không tỉnh táo lắm, có đôi khi hơi mở mắt, thế nhưng rất nhanh thì hội hựu nhắm lại. Bởi vì hư thoát hấn thậm chí ngay cả ngẩng đầu cũng không thể, chỉ có thể vô lực tựa ở Quân Thụy trên người. Loại này nhu thuận tuy rằng khó có được, thế nhưng Quân Thụy lại một chút cao hứng cũng không có.

“Tư Đồ Bích, mau tỉnh lại, uống chút canh, nào, tỉnh lại một chút!” Quân Thụy kiềm chế nóng nảy trong lòng, dùng ngữ điệu mệnh lệnh mới với Tư Đồ Bích, thế nhưng âm thanh lại không khỏi trở nên nhu hòa hơn hẳn. Hấn vỗ vỗ mặt của Tư Đồ Bích, dường như có chút hơi dùng sức nên hai bên má rất nhanh liền đỏ lên, hợp với khí sắc trắng bệch trên mặt y, nhìn thần nào cũng cảm thấy có chút quỷ dị.

“Đau...” Tư Đồ Bích rốt cục mở miệng nói chuyện, Quân Thụy thở ra một hơi nhìn y chậm rãi mở mắt, mơ màng màng nhìn qua, cái loại biểu tình ngây thơ mê vông này khiến Quân Thụy không khỏi mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Tại sao lại đau, nói như vậy thật giống như ngoại trừ khiến ngươi bị đau thì chưa từng cho ngươi hồi ức tốt đẹp gì”

Quân Thụy cười cười nói xong câu đó, đột nhiên lại nghĩ lời này quá mập mờ, vội vã quay đầu tìm Trương Đình Hải, bảo gã dâng chén canh lên.

“Nhanh uống một ít canh đi, người đổ mồ hôi nhiều lắm, thân thể không chịu nổi đâu.” Quân Thụy nhàn nhật mở miệng, để Trương Đình Hải cầm lấy chén canh, tự mình dùng cái muỗng nhỏ chậm rãi đút canh vào miệng Tư Đồ Bích.

“Bệ hạ, cứ để nô tài làm đi...” Trương Đình Hải run giọng nói. Trong Hoàng cung này không có bất kỳ người nào có được vinh quang như thế, không chỉ có thể khiến Hoàng thượng tự mình hầu hạ thay y phục, thậm chí còn được Hoàng thượng đút canh cho, đây quả thực là việc trước giờ chưa từng có. Bất quá, thoạt nhìn chính là Hoàng đế ân sủng, thế nhưng nếu để người có dụng tâm khác thấy được liền có thể đổ lên đầu Tư Đồ Bích tội danh bất kính.

Quân Thụy cũng nghĩ đến điểm này, đành không qua vui vẻ ném cái muỗng đứng dậy: “Được rồi, người hầu hạ y uống hết chén canh này, sau đó dẫn đến chỗ đám ngự y lang băm kia khai phương sắc thuốc. “

“Dạ, bệ hạ.” Trương Đình Hải lĩnh chỉ, quỳ xuống trước giường cẩn thận dực dực hầu hạ Tư Đồ Bích uống canh, sau đó còn thức thời giúp y đắp mền nghỉ ngơi, chợt nhớ đến Quân Thụy còn đang ở bên cạnh thì cúi đầu hỏi: “Bệ hạ, người xem nên đưa Tư Đồ đại nhân trở về hay an bài một nơi trong cung cho ngài ấy?”

Quân Thụy suy nghĩ một chút, lại quay đầu nhìn Tư Đồ Bích đang mê man ở trên giường, khoát tay một cái: “Được rồi, cứ để y ở lại tẩm cung của trẫm, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

1/ Ngự y: Thật ra cũng chỉ là Ngự y thôi, nhưng Ngự y là người tài giỏi được tuyển chọn đặc cách chữa bệnh cho Hoàng đế. Những Ngự y bình thường phải chữa bệnh cho tất cả người trong cung, từ chủ tử cho đến cung nữ, thái giám, thậm chí một vài quan lại bị bệnh cũng có thể thỉnh Ngự y chữa trị. Nhưng Ngự y là chuyên dụng của Hoàng đế, thường do đám thủ tịch Ngự y viện đảm nhận, chỉ khám bệnh khi có lệnh của Hoàng đế hoặc do bản thân tự nguyện, những người khác không có quyền ra lệnh hoặc chỉ phối họ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

24. Chương 24

Dưỡng bệnh

Quả nhiên không ngoài sở liệu, ngày tiếp theo lâm triều liền có người dâng sớ buộc tội Tư Đồ Bích bất kính. Đại thần dâng sớ chính là môn sinh đặc ý của Trương Thái sư và ái tướng dưới trướng của Đỗ Thanh Lăng. Quân Thụy thật sự cảm khái với sự linh thông tin tức của đám triều thần này, trong lòng bất giác lại có chút không rõ mùi vị: Nếu mấy đại thần này có thể đem tin lực đặc lên dân sinh xã tắc, vậy người làm Hoàng đế như hắn quả thật có thể buông lỏng hơn không ít. Chỉ bất quá thế cục hiện giờ cũng không phải chỉ do hắn nói là được, qua hai việc vừa rồi đám đại thần này tuy có chút bị chấn nhiếp thế nhưng thủy chung vẫn còn thiếu dạy dỗ, cần phải giáo huấn mạnh tay hơn chút nữa mới được.

Quân Thụy đối với bản tấu luận tội kia vẫn không hề tỏ thái độ gì mà trực tiếp mang đề tài chuyển đến vụ án Đỗ Thanh Lăng ăn hối lộ. Lần trước, Tư Đồ Bích thẩm tra vụ án này lại bởi nhân chứng trọng yếu nhất là Trương Toàn sớ tội tự sát mà đánh mất đầu mối, thế nhưng dựa theo quyển sổ kia của Trương Toàn đi tra xét thì quả thực phát hiện không ít vấn đề. Thế nhưng mặc dù có vấn đề nhưng vẫn không thể định rõ tội trạng của Đỗ Thanh Lăng, vấn đề cứ như thế trở nên có chút khó xử, các đại thần cũng vì vấn đề này mà cố chấp ý kiến, tranh luận xôn xao. Kết quả thảo luận sau cùng lại trở thành thỉnh cầu Quân Thụy xử lý nhẹ tay với Đỗ Thanh Lăng.

Quân Thụy tán thành, quyết định đem Đỗ Thanh Lăng giáng quan ba cấp, phạt bổng hai năm, cũng bắt hắn diện bích sám hối trong nhà nửa năm. Đối với việc này kỳ thực trong lòng Quân Thụy không khỏi đau

đón vạ phần, dù sao Đỗ Thanh Lăng cũng là lương tướng do một tay hấn sát nhấc, trong quá trình hấn mưu đoạt ngôi vị gã cũng không ít lần lập đại công, thế nhưng cư nhiên lại bị Tư Đồ Bích bắt được nhược điểm, đúng là đáng giận cũng đáng trách mà.

Vụ án này kỳ thực có quá nhiều điểm khả nghi, thứ nhất chính là sổ sách trọng yếu như vậy Đỗ Thanh Lăng không có khả năng dễ dàng giao cho một trưởng phòng tiên sinh không mấy thân tín như thế xử lý. Thứ hai chính là, cho dù Đỗ Thanh Lăng thực sự sơ xuất giao cho Trương Toàn, gã cũng không có khả năng mang theo bên người đến một nơi như kỹ viện, còn khiến sau khi uống say mà đánh rơi vào tay cô nương của Thanh Ngọc quán. Thứ ba, cho dù là bị kỹ nữ lấy được cũng không có khả năng trùng hợp rơi vào tay của Tư Đồ Bích nhanh như thế. Căn cứ vào ba điểm khả nghi đó, Quân Thụy có thể khẳng định sau lưng Tư Đồ Bích nhất định có người âm thầm tương trợ. Người đó không những có thể thần không biết quỷ không hay trộm lấy sổ sách dưới mắt Đỗ Thanh Lăng, mà còn có thể giúp y giải quyết Trương Toàn ngay trong lao phòng được canh phòng cẩn mật.

Giết người diệt khẩu, một chuyện tàn độc như vậy thực sự không thể nào liên hệ lên người một thanh niên thoát nhìn văn nhã như Tư Đồ Bích, thế nhưng cố tình hai thứ trông có vẻ hoàn toàn khác biệt thế lại có thể liên hệ với nhau. Chính sự liên hệ đó khiến Quân Thụy cảm thấy vô cùng tức giận, mà lại bởi vì sự tức giận khiến hấn không ngừng quát mắng những đại thần có quan hệ trong việc nghị luận về tội bất kính của Tư Đồ Bích. Quân Thụy nhìn một đám đại thần im lặng quỳ rạp dưới điện không dám lên tiếng không nhận được phát tay một cái, Trương Đình Hải bên cạnh thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng tuyên bố bãi triều.

Lúc Quân Thụy quay về tẩm cung vừa lúc nhìn thấy một bức tranh thế này: Tư Đồ Bích lười nhác nằm trên nhuyễn tháp, một tay chống lên thái dương một tay ôm lấy con mèo nhỏ lông đen hôm trước. Sắc mặt của y đã tốt hơn tối qua rất nhiều, tóc được tùy tiện vấn thành một búi lỏng phía sau đầu. vài lọn tóc đen rũ xuống trước ngực khiến gương mặt càng thêm trắng nõn như bạch ngọc, thật sự xinh đẹp không sao tả xiết. Mà con mèo đen trong lòng y, bộ lông dưới ánh mặt trời lờ lờ phát sáng, bóng mượt như tơ lụa thượng đẳng đang cuộn thành một đoàn trên đùi Tư Đồ Bích, giữa phần bụng mềm mại ra để y tùy ý nhẹ nhàng vuốt ve, cái đuôi thật dài tinh nghịch dong đưa qua lại.

Quân Thụy đứng ở trước cửa nhìn một hồi, phát tay cho đám nội thị đang hầu hạ lui hết đi rồi mới chậm rãi bước vào. Tư Đồ Bích đang trong lúc buồn ngủ đến mơ màng nên cũng không chú ý đến hấn, thẳng đến khi Quân Thụy đứng ở trước nhuyễn tháp khiến con mèo nhỏ kia giật mình “Meo meo” một tiếng rồi nhảy khỏi người y bỏ chạy, Tư Đồ Bích mới chậm rãi mở mắt ra. Lông mi của Tư Đồ Bích thật rất dài, từ góc độ của Quân Thụy nhìn xuống, lúc y chậm rãi mở mắt như thế thật giống đôi làn sóng biếc chảy vào biển dương quang vàng óng ánh, thật sự khiến cho người ta không nhận được mà muốn nhìn nhiều thêm vài lần.

“Bệ hạ...” Tư Đồ Bích mở to mắt ngạc nhiên một trận nhưng rất nhanh đã phản ứng kịp, vội vàng rướn người muốn đứng dậy, đáng tiếc cơn bệnh lần trước khiến cả người của y đều trở nên mềm nhũn, đầu vẹo mắt hoa. Hành động đứng lên đột ngột như thế khiến thân thể y trở nên loạng choạng suýt nữa ngã sấp vào khoảng không phía trước nhuyễn tháp, may mắn Quân Thụy nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng kéo y lại, hơi dùng sức một chút liền dễ dàng ôm trọn người kia vào lòng.

Quân Thụy ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tư Đồ Bích, từ trên cao ngạo nghễ nhìn xuống, cảm nhận mùi thuốc đông y nhàn nhạt trên người y, có chút cảm giác đắng chát, lại có chút khiến người ta nhẹ nhàng khoan khoái. Quân Thụy nâng cằm của Tư Đồ Bích lên để y đối diện với mình, đôi môi màu hồng nhạt khẽ nhếch lên tạo thành một đường cung gần như hoàn mỹ, Quân Thụy nhận không được dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve qua lại vài lần, lại dùng một loại âm thanh thấp phần áy muội lên tiếng hỏi: “Đã khỏe rồi?”

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm. Vi thần thật sự đã khỏe hơn rất nhiều” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói.

“Tối hôm qua người một mực khóc lóc, bộ dạng thật sự rất đáng thương.” Quân Thụy cười rộ lên, “Hiện tại đã khôi phục lại thành Ngự Sử đại nhân vô cùng giáo hoạt rồi.”

Tư Đồ Bích mở to hai mắt lộ vẻ mặt kinh ngạc, trong chốc lát tiêu ý lại đọng đầy nơi khóe mắt, mỉm cười: “Bệ hạ, kỳ thực tối hôm qua cũng là Ngự Sử đại nhân giáo hoạt vô cùng, chỉ bất quá bệ hạ lại không phát hiện mà thôi.” Y cố ý nhấn thêm trọng âm trên mấy chữ “Ngự Sử đại nhân giáo hoạt vô cùng” khiến trong lòng Quân Thụy không tránh khỏi vài điểm ngứa ngáy.

“Tối hôm qua người một mực kêu đau, rốt cuộc là đau ở đâu?” Quân Thụy cười hỏi.

“Ồ? Có sao?” Tư Đồ Bích giả ngốc, nghiêng đầu tò mò nhìn Quân Thụy.

“Không chịu nói cho trẫm sao?”

“Bệ hạ là đang ra lệnh cho vi thần?”

“Nếu trẫm thật sự ra lệnh, người sẽ nói thật với trẫm sao? “

“VẬY còn phải xem bệ hạ có muốn nghe nói thật hay không.”

“Tư Đồ Bích, không nên dắt trẫm đi quanh co như thế.” Quân Thụy dùng lực ôm chặt lấy y, loại ôm áp mạnh mẽ này khiến Tư Đồ Bích có chút không thở nổi, vội vàng giơ tay lên muốn đẩy người ra, thế nhưng lại bởi vì thân phận đế vương của Quân Thụy mà không dám quá vọng động, kết quả tạo thành hành động đẩy người của y lại mang theo không ít hàm xúc dục cự hoàn nghênh khiêng người ta đổ mặt.

“Tư Đồ Bích, thật không biết trong miệng người rốt cuộc có bao nhiêu lời thật lòng. Nếu không thì thế này đi, trẫm dùng một tin tức mật để đổi lấy một lời thật lòng, người xem có được hay không?” Quân Thụy bắt lấy bàn tay của Tư Đồ Bích đang đặt trước ngực hắn, ngón tay của y tiêm dài lạnh lẽo thật giống như ngọc khí nhất đẳng, xoa nắn trong lòng bàn tay thật sự rất thoải mái, khiến Quân Thụy hiếm được một lần tốt tính cất tiếng, “Trẫm dùng kết quả cuối cùng của vụ án Đỗ Thanh Lãng đổi lấy lời nói thật của người có được không?”

“Vụ án Đỗ Thanh Lãng? Bệ hạ, kết quả vụ án này thế nào khi thần xuất cung tự nhiên sẽ biết, một chuyện dĩ nhiên có thể biết như thế người nghĩ sẽ có cơ hội đổi lấy lời nói thật của thần sao?” Tư Đồ Bích cười đến rất vui vẻ, ngay cả bàn tay đang bị Quân Thụy nắm lấy cũng không hề phản kháng, khó được một lần ngoan ngoãn thuận theo.

“Thế nhưng nếu như người biết được kết quả ngay bây giờ, liền có nhiều thời gian hơn để tính toán xem bước tiếp theo làm thế nào để đối phó trẫm, không phải sao? Trẫm biết, người muốn giúp Quân Thái nên mới hạ thủ đối phó nhiều của trẫm, bất quá bước đi này của người lại khiến trẫm có thể dễ dàng đoán được dụng tâm trong đó. Kỳ thực người chỉ cần cố nhịn thêm một chút, không nên ngay lần đầu tiên đã gây ra động tĩnh lớn đến thế, như vậy có thể trẫm cũng sẽ không lập tức phát giác được tính toán của người rồi, ái khanh nói xem có đúng thế hay không?” Quân Thụy rất nhàn nhả lên tiếng, giống như những gì hắn đang nói hoàn toàn không hề liên quan đến giang sơn xã tắc, mà chỉ là đang đàm luận về thi từ ca phú mà thôi. Hắn rõ ràng cảm thấy được thân thể của Tư Đồ Bích trong lòng hơi cứng đờ, thế nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

“Bệ hạ thực sự rất lợi hại.” Tư Đồ Bích tán thưởng nói, “Nếu biết vi thần muốn đối phó thân tín của người, không ngờ còn có thể để thần chủ thẩm vụ án đó, thật sự là công chính nghiêm minh.”

“Như vậy người có muốn biết trước kết quả hay không? Hiện tại thánh chỉ còn chưa được ban ra, người có thể là người đầu tiên biết được cục diện cuối cùng của vụ án này, đề nghị này có đủ hấp dẫn hay không? “

“Được rồi.” Tư Đồ Bích thở dài, biểu tình có chút ai oán, lắc đầu nói, “Bệ hạ thật sự lợi hại, như vậy vi thần đành nói chân tướng cho người biết vậy.”

“Người nói.”

“Chân tướng đó là —— vi thần... Hình như thực sự bị trúng tà.” Tư Đồ Bích dùng ngữ điệu thở dài ai oán nói ra đáp án, thế nhưng đến cuối cùng thật sự nhịn không được để lộ tiểu ý ra khóe miệng, khiến Quân Thụy cảm thấy vừa đáng giận lại vừa đáng yêu đến không biết làm thế nào.

Ánh sáng trong điện có chút hôn ám, chỉ có ánh đèn lúc này mấy thái giám trực ban vừa lúc điểm lên cùng với ánh lửa từ mấy chậu than sưởi ấm lạnh lẽo bập bùng, ánh lửa màu quất chín ấm áp lại ái muội. Bóng của những tấm màn sa mỏng manh lấp lánh phản quang được treo trên cột đỏ cao chói vót lúc này đây tùy theo ánh lửa mà loạng choạng nhảy nhót.

Quân Thụy ôm lấy Tư Đồ Bích, hai người cùng ngồi trên nhuyễn tháp, tâm tình của Quân Thụy lúc này cực kỳ tốt đẹp, hắn để Tư Đồ Bích ngồi trên chân mình, nhẹ tay lôi kéo khiến y hơi nằm xuống, đầu gối lên tay vịn của nhuyễn tháp. Quân Thụy ôm lấy Tư Đồ Bích, từ trên cao nhìn ngắm đối phương, bàn tay nhẹ

nhàng vuốt ve gò má của y, khó được một lần ôn nhu cất lời: “Tư Đồ ái khanh, người có biết ấn tượng của trẫm đối với người hay không? “

“Vi thần thật sự không biết.” Tư Đồ Bích tương đương phối hợp, biểu hiện cực kỳ nhu thuận, đôi mắt xinh đẹp như mắt mèo kia khẽ nheo lại tràn đầy tiểu ý, đôi con ngươi lóe sáng thật giống như hai viên ngọc lục bảo long lanh nhất, sang đến khiến người chói mắt.

“Ái khanh, người nếu vẫn luôn ngoan ngoãn như vậy thì tốt biết bao nhiêu.” Quân Thụy trêu đùa, “Trẫm mong người như thế, bất quá người lại không chịu, cuối cùng là vì sao đây?”

“Nếu thần cứ mãi như thế này, chỉ sợ bị hạ ở chung với thần chẳng được bao lâu sẽ lập tức chán ghét rồi? Vi thần cho rằng, chỉ có giả hoạt thế này mới có thể buộc bị hạ lại...” Tư Đồ Bích hơi mỉm cười, khỏe miệng hiện lên một độ cung nho nhỏ, lúm đồng tiền trên má mơ hồ lộ ra một chút, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ tinh quái.

“Tư Đồ Bích, người thật quá lạnh lùng rồi.” Quân Thụy kéo nhẹ một lọn tóc bên tai y đặt vào bàn tay thường thức, mềm mại khẽ nói, “Tuy rằng thoạt nhìn người giống như đang cười đùa đang gây sự, thế nhưng trong đây lại vô cùng lạnh lùng tĩnh táo. Ái khanh, đây là ấn tượng của trẫm đối với người. Bất quá...”

Quân Thụy cúi đầu nhẹ giọng thì thầm bên tai Tư Đồ Bích: “Trẫm thật ra rất muốn nhìn một chút xem, một kẻ lạnh lùng như người đến lúc động tình sẽ có bộ dạng như thế nào.”

Quân Thụy nâng cằm của Tư Đồ Bích lên, để y ngẩng đầu đối diện với mình, sau đó không hề chớp mắt chậm rãi cúi xuống thường thức đôi môi kia, nụ hôn dịu dàng triền miên không dứt. Thân thể Tư Đồ Bích có chút cứng cứng, đại khái y không dám tin tưởng Quân Thụy có thể đột nhiên ôn nhu như vậy, phản ứng đó khiến Quân Thụy cảm thấy rất buồn cười, vì vậy nụ hôn lại càng thêm ôn nhu triền miên. Phản ứng của Tư Đồ Bích vô cùng trúc trắc, điều này lại làm cho Quân Thụy cảm thấy rất muốn cười: “Trước đây Quân Thái không dạy cho người sao?”

Gương mặt của Tư Đồ Bích hơi ửng đỏ, quay đầu nhìn nơi khác thấp thỏm nói: “Vi thần đã từng nói, Thái ca chẳng qua chỉ là thân nhân.”

“Ái khanh, người bây giờ là đang giải thích sao?” Quân Thụy cảm giác mình đối với hai chữ “Thái ca” có chút không vui vẻ, không khỏi cần nhẹ môi của đối phương, nhìn thấy bộ dạng cau mày của y thì cười nói, “Hay là đang chứng minh cái gì?”

Tư Đồ Bích không đáp lời, giơ tay lên đặt trên môi của mình, nhg chỉ vừa đặt lên bàn tay đã bị Quân Thụy bắt được, bị hấn nắm lấy thật chặt trong tay.

“Tư Đồ ái khanh, trẫm thật muốn nhìn bộ dạng lạnh lùng này của người bị xé rách...” Quân Thụy nhẹ giọng nói, “Muốn nhìn một chút xem Tư Đồ Bích lạnh lùng đến khi chân chính động tình sẽ có bộ dạng thế nào...”

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

25. Chương 25

Bức họa

Quân Thụy đem Tư Đồ Bích giam cầm ở trong ngực mình, lại dùng cánh tay thít chặt lấy hông của y, cánh tay còn lại không ngừng du ngoạn trên cơ thể đối phương, cánh tay không an phận ấy mang theo nhiệt độ nóng rực nhẹ nhàng kích thích xoa nắn trên cơ thể Tư Đồ Bích, chậm rãi mở vạt áo của hắn ra, ngang ngược xâm nhập vào bên trong.

Làn da của Tư Đồ Bích nhẵn nhụi trơn mịn lại còn có một ít cảm xúc lạnh lẽo, cảm giác lúc chạm vào cực giống với ngọc thạch nhất đẳng, Quân Thụy chậm rãi vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của y, vùng xương chậu bên dưới nhô ra có chút đột ngột khiến lúc vuốt qua có chút cộm tay, Quân Thụy không khỏi cười nói: “Ái khanh, người thực sự quá gầy. Sinh hoạt ở Tư Đồ gia an nhàn sung sướng như vậy cũng không có cách nào khiến người béo lên một ít sao?”

Tư Đồ Bích không trả lời mà chỉ dùng vẻ mặt mê man gối đầu trên tay vịn của nhuyển tháp ngửa mặt nhìn Quân Thụy, loại thái độ dụ dỗ ngoan nhu thuận này khiến hắn càng thêm như cá gặp nước mà không ngừng vuốt ve cơ thể của đối phương. Bàn tay to lớn chậm rãi hướng về phía trước xoa nắn xương sườn của y, sau đó lại giống như vui đùa mà dao động trên ngực Tư Đồ Bích, bàn tay không ngừng nhẹ nhàng xoa nắn trên chọc hai điểm hồng nhỏ trước ngực, chỉ chống lát sau liền thỏa mãn cảm nhận hai điểm ấy trở nên cứng rắn nhạy cảm. Quân Thụy cúi đầu bắt lấy đôi môi của Tư Đồ Bích bá đạo ấn xuống một nụ hôn, đồng tác trên tay cũng không hề dừng lại mà tiếp tục lưu luyến trên đùa khắp mọi nơi.

Quân Thụy dùng một bàn tay tiếp tục sờ soạng trước ngực của Tư Đồ Bích, bàn tay còn lại đang siết chặt vòng eo mảnh khảnh cũng chậm rãi lần mò giải khai dây thắt lưng, tiến thẳng đến lĩnh vực thần bí giữa hai chân y.

“Ngô ngô...” Tư Đồ Bích cố gắng đè thấp tiếng rên rỉ của chính mình, bàn tay cực kỳ tôn quý của đế vương, bàn tay chấp chưởng ngọc tỷ hôm nay lại dùng để phục vụ thứ giữa hai chân của y, chỉ cần nghĩ đến như vậy cũng đã đủ khiến y hưng phấn đến quên cả bản thân. Thế nhưng nhiều năm được lễ giáo nghiêm túc dạy dỗ khiến Tư Đồ Bích lại có một nết cảm thấy ngượng ngùng không thích hợp, trong lòng cũng không tự chủ được dâng lên một điểm sợ hãi.

Quân Thụy lại không vì hành động lảng tránh của y mà buông tha hành động, trái lại bàn tay lại còn dùng sức hơn một chút, ngón tay chuẩn xác không hề lầm lẫn chạm vào điểm nhạy cảm của người dưới thân, chậm rãi khiêu khích xoa nắn.

“Ngô...” Tư Đồ Bích vẫn tiếp tục hành động giãy dụa không có chút kết quả kia, y cố gắng khép chặt chân lại thế nhưng thủy chung không hề tạo nên chút ảnh hưởng gì đến động tác của Quân Thụy. Nhịp độ dao động của bàn tay xấu xa kia dần dần gia tăng kéo theo một khoái cảm tội lỗi kỳ lạ khiến Tư Đồ Bích từ từ bị lạc trong cảm giác đó, đôi mắt màu lục ngọc bị phủ lên một tầng sương mù có vẻ đặc biệt mê man cùng yếu đuối.

“Ái khanh, người vẫn không thừa nhận mình đã động tình sao?” Quân Thụy khẽ cười nói, cơ thể hai người vẫn đang dán chặt vào nhau, khi Quân Thụy nói chuyện khí tức của y nhẹ nhàng mơn trớn da mặt của Tư Đồ Bích, ấm áp, kích thích, tràn đầy vị đạo tình sắc.

Tư Đồ Bích cố gắng muốn mở miệng, cũng đã thử vùng vẫy né tránh, thế nhưng y làm sao có thể là đối thủ của Quân Thụy, chỉ tính khí lực y đã xa xa không bằng đối phương đành phải bất đắc dĩ phí công giãy dụa.

Hai bàn tay của Quân Thụy không ngừng thỏa mãn vận động, cái tay phía trên ở trước ngực Tư Đồ Bích đùa giỡn hai điểm hồng tươi cứng rắn, còn bàn tay phía dưới lại tiếp tục động tác vuốt ve bộ phận khiến khoái cảm ập vào đầu của Tư Đồ Bích một trận lại một trận tựa như sóng biển không ngừng đập vào bãi cát, vừa dâng lên thật cao lại cấp tốc lui xuống mất dấu, thủy chung vẫn giống như thiếu hụt một chút gì đó.

Tư Đồ Bích vừa nhìn đã thấy là một người khiêm tốn, ở trước mặt người khác lúc nào cũng tỏ ra là một người tao nhã hữu lễ, đây vốn là khí chất tôn quý lắng đọng qua lịch sử trăm năm của Tư Đồ gia, vì thế ngay cả trong thời điểm như thế này y cũng liều mạng khắc chế bản thân mình, thế nhưng Quân Thụy tựa hồ có thể nhìn xuyên qua biểu cảm giả tạo của đối phương, đối với hành động trên đùa dưới mê hoặc của bản thân vui vẻ làm đến không biết mệt, hoàn toàn không có chút ý tứ buồn tha cho người dưới thân.

“Ách...” Tư Đồ Bích không thể kềm nổi phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, trước mắt giống như hiện lên một mảng trắng xóa mơ hồ không thể nhìn rõ gì cả. Cũng chính vì một tiếng rên rỉ này khiến cho Quân Thụy càng hưng phấn tăng nhanh tốc độ hai tay, làm cho Tư Đồ Bích cảm giác chính mình đã không còn cách nào nhận thức rõ xung quanh, chỉ có thể phí công giãy dụa, hai tay cố gắng bắt lấy bàn tay làm cản dưới thân mình của đối phương hy vọng có thể ngăn cản động tác của Quân Thụy. Thế nhưng với chút sức lực của y thì nào khác gì châu chấu đá xe, hành động như vậy trái lại chỉ càng khiến Quân Thụy tăng mạnh khí lực

trên bàn tay, đồng thời càng thêm thú vị ngắm nhìn biểu cảm rõ ràng đã thất thần vẫn ngoan cố cắn chặt môi mình của Tư Đồ Bích.

“Ái khanh, khanh không thích loại cảm giác này sao?” Quân Thụy cúi đầu hôn đôi môi bị Tư Đồ Bích cắn đến trắng bệch, sau đó lại dùng một bàn tay cạy mở khớp hàm của y, dùng ngón tay vói vào khiến y phải ngẩng đầu lên, không thể tiếp tục cắn môi mình. Động tác này của hắn khiến thân thể của Tư Đồ Bích cong lên, ngón tay khuấy đảo trong miệng khiến nhịp thở của y cũng không quá thông thuận, chỉ có thể há miệng vô lực thở hổn hển, chỉ chốc lát sau khóe miệng liền đã chảy xuống những dịch thể trong suốt đậm mỵ.

Quân Thụy hôn nhẹ lên cần cổ tuyết trắng của y, động tác vuốt ve trên tay lại càng nhanh hơn vài nhịp, chỉ qua một chốc đã cảm thấy thân thể của Tư Đồ Bích bắt đầu run rẩy từng trận, hắn hài lòng nhìn thấy ngay cả đầu ngón chân của đối phương cũng thoải mái đến cong lên, trên bàn tay rất nhanh đã tràn đầy chất dịch nhầy dính dấp màu trắng.

“Bộ dạng động tình của ái khanh quả nhiên rất xinh đẹp. Như thế nào đây? Phải nói rằng so với ngọc lục bảo còn chói mắt hơn nhiều.” Quân Thụy hài lòng xoa đầu Tư Đồ Bích, thưởng thức ánh mắt mê ly hoảng hốt của y, toàn thân trên dưới đều là bộ dạng không hề có chút đề phòng nào. Quân Thụy không nhịn được hôn một ngụm lên mắt y, cảm thấy đôi mắt bên dưới có chút bất an khẽ lay động thì không khỏi nhẹ giọng an ủi: “Ái khanh, người nghe lời của ta, ngoan ngoãn ngây ngô ở bên cạnh trẫm, trẫm cam đoan sẽ đối xử với người thật tốt, biết không? Cho dù là sai lang hổ báo, ở trước mặt trẫm cũng phải thu hồi móng vuốt của mình, huống chi ái khanh bất quá cũng chỉ là một con mèo nhỏ yếu đuối mà thôi...”

Quân Thụy ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Tư Đồ Bích, hắn vẫn còn muốn nói thêm gì đó nhưng ngoài ý muốn lại thấy đôi mắt màu ngọc kia đã khép lại, đầu cũng lệch qua một bên tựa lên ngực hắn, không biết là đã hôn mê hay là ngủ mất. Quân Thụy cười cười lắc đầu, lại nhìn một chút dịch thể còn lưu lại trên tay mình, độ cung trên khóe miệng lại lớn hơn một chút.

Tư Đồ Bích cảm thấy mình giống như đang chậm rãi bước đi trong bóng tối, trước mắt là một khoảng không đen kịt hoàn toàn không có một chút ánh sáng nào, thậm chí cũng không có dù chỉ một ngôi sao phía trên đầu, tất cả những việc y có thể làm chính là bất an mò mẫm tiến về phía trước. Xung quanh một mảnh vắng vẻ kỳ lạ, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của bản thân khiến Tư Đồ Bích càng lúc càng nản lòng, loại cảm giác bị giam cầm trong bóng tối không hề có điểm cuối này thực sự khiến người cảm thấy khó chịu, y có thể ép buộc bản thân đi về phía trước cho đến lúc này cũng chỉ là vì cố gắng tự thuyết phục mình sẽ có ánh sáng ở cuối đường.

Phía trước tựa hồ có một bóng người, Tư Đồ Bích thật sự cảm thấy bóng dáng đó giống như ánh sáng cứu tinh, y cố gắng vờ vét hết mọi sức lực còn sót lại trong cơ thể chạy về hướng đó, mặc kệ bản thân đã gần như không thở nổi vẫn kiên trì đuổi theo, thế nhưng trước sau vẫn cứ thiếu một chút mới có thể chạm đến. Vì vậy trong lúc cuống quýt Tư Đồ Bích bất giác gọi ra một tiếng, không ngờ bóng người đó lại chậm rãi dừng lại, quay người về phía y.

Đó là một gương mặt quen thuộc lại rất xa lạ, Tư Đồ Bích vắt óc suy nghĩ nhưng cũng không nhớ được người kia là ai, bởi vì... khuôn mặt này vừa giống mẫu thân, lại có chút giống phụ thân, vừa như Cẩn nhi cũng có nét tương tự bọn Quân Thụy, Quân Thái, thậm chí còn có điểm hao hao Lục tỷ Tư Đồ Uyển Tranh vốn có quan hệ không tệ với y. Cảm giác này khiến Tư Đồ Bích cảm thấy rất kinh ngạc, thân thể không tự chủ được mà lùi về sau hai bước.

“A Bích...” Cái bóng kia nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm cũng là sự hỗn hợp âm sắc của rất nhiều người, trong âm thanh đó mang theo rất nhiều cảm xúc, có chút trầm thấp dòn nén, Tư Đồ Bích không khỏi trong lòng hoảng loạn lùi về phía sau thêm một bước nữa.

“...” Tư Đồ Bích phát ra một âm thanh, thế nhưng âm lượng rất thấp, lại còn tồn tại không ít run rẩy, ngay cả bản thân Tư Đồ Bích cũng không xác định được mình đã nói cái gì.

“A...” Tư Đồ Bích khẽ kêu một tiếng, bật dậy bàng hoàng ngồi trên giường thở dốc, mờ mịt nhìn xung quanh muốn cố gắng nhớ xem mình đang ở nơi nài, may mắn cách đó không xa có một ngọn nến chứ không hoàn toàn là một mảnh tối đen, ánh nến mỏng manh leo lét đó lại khiến Tư Đồ Bích yên tâm thở dài một hơi, nguyên lai chỉ là một giấc mộng.

“Meo meo...” Bé mèo đen ở cách đó không xa nhẹ nhàng kêu lên vài tiếng, đôi đồng tử ngọc bích dưới ánh sáng ngọn nến càng có vẻ sáng ngời, thậm chí còn nhiễm một chút ánh vàng của tia lửa mà linh hoạt hơn rất nhiều.

Tư Đồ Bích nhìn bé mèo nhỏ một chút, bé con kia liền chậm rãi nhảy lên giường cọ cọ vào người y, vươn tay lên vuốt ve bộ lông mềm mượt, tùy ý để bé con hồ nháo trên người mình một chút mới ngẩng đầu lên tiếp tục nhìn quanh, lần này không ngoài ý muốn thấy được Quân Thụy đang ngồi đọc sách ở thư trác gần đó.

“Bệ hạ...” Tư Đồ Bích muốn xuống giường làm lễ thỉnh an nhưng Quân Thụy đã sớm ra hiệu miễn lễ, tâm tình của Quân Thụy lúc này có vẻ vô cùng tốt đẹp vậy tay gọi y đến bên cạnh. Tư Đồ Bích hoàn toàn không xác định được vì sao tối hôm nay hẳn lại có tâm tình tốt đến thế, nhưng vẫn ngoan ngoãn thuận theo, chậm rãi bước đến. Khi y còn cách thư trác mấy bước liền bị Quân Thụy vươn tay kéo mạnh, sau đó nghiêng nhiên đón lấy thân thể của y ngã vào trong lòng hắn.

“Đến xem bức tranh trẫm vẽ một chút, thế nào? Có hài lòng không?” Quân Thụy ném bút xuống bàn, nâng đầu của Tư Đồ Bích đặt lên bả vai của mình, chỉ chỉ bức họa vẫn còn chưa ráo mực trên thư trác. Tư Đồ Bích thoáng nhìn qua bức tranh trên bàn, người trong tranh nằm nghiêng trên nhụyên tháp, trên mặt tràn đầy một vẻ biền nhác, y phục bán khai mơ hồ lộ ra làn da tuyết trắng, tay phải tùy tiện thả lỏng, ngón tay thon dài tinh tế chậm nhẹ xuống mặt đất, vừa vặn vuốt ve một con mèo đen xinh đẹp đang cuộn người nằm bên nhụyên tháp.

Mặt của Tư Đồ Bích chậm rãi đỏ lên, có chút giống như khi pha màu son bột vào trong nước, chậm rãi lan tỏa dần. Quân Thụy từ phía sau nhìn đến ngay cả lỗ tai của y cũng đã trở thành màu phấn hồng, không khỏi mỉm cười: “Ái khanh, xem có giống khanh không?”

“Tài vẽ của bệ hạ quả thật xuất thần nhập hóa.” Tư Đồ Bích tránh né không đáp.

“Trẫm nghĩ thật giống, rất giống lúc người ngủ trưa trên nhụyên tháp.” Quân Thụy cười híp mắt ôm chặt lấy người trong lòng, hơi nghiêng người lấy ra không ít cuộn tranh từ hai bên thư trác đặt trước mặt Tư Đồ Bích, nhẹ giọng nói: “Đây là bức họa của những tú nữ tham gia đợt tuyển phi lần này vừa được trình lên, thế nhưng trước sau trẫm vẫn không chọn được người nào vừa mắt, vì vậy trong lúc nhàm chán liền nghĩ đến vì ái khanh họa một bức chân dung. Trẫm kỳ thật vẫn luôn hy vọng có thể tuyển một phi tử có được một phần mười phong tình của ái khanh, cho dù không được một phần mười thì chỉ có một chút bóng dáng cũng tốt, càng hoàn hảo hơn là dung mạo có thể có vài điểm tương tự với ái khanh..”

Quân Thụy cảm giác được Tư Đồ Bích rõ ràng cứng đờ, sau đó mới miễn cưỡng nở nụ cười: “Bệ hạ người nói đùa, thần không phải nữ nhân.”

“Ái khanh, giúp ta xem một chút, có nữ tử nào xinh đẹp hay không, mắt của trẫm cũng sắp hoa hết cả lên rồi.” Quân Thụy nói tiếp, vừa nói vừa nhanh tay đảo những cuộn tranh đang chất đống ở trên bàn, giống như hoàn toàn không hề chú ý đến sự dị thường của Tư Đồ Bích. Lăn qua lăn lại một lúc liền mở ra một bức họa, dùng thanh âm tò mò hỏi: “Này, khuôn mặt nữ tử này và ái khanh có chút điểm giống đi.”

Tư Đồ Bích không hề hé răng nhưng thân thể lại có chút run rẩy, Quân Thụy nói tiếp: “Ai nha, ngay cả tên gọi cũng rất giống, Tư Đồ Uyển Tranh. Ừ, nữ tử này là tỷ muội của ái khanh sao?”

“Bệ hạ...” Thanh âm của Tư Đồ Bích có chút tối nghĩa, chỉ gọi một tiếng bệ hạ rồi không nói thêm gì nữa, Quân Thụy im lặng chờ đợi nửa ngày vẫn không thấy đối phương nói tiếp liền mỉm cười: “Ái khanh, người cảm thấy để cho nàng trở thành phi tử của ta có tốt không?”

“...” Tư Đồ Bích nắm chặt bàn tay, y rốt cục hiểu ra, sự ôn nhu khó có của đế vương suốt cả đêm nay hóa ra chỉ vì giây phút để y biết tin tức này. Tin tức này không chỉ đánh thẳng Tư Đồ Bích vào vực sâu vạn trượng mà còn trực tiếp nói với Tư Đồ Bích, không chỉ một mình y và thể lực của Tư Đồ gia, ngay cả những người râu ria vô tội có liên quan đến Tư Đồ gia đều bị đế vương vững vàng nắm trong lòng bàn tay, một chút khả năng phản kháng cũng không có.

“Bệ hạ đến tột cùng muốn như thế nào?” Tư Đồ Bích nhỏ giọng hỏi, y hoàn toàn không ngờ được, phụ thân cư nhiên ngay cả một chút tin tức cũng không cho y biết đã quyết định để Uyển Tranh tham dự tuyển phi.

“Thế nào? Cái gì thế nào?” Quân Thụy tiến đến gần bên tai y nhẹ giọng nói, “Trẫm bắt quá chỉ là muốn có một con mèo nhỏ hiểu chuyện mà thôi.”

“Thế nhưng bệ hạ nên biết, mặc dù là con mèo nhỏ cũng có móng vuốt, nếu không may bị móng vuốt cào trúng, có thể sẽ bị thương. “

“Thế nhưng, khi trẫm bắt được nó sẽ để nó chịu một ít vị đắng, nếu vẫn không học được ngoan ngoãn, trẫm sẽ cắt bỏ móng vuốt kia.” Quân Thụy nhẹ nhàng hôn lên cổ của Tư Đồ Bích, tiếp tục nói, “Ái khanh, người phải nhớ kỹ, không nên đánh bất cứ chủ ý gì lên người trẫm nữa.”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

26. Chương 26

Tuyển phi

Cùng được ban bố với thánh chỉ tuyển phi còn có thủ dụ điều động chức vị của Tư Đồ Bích, sau khi vụ án Đồ Thanh Lăng được phán quyết, Quân Thụy phải vô cùng vất vả mới có thể nhìn không phát hỏa với Tư Đồ Bích, bắt quá điều này cũng không đại biểu hắn sẽ không có hành động nào để trừng phạt Tư Đồ Bích. Vì thế lúc thủ dụ được truyền đến Tư Đồ Bích không hề có chút kinh ngạc nào.

Chức Thái thường tự thiếu khanh, phụ tá Thái thường tự khanh chấp chương lễ nghi hoàng cung. Thoạt nhìn chính là chức vị vô cùng trọng yếu, thế nhưng trên thực tế, một nơi như Hoàng cung có nhiều ít nghi thức trọng đại cần tổ chức? Vì vậy xét cho cùng cũng chỉ là một chức quan nhân tản mà thôi, hơn nữa phẩm cấp so với Ngự sử trung thừa thì thấp hơn không ít, chỉ có ngũ phẩm. Bất quá, nhìn vào việc Lục tiểu thư của Tư Đồ gia, Tư Đồ Uyển Tranh tiến cung tham dự tuyển phi, những người nhân rồi kia thực sự nhìn không ra Hoàng đế thay đổi thái độ với Tư Đồ Bích thật ra là có mục đích gì. Huống hồ, không ít tin đồn trên phố nói rằng bộ dạng của Tư Đồ Uyển Tranh mất ngọc mảy ngài, là một vật phong thái tựa thiên tiên, trong kỳ tuyển phi này nàng có được chọn hay không là điều mà không ai có thể nói chính xác được. Nếu như nàng thực sự được chọn rồi, như vậy đối với Tư Đồ gia sẽ là một loại vinh quang, cũng sẽ khiến các gia tộc khác cảm thấy như lâm đại địch.

Hoàng đế tuyển phi chính xác là một đại sự, bởi vì Tân đế từ lúc đăng ngôi đến nay vẫn chưa lập hậu, cho nên Hoàng hậu rất có thể sẽ được chọn ra từ những phi tử được tấn phong lần này, chính vì lẽ đó các đại gia tộc càng thêm coi trọng cơ hội khó có được để gần gũi với Tân đế tâm tư khó dò kia. Chủ nhân của cá đại gia tộc đều hết sức để tâm tuyển chọn trong đám con cháu nhà mình những nữ tử tuổi tác vừa đúng, tướng mạo xinh đẹp, tính cách dịu ngoan, sau khi âm thầm dạy dỗ kỹ lưỡng mới trình trọng đưa vào trong cung. Bất quá cái quy củ tuyển phi này không phải là thứ mà các tiểu thư khuê các có thể dễ dàng tiếp nhận được, rất nhanh đã thấy một nhóm lớn bị đào thải ra ngoài.

Hoàng đế tuyển phi, sơ tuyển thì trước tiên sẽ phải sàng lọc một phen về hình thể bề ngoài. Nữ tử nhập cung đợt này có đến khoảng hai nghìn người, chia làm khoảng hai mươi tổ, mỗi tổ sẽ do vài tên thái giám phụ trách sơ tuyển. Các vị tiểu thư dựa theo niên linh lớn nhỏ xếp hàng đứng ngay ngắn, bọn thái giám từ từ đi qua trước mặt các nàng, cao thấp mập ốm, chỉ cần không vừa mắt những tên thái giám này đều lập tức bị loại đi. Chỉ một vòng như vậy đã đào thải hơn một nghìn người, những người còn lại sẽ phải lần nữa vượt qua vòng kiểm tra thân thể.

Vòng này cũng là do các thái giám phụ trách, bọn họ sẽ kiểm tra các tú nữ ứng tuyển trên xem tai, mắt, mũi miệng có khiếm khuyết gì không, những tật xấu như quáng gà, lãng tai, cả lăm đều phải bị loại. Sau

đó còn quan sát lông tóc, cơ thể của các nàng, lông trên người quá nhiều, cơ thể nặng mùi hoặc chân tay có điểm không đẹp dễ dàng bị loại đi, cứ như vậy lại tiếp tục đào thải năm trăm người, chỉ còn có năm trăm người tiến vào được vòng ba,

Vòng thứ ba chủ yếu là nhìn vào phong thái của tú nữ, tỷ như dáng vẻ bước đi, động tác đứng ngồi, ăn uống đều được xem xét kỹ lưỡng, yêu cầu các nàng phải mười phần đoan trang ổn trọng, nếu phát hiện được người nào có cử chỉ ngả ngớn táo bạo, thích nhìn ngang liếc dọc, miệng lưỡi nhàn tản thích bàn chuyện thị phi đều bị loại bỏ, cứ như vậy cuối cùng chỉ còn lại được hai trăm người. Hai trăm tú nữ này không hề nghi ngờ gì đều là những mỹ nhân khó có, vô luận là dung mạo hay phẩm đức đều có thể liệt vào hàng nhất đẳng. Bởi vì từ lúc sơ tuyển đến bây giờ, tất cả trình tự đều do bọn thái giám đến phụ trách. Tuy rằng thái giám đều là một bọn bán nam bán nữ, thế nhưng những vị thiên kim tiểu thư này ai mà chẳng có cha chú quyền cao chức trọng thân thể hiển hách, bản thân lại được nuông chiều từ nhỏ, thế nên bị một đám thái giám bình phẩm từ đầu đến chân như thế thật sự đã khiến các nàng chịu ủy khuất không nhỏ, chỉ có những người có thể nhẫn nhịn không chút ra vẻ nặng nề mới là nữ tử chân chính có thể đảm đương thể diện của Hoàng gia. Bất quá như thế này, đợi đến khi các nàng bước vào vòng tuyển chọn thứ tư còn phải đối mặt với một hoàn cảnh khiến cho người ta mặt đỏ đến mang tai.

Vòng tuyển chọn khiến các vị tiểu thư đỏ mặt ngượng ngùng, trốn trốn tránh tránh này chính là kiểm tra ***. Vòng kiểm tra *** này chính là muốn xem bộ ngực, vùng bụng và những nơi riêng tư của nữ tử, những vị cô cô có kinh nghiệm trong cung sẽ nhìn xem nàng có phải có tấm thân xử nữ hay không, hoặc có bị những bệnh khó nói như trĩ sang, táo bón hay không. Có rất nhiều tú nữ đến một bước này đều cảm thấy vô cùng thẹn thùng, có vài người da mặt mỏng thậm chí trực tiếp rút lui không tham gia tuyển chọn, vì thế đến cuối cùng hai nghìn nữ tử tham dự chỉ còn sót lại không đến năm mươi người. Năm mươi người này sẽ được lưu lại trong cung học tập lễ nghi, trong khoảng thời gian đó lại một lần nữa quan sát phẩm đức, tập tính sinh hoạt và năng lực đối nhân xử thế của các nàng, cuối cùng Hoàng đế mới xuất hiện chọn ra người mình vừa ý để sắc phong phi tần. Năm mươi người cuối cùng còn lại có thể nói giai nhân hy thế¹, trong trăm người chọn một, tuy rằng dung mạo có thể không phải là tốt nhất, nhưng cử chỉ cùng lễ nghi là hoàn toàn không thể xoi mói, mà người có dung mạo tuyệt hảo nhất trong lần tuyển chọn này vừa vặn chính là Lục tiểu thư của Tư Đồ gia, Tư Đồ Uyển Tranh.

Đối với tin tức Tư Đồ Uyển Tranh vượt qua cửa ải cuối cùng, Tư Đồ Bích thật sự không có chút vui vẻ chút nào. Sinh hoạt trong hậu cung là như thế nào chứ? Nếu người được sủng ái dĩ nhiên là phong quan vô hạn, thế nhưng có thể sống sót mà nhận được vinh sủng đến giây phút cuối cùng có được bao nhiêu người? Hơn nữa cho dù được Hoàng đế sủng ái cũng chỉ phong quang không được mấy năm, đợi đến khi hoa tàn ít bướm thì thất sủng cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi. Không nói đến trong chốn hậu cung này có nhiều ít người luôn nhìn chằm chằm vào người, chờ người sa vào cạm bẫy, nơi nơi đều tồn tại thị phi, một khi bị người nắm cán là coi như trọn đời không thể xoay người. Giống như Chân hậu và Vinh quý nhân mẫu thân của Quân Thụy năm đó vậy, Chân hậu năm đó đã đặt được địa vị khiến người ta tôn kính mười phần, hơn nữa còn là vị Hoàng hậu nổi danh hiền đức, thế nhưng để con trai mình có thể ngồi vững trên ngôi vị Thái tử Chân hậu cũng đã gở không ít thủ đoạn tàn độc, hơn nữa đối tượng bị hạ độc thủ sợ rằng không chỉ có một mình Vinh quý nhân. Nghĩ đến đây Tư Đồ Bích đã cảm thấy vô cùng sợ hãi, vị cô cô ở trước mặt y luôn luôn tỏ ra ôn nhu thiện lương không ngờ lại có thể vì đạt được mục đích mà không từ một thủ đoạn ác độc nào. Như vậy Lục tỷ Uyển Tranh của y, có phải đến một ngày nào đó cũng sẽ trở thành loại người giống vậy? Có lẽ, thực sự chính là cửa cung cao dày vậy khôn cùng nhân tịch tịch²? Vô luận là kết cục như thế nào cũng khiến Tư Đồ Bích cảm thấy khó thể tiếp thu.

Chỉ bất quá, Tư Đồ Bích y không phải cũng đang đem hết thủ đoạn ra đấu đá trong vùng lầy quyền lực này sao? Làm gì còn tâm tư thanh thản mà quan tâm đến hạnh phúc của người khác? Hạnh phúc, cái từ này lại là một thứ xa xỉ đến thế nào đây!

Công việc của Thái thường tự chính là có quan hệ đến lễ nghi của Hoàng gia, vì vậy Tư Đồ Bích và Tư Đồ Uyển Tranh cũng có không ít cơ hội gặp mặt, bất quá là hai người bọn họ bây giờ đều đang ở trong Hoàng cung, không thể bước đến hồi han thân mật như khi còn ở trong nhà, nói là gặp mặt cũng chỉ là từ rất xa nhìn thấy bóng dáng đối phương một chút, xác nhận xem đối phương gần đây trải qua có dễ chịu hay không. Tư Đồ Bích từ xa nhìn thấy Uyển Tranh, nàng mặc một bộ trường bào màu hồng nhạt, thoạt nhìn tươi đẹp như một đóa hoa sen sắp đến kỳ nở rộ, nàng chỉ cần đứng yên ở đó cũng đủ trở nên nổi bật trong một đám

nữ tử đang cố gắng trở hết tài năng, những người có cơ hội nhìn thấy dung mạo của nàng đều khen không dứt miệng. Mắt như xuân thủy, mày tựa núi xa, đôi môi anh đào lúc nào cũng như chúm chím một nụ cười thần nhiên, tóc đen như thác nước búi theo kiểu hồ điệp kép², lại chỉ đơn giản cài thêm một cây trâm đôi mồi lưu ly cùng với một đôi khuyên tai đồng bộ nhìn qua có vẻ mộc mạc thế nhưng lại thập phần tinh xảo phù hợp, một chiếc thắt lưng bằng lụa rủ thướt ngang vòng eo mảnh mai lại càng đẹp đến không sao tả xiết. Động tác kia biểu tình kia, không một động tác nào không biểu hiện khí chất cao quý không chút rut rè của nàng.

Tư Đồ Uyển Tranh cùng các tú nữ khác đang đi theo nữ quan học hỏi lễ nghi cung đình, xa xa nhìn thấy được bóng dáng của Tư Đồ Bích liền mỉm cười gật đầu với y một cái, biểu tình kia thoát nhìn vô cùng thoải mái hài lòng khiến tâm tư của Tư Đồ Bích cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, y âm thầm thở dài một hơi rồi tự cười rằng mình đại khái đã lo nghĩ quá nhiều. Uyển Tranh tỷ tuy trước giờ cá tính ôn hòa, thế nhưng sâu trong xương cốt vẫn kế thừa cá tính kiên định quật cường của Tư Đồ gia, nàng là một nữ tử kiên cường, nếu đã quyết định tiến cung thì hẳn là đối với cuộc sống sau này cũng chuẩn bị không ít dự định, cứ mặc nàng đi thôi. Hơn nữa quan hệ giữa y và Uyển Tranh cũng không tệ lắm, trước giờ vẫn chỉ có một mình y ở trong kinh thành, mặc dù thỉnh thoảng đại ca Tư Đồ Giác sẽ đến một chút, thế nhưng y và đại ca xưa nay vốn đã bất hòa, vì thế chung quy cũng là một người tịch mịch, hiện tại có thêm Tư Đồ Uyển Tranh cứ coi như ở chốn kinh thành này lại có thêm một người để y tưởng niệm.

Sau khi Tư Đồ Uyển Tranh vào kinh không lâu, Tư Đồ Bích vẫn còn chưa có dịp cùng nàng ngồi xuống tâm sự đã phải bận rộn chuẩn bị cho việc Hoàng gia tế tự vào tiết Thanh minh. Quân Thụy xưng đế đến nay chưa quá nửa năm, hoạt động tế tự long trọng như vậy vẫn là lần đầu tiên, vì vậy triều đình đối với chuyện này coi trọng phi thường, tất cả chi tiết đều cần phải phù hợp với pháp điển tổ tông, không được có nửa điểm sai lầm, hiện giờ Tư Đồ Bích đã là Thái thường tự thiếu khanh đương nhiên phải phụ trách rất nhiều việc bất kể lớn nhỏ, ngay cả nguyên liệu, gia vị ngự thiện phòng cần dùng để chuẩn bị cống phẩm cũng phải qua tay y, trong lúc nhất thời bận rộn đến mức y chỉ hận không có thêm một đôi cánh để bay cho nhanh, vì thế việc của Tư Đồ Uyển Tranh cũng liền phải gác qua một bên rồi.

Quy trình tế tự còn quan hệ đến một vấn đề vô cùng trọng yếu, đó chính là thân mẫu của Quân Thụy rốt cục phải dựa theo quy cách gì để tế bái. Lúc thân mẫu của Quân Thụy qua đời bất quá chỉ có được một phong hào Vinh quý nhân, khi đó Quân Thụy chẳng qua cũng là một Hoàng tử không được sủng, hiện tại hẳn đã xưng đế, như vậy thân mẫu của hắn phải bái tế theo quy cách của Thái hậu hay vẫn cứ giữ quy cách của Thái phi?

“Đại nhân, người xem việc này...” Quan viên dưới quyền lại mang một vấn đề khó giải quyết đến hỏi ý kiến của Tư Đồ Bích, nguyên bản chuyện này vốn phải để Thái thường tự khanh định đoạt, thế nhưng không người nào tình nguyện nhổ lông cọp đi đến trước mặt Hoàng đế để hỏi vấn đề này, còn nếu muốn tự mình quyết định thì đúng là đã sâu càng thêm sâu mà. Nếu sử dụng quy cách của Thái hậu tế bái thì coi như đã trực tiếp đắc tội Chân hậu đương quyền, lại sợ rằng những người rảnh rỗi bên ngoài nghĩ rằng mình đang muốn nịnh bợ Hoàng đế, còn nếu cử hành theo quy cách Thái phi lại sợ bệ hạ mất hứng, dù sao cũng chính là thân mẫu của người. Vì vậy Thái thường tự khanh liền khéo léo mượn cớ từ chối xử lý việc này mà đem đổ lên đầu Tư Đồ Bích — dù sao thì ai cũng biết Tư Đồ Bích chính là hồng nhân trước mặt bệ hạ, lại còn nhiều lần được ân chuẩn ngủ lại trong Hoàng cung, nào có ai có thể được ân sủng hơn y cơ chứ?

“Được rồi, đợi ta nghĩ cách viết một chiết tử trình lên cho bệ hạ phê chuẩn đã.” Tư Đồ Bích nhìn đồng công văn chất đống trước mặt mình thở dài, không khỏi âm thầm lắc đầu, cái chiết tử này trình lên liền không thể thiếu một phen dẫn vật mà. Mấy ngày gần đây bận rộn đến khổ, vài lần Quân Thụy triệu tiến cung y đều qua loa làm cho xong chuyện rồi liền đi ngủ, ngay cả hần thanh lý cho mình như thế nào cũng không biết, mấy hôm nay cũng Cam Đường cũng phải bận rộn sắc thêm cho y vài thang thuốc, nếu không có mấy thứ thuốc kia chống đỡ sợ rằng y đã sớm chịu không nổi.

“Đại, đại nhân.” Người nọ cười đến con mắt đều nheo lại, bộ dạng giống như đã trút được một gánh nặng lớn khiến Tư Đồ Bích nhìn mà cảm thấy chói mắt. Mấy người này thoát nhìn trung hậu thành thật, trên thực tế thông qua mấy lần tế tự thế này không biết đã tham ô nhiều ít, dù y có tâm muốn điều tra thì lúc này cũng không đủ tâm lực để làm, hơn nữa y đã không còn là Ngự sử trung thừa nữa rồi, đây cũng không phải thiên hạ của Thái ca, y cần phải tận tâm tận lực như thế làm gì?

Tác giả: Nhắc lại lần nữa, đây là bối cảnh tưởng tượng, các chức vụ quan lại, nghi lễ không hoàn toàn giống với thực tế của bất cứ vương triều nào trong lịch sử, xin không cần dùng ánh mắt quá nghiêm túc đòi hỏi chính xác để nhận định chương này. Còn nữa, các tình tiết trong trường đoạn tuyển phi hoàn toàn được tham khảo tư liệu trên internet.

1/ Giai nhân hy thể: Giai nhân, diệp nhân khác với mỹ nhân, mỹ nhân chỉ có vẻ đẹp bề ngoài, nhưng chữ giai và diệp thường chỉ cả phẩm chất bên trong. Chữ giai thường dùng cho những người có đức hạnh tốt đẹp, phong thái ung dung, là một người có thể được miêu tả bằng vện tròn đầy đủ, thường giai nhân sẽ không cần dung mạo tuyệt thế nhưng cũng phải hơn người. Diệp nhân là những người đặc biệt, thường sẽ có một biệt tài hoặc một ưu điểm gì đó khiến người ta ấn tượng, diệp nhân thường không cần thiết phải có bề ngoài xinh đẹp.

Hy thể đơn giản chỉ là thể gian hiểm có thôi.

2/ Búi tóc hồ điệp kế

7FD8290A180AECF36BA26DD0F5A079DF

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

27. Chương 27

Uyển Tranh

Quả nhiên, ngày thứ hai sau khi Tư Đồ Bích trình chiết tử liền được Hoàng đế lưu lại trong cung. Ở ngự thư phòng Quân Thụy muốn y một lần, sau khi mặc lại quần áo xong Quân Thụy nằm nghiêng trên nhuỷên thấp tâm tình cực tốt nhìn vẻ mặt mờ mịt của Tư Đồ Bích. Mỗi lần xong việc Tư Đồ Bích đều có một biểu tình mờ mịt luống cuống kỳ lạ, biểu tình đó khiến hắn luôn cảm thấy đối phương có loại cảm giác rất yếu đuối, rất hồn nhiên, chỉ bất quá từ trong xương tủy tính cách của Tư Đồ Bích không hề có bốn chữ này, hết thấy đều là giả tạo.

“Bệ hạ, Vinh quý nhân nên bái tế theo quy cách nào?” Tư Đồ Bích vẫn duy trì tư thế nằm ngửa, ánh mắt như trước dừng lại ở xà nhà cao chót vót phía trên. Mới vừa rồi y còn nhỏ tiếng rên rĩ khiến Quân Thụy cho rằng người dưới thân tựa hồ đang rất hưởng thụ, thế nhưng vừa mới làm xong đã lập tức hỏi công việc như thế này quả thực vô cùng sát phong cảnh, làm cho tâm tình tốt đẹp của Quân Thụy cũng thoát chốc biến mất.

“Hưởng thụ quy cách Thái hậu.” Quân Thụy lạnh giọng đáp, “Viết một bản tế văn thật tốt cho trẫm, khen ngợi phẩm đức cao thượng của Vinh quý nhân, sau đó đặt ra một thụ hiệu1 thích hợp.”

“Tuân mệnh, bệ hạ.” Tư Đồ Bích hỏi thêm, “Như vậy không biết bệ hạ muốn để ai viết tế văn?”

“Đương nhiên là người, Tư Đồ ái khanh, người là Thái thường tự thiếu khanh, có danh nghĩ cũng có thực tài, trừ người ra liệu sẽ có ai viết tốt hơn được sao?”

“Bệ hạ quá khen. Bất quá mấy ngày gần đây thần thật sự công sự quần thân, sợ rằng không có thời gian.”

“Ái khanh, người là đang cò kè mặc cả với trẫm sao?” Quân Thụy tức giận nâng cằm của Tư Đồ Bích lên ép buộc y nhìn mình, “Người vẫn thật lớn gan, người có biết từ trước đến nay chỉ có mình người dám ăn nói với trẫm như thế.”

“Đó chính là vinh dự của thần.” Tư Đồ Bích cực kỳ phối hợp cười rộ lên, trong ánh mắt đều là ánh sáng dịu dàng, “Thần tại triều đường vì bệ hạ cúc cung tận tụy, sau khi hạ triều còn phải thỏa mãn nhu cầu khác của người, bệ hạ nói thử một chút, người như thần có coi là bận rộn không??”

“Quả nhiên là bận rộn mà.” Quân Thụy dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt qua khuôn mặt của Tư Đồ Bích, làn da trắng mịn trơn mềm khiến Quân Thụy có chút cảm giác yêu thích không muốn buông tay.

“Chính là như vậy, cho nên muốn thần trong thời gian cấp bách như vậy viết tể văn cho Vinh quý nhân thật sự là một việc vô cùng tiêu hao tâm lực, vì thế bệ hạ có nên hay không thưởng cho vi thần một chút gì đó?”

“Muốn thưởng?” Quân Thụy trừng mắt dờ khóc dờ cười nói, “Tư Đồ Bích a Tư Đồ Bích, mỗi lần người đều phải muốn được thưởng, trẫm thực sự đã quá cứng chịu người rồi, nếu bị đám ngôn quan kia biết được người sẽ gặp rắc rối không nhỏ đâu.”

“Thần không thêm để ý đến mấy kẻ đó, hơn nữa đây toàn là những lời thân mật lúc trên giường, trừ phi do đích thân bệ hạ nói với ngôn quan, nếu không bọn hần làm sao biết được” Tư Đồ Bích làm bộ vô tội nói.

“Vậy người nói thử xem, người muốn cái gì?” Quân Thụy tâm tình vui vẻ liền tiến đến hôn lên đôi môi giảo hoạt của Tư Đồ Bích, lại còn chưa thấy thỏa mãn mà ma sát thêm lên môi y.

“Thần muốn, gặp mặt gia tỷ Tư Đồ Uyển Tranh một lần.”

Hạm Phương Trai chính là nơi được bố trí cho các tú nữ vượt qua đợt tuyển chọn vừa rồi ở, nói là cung điện kỳ thực cũng chỉ là ba tòa tiểu lâu hai tầng được xây theo kiểu tứ hợp viện, mỗi tú nữ được phân cho một gian phòng, không được sự cho phép liền không thể tùy tiện tiếp đãi khách khứa. Hôm nay, bên ngoài Hạm Phương trai xuất hiện một cỗ kiệu nhỏ, Trương Đình Hải sau khi bước vào liền trực tiếp tiến đến sân trong, dùng âm thanh kéo dài lớn tiếng thông truyền: “Các vị tiểu thư nhanh chóng vào phòng nghỉ ngơi, không được phép bước nửa bước ra khỏi cửa!” Trương Đình Hải bây giờ là hồng nhân bên người Hoàng đế, bọn thái giám, cung nữ trong viện nào có ai dám làm trái ý gã, vì vậy gã vừa nói dứt lời, các vị tiểu thư đang ở bên ngoài đều bị bọn họ thỉnh về phòng nghỉ ngơi, chỉ mất một hồi công phu ngay cả cửa sổ của các gian phòng cũng đều được đóng kín. Trong nhất thời cả Hạm Phương Trai đều lặng ngắt như tờ, cả âm thanh cây kim rơi xuống đất cũng tựa hồ có thể nghe được rõ ràng.

Trương Đình Hải sau khi xác nhận trong viện không còn người nhàn rỗi nào nữa mới xoay người đến bên cạnh chiếc kiệu nhỏ kia, cười hì hì nói: “Tư Đồ đại nhân, xin mời.”

“Ừ, làm phiền công công.” Tư Đồ Bích thấp giọng nói, một tên tiểu thái giám đứng bên cạnh vội vã xốc lên màn kiệu, đưa một tay lên giúp y bước ra. Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn tám biển đề tên Hạm Phương trai lạnh lùng mỉm cười, rồi theo sự dẫn đường của Trương Đình Hải mà bước vào bên trong viện. Gian phòng cuối cùng bên trái ở lầu hai chính là nơi được bố trí cho Tư Đồ Uyển Tranh, vị trí này vô cùng yên tĩnh, lúc Tư Đồ Bích đẩy cửa bước vào liền thấy một thân ảnh hồng nhạt ngồi bên cạnh án thư đọc sách, y không khỏi mỉm cười nhẹ giọng gọi: “Uyển Tranh tỷ.”

Tư Đồ Uyển Tranh ngẩn người, bàn tay lật sách ngừng lại, có chút không dám tin quay đầu, lúc thấy Tư Đồ Bích thì mắt không khỏi mở to, dùng giọng điệu không dám tin kêu lên: “A Bích? Tiểu thập?”

“Là ta, Uyển Tranh tỷ.” Tư Đồ Bích cười cười đóng cửa lại, đi tới cầm tay nàng thân mật nói, “Uyển Tranh tỷ, đã lâu không gặp.”

“Thật là người!” Tư Đồ Uyển Tranh thẳng thốt kêu lên, thế nhưng lập tức thấp giọng, thông minh như nàng, vừa nghĩ đến hoàn cảnh vừa rồi liền biết lần này Tư Đồ Bích đến đây nhất định đã được hoàng đế đồng ý, chỉ là không tiện để lộ thân phận mà thôi — dù sao trong Hoàng cung quy củ rất nhiều, làm sao có thể dễ dàng để cho nam nhân bước vào nơi ở của tần phi tương lai?

Tư Đồ Uyển Tranh đứng lên, vẫn giống như lúc ở nhà thân thiết ôm lấy Tư Đồ Bích, sau đó hơi nắm bờ vai của y nhìn kỹ một chút, cau mày nói: “Lúc tết đã rất gây rối, hiện tại làm sao lại gây thêm thế này?”

“Gần đây bận việc.” Tư Đồ Bích cười nhìn nàng nàng. Tư Đồ Uyển Tranh vốn rất xinh đẹp, lại thêm tính cách hào sảng dứt khoát khiến nàng thật giống bông hoa tường vi đỏ rực nhiệt tình, làm cho những người

bên cạnh nàng đều cảm thấy thân thiết, ấm áp. Tư Đồ Bích thực sự không đành lòng nhìn nàng vướn vào những đấu tranh hiểm ác đáng sợ trong chốn hậu cung

“Tìm tỷ tỷ ta có chuyện gì? Tiểu tử này, người không biết trong cung quý củ sâm nghiêm thế nào sao? Còn không sợ bị người nắm cá? Một mình cũng dám xông vào khuê phòng nữ nhân.” Tư Đồ Uyển Tranh vỗ vỗ đầu Tư Đồ Bích, lời nói có ý trách móc nhưng nụ cười rạng rỡ trên môi lại không giấu đi đâu được. Bọn họ cũng biết được đạo lý tai vách mạch rừng, bởi vậy lời nói, hành động đều vô cùng cẩn thận, ngay cả thanh âm cũng ép đến cực thấp.

“Đệ có ý chỉ của bệ hạ, ai còn dám nói cái gì.” Tư Đồ Bích cũng cười. Thế nhưng lời nói này đã có ý khác: Nếu bệ hạ đã đồng ý để ta đến đây, như vậy cũng có nghĩa người bệ hạ sủng ái nhất là ta. Vì vậy những phi tử được tiến cung lần này chỉ sợ sẽ không được sủng ái.. Lời nói ẩn chứa hàm ý này của Tư Đồ Bích đương nhiên Uyển Tranh có thể lý giải, hiểu được lo lắng của y, thế nhưng không ngờ Tư Đồ Uyển Tranh chỉ là cười cười, nhẹ giọng nói: “Năm trước phụ thân đã nghe phía ngoài đồn đãi, nói bệ hạ chuyên sủng người, lúc đó phụ thân tức giận rất lớn, còn muốn gặp người hỏi cho ra lẽ. Thế nhưng dịp tết vừa rồi cũng không hỏi han được gì, không nghĩ đến bây giờ người lại thừa nhận với tỷ.”

Tư Đồ Bích miễn cưỡng bảo trì nụ cười trên mặt, lạnh nhạt nói: “Tỷ tỷ thấy thế nào?”

“Vô luận bây giờ hay tiền triều, xưa nay không thiếu Đế vương có sở thích đoạn tụ phân đào³, chưa kể đến hiện tại cũng thịnh hành nam phong, nào có chuyện gì là không được đâu.” Tư Đồ Uyển Tranh thờ ơ khoát khoát tay.

“Thế nhưng, tỷ tỷ lần này tiến cung để tuyển phi, tỷ chẳng lẽ không quan tâm việc hai tỷ đệ ta cùng hầu hạ Hoàng đế sao?” Tư Đồ Bích sắc bén nói ra sự thực, yên lặng nhìn Uyển Tranh chậm rãi dùng ánh mắt cổ quái nhìn y như nhìn một người hoàn toàn xa lạ. Y bất giác muốn nhắm mắt, không muốn trông thấy biểu tình ghê tởm của đối phương.

“A Bích, đệ thực sự nghĩ như vậy sao?” Tư Đồ Uyển Tranh thở dài, thanh âm vẫn ôn nhu như trước.

“Nghĩ như vậy là sao?”

“Đệ thật muốn hầu hạ hần sao?”

“Tỷ tỷ...”

“A Bích, đó là quyết định của ta.” Uyển Tranh thở dài nói, “Phụ thân đã đồng ý rồi, người đừng để ý quá nhiều.”

“Thế nhưng...” Tư Đồ Bích còn muốn nói điều gì, thế nhưng Uyển Tranh lắc đầu, ngón tay đặt ở trên môi của y, nhẹ giọng thuyết, “Không có thế nhưng. A Bích, đệ chính là quá nặng tâm tư nên mới gây đến như vậy. Đừng quan tâm nhiều việc quá, cẩn thận thân thể của mình.”

“Tỷ tỷ, phụ thân cho tỷ ‘thuốc’ rồi sao?” Tư Đồ Bích cười khổ hỏi nàng.

“Còn không có. Đợi đến khi được chọn đại khái cũng sẽ đưa đến thôi.” Tư Đồ Uyển Tranh hời hợt nói.

“Những người thuộc Tư Đồ gia một khi có quan hệ đến Hoàng thất đều phải phục dụng loại thuốc kia. Tỷ cũng biết... thuốc kia, thật sự có thể khiến người ta sống không bằng chết, tỷ cần phải hiểu rõ.” Tư Đồ Bích khó khăn nói, “Từng tháng đều trông chờ trong nhà đưa giải dược đến, giống như nha phiến có thể khống chế một người, khiến y không dám làm trái ý nguyện của Tư Đồ gia. Nếu có người cố ý làm chậm thời gian đưa thuốc đến, đó không phải chỉ là ăn ít một viên, đoạn thời gian đó thật sự khiến người ta thống khổ.”

“Ta biết.” Tư Đồ Uyển Tranh nhẹ giọng nói, “Năm đó Chân cô cô cũng phải dùng loại thuốc kia, tỷ tỷ đã có giác ngộ này từ lâu rồi.”

“Tỷ đây là vì cái gì...”

“Vì cái gì?” Tư Đồ Uyển Tranh hoảng hốt lặp lại, đột nhiên lại cười đến run rẩy cả người, “Bất quá là để thực hiện một lý tưởng mà thôi...”

“Lý tưởng? Tỷ tỷ, nếu đã dùng loại thuốc kia, còn nói lý tưởng gì nữa chứ...”

“Tư Đồ đại nhân, thời gian không còn sớm. Quay về đi.” Tư Đồ Uyển Tranh không muốn tiếp tục đề tài này, hơn nữa cũng đã nghe được tiếng ho khan của thái giám canh cửa, nhắc nhở bọn họ đã đến lúc phải về. Tư Đồ Uyển Tranh buông tay Tư Đồ Bích, xoay người không nhìn y nữa, khoát tay áo làm một tư thế tiễn khách. Tư Đồ Bích bất giác cảm thấy bị thương vô tận, nhìn thân ảnh của nàng thêm một chút rồi chậm rãi đi ra ngoài.

“Nha phiến?” Quân Thụy kinh ngạc nhìn Trương Đình Hải. Trương Đình Hải đến đây bấm báo về cuộc nói chuyện của Tư Đồ Bích và Tư Đồ Uyển Tranh, không nghĩ đến tâm đề phòng của hai người kia lại nặng đến thế, Trương Đình Hải chỉ nghe được một vài từ loáng thoáng.

“Đúng vậy bệ hạ, còn có cái gì cùng hầu hạ một người các loại.” Trương Đình Hải tiểu tâm dục dục nói. Bọn họ quả thực không nghe được gì nhiều, chỉ có một vài từ ngữ đơn lẻ, hoàn toàn không thể xâu chuỗi được thành một câu có nghĩa.. Thế nhưng gã nhớ được bọn họ hình như có nói câu “hầu hạ Hoàng thượng” liền vội vã thêm mắm thêm muối, nịnh nọt nói: “Hình như Tư Đồ đại nhân còn nói phải hầu hạ Hoàng thượng thật tốt nữa...”

“Vậy sao?” Quân Thụy không quá tin tưởng, nhưng rõ ràng tâm tình đã tốt hơn rất nhiều, hân phát tay cho Trương Đình Hải luy ra ngoài, chỉ là gã vừa đi được mấy bước Quân Thụy đã gọi ngược trở về, mỉm cười phân phó: “Truyền ý chỉ của trẫm, ban thưởng cho Tư Đồ Bích một gian phủ đệ, lập tức khởi công, trước khi phủ đệ được xây xong cứ để y ở lại trong cung là được rồi.”

“Bệ hạ... như vậy ...” Trương Đình Hải ấp úng địa nhìn Đế vương trẻ tuổi ở trên, để đại thần ở lại trong cung là chuyện trước nay chưa từng có, thật sự là không hợp lễ pháp mà.

“Như vậy cái gì chứ, còn không nhanh đi truyền chỉ!” Quân Thụy nhẹ nhàng đập hất một cước, cười mắng.

1/ Thụy hiệu: Phong hào sau khi chết của các thành viên trong Hoàng gia.

Thụy hiệu bắt đầu được sử dụng từ nhà Chu, thụy hiệu có lịch sử 800 năm lâu dài hơn miếu hiệu. Thời Tam Hoàng Ngũ Đế đến nhà Hạ, nhà Thương chưa có phép đặt thụy hiệu. Vì thụy hiệu được đặt cho những người quá cố, nó thường được đặt bởi người kế vị của người chết. Phép đặt thụy hiệu thường do người sau căn cứ vào hành trạng của người trước để đặt cho một hay nhiều chữ phù hợp.

Một số vua chúa không có thụy hiệu, có thể vì người kế vị không chịu hay chưa có cơ hội đặt tên. Các vua có nhiều võ công thường được đặt thụy là Vũ Đế (Hán Vũ Đế, Tấn Vũ Đế...), Vũ Vương (Chu Vũ Vương, Sở Vũ Vương), Vũ Công (Tấn Vũ Công, Trịnh Vũ Công)...; các vua nổi về giáo hóa được tôn là Văn Đế (Tùy Văn Đế, Hán Văn Đế), Văn Vương (Chu Văn Vương, Sở Văn Vương), Văn Công (Trịnh Văn Công, Tống Văn Công...). Vua độc ác thường được gọi là Lệ Vương, Lệ Công (Chu Lệ Vương, Mẫn Lệ công – thụy hiệu của vua quỷ Lê Uy Mục khi mới mất, sau này Lê Chiêu Tông đổi là Uy Mục); vua ngu tối thì đặt thụy là U vương, U công (Chu U Vương, Trần U Công...)

Thời Chu, các vua chúa thường có thụy hiệu ngắn 1-2 chữ, như Thành Vương, Uy Vương, Tuyên Huệ công, Hoàn Huệ Vương... Nhưng từ thời nhà Hán, các thụy hiệu được đặt dài với nhiều chữ và do đó người sau khó nhớ hơn. Đường Cao Tổ Lý Uyên được tôn thụy hiệu là Thần Nghiêu Đại Thánh Đại Quang Hiếu hoàng đế, Trần Thái Tông được tôn thụy hiệu là Thống Thiên Ngự Cực Long Công Hậu Đức Hiền Công Hựu Thuận Thánh Văn Thần Vũ Nguyên Hiếu hoàng đế,...

Ở Nhật Bản từ thời kỳ Minh Trị, vua chỉ đặt một niên hiệu, sau khi qua đời niên hiệu này cũng trở thành thụy hiệu của ông. Chẳng như vua Mutsuhito, đặt niên hiệu là Minh Trị, sau khi qua đời năm 1912 ông được tôn thụy hiệu là Minh Trị Thiên hoàng.

2/ Ngôn quan: Hay còn gọi là gián quan, thường có nhiệm vụ khuyên răn, can gián những quyết định của vua, có chút giống tham mưu nhưng thường chỉ để ý đến lễ tiết cổ hủ. Đây là chức vị rất vinh quang cũng rất nguy hiểm, vinh quang vì có thể ảnh hưởng đến quyết định của Hoàng đế, còn nguy hiểm là vì khi Hoàng đế tức giận thì mấy anh ngôn quan thường là người đầu tiên bị lôi ra hành quyết mà.

3/ Đoạn tỵ phân đào: Hai điển cố nổi tiếng chỉ tình yêu đồng tính nam. Xem thêm tại đây

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

28. Chương 28

Tình cảm

Ba ngày sau chính là ngày cử hành nghi lễ thanh minh tế tự, đám quan viên khổ mệnh trong Thái thường tự không thể nghỉ ngơi đều bận rộn đến mức chân không chạm đất, mà Tư Đồ Bích chính là người bận rộn nhất trong đám bọn họ, bởi vì y không chỉ phải xử lý các loại sự vụ còn phải “hầu hạ” Hoàng đế vào ban đêm, lần nào cũng ép y đến mức gần như kiệt sức. Đặc biệt bởi vì hiện tại y đang ở lại trong cung, Hoàng đế để lại đòi hỏi càng thêm vô độ, thường mỗi lần đều khiến ngày tiếp theo y không thể thượng triều. Bất quá may là Hoàng đế cũng còn chút săn sóc, mấy ngày gần đây miễn hẳn cho y nhiệm vụ lâm triều, chỉ cần đúng hạn đến phủ nha báo danh là được.

Thật vất vả chờ đến ngày tế tự, nghi trượng Hoàng gia uy nghiêm dẫn đầu đoàn lễ, phía sau là một đại đội nhân mã khí thế ngập trời ngay ngắn đi theo, cả một đoàn người phô trương thanh thế tiến về phía Hoàng lăng. Hoàng lăng của Đại Thích vương triều được xây dựng vô cùng hoành tráng, bên trong an táng lịch đại Đế vương cùng những hậu phi của bọn họ. Một đám quan viên lớn nhỏ tham gia tế tự khi đến Hoàng lăng đều ngoan ngoãn đi theo người dẫn đường đứng vào từng vị trí riêng biệt được định trước, người cuối cùng tiến vào chính là Hoàng đế. Hoàng đế được đạo nhân chủ lễ dẫn lên tế đàn, quan viên bên cạnh tuyên đọc tế văn, lời lẽ văn chương mang đầy sự cầu chúc cho vương triều giang sơn được thiên thu vạn đại. Sau đó các quan viên bên dưới sẽ dựa theo phẩm cấp lần lượt quỳ xuống dâng hương tế bái, trong miệng đồng thanh hô to lời cầu chúc theo đúng lễ nghi, mỗi bước đi, mỗi tư thái đều phải mười phần nghiêm cẩn, đi đến nơi nào, nên nói cái gì đều có yêu cầu nghiêm khắc, nếu bị đám ngôn quan phát hiện sai lầm sẽ bị ghi vào sổ sách một lỗi nghiêm trọng để trình lên Hoàng đế.

“Đương lúc giữa xuân, mưa móc tưới nhuần, nhớ đến thâm ân, dâng lên lễ hậu, tận tâm tế cáo, bề trên xin hưởng...” Bên trên đã bắt đầu tuyên đọc tế văn, tế văn ngày hôm nay là do Tư Đồ Bích tự tay viết, bất quá y hiện tại không có tâm tư nghe những thứ vụn vặt này, mấy ngày gần nhất làm việc mệt nhọc khiến y cảm thấy mệt mỏi rã rời, mặt trời gay gắt trên đầu lại càng khiến người cảm thấy mơ hồ choáng váng, y hoàn toàn không thể nghe rõ bên trên đang nói cái gì, chỉ có thể vô tri vô giác quỳ xuống hành lễ theo những người bên cạnh. May mắn là quan giai của y bây giờ cũng thấp, lẫn trong đám người cũng không làm ai chú ý.

Lễ tiết tế bái vô cùng phiền phức, thời gian hao tổn cũng tương đối dài, đợi đến khi có thể đứng dậy thì y phục của Tư Đồ Bích đã bị mồ hôi thấm ướt hết. Trong núi gió lớn, gió núi vù vù thổi tới khiến từ trong ra ngoài cả người Tư Đồ Bích đều trở nên run rẩy, trong lòng y không khỏi thời dài, cứ như thế này buổi tối chắc chắn sẽ phát sốt, chỉ bất quá có mấy lần gió thổi qua cũng khiến cho y thanh tỉnh hơn một ít, không giống như lúc này đầu óc hoàn toàn quay cuồng.

Lúc Hoàng đế khởi giá, Tư Đồ Bích có chút cảm giác căng thẳng, tận lực hòa lẫn vào trong đám đông, đợi đến khi loan giá ly khai khỏi tầm nhìn y mới thở dài một hơi, thể nhưng vừa mới buông lỏng nỗi lo này xuống thì khí lực cả người của y gần như đều biến mất. Tư Đồ Bích nhìn thái dương trên bầu trời vừa vạn ngay trên đỉnh đầu, ánh sáng chói đến mức y hoàn toàn không mở mắt ra được. Xung quanh có rất nhiều người, không khí có chút cảm giác đè ép cùng với mùi mồ hôi không ngừng phả ra, cảm giác hít thở không thông đó khiến Tư Đồ Bích cảm thấy ***g ngực của mình giống như bị thứ gì đó rất nặng đè lên, sau đó y liền cảm thấy trước mắt hoàn toàn tối đen.

Kỳ thực cũng chỉ là một lúc choáng váng mà thôi, ý thức của Tư Đồ Bích cũng chưa hoàn toàn mất hẳn, y có thể cảm thấy được có người dìu mình lên một chiếc xe ngựa, đặt người lên đệm mềm rồi mới gọi ngự y đến bắt mạch. Tư Đồ Bích vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đầu óc cũng không quá minh mẫn suy nghĩ, thể

nhưng vẫn không khỏi tự hỏi xem sau khi Hoàng đế khởi giá, ai là người có đủ năng lực để điều động ngự y? Rất cục ai đã giúp y?

“Tín Vương gia, vị đại nhân đây chỉ là do thân thể yếu nhược mà thôi, đại khái ngất xỉu là vì đứng quá lâu dưới ánh nắng, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được.” Tư Đồ Bích nghe được ngự y một mực cung kính nói với người bên cạnh.

Tín Vương Quân Trạch, là huynh đệ khác mẹ của Quân Thụy, theo thứ tự đứng hàng thứ tư, có thể nói là một trong những phụ tá đắc lực của Quân Thụy. Thế nhưng tại sao người này lại muốn giúp mình? Tư Đồ Bích không nghĩ ra.

“Là do đứng quá lâu sao?” Quân Trạch tựa hồ có chút không thể tin được.

“Hồi Vương gia, đúng là như vậy, có thể cũng là do mệt nhọc quá độ, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt liền không có gì đáng ngại.” Ngự y khom người khiêm tốn địa nói. Sau đó Quân Trạch đột nhiên cười phá lên, vừa cười vừa nói: “Hoàng huynh thật đúng là, ta thấy huynh ấy phải sai sử đám đại thần các người đến mệt chết thì mới thỏa mãn mà.”

“Vương... Vương gia...” Ngự y nghe hắn nói xong lời này liền sợ đến quỳ mọp xuống đất, Tư Đồ Bích ở bên cạnh cũng không khỏi buồn cười, cố gắng mở mắt ra nhìn vị Tín Vương ngông cuồng này một chút, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đầy tiêu ý của Quân Trạch.

Quân Trạch và Quân Thụy đều có đường nét khuôn mặt anh tuấn tương tự nhau, bất quá dù sao cũng là khác mẹ, ngũ quan chi tiết vẫn có nhiều điểm khác biệt rất lớn. Quân Thụy bởi vì thời gian dài sinh hoạt trong quân đội, thần hình cao lớn cường tráng như được dao bén khắc ra, mi mục thâm thúy mà uy nghiêm, từ bên trong toát ra một loại khí chất không gian tự uy. Mà Quân Trạch so với ca ca mình thì có vẻ thân thiện hòa ái hơn rất nhiều, khí chất lộ ra có điểm phiêu dật của văn nhân, khóe miệng lúc nào cũng mang theo tiêu ý, mà điểm khác nhau rõ ràng nhất của hai người chính là kiểu tóc. Búi tóc của Quân Thụy rất đúng theo khuôn mẫu, ngay cả một sợi tóc thừa ở bên ngoài cũng không có, mà Quân Trạch lại búi tóc theo kiểu nửa thả, bộ dạng rõ ràng lộ ra phóng dăng không thể kiềm chế được.

Tư Đồ Bích nhìn chằm chằm cử chỉ vuốt tóc của Quân Trạch mà âm thầm buồn cười, chậm rãi nâng người ngồi dậy nhẹ giọng nói “Tạ ơn vương gia” sau đó liền tỏ vẻ muốn hành lễ. Quân Trạch nhanh tay nghiêng người đỡ tay y, cười nói: “Được rồi miễn đi, người giống như có chút sốt rồi, cứ nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt

“Tạ vương gia thương cảm.” Tư Đồ Bích lại thả người nằm xuống, y quả thực quá mệt mỏi, chỉ hận mình không thể ngủ đến không cần tỉnh lại.

“có cần bốn vương đưa người về nhà không?” Quân Trạch chau mày hỏi y, loại ngữ khí này khiến cho người nghe bất giác cảm thấy vô cùng thoải mái, Tư Đồ Bích mệt mỏi nhắm mắt lại, y rất muốn trả lời nhưng lại rất nhanh ngủ thiếp đi mất.

Tư Đồ Bích lại bắt đầu nằm mơ, mơ tới cái đêm y bị nhốt trong lãnh cung, rồi con mèo đen kia xuất hiện đầu tiên, nó chậm rãi bước đến gần mở to đôi mắt màu xanh ngọc nhìn y, sau đó nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, thế nhưng chỉ “sư” một tiếng liền phóng đi mất dạng. sau đó lại có vô số bóng người hiện ra từ những khung cửa sổ bên trong lãnh cung, mỗi khung cửa sổ giống như một sân khấu đang tái hiện lại một đoạn chuyện cũ. Có một cơn gió lớn thổi qua khiến tất cả cửa sổ đều mở rộng, bên trong vốn tối đen lại chậm rãi sáng lên, những bóng người đó cũng dần trở nên rõ ràng. Ở đó có mẫu thân, có Cẩn nhi, có đại ca, có chân cô cô, có phụ thân, có Uyển Tranh tỷ tỷ, còn có Cam Đường, Hạ Ly, Bảo Cầm, thậm chí còn có những người đã chết đi như Thu Nguyệt, gã sai vặt, Tương Toàn, những người đó đều đang giống như cười mà lại không cười nhìn thẳng vào y. Sau đó vô số thanh âm tiếp nối nhau ập về phía y, có người gọi y tiểu thập, có người gọi a Bích, có người gọi thẳng tên, có người gọi đại nhân, cuối cùng có một thanh âm tức giận truyền tới, khí thế hung hăng gào lớn đầy đủ họ tên của y “Tư Đồ Bích”, cái cảm giác vênh vao tự đắc này ngoại trừ Hoàng đế đương triều thì còn có thể là ai nữa chứ?

Tư Đồ Bích cảm thấy trên người mình cứ qua một trận lạnh lẽo lại thêm một cơn lửa nóng thay nhau giày vò, y muốn mở miệng nói chuyện thế nhưng cổ họng khô ách không phát ra được tiếng nào trọn vẹn, chỉ có những âm điệu ú ớ ngay cả chính mình cũng không thể nghe rõ được. Đây đã là lần thứ mấy rồi? Ở trong mộng y muốn gọi tên một người, thế nhưng lại không cách nào nghe rõ xem mình rốt cục định gọi ai, rốt

cực muốn thoát ra cái tên nào? Tư Đồ Bích cố gắng suy nghĩ, nghĩ đến lúc đầu đau như muốn nứt ra mà vẫn không thể nghĩ ra được.

“Tư Đồ Bích!” Thanh âm vênh vào kia vẫn vang lên bên tai khiến Tư Đồ Bích cảm thấy phiền lòng, y phất tay muốn xua giọng nói kia ra khỏi đầu mình không ngờ lại nghe “ba” một tiếng, bàn tay của y hình như chạm vào cánh tay của ai đó, bắp thịt cứng rắn va chạm khiến tay của y lại cảm thấy đau đớn. Y rất cực cau mày cố gắng mở mắt.

“Ta xem ngươi hình như vẫn rất có tinh thần đi.” Người trước mặt chính là Quân Thụy, vẫn còn mặt một thân lễ phục minh hoàng lúc tế tự, có vẻ như sau khi trở về vẫn chưa kịp thay ra, tay hắn vẫn đang duy trì tư thế bị Tư Đồ Bích đẩy ra, sự lo lắng trong mắt còn chưa kịp thu hồi đi hết.

“Bệ... Hạ...” Tư Đồ Bích khàn khàn gọi một tiếng, âm thanh kia thật giống tiếng vải bị xé rách khiến y không khỏi cau mày ngậm miệng.

“Tại sao lại bệnh rồi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Luôn luôn khiến thân thể của mình hồng bết như vậy, chẳng lẽ là do trầm bạc đãi ngươi?” Quân Thụy cau mày nhìn người đang nằm bên cạnh vài lần, chợt bàn tay đưa về phía bên cạnh, Trương Đình Hải lập tức rất thức thời đưa một chén nước sạch đến, “Nào, uống chút nước.”

“Tốt...” Tư Đồ Bích hồi đáp, thể nhưng trên người không có khí lực, đừng nói uống nước, ngay cả muốn ngồi dậy đều rất trắc trở. Quân Thụy nhìn y loay hoay một hồi vẫn không thể ngồi dậy thì không khỏi thở dài lắc đầu nói: “Ái khanh, cái bộ dạng này của ngươi, nếu như phải xuất chinh đã sớm trở thành vong hồn tha hương rồi.”

“Đó cũng là... Vị quốc vong thân... tận tụy... Khực khực...” Tư Đồ Bích yếu giọng phản bác nhưng chưa nói xong đã bị cơn ho khan kéo đến cắt đứt, Quân Thụy nhin không được tiếp lời của y nói: “Cứ cung tận tụy dù chết không từ. Được rồi được rồi, ái khanh bệnh đến như thế này, ta xem ra thật sự giống như đã chết không từ rồi. Từ lúc trầm lần đầu tiên gặp khanh đến bây giờ, khanh đúng là sẽ không để cho trầm sống khá giả mà.”

“Bệ hạ, ngài là đang quan tâm vi thần sao?” Khóe miệng của Tư Đồ Bích cong lên lộ ra nụ cười nhợt nhạt, y muốn nhìn thật kỹ biểu tình của Quân Thụy, nhưng đột nhiên lại cảm thấy giống như khiếp sợ một chuyện gì đó chỉ có thể đưa ánh mắt chuyển sang nhìn xung quanh một chút, thậm chí còn giả vờ nhìn phong cảnh bên ngoài mã xa, chỉ bất quá mặt trời đã xuống núi từ lúc nào rồi.

Quân Thụy cứng người mất một lúc, đối với vấn đề của Tư Đồ Bích vẫn né tránh không đáp chỉ nâng chén nước lên giúp y uống thêm vài hớp nữa. Trương Đình Hải đứng bên cạnh vốn đã quen những hành động trái với lễ pháp này của hai người nên cũng không cảm thấy quá kinh hãi, gã tiếp nhận cái chén không Quân Thụy đưa qua chậm rãi lui ra khỏi xe ngựa, lúc chuẩn bị bước xuống thì nhẹ giọng hỏi: “Bệ hạ, thời gian không còn sớm, bây giờ trở về cung sao?”

“Ừ.” Quân Thụy chỉ âm ừ trả lời một tiếng, ánh mắt vẫn chưa hề rời khỏi gương mặt của Tư Đồ Bích khiến y càng lúc càng cảm thấy quần bách.

“Bệ hạ làm thế nào... đã trễ thế này vẫn chưa trở về...” Tư Đồ Bích hỏi.

“Vốn là đã về được gần nửa đường, bất quá có người đến báo người ngất xỉu, Quân Trạch mang người lên xe ngựa của đệ ấy nên trầm liền quay trở lại. Quân Trạch cũng thật khó xử, đệ ấy vốn muốn hỏi phủ đệ của người ở đâu để đưa người về nhưng vẫn chưa kịp hỏi thì ng đã sốt đến hôn mê, còn mê sảng nữa.” Quân Thụy khó được lúc bình tĩnh, hơn nữa còn vô cùng ôn nhu dùng lời nói nhỏ nhẹ kể lại sự việc, nói đến lúc sau còn không khỏi oán giận nói, “Không phải đã đưa cho người mấy tên thái giám, cung nữ để hầu hạ sao? Thế nào lại không mang theo bên người? Cũng may là có thể gặp được thẳng nhai Quân Trạch thích chõ mũi vào chuyện người khác kia, bằng không bây giờ không chừng người vẫn còn nằm ngất ở bên ngoài đi!”

“Vi thần còn muốn tìm một cơ hội để tạ ơn Vương gia thật tốt.” Tư Đồ Bích có chút ngái ngủ lên tiếng, xe ngựa đã bắt đầu di chuyển, nhịp độ lắc lư càng khiến y cảm thấy mơ màng, cơn sốt của y còn chưa lui hẳn, nói vài câu tán gẫu với Quân Thụy mất hết nửa ngày đã là cực hạn của y.

“Được rồi, người bệnh cũng không nhẹ, đợi đến khi khỏi bệnh rồi hẳn nói.” Quân Thụy bộ dạng cố gắng chống

đỡ của Tư Đồ Bích trong lòng không khỏi cảm thấy đau xót, hẩn túm lấy tấm chăn đắp kín cho đối phương rồi mới tiếp tục nói, “Hơn nữa Quân Trạch đã rời đi từ sớm rồi, người chiếm xe ngựa của người ta khiến đệ ấy chỉ có thể ngồi chung xe với người khác...”

Quân Thụy vẫn còn chưa nói xong thì đã thấy Tư Đồ Bích nhắm mắt lại ngủ gật, gương mặt nguyên bản trắng noãn lại bởi vì nóng lên mà có chút phấm hồng, thần thái cũng thêm vài phần tiên diễm, lúc ngủ say ngũ quan lại toát lên vẻ vô tội thánh thiện vô cùng. Quân Thụy nhìn người đang ngủ trước mặt đến thất thần, ngay cả bàn tay của mình vô thức vuốt lên gương mặt mang theo nhiệt độ có chút phồng tay của Tư Đồ Bích cũng không phản ứng kịp, nhìn y cho dù đã ngủ say vùng quanh lông mày vẫn cứ nhíu chặt như trước, Quân Thụy không khỏi đau lòng dùng ngón tay xoa xoa giúp y kéo giãn những nếp nhăn mệt mỏi ấy, thuận tiện còn vuốt ve đôi môi hồng nhuận hơn hẳn bình thường kia.

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

29. Chương 29

Nhất bên khinh

Thân thể của Tư Đồ Bích trước giờ vốn yếu nhược, hơn nữa lần trước trở về từ lãnh cung, đau đớn trên người cơ hồ đem y lăn qua lăn lại đến suýt chết, lần này ngã bệnh chính là những bệnh căn tích lũy từ trước đến giờ cùng nhau bạo phát, ba lần bốn lượt muốn dằn vò y một trận. Nhiệt độ cơ thể lên lên xuống xuống thủy chung vẫn không thể ổn định, người cũng không được tỉnh táo lắm, mê sảng lại lắm nhắm không ngừng, ở trên giường vùng vẫy co giật, ngay cả hai thái giám khỏe mạnh cùng nhau đè y xuống cũng không hoàn toàn trấn áp được người. Quân Thụy không khỏi cảm khái, Tư Đồ Bích này trong lúc thanh tỉnh thoát nhìn là một người đỉnh đặc hiểu biết, không nghĩ đến khi phát bệnh lại thật giống một gã vô lại điều ngoa.

Bởi vì không còn tỉnh táo nên ngay cả thuốc của ngự y sắc cho Tư Đồ Bích cũng không nuốt trôi, chỉ có thể làm theo phương pháp trước kia của Hoàng thượng tìm một người khỏe mạnh mở khớp hàm của Tư Đồ Bích ra để rót thuốc vào. Không hiểu vì sao, lần này lúc Quân Thụy nhìn thấy bọn họ rót thuốc như thế trong ngực lại cảm thấy khó chịu, hẩn nghĩ mãi vẫn không thông suốt liền đơn giản không thèm nhìn, trực tiếp xuất cung đến Nhàn Vương phủ của Quân Tiễn giải sầu đi, chỉ bất quá sau khi đến Nhàn Vương phủ mới được hạ nhân báo lại, Quân Tiễn đã cùng Quân Trạch ra ngoài đạp thanh rồi.

“Đạp thanh?” Quân Thụy biểu tình giận dữ nhìn quản gia của Nhàn Vương phủ, lão nhân kia vừa thấy vậy hai chân liền mềm nhũn quỳ mọp xuống, há miệng run rẩy nói: “Hồi bệ hạ ... đúng vậy...”

“Có cho thị vệ đi theo không?” Thanh âm trầm thấp của Quân Thụy tiếp tục hỏi.

“Có... có thị vệ của Tín Vương phủ, thiếp thân thị vệ của Cửu Vương gia cũng có đi theo...” Quản gia vội vã đáp.

“Mau phái người gọi Cửu Vương gia về đây cho ta.”

“Dạ!”

Đại khái qua thời gian một bữa cơm, Quân Tiễn liền bị một đám người hộ tống trở về, Quân Trạch cũng cùng đi theo về Nhàn Vương phủ. Sau khi trở về biểu tình của hai huynh đệ tuyệt nhiên trở nên đảo lộn, sắc mặt của Quân Tiễn hoàn toàn đen đi, gặp Quân Thụy cũng không chịu nói tiếng nào chỉ hừ lạnh một cái, ngay cả hành lễ tham kiến cũng không thèm làm liền xoay người bỏ đi, mà Quân Trạch lại cười hì hì hành lễ vẫn an với Quân Thụy sau đó mới lúi cúi kéo Quân Tiễn đến tỏ ý khuyên bảo. Quân Thụy thấy như thế liền phát phát tay áo, ý bảo Quân Trạch nhanh nhanh rút đi cho khuất mắt, sau đó hai huynh đệ cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau trong đại sảnh của Nhàn Vương phủ, cho dù ai xuất hiện cũng không phản ứng.

“Tiễn nhi.” Quân Thụy mở miệng trước, hẳn biết tính tình ương bướng của Quân Tiễn lại bắt đầu phát tác, như thế nào cũng nhất quyết hoành hành không đổi khiến cho người khác đau đầu, vì vậy đành thỏa hiệp trước.

“Hừ.” Quân Tiễn vẫn cứ như trước chỉ hừ lạnh, nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn tới Quân Thụy.

“Tiễn nhi, huynh là vì tốt cho đệ. Ta đã sớm nói người như Quân Trạch ẩn giấu quá sâu, ngay cả ta cũng không tìm được kẽ hở, người như thế quá nguy hiểm.”

Quân Tiễn vẫn không thềm nói lời nào, xem bộ dạng hình như đã nhất quyết chiến tranh lạnh với ca ca. Quân Thụy thấy thế thì không kềm được tức giận, toàn bộ vương triều ngày hôm nay cũng chỉ có một mình Quân Tiễn mới có can đảm cố tình gây sự như thế, nếu đổi thành một người khác chỉ sợ không biết đã sớm chết bao nhiêu lần. Thế nhưng Quân Tiễn bày ra cái dạng này, người làm ca ca như Quân Thụy thật đúng là không có cách nào đối phó được.

“Vương gia, bệ hạ hôm nay đã cho người mang theo rất nhiều thứ mới mẻ đến đây, đều là thứ tốt phiên quốc vừa mới tiến cống. Nô tài đem vài món đến đây cho người xem có được không?” Trương Đình Hải vội vàng khom lưng cúi đầu cười cười giúp đỡ Quân Thụy vẫn hồi không khí bình thường, “Người xem, bệ hạ không phải yêu thương người nhất sao, người xem trong triều có vị đại thần nào có được phúc khí như vậy chứ, ba ngày đã có hai lần được bệ hạ ban thưởng rồi.”

“Ai thềm mấy thứ này chứ, người mang đi đi.” Quân Tiễn chán ghét bĩu môi, hừ một tiếng, “Ta mới không cần đâu.”

“Vương gia người muốn gì? Chỉ cần người mở miệng, nô tài liền đi kiếm cho người.” Trương Đình Hải cười ha hả nói.

“Ta muốn làm Hoàng đế, không biết ca ca có cho hay không đây?” Quân Tiễn trừng mắt nhìn Quân Thụy, trên mặt đều là nụ cười xem thường.

“Ôi tiểu tổ tông của ta...” Trương Đình Hải sợ đến mất mặt, ba bước thành hai chạy đến che miệng Quân Tiễn, “Tiểu tổ tông ơi, lời như vậy không thể nói ra... nếu bị người bên ngoài nghe được chính là tử tội đó...”

“Tốt! Đệ đệ ta đã trưởng thành thành một nam tử cứng rắn rồi!” Quân Thụy cả giận nói, gân xanh trên thái dương đã nhảy lên thỉnh thỉnh, hẳn “soạt” một tiếng liền đi đến trước mặt Quân Tiễn, cánh tay giơ cao muốn đánh xuống, thế nhưng nhìn đệ đệ vô tri trước mặt vẫn cứ không đành lòng xuống tay. Trương Đình Hải thấy tình thế không ổn vội vã quỳ xuống năn nỉ: “Bệ hạ bớt giận, bớt giận a...”

“Cút ra ngoài cho ta, canh giữ ngoài cửa, đừng để ai đến gần!” Quân Thụy quát. Trương Đình Hải nào dám cãi lời, vội vã lão đảo bò đi ra ngoài, trong phòng liền an tĩnh lại, hai người đều hung tợn trừng mắt nhìn đối phương. Bất quá Quân Thụy dù sao cũng là Đế vương thống lĩnh hơn trăm vạn hùng sư, khí thế thực sự có thể khiến cho người ta run sợ, Quân Tiễn không kiên trì được bao lâu trong mắt đã phủ kín một tầng sương, khóe miệng méo mếu, nước mắt rất nhanh liền rơi xuống.

“Người còn không biết xấu hổ mà dám khóc! Người biết người đã nói lời đại nghịch bất đạo đến thế nào không? Chỉ bằng những lời này trẫm đã có thể trị người tội chết rồi Nhân, Vương!” Quân Thụy nghiêng rắng nghiêng lợi nói. Hẳn trước giờ đối với Quân Tiễn vẫn luôn rất thân mật, cho đến bây giờ vẫn dung xưng hô “huynh, đệ”, giống như ngày hôm nay xưng “trẫm”, còn trực tiếp gọi phong hào của cậu vẫn là lần đầu tiên.

“Huynh cứ xử tử đệ là được rồi.” Quân Tiễn méo mếu, âm thanh có chút nức nở nhỏ giọng nói, “Huynh suốt ngày chỉ biết bận, bận, bận, chẳng có thời gian chơi với đệ. Mỗi lần đến tìm huynh, nếu không phải ở ngự thư phòng thì cũng đã về tẩm cung không cho đệ vào, dựa vào cái gì Tư Đồ Bích có thể cả ngày ở bên cạnh huynh còn ta thì không thể? Ca ca, huynh cũng thật nhẫn tâm, thật bất công, rõ ràng đệ mới chính là tiểu đệ thân thiết nhất của huynh, thế nhưng bây giờ huynh một chút cũng không thương yêu đệ nữa, huynh bây giờ chỉ thích Tư Đồ Bích thôi, đệ ghét huynh lắm!”

Quân Tiễn vừa nói, vừa nghĩ lại càng thấy thương tâm, nước mắt cứ chảy ra ào ào như suối, khóc đến thút tha thút thít. Quân Thụy vốn đang lửa giận đầy trời cũng bị nước mắt cuộn trào mãnh liệt mệnh mông của cậu dập tắt, trái tim cũng giống như mềm đi, không khỏi thở dài, vạn phần bất đắc dĩ lắc đầu.

“Huynh chưa bao giờ mắng đệ như vậy.” Quân Tiễn một bên lau nước mũi, một bên tiếp tục khóc, nói, “Huynh trước đây đối với đệ rất tốt, cho dù là phải đi đánh giặc cũng sẽ tìm người chơi với đệ, mỗi tháng cũng sẽ viết cho đệ mấy phong thư, thế nhưng bây giờ không có gì hết, không có gì hết! Ca ca xấu! Ca ca xấu! Hu hu hu hu...”

“Tiễn nhi...” Quân Thụy nhìn Quân Tiễn càng khóc càng lớn, thật sự là không có biện pháp nào, đành phải ôn cậu vào lòng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu, “Được rồi, đừng khóc. Đường đường Cửu vương gia thế nào lại khóc như một tiểu hài tử thế này.”

“Trạch ca ca so với huynh tốt hơn không biết bao nhiêu lần, huynh ấy rất quan tâm đệ, luôn luôn sẵn sàng đi chơi với đệ, không giống huynh! Huynh còn nói người ta không phải người tốt, huynh mới không phải người tốt!” Quân Tiễn giãy dụa trong lòng Quân Thụy, dùng nắm tay đánh y, thế nhưng Quân Thụy không cho rằng cậu ngộ nghịch.

“Ca ca sẽ tận lực bồi thường cho đệ.” Quân Thụy nhẹ giọng nói, nói xong lại không khỏi thở dài. Kỳ thực trước giờ hẳn đối với Quân Tiễn vẫn một mực sủng ái dung túng cũng là vì bồi thường mà thôi. Mẫu thân ra đi quá sớm, khi đó Quân Thụy hoàn không có năng lực bảo hộ hai người bọn họ, hiện tại hẳn đã có năng lực, thế nhưng mẫu thân đã không đợi được nữa, vì thế không đành phải đem hai phần quan ái toàn bộ trút hết lên người Quân Tiễn, bất quá là loại yêu thương này khiến cho Quân Tiễn càng ngày càng tùy ý làm càn. Thế nhưng khi nhìn cậu vốn đơn thuần lại thương tâm đến thế, lòng của Quân Thụy không khỏi mềm nhũn, bậc Đế vương đã từng trải qua chiến trường thấy phơi khắp chốn, trong đấu tranh chính trị không tiếc hy sinh mạng người để đạt được mục đích, cư nhiên sẽ vì một chút chuyện nhỏ nhặt như thế liền nhẹ dạ. Thực sự rất thần kỳ.

Nếu nói bồi thường, bất quá chỉ là thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhỏ của Quân Tiễn, chấp nhận cho cậu vào ở trong cung một thời gian. Sau khi Quân Thụy đáp ứng Quân Tiễn liền nín khóc mỉm cười, thật sự là một hài tử đơn thuần, thậm chí cậu còn lập tức phân phó người hầu thu dọn đồ đạc, giống như sợ Quân Thụy sẽ thay đổi ý kiến vậy.

“Được rồi, chỉ dọn những gì cần thiết thôi. Trong cung cái gì mà không có? Hơn nữa tiểu viện trước kia đệ ở vẫn còn đó mà...” Quân Thụy vỗ vỗ đầu Quân Tiễn, cười mỉm.

“Không, đệ không muốn về tiểu viện. Đệ muốn ở trong tẩm cung của huynh, buổi tối muốn huynh kể chuyện xưa cho đệ nghe!” Quân Tiễn hầu như dán sát lên người Quân Thụy, dùng hết mọi chiêu trò làm nũng, năm nỉ. Quân Thụy nhìn vẻ mặt hy vọng của Quân Tiễn mà có chút khó xử, hiện tại trong tẩm cung của y đã có một Tư Đồ Bích, nếu Quân Tiễn muốn đến đó sợ rằng có chút không tiện.

“Được rồi.” Quân Thụy gật đầu đáp ứng, thừa dịp Quân Tiễn thu dọn đồ đạc liền mau chóng phân phó Trương Đình Hải lập tức hồi cung, để gã đưa Tư Đồ Bích ra khỏi tẩm cung, sau đó nhanh chóng quét tước sửa sang để đón Quân Tiễn vào ở. Trương Đình Hải lĩnh chỉ, đang chuẩn bị rời đi lại bị Quân Thụy gọi lại, hẳn suy nghĩ một lát tựa hồ không muốn để Tư Đồ Bích rời đi, thế nhưng cuối cùng vẫn là nhẫn tâm hạ quyết định, nhỏ giọng căn dặn: “Người bảo những hạ nhân kia cẩn thận một chút, phải đắp nhiều chăn cho y, nghìn vạn lần đừng để nhiễm lạnh thêm nữa, cứ dời về Bắc Thần cung đi, nơi đó đón ánh sáng hẳn là sẽ không quá lạnh... Được rồi, lấy thêm mấy chậu than, phải chọn mấy tên cung nữ thái giám nhanh nhẹn một chút qua đó hầu hạ.”

“Dạ, Bệ hạ.” Trương Đình Hải khom người cáo lui, trong lòng không khỏi cảm khái: Bệ hạ đối với Tư Đồ đại nhân thật đúng là rất để tâm mà.

Quân Tiễn thu thập xong mấy thứ lặt vặt liền đuổi theo Quân Thụy muốn cùng hắn hồi cung, lúc này Trương Đình Hải cũng đã đi được hơn một canh giờ, Quân Thụy độ chừng tẩm cung hiện tại cũng đã được thu dọn không sai biệt lắm rồi. Bất quá không đợi hắn thở phào, từ xa đã thấy Trương Đình Hải lòng như lửa đốt địa chạy về, thở hồng hộc nói với Quân Thụy, thái y nói bệnh tình nếu Tư Đồ Bích không thích hợp di chuyển, nếu dứt khoát mang người chuyển đi, không may nhiễm lạnh liền có thể nguy hiểm tới tính mạng.

“Bệ hạ, hơn nữa... hiện tại trời đã nổi gió ... Vạn nhất trùng hợp thì rất phiền toái...” Trương Đình Hải có chút rầu rĩ, đôi mắt dò xét nhìn biểu tình của Hoàng thượng. Kỳ thực nếu đổi thành những người khác, Hoàng thượng muốn gã mang người đi, gã liền không nói hai lời đưa người đi nơi khác, thế nhưng thái độ

của Hoàng thượng đối với Tư Đồ đại nhân này có không ít khác biệt, giả như có gì đó sai lầm, sợ rằng toàn bộ thái giám cung nữ có liên quan cũng không giữ được cái đầu. Vì vậy Trương Đình Hải không dám chậm trễ, vội vã trở về bẩm báo tình huống.

“Sao lại nghiêm trọng như vậy?” Quân Thụy nhíu mày.

“Hồi Bệ hạ, quả vậy. Khi nô tài trở lại vốn là muốn theo ý chỉ hành sự, Tư Đồ đại nhân lúc đó cũng tỉnh, còn nói đùa vài câu với nô tài bảo nô tài nên làm việc nhanh chóng lên, thế nhưng lúc nô tài đang hầu hạ đại nhân mặc quần áo thì y lại ngất đi, thái y phải châm cứu mất một hồi y mới thanh tỉnh được một chút. Nô tài thấy vậy liền không dám...” Trương Đình Hải xoa xoa mồ hôi trán bẩm báo.

“Nô tài vô dụng.” Quân Thụy mắng một câu, nhưng không thể nghi ngờ hần cũng rất lo lắng, quay đầu lại nhìn Quân Tiễn đang ngồi trong mã xa đang vén rèm lên mờ mịt nhìn mình, hần thở dài nói, “Được rồi, cũng đừng để y phải vất vả nữa. Trầm... Trầm suy nghĩ lại một chút.”

1/ Đáp thanh: Dẫm lên cỏ xanh, một ngày hội của cổ nhân trong dịp thanh minh, chủ yếu là đi ra ngoài du ngoạn thăm thú phong cảnh mùa xuân. Trong Truyện Kiều có một đoạn tả cảnh này rất hay.

Cỏ non xanh tận chân trời

Cành lê trắng điểm một vài bông hoa

Thanh minh trong tiết tháng ba

Lễ là tảo mộ hội là đạp thanh

Gần xa nô nước yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân

Dập dìu tài tử giai nhân

Ngựa xe như nước áo quần như nen

Ngổn ngang gò đồng câu liền

Thoi vàng vó rắc, tro tiền giấy bay.

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

30. Chương 30

Nhất bên trọng

Cuối Tư Đồ Bích vẫn không thể nào chuyển từ tấm cung của Hoàng đế ra ngoài, bởi vì sau khi Quân Tiễn đến tấm cung nhìn thấy tình trạng của Tư Đồ Bích cũng là vô cùng kinh hoàng, vội vàng thân thiết tiến đến trước giường của y để thăm hỏi cụ thể. Cậu cứ liên tục hỏi han Tư Đồ Bích xem y cảm thấy chỗ nào không thoải mái, có cần thứ gì không, quả thực so với bất kỳ ai cũng dễ bụng hơn không ít. Nghe nói Quân Thụy ban đầu còn muốn đem y từ tấm cung chuyển ra ngoài thì gương mặt thoắt chốc liền xụ xuống, thẳng thắn mắng Quân Thụy quá vô tình. Quân Thụy bắt đắc dĩ liền cứ để mặc bọn họ

Sau khi Tư Đồ Bích uống thuốc tinh thần có khá hơn một chút, tán gẫu cùng Quân Tiễn một lúc liền nhanh chóng hấp dẫn chú ý của cậu, khiến cậu giống như một tiểu hài tử ngoan ngoãn tựa ở bên giường nghe y kể chuyện. Quân Thụy hiểu kỳ muốn biết Tư Đồ Bích đang nói gì liền chú tâm lắng nghe một chốc, hóa ra

y đang kể Sơn hải kinh vốn kể về kỳ nhân dị sự, trách không được chọc cho Quân Tiễn cảm thán không ngừng.

“Được rồi ái khanh, người chớ nói nữa. Tiễn nhi cũng mệt rồi, để đệ ấy nghỉ ngơi một chút đi, nếu không buổi tối đệ ấy mà sốt liên nháo đến không ai có thể ngủ được.” Quân Thụy có chút tức giận không hiểu tại sao, nhân giọng nói. Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn hắn một chút, khoe miệng lại gọi lên tiểu ý nhọt nhọt khiến gương mặt sạm đi vì bệnh tật lại sinh ra một chút thần thái nhàn nhạt: “Tạ ơn bệ hạ thương cảm. Bất quá thần đã ngủ nhiều ngày, hiện tại cũng không quá muốn ngủ. Hơn nữa thần có thể thân thiết với Vương gia như vậy, thật đúng là hận gặp nhau quá muộn mà.”

“Cái gì mà sớm với muộn chứ, lời của trăm người cũng không muốn nghe sao?” Quân Thụy nheo lại mắt lại, lộ ra biểu tình nguy hiểm, “Vừa Trương Đình Hải còn nói với trăm rằng người nào đó vừa bất động vừa ngắt xiu kia.”

“Thật không? Là ai? Là ai vậy?” Tư Đồ Bích quay đầu tò mò nhìn xung quanh, sau đó cong cong khoe miệng cười đến híp mắt nhìn Quân Thụy, “Bệ hạ, không có ai đâu!”

Biểu tình của Quân Thụy gần như đã trở nên vụn vụn, hắn đành phải thừa nhận trước giờ chưa từng gặp qua Tư Đồ Bích cố chấp nói ngang như thế. Công phu mặt dày của người này so với Quân Tiễn quả thật có hơn chứ không kém, hai người này đồng thời tiến vào tấm cung của y có phải đang biểu thị gần nhất hắn sẽ không có ngày thanh nhàn.

“Tùy người vậy, thế nhưng trăm phải nhắc nhở người, nghìn vạn lần đừng bệnh chết trên long sàng của trăm.” Quân Thụy cố ý nghiêm mặt nói một câu, Tư Đồ Bích dùng tay che miệng, thoát nhìn như là đang ho khan, thế nhưng Quân Thụy làm sao không thấy được khoe miệng đang cười của y, đặc biệt trong đôi mắt kia lại còn nhộn nhạo xuân thủy, rõ ràng là đang trộm cười. Quân Thụy nổi giận, phẩy tay áo bỏ đi.

Thủ vệ trong tấm cung của Hoàng đế tương đối sâm nghiêm, thị vệ gác cửa cứ mỗi hai canh giờ thì đổi ca một lần, còn có binh lính tuần tra mỗi một khắc lại có một tốp đi dò xét xung quanh. Vì vậy có thể nói thủ vệ của tấm cung Hoàng đế giống như thiên la địa võng, mỗi một vòng đều nghiêm ngặt cẩn trọng, nếu có người muốn ám sát Hoàng đế thì khả năng khó nhất chính là đột nhập tấm cung.

Bất quá, lên vào tấm cung không nhất định đều là người, đương nhiên còn có thể là một ít động vật, tỷ như chim nhỏ bay trên bầu trời, thỉnh thoảng đậu xuống cành cây cũng sẽ không khiến cho nhiều người chú ý, đặc biệt còn là trong lúc nửa đêm nguyệt hắc phong cao.

Cứ cách một ngày đêm, Hạ Ly sẽ nghiêm chỉnh huấn luyện một vài con chim nhỏ, thân hình chim nhỏ còn chưa bằng một nắm tay của nữ tử khuê các, bộ lông trên người còn có màu ngăm đen, mỗi ngày giờ dần thả ra, không đến một nén nhang sẽ bay vào đến Hoàng cung. Loại chim đã trải qua trường kỳ huấn luyện này, ngoại trừ người quen nếu không sẽ không tiếp cận bất cứ kẻ nào, cho nên nếu Tư Đồ Bích không xuất hiện nó sẽ ở đó chờ thêm một canh giờ, rồi theo đường cũ trở về.

Mỗi lần Hạ Ly đều viết một tờ giấy tin tức gắn vào móng chim nhỏ, để nó đưa vào cung, sau đó chờ đợi hồi âm của Tư Đồ Bích. Kỳ thực phương pháp này đúng là vô cùng phí sức, thế nhưng Tư Đồ Bích hoàn toàn hiểu rõ, Hoàng đế hiện tại giữ y lại trong tấm cung, bề ngoài là đang sủng ái y, nhưng trên thực tế làm sao không phải là một loại giam lỏng. Đặc biệt sau vụ án của Đỗ Thanh Lăng, Hoàng đế lại càng thêm đề phòng đối với y. Ở trong tấm cung ngoại trừ dựa vào tin tức của Hạ Ly thông qua chim nhỏ truyền đến, y không còn bất kỳ con đường nghe ngóng nào khác, có vẻ như Hoàng đế đang muốn có động tác với quan viên trong triều. Nếu y không nhanh chóng hành động, đợi đến khi Hoàng đế hoàn thành việc thay máu quan viên trong triều, thanh lý hết mấy đại thần ít ỏi thân thiết với Quân Thái còn lại, khi đó thật sự chính là không còn đường phản kháng.

Vừa qua khỏi giờ dần, tiếng bước chân của binh lính tuần tra liền hướng về phía bên này, đợi đến khi dò xét xong hết một vòng, bọn họ sẽ đi qua một cánh cửa khác ra ngoài, đó cũng là lúc thị vệ canh cửa phải đổi ca. Tư Đồ Bích nghiêng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau khi xác nhận liền giả bộ ho khan, tiểu thái giám gác đêm bên cạnh vội vã chạy đến bên giường Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi: “Đại nhân, có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Ngực có chút nặng... khụ...khụ...” Tư Đồ Bích giả thành bộ dáng vô cùng khó chịu, bàn tay đặt lên trên ngực, nhíu mày ho khan, giọng nói cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

“Có cần gọi thái y đến không? Đại nhân, nếu thực sự khó chịu nô tài liền thỉnh thái y đến.” Tiểu thái giám lo lắng nhìn Tư Đồ Bích, đêm nào vị đại nhân này cũng sẽ đột nhiên cảm thấy không khỏe, thật là dày vò người ta mà. Bất quá bộ hạ quả thật rất quan tâm y, bình thường nửa đêm cũng đến thăm hỏi, vì vậy những hạ nhân như bọn họ cũng không dám chậm trễ.

“Người... đi xem... khụ ... khụ... phương thuốc thái y cho lần trước có còn không... Người... khụ... người bảo người đi sắc cho ta một chén thuốc, sau đó lấy giúp ta chén nước ấm là được...”

“Dạ, đại nhân, người trước tiên nhịn một chút, nô tài đi ngay.” Tiểu thái giám nhanh chóng chạy đi. Tư Đồ Bích nhìn gã vội vã chạy đi, nghe được giọng của thị vệ xét hỏi gã vang lên ngoài cửa sổ. Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân của thị vệ và tiểu thái giám cũng xa dần, Tư Đồ Bích liền vội vàng đứng lên đi đến gần cửa sổ, y vốn thực sự có bệnh quần thân nên động tác đơn giản như thế y cũng làm đến thập phần trắc trở. Tư Đồ Bích đành phải men theo gia cụ bên tường chống đỡ đến bên cạnh cửa sổ, thật vất vả bước đến nơi liền ngồi bệch xuống cái ghế cạnh cửa sổ, không kịp nghỉ ngơi lấy hơi liền cẩn thận mở hé cửa sổ ra một cái khe nhỏ, lấy ra cái túi hương vẫn luôn đeo trên người đưa ra bên ngoài.

Chim nhỏ trải qua huấn luyện vô cùng thông minh, hơn nữa khứu giác cũng linh mãnh, người được hương nang tản ra vị đạo quen thuộc liền vô thanh vô tức bay đến, đậu trên bàn tay của Tư Đồ Bích. Tư Đồ Bích run rẩy lấy tờ giấy từ trên móng vuốt của nó xuống đặt trên án thư gần đó, cố gắng gia tăng tinh thần cố gắng đọc thật nhanh, sau đó lại lấy một tờ giấy trên bàn, chấm bút viết vài câu căn dặn Hạ Ly làm vài việc cần thiết, sau đó đem tờ giấy buộc vào móng vuốt chim nhỏ, lại mở cửa sổ thả nó ra ngoài. Tất cả mọi chuyện chỉ tốn khoảng thời gian uống một chung trà, thế nhưng chỉ như vậy cũng đã khiến Tư Đồ Bích hao phí quá nhiều tin lực, y thậm chí cảm thấy mình không còn đủ khí lực để quay về giường nằm nữa.

Ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân, đại khái là tiểu thái giám kia đã trở về. Tư Đồ Bích vốn là muốn dàn xếp ổn thỏa mọi thứ nhưng bây giờ làm sao còn đủ thời gian?

Tư Đồ Bích khẽ cắn môi dứt khoát đẩy hết những thứ này nọ trên án thư xuống đất, ngay cả bút lông cùng nghiêng mực vừa rồi đã dùng cũng đẩy xuống, như vậy tiểu thái giám căn bản không thể phát hiện y đã động đến giấy bút. Ngay lúc mấy thứ kia vừa rơi loảng xoảng xuống đất thì tiếng mở cửa cũng cùng lúc vang lên, Tư Đồ Bích khép mắt đem bản thân mình cũng ném xuống mặt đất, ngay trước khi ý thức tiêu thất, y như nguyện nghe được tiếng kinh hô bối rối ngoài cửa, chỉ chốc lát sau liền có người xông vào nâng y đặt lên trên giường.

Rất nhanh sau đó tiếng rối loạn trong phòng liền kết thúc, thanh âm của Quân Tiễn cũng theo đó truyền đến, tiếp theo lại có người đến trước giường dùng bàn tay ấm áp lau đi mồ hôi lạnh trên trán y. Một giọng nói trầm thấp mà có nhiều từ tính nhẹ giọng mắng: “Nô tài chết tiết nhà người, người hầu hạ y như thế nào vậy hả?”

“Bệ hạ... Bệ hạ thứ tội, đại nhân phân phó nô tài đi sắc thuốc, nô tài...” Tiểu thái giám sợ đến òa khóc, Tư Đồ Bích thăm thờ dài trong lòng, tiểu hài tử đáng thương này không biết sẽ bị trừng phạt như thế nào.

“Còn không cút đi gọi thái y đến đây cho trầm? Chờ lãnh phạt sao?” Thanh âm của Quân Thụy hàm chứa không ít tức giận, hần giống như còn nói thêm chút gì nữa nhưng Tư Đồ Bích đã không thể nghe rõ, một loạt động tác vừa rồi đã khiến y tổn hao rất nhiều tinh lực, hơn nữa trời lại rất lạnh, y đã không có biện pháp bảo trì thanh tĩnh.

Thái y kết luận y chỉ là thể nhược sinh bệnh, hoàn toàn không chẩn ra được những vấn đề khác, điều này làm cho Hoàng đế giận đến tím mặt, cơ hồ đem người của thái y viện từ trên xuống dưới mắng hết một trận. Tư Đồ Bích nhìn Đế vương đứng trước giường y nổi giận đùng đùng trong lòng không khỏi âm thầm mỉm cười: Kỳ thực đây hết thảy những triệu chứng này bất quá là do Hoàng đế nhốt y trong cung, khiến y không thể dùng việc được hoàn còn lại Tư Đồ gia đưa đến mà thôi. Loại thuốc kia của Tư Đồ gia hết sức lợi hại, mỗi tháng đưa đến đây hai viên, đúng hạn uống vòa thì chuyện gì cũng không có, nếu là không phục dụng đúng lúc liền sẽ khiến cho thân thể suy yếu đến cực độ. Ban đầu chỉ là thân thể đau đớn, sau đó sẽ dẫn phát đến sốt cao, sợ lạnh, ho khan... một loạt bệnh trạng, thoát nhìn giống như là những bệnh vặt vãnh bên ngoài, nhưng lại có thể khiến người ta khó chịu đến cực điểm, cần phải dùng xong viên thuốc kia mới có

thể giảm bớt bệnh trạng. đây cũng chính là phương thức để Tư Đồ gia khống chế những tộc nhân sinh hoạt trong triều đình, khiến cho bọn họ tùy thời tùy lúc đều coi lợi ích của Tư Đồ gia là thứ quan trọng nhất, nếu có người muốn phản kháng thì cho dù có là đại phu cao minh nhất trên thiên hạ không thể lập tức trừ bỏ được tính của thứ thuốc kia. Thật sự là một phương pháp vô cùng tuyệt diệu

“Bệ hạ.” Tư Đồ Bích mở miệng nhẹ giọng nói. Cả cái tẩm cung lúc này nào có ai dám lên tiếng, khắp nơi đều là tĩnh lặng, ngay cả Tư Đồ Bích cũng bị thanh âm của mình làm hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Quân Thụy tức giận quay đầu lại nhìn y, trong tay Tư Đồ Bích vẫn còn cầm một quyển sách, mới vừa rồi y còn đang kể chuyện xưa cho Quân Tiễn nghe, nhìn thấy bộ dạng đang cười híp mắt của y khiến Quân Thụy chỉ cảm thấy muốn nổi trận lôi đình. Người này hiện tại đang bệnh nặng đến mức thái y cũng bó tay hết cách, vậy mà y một điểm cũng không lo lắng, lại còn nhàn nhã đến mức làm người ta buồn bực. Huống hồ y còn là một quân cờ quan trọng dùng để chèn ép Tư Đồ gia, y còn không thể chết được.

Đúng vậy, Tư Đồ Bích là một quân cờ của trẫm, trẫm chưa cho phép y chết, y làm sao có thể chết được? Trong lòng Quân Thụy không ngừng cường điệu điểm này. Gần đây hắn luôn có một cảm giác không rõ ràng, nhưng hắn có thể cảm nhận được loại cảm giác này đối với một Đế vương mà nói, rất là không sáng suốt.

“Bệ hạ, thứ cho thần nói thẳng, thần bệnh lâu không khỏi chỉ sợ là bởi vì không quen với phương thức hầu hạ của người trong cung. Đối với lần vô ý khiến người sợ hãi này cũng có cảm giác vô cùng mệt mỏi, cho nên muốn thỉnh bệ hạ thành toàn...”

“Xuất cung?” Quân Thụy tiến đến bên tai y cười lạnh nói, “Đừng ra chủ ý ngu ngốc nữa, Tư Đồ Bích, trẫm muốn người ở lại trong cung thì người cứ thành thật ngây ngô ở đây cho trẫm.”

“Thần cũng không phải muốn xuất cung...” Tư Đồ Bích thở dài, nhẹ giọng nói, “Bệ hạ ban thưởng phủ đệ cho vi thần, vi thần vui vẻ còn không kịp đâu! Hơn nữa, hiện tại thần ngoại trừ ở lại trong cung thì còn chỗ nào có thể đi chứ? Thần bắt quá chỉ muốn xin bệ hạ đưa tiểu tư của thần vào trong cung, để gã hầu hạ bên cạnh thần. Dù sao gã từ nhỏ đã đi theo thần, thói quen sinh hoạt của ta gã đều nắm rõ...”

“Bệ hạ...” Trương Đình Hải vừa nghe Tư Đồ Bích nói trong lòng liền nhảy dựng, vội vã quỳ xuống ngăn cản, “Việc này không thể được đâu bệ hạ! Để Tư Đồ đại nhân ở lại trong cung đã là vô cùng mạo hiểm rồi, hiện tại lại muốn đưa thêm một nam tử vào trong cung nữa, như vậy...”

“Được rồi! Tăng mạnh phòng thủ, người nhàn rồi không được sự cho phép của trẫm cấm không được tiếp cận tẩm cung.” Quân Thụy phất tay một cái nói, “Cứ đưa tiểu tư của y vào trong cung đi!”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

31. Chương 31

Nghênh thân

Cam Đường tiến cung không đến hai ngày bệnh tình của Tư Đồ Bích đã bắt đầu chuyển tốt, việc này làm cho cả thái y viện đều lú lười không ngớt, càng làm cho Quân Thụy cảm thấy kỳ quái, hắn mơ hồ nghĩ đến khả năng Tư Đồ Bích có chuyện gì gặt hái, thế nhưng rốt cuộc đó là chuyện gì thì Quân Thụy không có tài nào đoán được.

Việc Tư Đồ Bích vẫn luôn ở lại trong Hoàng cung khiến các đại thần vô cùng chán ghét, đám ngôn quan càng nắm chặt lấy điểm này theo sát không buông, cứ ba ngày hai lần dẫu số hạch tội y. Quân Thụy ban đầu còn có thể không thèm để ý, thế nhưng càng lúc càng thấy phiền, sau vài lần thì trực tiếp nổi giận ngay trong lúc thượng triều, đến lúc đó các đại thần rốt cuộc cũng chịu yên tĩnh lại. Bất quá tuy rằng ngoài mặt

thì yên tĩnh nhưng trong lòng đám quan văn luôn thích tiểu lý tang đao lại không có biện pháp thật sự yên tĩnh, Quân Thụy cuối cùng đành phải đưa ra quyết định lần nữa biếm chức của Tư Đồ Bích, từ ngũ phẩm hạ xuống lục phẩm, vừa lúc như vậy cũng dễ dàng để Tư Đồ Bích không cần phải hàng ngày chịu thống khổ của việc lâm triều. Vừa nghĩ đến mỗi khi Tư Đồ Bích phải vào thượng triều đều bày ra bộ dạng muốn chết muốn sống, Quân Thụy liền cảm thấy không nhịn được cười

Tâm trạng của Quân Thụy gần đây phi thường tốt đẹp, mỗi ngày ngoại trừ lâm triều và đến ngự thư phòng xử lý chính vụ thì hẳn là trực tiếp quay về tẩm cung nhìn Quân Tiễn và Tư Đồ Bích. Quân Thụy phát hiện lúc Quân Tiễn ở cùng với Tư Đồ Bích thì luôn thành thật nhu thuận, thậm chí còn chủ động đi theo Tư Đồ Bích đọc sách viết chữ, thật đúng là một hiện tượng tốt. Kết quả là không lâu sau, Tư Đồ Bích liền được Nhân Vương vương phủ công khai mời về làm lão sư cho Nhân Vương Quân Tiễn. Trong triều ai lại không biết Cửu Vương gia chính là đệ đệ Hoàng thượng sủng ái nhất, lại còn là một Vương gia đầu óc không được hoàn hảo, Tư Đồ Bích làm lão sư của cậu thì chuyện giảng chức lần trước cũng chỉ coi như một cái chuyện tiểu lâm mà thôi. Làm lão sư của Nhân Vương phủ rõ ràng chính là một cách cưng chiều mình giảng ám thẳng của Hoàng thượng đối với y.

Nhưng mà còn một việc càng khiến người ta giật mình hơn nữa, đó chính là kết quả của lần tuyển phi năm nay, Hoàng thượng tổng cộng chọn được tám người phi tử, bốn vị quý phi, hết thảy mười hai người.. Mà Lục tiểu thư của Tư Đồ gia, Tư Đồ Uyển Tranh, cũng vừa lúc có mặt trong tám phi tử được lựa chọn, điều này khiến các vị đại thần đều hiểu rõ được một đạo lý: Hoàng thượng rõ ràng là đang sủng ái Tư Đồ gia. Cứ như vậy Tư Đồ gia so với trước khi Quân Thái thất thế càng thêm như mặt trời ban trưa, thật sự dễ khiến người đổ mắt.

Lúc Quân Thụy quay về tẩm cung vừa vặn thấy Quân Tiễn và Tư Đồ Bích đang song song ngồi dưới bóng cây. Khí trời đã chậm rãi ấm lên, mấy hôm nay thái dương có chút chói chang, ánh nắng len qua khe hở của những tán lá mang theo không ít màu sắc nhảy nhót trên thân ảnh của hai người, thứ ánh sáng màu sắc đó càng khiến gương mặt của Tư Đồ Bích trở nên càng thêm sinh động

Tư Đồ Bích và Quân Tiễn đang ngồi trên một bộ nhuyễn tháp được đám thái giám mang tới, trên mặt đều là biểu tình vui vẻ, Tư Đồ Bích cầm trong tay một quyển sách đang nói gì đó với Quân Tiễn, Quân Tiễn thỉnh thoảng lại gật đầu, ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn về phía Tư Đồ Bích, sau đó ngón tay lại chỉ chỉ một điều gì đó trong sách muốn Tư Đồ Bích giải thích. Tư Đồ Bích cười hì hì trả lời cậu, hai người thoát nhìn trông có vẻ vô cùng thanh thản, thật giống như tiểu hài tử đang cùng nhau nói chuyện phiếm. Quân Thụy không khỏi mỉm cười, vẫn ẩn mình nấp sau hành lang nhìn họ.

Quân Thụy biết bởi vì địa vị của mình, có rất nhiều người ôm theo các loại mục đích khác nhau đến tiếp cận Quân Tiễn, những người đó đều cố gắng biểu hiện thật tốt trước mặt mình, chỉ có Tư Đồ Bích là không giống. Tư Đồ Bích sẽ luôn ở trong lúc Quân Thụy không có mặt mà biểu hiện ra những tình cảm chân thật nhất, giống như bây giờ vậy, hai chân thả lỏng từ trên nhuyễn tháp, thỉnh thoảng đưa vài cái vó vẽ rất nhân nhả, có lúc sẽ nhón lấy một món điểm tâm của hoa quả được bày trên bàn bỏ vào miệng, Cam Đường ở bên cạnh muốn ngăn cản lại bị y trừng mắt một cái, lại còn đem mâm thức ăn giấu vò vào trong ngực, giống như thật sự sợ bị người khác đoạt đi, ngay cả Quân Tiễn ở bên cạnh muốn lôi kéo xin một khối cũng không được y đếm xỉa, thật sự khả ái giống như một con chuột bông mà.

“Khụ...” Quân Thụy rốt cục nhìn không được ho khan một tiếng, sau đó bước từ phía sau hành lang đến trước mặt hai người. Đôi mắt Quân Tiễn vụt sang chạy đến lôi kéo cánh tay hắn, lớn tiếng reo hò: “Ca ca, ca ca!”

“Ừ. Đang xem cái gì?” Quân Thụy cười hỏi, thế nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Tư Đồ Bích. Chỉ thấy gã sai vặt Cam Đường đang cúi hắt đứng dậy, cung cung kính kính chuẩn bị hành lễ, Quân Thụy bèn phát tay một cái: “Miễn đi. Ái khanh đang có bệnh trong người, không cần hành lễ.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng hồi đáp.

“Vừa các người đang xem cái gì?”

“Ca ca, a Bích tự đang giảng Tôn Tử binh pháp cho đệ nghe, thật sự rất hay!” Quân Tiễn hưng phấn kể, còn lôi kéo tay áo Quân Thụy kể lại những trận đánh vừa rồi Tư Đồ Bích giảng cho cậu nghe, nói đến cao hứng còn chạy đến một bên khoa tay múa chân minh họa. Thế nhưng đúng là có thể nhớ được hết những

tinh túy cảm quân trong những trận đánh kia, điều này đối với Quân Tiễn luôn chán ghét học tập mà nói thì thật sự là một kỳ tích.

Quân Thụy sau khi lừa được Quân Tiễn chạy đi chỗ khác chơi thì bước đến ngồi vào cái nhuyễn tháp dưới tàn cây kia, hôm nay mặt trời khá tốt, nắng ấm chiếu lên trên người khiến Quân Thụy từ lúc đăng cơ đến giờ vẫn luôn cần chính, chưa hề được ngủ thẳng giấc cũng không nhận được muốn nằm xuống ngủ một giấc thật tốt.

“Ái khanh cũng ngồi đi.” Quân Thụy tựa trên nhuyễn tháp thoải mái mở rộng thân thể, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh, thế nhưng Tư Đồ Bích lại không hề di chuyển. Quân Thụy ngẩng đầu nhìn y một cái, nhấn giọng lặp lại, “ngồi.”

“Dạ, bệ hạ...” Tư Đồ Bích không miễn cưỡng nữa, ngồi xuống ở chỗ khá xa Quân Thụy, kỳ thực cũng không thể nói là ngồi, mà lại càng giống như chỉ hơi dựa vào một chút, bộ dạng rõ ràng là đang căng thẳng. Quân Thụy phát tay một cái, Trương Đình Hải lập tức hiểu ý mang theo bọn nô tài hầu hạ lặng lẽ lui xuống, chỉ còn lại hấn và Tư Đồ Bích hai người.

“Tư Đồ Bích, từ nay về sau trăm chính là tử phụ của ngươi rồi, sao lại khách khí như vậy?” Quân Thụy tà ta nhìn y, cười nói.

“Vi thần không dám.”

“Không dám? Ngươi cũng có việc không dám sao?” Quân Thụy vẫn mỉm cười, “Tư Đồ Bích, trăm tuyển phi cũng nên tặng chút sinh lễ về nhà các ngươi, như vậy đi, trăm đem chuyện này giao cho ngươi làm. Sinh lễ này ngươi cứ y theo tổ chế mà chuẩn bị, thánh chỉ sắc phong cũng sẽ do ngươi mang về Tư Đồ gia.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tư Đồ Bích bất động thanh sắc hồi đáp.

Hoàng đế ngênh thân, ngoại trừ hoàng hậu có tư cách hưởng thụ nghi thức hôn lễ, những phi tử khác đơn giản chỉ cần một đạo thánh chỉ liền phải ngồi kiệu vào cung, ngay cả phong hào cũng phải đợi sau khi Hoàng đế lâm hạnh mới có. Như vậy mà nói, nếu so với một gia đình bình thường thì hoàng hậu giống như vợ cả được cưới hồi đăng hoàng, mà những phi tử khác cũng chỉ là vợ nhỏ, thị thiếp, lặng yên không một tiếng động liền thu vào nhà.

Đương nhiên, Hoàng gia ngênh thân sinh lễ đưa ra cũng phi thường phong phú, chỉ nói đồ cổ ngọc khí thôi cũng đã đến trăm món, còn chưa kể đến trang sức, vải vóc gấm lụa, mà chuyện này lại do Tư Đồ Bích an bày thì càng chính là được tuyển lựa tinh tế, không có món nào không phải là đồ tốt nhất trong Hoàng cung. Vì vậy bản danh sách kia cũng khiến Phủ tự khanh chường quần trần bảo Hoàng gia chịu không ít sức dầu mỡ trắng, chỉ là khi gã tràn đầy uất ức chạy đến tìm Hoàng đế cáo trạng lại bị một cái phát tay của người ta đuổi trở về, càng ghen ghét hơn là Hoàng đế lão đại lại còn tâm tình phi thường tốt phun ra một câu “Cứ tùy y là được” thì thôi. Thiếu phủ tự khanh thật sự là đau lòng muốn khóc mà: Nếu những phi tử khác cũng đưa sinh lễ như thế, trần bảo Hoàng cung đều bị vét sạch rồi!

Khi sinh lễ được chuẩn bị xong, thánh chỉ cũng đã sẵn sàng thì đã là chuyện của một tháng sau. Trong khoảng thời gian này bởi vì quá bận rộn nên Quân Thụy cũng không có mấy lần nhìn thấy Tư Đồ Bích, tuy rằng hiện tại y vẫn còn đang ở trong cung, thế nhưng Trương Đình Hải lại nghe những cung nhân trong tiểu viện của y báo rằng mỗi ngày sáng sớm Tư Đồ đại nhân đều ra ngoài lo việc công, phải đến buổi tối mới trở về. Quân Thụy trong lúc vô tình cũng có hỏi thăm qua tình hình sức khỏe của y, Trương Đình Hải báo rằng tình huống cũng không tệ lắm, thế nhưng mỗi ngày vẫn phải tiếp tục dùng thuốc.

“Uống thuốc? Là phương thuốc của thái y sao?” Quân Thụy nhíu mày hỏi.

“Hồi bệ hạ, không phải do thái y viện kê đơn, thuốc là do gã tiểu tư Cam Đường mang từ ngoài cung vào.” Trương Đình Hải đáp.

“Mang từ ngoài cung vào? Ai cho phép gã mang những thứ không rõ ràng vào cung?” Quân Thụy hừ lạnh nói.

“Bệ hạ, lúc đầu Tư Đồ đại nhân bệnh nặng cũng là uống loại thuốc của gã Cam Đường kia mang đến có thể ổn định lại, vì thế bởi vì lo lắng thân thể của đại nhân nên không ai dám ngăn cản việc này. Nghe người trong viện nói Cam Đường kia rất cẩn thận, còn nói thuốc kia là bí phương tổ truyền của Tư Đồ gia, nhiều

hơn nửa câu cũng không nói, đừng nói phương thuốc, ngay cả bả thuốc cũng là do gã tự mình xử lý, căn bản không ai biết được chút gì về phương thuốc kia.” Trương Đình Hải một mực cung kính đáp.

“Hử? Còn có chuyện này? Lúc sắc thuốc thì sao? Cũng không để người khác làm à?” Quân Thụy tiếp tục hỏi.

“Dạ không, việc sắc thuốc ngoài Cam Đường ra căn bản không đến tay người khác, mọi chuyện đều đích thân gã làm.”

“Tiệm thuốc thì sao? Đã đi hỏi chưa?”

“Bẩm, đã hỏi rồi. Nô tài từng phái người theo dõi, bắt quá người của chúng ta hỏi thăm được mỗi lần Cam Đường mua dược liệu cũng đều mua hơn một trăm loại, mỗi loại đều phân lượng giống nhau, đoán chừng là sau khi mua về phải phối lại không ít. Hơn nữa dược liệu đã mua đều là loại thường, vì vậy căn bản không tra được phương thuốc là gì.”

“Giỏi, giỏi cho một Tư Đồ Bích, ngay cả tiểu tư cũng cẩn thận như vậy. Trẫm cũng không tin không tra được.” Quân Thụy hí mắt cười lạnh, “Nhất định phải đào ra bí mật này của y, vậy mà cũng có việc dám gạt trẫm!”

Thời gian đặt sính lễ đã xác định, vì vậy sau khi sính lễ được sắp xếp lên xe xong, Tư Đồ Bích chỉ cần lĩnh thánh chỉ liền có thể xuất phát, hộ tống dọc đường đều là nghị trượng của thiên tử, đội xe bao gồm chín mươi chín xe vàng bạc châu báu tràn đầy, khí thế ngất trời tiến về hướng Tư Đồ gia, đoạn đường này đưa tới vô số bách tính vây xem. Tuy rằng Quân Thụy đăng cơ thời gian cũng không lâu, thế nhưng những chính sách được hấn thực thi tất cả đều lấy dân làm gốc, giảm miễn thu thuế, sửa chữa và chế tạo mạng lưới thủy lợi trên diện rộng khiến bách tính trực tiếp được hưởng lợi, bởi vậy uy vọng của y ở dân gian rất cao. Lần này hấn quyết định đón dâu, bách tính thiên hạ càng hoan nghênh tán thành, mong muốn vị Hoàng đế anh minh này có thể sớm một chút giúp Hoàng gia khai chi tán diệp.

“Đại nhân, khắp con đường đều là bách tính kéo ra hoan nghênh...” Thị vệ đứng bên ngoài mã xa nhẹ giọng nói với Tư Đồ Bích, từ bên ngoài cửa xe đã ngửi được nhàn nhạt một mùi huân hương giúp an thần dễ ngủ, chỉ hít vào một chút cũng khiến người ta cảm giác mười phần thanh nhàn, khiến tên thị vệ kia không khỏi cảm khái. Cái vị đạo này thực sự cực kỳ tương xứng với vị Tư Đồ đại nhân thanh tao nho nhã trong xe kia.

“Đã biết, giảm bớt tốc độ, gia tăng phòng bị. Không nên tùy tiện xông tới, phải chiếu cố tâm trạng bách tính.” Từ trong xe truyền đến thanh âm có chút mệt mỏi của Tư Đồ Bích, tên thị vệ trong thoáng chốc liền thất thần nhưng cũng nhanh chóng hồi phục lại, chỉ là giọng nói càng thêm có điểm mềm nhẹ: “Dạ, đại nhân.”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

32. Chương 32

Sau mấy ngày phải di chuyển trên mã xa lắc lư mệt nhọc, còn phải quản lý toàn bộ đội xe cùng với chịu trách nhiệm phân bố binh sĩ phòng vệ, Tư Đồ Bích thực sự cảm thấy có chút ăn không tiêu. Mà càng khiến cho y cảm thấy tức giận hơn đó là, đến bây giờ y mới biết được, trong lúc mình bị Hoàng đế “giam lỏng” trong hoàng cung thì những thế lực còn ẩn giấu của Quân Thái ở kinh thành đều bị đã kích, mà tên tân quan vừa được nâng đỡ sau khi chen ép Đỗ Thanh Lăng thì cũng đã rất nhanh bị người ta tìm ra nhược điểm mà cách chức. Cứ tiếp tục như thế, những gì trước đây y làm hầu như đều đã uống phí hết.

Mấy ngày gần đây tuy y vẫn ngoan ngoãn theo cùng đoàn xe quay về Tư Đồ gia đưa sính lễ, thế nhưng y vẫn ngầm liên hệ cùng Hạ Ly, chỉ bất quá tình hình bây giờ ngày càng không ổn, Hạ Ly lại cứ ngày càng nôn nóng. Điều này khiến Tư Đồ Bích rất lo lắng, sợ Hạ Ly dưới tình thế cấp bách sẽ không thể kềm chế mà bại lộ thân phận, nếu như vậy thì cả Tư Đồ gia cũng sẽ bị liên lụy kéo ra trước mắt mọi người.

Vừa nghĩ tới Tư Đồ gia có khả năng gặp nguy hiểm, Tư Đồ Bích đã cảm thấy sốt đầu mả trán. Tình huống hiện tại thật sự là ngoài dự liệu của y, Quân Thụy cũng không phải một người dễ đối phó, hẳn tuy rằng dùng binh nghiệp lập thân thế nhưng cũng vô cùng thông minh, tâm tư lại kín đáo, thực sự khiến cho người ta đau đầu. Mà bây giờ Uyển Tranh tỷ cũng đã bị liên lụy vào bên trong, điều này làm cho Tư Đồ Bích không khỏi hoài nghi, hoài nghi có phải Quân Thụy đã biết được những động tác âm thầm của mình cùng Quân Thái? Hoài nghi Quân Thụy lần này tuyển Uyển Tranh làm phi tử chính là dự định biến Uyển Tranh trở thành quân cờ chủ chốt cho động tác kế tiếp của hắn.

Thật sự rất hỗn loạn ...

“Công tử, đến lúc uống thuốc rồi.” Cam Đường cầm theo một chén thuốc đen đặc bước vào xe ngựa, im lặng nhìn Tư Đồ Bích đang tựa bên cửa sổ xoa xoa mi tâm một chút, không khỏi lo lắng cất tiếng khuyên nhủ: “Công tử, nghỉ ngơi một lát đi. Còn đang nghĩ gì thế! Đã đau đầu đến như vậy còn chưa biết sợ sao?”

“Tên tiểu tử nguoi, ăn nói càng ngày càng không biết lớn nhỏ.” Tư Đồ Bích miễn cưỡng cười cười, nhẹ giọng mắng.

“Vốn chính là vậy mà. Công tử, có nhiều chuyện cứ suy nghĩ mãi cũng vô ích, cái gì phải đến thì sẽ đến thôi.” Cam Đường đưa chén thuốc đến, cố chấp muốn Tư Đồ Bích cầm lấy chén thuốc mới thôi, sau đó lấy một miếng mứt hoa quả trong hộp điểm tâm ra đặt lên tay y rồi ngồi xuống bên cạnh bắt đầu giúp y xoa bóp,

“Cam Đường, xem ra ngươi đã có được chân truyền của tiểu Thập Lục rồi.” Tư Đồ Bích từ từ nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói.

“Đúng thế, công tử, người không biết đâu. Lúc Thập Lục công tử ở Phù Sơ Viện, mỗi ngày đều dạy ta bí quyết xoa bóp đây. Thập Lục công tử cố tình giảng giải cho ta những huyệt đạo then chốt nhất với tình trạng của người, những huyệt nào có thể giảm đau đầu, thoát lực ta đều biết rất rõ ràng!” Cam Đường cười nói.

“Ha ha... Thập Lục thật đúng là... Phụ thân muốn đệ ấy đi theo đại ca học làm ăn, hiện tại xem ra đệ ấy lại có chút thành tựu trong kỳ hoàng1 thuật rồi.” Tư Đồ Bích cười, khi nhắc đến Tư Đồ Cẩn nét mặt không khỏi nhu hòa hơn một chút. Đích thân truyền thụ phương pháp xoa bóp cho Cam Đường, Cẩn quả nhiên rất có lòng.

“Còn không phải sao. Ta xem trong nhà chỉ có Thập Lục công tử cùng Uyển Tranh tiểu thư là tốt với chúng ta, những người bên đại công tử thì, hừ!” Cam Đường bất mãn hừ một tiếng, còn muốn nói điều gì nữa nhưng đã bị Tư Đồ Bích phát tay ngăn lại.

Tư Đồ Bích lắc đầu nhẹ giọng nói: “Không nói những thứ này, Cam Đường, theo cảm nhận của ngươi, người thấy Hoàng đế hiện tại là người thế nào?”

“Hoàng thượng?” Cam Đường ngẩn người, mất một lúc mới phản ứng kịp, sau đó liền vội vàng che miệng kẻ sát tai Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, “Ồi công tử, đề tài này của người cũng xoay chuyển quá nhanh mà. Hoàng thượng sao, theo ta thấy người thật sự là một Hoàng đế tốt mà! Nhìn những bách tính hoan hô chào đón trên đường mấy hôm nay là có thể hiểu được. Cam Đường là người dốt nát, cũng không hiểu tại sao công tử muốn hỏi như vậy, thế nhưng nhìn thái độ của Hoàng thượng đối với bách tính thì có thể cảm thấy ngài ấy đúng là một lòng vì thiên hạ lẽ dân.”

“Thật không? Ngươi thực sự nghĩ như vậy?” Tư Đồ Bích như có điều suy nghĩ hỏi thêm. Mấy hôm nay, y cũng nhìn thấy phản ứng của bách tính dọc đường đi, thậm chí còn có người vì Hoàng đế lập bài vị trường sinh, những việc này khiến y dù không muốn cũng phải công nhận Quân Thụy thực sự là một Hoàng đế tốt. Điều này làm cho Tư Đồ Bích không khỏi hoài nghi, hoài nghi Quân Thái nếu leo lên đế vị, như vậy liệu huynh ấy có thể làm được tốt như Quân Thụy hay không? Nhược điểm của Quân Thái chính là không quá quyết, nếu có thể đăng cơ liệu có bị người khác lợi dụng hay không? Có thể giống như Quân Thụy mạnh

mẽ vang dội? Có thể trong thời gian ngắn như vậy phổ biến không ít chính sách có lợi cho bách tính? Hoặc là nói, kiên trì giúp đỡ Quân Thái tranh đăng cơ liệu có phải là quyết định đúng đắn hay không?

Nhà tổ của Tư Đồ gia nằm sâu trong vùng sông nước Giang Nam, cũng chỉ có vùng đất linh khí như Giang Nam mới có thể dựng dựng ra một giai nhân hiền thực thông tuệ như Uyển Tranh vậy. Đoàn xe sau khi đi được hai phần ba lộ trình liền chuyển sang đường thủy, một đội hai mươi thuyền chiến của quan phủ khí thế ngất trời tiến thẳng về phía nam.

Sau khi chuyển sang đi đường thủy, quan quân trong đội ngũ đều thả lỏng hơn không ít, họ đã không còn phải căng thẳng đối phó sự hiếu kỳ và hoan nghênh của bách tính, mà chỉ cần thoải mái xuôi dòng, một đường rãnh rồi tiến tới. Cứ như vậy, Tư Đồ Bích cũng tiết kiệm được không ít tâm tư, cũng có thời gian nhàn rỗi ngồi ở mũi thuyền thong dong phơi nắng, uống vài bình trà.

Hành trình cứ nhàn nhã như vậy đại khái khoảng bốn ngày thì đến vùng nước hiểm yếu nhất trên hành trình, vùng này thủy lộ hiểm trở, nước sông chảy xiết, những tảng đá lớn bén nhọn ở dưới lòng sông nhiều không sao đếm được, chỉ cần lơ là một chút liền sẽ đập vào những tảng đá kia. May mà cả đội tàu lần này đều là thuyền lớn, người cầm bánh lái cũng là lão thuyền phu kinh nghiệm phong phú, bởi vậy liền một đường hữu kinh vô hiểm thông qua, bất quá tốc độ lại bị chậm đi rất nhiều.

Tư Đồ Bích lớn lên tại Giang Nam, từ nhỏ đã quen sông nước bởi thế cũng không bị say tàu, chỉ là những quan quân đi theo hộ tống lại không được thoải mái như thế. Những quan quân này mặc dù có danh nghĩa là cận vệ bên cạnh Hoàng đế, thế nhưng trên cơ bản đều là người phương bắc, hầu như chưa từng phải chịu sự chòng chành lúc thuyền qua nước xiết, bởi vậy tất cả đều tái xanh cả mặt, biểu tình thống khổ. Chỉ có Tư Đồ Bích vẫn đứng vững ở đầu thuyền thưởng thức cảnh đẹp xung quanh.

“Đại nhân, người quay vào khoang thuyền đi thôi, ở đây gió lớn, thuyền cũng không ổn định.” Kiều Kỵ úy cố gắng tỏ ra nghiêm trang khuôn phép nói với Tư Đồ Bích, chân mày của Kiều Kỵ úy này từ lúc lên thuyền đến bây giờ đều không hề giãn ra, những cơn buồn nôn liên tục tràn đến cũng khiến gã lo là mình sẽ thất lễ, thật đều là do say tàu làm hại mà. Tư Đồ Bích gật đầu, xoay người đi về khoang thuyền, nếu y vẫn tiếp tục muốn đứng ở bên ngoài, những Kiều Kỵ binh kia cũng phải đứng ở bên ngoài cùng y, việc này đối với một người bị say tàu mà nói thì đơn giản chính là tra tấn cực độ.

“Đại nhân, còn có một ngày đường nữa chúng ta sẽ đến địa phận Giang Châu, thuộc hạ sẽ phái người thông báo trước cho tri phủ Giang Châu chuẩn bị nghi trượng.”

“Được, trước tiên chúng ta phải chuẩn bị...” Tư Đồ Bích gật đầu muốn căn dặn thêm vài lời, lúc này con thuyền bỗng nhiên chao đảo mãnh liệt, cái chén trên bàn cũng bị rơi xuống vỡ tan, Tư Đồ Bích nhanh tay cầm lấy cái bình tránh để nó cũng rơi xuống sàn. Lại nghe “Ầm” một tiếng thật lớn, bên ngoài liền truyền đến một trận kêu to hốt hoảng.

“Va phải đá ngầm rồi, va phải đá ngầm rồi! Đáy thuyền đã bị nước vào!” Có người lớn tiếng hô to, ngay cả Tư Đồ Bích và Kiều Kỵ úy kia cũng giật bắn cả mình, vội vã chạy ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra?” Tư Đồ Bích lớn tiếng hỏi.

“Đại nhân, thuyền hình như đã va phải đá ngầm!” Thuyền phu lo lắng nói, sau đó liền mang theo vài người chạy thẳng xuống khoang lái bên dưới, từ vị trí của Tư Đồ Bích có thể nhìn thấy nước sông đang ồ ồ tràn vào khoang thuyền. Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại nhìn vách núi hai bên cùng đội thuyền xung quanh một chỗ.

“Chỉ sợ không phải là va vào đá ngầm, là có người đang đục thuyền.” Tư Đồ Bích cau mày nói.

“Là thủy khẩu sao? Kiều Kỵ úy bên cạnh hỏi..

“Rất có thể không phải, nhiều thuyền như vậy lại hết lần này đến lần khác chọn ngay chiếc thuyền không chở một chút tài bảo nào của chúng ta, nhất định phải có mục đích khác. Hơn nữa thủy khẩu thông thường đều là muốn chiếm lấy những cửa cái trên tuyến, chưa từng nghe qua muốn đục chìm thuyền.” Tư Đồ Bích tĩnh táo phân tích, tiếng kinh hô xung quanh ngày càng ầm ĩ, có vẻ như cái lỗ ở đáy thuyền thật sự rất lớn.

“Bổn quan hoài nghi có người đang đục thuyền, thủ hạ của người có người nào tinh thông thủy tính không?” Tư Đồ Bích đột nhiên hỏi Kiều Kỵ úy bên cạnh khiến đối phương có chút sửng sốt, sau khi gã suy nghĩ

chốc lát liền gọi một cái tên, một gã hán tử có làn da ngăm đen liền bước ra, sau khi nhận lệnh lập tức nhảy vào nước lặn xuống đáy thuyền. Chỉ một lát sau, mặt nước đột nhiên nhuộm đỏ, nét mặt của Tư Đồ Bích cũng trở nên trầm xuống, y nhìn chăm chăm vào mặt nước đỏ rực kia. Lại thêm một lúc nữa, hán tử ngăm đen kia nhô đầu lên khỏi mặt nước, trên một cánh tay đã bị chém một đường thật dài, tay kia còn lồi kéo theo một người, người nọ cả người đầy máu, đã tắt thở.

“Đại nhân, phía dưới quả thật có người đục thuyền, tiểu nhân đã giết được một người, còn hai người khác chạy thoát được!” Hán tử kia chỉ chỉ về một phía không xa trên mặt sông, quả nhiên nhìn kỹ liền thấy hai bóng người di động, Tư Đồ Bích lạnh mặt ra lệnh: “Nghĩ cách bắt hai kẻ đó lại cho ta! Ta muốn người sống!”

“Dạ!” Kiêu Kỵ úy đứng bên cạnh liền ứng thanh, gã cầm lấy bộ cung tiễn trên tay binh sĩ bên cạnh, mũi tên bắn ra mang theo tiếng gió rít, một bóng người trong nước liền bị trúng tên, khẽ co giật hai cái rồi bắt đầu chìm xuống. Tư Đồ Bích phát tay một cái, liền có một tên Kiêu Kỵ binh nhảy xuống nước kéo người kia lên, thế nhưng tên Kiêu Kỵ binh vừa xuống nước không được bao lâu thì người bị thương kia liền rút thủy thủ trong người ra tự cắt cổ. Những người xung quanh thấy vậy liền hét lên một tiếng kinh hãi.

“Kéo thi thể về đây cho ta!” Tư Đồ Bích hét lớn. Dưới tình thế cấp bách y vội vã nhào đến mép thuyền, tay chỉ về phương hướng cái xác kia, sau khi thấy đã có binh sĩ bơi đến kéo xác về thì mới thở phào nhẹ nhõm, không tự chủ được cười lạnh một tiếng, “Rốt cục cũng có người muốn động thủ rồi... Hừ...”

“Phập!” Một mũi tên bắn tới, có lẽ bởi vì gió trên sông quá lớn nên chỉ có thể bắn đến bên chân Tư Đồ Bích, những Kiêu Kỵ binh ở gần đó vội vàng xông lên vây Tư Đồ Bích vào giữa, rút đao ra đề cao cánh giác quan sát xung quanh.

Tư Đồ Bích nhìn lướt qua mũi tên bên chân kia, cười lạnh nói: “Đây là khiêu khích sao?”

“Đại nhân, thi thể đã được vớt lên!” Kiêu Kỵ úy tiến đến bẩm báo, Tư Đồ Bích lách qua đám binh sĩ đang bảo hộ xung quanh mình, bước nhanh đến bên cạnh thi thể, hoàn toàn không để ý đến khả năng xung quanh còn có nguy hiểm. Cam Đường ở một bên sợ đến chân cũng mềm nhũn, cố gắng nắm chặt ống tay áo của công tử gia nhà mình mà năn nỉ: “Công tử, nguy... nguy hiểm lắm... mau quay về khoang thuyền đi...” Sau khi kéo ống tay áo hắn mới phát hiện, trong lúc hỗn loạn cánh tay nếu Tư Đồ Bích đã bị thương, còn chảy không ít máu.

“Quay về khoang thuyền sao? Cam Đường, chúng ta đã rơi vào phục kích, không thể không gặp nguy hiểm.” Ngữ khí của Tư Đồ Bích dường như đang nói một việc nhỏ vô cùng tốt đẹp nào đó, một tay y che vết thương cười lạnh một tiếng, “Người có biết mũi tên vừa rồi không phải vì gió lớn mà lệch đi, đó hoàn toàn là một cử chỉ khiêu khích.”

“Công... Công tử...” Gương mặt Cam Đường trắng bệch, hắn có điểm không thể nghĩ ra, lúc trước khi công tử nhà hắn ở bên cạnh Thái tử vẫn luôn rất nhàn hạ, vì sao Thái tử vừa thất thế công tử đã bị đưa ra đứng mũi chịu sào rồi?

1/ Thuật kỳ hoàng: Một cách gọi của nghề y.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

33. Chương 33

Về nhà

Giằng co một lát, con thuyền bị đám người bí ẩn kia phá hoại cũng không thể bảo trụ được, chậm rãi chìm sâu vào trong lòng nước, Tư Đồ Bích mang theo đoàn tùy tùng dùng thuyền nhỏ di chuyển lên một chiến thuyền khác. Những Kiêu Kỵ binh có trách nhiệm hộ vệ tăng mạnh tuần tra, tất cả quan binh trong đoàn đều sẵn sàng trong trạng thái chiến đấu. May mà suốt chặng đường còn lại không có gì nguy hiểm xảy ra.

Trải qua tra xét, trên người thích khách kia hoàn toàn không tìm được bất luận manh mối gì, chỉ có thể từ hành động gã lập tức tự sát sau khi bị vây bắt mà phỏng đoán thân phận thật sự của gã có lẽ là một tử sĩ. Mà những người có năng lực bồi dưỡng ra một nhóm tử sĩ như vậy lại là ai? Là kẻ thù trên quan trường của Tư Đồ gia sao? Cũng có thể là những kẻ có ý định muốn cản trở Hoàng đế lập phi? Hoặc là, có ai đó không hài lòng với sự sủng ái của Hoàng đế dành cho Tư Đồ Bích, cố ý muốn diệt trừ y?

Bởi vì phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, Tư Đồ Bích cũng không có thời gian để dây dưa điều tra việc này, sau khi lên bờ liền trực tiếp giao lại cục diện rồi rầm cho đám quan phủ địa phương, sau đó lại tiếp tục vội vã lên đường. Dọc theo đường đi, Kiêu Kỵ úy kia cứ không ngừng lải nhải, nói rằng không cam lòng bỏ qua việc này như vậy, thế nhưng Tư Đồ Bích lại không tỏ ra một chút thái độ nào, thật giống như những chuyện vừa rồi y gặp phải không giống như một hồi ám sát, mà là một kiểu nghi thức hoan nghênh mới lạ vậy.

Cứ di chuyển liên tục suốt ba ngày như vậy, đoàn người rốt cục cũng đến được địa phận Giang Châu, vừa mới đến nơi đã nhìn thấy người đại diện của Tư Đồ gia, đại công tử Tư Đồ Giác đến đón tiếp. Dựa theo lễ chế, Tư Đồ Giác còn phải hành lễ bái kiến với Tư Đồ Bích, trong lúc hành lễ, Tư Đồ Bích nhàn nhạt nhìn vị đại ca khiêm cung nho nhã đang ở trước mặt mình mà không khởi trào phúng. Từ góc độ của y mà nhìn, từng cử chỉ, nét mặt của Tư Đồ Giác đều tỏ ra thập phần cung kính, ngay cả cảm cũng không dám nâng cao, từ trên nhìn xuống chỉ thấy được phát quan của gã. Tư Đồ Bích quay đầu lẳng lặng nhìn về phía trước, lạnh nhạt nói một câu: “Đứng lên đi.” Sau đó. Hai người liền không nói thêm gì nữa.

Tư Đồ Bích được đám người của Tư Đồ gia vây quanh hộ tống đi tới, thật sự phải nói là vô cùng đông đủ. Những công tử, tiểu thư tại các chi, các phòng của Tư Đồ gia hầu như đều có mặt tại đây, bất kể là trước đây đã có giao tình thân mật hay vốn chưa hề nói với nhau được một câu, những người đó đều tỏ ra vô cùng thân thiết mở lời chào hỏi với Tư Đồ Bích. Thậm chí còn có những hài tử được đám di nương hạ sinh sau khi y rời nhà, hầu như chưa từng gặp qua một lần cũng chạy tới nắm lấy vạt áo của y, miệng gọi mấy tiếng “A Bích ca ca”, “Thập ca” thân thiết đến ngọt ngào. Những thiếu gia tiểu thư ăn mặc gấm lụa an nhàn sung sướng này khiến Tư Đồ Bích bất giác nhớ đến những ngày tháng nén giận khôn khổ mà mình và mẫu thân đã từng trải qua, những lời rào đón thân thiết từ miệng bọn họ phát ra chỉ khiến y không nhận được mà muốn nôn mửa.

Cái loại xúc động ghê tởm này càng ngày càng mãnh liệt, Tư Đồ Bích vội vã ly khai đoàn người, nhanh chóng chạy đến bụi cỏ ven đường nôn ọe không ngừng, mấy ngày nay cứ vội vàng chạy đi, lại thêm cảm giác bất an sau khi bị ám sát, y cũng chưa từng ăn uống được một bữa ngon miệng, vì vậy chỉ nôn ra cũng toàn là dịch dạ dày trong suốt mà thôi.

Cam Đường đang đứng bên cạnh vội vã tiến đến dìu đỡ y, cảm giác được thân thể của y run rẩy mềm oặt liền vội vã dùng thân mình chống đỡ để y có thể đứng thẳng, sau một lúc lâu Tư Đồ Bích mới cảm thấy khá hơn một chút, vỗ vỗ ống tay áo quay qua giải thích với Tư Đồ Giác: “Đệ bỗng dưng cảm thấy không khỏe, đã thất thổ rồi, mong đại ca đừng trách tội.”

Nét mặt của Tư Đồ Giác lạnh đi vài phần, thế nhưng bởi vì bên cạnh Tư Đồ Bích còn có không ít quan binh được Quân Thụy cố tình cử đến, vì thế gã cũng chỉ đành im lặng dẫn đường cho bọn họ tiếp tục đi về phía trước. Sau khi đi hết thời gian khoảng một chúng trà, nhà chính của Tư Đồ gia đã hiện ra trước mắt.

Đây là một tòa đại trạch viện, trên cửa lớn có không ít dây leo quấn quanh, giữa từng mảnh màu xanh mướt điểm xuyết những đóa hoa nhỏ màu hồng, vừa nhìn đã cảm thấy được sinh cơ bừng bừng. Trước cửa lớn còn đặt một đôi sư tử đá to lớn khí thế khoáng đạt, thủ công vô cùng tinh xảo sống động không khác gì vật thật. Từ cửa chính đi vào, đập vào mắt đầu tiên chính là một bức tường khắc phù điêu rộng lớn, phía trên còn khắc một chữ “Phúc” đường nét đoan chính tú lệ, đây chính là thủ bút của gia chủ đời thứ ba của Tư Đồ gia, đồng thời cũng là cổ mệnh đại thần, vị thừa tướng đầu tiên của dòng họ Tư Đồ. Vòng qua bức tường khắc phù điêu liền tiến vào một đình viện rộng rãi, những bày trí sắp đặt ở đây cũng đủ khiến một

đám người được nâng cao tầm mắt, hoa cỏ trong hoa viên không có cảnh nào không phải là chủng loại quý hiếm, ngay cả một đàn cá chép đỏ đang bơi trong hồ cá ở giữa hoa viên cũng là giống cá hiếm gặp khó cầu.

Gia chủ Tư Đồ gia đang cùng Phủ doãn Giang châu và thuộc hạ đứng chờ ngay trước đại sảnh, sau lưng là đám thê thiếp tử nữ ai nấy đều ăn mặc vô cùng trang trọng, đặc biệt nét mặt chủ mẫu càng có vẻ phá lệ phong quang, ai bảo Đại công tử Tư Đồ Giác cùng Lục tiểu thư Tư Đồ Uyển Tranh đều là do nàng sinh ra đâu. Mà đứng giữa mọi người lại có một mặt màu sắc tiên diễm vô cùng nổi bật, đó là một loại hồng sắc phi thường phô trương hút chặt ánh nhìn của người khác, Tư Đồ Bích hơi liếc nhìn qua liền có thể đối diện với ánh mắt trong suốt quật cường của Tư Đồ Uyển Tranh. Đứng sau lưng nàng lại trùng hợp chính là Tư Đồ Cẩn, cậu đang mở to mắt nhìn về phía bên này, Tư Đồ Bích khẽ nở nụ cười, rồi lại nhàn nhạt quét ánh mắt sang những người xung quanh đang chờ đợi, tiếp theo y bình tĩnh nhận lấy cái tráp đựng thánh chỉ từ trong tay Kiều Kỵ úy, chậm rãi thông báo lên: “Tư Đồ Nhữ tiếp chỉ.”

Vừa dứt lời, liền nhìn thấy một đám người liền quỳ mọp xuống ngay dưới chân mình, không chỉ có phụ thân, còn có chủ mẫu và nhóm di nương, thậm chí y còn có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của mẫu thân mình lẫn sâu trong đám người. Trong lòng của Tư Đồ Bích đột nhiên lướt qua một cảm giác mờ mịt, nhưng y liền cố gắng lấy lại bình tĩnh, cẩn thận tỉ mỉ lớn giọng đọc ra thánh chỉ.

Sau khi đọc xong thánh chỉ thì chính là một loạt lễ nghi theo thông lệ, các lộ quan viên đều tiến lên biểu thị chúc mừng với gia chủ Tư Đồ gia, tiếp theo không tránh khỏi một phen khen tặng tâng bốc lẫn nhau. Bên cạnh cũng có một số người muốn tiến lên nịnh nọt Tư Đồ Bích, thế nhưng nhìn thấy y trưng ra bộ mặt quan tài hầu như không hề thay đổi kia đều chùng bước lại, mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn y giống như một người ngoài, sau khi chào hỏi với phụ thân Tư Đồ Nhữ liền xoay người rời đi.

Rời khỏi đại sảnh, Tư Đồ Bích liền tiến thẳng về tiểu viện của mình và mẫu thân để nghỉ ngơi, không ngờ mẫu thân của y còn chưa về đến đã thấy Tư Đồ Cẩn vội vàng chạy đến, đôi mắt cứ như là sinh trưởng trên người Tư Đồ Bích, căn bản không hề nhìn thấy ai khác. Đọc theo đường đi, cậu đã làm đổ không ít bình hoa, xô ngã một đám người hầu, đôi chân đạp gió để lại phía sau một loạt tiếng động đinh đương đổ vỡ. Vừa nhìn thấy bóng dáng Tư Đồ Bích, cậu liền lao đảo nhào đến trên người y ôm siết thật chặt, trong miệng lẩm bẩm gọi: “Thập ca! Thập ca! Nhớ chết đi rồi!”

“Cẩn Nhi, hôm nay trong nhà có không ít khách, cẩn thận bị phụ thân nhìn thấy.” Tư Đồ Bích thiếu chút nữa không đỡ nổi cậu bị xô ngã đến lui về sau vài bước, may nhờ có Cam Đường đứng sau giúp y đỡ một phần dư lực mới có thể đứng vững. Tư Đồ Bích cười khổ nói với Tư Đồ Cẩn, “Đệ xem lại bộ dạng của mình đi, một điểm lễ nghĩa cũng không có. Phụ thân đã dạy quân tử phải nho nhã, đệ cứ như vậy chính là học được không dùng được?”

“Cái gì nho nhã hay không nho nhã, đệ mặc kệ.” Tư Đồ Cẩn tức giận, tỏ ý khinh thường, “Đệ mới không học những thứ bỏ đi này! Phụ thân dù có nho nhã hơn nữa cũng không phải chỉ là một thương nhân sao? Tuy rằng vương triều Đại Thích của chúng ta thương nghiệp phát đạt, Hoàng đế cũng coi trọng phát triển kinh thương, thế nhưng địa vị của thương nhân không phải vẫn cứ rất thấp sao! Ca xem, bọn quan viên lỗ mũi trâu kia mắt cao hơn đầu, nếu không phải danh tiếng của Tư Đồ gia đã được tích lũy trăm năm, bọn họ nào có ai rảnh rỗi đi coi trọng chúng ta chứ?”

“Cẩn Nhi, không được nói nhảm!” Tư Đồ Bích nhanh chóng dùng tay che miệng của Tư Đồ Cẩn, y hiểu rõ đạo lý họa từ miệng mà ra, trước đây y chịu không ít khổ từ việc như thế này rồi, chỉ cần sơ xuất một chút liền bị di nương và các ca ca nắm cán đi bắt bớ chủ mẫu, sau đó sẽ bị phạt không nhẹ. Bởi vậy nghe Tư Đồ Cẩn nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế y liền hoảng hốt ngăn chặn miệng của cậu lại, sợ rằng tai vách mạch rừng chẳng may bị người khác nghe được.

“Thập ca...” Tư Đồ Cẩn thừa cơ ôm chặt lấy Tư Đồ Bích, đầu đặt ở trước ngực y cọ cọ, nhẹ nhàng thoải mái nói với y, “Đệ biết mà, Thập ca. Đệ biết huynh quan tâm đệ. Thập ca là tốt nhất!”

Tư Đồ Bích vốn muốn chờ mẫu thân về để cả hai có thể hảo hảo tâm sự một lát, thế nhưng y thật sự quá mệt mỏi, không thể tiếp tục kiên trì, tuy rằng óc Tư Đồ Cẩn ở một bên nói chuyện chọc cười, nhưng cũng không bao lâu sao y liền buồn ngủ đến không chịu nổi. Tư Đồ Cẩn đề nghị muốn giúp y đắp bốp, Tư Đồ Bích cũng không từ chối, liền để mặc cho cậu làm. Thế nhưng thủ pháp đắp bốp của Tư Đồ Cẩn đúng là ngày càng tinh tiến, hơn nữa cậu còn mang đến không ít an thần hương nhờ Cam Đường đốt lên, vì vậy Tư

Đồ Bích rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Y mơ hồ còn có thể nghe được tiếng ồn ào ngoài tiền sảnh, phỏng chừng chính là quan thân¹ ở phụ cận đến đây chúc mừng, đúng là phi thường náo nhiệt, cũng may tiểu viện vầy của Tư Đồ Bích và mẫu thân y lại rất thanh tĩnh, thậm chí có thể xem như quanh quẽ. Tư Đồ Cẩm nhìn khắp xung quanh căn phòng này một vòng, những bày trí ở đây đều là những thứ có vẻ vô cùng kỳ quái, nghe nói đây là những thứ chỉ có Đột Quyết mới có, thế nhưng cũng có người ác miệng nói rằng đây là những thứ chỉ có người tinh thông nguyên rửa ta thuật mới dùng đến, bất quá những thứ này đúng thật nhìn qua có chút quỷ dị, khiến cho những người đi đến gian phòng này đều không khỏi có cảm giác âm trầm kinh dị. Tư Đồ cẩm minh bạch, đây bất quá là do mẫu thân của Tư Đồ Bích tưởng niệm cố hương, thế nhưng những người khác lại cứ thích đặt điều bịa chuyện, vì vậy khiến cho nàng và cả Tư Đồ gia đều không hòa hợp được với nhau, cũng khiến nàng luôn bị những vị thái thái khác hợp nhau khi dễ.

Tư Đồ Cẩm quay đầu lại nhìn người đang ngủ say trên nhuỷn tháp, lúc y ngủ thoạt nhìn ngay cả một điểm phòng bị cũng không có, phẳng phất giống như một đứa trẻ chưa hiểu thế sự. thế nhưng Tư Đồ Cẩm biết rõ, trong lòng của y chất chứa rất nhiều việc mình không hiểu được, tâm tư ẩn giấu quá sâu, không một ai có thể nhìn thấy.

“Thập ca...” Tư Đồ nơm nớp nhẹ giọng giục một tiếng, nhìn người nọ vẫn cứ ngủ say hoàn toàn không có phản ứng, không khỏi lớn gan tiến đến gần nhìn kỹ y thêm. Kỳ thực từ khi Tư Đồ Cẩm rời khỏi kinh thành về nhà đến nay cũng không quá ba tháng, nhưng cậu thực sự cảm thấy giống như đã rất nhiều năm không gặp, trong lòng luôn luôn tưởng niệm, luôn luôn lo lắng. Có rất nhiều lời Tư Đồ Cẩm muốn nói ra, nghĩ muốn để Thập ca hiểu được, thế nhưng lại không dám cho người biết, không dám nói.

“Thập ca...” Thanh âm của Tư Đồ Cẩm trở nên trầm thấp tới nghia, cậu cảm giác trong tim mình trĩu nặng, giống như không cách nào thừa nhận nỗi đau này. Cậu cẩn thận vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của Tư Đồ Bích, ngón tay run run thành kính giống như đang chạm vào thần minh, chỉ nhẹ nhàng chạm đến một chút liền lập tức rút tay trở về.

“Thập ca... Đệ thích huynh...” Tư Đồ cẩm nhẹ nhàng nói, âm thanh nhẹ nhàng đến gần như không thể nghe được, thế nhưng biểu tình lại nghiêm túc như thế, vô cùng trịnh trọng bày tỏ.

Khi Tư Đồ Bích tỉnh ngủ cũng đã là thời gian cơm tối. Tư Đồ gia gia giáo cực nghiêm, tuân thủ nghiêm chỉnh quy tắc ăn không nói, ngủ không cười, mọi người lần lượt ngồi xuống lắng lắng dùng cơm, vì vậy Tư Đồ Bích cũng không có cơ hội cùng mẫu thân nói thêm vài câu, chỉ có Tư Đồ Cẩm thường hay nhìn về phía y tề mi lộng nhần, khiến y càng nghĩ càng cảm thấy dở khóc dở cười. Thật vất vả mới dùng cơm xong, y còn chưa kịp đi đến trước mặt mẫu thân đã bị phụ thân Tư Đồ Nhữ gọi lại.

“A Bích, theo ta đến thư phòng.” Tư Đồ Nhữ nghiêm túc nói.

1/ Quan thân: quan viên và hương thân phụ lão.

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

34. Chương 34

Hy sinh

Tư Đồ Bích theo chân phụ thân đi đến thư phòng, dọc đường cả hai người đều không nói gì, vốn Tư Đồ Bích và Tư Đồ Nhữ cũng không quá thân cận, việc này đại khái cũng là vì Tư Đồ Nhữ vốn là chủ của gia tộc, từ trong xương cốt vốn đã có một cỗ khí thế nghiêm túc ổn trọng, bình thường bộ dạng cũng luôn là

một khuôn bất cầu ngôn tiếu. Tư Đồ Nhữ đối đãi những nhi tử của mình thập phần công bình, hơn nữa y mặc dù biết rõ đám nhi tử này hợp thành từng đoàn thể nhỏ, bình thường hay làm những việc khi dễ các hài tử thể đơn lực bạc hơn bọn họ, thế nhưng y chưa từng nhúng tay quản giáo. Y luôn cảm thấy, mỗi một hài tử mang họ Tư Đồ đều nên tiếp thu loại rèn luyện này, những đối kháng giữa các tiểu hài tử này kỳ thực cũng chính là bộ mặt thu nhỏ của việc tranh giành trong thế giới của người lớn, nếu hài tử từ nhỏ đã dễ dàng bị người khi dễ, nhu nhược vô năng, liền không xứng là tử tôn của Tư Đồ gia. Cho nên đối với những thủ đoạn nhỏ giữa các phòng tiểu thiếp, y tuy rằng biết rõ cũng sẽ không nhúng tay, bởi vì y cho rằng mẫu thân có đủ bản lĩnh kiên cường đối mặt với sự ghen tỵ và ngôn ngữ khiêu khích này hay không cũng là một loại ảnh hưởng rất lớn đối với hài tử. Cứ như vậy, Tư Đồ Bích hoàn toàn không thể phân rõ, phụ thân đây là vì muốn tử nữ của mình trở nên kiên cường, hay chân chính là một người lãnh tâm vô tình.

“A Bích, nghe nói gần đây thân thể của con không tốt lắm?” Tư Đồ Nhữ đi ở phía trước, khi nói cũng không quay đầu lại, trong giọng nói sự thân thiết cũng chỉ như có như không khó thể phán đoán. Tư Đồ Bích nhẹ giọng hồi đáp: “Vẫn hoàn hảo, phụ thân không cần quá quan tâm.”

“Ừ, một mình con ở kinh thành, vẫn là nên chú ý nhiều một chút. Thuốc mỗi tháng đưa đến vẫn là nên uống cho đúng hạn, nếu không thân thể sẽ bị tổn hại không ít.”

“Hài nhi đã rõ, mỗi tháng đều đúng hạn uống thuốc.” Tư Đồ Bích cười khổ trong lòng, ban đầu khi vừa đến kinh thành y vẫn chưa rõ được sự lợi hại của loại thuốc kia, vốn dự định muốn dùng nghị lực của chính mình để thoát khỏi sự khống chế, nhưng không ngờ chỉ có thể chống giữ được năm ngày liền không thể chịu đựng thêm. Sự đau đớn đến từ thân thể cùng với tốc độ suy nhược thật sự quá kinh khủng, ngay cả Thái ca lo lắng đến mức đem tất cả kỳ trân dị dược tàng trữ trong phủ đến cho y nhưng cũng không có chút khởi sắc nào. Vì thế, hiện tại mỗi lần nhắc đến loại thuốc kia, trong lòng y vẫn còn không ít kiêng kỵ.

“A Bích, vì phụ biết sự khó xử của con, thế nhưng con cũng nên suy nghĩ vì gia tộc một chút, mỗi khi làm chuyện gì cũng nên lo lắng cho sự sinh tồn của mấy trăm nhân khẩu trong nhà trước đã. Tư Đồ gia vốn đã là cây to đón gió, chỉ cần hơi có sai lầm liền là tường đổ người bị thương, con nên suy nghĩ kỹ một chút, nếu thật xảy ra chuyện gì, như vậy bị liên lụy không chỉ có một mình Tư Đồ gia, mà thông gia và các gia tộc có thiên ti vạn lữ với chúng ta cũng không thể tránh khỏi, tính như thế thì đã không còn là chuyện của mấy trăm nhân mạng nữa rồi... A Bích, những việc dính đến tính mạng của mấy nghìn người thân thuộc không phải là chuyện để con có thể tùy tiện bốc đồng.” Tư Đồ Nhữ thở dài nói, y không phải là không biết A Bích phải chịu thiệt thòi, thế nhưng trên đời ai có khả năng hoàn toàn không chịu thiệt thòi đâu chứ? Tư Đồ gia cứ thế đứng vững sừng sững trăm năm không ngã, những người phải trả giá vì nó làm sao có thể đếm cho hết được đây! Thế nhưng, hết thấy vừa động chính là trên dưới mấy trăm nhân mạng, hơn nữa tính cả quan hệ thông gia và gia tộc kết nghĩa cũng không phải số lượng nhỏ. Tuy nói gia chủ vô tình, thế nhưng nếu y giữ lại mấy phần tư tình kia, làm sao đủ khả năng để bảo trụ mấy nghìn nhân mạng nọ?

“Hài nhi đã hiểu.” Tư Đồ Bích mặt không đổi sắc trả lời. Những đạo lý này từ sớm y đã hiểu rõ, từ lúc ở bên cạnh Quân Thái đã có thể cảm nhận rõ ràng sự tàn khốc trong quá trình đấu đá tranh đoạt quyền lực, những việc nặng nề này đã sớm không thể khiến y động dung, thậm chí ngay cả khi tự tay giết người y cũng có thể ung dung làm mà mặt không đổi sắc.

Hai người lại đi thêm một đoạn, Tư Đồ Nhữ đột nhiên dừng lại đứng trước hồ sen lớn trong hoa viên, bốn bề vắng lặng, chỉ có sóng nước dịu dàng cùng với lá sen xanh lục dập dờn. Tư Đồ Nhữ vẫn không quay đầu, hai người cứ thế một trước một sau chấp tay đứng nhìn ngọn giả sơn trùng điệp như ẩn như hiện ở phía sau hồ sen, thanh âm của Tư Đồ Nhữ đột nhiên trở nên trầm trọng: “A Bích, vì phụ khuyên người một câu. Không nên xen vào chuyện của Quân Thái nữa.”

Tư Đồ Nhữ thở dài, như có điều suy nghĩ nói tiếp: “Bệ hạ là một Hoàng đế tốt, người lại sủng ái con, việc này chung quy cũng có lợi cho Tư Đồ gia. Con cứ nhúng tay vào việc của Quân Thái như thế, phiêu lưu rất lớn, nếu tính toán không tốt còn có thể hủy diệt cả Tư Đồ gia. Hơn nữa, tỷ tỷ Uyển Tranh của con đã được phong phi rồi, con cứ tiếp tục như vậy thì nàng phải làm thế nào mới đúng? Nếu Quân Thái có thể đăng lên bảo tọa, như vậy nàng khẳng định liền bị đánh vào lãnh cung, thậm chí còn có thể bị xem như một vật hy sinh mà ban cho cái chết. Hơn nữa, nếu con bị bệ hạ phát hiện thì Uyển Tranh cũng không tránh được hai kết cục đó, con mong muốn tỷ tỷ của con sẽ lâm vào cảnh như vậy sao?”

Tư Đồ Bích ngăn người tại đó, hai tay nắm chặt thành quyền. Y cũng không phải chưa từng nghĩ đến vấn

đề của Uyển Tranh, thế nhưng cố tình y lại là người dù nhận một chút ân huệ của người ta cũng đều giữ ở trong lòng, đương sơ Thái ca đối với y tốt đến như vậy, thậm chí có thể nói trên đời này ngoại trừ mẫu thân ra, Thái ca là người đối xử tốt với y nhất. Hiện tại, Thái ca lại bị đày đến nơi xa như thế, nếu không thể phò trợ huynh ấy đăng ngôi bảo tọa, sợ là cả cuộc đời này cũng không thể gặp lại một lần. Một người đã từng đối xử tốt với y như thế làm sao có thể bỏ mặc? Làm sao có thể không giúp? Nếu như thật sự không giúp, sợ rằng kiếp này sẽ không tìm được ai có thể đối xử tốt với y như vậy nữa.

“A Bích, bệ hạ chọn Uyển Tranh phong phi, chẳng lẽ con không nhìn ra được đây là bệ hạ đang tỏ thành ý với Tư Đồ gia chúng ta sao? Bệ hạ vừa mới đăng cơ, hiện tại chính là lúc cần người, cộng với lực hiệu triệu của Tư Đồ gia, đâu vốn là việc đôi bên cùng có lợi. Còn về chỗ của Quân Thái, liệu hần còn có bao nhiêu cơ hội, chẳng lẽ con thật sự không rõ sao?” Tư Đồ Nhữ nghiêm nghị nói.

“Phụ thân, người thực sự xem trong Quân Thụy đến thế sao?” Tư Đồ Bích cực lực đè nén tâm tình của mình, có chút cắn răng mở miệng, thanh âm của y có chút mờ mịt, móng tay cơ hồ đã cắm thủng vào da thịt.

“Làm càn, người làm sao có thể gọi thẳng tọc danh của bệ hạ như thế? A Bích, lúc ở kinh thành con cũng vọng động như vậy sao? Nếu như bị người không hiểu chuyện nghe được, con phải giải thích như thế nào trước mặt bệ hạ chứ? Đây chính là một việc nói nhỏ thì nhỏ, nói lớn thì không thể lớn hơn được nữa!” Tư Đồ Nhữ thấp giọng trách mắng, bàn tay giơ cao có vẻ như muốn đánh vào mặt Tư Đồ Bích, thế nhưng y cứ giữ nguyên như thế một chút rồi nặng nề phát tay áo xoay người không thêm nhìn nữa, thanh âm có vẻ hận sắt không thành thép nói thêm, “Ta nguyên tưởng rằng người chính là hải tử có thiên phú nhất của Tư Đồ gia, ta gởi gắm kỳ vọng cao như thế ở chỗ người vậy mà người lại không biết phấn đấu, hiện giờ ngay cả điểm lễ nghĩa đơn giản cùng với một chút tâm phòng người người cũng không có. Ngày đó ta hao hết tâm lực đưa người vào kinh thì có tác dụng gì chứ!”

“Phụ thân, cơ hội vào kinh ngày đó là do ta dùng tánh mạng của mình đổi lấy.” Tư Đồ Bích cười khổ, “Vào kinh liền đồng nghĩa với việc phải phục dụng ‘Túy sinh mộng tử’, loại thuốc này có bao nhiêu tổn hại đối với thân thể phụ thân cho rằng ta không biết sao? Từng đời thừa tướng, từng đời cố mệnh đại thần của Tư Đồ gia có ai không phải tảo tộ? Vất vả lâu ngày thành tật là sự thật, thế nhưng tác dụng phụ trợ của ‘Túy sinh mộng tử’ sợ rằng cũng không ít hơn được bao nhiêu.”

Tư Đồ Bích dừng lại hít một hơi, vốn trong lòng y cũng đã muốn dừng lại, thế nhưng cơn giận đã đè nén từ lâu không chịu khống chế cứ bốc thẳng lên, y không khỏi càng lên giọng: “Hài nhi ta là thà rằng chết cũng không muốn hạ sinh vào Tư Đồ gia, cái nhà này ngoại trừ một hồ hoa sen trước mắt thì còn chỗ nào là sạch sẽ đâu!”

“Ba!” Một cái vang dội giáng lên mặt Tư Đồ Bích, đến lúc này y mới bừng tỉnh nhìn về phía Tư Đồ Nhữ, cổ nộ hỏa vô danh trong lòng cũng thành công ép xuống. Y nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Nhữ, khuôn mặt của đối phương cũng là tràn đầy thống khổ, từ những biểu hiện đó mơ hồ cũng có thể nhận ra sự bất đắc dĩ và thương tiếc của phụ thân dành cho hải tử của mình, chỉ là tâm tình đè nén quá sâu, chỉ vừa lóe lên một chút đã bị lý trí mạnh mẽ thay thế. Tư Đồ Nhữ gần giọng giáo huấn: “A Bích, không ngờ người lại có nghĩ như vậy, người không hiểu được khổ tâm của vi phụ cũng không sao, thế nhưng người cần phải suy nghĩ một chút đến những người thật lòng đối xử tốt với người. Uyển Tranh, Cẩn nhi, còn có cả mẫu thân của người nữa, chẳng lẽ bọn họ cũng là người không sạch sẽ sao? Tư Đồ gia lẽ nào thực sự không có một chút gì đáng để người lưu luyến sao? Người cứ như vậy muốn nhìn thấy Uyển Tranh, Cẩn nhi còn có mẫu thân của người đâu mình hai nơi sao?”

Tư Đồ Bích cắn hạ môi không muốn nói thêm, trong lòng lại có một loại cảm xúc sôi trào khiến y khó thể thừa nhận, một cổ vị đạo tanh ngọt không ngừng xông lên nhưng lại bị cổ hết sức ép ngược trở lại, y không lên tiếng nữa, chỉ là cúi đầu nhìn chăm chăm vào chân của mình.

“Được rồi, A Bích, phụ thân biết trong lòng con có điều khổ sở, thế nhưng đây vốn là việc không thể vẹn toàn.” Tư Đồ Nhữ thở dài vỗ vỗ vai Tư Đồ Bích, nhìn thấy hải tử của mình rõ ràng vô cùng gay guộc, kỳ thực người làm cha cũng không thấy dễ chịu, nhưng y lại còn biện pháp nào đâu? Tư Đồ Nhữ khẽ thở dài, nhẹ giọng nói, “A Bích, sinh ra ở một đại gia tộc như Tư Đồ gia, con vốn đã có xuất phát điểm cao hơn người thường, như vậy con cũng phải có giác ngộ hy sinh vì gia tộc. Chuyện của Quân Thái rồi từ từ con cũng sẽ quên được thôi, sau khi quên thì tốt rồi.”

Hai người lại tiếp tục trầm mặc, cả hai yên lặng không nói chỉ nhìn mặt hồ tràn ngập lá xanh, thật lâu sau Tư Đồ Nhữ mới chậm rãi mở miệng: “A Bích, bệ hạ bày tỏ thành ý với Tư Đồ gia, đây đối với chúng ta là việc không thể tốt hơn, nghìn vạn lần không nên làm hỏng.”

“Hài nhi đã hiểu.” Tư Đồ Bích lạnh nhạt đáp. Sau khi biết Tư Đồ gia rốt cục cũng buông tay bỏ qua Quân Thái, y tựa hồ cũng không có bất cứ hứng thú gì muốn quản việc của Quân Thụy nữa.

“Hiện tại bệ hạ đang ở ngay trong thư phòng.” Tư Đồ Nhữ nhẹ giọng nói, “Con lĩnh chỉ xuất hành, bệ hạ cũng theo đó vi phục xuất tuần, trạm thứ nhất là ghé thăm Tư Đồ gia, từ đó có thể thấy được người đối với Tư Đồ gia vô cùng coi trọng.”

“Hắn... Ở thư phòng?” Tư Đồ Bích không khỏi kinh ngạc, gần như y không kịp phản ứng, sau khi nhận được cái gật đầu của Tư Đồ Nhữ liền lẳng lẳng nhìn về hướng thư phòng. Thư phòng ở cách đó không xa, y đã có thể mơ hồ nhìn thấy ánh nến chập chờn bên trong.

“Đúng vậy, việc bệ hạ ghé thăm ngoài ta ra không còn ai biết.” Tư Đồ Nhữ nhẹ giọng nói, “Bệ hạ muốn gặp con.”

“Muốn gặp ta?” Tư Đồ Bích cười nhạt, ở trong lòng trào phúng tự hỏi: Là muốn gặp ta, hay là muốn thương ta ta? Vừa nghĩ đến điểm này, Tư Đồ Bích liền ngẩn đầu nhìn thẳng vào phụ thân của mình. Người đàn ông trước mặt đã luyện được một mảnh ý chí sắt đá, tất cả mọi chuyện đối với y mà nói đều không thể sánh bằng lợi ích của Tư Đồ gia, vì vậy việc mở to mắt nhìn nhi tử của mình trở thành cấm luyện của Hoàng đế đối với y cũng chỉ là gia tăng thêm một quân cờ lợi thế mà thôi. Một màn ân cần dặn dò vừa rồi sợ rằng chỉ là vì muốn dẫn đến đề tài cuối cùng này chứ không hơn, thật sự vô cùng buồn cười mà!

“Phụ thân, hài tử hiểu.” Tư Đồ Bích nhìn về hướng thư phòng một lát, đột nhiên cười rộ lên, “Con đã biết phải làm gì.”

Nói xong câu đó, Tư Đồ Bích bước nhanh về hướng thư phòng, nhưng ngay khi y xoay lưng về hướng phụ thân của mình thì nụ cười trên mặt cũng vèo cái liền biến mất, thay vào đó chính là biểu tình âm trầm cùng phần nộ.

Thế nhân đều khen ngợi thập công tử của Tư Đồ gia tài tình trác tuyệt, người người đều hâm mộ sự sủng ái của Tư Đồ gia dành cho thập công tử, thế nhưng nào ai biết được, những xưng hào hoa lệ mặt ngoài này bất quá chỉ là để che đậy giá trị chân chính mà gia tộc gán cho y: Một tiểu quan đáng giá làm lễ vật hiến tặng cho Hoàng đế!

1/ Tảo thệ: mất sớm, đoản mệnh.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

35. Chương 35

Phóng túng trên thuyền

Tư Đồ Bích bước đi cực nhanh, khi đến trước cửa thư phòng thì có chút không thở nổi, thậm chí còn có cảm giác váng đầu hoa mắt, y tựa vào khung cửa nghỉ ngơi nhìn xung quanh một chút, quả thực là có thêm rất nhiều người canh phòng, tuy rằng những người này đều đang mặc y phục gia đình của Tư Đồ gia, thế nhưng mỗi người đều rất lạ mặt, hơn nữa thân hình cao lớn khôi ngô, rất rõ ràng chính là một đám cận vệ Hoàng gia được nghiêm chỉnh huấn luyện. Tư Đồ Bích vẫn đứng yên ở đó, y muốn bình ổn tâm tình của mình thế nhưng lại ngoài ý muốn cảm thấy trắc trở, cổ nộ hỏa trong lòng càng cháy càng đượm, khiến y có

cảm giác gần như muốn nổ tung. Thủ vệ bên ngoài vừa nhìn thấy y như vậy tâm đề phòng liền được nâng cao, vài người chậm rãi không giấu vết bao vây xung quanh y, Tư Đồ Bích nhìn bọn họ một chút không khỏi lạnh lùng cất tiếng: “Thế nào, bệ hạ triệu kiến ta, các người là định ở đây ngăn cản?”

Lúc nói những lời này thanh âm của Tư Đồ Bích nâng lên khá cao, chỉ chốc lát sau đã thấy Trương Đình Hải vội vàng vàng chạy từ bên trong ra, vẻ mặt tươi cười nói: “Ôi Tư Đồ đại nhân, người tức giận với bọn hạ nhân không hiểu chuyện này làm gì chứ, người đại nhân đại lượng không chấp nhặt bọn tiểu nhân! Hơn nữa bọn họ chẳng qua cũng chỉ là đang tận hết chức trách thôi, xuất môn ra ngoài có nhiều chuyện không thể lường trước được, bọn họ không cần thận một chút làm sao được?”

“Ba!” Một bạt tai thay câu chào hỏi giáng lên mặt Trương Đình Hải, Tư Đồ Bích cười nhạt, “Bệ hạ triệu kiến bản quan, một tên yếm nô như người còn ở đây dong dài cái gì? Làm trễ việc của bản quan người đủ khả năng gánh vác sao?”

Trương Đình Hải cơ hồ là bị đánh đến choáng váng, gã hiện tại chính là hồng nhân bên cạnh Hoàng thượng, chính là đại tổng quản quyền lực lớn nhất trong hoàng cung, ngay cả nhóm Thái phi ở trước mặt gã cũng phải có ba phần nể mặt, không nghĩ đến Tư Đồ Bích đã bị Hoàng thượng bãi quan lại dám đánh gã. Thế nhưng Trương Đình Hải lại dám nói cái gì? Hoàng thượng vừa mới rời khỏi kinh thành liền vội vàng chạy đến Giang Châu còn không phải là vì muốn gặp vị Tư Đồ đại nhân này sao? Đây rõ ràng chính là vô cùng sủng ái Tư Đồ Bích.

“Ha ha, đại nhân bớt giận, bớt giận...” Trương Đình Hải miễn cưỡng bảo trì nụ cười, cúi đầu khom lưng dẫn đường, “Đại nhân, bệ hạ đang ở bên trong chờ đợi, người không đáng phải chấp nhặt với đám nô tài, là nô tài sai lầm, nô tài ở tại chỗ này nói tiếng xin lỗi với người.” Trương Đình Hải một bên tươi cười làm lành, một bên dẫn đường cho Tư Đồ Bích đi vào bên trong. Tư Đồ Bích cũng không tiếp tục để ý đến gã nữa, hướng thẳng vào phía trong bước đến.

“Phanh!” Cửa gần như là bị người đá văng khiến Quân Thụy đang ngồi đọc sách ở bên trong không khỏi hoảng sợ, xuất thân binh gia khiến tính cảnh giác của hắn rất mạnh, vừa chuẩn bị thuận theo bản năng chế trụ người xâm phạm, thế nhưng vừa nhìn rõ người bước vào thì không khỏi buông lỏng xuống, như cười như không nhìn Tư Đồ Bích: “Ái khanh, kinh động thánh giá chính là đại tội, người chẳng lẽ khanh không biết sao?”

Tư Đồ Bích không trả lời chỉ lạnh lùng nhìn Quân Thụy một chút, lửa giận lại càng cao thêm vài phần, không khỏi hừ lạnh một tiếng. Đảo mắt nhìn thấy nhuyễn tháp bên cạnh liền không nói hai lời bước thẳng đến, thoáng cái liền cỡi hết y phục hoàn toàn *** nằm trên đó, hời hợt nói: “Vi thần cung nghênh bệ hạ.”

Quân Thụy trợn to mắt có chút không kịp phản ứng, qua một hồi cũng không cử động, bầu không khí hết sức khó xử này khiến Tư Đồ Bích cảm giác mình thật sự đang bị coi thường. Thế nhưng, rất nhanh sau đó Quân Thụy đã tiến tới, Tư Đồ Bích nhắm chặt hai mắt một bộ mặc người xâm chiếm, bất quá y chỉ nghe được hô hấp của Quân Thụy, cảm giác có người đang ngồi bên cạnh mình, nhưng không đợi được động tác tiếp theo của hắn.

“Ái khanh đang làm gì vậy? Khanh làm vậy là đang cung nghênh trẫm? Hay là đang ở đó châm chọc trẫm?”

“Vi thần không dám.” Tư Đồ Bích vẫn như trước khép hờ hai mắt, khi nói chuyện làn môi dài khê rung khiến người đối diện có cảm giác y phi thường yếu đuối. Quân Thụy không kèm được dùng tay vuốt ve gương mặt của y, cũng không nói thêm gì chỉ tiếp tục động tác trên tay. Tư Đồ Bích rời kinh đã nhiều ngày, Quân Thụy cư nhiên cảm thấy tâm tư trống rỗng không nơi quay về, thậm chí còn là có chút phiền táo, trong đầu chỉ cần tưởng niệm thân ảnh cao gầy kia lại liền lập tức bình ổn lại. Lẽ nào, hắn thực sự động tình với Tư Đồ Bích rồi?

“Ái khanh, khanh vì sao tức giận?” Quân Thụy nhẹ giọng hỏi y, thanh âm không khỏi có chút ôn nhu, nhìn một chút thân thể mềm mại trắng nõn Tư Đồ Bích tình tự trong lòng không khỏi xúc động trào dâng. Thế nhưng hắn không muốn giống như những lần trước không nói hai lời liền cùng y điên loạn, mà hắn muốn cùng y nói chuyện tâm sự, vì vậy Quân Thụy cầm một tấm chăn mỏng phủ lên trên người Tư Đồ Bích, chậm rãi nói, “Trẫm muốn chuyện với người một chút, người gấp cái gì?”

Tư Đồ Bích cứng đờ, thế nhưng vẫn duy trì cười lạnh: “Vi thần ngược lại không gấp, chỉ sợ bệ hạ long tinh

hổ mãnh làm hư thân thể. Thần đây là vì bệ hạ cúc cung tận tụy đến chết không từ, hiện tại bất quá chỉ là tận hết bốn phận mà thôi.”

“Người thế nào vẫn cứ luôn luôn khắc bạc như thế chứ? Ái khanh, người người đều nói thập công tử của Tư Đồ gia là Nhã Ngọc công tử ôn nhu hòa nhã, thế nhưng theo cái nhìn của trẫm thì người quả thực có thể xứng với câu lòng dạ hiểm độc rồi.” Quân Thụy dựa vào bên cạnh nhuyển tháp, nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Bích, nhìn thấy đôi nhãn cầu lay động nhẹ nhàng dưới làn mi mắt, thật sự vô cùng khả ái mà.

“Thần vốn vẫn luôn hiểm độc như vậy, chẳng lẽ bệ hạ đã thấy sợ rồi?” Tư Đồ Bích hừ một tiếng, y vốn là cực không thích cái danh xưng “Nhã Ngọc công tử” này, giọng nói vì thế mà không khỏi lạnh thêm vài phần, “Nếu là bệ hạ cảm thấy như thế không tốt thì có thể lưu đầy vi thần, hoặc là cứ trực tiếp ban chết không phải là tốt rồi sao?”

“Còn nói những việc này... Tư Đồ Bích, người đã vốn không muốn để trẫm hài lòng có đúng không? ” Quân Thụy có chút tức giận, mục tiêu chuyển vì phục xuất tuần lần này của hắn vốn không ở Giang Châu, thế nhưng hắn thật sự rất muốn đến gặp Tư Đồ Bích, vì vậy liền nhiều đêm không ngủ tang tóc hành trình đến đây. Không nghĩ đến vừa mới gặp đối phương đã nhất quyết dùng ngôn từ giương cung bạt kiếm với mình, Quân Thụy cố gắng nén giận, dùng tay che trụ cằm của Tư Đồ Bích, nhẹ giọng mắng, “Đây là thánh sủng có nhiều người mong cả đời cũng không có được, thế nhưng lại bị người nói thành như vậy, người là đang muốn chọc giận trẫm đúng không?”

Tư Đồ Bích muốn quay đầu đi chỗ khác, thế nhưng khí lực trên tay của Quân Thụy quá lớn, y căn bản không thể làm trái được, chỉ có thể mở to đôi mắt đầy cảm giác bị cưỡng bách nhìn về phía Quân Thụy. Chỉ thấy vẻ mặt của đối phương tràn đầy tiêu ý, vì vậy lại càng cảm thấy một loại châm chọc khó nói thành lời, lời nói thốt ra khỏi miệng lại càng trở nên cay nghiệt: “Nguyên lai còn có người xếp hàng chờ đợi thánh sủng của bệ hạ, xem ra bệ hạ thật sự rất thưởng thức vi thần, không biết vi thần có tài đức gì để nhận được thánh quyền như vậy?”

“Tư Đồ Bích, người nhất định cứ phải đối nghịch với trẫm như thế sao? ” Quân Thụy vừa bực mình vừa buồn cười, hơi vươn người qua đè lên người y, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh ngọc kia, “Người đang giận cái gì đây? Trở về đến nhà nhận được sự cưng chiều của thân nhân rồi thì tính tình cũng lớn lên không ít đâu?”

Tư Đồ Bích không nói chuyện, chỉ là nỗ lực muốn quay đầu chỗ khác. Quân Thụy nói đúng, y thật sự là đang muốn đối nghịch với hắn, tức giận sự trẫm mặc của phụ thân, giận tại sao chính mình lại sở sinh trong Tư Đồ gia, cùng chuyện Uyển Tranh tuyển phi, còn giận cả chuyện sau khi Quân Thái bị phế truất liền bị người trong gia tộc ném đi, thậm chí còn giận cả vị Đế vương không hiểu vì sao lại cứ thích dây dưa không rõ với mình. Thật sự không hiểu được đến tột cùng y đã thiếu hắn cái gì, thế nào lại luôn bị hắn chú ý nắm bóp trong lòng bàn tay không khác gì một món đồ chơi, ngay cả một chút khả năng phản kháng cũng không có.

“Tư Đồ Bích, xem ra những việc trẫm điều tra được đều là thật rồi.” Quân Thụy đột nhiên thở dài, buông lỏng tay lặng lẽ nhìn người vẫn đang cư xử kỳ lạ ở trên giường. Sau khi đến Giang Châu, Quân Thụy liền phái người đi khắp nơi điều tra chuyện của Tư Đồ Bích, thủ hạ của hắn tìm được một người đã từng là nô bộc trong Tư Đồ gia, những điều người đó nói đã khiến Quân Thụy kinh ngạc không thôi. Cái gì là thập công tử nhận được vô vàn sủng ái, cái gì là phong quang vô hạn, tất cả đều là giả dối, Tư Đồ Bích từ nhỏ đã bị các ca ca, tỷ tỷ trong nhà khi dễ, chỉ sợ quyết định chạy đến kinh thành của y cũng là vì muốn né tránh đám người đáng ghét kia của Tư Đồ gia mà thôi.

“Cái gì điều tra? Người đã điều tra cái gì?” Tư Đồ Bích có chút nóng nảy, ngay cả kính ngữ lễ nghĩa cũng không màn đến mà cao giọng truy hỏi. Quân Thụy nhìn thấy bộ dạng hốt hoảng của y trong tim liền có thêm vài phần mềm mại, nhẹ giọng nói: “Không có gì, trẫm bất quá chỉ muốn điều tra một vài chuyện về tỷ tỷ Tư Đồ Uyển Tranh của người, không nghĩ đến lại vô tình biết được vài chuyện về tính tình của người. “

Tư Đồ Bích hoàn toàn không hề tin tưởng những lời này, cứ nhìn chăm chăm vào mắt của Quân Thụy, hai người cứ nhìn nhau như thế một lát, cuối cùng Quân Thụy cũng cúi xuống hôn môi y/ Tư Đồ Bích sững sốt, thế nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, nhắm mắt lại yên lặng chịu đựng

“Ái khanh, không cần cố gắng bày ra bộ dạng muốn chết muốn sống như vậy, lúc còn ở trong cung người cũng không ít lần động tình, làm sao vừa xuất cung liền thay đổi thành thế này?” Quân Thụy khê trở mình

đem Tư Đồ Bích giam cầm trong đôi tay mình, cười nói, “Hay là nói, bởi vì nơi này là Tư Đồ gia nên người có chút việc không thể buông xuống được? “

Giang Châu chính là vùng sông nước diễm lệ nổi danh khắp cả vương triều Đại Thích, tao nhân mặc khách mỗi khi đến đây đều muốn viết ra một ít thi từ lưu niệm, vì vậy cho nên dọc theo bờ sông nhỏ chảy ngang thành trấn này, nơi nơi đều có dấu vết thủ bút của không ít văn nhân nổi tiếng. Tần lâu sở quán cạnh bờ sông lúc nào cũng vang lên tiếng oanh oanh yến yến xướng từ đàn khúc, tất cả đều là những thơ từ phong nhã động nhân, vì thế toàn bộ trấn nhỏ Giang Nam này đâu đâu cũng tràn ngập một loại thi tình họa ý lãng đãng trong không khí.

Trong lúc mơ hồ y còn nghe được ngô nông nhuyễn ngữ xướng lên một từ khúc: “Người có thấy, hai vầng nhật nguyệt luân chuyển có kỳ, chưa từng dừng lại. Tuổi xuân như tên, năm tháng như bay, thời son trẻ đảo mắt đã qua, ngẫm cho kỹ, nhân sinh bất quá vì danh lợi, hà tất trầm mê. Xem như thế, khi nên vui vẻ cứ tận tình vui vẻ, thỉnh người tự ngẫm. “

Cái từ khúc này Tư Đồ Bích nhớ rất rõ, tiết hoa đăng trong lễ thượng nguyên ở Nghê Đô y đã từng nghe qua, khi đó Quân Thụy và đệ đệ Quân Tiễn của hắn cũng ở đó. Hôm đó, bầu trời đã đổ xuống một cơn mưa lớn, bên cạnh bọn họ là một đoàn người đông đúc ồn ào, trùng hợp là đêm nay cũng giống như thế, điều khác biệt duy nhất có lẽ chính là hiện tại y và Quân Thụy đang ở trên một con thuyền vô cùng tầm thường, cùng phồn hoa hoan lạc ở bên ngoài hoàn toàn ngăn cách.

Lúc này Quân Thụy đang không ngừng thăm dò trên thân thể Tư Đồ Bích, bàn tay của hắn khô ráo, ấm áp lại có không ít vết chai cứng thể môn trớn khắp nơi, không ngừng chăm lửa. Có lúc đùa giỡn với hai tiểu quả phía trước, khi lại cầm thứ mềm yếu phía dưới của y vuốt ve, động tác ôn nhu không gì sánh được.

“Ái khanh, mấy ngày không gặp, trầm phát giác mình không ngờ lại vô cùng tưởng niệm...” Quân Thụy dừng một chút, rồi lại cười khê nói tiếp, “thân thể này của người...”

Tư Đồ Bích cắn môi không lên tiếng, Quân Thụy cúi đầu hôn lên môi y, nhìn vùng lông mày đang nhíu chặt cùng với nét mặt tràn đầy ẩn nhẫn kia. Thế nhưng cái loại biểu cảm này lại khiến hắn càng nhìn càng cảm thấy vui vẻ, nhin không được lưu luyến gặm cắn đôi môi mỏng manh hồng nhạt kia.

“Ngô...” Tư Đồ Bích bị cắn đau không khỏi muốn tìm cách né tránh. Trong lòng y suốt mấy hôm nay vốn cũng chưa nguôi giận, vì thế ra tay cũng không màn nặng nhẹ, không những dùng sức giãy dụa dưới thân Quân Thụy mà còn muốn dùng chân đá người bên trên xuống, nhưng không ngờ chân vừa nâng lên đã bị Quân Thụy bắt được, khẽ dùng sức lôi kéo liền dễ dàng nhắc bổng y lên đặt vào cái giường nhỏ mà đám nô tài đã cố ý bố trí trong thuyền.

“Ái khanh, người thật giống một tiểu báo hoang cứ không ngừng giương nanh múa vuốt, trầm đã nói không biết bao nhiêu lần, người chỉ cần ngoan ngoãn làm một con chim hoàng yến bên cạnh trầm là được...” Quân Thụy vận cánh tay của Tư Đồ Bích ra sau lưng kèm chặt lại, sau lại ngăn chặn đôi chân không ngừng quấy đạp của y, chậm rãi ấn từng nụ hôn lên tấm lưng trắng nõn kia. Da thịt của Tư Đồ Bích dưới sự chiếu rọi của ánh trăng mơ hồ giống như cũng đang tỏa sáng, xương bả vai nổi lên thật sự giống một đôi cánh hồ điệp yếu ớt mỹ lệ. Hô hấp của Quân Thụy theo ánh nhìn dần trở nên nặng nề, hắn một bên nâng hông của Tư Đồ Bích lên, một bên không ngừng dùng ngón tay ra vào mở rộng, Tư Đồ Bích cũng bởi vì động tác của hắn mà phát ra một tiếng kêu bén nhọn, thế nhưng âm thanh cũng rất nhỏ, chỉ tương tự như tiếng mèo con mà thôi. Quân Thụy nghe được một tiếng như thế cũng cảm thấy hoa tâm nhộn nhạo, không khỏi tăng nhanh động tác trên tay, vuốt ve cũng biến thành xoa nắn, lực đạo càng ngày càng khó khống chế, chỉ qua một chút liền có thể nghe được tiếng rên rỉ nhỏ vụn thoát ra từ kẽ răng của Tư Đồ Bích.

“Bệ... Bệ hạ...” Tư Đồ Bích hé miệng thở dốc, chỉ gọi được một tiếng “Bệ hạ” thì những âm tiết phía sau liền trở nên nhỏ vụn không rõ nghĩa. Khóe miệng Quân Thụy tăng thêm một tầng tiểu ý, động tác trong tay càng thêm chuyên chú, sau đó rút mấy ngón tay đang rong ruổi trong nơi mềm mại ấm nóng kia ra, dùng thứ bảo bối cứng rắn của mình trực tiếp đâm vào.

“A...” Tư Đồ Bích lại thét lên một tiếng, cổ cao ngẩng lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, thân thể cũng có chút run rẩy, rất nhanh sau đó Quân Thụy liền cảm thấy trong tay có thêm một mảnh dính dấp, không

khỏi vui vẻ ôm chặt người dưới thân, vùi mặt vào hõm cổ của y trút xuống những nụ hôn nóng bỏng, sau đó thì thật sâu đắm vào, lại chậm rãi lui ra.

1/ Ngô nông nhuyễn ngữ: Vùng Giang Nam thời chiến quốc thuộc nước Ngô, nữ nhân Giang Nam có giọng nói dịu dàng ngọt ngào nổi tiếng, cụm từ Ngô nông nhuyễn ngữ chỉ giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển của người phụ nữ,

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

36. Chương 36

Phần nộ

Quân Thụy tăng nhanh dưới thân vận động, mỗi một lần xông tới thoát nhìn đều giống như là muốn đem người ở dưới thân làm cho vỡ vụn, nhìn kỹ lại có thể thấy động tác của hắn tuy rằng rất nhanh cũng lại có chút ý tứ cẩn thận gìn giữ, thế nhưng cho dù hắn cẩn thận đến thế nào thì Tư Đồ Bích cũng không tránh khỏi đau đớn. Hơn nữa người đang trong lúc động tình khó tránh khỏi không biết nặng nhẹ, vì vậy đau đớn y phải nhận hoàn toàn chỉ có tang mà không giảm. Dù vậy, nhưng bởi vì nơi đây vốn là nơi phổ xá sầm uất, bên cạnh lúc nào cũng có người qua lại nên Tư Đồ Bích cũng không dám thét to, chỉ có thể cắn răng cố nhịn cơn đau gần bó trên người mình, cộng thêm thật ra động tác trên tay của Quân Thụy cũng mang theo không ít tư vị sung sướng đến cho y. Tư Đồ Bích thật sự cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng lại không có một chút biện pháp nào, y chỉ có thể càng thêm chán ghét thân phận và cơ thể của mình. Y lại bắt đầu dùng phương pháp tự hồi để trốn tránh những đau đớn và hồ thẹn đang không ngừng xâm xé tâm tư, chỉ bất quá càng ngày y càng cảm thấy đau đớn, không chỉ là ở trên thân thể, mà ngay cả trong tâm linh cũng không thể tránh khỏi.

Tư Đồ Bích cắn răng nuốt vào lời cầu xin tha thứ, dục vọng của Đế vương quả thực vô cùng cường liệt, đến lúc này đã khiến y có chút không tự hồi. Y bắt đầu miên man tự hồi một chút việc liên quan đến Tư Đồ gia, mặc dù Quân Thụy thực sự đang bày tỏ thành ý với Tư Đồ gia, thế nhưng trên đời cũng còn một câu nói chính là, công cao chấn chủ. Tư Đồ gia cho dù thực sự có công với xã tắc nhưng cũng không tránh khỏi càn lá có chút quá mức sum xuê, một ngày kia khi Quân Thụy có thể tọa vững giang sơn thì ắt hẳn người đầu tiên cần đem ra khai đao chính là Tư Đồ gia. Cho nên nói cái gì thành ý thật ra cũng không hẳn là việc tốt như thế, bất quá cũng chính là kế hoãn binh mà thôi, đạo lý này y có thể hiểu vì sao phụ thân lại không hiểu đây? Tại sao lại dễ dàng quyết định buông tha Quân Thái như vậy? Quân Thái dù sao cũng chính là do Chân hậu cô cô thân sinh, trong người có một phần huyết thống của Tư Đồ gia, tự nhiên không thể nói trở mặt liền trở mặt, tại sao lại muốn buông tha huynh ấy? Hơn nữa, nếu huynh ấy có huyết thống của Tư Đồ gia thì sẽ càng vì Tư Đồ gia tranh thủ nhiều điểm lợi ích, làm sao có thể bị coi là con chó chết thì nhẹ nhàng buông bỏ như vậy? Việc của Uyển Tranh cũng rất kỳ lạ, đã biết rõ ràng đây là một vùng nước đục, nhẹ thì bị biếm vào lãnh cung, nặng thì chỉ có một con đường chết, như thế mà nàng vẫn không chút chần chờ mà nhảy vào, điều này muốn một kẻ làm đệ đệ như y phải xử lý làm sao đây? Chẳng lẽ nói Tư Đồ Bích y chẳng qua cũng chỉ là một con cờ của Tư Đồ gia mà thôi? làm sao tự xử? Chẳng lẽ nói hẳn Tư Đồ Bích cũng chỉ là Tư Đồ gia một con cờ mà thôi?

Tư Đồ Bích càng nghĩ càng thấy hỗn loạn, đau đớn vì vậy mà tăng thêm không giảm, Đế vương trẻ tuổi vững vàng đỡ lấu hông y, động tác xâm nhập rõ ràng mang theo ý tứ chinh phục nồng đậm. Năm đó, sau khi Tư Đồ Bích vào kinh không bao lâu liền có cơ hội gặp qua Quân Thụy, khi đó hắn đã mang theo cỗ khí phách lãnh đạo quân đội bề ngễ chúng sinh chẳng kém bây giờ, thật sự khiến cho người ta cảm thấy sự tồn tại của hắn vô cùng giống một thiên thần. Khi đó, Tư Đồ Bích vô tình hữu ý luôn muốn tiếp cận y, muốn

hiểu rõ con người của y, thế nhưng người này đối với ai cũng cứ giữ nguyên bộ dạng lãnh đạm xa cách, Tư Đồ Bích còn vì chuyện này mà phiền muộn hết một đoạn thời gian. Nhưng bây giờ rốt cuộc không ngờ cũng có cơ hội tiếp cận hẳn, chỉ là cục diện hiện tại như thế này khiến y chỉ có thể xem thường hẳn, cũng để cho y càng có lý do coi thường bản thân

“Ách...” Tư Đồ Bích cố nhẫn nhịn nhưng lại không cân thận lộ ra một tiếng rên rỉ, Quân Thụy cúi người bắt đầu hôn lên thắt lưng của y, không ngờ động tác này lại càng thêm khiến Tư Đồ Bích cảm thấy thương tâm, phần nộ. Tư thế lần này thật sự khiến cho y cảm thấy khó chịu, khó chịu đến mức hận không thể chết đi. Tư Đồ Bích nhắm mắt lại, gian nan gọi một tiếng “Bệ hạ”, một tiếng “Bệ hạ” này vừa treo lên miệng, y liền cảm thấy một trận đau đớn tột đỉnh nhói lên trong ngực, những suy nghĩ trong đầu cũng trở thành một mảnh hỗn loạn không lần ra được đầu mối, lời nào cũng là tuyệt lộ, chốn nào cũng đều thống khổ, y muốn mở miệng la thật to nhưng làm thế nào cũng chỉ có thể gọi được một tiếng “Bệ hạ” kia, phiền muộn trong lòng mang theo một tia huyết khí cuộn trào dâng lên, y không nén nổi mà phun ra một ngụm máu lớn.

Quân Thụy vốn muốn đưa Tư Đồ Bích đi cùng đến Cảnh Nguyên, mục tiêu chủ yếu của lần vi phục xuất tuần này. Trong khoảng thời gian gần đây, ở Cảnh Nguyên xuất hiện một đám trộm cướp tụ tập lại lập thành sơn trại, công nhiên chặn đường cướp bóc phạm luật triều đình, lại càng ngày càng có xu thế lớn mạnh. Triều đình đã không ít lần phái quan binh đi tiêu diệt, thế nhưng vùng Giang Nam núi cao nước sâu trong chốc lát vốn không thể làm ra hiệu quả nhỏ cỏ tận gốc. Quân Thụy xuất thân quân ngũ vốn đã quen ở chiến trường thỏa thuê chém giết, từ khi đăng cơ đến nay ngày ngày sống trong cảnh cảm y ngọc thực đã sớm ngứa ngáy chán ngán, vì vậy liền tìm một cái cớ vi phục xuất tuần để chạy đến nhìn xem một chuyến.

Chỉ bất quá quyết định này hiện tại hình như không thể thực hiện được, Tư Đồ Bích đột nhiên phát bệnh khiến Quân Thụy càng không muốn để y một mình ở lại Giang Châu. Thế nhưng những ngự y đi theo trăm miệng một lời đều nói y chính là do tâm tư tích tụ lâu ngày, cần phải tĩnh dưỡng, không thích hợp lặn lội đường xa. Điều này khiến Quân Thụy không khỏi có chút khó xử.

Bọn họ bây giờ đang ở trong một con thuyền xuôi dòng về phía Cảnh Nguyên, con thuyền này tuy rằng thoát nhìn không hề thu hút thế nhưng ở bên trong thứ gì cũng có. Đoàn thuyền của họ trước sau tổng cộng năm chiếc, phía trước hai chiếc mở đường, phía sau hai chiếc bảo hộ, thuyền của Tư Đồ Bích cùng Quân Thụy nghiêm nhiên được bao bọc ở giữa. Trên mỗi chiếc thuyền đều mang theo đủ loại vật dụng cần dùng, bởi vậy sau khi ngự y chẩn mạch cho Tư Đồ Bích xong những loại dược liệu quý hiếm cung ứng cho y quả thực không thiếu một loại nào, tuy vậy tình huống của y cũng không hề chuyển tốt lên tí nào, ngay cả ý thức của y cũng không được mấy lúc thanh tỉnh.

“Bệ hạ, nếu vẫn không được chúng ta phải lên bờ thôi... Tình huống của Tư Đồ đại nhân thật sự không mấy lạc quan...” Thái y khom người đứng bên cạnh Quân Thụy nhỏ giọng đề nghị, thái độ của Hoàng thượng đối với Tư Đồ đại nhân gần từ sớm đã thấy được không giống bình thường, vì vậy đương nhiên gần vô cùng hy vọng bệnh tình của Tư Đồ Bích có thể nhanh chóng được khống chế, nếu cứ phải bó buộc trên thuyền như thế này, lỡ một ngày có điều gì sơ xuất, vậy coi như cái đầu của gã liền gặp tai họa rồi.

Một búng máu của Tư Đồ Bích thổ ra cũng không nhiều đến bao nhiêu, bất quá chỉ như vậy cũng đủ khiến cho Quân Thụy vô cùng sợ hãi, hẳn ngồi cạnh đầu giường nhìn người cho dù đang hôn mê cũng vẫn cứ nhũn chặt lông mày kia, bởi do tâm tư tích tụ thành bệnh thể nên hô hấp của Tư Đồ Bích cũng không quá thông thuận, nhìn y nghiêng đầu sang một bên mở miệng cố gắng hít thở trong lòng Quân Thụy cũng vì vậy mà càng thêm khó chịu. Nguyên tưởng rằng y giống như những gì người ngoài đồn đãi, vốn là thập công tử được Tư Đồ gia muôn vàn sủng ái, hơn nữa trước đây Quân Thái đối với y cũng là chiều chuộng đủ đường, quả thực giống như vưu vật đặt trong lòng bàn tay, vì vậy ban đầu Quân Thụy liền nhanh chóng kết luận bệnh tình của Tư Đồ Bích bất quá chỉ là do một hoàn khổ đề tử quen sống an nhàn không chịu được cực khổ mà thôi. Thế nhưng, hóa ra mọi chuyện lại không hề giống vậy.

“Cho thuyền vào bờ đi.” Quân Thụy nhẹ giọng nói, ngón tay bắt tri bắt giác mơn trớn gương mặt của Tư Đồ Bích, trên người y ướt đầm từng trận mồ hôi lạnh khiến lúc Quân Thụy giúp y gỡ phần tóc dính vào sau vành tai cũng không khỏi thở dài.

Lúc Quân Thụy đưa Tư Đồ Bích quay về Tư Đồ gia vừa đúng hừng đông, ngược lại như thế cũng tốt, những kẻ không liên quan ở thời điểm đó đều chỉ có thể ở yên trong phòng không tiện làm ra hành động gì, chỉ có gia chủ Tư Đồ gia cùng với vài đích tử tuổi tác đã có chút ổn trọng ra ngoài đón tiếp. Trương Đình Hải đi

trước dẫn đường nhanh chóng bước vào ra hiệu cho mọi người quỳ xuống, lại còn căn dặn nếu không được cho phép thì ai cũng không thể ngẩng đầu, Tư Đồ Nhữ nghe vậy thì trong lòng liền cảm thấy buồn bực, thế nhưng cũng không dám nghịch lại, chỉ có thể mang theo đám người đón tiếp quỳ phục trên mặt đất. Chốc lát sau liền nghe được một loạt tiếng bước chân gấp gáp tiến đến, một đôi giày màu minh hoàng cứ thế đột ngột xuất hiện trong tầm mắt mọi người, thế nhưng tất cả mọi người vẫn cứ ngoan ngoãn cúi gằm xuống đất, không một ai dám ngẩng đầu lên. Hiện giờ nếu bọn họ có thể nhìn lên liền sẽ phát hiện Quân Thụy đang ôm một người gầy gao trong lòng, thân thể người đó được phủ áo choàng minh hoàng của Hoàng đế, chiếc nón trùm đầu cũng được cố ý kéo rũ xuống che phủ diện mạo người bí ẩn đó. Hoàng đế vô cùng cẩn thận dùng thân thể mình che chắn cho người đó khỏi những giọt mưa phùn đầu xuân đang không ngừng tí tác rơi xuống, một cánh tay vô lực rũ xuống, làn da trắng nõn mịn màng mơ hồ lộ lên một vài vết bầm xanh, đó chính là dấu vết khi Quân Thụy chìm đắm trong tình không biết nặng nhẹ lưu lại. Hóa ra người bí ẩn kia lại chính là Tư Đồ Bích.

“Trương Đình Hải, gọi ngự y tiến đến hầu hạ.” Quân Thụy đạm nhiên mở miệng, một ánh mắt cũng không thêm ném cho một đám người đang quỳ trên mặt đất, thậm chí ngay cả một tiếng “bình thân” cũng không muốn nói.

“Dạ, Bệ hạ.” Trương Đình Hải cúi người lĩnh chỉ, sau khi thấy hoàng thượng ôm đã Tư Đồ Bích vào phòng liền vội vã đóng cửa, sau đó mới quay đầu lại nhìn một đám người vẫn đang quỳ trước cửa kia, không khỏi lắc đầu. Gã hấp tấp chạy đến trước mặt Tư Đồ Nhữ nói: “Tư Đồ lão gia, sắc trời đã không còn sớm nữa, ngài và các vị công tử vẫn nên nhanh chóng trở về thôi.”

“Dạ...” Tư Đồ Nhữ đứng lên, ngẩng đầu liếc nhìn gian phòng đang đóng chặt kia, trên mặt tuy rằng không biểu hiện ra chút tâm tình nào, thế nhưng trong mắt không nén nổi một chút lo lắng mơ hồ. Mấy tên đích tử đang ở đó cũng hiện ra không ít loại biểu tình chăm chú chờ gia chủ phân phó, Tư Đồ Nhữ phất tay một cái không nói thêm gì, mọi người thấy vậy đều tự hiểu, ngay ngắn lui hết ra ngoài.

“Phụ thân, Thập ca...” Tư Đồ Cẩn không chịu đi. Vừa rồi lúc Trương Đình Hải truyền chỉ cậu đã cảm thấy bất mãn, khi Hoàng đế tiến vào cậu liền len lén ngẩng đầu nhìn, người vừa rồi bị Hoàng đế ôm trong lòng không phải Thập ca Tư Đồ Bích của cậu thì còn là ai nữa? Tâm tư Tư Đồ Cẩn không ngừng nảy lên, mỗi khi mình đề cập đến vấn đề liên quan đến Hoàng đế Thập ca liền tỏ ra không mấy vui vẻ, hơn nữa lần gặp gỡ sau khi cung biến vài ngày kia, cậu phát hiện trên người Thập ca có không ít vết thương. Vì vậy Tư Đồ Cẩn vẫn cảm thấy Quân Thụy là một người xấu, hôm nay Thập ca bị hấn ôm về như vậy, khẳng định đã xảy ra chuyện rồi.

“Cẩn nhi, trở về phòng.” Tư Đồ Nhữ nhẹ giọng mắng cậu, thanh âm không lớn nhưng sự uy nghiêm trong đó cũng đủ khiến cho Tư Đồ Cẩn thoái lui, cậu chỉ có thể vừa lo lắng quay đầu nhìn vào gian phòng kia vừa chậm rãi lui ra.

Tư Đồ Cẩn đi tới cửa viện, không quá yên tâm quay đầu lại nhìn phương hướng gian phòng kia thêm một lần nữa, cậu thấy không ít ngự y vội vã chạy đến, sau khi nhận được ý chỉ của Hoàng đế liền bước nhanh vào phòng. Tư Đồ Cẩn cứ thế đứng ngẩn ngơ ở ngoài cửa lớn một hồi, đến khi Tư Đồ Nhữ đến quát cậu vài câu mới chợt bừng tỉnh, sau đó liền chạy vội vào bên trong. Đám thị vệ đang canh gác ngoài cửa phòng cũng giật thót vội vàng rút đao kề lên cổ cậu, Tư Đồ Cẩn vô cùng lo lắng nhưng không thể làm gì khác ngoài đứng yên, cậu vội vàng hô lớn hy vọng Quân Thụy ở bên trong có thể nghe thấy: “Bệ hạ, bệ hạ, thần cũng có học y thuật! Trước đây mỗi lần Thập ca ngã bệnh trong nhà đều là do thần săn sóc, thần tương đối hiểu được tình huống thân thể Thập ca. Bệ hạ, xin người để ta ở lại đây đi!” Nói xong, cậu liền quỳ phịch xuống mặt đất.

Quân Thụy từ trong phòng bước ra, nhíu mày nhìn kỹ Tư Đồ Cẩn, lần trước hắn đã từng gặp thiếu niên này ở chỗ của Tư Đồ Bích trong kinh thành, hắn chỉ nhớ được thiếu niên này vô cùng thân thiết khiến mình không khỏi khó chịu. Bất quá bây giờ nghe được cậu so với người khác thì hiểu rõ tình huống của Tư Đồ Bích hơn một chút, hắn liền cảm thấy người này cũng không quá đáng ghét như vậy, vì thế phất tay bảo thị vệ thả người ra.

“Tạ ơn Bệ hạ!” Tư Đồ Cẩn vội vã dập đầu một cái, sau đó nhanh chóng lao vào trong phòng.

1/ Đích tử: Con trai vợ cả, con trai thuộc dòng chính.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)4 phản hồi

37. Chương 37

Tình cảm sâu đậm

Thái y đang vây quanh trước giường vội vội vàng vàng xử lý những vết thương trên người Tư Đồ Bích, Quân Thụy mặc dù gần đây đã tự giác ôn nhu nhẹ nhàng với Tư Đồ Bích hơn nhiều, thế nhưng dù sao hắn đã có thói quen nhiều năm sinh hoạt trong quân ngũ khí lực bình thường cũng lớn, lúc động tình không tránh khỏi đôi khi có chút thô bạo, hạ thủ không biết nặng nhẹ. Vì thế trên người Tư Đồ Bích vẫn như cũ tồn tại thật nhiều vết xanh tím, tiểu huyết phía dưới thì lại càng vô cùng thê thảm, không những sưng đỏ khó nhìn mơ hồ còn có máu và bạch trọc vẫn đang chảy ra. Các thái y đang giúp Tư Đồ Bích thanh lý cơ thể, vừa thoa thuốc tiêu sưng giảm đau vừa giúp y thay đổi y phục, việc này đối với những người lâu năm hầu hạ trong Hoàng cung vốn là quen tay dễ làm, đang ở bên ngoài thì động tác lại càng thêm nhanh nhẹn thông thạo, rất nhanh đã xử lý xong. Lúc này, Trương Đình Hải mới để Tư Đồ Cẩn tiến lên bắt đầu chẩn trị.

Tư Đồ Cẩn thấy Tư Đồ Bích đang nằm bất tỉnh trên giường, cánh tay lộ ra bên ngoài có không ít vết tích xanh xanh tím tím, nhất thời giận đến xanh mặt, đặc biệt vết thương rách da y vô tình chạm phải khi thuyền sinh lễ bị tập kích càng khiến cả một cánh tay hầu như không có chỗ da thịt nào lành lặn. Tư Đồ Cẩn cắn răng chịu đựng lửa giận đang sắp bốc lên đến đỉnh đầu của mình, nhẹ nhàng nâng bàn tay của Tư Đồ Bích đặt lên gối bắt mạch, sau đó lại cùng nhóm thái y kia thương lượng một hồi, lúc này mới ngồi vào bàn kê một phương thuốc.

Quân Thụy cũng đang ở trong phòng nghiêm mật nhìn một đám người bạn trước bạn sau, kỳ thực hắn đã rất nhiều lần âm thầm nhắc nhở chính mình phải dịu dàng một chút, thế nhưng từ nhỏ đến lớn hắn chỉ đối với một mình Quân Tiển là có thể xem như nhỏ nhẹ dễ tâm, vì vậy kỳ thực hắn không hiểu được phải đối đãi với người khác như thế nào mới gọi là ôn nhu. Huống hồ hắn cũng tự cho rằng mình đã khắc chế không ít, làm sao có thể ngờ được Tư Đồ Bích sẽ đột nhiên thổ huyết như vậy? Hơn nữa trong suốt quá trình, người kia cũng không phải chỉ cảm thấy đau đớn, có rất nhiều lúc sẽ vô cùng vui vẻ, khi đó Quân Thụy rõ ràng cảm thấy được loại thỏa mãn khó nói trên người đối phương, cho nên việc Tư Đồ Bích đột nhiên thổ huyết căn bản không thể trách ở trên đầu hắn được đi?

Trong lúc Quân Thụy còn đang trái lo phải nghĩ thì Tư Đồ Cẩn đã đích thân sắc thuốc mang lên đến, cậu cẩn thận quỳ gối trước giường Tư Đồ Bích, kiên quyết không muốn người khác giúp đỡ mà tự mình hầu hạ Tư Đồ Bích uống thuốc.

“Thập ca, dậy thôi thập ca, mau uống thuốc nào. Ở đây còn có mứt quả huynh thích nhất nữa, uống hết thuốc đệ liền cho huynh ăn.” Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng nói với Tư Đồ Bích, nhìn thấy nhãn cầu người trên giường có chút động đậy liền vội vã thổi một thìa thuốc, cẩn thận đưa đến bên miệng y. giúp y chậm rãi uống vào.

“Có đắng hay không? Đệ đã đặc biệt cho thêm cam thảo vào, không đắng chứ?” Giọng nói của Tư Đồ Cẩn vô cùng ôn nhu, có chút giống như đang dỗ dành tiểu hài tử, khinh ngôn tế ngữ khiến Quân Thụy còn đang suy nghĩ vẫn vơ cũng không khỏi nhìn qua hướng này một chốc.

Tình thần của Tư Đồ Bích kỳ thực không quá tỉnh táo, y tựa hồ cũng không rõ ràng người trước mặt là ai thế nhưng lại rất nghe lời ngoan ngoãn để Tư Đồ Cẩn rót thuốc, hoàn toàn không giống lúc còn ở Hoàng cung, mỗi lúc phát bệnh liền giống như một con mèo nhỏ xù lông giẫy dụa lung tung, phải có vài thái giám

hợp sức mới có thể chế trụ y. Vì vậy trạng thái nhu thuận như bây giờ thật sự là khó có được, ngay cả Quân Thụy cũng không nhịn được muốn tiến tới nhìn rõ một chút.

Tư Đồ Cẩn rất kiên nhẫn thổi nguội từng thìa thuốc rồi mới dứt cho Tư Đồ Bích, thỉnh thoảng lại còn dùng khăn tay lau bớt phần thuốc trào ra ở khóe miệng của y, động tác mềm nhẹ giống như đang vuốt ve món bảo bối vô cùng trân quý nào đó. Từ góc độ của Quân Thụy nhìn đến vừa lúc chỉ có thể thấy tấm lưng của Tư Đồ Cẩn, ngay cả góc mặt của Tư Đồ Bích cũng không thấy được một chút, điều này khiến Quân Thụy cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn mơ hồ thấy được tâm tình của mình đã dần dần bị Tư Đồ Bích chiếm giữ, thế nhưng loại tâm tình này chính xác là gì thì hắn lại không rõ ràng lắm

“Thập ca, Thập ca, đừng ngủ mà, nào, chỉ còn có một chút thuốc, uống xong hãy ngủ tiếp được không?” Thanh âm của Tư Đồ Cẩn đột nhiên có chút gấp gáp, Quân Thụy cảm thấy nóng nảy liền bước đến nhìn cho rõ, các thái y thấy hắn bước đến gần thì đều quỳ xuống, duy có Tư Đồ Cẩn đang chuyên chú bên cạnh Tư Đồ Bích thì không hề có chút cử động nào

“Làm sao vậy?” Quân Thụy đứng ở phía sau nhẹ giọng hỏi. Tư Đồ Cẩn quay đầu lại nhìn thấy hắn liền cuống quýt muốn hành lễ nhưng rất nhanh đã bị hắn ra hiệu bảo ngồi im. Hắn nhìn Tư Đồ Bích ở trên giường đang nhắm mắt nằm nghiêng ở trên giường, cũng không biết là hôn mê hay là đang ngủ.

“Chuyện này là sao?” Quân Thụy nhíu mày hỏi, tình trạng của Tư Đồ Bích như thế này khiến trong lòng Quân Thụy cảm thấy vô cùng phiền muộn, trong mắt hắn Tư Đồ Bích không hề thích hợp với biểu hiện này, cứ như vậy càng khiến hắn muốn kéo người kia lên, áp chế y, ra lệnh cho y không được lại bệnh đến khiến người lo lắng như thế nữa.

“Thân thể của Thập ca không chống đỡ được, chỉ là ngất đi thôi.” Tư Đồ Cẩn thấp giọng nói, nhìn chén thuốc trong tay chỉ mới uống được một chút trong ngực liền tràn đầy đau đớn, nhìn tên đầu sỏ gây chuyện đang đứng ở trước mặt Tư Đồ Cẩn chỉ hận không thể tiến lên bóp chết y. Bất quá loại suy nghĩ này căn bản không có biện pháp thực hiện, vì vậy nổi căm hận chỉ có thể giấu kín trong lòng, lặng lẽ thóa mạ, lặng lẽ nguyên rủa.

“Thuốc vẫn chưa uống hết?” Quân Thụy trầm giọng hỏi, nhìn thái y đang quỳ bên cạnh liền tùy tiện đá vào một người, tên thái y kia liền lập tức hiểu ý bò qua đón lấy chén thuốc trong tay Tư Đồ Bích rồi giơ tay lên muốn mở khớp hàm của Tư Đồ Bích. Tư Đồ Cẩn thấy vậy liền thoát cái nóng này, dùng sức đẩy tay tên thái y kia ra khỏi người Tư Đồ Bích, lớn giọng gặng hỏi: “Người muốn làm gì?”

“Tư Đồ công tử, trước mặt bệ hạ không được càn rỡ!” Trương Đình Hải ở một bên nhắc nhở cậu, thế nhưng Tư Đồ Cẩn không hề để ý chút nào, Quân Thụy vốn đã xoay người đi không muốn nhìn cảnh Tư Đồ Bích bị người mạnh mẽ rút thuốc, thế nhưng hành động của Tư Đồ Cẩn lại kinh động đến hắn. Hắn xoay người nhìn thẳng vào Tư Đồ Cẩn, thấp giọng mắng: “Trẫm muốn bọn họ rút thuốc cho ca ca ngươi, người ngăn cản làm gì?”

“Thỉnh bệ hạ không nên đối xử với Thập ca thô lỗ như vậy!” Đôi mắt của Tư Đồ Cẩn đỏ bừng gần như muốn phun lửa trừng trừng nhìn Quân Thụy, nước mắt đọng đầy trong khóe mắt gần như sắp chảy ra liền bị cậu hít sâu một hơi đè nén lại, cậu lặp lại câu nói một lần nữa, hơi dừng một chút rồi tiếp tục nói thêm, “Thập ca không phải một món đồ, huynh ấy sẽ cảm thấy đau, thấy khó chịu. Thân thể của huynh ấy vốn không tốt lắm, lại thường bị bệnh vặt quần thân, huynh ấy đau đớn như vậy cũng đủ rồi. Huynh ấy đã chịu khổ nhiều như thế tại sao bệ hạ không thể khoan dung với huynh ấy một chút? Thập ca là loại người uống thuốc sẽ sợ đắng, châm cứu sẽ sợ đau, bệ hạ làm sao có thể đối đãi với huynh ấy như vậy!”

Quân Thụy không còn lời nào để đáp lại, nhìn Tư Đồ Bích đang vô tri vô giác nằm đó, lại nhìn Tư Đồ Cẩn đang lệ nóng doanh tròng, trong lòng bất chợt cảm thấy đau xót. Quân Thụy liếc mắt nhìn cánh tay gầy guộc đang buông lỏng xuống bên giường của Tư Đồ Bích, cả cánh tay của y đều tràn đầy dấu vết xanh tím, miệng vết thương rách da diện tích có chút lớn, trước đây hắn không chú ý tới, hiện tại nhìn thấy chỉ cảm thấy trong ngực vô cùng khó chịu, cũng không biết y là từ đâu lại bị thương như vậy. Hắn bất quá chỉ để y xuất cung về nhà một chuyến, cư nhiên lại phải nhận lấy không ít vết thương lên người, thực sự không biết phải nói với y thế nào mới tốt nữa.

“...” Tư Đồ Bích đột nhiên rên rỉ một tiếng dường như là bị bóng đè, đầu xoay hẳn qua một bên có vẻ muốn đẩy một thứ gì đó ra khỏi người mình. Tư Đồ Cẩn vội vàng buông chén thuốc quỳ xuống trước giường lau

mồ hôi cho y, thấy Tư Đồ Bích vẫn không ngủ được an ổn cậu liền một bên nhẹ nhàng vuốt tóc y, một bên nhẹ giọng ngâm nga an ủi. Cứ như vậy trải qua một hồi, Tư Đồ Bích cuối cùng cũng chịu an tĩnh lại, thế nhưng trong miệng vẫn giống như đang nói điều gì đó, thanh âm rất thấp khiến những người bên cạnh hoàn toàn không nghe được y đang nói gì, thế nhưng Quân Thụy lại nhìn ra hình như y cứ một mực gọi tên một người. Quân Thụy càng nghĩ càng thấy khẩn trương, lần trước khi Tư Đồ Bích sinh bệnh mê sảng cũng là bộ dạng này, cứ ngoan cố lặp đi lặp lại cái gì đó nhưng lại hoàn toàn không có ý thức. Chỉ là hiện tại Quân Thụy đột nhiên lại thấy căng thẳng, bởi vì hắn hình như nghe được Tư Đồ Bích gọi cái gì đó ca, y luôn một mực gọi Quân Thái là Thái ca vô cùng thân thiết, lẽ nào ngay cả khi bệnh đến mức mất đi thần trí, người y vẫn tâm niệm niệm trong lòng chính là Quân Thái sao?

“Thập ca không sao, đừng nghĩ nữa, cứ ngủ đi.” Tư Đồ Cẩm nhẹ giọng an ủi Tư Đồ Bích, động tác này vừa vận đẩy Quân Thụy sang một bên khiến hắn không thể nghe được, cũng không nhìn thấy Tư Đồ Bích rốt cuộc đang nói gì. Trong lòng hắn gấp gáp liền thẳng tay đẩy Tư Đồ Cẩm ra, ngồi xuống trước giường chăm chú nhìn khuôn miệng của Tư Đồ Bích đến không chớp mắt, dù vậy hắn vẫn không cách nào nghe rõ được người kia đang gọi cái gì ca, trong mắt hắn tràn đầy phần nộ đến mức muốn dựng người từ trên giường dậy, uy hiếp y nói cho rõ cái rằng câu mơ hồ kia.

Tư Đồ Cẩm bị Quân Thụy đẩy mạnh cơ hồ lăn cả một vòng, vừa đứng vững liền vội vàng chạy đến theo bản năng muốn bảo vệ Tư Đồ Bích, thế nhưng cậu đâu phải là đối thủ của Quân Thụy, hơn nữa địa vị giữa hai người cũng vốn chẳng tương đồng, những người bên cạnh làm sao có thể để cậu tiếp cận hắn dễ dàng như thế. Bọn thị vệ vừa kéo Tư Đồ Cẩm vừa nhỏ tiếng hỏi xin chỉ thị của Quân Thụy, hắn bây giờ đang dồn hết tâm trí muốn nghe cho rõ câu nói của Tư Đồ Bích nên cũng không có tâm tư dây dưa với người khác, vì vậy liền phát tay một cái đuổi tất cả mọi người ra ngoài. Chỉ bất quá hắn lại quên mất Tư Đồ Cẩm đang còn đứng bên cạnh, cứ như vậy để cậu bị hai thị vệ kèm chế bịt miệng đứng ở một bên.

“Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích, người nói cho trầm, người đang gọi ai?” Quân Thụy cúi người, hai tay giam đầu Tư Đồ Bích vào giữa, ánh mắt nhìn thẳng vào môi của y, đầu cúi thấp cẩn thận nghe ngóng, nhìn qua giống như gương mặt của hai người đang kề cùng một chỗ. Tư Đồ Bích tựa hồ vì Quân Thụy đột nhiên đến gần mà có vẻ có chút bất an, vùng vẫy uốn éo, trong miệng không ngừng rì rầm cái gì đó, Quân Thụy cố gắng kề sát tai vào cũng chỉ nghe được vài từ ‘không thể chịu được’, ‘xin đừng’ linh tinh, hình như là đang cầu xin gì đó. Tư Đồ Bích lúc thanh tỉnh rất thận trọng cũng ắt cao ngạo, luôn luôn bày ra bộ dạng từ trên nhìn xuống, vì vậy bộ dạng cầu xin mơ hồ đáng thương của y lúc này thật sự khó có cơ hội nhìn thấy được.

“Tư Đồ Bích, người không muốn cái gì? Ai ép người làm gì, người nói cho trầm, trầm làm chủ cho người.” Quân Thụy rất kiên nhẫn dán sát vào gương mặt của Tư Đồ Bích, dùng thanh âm ôn nhu nhất có thể nhỏ nhẹ dẫn đường. Tư Đồ Bích vẫn rất bất an lắc đầu, vùng vẫy muốn thoát khỏi Quân Thụy, thế nhưng khí lực trên tay không đủ, căn bản không có biện pháp nào. Nét mặt của y thoát nhìn rất nóng nảy, rất tuyệt vọng, rất khó chịu, như là một con thú nhỏ đang bị cầm tù trong ***g sắt, Quân Thụy cố gắng nhìn kỹ lại ngoài ý muốn phát hiện được tiếng rên rỉ và thở dốc của y ngày càng gấp rút, thanh âm cũng càng lúc càng lớn, tiếng hô hấp và chuỗi rì rầm tối nghĩa cũng dần dần rõ ràng. Cái thanh âm nức nở mang theo nước mắt, khàn khàn lặp lại không ngừng tiến vào lỗ tai hắn, khiến hắn đột ngột trở nên ngẩn ngơ ngay tại chỗ.

Quân Thụy nghe được Tư Đồ Bích trần trọc khóc cầu: “Thụy ca, Thụy ca, xin huynh đừng đối với đệ như vậy... Thụy ca, van cầu huynh... đệ chịu không nổi... Thụy ca... van cầu huynh...”

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

38. Chương 38

Dao động

Quân Thụy nhớ đến rất nhiều năm trước đây, khi đó Tư Đồ Bích mới vừa nhập kinh thường xuyên đi theo bên cạnh Quân Thái, y không thích nói chuyện, lúc cười cũng chỉ là hơi cong cong khóe miệng, hoàn toàn là một dạng cao ngạo dè dặt. Khi đó có một lần Quân Thái đã dẫn Tư Đồ Bích đi gặp Quân Thụy, lúc đó Tư Đồ Bích đã gọi hắn là “Thụy ca”, kỳ thực bởi vì y có quan hệ thân thích với Chân hậu, gọi một tiếng “Thụy ca” cũng không có gì đáng trách, huống hồ khi đó y cũng mới vào kinh có nhiều quý củ vẫn không hiểu rõ, hơn nữa y lại được Quân Thái bảo bọc thể nên không nghĩ đến việc phải dùng tôn xưng gọi Quân Thụy một tiếng Vương gia. Trùng hợp Quân Thụy khi đó cũng có chút tuổi trẻ khí thịnh, cách gọi “Thụy ca” đó khiến hắn cảm thấy đặc biệt khó chịu, vì vậy thái độ đối với y cũng là vô cùng lãnh đạm, chỉ hừ mũi một tiếng xem như đã trả lời xong, từ đó về sau hắn chỉ nghe Tư Đồ Bích dùng tôn hiệu Vương gia rồi Bệ hạ để gọi hắn chứ chưa từng nghe được tiếng “Thụy ca” kia thêm lần nào nữa. Đã trôi qua nhiều năm như vậy, Quân Thụy cơ hồ đã quên mất việc này, thậm chí nghĩ rằng từ trước đến giờ Tư Đồ Bích vẫn chỉ xưng hô với mình bằng tôn hiệu mà thôi. Lần này nghe được tiếng “Thụy ca” này trong miệng y khiến Quân Thụy cảm thấy trong tim mình đột nhiên nhiều thêm một vết thương, có cái gì đó chậm rãi đổ sụp, làm lộ ra tình tự mềm mại ẩn sâu bên trong.

Quân Thụy không lên tiếng nữa mà chỉ chuyên chú ngắm nhìn Tư Đồ Bích. Hoàng đế vẫn chưa mở miệng, những người bên cạnh liền không dám nói gì, cả gian phòng trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ duy có ngôn ngữ hỗn loạn không ai có thể nghe rõ của Tư Đồ Bích không ngừng vang lên, qua một chốc ngôn ngữ đó cũng chỉ còn lại tiếng nức nở nghẹn ngào. Tư Đồ Cẩm vẫn đứng ở gần đó, cậu giống như đã hóa đá mà nhìn chăm chăm Tư Đồ Bích đang ở trên giường kia, đau thương trong lòng dần không thể nén nổi mà té quỵ trên mặt đất, nước mắt cũng theo đó từng giọt chảy xuống.

Trong đầu Quân Thụy hiện tại hoàn toàn trống rỗng, hắn đứng dậy bước thẳng ra khỏi phòng, Trương Đình Hải thấy thế cũng không dám lên tiếng, phát tay ra hiệu cho thị vệ thả Tư Đồ Cẩm rồi gọi đám thái y đang còn chờ bên ngoài tiến vào hầu hạ, sau đó mới nhẹ nhàng đóng cửa lui ra ngoài. Gã nhìn thấy Quân Thụy vẫn đứng trong sân ngẩn đầu chuyên chú ngắm nhìn vầng trăng tròn vành vạnh đang treo giữa bầu trời liên tưởng Hoàng đế đây là đang có tâm sự chỉ muốn ở một mình, vội vã lén lút phân phó những nô tài hầu hạ trong viện lui hết ra ngoài, chỉ chừa lại một số thị vệ canh gác ở phụ cận.

“Trương Đình Hải.” Quân Thụy chậm rãi mở miệng, Trương Đình Hải nhanh chóng bước đến cúi đầu hầu hạ bên cạnh. Quân Thụy nhìn gã một lát rồi lại thở dài, lắc đầu nói, “Không có gì, người lui đi.”

“Bệ hạ đang phiền lòng vì chuyện của Tư Đồ đại nhân sao?” Trương Đình Hải cẩn thận hỏi dò, Quân Thụy vẫn không hé răng mà chỉ dùng khóe mắt liếc nhìn gã, Trương Đình Hải vội vã cúi đầu.

“Bệ hạ, nô tài cho rằng những lời con người ta thốt ra lúc hôn mê mới là những lời thật lòng nhất. Tâm tư của đại nhân vốn đa đoan khó đoán, vì vậy họa may chỉ có lúc y không được thanh tỉnh...”

“Lúc không thanh tỉnh thì làm sao?” Quân Thụy có chút thất lạc nhìn ánh trăng trên bầu trời, Trương Đình Hải nhìn thấy bộ dạng này của hắn thì cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ liên tục cầu xin tha tội. Quân Thụy dè dặt thanh âm nói ra một câu, tưởng chừng như đang lẩm bẩm thì đúng hơn: “Tốt như vậy sao...”

Nguyên bản hắn đối với Tư Đồ Bích vốn có nhiều tâm tư lợi dụng hơn một chút, trong mắt hắn y chỉ là một viên cờ thích hợp để lợi dụng, thế nhưng bây giờ mọi việc lại chuyển biến sang hướng mà hắn vô pháp dự liệu, còn hắn lại...

Cho dù thật sự nói Tư Đồ Bích có cảm tình với hắn, thế nhưng hắn chính là một Đế vương, làm sao dám bỏ ra chân tình để đắm lại? Quân Thụy cảm thấy mình ngoại trừ có thể trở thành ca ca tốt của Quân Tiến thì sẽ không phát sinh thứ tình cảm với bất cứ ai nữa, thế nhưng Tư Đồ Bích lại cứ nhiều lần vượt qua giới hạn của hắn, khiêu chiến uy nghiêm của hắn. Nếu mọi việc cứ tiếp tục diễn ra như vậy sẽ vô cùng không tốt.

Quân Thụy cứ đứng bên ngoài như vậy thật lâu, thẳng đến khi hắn cảm thấy trên người có chút lạnh lẽo mới về phòng, gian phòng Tư Đồ Bích đang nằm hắn không muốn bước vào, vì vậy liền đến phòng nghỉ nhỏ bên cạnh ngã lưng. Đối với một Đế vương mà nói, không có bất kỳ người nào có đủ can đảm chính mình ngủ ở phòng chính lại để Hoàng đế ngủ trong phòng nhỏ, thế nhưng Tư Đồ Bích có thể, còn Quân Thụy cũng chưa từng có ý trách cứ tội này của y. Tâm trạng của Quân Thụy sau khi nhận ra việc này lại càng ảo não không thôi — Tư Đồ Bích đã phá quá nhiều quý củ, tiếp tục như vậy...

“Xoảng”, Quân Thụy ném chén trà trong tay xuống đất, hắn cũng không phải đang tức giận mà chỉ là suy nghĩ đến phiền lòng, đám thái giám đang hầu hạ bên cạnh đều quỳ rạp cả xuống, phủ phục bò đến bên chân hắn thu dọn những mảnh vỡ kia. Quân Thụy tiện chân đá một cước vào tên tiểu thái giám rồi nhàn nhạt hỏi: “Trẫm hỏi người, người có sợ trẫm không?”

Tên tiểu thái giám kia run rẩy, vội vã dập đầu nói: “Bệ hạ thứ tội, bệ hạ thứ tội...”

Trương Đình Hải cũng có chút sững sốt chỉ đứng ở bên cạnh không dám nói lời nào, Quân Thụy lại đá tên thái giám đang quỳ trên mặt đất thêm một cước rồi thở dài: “Trẫm thực sự đáng sợ như vậy sao?”

“Bệ hạ tự có thiên uy,... đám nô tài hiển nhiên trong lòng run sợ.” Trương Đình Hải liền vội vàng đỡ lời.

“Một đám các người nếu không phải sợ trẫm thì chính là nhìn chằm chằm vào trẫm, chỉ một chút chuyện nhỏ liền có đại thần mang tổ huấn ra muốn chết muốn sống nhiều lời chống đối, thật là phiền mà.” Quân Thụy lắc đầu cười nói, “Thế nhưng Tư Đồ Bích lại khác, y hoàn toàn chưa từng bận tâm đến thân phận của trẫm. Người như vậy sau khi trẫm xưng đế đã cho rằng sẽ không thể gặp nữa, không ngờ cứ nhiên y lại...”

Đích xác, Tư Đồ Bích chưa từng lưu ý đến thân phận Đế vương của Quân Thụy, lúc cúi đầu xưng thần cũng luôn tỏ ra không thêm để ý, chỉ có mỗi khi trong lòng có việc tính toán mới có thể biểu hiện ra bộ dạng một mực cung kính, người này thực sự khiến Quân Thụy cảm thấy rất đặc biệt. Đối với người đang đứng trên đỉnh cao tịch mịch mà nói, thật sự vô cùng khó gặp.

Nếu đã vậy thì có chuyện gì quan trọng nữa đâu? Cái gì quân thần, cái gì hoàng quyền, cái gì là đế vương sách lược, cái gì là đấu tranh chính trị, kỳ thực làm sao sánh bằng một người có thể khiến mình để tâm, một người quan trọng trong lòng mình. Quân Thụy đã không nhớ được bắt đầu từ lúc nào đã chú ý Tư Đồ Bích, có thể từ một tiếng “Thụy ca” đầu tiên kia thì đã bắt đầu rồi, khi đó hắn chỉ hừ mũi một tiếng mà không trả lời, khi xoay người đi liền có thể thấy được rõ ràng biểu tình mất mát nhàn nhạt trên mặt y. Đã nhiều năm như vậy, để nắm chặt quyền lợi trong tay Quân Thụy ngày càng trở nên lãnh khốc, hắn đã sớm quên mất tình cảm rốt cuộc là cái gì, chỉ là mỗi lần hắn từ tiền tuyến quay về kinh thành báo cáo thì sẽ luôn có một thân ảnh lúc ẩn lúc hiện ở phía đằng xa dõi theo hắn, đôi khi hắn quay đầu lại tìm thì đã không thấy bóng dáng.

Tư Đồ Bích giống như chim sợ cành cong lúc nào cũng giấu mình thật kỹ, nếu một ngày có nguy hiểm gì xảy ra liền lập tức chạy trốn không bao giờ bộc lộ ra tình cảm chân thật của mình nữa. Điều này cũng giống như những việc mà hắn nghe được về y lúc còn ở Tư Đồ gia, y từ nhỏ đã không bao giờ rơi nước mắt trước mặt những hài tử khi dễ mình, chỉ len lén nức nở ở một góc khuất trong từ đường, y cũng chưa bao giờ biểu hiện một mặt mềm yếu trước mặt mẫu thân, lúc nào cũng tỏ ra kiên cường từ sớm liền tự nguyện dán thân vào vũng nước đục trong kinh thành. Người này, mặt ngoài thoạt nhìn kiệt ngạo bất tuân, thế nhưng nội tâm kỳ thực đã sớm chịu đựng trăm nghìn vết thương. Cũng vì vậy, Quân Thái đối với y tốt hơn một chút y liền nhớ kỹ trong lòng, liền nguyện ý bỏ mặc bản thân mà hồi báo gĩa.

“Quân Thái...” Quân Thụy chậm rãi nhìn bàn tay của mình, nhẹ nhàng gọi cái tên này rồi lại bất đắc dĩ thở dài.

Ngày hôm sau, lúc Quân Thụy vừa mới rời giường liền hỏi đến bệnh tình của Tư Đồ Bích, Trương Đình Hải đơn giản thuật lại tình huống hôm qua đã thấy, sau đó lại nói: “Sáng sớm hôm nay đã khá hơn nhiều, Thập lục công tử của Tư Đồ gia đang hầu hạ đại nhân ăn cháo bên đó.”

“Thật không?” Quân Thụy như có điều suy nghĩ nói, “Cái tên Thập Lục công tử này y thuật cũng không tệ lắm.”

“Hồi Bệ hạ, đúng vậy, vị Thập Lục công tử này thiên tư thông tuệ, sáu tuổi liền bắt đầu học y ở chỗ Giang Châu y thánh, đến bây giờ cũng là một đại phu có danh tiếng ở Giang Châu rồi.”

“Tư Đồ gia quả nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp.” Quân Thụy cười cười, “Chúng ta đi qua nhìn một chút.”

“Dạ, Bệ hạ.” Trương Đình Hải khom người nói, “Bệ hạ sau khi dùng xong điểm tâm rồi sẽ lập tức qua đó sao?”

“Không cần, người không phải nói Tư Đồ Bích đang ăn cháo bên kia sao, ta qua xem một chút xem là loại cháo gì.” Quân Thụy cảm thấy tâm tình rất tốt liền muốn qua đó cùng Tư Đồ Bích ăn cháo.

“Bệ hạ, cái này...” Trương Đình Hải có chút khó xử, vị Thập Lục công tử này cũng là một người tự cao tự đại, ở trước mặt Đế vương không hề có chút sợ hãi. Khi nấu cháo cho Tư Đồ Bích cũng chỉ nấu đủ một người ăn, dám hạ nhân khen mấy câu người ta đều lạnh mặt không thèm để ý, Bệ hạ qua đó bây giờ không phải là tự tìm mất mặt sao? Thế nhưng cho dù cho Trương Đình Hải thêm mười cái gan gà cũng không dám nói thẳng ra như thế.

Lúc Quân Thụy đi vào chủ thất thì thấy Tư Đồ Bích đang uống cháo, nhìn sắc diện của y quả thực đã tốt hơn hôm qua rất nhiều, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn tốt lắm thế nhưng tinh thần đã thoải mái hơn rất nhiều. Hiện tại y đang nghiêng người dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng khuấy chén cháo đặt trên cái bàn nhỏ trước mặt. Tư Đồ Cẩm thì đang ngồi bên giường chăm chú nhìn y, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu gì đó. Quân Thụy thấy vậy liền không mở miệng, lén lút đi đến.

“Thập ca, để đệ dứt cho huynh, thân thể của huynh hiện giờ vẫn chưa khỏe hẳn, phỏng chừng là không đủ khí lực đi?” Tư Đồ Cẩm nhỏ giọng thở thở bên tai Tư Đồ Bích, dường như muốn dùng cách quấy nhiễu này để thuyết phục y.

“Không có việc gì, ta tự làm được, cũng không phải nằm yên không cử động được mà.” Tư Đồ Bích yếu ớt nói. Trong thanh âm lộ ra suy yếu nhàn nhạt, bất quá trong ý tứ lại dẫn theo chút tiểu ý rõ ràng.

“Đây là ta cháo thuốc đệ đặc biệt nấu cho huynh, huynh ăn nhanh một chút đi, tiếp tục khuấy sẽ nguội mất.” Tư Đồ Cẩm có chút nóng nảy muốn tự mình đoạt lấy cái thìa nhưng lại thật sự không dám ra tay, chỉ có thể lo lắng sưng, “Huynh trước giờ vẫn cứ như thế, không chịu ăn uống gì hết thì thân thể làm sao chịu được? Phục dụng ‘Túy sinh mộng tử’ vốn đã khiến cơ thể chịu không ít tổn hại, nếu huynh còn không chịu điều dưỡng thật tốt...”

“Cẩn nhi, không nên nói vậy.” Tư Đồ Bích nhìn thẳng vào Tư Đồ Cẩm, nét mặt lạnh đi vài phần chậm rãi lắc đầu. Tư Đồ Cẩm lập tức im bặt, chỉ đành khe khẽ thở dài.

“Túy sinh mộng tử là cái gì?” Quân Thụy mạnh mẽ bước ra, từ trên cao nhìn xuống hai người đang ngồi trên giường. Biểu tình của Tư Đồ Cẩm có chút kinh hoảng, Quân Thụy xách cậu đi mấy bước ép người vào vách tường gần hời, “Tư Đồ Cẩm, người đã dùng thuốc gì? Muốn mưu hại công thần đắc lực của trẫm?”

“Bệ hạ.” Tư Đồ Bích ngồi dậy cố ngăn hành động của Quân Thụy, cố sức một hồi mới thành công kéo được Tư Đồ Cẩm về bên cạnh mình, sau đó ngẩng đầu nhìn lên nhưng vẫn khéo léo né tránh ánh mắt của Quân Thụy, nhẹ nhàng nói, “Đệ đệ của vi thần là đang nói về phương thuốc cứu mạng tối qua. Đó là phương thuốc vô cùng hung mãnh, có tác dụng nhanh nhưng cũng tổn hại thân thể không ít, vì vậy đệ đệ của vi thần mới lo lắng...”

“Người không muốn nói lời thật sao? Tư Đồ Bích, người còn gạt trẫm chuyện gì?” Quân Thụy nhìn thẳng vào y, đối với việc Tư Đồ Bích cả nửa câu sự thật cũng không muốn thổ lộ với hắn cảm thấy vô cùng phiền não, mạnh mẽ dùng tay chế trụ cằm đối phương bắt hắn ngẩng đầu nhìn mình. Tư Đồ Bích dù sao cũng là bệnh nặng chưa khỏi, bị người cưỡng bách ngẩng đầu như thế liền đầu vầng mắt hoa, vì vậy nét mặt không khỏi biểu lộ một ít mê mang khó chịu. Quân Thụy nhìn y nhưu vậy thì không khỏi thở dài buông lỏng tay, cẩn thận đỡ người yên ổn nằm xuống giường xong rồi liền không khỏi tự mình cảm khái: Cái người tên Tư Đồ Bích này, xem ra đã khiến hắn bó tay nhân nhượng đến không còn biện pháp nữa rồi...

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

39. Chương 39

Bức bách

Quân Thụy ở lại trong phòng Tư Đồ Bích thêm một chốc liền rời đi, Tư Đồ Bích vẫn trước sau không cho hấn được sắc mặt tốt khiến tự hấn cũng hiểu được mình có điểm tự tìm mất mặt. Huống hồ lần này hấn cải trang vi hành cũng không phải để du sơn ngoạn thủy, còn rất nhiều chuyện đang chờ hấn trở về xử lý, nguyên nhân hấn chọn trạm dừng chân đầu tiên ở Giang Châu một phần là bởi muốn nhìn gia hương của Tư Đồ Bích, một phần cũng muốn biểu lộ sự kính trọng của Đế vương với Tư Đồ gia, để Tư Đồ gia có thể nhận rõ chiều gió, tình nguyện để mình sử dụng.

Giang Châu là vùng thủy đạo chằng chịt, nhiều đê đập đã được xây dựng từ rất lâu trước đây vì vậy hằng năm đều phải bỏ tiền tu sửa, thế nhưng công trình năm nào cũng phải thực hiện như vậy khẳng định bên trong cũng có không ít mờ ám. Vì vậy Quân Thụy thừa dịp đi ngang liền âm thầm điều tra tìm hiểu một phen, ngoài ý muốn lại tóm được một nhóm lớn quan viên ăn hối lộ làm trái luật, liền thừa cơ hội đó thực hiện siết chặt kỷ cương đối với quan lại địa phương

Sau khi Quân Thụy rời đi không bao lâu, Tư Đồ Bích vốn chưa khỏe hấn cũng cảm thấy buồn ngủ, Tư Đồ Cẩm hầu hạ y nằm xuống nghỉ ngơi xong cũng tự mình lui ra ngoài. Chờ đến khi tiếng bước chân dần dần đi xa, cửa sổ trong phòng đột nhiên truyền đến từng đợt âm thanh, chốc lát sau liền có một bóng người lách qua cửa sổ chui vào.

“Tư Đồ.” Thanh âm của bóng người vừa xuất hiện trầm thấp thận trọng, mang theo một tia khàn khàn nhợt nhạt, tựa hồ là do đường xa mệt mỏi tạo thành

“Hạ Ly!” Tư Đồ Bích chống người ngồi dậy, y nhìn đối phương một chút liền vội vàng hỏi, “Bên phía Thái ca sao rồi?”

“Tình huống bên phía điện hạ phi thường không ổn, những quan viên trong kinh có liên hệ với điện hạ toàn bộ đều bị cách chức tạm thời, trong triều hầu như không còn người đứng về phía chúng ta nữa.” Hạ Ly nôn nóng xoa xoa mồ hôi trên trán, gã ngày đêm không ngừng đuổi đến đây, ngay cả một giấc ngủ yên ổn cũng chưa từng có, cả người đều là bụi bặm và vết mồ hôi, thế nhưng gã căn bản cũng không thèm để ý đến.

“Hoàng đế sợ rằng đã phát hiện, sau khi ta rời khỏi kinh thành cũng liền vì phục xuất tuần, phỏng chừng bước tiếp theo sẽ là hành động lớn...” Tư Đồ Bích nhíu mi suy nghĩ trong chốc lát, chợt giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, kéo ống tay áo của Hạ Ly vội vàng nói, “Trong cung có truyền ra tin tức gì không? Hoàng đế tại sao lại xuất cung?!”

“Theo báo cáo của cơ sở ngầm trong cung, nguyên nhân hấn quyết định xuất tuần là do cường đạo Cảnh Nguyên cùng với thủy lợi Giang Châu hủ bại.”

“Cường đạo... Thủy lợi hủ bại... Thủy lợi...” Tư Đồ Bích lặp lại mấy chữ kia, nét mặt chậm rãi lạnh đi vài phần, thận trọng nói, “Thủy lợi... Thủy lợi! Hạ Ly, sợ rằng thủy lợi chỉ là ngụy trang! Mượn cớ điều tra quan viên hủ bại chỉ là mặt ngoài, muốn thừa cơ đả kích thế lực bên ngoài của Thái ca mới là chân tướng!”

“Nói như vậy tình huống của điện hạ rất bất lợi!” Hạ Ly vội la lên.

“Người nghĩ biện pháp báo cho bên đó, để bọn họ cẩn thận một chút!” Tư Đồ Bích hầu như nghiêng rằng nghiêng lợi nói, bởi vì tức giận khiến y có chút choáng váng, ***g ngực cũng nhói đau từng trận, huyết khí không ngừng dâng lên, thế nhưng y căn bản không có tâm tư quan tâm những việc đó, trong đầu không ngừng suy nghĩ, lập ra đủ loại tình huống cùng biện pháp giải quyết, rồi lại chậm rãi giảng giải cho Hạ Ly. Thời gian của bọn họ không còn nhiều lắm, một lát sẽ có người đến đây kiểm tra, vì vậy bọn họ phải tranh thủ đem sự việc xử lý thỏa đáng. Trong lúc cấp bách như vậy, Tư Đồ Bích vừa phải nghe tình báo từ Hạ Ly, vừa phải cân nhắc giải quyết, sau đó lại phải phân phó rõ ràng ngược lại cho Hạ Ly, quả thực là vô cùng phí sức. Đến khi mọi việc đều giải quyết xong Tư Đồ Bích mới phát hiện trước mắt tối sầm, thân thể hoàn toàn không còn chút sức lực nào, cả người hư thoát tựa vào đầu giường

“Tư Đồ...” Hạ Ly luống cuống đỡ lấy Tư Đồ Bích gần như ngất đi kia chậm rãi nằm xuống, sau đó nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của y không khỏi lo lắng hỏi han, “Người đây là...”

“Không có gì... Người... Người về nói với Thái ca... nhất định... phải cẩn thận hơn...” Tư Đồ Bích yếu giọng nói, bởi vì nhịp tim gia tăng khiến y ngay cả lời nói cũng không được rõ ràng lắm.

“Được rồi, người cũng... cẩn thận chút.” Hạ Ly không đành lòng nhìn y như thế này, mặc dù gã chán ghét Tư Đồ Bích, thế nhưng những việc y đã nỗ lực làm vì Thái tử Hạ Ly cũng nhìn thấy rõ ràng. Bởi vậy gã không thể không thừa nhận, Tư Đồ Bích không những thông minh tuyệt đỉnh mà còn vô cùng tận tâm tận lực với Thái tử điện hạ.

Khi Quân Thụy trở về trời cũng đã tối, hôm nay hẳn sau khi xuất môn liền đi thẳng đến phủ nha Giang Châu, phủ doãn nơi này chính là một mưu thần đắc lực dưới trướng hần, thái độ làm người của vị Khải Mông tiên sinh này vô cùng chính trực, công chính nghiêm minh, Quân Thụy cũng rất yên tâm tín nhiệm ông. Hai người mật đàm an bày kế hoạch suốt trọn một ngày, sau đó liền có thể lập tức động thủ với những có liên quan trong đợt thanh tẩy này. Những việc cần làm đều được định liệu xong, tâm tình của Quân Thụy tự nhiên không sai, trên đường về còn cao hứng đến mức ghé qua một hiệu đồ ngọt nổi danh mua một ít điểm tâm trở về cho Tư Đồ Bích. Thế nhưng không ngờ vừa bước vào tiểu viện đã thấy thái y đang từ trong phòng Tư Đồ Bích đi ra.

“Làm sao vậy?”

“Đại nhân buổi chiều có chút không khỏe, thần vừa mới chẩn mạch xong.” Thái y cẩn thận dè dặt trả lời, “Uống xong một chén thuốc, lại châm cứu một canh giờ tình huống của đại nhân đã tốt hơn nhiều rồi. “

“Vì sao lại không khỏe?” Quân Thụy giận đến tái mặt.

“Đại nhân tâm tư quá nặng, có nhiều việc hay để trong lòng, cùng với tâm mạch bẩm sinh yếu đuối, cho nên hay cảm thấy không khỏe.” Thái y châm chước nói..

“Tâm tư quá nặng...” Quân Thụy lặp lại bốn chữ này, sau đó liền triệu những thị vệ làm nhiệm vụ ở chỗ Tư Đồ Bích trong ngày hôm nay đến gần hỏi, chẳng mấy chốc đã được hạ nhân báo lại, buổi chiều chủ mẫu Tư Đồ gia đã đến. Quân Thụy lạnh lùng hừ một tiếng, nhàn nhạt nói, “Sau này những người của Tư Đồ gia, ngoại trừ Tư Đồ Cẩn, bất cứ ai muốn tiến vào nơi này đều phải có sự đồng ý của trẫm. Nếu không có ý chỉ, không cần biết hần là ai, toàn bộ đều đuổi hết ra ngoài!”

“Dạ, bệ hạ!”

“Ôi, Bệ hạ, người đây là muốn giam lỏng hạ quan sao?” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói mang theo ý tứ trào phúng, Quân Thụy xoay người nhìn thấy Tư Đồ Bích đang đứng đó, trên gương mặt còn mang theo ý cười nhợt nhạt, lúc này y chỉ khoác hờ một kiện áo choàng nghiêng người dựa vào khung cửa, có vẻ như thân thể vẫn còn có chút suy yếu, Cam Đường đang theo sát phía sau vẫn còn cẩn thận đỡ lấy cánh tay y.

Quân Thụy ngẩng đầu nhìn y, chưa có bất kỳ ai có đủ can đảm để Đế vương phải ngẩng đầu nhìn mình như vậy, trong ấn tượng của Quân Thụy thì cho đến bây giờ Tư Đồ Bích vẫn là người đầu tiên. Lúc này sắc trời đã tối hẳn, ***g đèn treo dọc theo hành lang đều đã được châm lửa, ánh đèn mang theo chút sắc đỏ ánh lên gương mặt hốc hác của Tư Đồ Bích làm cho thần sắc của y miễn cưỡng có thêm một chút huyết sắc nhợt nhạt. Quân Thụy nhìn thấy đối phương như vậy thì hơi cong cong khóe miệng, chậm rãi bước đến gần, bàn tay vững chãi đặt ở sau lưng Tư Đồ Bích, cảm nhận bờ vai của người trong lòng bởi vì gió lạnh mà có chút run rẩy liền biết y bất quá chỉ là đang cố gắng chống đỡ, vì thế bàn tay đặt ở hông y liền hơi dùng sức muốn diu người nọ vào phòng, vừa đi vừa ghé vào lỗ tai y nói nhỏ: “Ái khanh cũng thật là, vì sao cứ luôn thích cậy mạnh như vậy? Trẫm đã từng nói rằng thích nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của khanh hơn.”

“Cậy mạnh?” Tư Đồ Bích cười gằn, “Bệ hạ đều đã định giam lỏng vi thần rồi, còn nơi nào thần có thể cậy mạnh nữa chứ? Bệ hạ bất quá chỉ muốn một con rối, một món đồ chơi, đáng tiếc Tư Đồ Bích không thể trở thành những thứ đó!” Nói xong liền đẩy tay Quân Thụy ra, nổi giận đùng đùng bước vào phòng.

Quân Thụy cũng không cho rằng hành động vừa rồi là ngộ ngược, hẳn cũng chậm rãi theo vào, lại còn phát tay cho đám nô tài lui hết ra. Đợi đến khi bọn nô tài và thị vệ đều lui hết ra sân, Quân Thụy mới chậm rãi bước vào căn phòng của Tư Đồ Bích, Trương Đình Hải ở phía sau giúp hần đóng chặt cửa phòng rồi lui ra không xa bắt đầu canh giữ.

“Vì sao tức giận?” Quân Thụy ngồi đối diện với Tư Đồ Bích, cũng không ngại y nổi giận vô lý mà chỉ nhàm chán nhìn một vòng những vật bày trí trong phòng, trong số này có một ít vật thoát nhìn ly kỳ cổ quái, nghe nói đó là những thứ người Tây Vực hay dùng để cầu phúc, đại khái là do mẫu thân Tư Đồ Bích để ở đây đi

Tư Đồ Bích không nói lời nào, Quân Thụy cũng không vì vậy mà nổi giận, hần thần nhiên đứng lên đảo một vòng quanh phòng, nghiên cứu một vài đồ vật kỳ lạ thoát nhìn có chút thú vị. Trên án thư có bày một vài quyển sách ngày thường Tư Đồ Bích hay xem, còn có một ít chữ y tùy ý viết ra, Quân Thụy nhìn một chút lại ngoài ý muốn phát hiện được những quyển sách này toàn bộ đều là truyền kỳ và tiểu thuyết, không nghĩ đến một người thích giả đứng đắn như Tư Đồ Bích sẽ thích những loại sách phổ phường này.

“Ái khanh, ngày mai trăm phải khởi hành đi Cảnh Nguyên.” Quân Thụy thông thả ung dung nói.

“Cung tiễn Bệ hạ.” Tư Đồ Bích lạnh lùng trả lời.

“Nghe Trầm nói phải đi người liền mở miệng nói chuyện, người thực sự ghét trăm như vậy sao? ” Quân Thụy không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

“Không phải là ghét, mà là rất chán ghét.” Tư Đồ Bích không hề sợ hãi mà càng cường điệu hơn. Quân Thụy nghe thế ý cười càng sâu: “Thế nhưng ái khanh, trăm còn dự định để khanh tùy giá mà. Người đêm nay thu dọn một chút, ngày mai phải khởi hành cùng trăm.”

Tư Đồ Bích nghe vậy liền cứng người lại, Quân Thụy nhìn bàn tay đã nắm chắc trên đầu gối của y, các đốt ngón tay đều đã siết đến trắng bệch nhưng trên gương mặt vẫn như cũ không có một chút biểu tình dư thừa nào, không những thế y còn bình tĩnh mỉm cười, nói: “Dạ, Bệ hạ. Bất quá thị tẩm thì cứ nói là thị tẩm, cần gì phải dùng từ tùy giá mơ hồ như thế đâu!”

Quân Thụy hiểu được trong lòng y hiện tại đang rất tức giận, bởi vì trong lúc mỉm cười khoe miệng của y còn có chút run rẩy, liền không khỏi thẫn thờ dài. Người này luôn là như vậy, trong lòng có việc chưa bao giờ chịu nói ra mà cứ một mình ôm lấy, chẳng trách được thái y luôn nói y tích sự hao tâm.

“Ái khanh, lẽ nào người nghĩ ở lại trong nhà này lại tốt hơn so với thị tẩm sao?” Quân Thụy cười nói, “Tư Đồ gia đối với người cũng không tốt, bọn họ đối đãi người như vậy mà người vẫn muốn ở lại sao?”

“Thế nào lại không tốt? Lại có kẻ nào khua môi múa mép trước mặt Bệ hạ rồi sao?” Tư Đồ Bích tựa như con mèo bị đập trúng đuôi cơ hồ liền nhảy dựng lên, thật giống như Quân Thụy đã phát hiện bí mật gì đó vô cùng quan trọng. “

Ái khanh, người đang sợ cái gì? Lẽ nào trăm nói sai sao?” Quân Thụy tiếp tục hỏi, phản ứng vừa rồi của Tư Đồ Bích khiến Quân Thụy khẳng định người này nhất định còn có chuyện gạt hẩn, vì vậy liền tiến thêm một bước ép hỏi, “Nói cho trăm.”

“Vi thần đương nhiên biết sợ, bị người biến thành cấm luyện, ai lại không thấy sợ chứ?” Tư Đồ Bích cười nhạt.

“Ái khanh, trăm cảm thấy người bây giờ thật giống một con nhím? Chỉ cần có một chút động tĩnh liền đem gai dựng thẳng lên, cẩn thận đề phòng. Bất quá trăm phải nói cho người biết, như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, con nhím cũng sẽ có lúc bị bắt sống.” Quân Thụy đối với thái độ của Tư Đồ Bích không mấy lưu tâm, phảng phất như hẩn không phải Đế vương, căn bản không cần nghĩ đến lễ tiết quân thần. Thế nhưng trời biết, nếu có bất cứ ai khác dám dùng thái độ giống hệt như thế mà nói chuyện với hẩn, chỉ sợ đã sớm chết một trăm lần rồi.

“Đương nhiên, thần bắt quả chỉ là món đồ chơi của Bệ hạ mà thôi, người muốn vo tròn bóp dẹp gì thì thần cũng không thể có chút phản kháng. Đương nhiên chỉ có thể chờ người bắt sống.” Tư Đồ Bích vẫn giữ nụ cười cứng ngắc trên mặt, thế nhưng nụ cười này thực sự quá khó xem, y bởi vì không khỏe nên sắc mặt vốn đã có chút tái nhợt lại thêm giận dữ nên hiện tại lại có chút xanh xao, bộ dạng nén giận giả cười này thoát nhìn không khác muốn khóc là mấy. Quân Thụy thấy thế trong lòng liền cảm thấy thương tiếc, không khỏi trở nên có chút mềm lòng, thế nhưng những lời nói ra ngoài miệng lại là một vị đạo khác hẩn: “Ái khanh, thái độ ngày hôm nay của người có phải là bởi vì chủ mẫu của Tư Đồ gia đã nói cái gì không? Nàng ta có phải đã đến đây nói cho người biết phải chú ý thân phận của mình, nói người bắt quả chỉ là một món đồ

chơi, không nên tự nâng giá cao không coi trọng bối vào mắt. Còn nói tỷ tỷ của người, Tư Đồ Uyển Tranh rất nhanh sẽ trở thành phi tử, nói người không nên cùng tỷ tỷ tranh giành tỷ phu. Có phải nàng đã nói như vậy không?”

“Người biết cái gì!” Thanh âm của Tư Đồ Bích không khỏi cao lên vài phần, nghe vào có chút bén nhọn. Quân Thụy nhìn thấy thân thể của y có chút phát run thật sự giống như lung lay sắp đổ, trong lòng liền biết những gì bọn nô tài hồi báo cũng không phải giả, người của Tư Đồ gia quả nhiên nơi nơi làm khó Tư Đồ Bích.

“Bệ hạ, người nói những lời này bất quá là muốn cho ta biết ta vẫn luôn bị người giám thị sao?” Tư Đồ Bích hầu như rít lên, thét lớn, “Người cứ trực tiếp nói ta bất quá chỉ là một sủng vật bị nhốt trong ***g là được rồi, còn phải hỏi ‘Có phải hay không’ để làm gì?! Cứ nói thẳng ra đi! Dù sao khi ở kinh thành ta bị người nhốt trong Hoàng cung, khi về đến đây liền bị người nhốt trong nhà mình, thậm chí người muốn vi phạm xuất tuần ta cũng phải thành thật ngoan ngoãn đi theo bên cạnh. Vậy tại sao người không dứt khoát dùng một sợi dây trói ta lại cho xong! Ta không phải là một con chó đợi người hài lòng thì đến chơi đùa một chút sao? Tư Đồ gia thì tính cái gì?! Người đã biết bọn họ đối đã ta như vậy còn muốn dùng những người đó đến áp chế ta?! Thật sự là buồn cười!”

Quân Thụy bị loại phản ứng này của Tư Đồ Bích làm cho hoảng sợ, hắn chỉ có thể ngăn người tại chỗ đứng nhìn đối phương giống như đang nổi điên mà gào thét. Có lẽ là bị áp lực quá lâu, cũng có thể là do tin tức của Quân Thái vừa truyền đến khiến cho kích thích, Tư Đồ Bích hiện tại thật sự đã gần như sụp đổ. Y thậm chí còn tức giận đến mức nghĩ rằng loại trạng thái này còn không bằng cái gì cũng không nghĩ đến, mặc kệ Quân Thái có trở về được không, mặc kệ Hoàng đế đang tính toán cái gì, y chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt mà thôi, y thật sự quá mệt mỏi rồi.

“Ái...” Quân Thụy rụt rè mở miệng, chữ “khanh” còn chưa kịp thốt ra đã thấy trong mắt Tư Đồ Bích tràn ngập sương mù, hô hấp cũng càng ngày càng gấp rút, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi tràn ra, người nọ cứ như vậy thẳng tắp ngã về phía sau, “Phanh” một tiếng liền hôn mê trên mặt đất.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)2 phản hồi

40. Chương 40

Ghi nhớ

Ngày hôm sau lúc Quân Thụy khởi hành thì Tư Đồ Bích vẫn còn chưa tỉnh lại. Quân Thụy đối với việc ngày hôm qua quả thực cảm thấy rất ngoài ý muốn, hắn căn bản chỉ muốn khuyên giải Tư Đồ Bích một chút, thế nhưng không ngờ lời nói ra khỏi miệng lại trở thành một ý tứ khác, việc này thực sự khiến hắn ảo não không thôi. Sáng sớm, khi Trương Đình Hải đến báo xe ngựa đã chuẩn bị xong, hỏi hắn lúc nào có thể khởi hành, Quân Thụy nhìn Tư Đồ Bích vẫn hôn mê bất tỉnh thì thở dài thật sâu, sau đó để cho Trương Đình Hải tìm Tư Đồ Nhữ truyền một cái khẩu dụ, bảo là muốn mang Tư Đồ Bích đi. Trương Đình Hải lĩnh chỉ rời đi một lúc, Quân Thụy vẫn còn mờ mịt ngồi ở bên giường Tư Đồ Bích nhìn đám thái giám giúp y chuẩn bị hành trang, hắn suy nghĩ một chút lại bảo người đi truyền khẩu dụ muốn Tư Đồ Cận tùy giá. Mắt thấy Tư Đồ Bích ở nhà mấy ngày nay cũng chỉ có Tư Đồ Cận đối với y có lòng quan tâm thân cận, cho nên Quân Thụy nghĩ để Tư Đồ Cận đi theo ít nhiều cũng có tác dụng khuyên ngăn Tư Đồ Bích.

Hành trang rất nhanh đã được chuẩn bị xong, Quân Thụy bước đến tự mình phủ thêm một bộ áo choàng ngựa dụng cho Tư Đồ Bích, lại còn rất tỉ mỉ kéo nón lên giúp y, sau đó cúi người xuống vòng tay qua chân Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng ôm người vào ngực. Quân Thụy nhủ may không vui, người này thực quá gầy.

Quân Thụy vừa ôm Tư Đồ Bích rời khỏi cửa lớn của Tư Đồ gia đã thấy một đám người đang quỳ trên đất chờ đợi, hắn không có tâm tư nói chuyện liền cứ thế ôm chặt người trong ngực lướt ngang qua bọn họ, lúc bước vào xe ngựa còn cẩn thận đặt người vào nệm mềm, đắp chăn thật kín. Nhất cử nhất động của hắn đều được người của Tư Đồ gia nhìn vào trong mắt, hết thấy đều biểu hiện được địa vị của Tư Đồ Bích trong lòng Đế vương là rất không tầm thường, cũng trực tiếp thăng thần biểu đạt một tin tức: Tư Đồ Uyển Tranh cho dù có thể tiến cung làm phi tử, cũng không có khả năng giống như Tư Đồ Bích, nhận được thánh sủng sâu dày.

Xe ngựa một đường không ngừng chạy về hướng Cảnh Nguyên, vương triều Đại Thích trước giờ binh lực cường thịnh, quốc thái dân an, đã rất lâu chưa từng xảy ra chiến sự, vì thế trong lòng Quân Thụy không khỏi có chút ngứa ngáy, vô cùng hoài niệm những năm tháng gươm ngựa sẵn sàng trước kia. Bất quá hắn cũng hiểu được đạo lý để bá tánh an cư lạc nghiệp mới có thể phồn vinh, vì vậy sự tưởng niệm đối với những ngày da ngựa bọc thây kia cũng chỉ đành dựa vào mấy chuyện diệt phi tử con thế này để hoá giải

Mã xa xóc nảy, thế nhưng Tư Đồ Cẩm kê không ít huân hương an thần cho Tư Đồ Bích nên phần lớn thời gian y vẫn an ổn trải qua trong giấc ngủ, để tiện cho Tư Đồ Cẩm chiếu cố y, Quân Thụy còn để cho hai người bọn họ cùng ngồi trên xe, bản thân mình thì cưỡi ngựa mà đi. Bất quá bởi vì mỗi lần tỉnh lại đều có từng chén thuốc lớn chờ sẵn nên Tư Đồ Bích ăn uống không được tốt lắm, người càng ngày càng trở nên gầy gò. Quân Thụy mỗi khi nhìn thấy bộ dạng này của y đều cảm thấy một trận phiền muộn, thế nhưng hắn thật sự không biết phải biểu đạt ra như thế nào.

“Thập ca, ăn thêm một chút đi, nào, phải ăn rồi mới có sức để uống thuốc mà? Huynh ăn xong chén cháo này trước, một lát còn có mấy món điểm tâm ngọt rất ngon đã mua được trên đường nữa...” Giọng của Tư Đồ Cẩm từ trong xe ngựa truyền ra, Quân Thụy không khỏi nghiêng tai nghe trộm, thế nhưng trước sau vẫn không nghe được thanh âm của Tư Đồ Bích. Quân Thụy biết, y vẫn còn đang tức giận, từ khi tỉnh lại phát hiện mình đang ở trên xe ngựa, y vẫn không chịu mở miệng nói tiếng nào.

“Dù sao cũng phải ăn một ít đi, huynh đã gần ba ngày không ăn gì rồi.” Tư Đồ Cẩm vẫn kiên trì nói, trong thanh âm còn có chút khí tức năn nỉ, “Thập ca, huynh đừng tức giận nữa có được không? Có được hay không vậy?”

Tư Đồ Bích vẫn như cũ không chịu nói, Quân Thụy nguyên bản đang ngồi trên ngựa phát tay ra lệnh cho phu xe thả chậm tốc độ, sau đó từ trên ngựa tung người bay lên xe.

“Vẫn không ăn gì sao?” Vừa lên xe Quân Thụy đã lập tức gặng hỏi, giọng nói vẫn rất cứng nhắc khiến hai người trong xe đều sửng sốt, ánh mắt của Quân Thụy và Tư Đồ Bích chạm nhau, hắn có thể rõ ràng thấy được biểu tình chán ghét trong mắt đối phương, người nọ cũng lập tức hướng mắt nhìn ra cửa sổ. Quân Thụy cảm thấy có chút kinh ngạc, một Tư Đồ Bích trầm mặc như vậy khiến hắn cảm thấy thức thủ vô sách, trong lòng vốn có tình, thế nhưng một khi biểu đạt ra lại trở thành nghĩa khác, thậm chí còn làm cho người ta chán ghét, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Quân Thụy. Huống hồ tình huống sức khỏe hiện giờ của Tư Đồ Bích thật sự khiến hắn không biết phải ra tay thế nào. (Anh muốn tỏ tình kiểu gì mà sức khỏe của người ta không tốt thì không làm được vậy?)

Quân Thụy nhịn xuống tình tự, phát tay bảo Tư Đồ Cẩm ra ngoài, thế nhưng cậu cũng là một kẻ không sợ chết cứ ngoan cố thủ hộ trước Tư Đồ Bích không chịu rời đi, rất lo lắng Quân Thụy sẽ lại nói ra chuyện gì đó kích thích y.

“Cẩn nhi, đệ ra ngoài trước đi.” Cuối cùng Tư Đồ Bích cũng chịu mở miệng, giọng nói của y không biết bởi vì bện hay bởi vì đã mấy hôm không chịu ăn uống mà trở nên khàn khàn yếu ớt. Tư Đồ Cẩm do dự một chút, sau đó đành phải chậm rãi lui ra ngoài, lưu lại hai người bọn họ một mình với nhau trong xe ngựa.

“Ý của trẫm là, có phải ngươi không thích ăn những thứ này.” Quân Thụy trức trắc giải thích, Đế vương lại có thể ăn nói khép nép với thần tử của mình như vậy, nếu bị những người bên ngoài kia nghe được, phỏng chừng bị dọa đến ba hồn bảy vía đều không thể tìm về.

Tư Đồ Bích vẫn không nói, chỉ dùng vẻ mặt mỉa mai nhìn Quân Thụy, dù sao thế lực có hạn, y rất nhanh liền tựa vào nệm xe nhắm mắt dưỡng thần. Thế nhưng không lâu sau liền nghe được động tĩnh

Quân Thụy đang nhích đến gần, thấy bên cạnh hơi có cảm giác trầm xuống liền biết Quân Thụy đã ngồi đến. Tư Đồ Bích mở mắt dự định chiêm chốc một phen, thế nhưng nhìn thấy hình ảnh Quân Thụy cầm chén cháo múc một thìa đưa đến bên miệng mình thì chỉ có thể kinh ngạc mở to mắt: “Nhiều ít cũng ăn một chút, người của vẫn không ăn, đệ đệ của người liền lo đến chết.”

Biểu tình trên mặt Tư Đồ Bích có chút thay đổi, thế nhưng rất nhanh liền quay đầu đi chỗ khác thấp giọng nói: “Bệ hạ vì sao phải mang theo đệ ấy? Một Tư Đồ Bích còn chưa đủ, còn muốn phải hai người? Hay là ba?”

“Người là vì chuyện này mà mất hứng?”

“Thần có tư cách gì mất hứng.” Tư Đồ Bích hừ lạnh nói.

“Nhanh ăn đi.” Quân Thụy không có lời nào để giải thích, chỉ có thể cường ngạnh đưa muỗng đến gần bên miệng y, Tư Đồ Bích đang tựa vào trên nệm nên cũng không có cách né tránh, chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng nuốt xuống. Quân Thụy dứt xong một thìa, liền nói: “Ngoài Tiễn nhi ra, đây vẫn là lần đầu tiên Trầm đích thân hầu hạ người khác ăn uống. Ngay cả Tiễn nhi cũng chỉ có lúc nhỏ mới nhận được vinh dự này thôi, những người khác chưa từng có.”

Tư Đồ Bích không lên tiếng, trong lòng âm thầm lặp lại mấy lời vừa rồi, lại như có điều suy nghĩ mà nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt bên ngoài chần của mình. Y lại nghe được Quân Thụy nhỏ tiếng mềm giọng nói: “Ái khanh, đến khi hồi kinh có lẽ phủ đệ của người cũng đã sửa xong rồi, người cứ mang theo đệ đệ về đó mà ở đi thôi. Đến lúc đó ta bảo Trương Đình Hải giúp hai người bố trí chuẩn bị, nếu thấy thiếu cái gì thì trực tiếp bảo gã tìm cho người. Mặt khác, ta cũng đã chuẩn bị riêng vài thứ, đều là cống phẩm phiên quốc, còn có một ít đồ vật kỳ lạ do Đột Quyết đưa tới, cùng với những thứ trong phòng của người ở Tư Đồ gia không khác biệt lắm. Đến lúc đó để người bố trí mấy vật kia trong gian phòng ở kinh thành, để cho người có thể cảm thấy như đang ở nhà tại Giang Châu. Ai khanh cảm thấy thế nào?”

Thấy Tư Đồ Bích vẫn im lặng không nói, Quân Thụy lại dứt thêm một ngụm cháo, “Nếu không lại ban cho người vài cung nữ làm người hầu, ta thấy Cam Đường cũng không đủ chu đáo, tay chân vụn vụn không nói, thật sự một chút cũng không biết cách phục vụ người khác. Trầm sẽ thay người chọn vài người thông minh chút, đến hầu hạ người thật tốt, giúp người điều dưỡng lại thân thể.”

“Mấy thứ như vàng bạc ngọc khí, người trực tiếp mở miệng nói với trẫm, nhất định sẽ không bạc đãi người. Trầm biết ái khanh cũng không dễ dàng, trẫm đã làm khó người nhiều, hy vọng có thể bồi thường cho người một ít...”

“Không cần, Bệ hạ, thần cái gì cũng không muốn.” Tư Đồ Bích cuối cùng cũng mở miệng, thế nhưng lời nói ra lại làm cho Quân Thụy không mấy vui vẻ, Tư Đồ Bích đối với những thứ Quân Thụy ban thưởng chẳng hề để ý, chỉ nói là: “Thần cái gì cũng không muốn, chỉ hy vọng bệ hạ có thể để Cẩn nhi về nhà.”

Quân Thụy hỏi y vì sao muốn Tư Đồ Cẩn về nhà thì lại bị lẩn tránh không đáp, việc này khiến trong lòng Quân Thụy rất khó chịu. Vốn hắn muốn mang Tư Đồ Cẩn theo là để khiến y vui vẻ, không ngờ lại vớ lên đui ngựa¹, nếu đổi thành người khác được hắn lo nghĩ sủng ái như thế thì đều cảm động đến rơi nước mắt, nào có ai dám cò kè mặc cả gì nữa? Cũng chỉ có Tư Đồ Bích mới dám làm như vậy.

Bất quá trong lòng Tư Đồ Bích thật sự cũng là có điều khó nói, y để Tư Đồ Cẩn về nhà là vì không muốn cậu cũng phải dùng thứ thuốc “Túy sinh mộng tử” chết tiết kia. Nếu Cẩn nhi phải theo y vào kinh thì không những phải dùng loại thuốc kia, còn phải rơi vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi, đây thật sự không phải điều y muốn nhìn thấy. Chỉ bất quá, thái độ của Hoàng đế bệ hạ hôm nay cũng rất kỳ quái, khiến Tư Đồ Bích cảm thấy rất mờ ám, rất... ôn nhu.

“Được rồi, trẫm đáp ứng người.” Quân Thụy lần thứ hai thỏa hiệp, múc thêm một thìa cháo đưa đến bên miệng Tư Đồ Bích, vừa nhìn y nhu thuận nuốt vào vừa nói, “Bất quá người cũng phải đáp ứng trẫm, ngoan ngoãn uống thuốc, ngoan ngoãn ăn cơm, nếu có việc gì thì phải nói ra, không được im lặng giữ ở trong lòng.”

“Bệ hạ, người đây chính là ba điều kiện rồi. Vì thần chỉ yêu cầu một, người lại muốn đến ba, vậy là không công bình.” Tư Đồ Bích nhú mày, khóe miệng dần theo nhàn nhạt tươi cười, giống như đã bỏ được một tảng đá lớn trong lòng.

Quân Thụy không nói thêm, vẫn ôn nhu dứt từng thìa cháo cho y. Loại tình cảnh này khiến Tư Đồ Bích cảm thấy có chút bối rối, mặt cũng từ từ đỏ lên, làn da trắng nõn từ từ nổi lên sắc hồng nhàn nhạt, bởi vì thẹn thùng nên không tự chủ được mà cúi đầu. Từ góc độ của Quân Thụy nhìn đến, cái cằm nhọn kia quả thực xinh xắn đến cực điểm.

“Ái khanh.” Quân Thụy nhẹ giọng gọi một tiếng, buông chén cháo trên tay xuống, khẽ nâng cằm của Tư Đồ Bích lên, muốn y nhìn thẳng vào mình. Trong mắt của Tư Đồ Bích có chút đề phòng, lại có chút khiếp đảm cùng ảm nẫn khiến Quân Thụy cảm thấy trong lòng ngứa ngáy. Hắn vươn người qua ôm lấy Tư Đồ Bích, choàng tay qua hông của y, nhẹ nhàng vỗ về tấm lưng gầy, động tác có chút giống như đang trấn an động vật nhỏ, nhỏ tiếng nhẹ giọng nói: “Ái khanh, không nên lại nháo loạn với trẫm nữa. Chỉ cần người ngoan ngoãn, trẫm sẽ hảo hảo sủng ái người. Bởi vì trẫm nghĩ... trẫm nghĩ... trẫm thật sự đã có một chút thích người rồi. Vì vậy, đừng nên chống đối trẫm nữa, có được không?”

Quân Thụy hỏi Tư Đồ Bích “Có được không”, chứ không phải trực tiếp ra lệnh “Người không nên lại chống đối với trẫm, bằng không...”, điều này làm cho tim của Tư Đồ Bích đột nhiên trở nên mềm mại. Như vậy cũng giống như câu nói trước đây của Thái ca, khi đó Thái ca nói. A Bích, để huynh chiếu cố đệ, có được không?

Có được không? Một câu nói, Tư Đồ Bích liền nhớ nhiều năm như vậy. Nghe được câu nói đồng dạng của Quân Thụy, y chỉ cảm thấy trong mắt tựa hồ có cái gì đó nóng hổi sắp không kiềm được mà tràn ra.

1/ Võ đùi ngựa: Lấy từ câu ‘Võ mông ngựa lại vỗ nhằm đùi ngựa’ ẽ bị ăn đá ề nịnh nọt nhằm chõ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

41. Chương 41

Lên núi

Một đoàn người ngựa gấp rút khởi hành không kể ngày đêm đi về hướng Cảnh Nguyên, bởi vì còn phải lo lắng tình huống thân thể của Tư Đồ Bích nên nửa đường liền chuyển sang đi thuyền, như vậy thì cho dù ngày đêm đi thuyền Tư Đồ Bích cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Chỉ bất quá thái độ của Tư Đồ Bích đối với Tư Đồ Cẩn vẫn rất lạnh nhạt, y còn chưa hết giận việc Tư Đồ Cẩn đi theo xa giá, vì vậy mấy hôm nay Tư Đồ Cẩn vẫn cứ nơm nớp lo sợ làm gì cũng nghĩ không biết có khiến Tư Đồ Bích nổi giận hay không.

Không bao lâu sau đoàn người đã đến địa phận Cảnh Nguyên, từ lúc này bọn họ lại phải đi bằng đường bộ, bởi vì phỉ tặc hoành hành nên mã xa lui tới trên đường lớn rất ít, như vậy liền kéo theo việc mua bán trong những thành trấn lân cận phải chịu không ít đã kích, có rất nhiều cửa hàng trên đường đều đóng cửa không làm ăn nữa. Sau khi rời thuyền, những tùy tùng đi theo Quân Thụy cũng là người hiểu chuyện, bọn họ chỉ bỏ tiền mua hai chiếc xe ngựa nhỏ cùng vài bộ quần áo giản dị, một đường vừa đi vừa điều tra tin tức rõ ràng rồi mới đến phủ nha huyện Cảnh Nguyên, cùng quan phủ thương thảo đối sách xử lý phỉ tặc.

Sơn trại của phỉ tặc được xây tại nơi có địa thế tốt nhất trong khu vực đồi núi Cảnh Nguyên, nơi đó ba mặt được núi vây quanh, mặt còn lại chính là một con sông rộng bốn mùa nước xiết, rõ ràng là nơi dễ thủ khó công. Mà đám phỉ tặc này cũng phi thường kiêu ngạo, không những tự lập quân đội, cấm cờ riêng trên chiến thuyền và doanh trại, bọn chúng còn học đòi thống nhất trang phục, phân chia cấp bậc nghiêm ngặt, tên đầu sỏ thậm chí còn tự xưng vương, lấy tên cũng cực tục, gọi là “Hắc Phong trại”. (Tác giả: Cẩm tạ

Thụ mụ đề cử tên sơn trại, nếu ai đọc cảm thấy bị sét đánh thì cứ đi tìm nàng đi thôi ~ mua ha ha ha ha ...)

Quân Thụy quyết định phải đi thăm dò địa hình phụ cận của Hắc Phong trại rồi mới quyết định phương hướng diệt phỉ. Cũng vừa lúc mấy hôm nay tình huống của Tư Đồ Bích đã tốt hơn rất nhiều nhưng lúc nào cũng than thở buồn chán, vì vậy Quân Thụy dự định mang theo y cùng nhau đi xem náo nhiệt một phen. Sau khi quyết định việc này hắn liền tự mình chạy đến tiểu viện của Tư Đồ Bích, sau khi đi xuyên qua hành lang liền đụng phải Cam Đường đang cầm chén thuốc đi ra ngoài. Quân Thụy tiện tay kéo gã lại, nhìn một chút cái chén trên tay, sau khi thấy thuốc trong chén đều được uống hết thì tâm tình cũng trở nên tốt hơn nhiều, tùy tiện hỏi xem Tư Đồ Bích hiện giờ đang ở đâu.

“Hồi Bệ hạ, công tử đang ở vườn rau trong hậu viện.” Cam Đường đáp.

“Vườn rau?” Quân Thụy sững sốt, “Phía hậu viện có vườn rau từ lúc nào?”

“Bởi vì... À... công tử cảm thấy buồn chán... vì, vì vậy mới muốn mở một mảnh đất nhỏ, trồng thêm vài loại rau cải...” Cam Đường lắp bắp trả lời, sau khi nhận được một cái phất tay của Quân Thụy thì giống như được đại xá mà quay đầu bỏ chạy. Quân Thụy vẫn đứng nguyên tại đó sững sốt một trận, trong lòng có chút tò mò đi theo phương hướng vừa rồi Cam Đường đã nói để nhìn một chút, vừa bước qua cửa sau của tiểu viện liền nhìn thấy một mảnh vườn rau xanh biếc dịu dàng. Đó vốn là một mảnh đất bỏ trống trong phủ nha Cảnh Nguyên, bọn hạ nhân trước đây vẫn xem như nơi để phơi phóng một ít tạp vật, thế nhưng bây giờ đã bị Tư Đồ Bích bắt chợt nổi hứng cải tạo thành một mảnh vườn rau xinh tươi mát mắt. Quân Thụy đảo mắt nhìn quanh một chút liền dễ dàng nhìn thấy Tư Đồ Bích đang ngồi xổm dưới đất nói chuyện cùng một gã nông phu, bọn họ không biết đang nói về cái gì mà Tư Đồ Bích có vẻ nghe rất hăng say, thỉnh thoảng còn mỉm cười một cái, bộ dạng có vẻ rất hài lòng. Quân Thụy đứng ở cách đó không xa vẫn lặng lẽ nhìn bọn họ, nhìn thấy nông phu cầm công cụ không ngừng đào đến đào đi trên mặt đất, sau đó lại múc ra một muôi phân tươi từ trong thùng gỗ bên cạnh ra tưới vào. Nắp thùng vừa được mở ra, một mùi tanh tươi khiến người buồn nôn liền đập thẳng vào mặt, thế nhưng Tư Đồ Bích giống như hoàn toàn không hề để ý, còn vén tay áo lên định tiếp lấy cái muôi, Quân Thụy thấy thế liền nhú chặt lông mày, không đợi y kịp chạm đến vật kia liền lắc mình chụp lấy đôi cổ tay mảnh khảnh.

Tư Đồ Bích rõ ràng bị làm cho hoảng sợ, nhìn chằm chằm Quân Thụy trong chớp lát mới nhẹ giọng hỏi: “Làm gì?”

“Thứ này bẩn như thế, người chạm vào nó làm gì?” Quân Thụy bắt mân cau mày, mùi vị này thực quá khó ngửi.

“Bẩn sao? Tam gia, rau dưa mỗi ngày người ăn đều được trồng như vậy, lúc trên bàn cũng không thấy người nói bẩn.” Tư Đồ Bích lên tiếng chế nhạo, ở bên ngoài y không thể gọi Quân Thụy là Bệ hạ, chỉ có thể dùng danh xưng Tam gia mà thôi. Quân Thụy nghe y chế nhạo liền thấy trong lòng không mấy thoải mái, trên tay dùng thêm một chút lực, ghé vào bên tai y nhẹ giọng nói: “Người cứ phải chống đối với ta như thế mới thấy hài lòng sao?”

Những lời này nghe qua vô cùng trẻ con, Tư Đồ Bích cố nhịn cười đến mức cả bao tử cũng phát đau, nghiêng đầu nhìn Quân Thụy, nói tiếp: “Thái độ của Tam gia hôm nay thực sự rất dọa người mà, Tam gia không biết sao?”

“Cái gì dọa người với không dọa người chứ? Không được chạm vào những thứ này. Đại quan triều đình lại ở trong vườn rau nghịch những thứ này, nói ra sẽ bị người ta cười đến rách răng.” Quân Thụy muốn kéo Tư Đồ Bích đứng lên, thế nhưng y lại cố tâm đối nghịch, thế nào cũng không chịu phối hợp, Quân Thụy nóng nảy liền vươn tay kia đặt lên hông của Tư Đồ Bích, giả bộ muốn ôm bồng người lên. Da mặt của Tư Đồ Bích vốn mỏng, vội vã nhảy lên lùi một bước muốn tránh xa hắn, thế nhưng bởi vì hành động có chút nhanh nên liền cảm thấy một trận chóng mặt, bước chân cũng không khỏi trở nên hơi loạng choạng một chút. Quân Thụy ở bên cạnh vội vã đỡ lấy y, dìu vào cái bàn bên trong hành lang ngồi nghỉ một chút.

“Làm sao vậy?” Quân Thụy vội vàng hỏi, ánh mắt lo lắng lướt qua gương mặt có chút tái nhợt của Tư Đồ Bích, lại vươn tay khẽ vuốt tóc may của y, thanh âm khó được một lần ôn nhu.

“Cũng tại vì rảnh rỗi ở nơi này quá lâu, ngày nào cũng chỉ quanh quẩn vào ra có một chỗ, không bệnh cũng trở nên có bệnh thôi.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng oán giận.

“Người vốn là có bệnh.” Quân Thụy phản bác.

“Tam gia, người mới là có bệnh!” Tư Đồ Bích hừ một tiếng.

“Ta cũng không như người nào đó, động một chút là té xỉu, thật giống như làm từ giấy mà.” Quân Thụy cười nói.

“Người mới được làm từ giấy.” Tư Đồ Bích dẩu môi, nét mặt tràn đầy mất hứng. Quân Thụy âm thầm lắc đầu, hai tay đặt trên vai y cúi đầu nhìn xuống, tư thế này thoát nhìn giống như đang nói chuyện với tiểu hài tử, “Ngày mai ta muốn đi kiểm tra địa hình xung quanh Hắc Phong trại, ngươi có đi không? Vừa mới nói ở nhà lâu buồn chán thành bệnh, ngày mai liền cho ngươi cơ hội ra ngoài hít thở không khí.”

Lời nói của Quân Thụy cũng rất nhẹ nhàng tùy ý, bởi vì không muốn tiết lộ thân phận nên hắn cũng không tự xưng là “Trẫm”, mà dùng từ “Ta”. Thế nhưng chính hắn cũng không có phát giác lời nói này của hắn khiến trong lòng Tư Đồ Bích bất chợt sinh ra một loại cảm giác kỳ quái, giống như từ trong ngữ điệu của hắn tỏa ra sự ám áp, làm cho tâm tình đang khó chịu của Tư Đồ Bích trở nên hòa hoãn hơn nhiều. Thế nhưng Tư Đồ Bích sống chết cũng không muốn thừa nhận, chỉ có thể giả bộ như vẫn còn giận dữ, chỉ hừ một tiếng liền không nói gì nữa

Địa thế của Hắc Phong trại đặc biệt hiểm yếu, ba mặt giáp núi, một mặt nước xiết, vì vậy đoàn người của Quân Thụy nếu muốn dò thám từ chính diện căn bản là không thể được. Mà Hắc Phong trại bốn phía đều có xây dựng tháp canh thật cao, lại có lính gác thay phiên tuần tra, vì vậy kế hoạch đi vòng ra phía sau rồi lên lút trèo lên sườn núi cũng liền sụp đổ. Bọn họ chỉ có thể tìm từ vách núi hiểm yếu nhất ở phía sau chậm rãi trèo lên vách đá cao chót vót phía trên, từ cao điểm đó vừa ẩn núp vừa quan sát kiểm tra tình huống trong Hắc Phong trại.

Việc kế hoạch thay đổi như thế khiến Quân Thụy có chút buồn bực, sáu tên tùy tùng đi theo hộ tống bọn hắn đều là cao thủ, mà võ công của bản thân y cũng không tệ, muốn trèo lên vách đá hiểm trở này đối với bảy người bọn họ mà nói thì dễ như trở bàn tay. Thế nhưng Tư Đồ Bích lại không giống vậy, y là thư sinh tay không thể khiêng, vai không thể vác, trong người lại còn bệnh nặng chưa lành, mỗi khi cưỡi ngựa cũng không thể phi quá nhanh, huống chi là muốn trèo lên vách núi vừa cao vừa hiểm trở như thế. Cho nên có thể nói bởi vì có Tư Đồ Bích hiện diện, tốc độ tiến tới của bọn họ là vô cùng chậm chạp, bất quá cũng may bọn họ xuất phát từ rất sớm, với tốc độ này thì đại khái khoảng đến giờ Ngọ là có thể đến nơi, chỉ là có chút phiền toái mà thôi. Quân Thụy một đường vừa đi vừa không khỏi thầm cảm thấy may mắn, ban đầu lúc xuất phát Tư Đồ Cẩm vốn cũng muốn đi cùng, may mà Tư Đồ Bích lạnh mặt cự tuyệt, nếu không bây giờ bọn họ lại có thêm một bao hành lý. Đồng thời hắn cũng không ngừng bận tâm, không biết thân thể của Tư Đồ Bích có chịu nổi cường độ vận động như thế này, có điểm hối hận khi dẫn y theo chịu khổ.

“Nào, chúng ta ngồi chung một con ngựa đi.” Quân Thụy vươn tay nhắc bổng Tư Đồ Bích, nhìn thấy y chậm rãi đi theo phía sau đội ngũ trong lòng Quân Thụy cứ hồi hộp không ngớt, cứ dứt khoát để y cùng cưỡi ngựa với mình là được rồi.

“Bệ hạ, người đang cảm thấy vi thần làm liên lụy người sao? ” Tư Đồ Bích cười cười, lời nói mang theo không ít ý tứ trào phúng. Quân Thụy trừng mắt nhìn y hừ một tiếng, vốn định mắng người vài câu nhưng khi nhìn đến sắc mặt có chút tái nhợt của y vẫn là cố gắng nhịn xuống. Sau hai lần hắn ngoài ý muốn làm người nọ thổ huyết, trong lòng Quân Thụy đã có chút bóng ma, rất sợ khiến người nọ mất hứng, cũng rất sợ mình lỡ lời nói cái gì đó kích thích y. Cái người tên Tư Đồ Bích này, quả thực chính là khắc tinh của Quân Thụy hắn mà, mắng cũng không được, ra tay trừng phạt cũng không xong, đúng là khiến Quân Thụy cảm thấy đau đầu không ít. (Mèo: A bắt đầu bước trên con đường thê nô trung khuyến không lối về rồi, có ai tung bóng chúc mừng không nè.)

“Trẫm chẳng qua chỉ nghĩ cùng ngồi chung một con ngựa với người thì sẽ tăng tốc độ lên không ít. Sơn đạo hiểm yếu, chỗ nào cũng có nguy hiểm, ngồi cùng nhau không phải sẽ nhanh hơn sao, người cứ suy nghĩ

chuyện gì thế.” Quân Thụy suy nghĩ một chút mới chậm rãi mở miệng, tâm bình khí hòa giảng đạo lý cùng y.

“Vi thần dù sao cũng được học cưỡi ngựa từ nhỏ.” Tư Đồ Bích nói.

“Thế nhưng không phải người đang có bệnh trong người sao?”

“Nếu Bệ hạ biết rõ thân thể vi thần không khỏe, vì sao còn muốn lôi kéo thần cùng người lên núi. Bệ hạ đúng là rất thông cảm với thuộc hạ mà.” Tư Đồ Bích được nước lần tới, không có ý tứ buông tha.

“Người cần phải chăm chọc ta mới vui vẻ đúng không?” Quân Thụy có chút tức giận, thế nhưng vẫn cố nhịn không phát hỏa, “Người muốn tự cưỡi thì tự cưỡi đi, bất quá cẩn thận chút, đừng để ngã rồi lại làm vướng bận bọn ta.”

Tư Đồ Bích hơi mở miệng, vốn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn đến Quân Thụy nén giận đến mức đỏ cả mặt liền cúi đầu cong môi nhịn xuống. Y cảm thấy mình hình như thật có chút quá phận, mỗi khi nhìn thấy Quân Thụy liền không nhịn được muốn làm hấn xấu hổ, không nhịn được muốn làm khó hấn, thế nhưng trong lòng lại không thích bộ dạng chán ghét mình của hấn. Chỉ bất quá việc này xảy ra nhiều lần đã thành thói quen rồi, ai bảo đương sơ Quân Thụy lúc nào cũng tỏ ra xa cách với y đâu? Tư Đồ Bích chỉ có thể dùng phương thức cực đoan này để thu hút sự chú ý của hấn, cứ nhiều lần như thế liền trở thành thói quen, rồi biến thành bộ dáng bây giờ. (Mèo: A thì trung khuyến, E lại ngạo kiều, vô chân vô chân a, đã bảo là xứng đôi vừa lứa quá đi mà.)

Một đội tám người cứ như thế cẩn thận dè dặt trèo lên đỉnh núi, không chỉ phải chú ý sơn đạo hiểm trở còn phải đề phòng không để lính tuần tra của Hắc Phong trại ở đằng xa phát hiện, có thể nói là bước bước gian nguy, kinh tâm động phách. Sau khi đi thêm khoảng một nén hương nữa thì đã không còn đường cưỡi ngựa, bọn họ chỉ có thể bỏ ngựa lại mà đi bộ lên núi, may mà những con ngựa mang theo đều là ngựa tốt có đủ linh tính, sau khi được thả ra liền phóng thẳng xuống chân núi chờ tín hiệu của chủ nhân, chứ không lần la tại chỗ khiến cho bọn lính gác phát hiện. Đoàn người lại tiếp tục chậm rãi di chuyển, trên đường có mấy lần Tư Đồ Bích phải nhờ những thị vệ có khinh công tốt công lên lưng, bay nhảy qua những mỏm đá cheo leo, nương theo rừng cây và thế núi mới thoát được đường nhìn của đám lính gác Hắc Phong trại. Cứ vất vả một đường như vậy cho đến khi trèo đến mặt núi bên kia, hoàn toàn cách ly khỏi đám lính gác mới có thể tự do đi tới.

Quân Thụy thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Tư Đồ Bích đang theo sát phía sau, nhìn thấy y sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi thì không khỏi có chút khó chịu, khẽ phát tay để đoàn người dừng lại nghỉ ngơi, chính mình thì bước về phía Tư Đồ Bích. Đến khi đến gần đối phương liền vươn tay dịu lấy người, khi vừa đặt tay lên người y lại ngoài ý muốn cảm nhận được thân thể người nọ trầm xuống.

“Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích?” Quân Thụy có chút hoảng hốt, vội vàng choàng cánh tay của y qua cổ mình dịu đến một nơi bang phẳng, Tư Đồ Bích yếu ớt kéo tay áo của hấn lại, dựa vào y run rẩy một chốc mới chậm rãi hồi phục, nhẹ giọng nói: “Không sao rồi, Bệ hạ không cần lo lắng.”

“Làm sao vậy?” Quân Thụy đỡ y ngồi vào dưới tàng cây, tiếp nhận túi nước thị vệ đưa đến để Tư Đồ Bích uống một ngụm, sau khi xác định sắc mặt y không quá tệ như lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

“Vừa rồi có điểm không thở nổi, hiện tại đã tốt.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng thuyết, “Có lẽ do dùng sức quá nhiều.”

“Ừ, trước cứ nghỉ ngơi một lát, nơi này địa thế không sai, có thể thấy được toàn cảnh sơn trại bên kia.” Quân Thụy nói rồi lại chăm chú nhìn xuống chân núi, từ góc độ này của bọn họ vừa vặn có thể đem toàn bộ Hắc Phong trại thu vào trong mắt.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

42. Chương 42

Nguy cấp

Từ trên núi nhìn xuống, những áng sương mù ẩn hiện nơi sườn núi dường như khóa chặt toàn bộ Hắc Phong trại, thoát nhìn khiến người ta có cảm giác hư vô mờ mịt, nếu không phải bốn bề đều có tháp canh cao vót cùng từng đội vệ binh không ngừng thay phiên tuần tra, đại khái khung cảnh này sẽ khiến người khác cảm thấy đây thật sự là chốn thế ngoại đào nguyên.

Nhóm người Quân Thụy ẩn mình sau đám cây cối chăm chú quan sát địa hình sơn trại phía dưới, không ngừng suy nghĩ biện pháp tấn công hữu hiệu nhất, tám người cứ thế thống nhất trầm mặc, trong rừng cây chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng rên rĩ và tiếng hít thở mơ hồ. Vị trí ngồi của Tư Đồ Bích hiện tại vừa vặn thấp hơn một chút so với Quân Thụy, tư thế này của hai người nếu dùng góc độ từ chân núi nhìn lên thì không khác gì Quân Thụy đang từ phía sau bảo vệ Tư Đồ Bích, hơi thở nóng bỏng của hắn không ngừng mơn trớn cái cổ duyên dáng của Tư Đồ Bích, đồng thời hắn còn có thể cảm nhận hương thuốc đông y như có như không trên người y.

Quân Thụy thở dài thu hồi ánh mắt, nhìn thấy trên mặt Tư Đồ Bích hiện lên vẻ xấu hổ, một tầng màu hồng khả nghi bắt đầu từ cằm cổ lan đều khắp mặt, phong cảnh như thế khiến trong lòng hắn không khỏi có mấy phần rung động. Bởi vì vóc người tương đối đơn bạc tinh tế, vì vậy cổ của Tư Đồ Bích thoát nhìn cũng thon dài tinh xảo, huyết quản màu xanh nhạt lấp ló dưới làn da trắng tuyết chói mắt, yếu đuối đến mức khiến người khác có chút không dám chạm vào. Hai người cứ ngồi si ngốc nguyên ở đó, qua một hồi vẫn chưa có ai chủ động lên tiếng.

Cuối cùng một thị vệ có chút lớn gan can rang ho khan một tiếng, cẩn thận rụt rè mở miệng: “Bệ hạ, hiện tại có cần quay về không? Sắc trời cũng không còn sớm nữa, cứ chần chừ ở đây mãi cũng không an toàn..”

“Được.” Quân Thụy gật đầu đứng lên, lại nhìn về phía tảng đá Tư Đồ Bích đang ngồi nhẹ giọng nhắc nhở, “Đi thôi, nếu không nhanh chóng xuống núi sẽ không kịp hoàng hôn đâu.”

“Bệ hạ đã nghĩ xong kế hoạch tiểu phi?” Tư Đồ Bích buồn bực rầu rĩ hỏi một câu, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Thụy, bởi vì ngược nắng nên không thể thấy rõ biểu tình trên mặt hắn, thế nhưng ánh sáng rọi qua bờ vai dày rộng kia bất giác khiến y cảm thấy hoảng hốt. Tư Đồ Bích hình như thấy được Quân Thụy có chút mỉm cười, vẻ mặt tự tin bề ngoài giống như tất cả mọi việc đều đã nắm hết trong tay, hắn quay lại nhìn đám thị vệ đang thu dọn chuẩn bị xuống núi, hơi hột nói: “Đến lúc đó ngươi sẽ biết.”

Núi cao lên dễ xuống khó, đợi đến khi đoàn người chân chính đi qua mới hiểu được muốn xuống núi phải khó khăn bao nhiêu. Đường núi nhỏ hẹp vô cùng, có những đoạn hiểm yếu chỉ đủ chỗ cho một người nghiêng mình đi qua, thậm chí ngay cả chỗ đủ để hết hai bàn chân cũng không có, chỉ có thể dùng một chân dẫm trên hốc đá mượn lực nhảy qua. Hơn nữa thế núi thẳng đứng, chỉ cần hơi cúi đầu liền thấy được vực sâu hun hút khiến người chóng mặt ngay dưới chân, điều này làm cho Quân Thụy vô cùng cảm tức, lại thêm một lần nữa hối hận tại sao mình lại mang theo Tư Đồ Bích đến cái chỗ quỷ quái này, thân thể của y hiện giờ vẫn chưa khỏe hẳn, hiện tại lẽ ra phải nằm trên giường nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.

“Bệ hạ đang nghĩ chuyện gì?” Tư Đồ Bích đột nhiên mở miệng hỏi Quân Thụy, trong lòng hắn vô cùng buồn bực chỉ quay đầu lại nhìn y, hừ mũi một tiếng rồi không trả lời, biểu tình như vậy khiến Tư Đồ Bích có điểm mờ mịt không rõ. Tư Đồ Bích ngăn người, bữu môi tiếp tục cúi đầu bước đi, không ngờ tảng đá dưới chân có chút lung lay, khiến y suýt chút nữa là trượt chân ngã xuống.

“Ngươi cẩn thận chút! Đừng làm vướng bận!” Quân Thụy tay mất lạnh lẽo kịp đỡ lấy y, trong miệng mặc dù không nói được lời dễ nghe thế nhưng nét mặt vẫn là ân cần lo lắng. Tư Đồ Bích liếc hắn một cái, mở miệng định nói gì đó, thế nhưng lời chưa kịp thốt ra đã nghe được trên tảng đá lớn cách đó không xa truyền đến một trận nhốn nháo.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một nhóm tặc phi đang đứng trên tảng đá, sĩ số khoảng chừng có hai mươi người, tất cả đều mặc chế phục vải đen, thắt lưng, giày mũ cũng thuần một màu đen, trên tay còn cầm theo đao kiếm, những người này có vẻ đều từng trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, không nói đến trang phục sửa sang chỉnh tề, ngay cả đội hình cũng xếp ra không ít vị đạo. Tên cầm đầu có bộ râu quai nón, thân hình

cao lớn thô kệch, thắt lưng đeo theo loan đao đứng ở phía trước, hai tay ôm ngực nhìn chăm chăm bọn họ: “Con bà tui bây, dám xông vào địa bàn của Hắc Phong trại! Cả lũ đều không muốn sống nữa rồi.”

Tư Đồ Bích và Quân Thụy hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều nói không tốt, Quân Thụy lôi kéo Tư Đồ Bích chậm rãi lui về phía sau, mà thị vệ hai bên cũng tiến lên vài bước vây hai người vào bên trong.

Đại hán kia nhìn chăm chăm thể trận của bọn họ, hơn nữa ánh mắt dừng lại rất lâu trên người Tư Đồ Bích, Quân Thụy biểu tình trầm trọng nhìn người nọ, chậm rãi kéo Tư Đồ Bích ra phía sau lưng mình. Tư Đồ Bích đối với hành động này của hắn hoàn toàn bất ngờ, ngơ ngác liếc nhìn Quân Thụy, mờ mịt thuận theo để hắn thủ hộ phía trước mình. Không đợi Quân Thụy kịp mở miệng, đại hán kia đã phát tay ra hiệu, đám người phía sau cùng thét “Hãy dõ” một tiếng rồi đồng loạt xông lên, đao kiếm sáng choang đều tuốt ra khỏi vỏ, thẳng tắp hướng về hai người bọn họ xông đến.

“Tam gia cẩn thận!” Dù sao cũng là tâm phúc tử sĩ dưới trướng Quân Thụy, giữa thời khắc nguy cấp cũng không rối loạn hô ra tôn xưng của Hoàng đế, mà vẫn dùng tiếng “Tam gia”. Sáu thị vệ có ba người phi thân xông ra ngoài, rút đao giao thủ cùng đối phương, ba người còn lại tạo thành thể trận chân vạc đem Quân Thụy và Tư Đồ Bích vững vàng bảo vệ ở giữa.

Ba người phía trước đấu với mười mấy người, may là những thị vệ đi theo lần này đều là võ nghệ siêu quần, đối phó với bọn tặc phi đã qua huấn luyện kia cũng không rơi vào thế hạ phong. Chỉ thấy kiếm chiêu của ba người kết hợp thuần thực như nước chảy mây trôi, tựa hồ hợp thành kiếm trận khiến kẻ địch hoa mắt. Đang từng bước từng bước bức lui đối phương.

“Tam gia, hành sự tùy theo hoàn cảnh, chuẩn bị triệt thoái.” Một thị vệ trẻ tuổi bên cạnh nghiêm túc nói, che chở hai người chậm rãi lui về phía sau. Quân Thụy nhìn hoàn cảnh giao chiến phía trước một chút, mặt không đổi sắc nhẹ giọng nói: “Được rồi, lát nữa người cứ tiến lên giúp bọn hắn, để hai người theo bọn ta là được.”

Nói xong, Quân Thụy quay đầu nhìn về Tư Đồ Bích ở phía sau, thấy sắc mặt y vẫn tái nhợt liền nhỏ giọng nói: “Một chốc cố gắng theo sát. Ta sẽ tận lực bảo vệ người.”

Tư Đồ Bích sững sốt, tựa hồ đối với thái độ của Quân Thụy vô cùng lạ lẫm, nhất thời không kịp phản ứng, chỉ có thể gật đầu.

“Thế nào, sợ đến choáng váng rồi?” Quân Thụy nở nụ cười, nét mặt mang theo ý tứ bất đắc dĩ nhàn nhạt, còn có một chút gì đó giống như cưng chiều, thậm chí hắn còn dùng tay gỡ gỡ vài lọn tóc dính trên trán Tư Đồ Bích, tựa hồ hiện tại bọn họ không phải đang dần thân trong nguy hiểm mà là đang nhàn nhã thưởng ngoạn phong cảnh, “Người đừng quên, năm đó ta cũng đã mang binh đánh giặc, chiến tích đều là do vào sinh ra tử đao thật thương thật tim về, chỉ có mấy tên tiểu lâu la như vậy không đáng để tâm. Người chỉ cần ngoan ngoãn theo sát là được, hiểu chưa?”

“... Ừ...” Tư Đồ Bích gật đầu, nhìn về hướng ba tên thị vệ vẫn đang quán lấy đối phương ở phía trước, tuy rằng lại có thêm vài tên phi tặc gia nhập nhưng trước sau vẫn không chiếm được lợi thế, thậm chí còn bị ba người chế trụ.

Nét mặt của đại hán cầm đầu trầm xuống vài phần, thần thái ngông cuồng lúc nãy giờ đây đã hoàn toàn không thấy, sắc mặt ngày càng y ám, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Quân Thụy và Tư Đồ Bích khẽ phát tay.

Phía sau gã đã không còn ai đứng, thế nhưng gã vẫn ra hiệu muốn thủ hạ tiến lên, bộ dạng như vậy thực khiến người ta cảm thấy buồn cười. Thế nhưng Quân Thụy còn chưa kịp cười thì trong rừng cây đã hiện ra vô số hàn quang, thanh âm tên nhọn phá gió bay đến khiến người căng thẳng, thị vệ bên người hắn thấp giọng kêu lên: “Tam gia đi mau!” Dứt lời, một cơn mưa tên liền xé gió bay đến.

Ba gã thị vệ múa kiếm tạo khiên che chở Quân Thụy lui về đỉnh núi, ba người trước mặt nhìn thấy tình thế không ổn cũng tang nhanh động tác trên tay, sau khi đâm bị thương vài người tạo khoảng cách liền nhẹ điểm mũi chân phi thân bay về phía rừng cây, có vẻ như muốn đối phó những cung tiễn thủ đang trốn trong rừng.

“A! A!” Trong rừng cây liên tục truyền ra những tiếng kêu thảm thiết, có một gã thị vệ nhanh chóng tiến

lên quần lấy đại hán râu quai nón, Quân Thụy nắm chặt cánh tay Tư Đồ Bích nhanh chóng chạy về phía chân núi. Hẳn dù sao cũng có nhiều kinh nghiệm thực chiến, đối phó loại tình huống truy sát này tự nhiên vô cùng thành thạo, thế nhưng Tư Đồ Bích lại là một văn nhân yếu đuối, trên người lại có bệnh, căn bản không có cách đuổi kịp bước chân của hắn. Quân Thụy có chút nóng nảy, dứt khoát nhấc Tư Đồ Bích đặt ngang trên vai, thi triển khinh công đẩy nhanh tốc độ chạy về phía trước.

“Phụt” một tiếng, có một thị vệ đã kịp tranh thủ thời gian phóng pháo tín hiệu, vật kia bay thẳng lên không trung rồi nổ tung tạo nên một màn khói màu rực rỡ.

“Tín hiệu đã phát ra, chúng ta cứ chạy về hướng nam. Viện binh sau một canh giờ sẽ đuổi đến đây!” Một thị vệ nói.

“Được!” Quân Thụy lời ít ý nhiều, dưới chân không ngừng di chuyển, liếc mắt nhìn thị vệ ở phía sau kia, trang phục sẫm màu của gã đã rịn ra vết máu, trên người đã bị một mũi tên nhọn xuyên qua.

“Tam gia người đi trước, ta lưu lại thiết lập bẫy rập kéo dài thời gian.” Thị vệ bị thương nói xong liền lui về phía sau, tiêu thất vào trong rừng cây, hai tên thị vệ còn lại lập tức thay đổi trận hình che chở hai bên phải trái của Quân Thụy.

Tư Đồ Bích quay đầu nhìn về hướng thị vệ kia, biểu tình trên mặt không ngừng thay đổi, vị trí bị thương lúc này rất gần tim, đây chính là vết thương trí mạng, không nghĩ đến trong lúc như vậy người đó lại dứt khoát lựa chọn lưu lại giúp Quân Thụy kéo dài thời gian. Đây là một đám tử sĩ thế nào chứ? Y lại nghĩ đến tên tử sĩ lựa chọn tự sát lúc thuyền sinh lễ bị tập kích, nếu Quân Thái ngoại trừ đám văn thần tâm phúc cũng có một nhóm người sẵn sàng bỏ mạng ủng hộ như thế, tình thế hiện tại tuyệt đối sẽ hoàn toàn khác hẳn.

“Phập! phập! phập!” Lại có mũi tên bay về phía bọn họ, sau những tiếng xé gió chính là âm thanh mũi tên cắm vào cây cối. Quân Thụy hơi híp mắt rút ra một cây đoản đao cắm trong ống giày, một mũi tên từ phía sau bay thẳng đến đây, Tư Đồ Bích chỉ kịp thấy động tác phát tay của Quân Thụy, còn lại hoàn toàn không rõ rốt cuộc hắn đã làm gì đã thấy mũi tên kia bị chém thành hai khúc rơi bên chân. Quân Thụy lại điểm mũi chân chạy gấp vài bước về phía trước, thuận tay rút một mũi tên cắm trên cây dùng sức ném ra ngoài, một tiếng hét thảm thiết vang lên, có người đã bị y đánh trúng

“Đem cung tiễn đến đây.” Quân Thụy nói, nhảy vào một phía rừng cây rậm rạp, đặt Tư Đồ Bích xuống bảo hộ y ở phía sau, một thị vệ khác lập tức đứng ở phía sau Tư Đồ Bích vây người vào giữa, tên thị vệ còn lại phi thân đi tìm một cung tiễn thủ của đối phương, hươu kiếm một cái đã gọn gàng cắt đứt động mạch cổ của người ta.

“Tam gia!” Thị vệ kia đoạt lấy bộ cung tiễn ném về phía Quân Thụy, hắn đem thanh đoản đao ném vào trong tay Tư Đồ Bích rồi xoay người tiếp lấy, lại dùng cung nhắm vào mấy tên giặc phỉ đang đuổi tới phía xa. “Sưu sưu sưu”, vài phát liên hoàn tiễn bắn ra, mỗi mũi tên đều ghim vào đúng chỗ yếu hại, thậm chí còn có một phát lợi hại đến mức bay xuyên qua người đối phương.

Thị vệ lại đoạt thêm hai bộ cung tiễn rồi mới quay lại bên cạnh Quân Thụy, ba người cùng nhau bắn cung xử lý không ít kẻ truy đuổi, khiến cho đám giặc phỉ phía sau không đủ dũng cảm tiếp tục tiến lên mà run rọt nói: “Cái này... Bọn họ hình như có... có tiếp ứng...”

“Tiếp ứng cái đệt! Nhanh chóng giết hết bọn chúng cho tao!” Đại hán râu quai nón hét lớn một tiếng, giơ đao lệnh cho thủ hạ đi tới, thế nhưng vừa mới nói xong liền có một mũi tên bay tới cắm thẳng vào mắt của gã, khiến gã đau đến lăn lộn trên đất. Quân Thụy thu cung quay đầu nhìn về hướng Tư Đồ Bích, nụ cười kiêu ngạo chấp chưởng thế cục kia, thật giống như năm đó Duệ Vương gia hăng hái khải hoàn hồi triều. Tư Đồ Bích nhìn thấy thế trong thoáng chốc cũng bất giác cong cong khóe miệng.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

43. Chương 43

Hiểm cảnh

Tình thế phát sinh chuyển biến, sau khi đại hán râu quai nón thụ thương thì đám người bên kia liền trở nên hoảng hốt. Thừa lúc trận tuyến bên bọn họ rối loạn Quân Thụy phát tay bảo thị vệ bên cạnh tùy ý hành động. Ba tên thị vệ ban đầu cùng với người bị thương vừa nãy đang ở bên kia chặn đường truy binh, khiến những kẻ đó không có cách nào đi đến, còn lại hai gã thị vệ hộ tống Quân Thụy và Tư Đồ Bích rút lui, lúc này dưới chân núi đã có người phóng pháo hiệu hồi đáp, viện binh đang tiến lên trên núi.

“Người qua đó thay thế Kim Thiện, để hắn cùng ta lui về trước.” Quân Thụy vừa tìm đường tiến đến vừa mệnh lệnh thị vệ bên cạnh, người kia lập tức tuân lệnh quay đầu rời đi. Tư Đồ Bích không khỏi một phen suy nghĩ, người tên Kim Thiện lúc nãy đã bị thương, cho dù đến đây cũng không có khả năng bảo hộ Quân Thụy, như vậy không khác gì gia tăng nguy hiểm cho hắn, hơn nữa Quân Thụy xuất thân quân đội, từ những chiêu thức vừa rồi của y mà xét thì võ công của hắn căn bản không kém những thị vệ này, thậm chí còn có thể cao hơn một chút. Hiện tại viện binh đã đến, những nguy hiểm vừa rồi có thể xem như không tồn tại, vì vậy một chút hành động quan tâm như thế cũng đủ để khiến những thị vệ kia liều mạng đi theo hắn. Quân Thụy quả nhiên xứng đáng là một quân chủ anh minh! Quả nhiên hiểu được làm thế nào không chế nhân tâm!

“A!” Phía sau lại truyền tới một loạt tiếng kêu thảm thiết, đối phương lại có người chết Tư Đồ Bích nhìn không được quay đầu lại nhìn, đại hán râu quai nón toàn thân đầm máu, trên người đã bị thị vệ đâm không ít kiếm thế nhưng vẫn ngoan cường chống lại. Tư Đồ Bích không khỏi nghi hoặc, nếu bọn người kia thực sự là giặc phỉ trong Hắc Phong trại, như vậy bọn họ hoàn toàn không cần phải liều mạng như thế, chỉ cần đuổi bọn họ ra khỏi nơi này là được, cho dù quá trình phải giằng co cũng chỉ cần phát tín hiệu gọi người của sơn trại đến tiếp ứng là được, đâu cần phải liều mạng tiến lên lại không hề cầu cứu chứ? Hơn nữa một đám giặc phỉ ô hợp làm sao có thể ngày cả mạng cũng không cần mà nhất quyết muốn truy giết đối thủ có bản lĩnh hơn xa chúng như vậy.

“Nguy rồi! Trúng kế!” Tư Đồ Bích đột nhiên hét to một câu. Y ngẩng đầu nhìn địa hình chung quanh một chút, hiện tại bọn họ đang ở trong thung lũng kẹp giữa hai tòa đại sơn, vách núi hai bên chính là rừng rậm tươi tốt, cành lá vươn lên gần như che khuất cả bầu trời, đây chính là địa hình “nhất tuyến thiên”¹ thánh địa mai phục trong binh pháp.

“Nhanh xông ra ngoài!” Tư Đồ Bích hô to một tiếng, Quân Thụy vừa nghe sự cảnh báo của y liền chú tâm nhìn một vòng xung quanh, vừa nhìn xong liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đối phương liều mạng ép bọn họ chạy đến đây chính là vì sơn cốc này, nơi đây hai bên đều là rừng cây cùng vách núi thẳng đứng, vô cùng thích hợp để thiết kế bẫy đá lăn, cũng là nơi lý tưởng cho cung tiễn thủ ẩn nấp, chỉ cần bọn họ bước vào trong một bước thì những kẻ kia muốn bắt người liền dễ dàng như bắt ba ba trong lọ rồi!

“Đến!” Quân Thụy quát nhẹ một tiếng, một tay ôm ngang hông Tư Đồ Bích để y tựa sát vào người mình, cước bộ sinh phong, tốc độ di chuyển trên mặt đất chẳng khác gì đang bay.

“Vut, vut!” Những hắc y nhân đang ẩn nấp trên triền núi thấy tình thế không đúng cũng dần dần lộ diện, thoạt nhìn tất cả đều được huấn luyện nghiêm ngặt, đồng đều, trên tay bọn họ đều cầm vũ khí công kích tầm xa không ngừng triển khai thế công với đoàn người Quân Thụy đang ở bên dưới. Chỉ trong chốc lát, vô số mũi tên và đá lăn không ngừng từ hai bên triền núi lao thẳng về phía này, bọn thị vệ bên cạnh Quân Thụy cũng theo đó cải biến trận hình, hai người tiếp tục cản đường những kẻ theo đuôi, bốn người còn lại vây Quân Thụy và Tư Đồ Bích vào giữa, liều mạng ngăn cản mưa tên và đá tảng rơi xuống, một đoàn tám người cứ thế gian nan chạy về hướng cốc khẩu².

“Cẩn thận!” Phía sau một thị vệ thét lên đồng thời múa kiếm tiến đến, nhưng phía bên gã vừa vịn cũng có một tảng đá lăn đến, thị vệ vừa lắc người né tránh liền chậm đi một nhịp, tảng đá lớn thoảng cái đã lăn đến chỗ của Quân Thụy! Trong sát na đó, Quân Thụy xoay người quát nhẹ, thanh kiếm trên tay cũng thuận theo khí thế bài sơn đảo hải bổ xuống, tảng đá to nặng kia liền trực tiếp bị hắn đánh nát!

“Tam gia chạy nhanh xuống chân núi! Viện binh lập tức tới ngay!” Thị vệ hô một câu lại ra sức chém gãy những mũi tên đang bay tới, thế nhưng thể lực có hạn, một hồi chạy trốn như thế bọn họ đã có chút không thể chống đỡ nổi, vừa nói dứt lời liền bị một mũi tên đâm thẳng vào người, thị vệ kia chỉ có thể trầm thấp rên “hự” một tiếng, sau đó cước bộ cũng dần chậm lại không thể tiếp tục theo kịp đội hình. Cứ như vậy trận pháp bảo hộ bốn phía vững chắc liền lộ ra một lỗ hổng, những mũi tên không còn bị người che chắn vun vút không ngừng lao về phía Quân Thụy.

“Bên trái!” Tư Đồ Bích hô một tiếng, Quân Thụy theo đó hươu kiếm ngăn lại một mũi tên, dưới chân càng thêm dùng sức chạy thẳng về phía cốc khẩu. Chỉ qua thời gian một chung trà, thị vệ bên cạnh hấn người nào người nấy cũng đã là thân đầy thương tích, sức cùng lực kiệt, ngay cả Quân Thụy cũng bị mấy hòn đá nhỏ va chạm tạo thành vết thương, trên trán đã rịn ra một dòng máu đỏ. Bất quá lối ra đã gần ngay trước mắt.

Đám người trên núi thấy bọn họ đã tiếp cận cốc khẩu liền gia tang thế công, thậm chí có vài hắc y nhân trực tiếp chạy ra chuẩn bị giao thủ cùng bọn họ. Thế nhưng may mắn sơn thể hiểm trở, những kẻ kia muốn chạy xuống cũng không quá dễ dàng, bất quá tình thế đã dần dần có chút không ổn.

“Rắc!” Quân Thụy lại chém gãy thêm vài mũi tên bay đến, y phục trên người hấn lúc này đã bị tên và đá làm rách không ít, trên mặt nhuộm máu, cánh tay cũng chịu không ít vết thương, nhìn qua vô cùng chật vật, thế nhưng hấn vẫn thập phần trấn định, không bởi vì sự gia tăng đột ngột của địch nhân mà trở nên hoảng loạn. Về phần Tư Đồ Bích, y được Quân Thụy bảo hộ rất tốt, ngoại trừ y phục bị xé rách vài chỗ, trên người không có một vết thương rõ ràng nào, chỉ bất quá càng như vậy càng khiến y âm thầm nôn nóng, cảm thấy mình đã liên lụy mọi người.

Thế nhưng loại tâm tình này của y cũng không kéo dài bao lâu, bởi vì y mặc dù không thể giống như Quân Thụy và bọn thị vệ trực tiếp đối kháng địch nhân, thế nhưng y lại có thể tại tình huống náo loạn phức tạp này bảo trì cảnh giác cao độ, không ngừng chú ý những tình huống nguy hiểm bất ngờ sau lưng bọn họ, kịp thời lên tiếng nhắc nhở đồng bạn. Lời nhắc nhở của y đã vài lần giúp đoàn người hóa giải nguy hiểm, từng bước tiến về phía lối ra.

Trong những khắc cuối cùng, mấy gã thị vệ đều đồng thanh hét lớn một tiếng nâng cao tinh thần, sau đó guồng chân chạy như bay về phía cốc khẩu, vừa thoát khỏi hiểm địa bốn gã thị vệ có thương tích nặng hơn liền tự động ngừng lại lập tuyến bảo hộ nỗ lực ngăn chặn những kẻ truy đuổi, hai gã thị vệ có trạng huống tốt hơn liền ép sát giúp đỡ Quân Thụy chạy thẳng về hướng nam.

Bọn họ hiện tại mặc dù đang ở thung lũng giữa hai khối núi, nhưng bởi vì địa hình ở đây chính là một dãy núi liền kề quần tụ nên thật ra cũng không phải là chân núi chân chính, họ chỉ vừa chạy khỏi đỉnh núi cao nhất tiến ra nơi tương đối bằng phẳng mà thôi. Ra khỏi sơn cốc không bao xa liền loáng thoáng nhìn thấy một đại đội nhân mã đang gấp rút lên núi. Tiếng vó ngựa rầm rập từ xa truyền đến cùng với bụi bặm mù trước mặt khiến tâm trạng căng thẳng của Quân Thụy thả lỏng đi không ít, hấn thở phào một hơi rồi lấy ra một quả đạn pháo tín hiệu trên người, lợi dụng lúc có chút thông thả mà môi lửa bắn thẳng lên trời, “bùm” tiếng pháo cùng khói lửa nổ rộ giữa không trung vừa lúc chỉ đường cho đội nhân mã kia tiến về phía này.

Rất nhanh một nhóm lính tiên phong đã chạy đến, đó là năm kỵ binh tinh nhuệ võ dũng nhất được lựa chọn, bọn họ vừa chạy tới liền nhảy từ lưng ngựa xuống quỳ trước mặt Quân Thụy, đồng thanh hô: “Vi thần cứu giá chậm trễ, khiến bệ hạ sợ hãi!”³

“Dẫn theo bao nhiêu người đến?” Quân Thụy xoa xoa vết máu trên trán, nhàn nhạt hỏi.

“Hồi bệ hạ, tổng cộng năm trăm tinh binh, gồm một trăm trọng kỵ binh tiên phong, một trăm khinh kỵ cung tiễn thủ, ba trăm bộ binh bọc hậu!” Người nọ cung kính hồi đáp.

“Tốt, truyền lệnh của trẫm, nhất định phải bắt sống đám giặc phỉ này, đặc biệt lưu ý kẻ cầm đầu. Trẫm còn chuyện muốn thẩm vấn bọn họ!” Quân Thụy truyền lệnh xong liền quay đầu quan sát kỵ Tư Đồ Bích đang đứng phía sau, thấy sắc mặt của y mặt dù có chút tái xanh, y phục cũng nhếch nhác vô cùng nhưng tinh thần vẫn vô cùng trấn định, lúc này hấn mới cười cười tiện tay kéo lấy một con ngựa từ trong đám kỵ binh dìu y ngồi lên.

“Người cứ theo bọn họ quay về trước.” Quân Thụy ngẩng đầu nói với Tư Đồ Bích đang ngồi trên lưng ngựa. Ngoại trừ Tư Đồ đại nhân đại danh鼎鼎 như y thì làm gì còn ai có can đảm để Đế vương giúp mình dắt ngựa như vậy.

“Còn Tam gia người...” Tư Đồ Bích có chút do dự.

“Đi thôi, trầm nhìn thấy người cũng đã sắp không chống đỡ nổi rồi, quay về để Tư Đồ Cẩm sắc một chén thuốc cho người, rồi nghỉ ngơi cho tốt, đừng để bị sốt lại. Nếu người lại sinh bệnh trầm liền xem như đệ đệ của người phạm tội đại bất kính. Trầm ở lại tọa trấn nơi này, trầm muốn nhìn xem rốt cuộc là ai mà to gan như vậy.” Quân Thụy nói xong lại dùng tay vỗ vỗ lưng ngựa, ý bảo mấy kỵ binh kia hộ tống Tư Đồ Bích đi trước, con ngựa còn chưa kịp cất vó đã nghe được một tiếng xé gió bén nhọn hướng thẳng về phía này.

“Ba!” Thanh kiếm trong tay Quân Thụy vung lên, mũi tên đang hướng về thân ngựa liền lập tức gãy làm hai đoạn. Tư Đồ Bích quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy một hắc y nhân che mặt đang đứng trên núi, trên tay gã đang cầm một bộ cung tiễn sáu thạch nhìn chằm chằm về phía Quân Thụy. Sau lưng y còn có một vài cung tiễn thủ đều cầm cung sáu thạch, thế nhưng bọn họ cũng không có tiến lên mà vẫn cung cung kính kính đứng sau người nọ.

Quân Thụy và hắc y nhân im lặng nhìn nhau, cũng không có động tác gì tiếp theo. Sắc mặt của Quân Thụy dần trở nên âm trầm, đột nhiên lại nở nụ cười lạnh, một nụ cười này khiến hắn thoát nhìn vô cùng ngoan lệ, hoàn toàn chính là dáng dấp của một đế vương sát phạt quyết đoán trên xa trường: “Xem ra kẻ này chính là đầu sỏ hành động ám sát ngày hôm nay rồi!”

Dưới tình huống hai người cứ đối mặt nhìn nhau như vậy, những người bên cạnh cũng không dám mạo muội hành động gì, đại đội nhân mã bên kia cũng đã nhanh chóng tiếp cận đến. Hắc y nhân trên đỉnh núi giương mắt nhìn đại đội nhân mã ở phía xa một chốc rồi chậm rãi hạ mắt, một lần nữa đối diện cùng Quân Thụy. Quân Thụy là Đế vương dùng quân công đầm máu chốn sa trường làm vốn để tranh long ngai, có rất ít người có thể trấn định tự nhiên mà đối mặt với hắn, bởi vì kẻ đã trải qua vô vàn khảo nghiệm sinh tử, được rửa tội bằng máu và quyết tâm trên chiến trường như thế, trong ánh mắt và khí chất luôn luôn tìm ẩn một loại khí thế không giện tự uy. Mà hắc y nhân kia cư nhiên có thể đối diện với Quân Thụy mà không hề tỏ ra sợ hãi, hiển nhiên cũng là một kẻ kiêu hùng gan dạ hơn người.

Thế nhưng từ từ, ánh mắt của hắc y nhân dần dần chuyển sang Tư Đồ Bích đang ngồi trên lưng ngựa, cây cung trên tay y giương lên làm ra một bộ dạng ngắm bắn mà không lắp tiễn. Sắc mặt của Quân Thụy đổi mấy lượt, sau đó vươn tay đoạt lấy một cây cung trên người khinh kỵ binh bên cạnh, giương cung cài tên nhắm thẳng về phía người trên đỉnh núi, ý tứ biểu hiện phi thường rõ ràng: Nếu người dám bắn y, người lập tức phải mất mạng.

Người nọ chậm rãi quay đầu lại liếc nhìn Quân Thụy, không hề có thêm động tác gì, hai người lại tái diễn một hồi giằng co vô thanh như thế. Bất ngờ, một mũi tên từ hướng khác khiến mọi người không hề phòng bị bắn thẳng vào con ngựa mà Tư Đồ Bích đang cưỡi, con ngựa kinh hãi bật hai vó trước hí vang một tiếng rồi hoảng loạn chạy đi!

1/ Nhất tuyến thiên: Một đường lên trời, một đường chỉ trời, là kiểu địa hình giống như ảnh dưới, nhưng hiển nhiên trong truyện sẽ rộng hơn và thích hợp cho việc phục kích hơn.

120719185115_7312

2/ Cốc khẩu: cửa cốc, lối ra sơn cốc.

3/ Nguyên văn và trong phim mình hay thấy để “Khiến bệ hạ sợ hãi”, nhưng như vậy có vẻ hạ thấp trình của anh Quân Thụy quá, của mình sửa thành “Làm kinh động Bệ hạ” liệu có hợp không?

4/ Sáu thạch: sáu thạch lực tay, một cách đo lực tay của TQ cổ, mình cũng không biết như thế nào, chỉ thấy trong phim cổ trang hay dùng để chỉ độ lợi hại của cung tên, thạch càng cao cung càng bắn xa và mạnh. Ở đây cung sáu thạch có vẻ cũng rất oách rồi.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

44. Chương 44

Bị thương

Trong đầu Tư Đồ Bích ngay lúc này chỉ có một vài hình ảnh rời rạc, y phải rất gian nan mới có thể ghép nối lại những hình ảnh ấy để hiểu được tình hình, có thể bởi vì tình hình lúc đó quá mức nguy hiểm, cũng có thể là do thân thể của y đã đến điểm chống đỡ cực hạn, thật sự y không có cách nào để tập trung tinh lực nữa. Vì vậy Tư Đồ Bích chỉ lơ mơ biết con ngựa mình đang cưỡi kinh hoàng chạy loạn, sau đó là tiếng kinh hô lo lắng của Quân Thụy, dường như hấn đang ra lệnh những người bên cạnh cố gắng chặn ngựa, lại dường như đang bảo y phải nắm chặt dây cương, dù như thế nào cũng không được buông ra, thế nhưng trước mắt Tư Đồ Bích hiện giờ cảnh vật đã có chút mơ hồ, thanh âm cũng càng lúc càng xa xôi. Bất quá rất nhanh sau đã có người phi thân nhảy lên ngựa, từ phía sau ôm chặt lấy y, một đôi tay ấm áp phủ lên bàn tay y, bắt lấy dây cương, vững vàng trấn an con ngựa đang hoảng loạn.

Tư Đồ Bích đột nhiên cảm thấy rất an tâm, thế nhưng đột nhiên lại xảy ra một trận xóc nảy, cả trời đất trong mắt y đột nhiên đều trở nên nghiêng ngả, mọi thứ trở lại trạng thái xa xôi mơ hồ. Tư Đồ Bích cảm thấy cả người dần dần trở nên vô lực, thân thể cũng chậm rãi lạnh đi, một mối rã rời, loại cảm giác hư thoát này khiến đầu óc của y không có cách nào vận chuyển, y chỉ có thể âm thầm cảm khái trong lòng: Quả nhiên là đã đến cực hạn. Có lẽ từ khi bắt đầu y đã không nên cuốn vào trong những chuyện phiền lòng này, ngay từ đầu không nên trêu chọc Hoàng đế, nếu ngày đó không có chuyện gì phát sinh, hiện tại sợ rằng thế cục đã... có một bộ dạng khác đi? Những việc rối loạn phiền não đang diễn ra trong đầu Tư Đồ Bích khiến y cảm thấy kiệt sức, giống như người đang chết đuối chậm rãi bị cuốn vào vòng xoáy đen đặc, cái gì cũng không thể nhận biết nữa.

Tư Đồ Bích mơ tới rất nhiều việc vụn vặt của trước kia, khi đó y cũng chỉ khoảng chín, mười tuổi, tiền đề tuần du ngang qua Giang Châu, nghỉ chân tại trạch viện của Tư Đồ gia, lúc ấy có một vài Hoàng tử cũng được tiên đế đặc ân tùy giá, vốn là muốn bồi dưỡng kinh nghiệm cùng với tập cho họ thói quen quan sát dân tình. Khi đó, Quân Thụy cũng là một trong những Hoàng tử được tiên đế dẫn theo, thời điểm đó hấn vẫn chưa có chiến công gì nhưng lại luôn được mọi người tán thưởng, học vấn của hấn thâm sâu, võ nghệ lại xuất chúng, binh pháp sách luận cũng có thể nghị luận đến không sai, chỉ bất quá tính tình lại là một mảnh thanh lãnh cao ngạo. Thậm chí có người từng trộm nói qua, nếu không phải do tích cách quái gở đó của hấn, đại khái Quân Thụy so với Thái tử còn xuất sắc hơn, thích hợp trở thành đế vương hơn.

Những thứ trong mộng hết thảy đều hư vô mờ mịt, thế nhưng những thứ đó cũng chính là hình ảnh được khắc sâu nhất vào trong ký ức, mong manh như bọt biển, chỉ cần chạm mạnh liền lập tức tan biến. Tư Đồ Bích rụt rè cẩn thận đứng nấp trong một góc khuất, đơn độc một người ngồi trong phòng sách của gia tộc, các hài tử khác của Tư Đồ gia đều đã chạy đến tạo quan hệ với những Hoàng tử cao quý kia, chỉ duy một mình ở lại nơi đây học bài. Không thể hòa nhập với những hài tử khác chỉ là một lý do, sự thực chính là chỉ có cố gắng học tập, tạo được “danh tiếng” xuất sắc hơn những hài tử khác thì y mới có cơ hội khiến cho người nhà nhìn nhận. Cho nên nói, trong lúc những hài tử đó vui vẻ chơi đùa thì y lại quyết tâm tu chí học tập.

Ngày hôm đó, trời có chút âm u, mặt trời bị mây đen che khuất, Tư Đồ Bích nhìn thấy Quân Thụy dẫn theo Quân Tiễn chơi đùa ngoài hoa viên. Thời điểm đó Quân Tiễn vẫn chỉ là một tiểu oa nhi còn đang lập lập học nói, vừa thích khóc vừa thích làm nũng khiến Quân Thụy vừa thương tiếc lại có chút nóng nảy. Hấn trực tiếp cho cung nữ phục vụ bên cạnh lui xống, cúi người ôm lấy Quân Tiễn bước đến trước hồ sen, miệng thì thao thao bất tuyệt nói bừa một vài cổ sự ly kỳ để dỗ dành đệ đệ. Tư Đồ Bích ngồi ở trong phòng từ xa nhìn thấy cảnh ấy, y nhìn thấy Quân Thụy luôn lạnh lùng trước mặt người khác lại biểu hiện một mặt ôn nhu đối với Quân Tiễn, loại ôn nhu này tựa hồ khiến cho bầu trời đang ôn nhu cũng trở nên sang

tỏ. Khi đó Tư Đồ Bích đã cảm thấy kỳ thực Quân Thụy chính là một người ôn nhu lại tịch mịch, nếu y có thể giống như đệ đệ của hắn, được một người như vậy quan tâm, săn sóc hoặc là thẳng thắn trở thành ái nhân được hắn bảo vệ yêu chiều thì sẽ là một việc hạnh phúc đến nhường nào.

Cho nên nói, sau này khi rất nhiều năm đã trôi qua, Tư Đồ Bích vẫn như cũ nhớ kỹ một Quân Thụy ôn nhu của ngày hôm đó. Thời điểm vừa mới nhập kinh, y cũng nhiều lần vô tình cố ý hỏi thăm tin tức của Quân Thụy, thế nhưng ngoài ý muốn lại biết được hắn vẫn lương trường kỳ trú đóng ở biên cương rất ít quay về kinh thành. Ngay lúc Quân Thái nói với y Quân Thụy sắp trở về, tâm tình của y phi thường khẩn trương cùng chờ mong, thế nhưng vào lúc gặp mặt, tiếng gọi “Thụy ca” của y lại chỉ đổi về được một tiếng hừ lạnh khinh thường. Điều này khiến cho một Tư Đồ Bích non nớt vừa mới nhập kinh vô cùng luống cuống, cũng vô cùng thất vọng, chỉ bất quá loại tâm tình này chưa kịp người ngoài thì đã có rất nhiều nan đề xuất hiện cần y đến giải quyết. Những người thân thiết bên cạnh vì quyền lợi mà đấu đá, tính toán lẫn nhau, người thoát nhìn hiền lành hòa ái nói không chừng ngay một khắc sau sẽ đâm cho người một dao chí tử, có vài người bình thường vô cùng đáng tin nhiệm, nói không chừng cũng sẽ nửa đường phản bội, vì vậy y chỉ có thể cố gắng xốc lại tâm tình, bỏ qua một việc như thế mà đem hết toàn lực ban trợ Thái ca. Hai người cứ thế, vì một lần âm xoa dương thác² mà suốt nhiều năm sau đó không hề chân chính gặp gỡ thêm một lần nào nữa.

Có đôi khi Tư Đồ Bích cũng hay suy nghĩ, nếu như mình không phải một người tinh thông quỷ kế mà chỉ là một công tử Tư Đồ gia thuần phát đơn giản giống như huynh trưởng Tư Đồ Giác, suốt ngày ngâm thơ tác đối không quản chuyện chính sự hỗn loạn, liệu Quân Thụy có đối với mình gia tang thêm vài phần kính trọng hay không? Liệu hắn có lại xem mình như một quân cờ để lợi dụng không? Thế nhưng nếu thật như vậy, chỉ sợ y từ sớm đã không có vị trí đặt chân trong gia tộc rồi. Những trải nghiệm từ nhỏ đến lớn trong gia tộc khiến y ngoài ý muốn mà thuận buồm xuôi gió trong đấu tranh chính trị, thậm chí có thể trở thành tâm phúc của Thái ca, thế nhưng bởi vì mình là tâm phúc của Thái ca, bởi vì mình quật cường không chịu thua mới khiến hai người không thể cùng nhau gặp gỡ. Rốt cuộc như vật là tốt hay là xấu chứ? Thật sự rất khó đoán mà...

Tư Đồ Bích càng nghĩ càng thấy chán nản, đôi mắt lên men, ngực cũng đau nhói, rất nhiều tình huống trong quá khứ không ngừng tái diễn trong đầu khiến y không khỏi cảm thấy đau nhói, cơn đau mãnh liệt gần như muốn xé rách cả người của y. Tư Đồ Bích cảm giác hình như mình đã thét lên một tiếng, sau đó một đạo ánh sáng nổ tung trước mắt, y liền nương theo đó mà bật người ngồi dậy.

“Người đã tỉnh?” Quân Thụy ngồi trên một tảng đá lớn cách đó không xa yên lặng nhìn y. Tư Đồ Bích hồn hển thổ dốc, cảm thấy cánh tay của mình có chút không đứng liền cúi đầu nhìn xuống, cánh tay đang bị quần chặt bằng vải, chỉ cần có chút cử động liền trở nên đau đớn, đại khái là đã gãy xương đi, mặt trên của mấy mảnh vải đang cố định tay y có không ít đồ án thêu tinh xảo, nhìn kỹ một chút hóa ra là được xé từ bộ áo ngoài của Quân Thụy. Lại nhìn xung quanh một vòng, bọn họ hiện giờ đang ở trong một sơn động, dây leo chằng chịt từ bên trên phủ xuống vừa vịn che khuất cửa động, thuận tiện làm nơi cho bọn họ ẩn nấp.

“Bệ hạ... Chuyện gì xảy ra?” Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi, lại thử cử động cánh tay một chút, một cơn đau đớn truyền đến khiến trước mắt y cũng tối sầm lại.

“Con ngựa người cưỡi bị hoảng sợ nơi nơi chạy loạn, sau đó lao xuống sườn núi.” Quân Thụy hời hợt thuyết, “Người bị thương nhẹ, chỉ gãy xương chứ không nghiêm trọng, ta đã giúp người cố định lại được rồi, không nên lộn xộn.”

“Ừ...” Tư Đồ Bích gật đầu mở to mắt nhìn Quân Thụy, y đang định nói lời cảm ơn lại bị sắc mặt người kia làm hoảng sợ. Làn da của Quân Thụy tương đối ngăm đen, vốn chính là màu da tiểu mạch khỏe mạnh được ánh mặt hun đúc, thế nhưng sắc mặt của hắn bây giờ vô cùng tái nhợt, trên trán cũng có không ít mồ hôi. Tư Đồ Bích lại nhìn kỹ Quân Thụy một chút, phát hiện bả vai có vết máu, trong lòng đại khái đã xác định người kia hẳn là bị thương đi.

“Bệ hạ... Người...” Tư Đồ Bích có chút hoang mang nhìn Quân Thụy, chống tường đứng dậy tiến đến gần, đến khi nhìn rõ mới phát hiện trên người của Quân Thụy xuất hiện không ít vết thương, tựa hồ do lúc rơi xuống sườn núi ma sát mà thành, còn vết thương nghiêm trọng nhất chính là hai đường đao chém ở phía sau lưng.

“Hiện tại hai bên đều đang đi tìm chúng ta.” Quân Thụy mở miệng nói, “Đối phương ắt chừng có thể quen thuộc địa hình hơn một chút vì vậy liền tiếp cận nơi này trước, bất quá đều bị ta giải quyết rồi.” Quân Thụy nói, dùng chân đá đá hai cổ thi thể đang nằm một bên, lại tiếp tục thuyết: “Ta nghĩ bọn họ nếu đã tìm đến nơi này thì người của chúng ta cũng rất nhanh có thể tìm tới. Bất quá, hiện tại không thể phân rõ nhân lực hai phía... chúng ta không thể nhóm lửa, không thể cầu cứu, nếu lỡ bị đối phương phát hiện ra...

“Đúng vậy...” Tư Đồ Bích suy nghĩ một trận, sau đó chậm rãi mở miệng, “Bất quá không thể nhóm lửa cầu cứu không có nghĩa không thể ra ngoài.” Y nhìn hai cổ thi thể bên cạnh một chút, trên người hai kẻ đó đều có vết thương đồng dạng, một dao cắt đứt động mạch cổ, vì vậy y phục trên người coi như hoàn hảo.

“Bệ hạ, chúng ta thay y phục của bọn họ trà trộn vào đó, không chừng có thể lừa dối qua ải.” Tư Đồ Bích nói xong liền cúi đầu thu thập y phục trên thi thể, tuy rằng tay đã bị thương nhưng động tác của y cũng không chậm, y hiểu rõ sơn động này tuy thoát nhìn ẩn mật nhưng cũng không quá an toàn, lúc nào cũng có thể bị phát hiện.

“Để ta làm cho, tay người bị thương không nên lộn xộn.” Quân Thụy vừa nói vừa đẩy y ra, nguyên bản để vương cần kiêng kỵ những thứ chết choc này đó, thế nhưng bây giờ chính là không còn biện pháp nào.

“Bệ hạ cũng bị đang thương, cũng không tốt hơn so với ta.” Lưng của Quân Thụy đối diện với Tư Đồ Bích khiến y có thể nhìn rõ vết thương dữ tợn phía sau, nơi miệng vết thương lộ ra bên ngoài vẫn còn đang rỉ máu.

“Nhưng ta không giống người nào đó, hờ chút liền hôn mê.” Quân Thụy buồn bực đáp trả.

“Chuyện này cũng nhờ phúc của bệ hạ, nếu hiện tại thần vẫn ngồi yên trong phủ nha Cảnh Nguyên, hoặc cứ bình thần ở nhà chính Tư Đồ gia, chắc chắn sẽ không trở nên chật vật như bây giờ.” Tư Đồ Bích nói.

“Người cứ phải đối chọi với ta thì trong lòng mới thấy vui vẻ đúng không?” Thanh âm của Quân Thụy cao lên không ít, có vẻ sắp không nhịn được nữa. Hắn “hừ” nhẹ một tiếng rồi xoay người nhìn thẳng vào Tư Đồ Bích, gương mặt đầy tức giận, “Lúc này là thời khắc phi thường, người không thể dừng tiếp tục chống đối với ta sao?”

Tư Đồ Bích sững sốt bĩu môi, thế nhưng cũng không nói thêm gì nữa, Quân Thụy tức giận trừng y thêm vài lần rồi mới quay đầu loay hoay lột y phục trên người hai thi thể kia. Thế nhưng Tư Đồ Bích đột nhiên thấy hắn ngã về hướng vách đá liền vội vã chạy qua đỡ lấy, không ngờ lại đề lên cánh tay bị thương, làm y đau đến suýt ngất.

“Bệ... Bệ hạ...” Tư Đồ Bích cố gắng chịu đau gọi vài tiếng, chốc lát sau liền nghe được Quân Thụy thở hắt ra một tiếng, rồi mới chậm rãi chống đỡ thân thể ngồi dậy.

“Người để thần giúp băng bó miệng vết thương lại đã, vẫn còn đang chảy máu.” Tư Đồ Bích yếu giọng nói, cánh tay của y thực sự rất đau, cả người cũng như đang nhũn ra. Thế nhưng hiện tại Quân Thụy cũng bị thương, y phải cố gắng chống đỡ.

Quân Thụy vẫn không lên tiếng, đại khái là do mất máu quá nhiều nên sắc mặt của hắn lại trắng hơn lúc nãy một ít, tự mình nhắm mắt tựa vào vách đá điều tức. Tư Đồ Bích yên lặng quan sát xung quanh một chút, nhìn thấy trên đai lưng của một thi thể có cột theo bầu rượu liền vội vã lấy qua, sau đó còn cố gắng xé một mảnh vải sạch từ áo trong của mình, sau khi chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy mới xoay lại nhìn về hướng Quân Thụy. Thấy đối phương đã tỉnh táo hơn không ít, Tư Đồ Bích bước qua quỳ ở bên cạnh Quân Thụy, hơi xoay vai của hắn để nhìn thấy vết thương trên lưng, xong rồi liền bắt tay vào xử lý vết thương.

bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt còn hơn hồi nãy nữa yếu bạc một ít, chính nhắm mắt lại tựa ở trên tường điều chỉnh, Tư Đồ Bích nhìn hắn một trận, yên lặng đứng dậy mọi nơi nhìn một chút, nhìn thấy thi thể đai lưng thượng cột bầu rượu, vội vã kéo xuống, hựt tê nhất khối lớn chính bên trong mặc sạch sẽ áo sơ mi, chuẩn bị cho tốt mấy thứ này lúc xoay người lại nhìn một chút Quân Thụy, thấy hắn dần dần vững vàng, tãi nửa quỳ ở bên cạnh hắn ban quá bờ vai của hắn nhượng hắn bối đối với mình, bắt tay vào làm cho hắn xử lý vết thương.

1/ Nguyên văn tác giả để mười một mười hai tuổi, thế nhưng đầu truyện tác giả viết mười hai tuổi Tư Đồ Bích nhập kinh, như vậy thời gian liền không khớp. Ta mạo muội sửa lại đôi chút chỗ này, ai có ý kiến gì xin cứ đóng góp.

2/ Âm xoa dương thác: trùng hợp, đúng lúc.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

45. Chương 45

Mâu thuẫn

Vết thương của Quân Thụy tương đối sâu, có vài chỗ mơ hồ có thể thấy cả xương trắng, da thịt đều bị kéo ra ngoài, vừa nhìn đã biết không dễ xử lý. Bất quá hiện tại Tư Đồ Bích cũng không còn cách nào, chỉ có thể giúp Quân Thụy xử lý qua loa, sau đó lại dùng vải xé từ áo lót ra băng bó cho hắn.

Bình rượu Thiêu đao tử tìm được trên thi thể trước tiên để cho Quân Thụy uống một ngụm, sau đó thấm lên vải sạch lau miệng vết thương để sát trùng, sau đó Tư Đồ Bích nhẹ nhàng cẩn thận dùng vải sạch băng bó lại: “Bệ hạ trước tiên nhìn một chút, hiện tại chúng ta chỉ có thể làm như vậy, đợi đến khi thoát hiểm sẽ xử lý lại cho tốt.”

“Ừ.” Quân Thụy ậm ừ một tiếng, thanh âm hình như cũng đã thả lỏng hơn lúc nãy, Tư Đồ Bích biết vừa rồi khi xử lý vết thương Quân Thụy khẳng định vô cùng đau đớn, bởi vì chỉ vừa đơn giản xử lý như thế nhưng trên người hắn cũng đã thấm ướt mồ hôi. Bất quá để vương dày dạng kinh nghiệm sa trường như hắn hiển nhiên định lực cũng rất mạch, suốt cả quá trình cũng chưa hề kêu đau, ngay cả nét mặt cũng không hề thay đổi, điều này khiến Tư Đồ Bích thực sự thập phần bội phục.

Tư Đồ Bích chậm rãi băng bó vết thương trên người Quân Thụy, tay y hiện giờ cũng không tiện cử động vì vậy một chút việc như thế cũng làm đến vô cùng trắc trở, đợi đến khi băng bó xong y cũng mệt mỏi đến mức chỉ có thể dựa vào tường thở dốc, ngay cả một lời cũng không thốt ra nổi. Thế nhưng hiện tại nào còn thời gian để nghỉ ngơi? Nhân thủ cả hai phía sợ rằng đều đang điên cuồng tìm kiếm hành tung của bọn họ, nếu không nhanh chóng tìm ra cách liên lạc với người của mình mà để đối phương phát hiện trước, sợ rằng hậu quả không thể tưởng tượng được.

“Mặc...y phục của bọn họ vào đi...” Tư Đồ Bích gian nan nói, trước mắt y đều là một mảnh trắng xóa, bệnh nặng lâu ngày đã khiến thân thể yếu ớt này có điểm không chống đỡ nổi, thế nhưng y chỉ có thể cứng rắn chống cự cầm lên một bộ y phục.

“Ừ.” Quân Thụy gật đầu, nhìn cánh tay bị thương của Tư Đồ Bích lại nhìn bả vai đang bị “trói gô lại” của mình một chút, vươn tay đến giúp Tư Đồ Bích cởi phục, “Người mặc trước, ta đến giúp người. Một lát người đến giúp ta.”

Tư Đồ Bích có chút buồn cười, hai người hiện tại đều là hành động bất tiện, muốn thay một bộ y phục cũng phải giúp đỡ lẫn nhau mới xong. Nếu đổi thành lúc trước, bộ dạng chật vật này nhất định sẽ bị Quân Thụy triệt để cười nhạo.

“Được.” Tư Đồ Bích xỏ cái tay bị thương vào áo, sau đó chậm rãi xỏ tay còn lại, bởi vì gãy xương nên mỗi hành động của y lúc này đều đau thấu đến xương cốt, đợi đến khi mặc xong quần áo thì tay đã đau đến run run, ngay cả dây lưng cũng không thắt lại được.

“Lại đây.” Quân Thụy kéo Tư Đồ Bích lại gần, đưa tay chỉnh lại quần áo giúp y, hắn có chút do dự nhìn người trước mặt đã trở nên trắng bệch, ngay cả hô hấp cũng rối loạn không đều. Quân Thụy biết, Tư Đồ Bích đã đến cực hạn.

“Ta nghe Tư Đồ Cẩn nói người từ nhỏ đã rất sợ đau, xem ra quả nhiên là như vậy.” Quân Thụy nhàn nhạt nói. Những đau đớn thể này đối với hắn chẳng qua cũng chỉ như một bữa cơm, nhấm một chút liền xong. Thế nhưng Tư Đồ Bích lại không giống, trước đây y đã từng vô cớ bị đau, bộ dạng lúc đó của y khiến hiện tại Quân Thụy nghĩ đến đã khó chịu, tuy rằng đến bây giờ hắn vẫn không biết rốt cuộc cái gì đã khiến y đau nhưng Quân Thụy vẫn vô cùng chú ý. Vì vậy hắn đột ngột hỏi, “Lần trước ở trong cung ta thấy người vô cùng đau đớn, rốt cuộc là bị làm sao?”

“Không có gì.” Tư Đồ Bích đạm nhiên trả lời, hoàn toàn tỏ ra xa cách. Quân Thụy bắt đầu dĩ đành bảo y giúp mình mặc y phục, sau khi chỉnh trang xong liền đứng lên nói với Tư Đồ Bích, “Người chờ ở đây một lát, ta đi ra ngoài xem trước một chút.”

“Cùng nhau đi.” Tư Đồ Bích khẽ nói, mở to mắt nhìn Quân Thụy, lúc ánh mắt giao vào nhau hai người bỗng nhiên đều yên lặng nhìn thẳng vào đối phương, Quân Thụy ho khan một tiếng, hắn vốn muốn nói “Người đi theo chỉ gây cản trở thôi”, thế nhưng nghĩ kỹ một chút lại thấy hiện tại cả hai đều bị thương, đi cùng không chừng có thể hỗ trợ lẫn nhau. Hơn nữa, nếu để Tư Đồ Bích một mình ở chỗ này, vạn nhất bị kẻ địch phát hiện thì ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

“Đến đây.” Quân Thụy cúi người dìu Tư Đồ Bích đứng dậy, hai người cứ thế một trước một sau đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi sơn động, Quân Thụy ra hiệu cho Tư Đồ Bích dừng lại, tự mình nắm chắc vũ khí tiến về phía trước vài bước, sau khi xác định bên ngoài không có động tĩnh gì mới quay đầu lại ra hiệu cho Tư Đồ Bích đi theo.

Địa hình ngọn núi này hết sức phức tạp, khắp nơi đều là cây cỏ um tùm cùng với đá nhọn lởm chởm, bất quá cũng nhờ như vậy mà hai người có thể ẩn mình vào trong rừng cây, rất khó bị người phát hiện. Quân Thụy vẫn một mực đi ở phía trước dò thám tình hình, sau một hồi lâu cũng không phát hiện có kẻ đi tìm kiếm hai người, xem ra tình thế giằng co ở ngoài kia vẫn còn rất quyết liệt. Dù sao Hoàng đế đang gặp nạn, những kẻ dẫn quân ngoài kia cũng không dám tiến công quy mô, chỉ có thể chia nhỏ binh lực đi khắp nơi tìm kiếm, chỉ có điều kẻ địch hiển nhiên cũng sẽ đồng dạng dốc sức truy tìm, hiện tại việc duy nhất họ có thể làm chính là nhanh chóng tìm ra người của mình.

“Xem ra con ngựa đó đã chạy khá xa.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi. Quân Thụy gật đầu: “Chạy một đoạn không ngắn, sau đó lại rơi xuống vách núi, thế nên bây giờ mới phiền toái. Nếu chúng ta vẫn không tìm được người, vậy thì chỉ có thể tìm cách xuống núi trước.”

“Được, xuống núi có vẻ an toàn hơn một chút, dù sao nhân mã hai bên đều đang dồn sức tìm kiếm trên này, cứ xuống núi trước không chừng lại tránh được một kiếp. Rừng cây ở đây tương đối rậm rạp, thuận tiện để ẩn nấp, chúng ta cứ quyết định như thế, chờ sau khi xuống núi lại bàn bạc tiếp.” Tư Đồ Bích gật đầu nói.

“Người nghĩ chuyện lần này là do Hắc Phong trại gây nên sao?” Quân Thụy hỏi.

“Ta thấy không giống, những người này đều được huấn luyện nghiêm chỉnh ăn khớp, hoàn toàn không giống một đám tặc phi ô hợp. Chỉ sợ là do người khác.” Tư Đồ Bích nhíu mày hỏi, “Không biết việc lần này bị hạ xuất cung có bao nhiêu người biết?”

“Người đang nói trong cung có nội gian?”

“Sợ rằng không chỉ là nội gian, đại khái là có người muốn đưa bệ hạ vào chỗ chết.”

“Soán vị.” Quân Thụy bình tĩnh tiếp lời.

“Đúng vậy.” Tư Đồ Bích gật đầu, lập tức nói thêm, “Nếu bệ hạ thực sự gặp chuyện, ai sẽ là người có lợi nhất?”

“Có lợi nhất?” Quân Thụy nghĩ ngợi nói, “Những người trong tay nắm thực quyền thật ra cũng có vài kẻ, thế nhưng trước khi xuất cung trăm đã an bày ổn thỏa hết, quân đội trên dưới đều chỉ nhận hồ phù trên người ta, ngoại trừ do chính trăm hạ ý chỉ, không có ai có thể điều động một binh một tốt, cho nên việc muốn dùng binh quyền soán ngôi ắt hẳn không được. Như vậy thì liền dính đến vấn đề thừa kế ngôi vị, trăm vẫn chưa có con nối dòng, nếu thật phải truyền ngôi, thì chỉ có thể tính đến huynh đệ đồng lứa với trăm. Người có uy vọng nhất hiện nay chính là Quân Trạch và...” Quân Thụy dừng một chút, dừng bước lại quay đầu lại nhìn thẳng vào Tư Đồ Bích, nghiêm túc nói: “Chính là Quân Trạch và Quân Thái.”

“Không phải là Thái ca!” Tư Đồ Bích lập tức mở miệng phản bác, nhưng nhìn thấy nụ cười trào phúng trên mặt Quân Thụy lại không biết phải giải thích như thế nào.

“Tại sao không thể là Quân Thái? Hẳn là tiền Thái tử, trong các Vương gia thì danh vọng của hắn trong triều là cao nhất.” Quân Thụy nói, “Huống hồ hắn đã làm Thái tử nhiều năm như vậy, mạng lưới giao thiệp cũng rộng, nếu trăm băng hà hắn đương nhiên là người có khả năng thượng vị nhất.”

“Một đường nhân mạch của Thái ca không phải đều bị người chen ép hết rồi sao!” Tư Đồ Bích hừ một tiếng, ý chú ý được từ đầu đến giờ Quân Thụy vẫn tự xưng “ta”, thế nhưng vừa nhắc đến việc triều chính liền bắt tri bất giác sửa thành “trăm”, loại thay đổi vi diệu này khiến trong lòng Tư Đồ Bích cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Người làm sao biết được?” Quân Thụy hỏi tới, “Làm sao người biết trăm đã chen ép người của hắn?”

“Đây là tất nhiên.” Tư Đồ Bích thuyết, “Bệ hạ muốn ngồi vững trên ngôi vị Hoàng đế thì tất yếu phải đã kích những kẻ có khả năng gây bất lợi cho mình. Người làm sau để yên cho những tai họa ngầm kia ở bên cạnh chứ.”

“Thế nhưng Tư Đồ khanh, người cũng biết, trong dĩ vãng kết cục của tất cả phế Thái tử là như thế nào?” Quân Thụy nói, đột nhiên hắn cảm thấy tiếng xưng hô “Tư Đồ khanh” này nghe thực chói tai, thế nhưng trong tình huống này lại thực sự không biết phải dùng cách xưng hô nào khác, vì vậy chỉ đành ho khan một tiếng để che lấp tâm tình bối rối của mình, sau đó nói tiếp, “Các phế Thái tử trước đây, sau khi sung quân biên cương đều trước sau gặp phải đủ loại tình huống mà ngoài ý muốn bỏ mình, có thể là tai nạn, có thể là chết bệnh, có thể là vì nước vong thân, không có một ai có thể hưởng hết tuổi trời, người có biết là tại vì sao không? Bởi vì hắn chính là kẻ từng tiếp cận gần nhất với ngôi vị Hoàng đế, sự tồn tại của hắn tạo nên uy hiếp rất lớn cho kẻ đang tại vị, thế nên, tất cả bọn họ đều phải chết. Nếu so sánh như thế, không phải trăm đã rất nhân từ với Quân Thái rồi sao? Trăm chưa từng làm khó hắn, thực sự để mặt hắn an ổn thoải mái ở nơi xa xôi kia làm một Vương gia nhàn tản, trăm tự hỏi mình đã hết lòng rồi, lẽ nào trăm không nên chen ép thế lực của hắn mà cứ tùy ý để hắn uy hiếp ngôi vị của mình sao?”

Tư Đồ Bích thật sự không còn lời nào để nói, những lời vừa rồi của Quân Thụy đều hoàn toàn chính xác. Nếu đổi thành người khác chỉ sợ Quân Thái đã sớm bỏ mạng tha hương rồi, vì sao Quân Thụy vẫn không động thủ với Quân Thái chứ? Cái người này trên chiến trường vốn nổi danh sát phạt quyết đoán, có lần trong chiến dịch bình định biên quan đã từng chém hơn trăm cái thủ cấp của quân địch chỉ trong một trận chiến, lúc đó toàn thân hắn đầm máu, thật sự giống như la sát hung tợn đến từ địa ngục, rõ ràng là bộ dạng một kẻ ngoan tuyệt.

“A Bích, trăm nói cho người biết, kỳ thực trăm thập phần coi trọng thân nhân của mình. Năm đó lúc trăm không ở kinh thành, Quân Thái đối với mẫu phi của trăm và Quân Tiễn vẫn luôn tận tâm chiếu cố, vì vậy trăm mới buông tay bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy. Chỉ cần hắn an phận làm một Vương gia nhàn tản ở nơi đó, trăm có thể giữ mạng giúp hắn, thậm chí còn có thể bỏ qua những việc Chân hậu trước kia đã làm với mẫu phi của trăm.” Quân Thụy nói, “Trăm trước kia vẫn luôn cảm thấy mâu thuẫn, tuy rằng bỏ qua cho hắn thế nhưng vẫn không thể không để ý những việc Chân hậu đã gây ra, vì vậy mới giận chó đánh mèo lên người người. Bất quá hiện tại trăm đã thông suốt, mẫu phi đã mất, trăm cũng không muốn dây dưa trong những thù hận hỗn loạn này khiến người vô tội bị liên lụy. Người đã chết liền không thể sống lại, có truy cứu cũng chẳng làm được gì.”

Quân Thụy khi nói những lời này trong mắt tràn ngập nhu tình mềm mại, hơn nữa hắn còn gọi Tư Đồ Bích là “A Bích”, lại nói “không muốn tiếp tục liên lụy người vô tội”, những lời này dường như là cố tình muốn nói cho Tư Đồ Bích nghe, khiến viên mắt của y tựa hồ có chút lên men. Thế nhưng y lại cảm thấy mọi việc dường như không đúng lắm, chẳng lẽ Quân Thụy đã biết việc mình âm thầm bang trợ Thái ca rồi? Bèn mở miệng hỏi: “Bệ hạ vì sao lại nói những việc này với vi thần? Lời nói tâm huyết như thế không phải nên nói trước mặt Thái ca sao? Nói cùng vi thần như thế vốn cũng không có tác dụng gì.”

Tư Đồ Bích đối với việc của Quân Thái vốn là vô cùng lo lắng, trong lòng lại trước sau không bỏ được thái độ đối đãi của Quân Thụy trước đây với mình, cùng với những chuyện khuất nhục hắn đã ép buộc y, vì vậy những lời cảm động vừa được nói ra chậm rãi cũng biến thành có chút ẩn ý: “Hơn nữa, vi thần cũng hoàn toàn có thể hiểu được những lời này của bệ hạ đều chỉ là văn vẻ bề ngoài, người để Thái ca sống không phải

là muốn mượn đod biểu thị trạch tâm nhân hậu của mình sao? Bệ hạ là thiết huyết để vương xuất thân từ lưng ngựa, một tay chấp chưởng binh quyền không hề nhẹ dạ, thế nhưng vẫn thần sợ rằng sẽ không chịu nằm trong sự khống chế của người, nếu người thật sự giết Thái ca chỉ sợ liền khiến văn thần mạnh mẽ phản kháng. Cho nên, thay vì nói rằng người từ bi buông tha cho Thái ca không bằng nên nói rằng người bắt buộc phải buông tha cho huynh ấy. Cái gì mà không truy cứu, không liên lụy, nghe vào tai đúng là vô cùng cảm động! Sợ rằng đợi đến khi văn thần đều quy phục thì sinh mạng của Thái ca cũng không giữ được nữa!”

“Tư Đồ Bích!” Quân Thụy hơi tức giận, rõ ràng thái độ của hắn đối với Tư Đồ Bích đã ôn nhu hơn rất nhiều, lại còn luôn tạo ra ngoại lệ vì y, hắn chỉ còn kém không để cho y biết hắn rốt cuộc đối xử với y khác biệt như thế nào. Không hiểu vì sao người này lại cứ giống như mèo hoang nhút nhát đề phòng, chỉ cần có chút sai lầm liền xù lông giương vuốt, thật sự khiến không ai có thể nhẫn nại được với y mà.

Nét mặt của Quân Thụy trầm xuống, vốn còn muốn mở miệng nói thêm điều gì nữa, thế nhưng vừa giương mắt nhìn lại ngoài ý muốn phát hiện, phía sau bọn họ không xa bất ngờ xuất hiện hai hắc y nhân đang cưỡi ngựa, rõ ràng là người của đối phương!

1/ Thiêu đao tử: Tên một loại rượu trắng của TQ, loại rượu này giá rẻ nồng độ lại cao, uống vào gần như cháy cả gan ruột. Giới bình dân TQ rất chuộng rượu này, một phần vì rẻ tiền, phần còn lại là vì rượu có tác dụng cực tốt trong việc giữ ấm, sát trùng cấp cứu lúc bị thương hoặc lau người hạ nhiệt lúc bị sốt.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

46. Chương 46

Ban thưởng

Hai hắc y nhân vừa thấy bọn Quân Thụy liền mở miệng nói một câu tối nghĩa gì đó, vừa nghe giống như một loại ám hiệu, Quân Thụy chỉ có thể cứng họng đứng yên không biết phải trả lời thế nào. Vì vậy hai người kia liền lập tức khám phá ra thân phận của họ, một người cầm cung tiễn chậm rãi nhắm ngay bọn họ, tên còn lại rút ra bội kiếm bên hông thúc ngựa tiến đến. Người cầm cung tiễn ở phía sau chậm rãi quay đầu phát ra vài âm thanh giống như muốn liên lạc với đồng bọn, chỉ lát sau lại có ba người cưỡi ngựa chạy đến vây quanh, thế nhưng hành động của bọn họ trước sau vẫn rất cẩn thận, ngay cả ám hiệu gọi đồng bọn lúc này cũng không dám phát ra quá lớn, nói vậy xung quanh hắn là còn có người của Quân Thụy đang tìm kiếm.

Thấy số lượng kẻ địch đột nhiên tăng lên, Quân Thụy trầm nghĩ không tốt, hắn đem Tư Đồ Bích bảo hộ phía sau, nghiêng đầu nhỏ giọng nói: “Chờ người kia tới ta sẽ xông lên cướp ngựa của y, người nhân lúc hỗn loạn thì lần vào bụi rậm, gắng hết sức mà chạy. Hiểu không?”

“Được.” Tư Đồ Bích gật đầu, tình huống áp sát thế này vốn không cho phép bọn họ nói nhiều, rất nhiều chi tiết chỉ có thể dựa vào độ ẩn ý của hai người chứ không thể bàn bạc kỹ lưỡng. Thân thể của Tư Đồ Bích lúc này cũng không có sức, đến lúc đó có thể chạy được vào bụi rậm bên cạnh hay không vẫn chưa xác định được. Lúc này trong đầu y đột nhiên có một loại suy nghĩ điên cuồng: Nếu như y trực tiếp đầu hàng để những hắc y nhân này chế phục Quân Thụy, vậy thì cả Vương triều Đại Thích sẽ sản sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, mà Quân Thái cũng sẽ không bị Quân Thụy tàn nhẫn chèn ép, sẽ còn có cơ hội đăng ngôi đại bảo! Cái ý đột nhiên nảy ra này khiến Tư Đồ Bích sợ hãi đến mức chân tay lạnh lẽo, giống như đã sắp phát điên vậy. Y nhìn chằm chằm bóng lưng của Quân Thụy, hắn không hề có chút phòng bị nào kiên nghị đứng phía trước thủ hộ y, nếu lúc này... nếu ngay lúc này...

Tên hắc y nhân cầm kiếm đã dần dần tiến gần Quân Thụy, Quân Thụy vẫn đứng yên không nhúc nhích, trong tay cũng không có vũ khí, thoạt nhìn giống như đã bỏ qua ý nghĩ chống lại. Hắc y nhân dùng khoeo mắt liếc nhìn xung quanh một cái, thấy những huynh đệ của mình không ngừng vây quanh nơi này liền buông lỏng một chút, nhanh chóng nhảy xuống ngựa, lại cầm ra một cuộn dây thừng ra hiệu muốn Quân Thụy và Tư Đồ Bích quay lưng lại.

Quân Thụy hết sức phối hợp xoay người, khi quay đầu lại vừa vặn chạm vào ánh mắt của Tư Đồ Bích, thấy biểu tình lo lắng hỗn loạn trên mặt y thì biểu cảm của hắn cũng trầm lại lộ ra thần sắc lo lắng, dùng khẩu hình môi hỏi y: “Người làm sao vậy?”

“Thành thật một chút cho ta!” Người nọ rống lên một câu rồi giáng bạt tai vào mặt Quân Thụy, sau đó bẻ ngoặt hai tay của Quân Thụy ra sau lưng chuẩn bị trói người, Quân Thụy đối mặt với Tư Đồ Bích dùng ánh mắt ám chỉ nhìn y. Tư Đồ Bích yên lặng nhìn ánh mắt của Quân Thụy, vô số hình ảnh bất đồng trong đầu như điện quan hỏa thạch thay nhau xuất hiện, Quân Thụy nhu tình, Quân Thụy bạo ngược, Quân Thụy quyết đoán cơ mưu, Quân Thụy bề ngoài thiên hạ, sau đó còn có Thái ca ôn hòa, Thái ca mỉm cười... Thật nhiều thật nhiều hình ảnh hiện lên khiến lòng y vô cùng hỗn loạn, thế nhưng hình ảnh trong đầu dần dần bị bóng dáng của Quân Thụy xâm chiếm tràn ngập, mà trước mắt cũng là khuôn mặt sắc sảo như điêu khắc của y. Đế vương vẫn luôn luôn lãnh tính quyết đoán vậy mà trong thời khắc này lại vì y mà tràn ngập lo lắng, Tư Đồ Bích ngẩn ngơ nhìn hắn, mắt ề ảm lên men, rốt cục quyết đoán xoay người chạy thật nhanh vào rừng cây.

Ngay thời điểm Tư Đồ Bích xoay người, Quân Thụy cũng quay đầu chế trụ cổ tay của hắc y nhân, lực đạo hắn dùng cực lớn khiến người nọ thất thanh kêu đau đồng thời cũng ném vũ khí trong tay. Quân Thụy dùng một chiêu ưng thảo thủ thoắt cái vặn gãy cổ của y rồi tung người phi thân lên ngựa, thúc cương chạy về phương hướng của Tư Đồ Bích.

Tất cả chỉ phát sinh ở trong nháy mắt, các hắc y nhân phía sau vẫn còn đang sửng sốt, đợi đến khi bọn họ phản ứng kịp thì đã chậm, con ngựa Quân Thụy đang cỡi đã vọt vào trong rừng cây, nương theo sự che chắn của cây cối mà không ngừng lao về phía trước. Đột nhiên có người hô to: “Bắn tên! Mau bắn tên! Nhất định không thể để hai người đó thoát được! Nhanh!” Nhất thời một trận âm thanh huyền não nổi lên khắp nơi, thế cục càng thêm hỗn loạn.

Quân Thụy ngồi trên lưng ngựa, hàng loạt mũi tên từ bốn phương tám hướng xé gió bay đến, thế nhưng hắn không quản được nhiều như vậy, hắn chỉ có thể cố gắng chạy gấp về phía Tư Đồ Bích ở phía trước. Đột nhiên có một mũi tên không biết từ đâu bay đến đâm thẳng vào vai Tư Đồ Bích, âm thanh bén nhọn khi mũi tên xuyên qua da thịt khiến hắn cũng giật thót cả người. Quân Thụy nhin không được hét lớn một tiếng: “A Bích! A Bích, nhanh!”

Bước chân của Tư Đồ Bích lảo đảo một chút, tựa như hô hấp đột nhiên bị cắt đứt, thân thể theo quán tính chạy về phía trước vài bước liền dừng hẳn lại. Quân Thụy vội vàng nhào người về phía trước bắt lấy cánh tay y, phần eo lưng khẽ dùng sức kéo người ôm chặt vào lòng.

“A Bích, a Bích?” Quân Thụy ôm chặt Tư Đồ Bích vào lòng, cẩn thận cởi ra lớp y phục quan sát vết thương trên vai y, thế nhưng hắn ngoài ý muốn phát hiện Tư Đồ Bích đã ngất đi, trên mặt hoàn toàn trở thành một màu tro xám, ngay cả một điểm huyết sắc cũng không có, vết thương trên vai cũng nhanh chóng bị máu đỏ che khuất, Quân Thụy thậm chí còn cảm nhận được độ ấm khi máu tươi ồ ạt thấm ướt y phục của mình. Tư Đồ Bích đã hoàn toàn mất đi ý thức, cái đầu thuận theo sự xóc nảy trên lưng ngựa mà ngã về phía sau, Quân Thụy khẽ cắn môi, dứt khoát dùng tay bẻ đi phần mũi tên xuyên qua người Tư Đồ Bích, hai chân siết chặt bụng ngựa chạy nhanh như bay về phía chân núi. Sau lưng hắn hai đội nhân mã bởi vì động tĩnh quá lớn nên đã chậm mặt, đều trực tiếp tuốt đao lao vào chém giết!

Dọc theo đường xuống núi, Quân Thụy rốt cuộc cũng hội hợp cùng với đội ngũ tiếp ứng, hắn lúc này đã bắt chấp tình huống của quân địch, chỉ một lòng quan tâm an nguy của Tư Đồ Bích. May mà đi theo binh lính còn có quân y, Quân Thụy vội vã truyền gã đến chẩn trị cho Tư Đồ Bích.

Quân Thụy nhẹ nhàng đặt Tư Đồ Bích lên xe ngựa, còn cẩn thận đặt y nằm nghiêng để khỏi phải đè lên vết thương, quân y rất nhanh liền tiến đến, gã dùng kéo cắt ra phần y phục đã bị máu nhuộm đỏ khiến da thịt trắng bệch bên trong trực tiếp lộ ra, vùng xương bả vai tiếp cận buồng tim lại thành hình lộ ra một mũi

tên sắc, máu tươi không ngừng từ nơi đó ồ ạt chảy ra ngoài. Quân Thụy nhìn thấy đôi môi của Tư Đồ Bích đã trắng như tuyết sáp, hô hấp cũng bắt đầu phiêu hốt như có như không.

“Nhanh, nhanh lên một chút. Chỉ cần trị tốt cho hấn trầm liên không thiếu trọng thương!” Quân Thụy nôn nóng nhìn quân y, đôi mắt đầy uy nghiêm của y lúc này càng thêm trợn to khiến đối phương tang thêm không ít hoảng sợ.

“Bệ... Bệ hạ...” Quân y giúp Tư Đồ Bích thực hiện một vài động tác cầm máu đơn giản xong mới rãnh tay giúp y bắt mạch, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi. Mạch tượng thể này, rõ ràng người thụ thương tâm mạch vốn đã yếu kém, hiện tại vừa mất một lượng máu lớn, miệng vết thương lại quá gần tim, như vậy người trước mặt coi như đã bước vào quỷ môn quan hơn phân nửa. Thế nhưng nhìn vào thần sắc của đế vương liền nói rõ thân phận người này vô cùng trọng yếu. Quân y càng nghĩ càng cảm thấy hoảng loạn, nếu nói cho Hoàng đế biết người này tính mệnh khó giữ thì sợ rằng cái đầu của mình có lẽ cũng không giữ được, nhưng của bạo gan nói có thể cứu chữa, vạn nhất xảy ra vấn đề, e rằng...

“Làm sao vậy? Nói!” Quân Thụy ấn chặt vải sạch lên vết thương của Tư Đồ Bích hy vọng có thể giúp y cầm máu, nôn nóng rống lên một câu. Quân y trong lúc hoảng loạn liền quỳ phịch xuống, liên tục dập đầu cầu xin: “Bệ hạ, thần không có mười phần nắm chắc có thể cứu vị đại nhân này... Thương thế của đại nhân rất nặng, lại còn mất nhiều máu, thân thể vốn cũng không quá khỏe mạnh. Thần e rằng... e rằng...”

Sắc mặt của Quân Thụy liền trầm đi vài phần, trên trán nổi gân xanh nộ khí cuồn dâng, Trương Đình Hải vừa vội vàng chạy theo viện binh đến đây liền tiến đến giáng cho quân y hai cái tát, mở miệng mắng: “Nô tài lớn mật, hiện tại là lúc nói cái gì e rằng với sợ hãi sao! Mau nhanh chóng ra tay cứu người mới đúng chứ! Còn đứng ngây ra đó làm gì! Không thấy Tư Đồ đại nhân đang chảy bao nhiêu máu đó sao! “

Trương Đình Hải mắng xong liền xoay người trấn an Quân Thụy: “Bệ hạ bớt giận, cứ để cho quân y giúp Tư Đồ đại nhân chữa thương mới là quan trọng. Hiện tại đang ở trong núi, điều kiện có hạn, trước cứ để gã cấp cứu tạm đã.”

Quân Thụy liếc nhìn Trương Đình Hải, cố gắng kiềm chế lửa giận không muốn nhắc lại, Trương Đình Hải liền tiến đến đẩy quân y một cú, gã hoảng sợ đến mức ngã thẳng lên người Tư Đồ Bích, luống cuống chuẩn bị trị thương giúp Tư Đồ Bích.

Bởi vì phải rút mũi tên ghim sâu trong da thịt ra nên quân y quyết định để Tư Đồ Bích dùng ma phí tán¹, Tư Đồ Bích vẫn y theo thói quen mỗi khi mê man thì khớp hàm cũng khép chặt, Quân Thụy đành phải cưỡng thế ép y uống vào, tuy rằng thuốc đổ ra bên ngoài hơn phân nửa thế nhưng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với không có.

Quân Thụy thấy Tư Đồ Bích chậm rãi thả lỏng, biết được hiệu đã bắt đầu có tác dụng, cảm giác đau đớn cũng không còn quá mãnh liệt như trước nữa, hấn liền vội vàng ôm người vào lòng ra hiệu bảo quân y bắt đầu. Quân y lấy từ trong hòm thuốc ra một cây dao nhỏ, dùng rượu đặt chế xối qua rồi nung trên lửa một lát, sau đó hấn quỳ gối trước giường, một tay đè chặt vị trí vết thương của Tư Đồ Bích, một tay nhanh chóng rạch miệng vết thương kéo đầu mũi tên có thiết kế móc sắc kia ra ngoài. Tuy rằng đã dùng ma phí tán, thế nhưng vết thương mổ xẻ trực tiếp trên da thịt vẫn làm Tư Đồ Bích đau đớn tỉnh lại, y thét lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn to không có tiêu cự. Quân Thụy thấy y như thế trong lòng vô cùng nóng nảy, vội vã dùng sức ôm chặt hơn, mềm giọng nhỏ nhẹ thủ thủ: “A Bích, a Bích không nên cử động, không nên cử động, lập tức xong rồi.”

Tư Đồ Bích thật sự là đau đến lợi hại, giống như điên cuồng mà không ngừng kêu la giãy dụa, Quân Thụy có chút luống cuống vừa muốn chế trụ y lại sợ chạm tới vết thương trên người, chỉ đành không ngừng nhẹ giọng an ủi. Không ngờ Tư Đồ Bích lại giãy dụa một trận, trực tiếp cắn chặt lên bả vai của hấn khiến Quân Thụy đau đến nhú máu.

“Được rồi, đau thì cứ cắn đi, đừng nên giãy dụa nữa, đã sắp xong rồi.” Quân Thụy cố gắng nhịn đau ôm chặt lấy y, bàn tay tiếp tục nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi, sau khi cảm thấy người trong lòng có chút thả lỏng, hấn liền dùng ánh mắt ra hiệu bảo quân y tiếp tục. Quân y đã bao giờ nhìn thấy có người lớn gan đến mức dám cắn Hoàng đế như vậy, sợ đến bàn tay cũng có chút run rẩy, gã len lén hít sau vài lần, ổn định tâm thần rồi mới bắt đầu động dao.

Dao nhỏ lần thứ hai đâm vào trên lưng của Tư Đồ Bích, Quân Thụy cảm thấy vết cắn trên vai mình lại sâu hơn một chút, Tư Đồ Bích ôm chặt lấy hông hắn, ngón tay run rẩy gắt gao bắt lấy quần áo nơi chạm vào, từng tiếng rên rỉ nức nở giống như thú nhỏ bị thương không ngừng truyền đến. Chỉ chốc lát sau thanh âm koa cũng bị vùi lấp, vai của Quân Thụy ướt đẫm một mảnh, cũng không biết đó là nước mắt của Tư Đồ Bích hay do máu từ vết cắn rỉ ra.

“A Bích, sắp xong rồi, ngươi nhịn một chút.” Quân Thụy cảm thấy trong lòng đau đớn không chịu nổi, nhìn lưỡi dao kia không ngừng rạch từng đường trên người Tư Đồ Bích, máu tươi theo đó không ngừng đổ ra vậy mà đầu mũi tên chỉ mới vừa lộ ra được phân nửa, bên trên trực tiếp chính là máu thịt lẫn lộn. Một đế vương đầy dạn xa trường như Quân Thụy nhìn thấy thế cũng không khỏi giật mình, hần nhẹ giọng hứa hẹn, “A Bích, ngươi cứ cố nhịn một chút, trăm nhất định ban thưởng trọng hậu cho ngươi. Ngươi muốn việc gì cứ mở miệng nói là được.”

Quân Thụy chờ đợi một lát lại hoàn toàn không nghe được Tư Đồ Bích mở miệng, cho rằng y đã đau đến ngất đi liền ôm người chặt thêm chút nữa, quay đầu không muốn nhìn động tác run rẩy của quân y nữa. Thế nhưng không bao lâu sao Tư Đồ Bích lại bất ngờ mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn run rẩy, hầu như nghe không thể nghe được y đang nói gì, Quân Thụy phải nghiêng tai chăm chú lắng nghe mới có thể hiểu được, Tư Đồ Bích đang nói: “Thực sự... chuyện... cũng...được chứ?”

“Chuyện gì cũng được.” Quân Thụy tiếp lời, “Chỉ cần không phải phạm thượng làm loạn, ngươi muốn cái gì trăm đều có thể đáp ứng.”

“Bệ... Bệ hạ... có thể ... có thể...thả... thả... Cẩn... Cẩn nhi...không?” Tư Đồ Bích thở hồng hộc nói, bộ dạng giống như là đang chống đỡ một hơi cuối cùng. Quân Thụy nghe xong thỉnh cầu này lại càng khó chịu, trước kia hắn đã đáp ứng nhất định sẽ để đệ đệ bảo bối của y về nhà, không ngờ y một chút cũng chưa từng tin tưởng.

“Chuyện này trăm đã hứa với ngươi rồi. Ngươi còn muốn gì nữa thì cứ nói.” Quân Thụy nói.

“Còn... có thể... xin ... chuyện khác?” Tư Đồ Bích nghe vậy thì không quá tin tưởng, Quân Thụy có chút giận dữ gắt gao, “Đương nhiên, trăm đã hứa với ngươi thì nhất định làm được..”

“Người... có... có thể... buông tha... buông tha...” Thanh âm của Tư Đồ Bích càng lúc càng thấp, ngay cả bàn tay đang gắt gao nắm lấy y phục của Quân Thụy cũng không còn sức lực nhẹ nhàng buông xuống mép giường, bàn tay mảnh khảnh trắng bệch, đầu ngón tay cũng không còn chút huyết sắc nào, thậm chí có thể nói rằng đã lộ ra một ít tử sắc. Quân Thụy cực kỳ lo lắng nhẹ giọng gọi Tư Đồ Bích, thế nhưng y chỉ miễn cưỡng lặp lại được hai chữ “buông tha” liền không thể tiếp tục nói thêm gì, cũng không biết là ma phí tán đã bắt đầu có tác dụng hay là y đã không đủ sức chịu đựng đau đớn mà một lần nữa chìm vào mơ hồ. Ngay cả lúc quân y rút ra mũi tên thứ hai Tư Đồ Bích cũng không có chút động tác giãy dụa nào, tư thái ngoan ngoãn giống như một động vật hoang dã đã bị thuần hóa.

1/ Ma phí tán: Một loại thuốc mê trong trung y, nghe đồn là do Hoa Đà phát minh từ thời Tam Quốc, thế nhưng sau khi Hoa Đà bị Tào Tháo xử tử thì thuốc này đã thất truyền, lịch đại thế hệ trung y đều cố gắng nghiên cứu khôi phục phương thuốc này nhưng đều không thành công. Cuối cùng Lý Thời Trân đã sáng tạo ra một phương thuốc mới có tác dụng gần giống nhưng không thể so sánh với ma phí tán của Hoa Đà, để ghi nhớ (hoặc là tự so sánh thì không ai biết) công lao của bậc tiền bối, Lý Thời Trân đã đặt tên loại thuốc của mình là ma phí tán.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

47. Chương 47

Thánh sùng

Mấy ngày gần đây, ở địa phương hẻo lánh như Cảnh Nguyên lại bất ngờ có từng nhóm người khó lường ghé qua, đầu tiên là một nhóm đông người cưỡi tuần mã, tất cả đều là thanh niên trên dưới hai mươi dáng vẻ khôi ngô, người tập võ vừa nhìn liền biết những người này đều thân thủ bất phàm, thân kinh bách chiến. Cùng với nhóm người này còn có sự xuất hiện của các đại phu nổi danh ở khắp nơi, bọn họ không ngừng ra ra vào vào phủ nha Cảnh Nguyên như đang tổ chức họp mặt vô cùng quan trọng. Tiếp đó chính là người của các tiêu cục, bọn họ tiến vào ở chật hết tất cả các khách *** trong nội thành Cảnh Nguyên, những thứ bọn họ áp giả đều vừa nhỏ vừa ít thể nhưng lại có vẻ vô cùng sang quý, nếu có người nhiệt tình hỏi thăm xem họ đang áp tải cái gì thì đều chỉ nhận được nụ cười thần bí, một chữ tin tức cũng không hé ra. Chỉ bất quá những người tử tử qua vài ngày liền phát hiện đích đến của ba nhóm người này đều là hậu viện phủ nha Cảnh Nguyên, vì vậy liền có người suy đoán tất cả việc này đều có quan hệ đến quan phủ. Thế nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì mọi người đều không thể biết được, những suy đoán được đưa ra tiếp theo cũng càng ngày càng thần kỳ, càng ngày càng rời xa thực tế.

“Loại thuốc này phải dùng lửa nhỏ ngao chế liên tục sáu canh giờ, giữa chừng không thể thêm nước, cũng không được để tắt lửa, người cứ theo đó mà làm!” Hậu viện phủ nha Cảnh Nguyên, khắp nơi đều vô cùng yên tĩnh, giống như sợ rằng sẽ kinh động đến mộng đẹp của ai đó, không người nào dám nói năng lớn tiếng, thậm chí ngay cả bước đi cũng đều là rón rén. Thế nhưng đột nhiên lại có một người bất chợt rống to, lại “xoảng” một cái đập hết khay thuốc trên tay, giống như phát rồ mà không ngừng gầm rú.

“Tư Đồ Cẩn!” Lại có một tiếng quát lớn từ đầu kia hành lang truyền tới, thanh âm vừa mới vang lên thì một cái bóng cũng rất nhanh theo đó vọt qua, dừng ở trước người của Tư Đồ Cẩn: “Đang làm loạn cái gì? Làm phiền A Bích nghỉ ngơi thì biết làm thế nào?!”

Tư Đồ Cẩn hừ một tiếng, khóe khinh thường liếc người đang đứng trước mặt mình, người đó vốn là đế vương chí cao vô thượng, thế nhưng hôm nay sắc mặt tiêu tụy, trong mắt không biết từ lúc nào đã hiện đầy tơ máu, quần thâm cũng vô cùng dày đậm. Chỉ bất quá Tư Đồ Cẩn cũng không khá hơn chút nào, cậu sửa sang lại quần áo nhẵn nhúm trên người, lại dùng tay tùy tiện búi lại mái tóc rối loạn, sau đó nhìn về được đồng1 đang run rẩy đứng bên cạnh, nén giận quát: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi làm việc! Người cũng đã sốt cao suốt ba ngày rồi, thuốc còn không ngao nhanh một chút đem đến nếu lỡ xảy ra chuyện gì các người gánh vác nổi sao!”

“Tư Đồ Cẩn, người đừng quá nóng ruột.” Quân Thụy nói, “Người cũng đã nhiều ngày không nghỉ ngơi cho tốt rồi, cứ đi nghỉ một chút đi. Những thái y xuất sắc nhất trong Thái y viện đều đã đến Cảnh Nguyên, cứ để bọn họ chẩn trị, người đừng gấp gáp như thế.”

“Ta...” Tư Đồ Cẩn muốn phản bác, thế nhưng khi mở miệng lại không biết nên nói cái gì. Tư Đồ Bích vẫn sốt cao không lùi, giằng co suốt ba ngày ba đêm, biện pháp gì cũng đã dùng qua thế nhưng tác dụng cực kỳ bé nhỏ, có đôi khi ban ngày vừa lui sốt thì tối đến liền nóng như bị lửa thiêu, tình trạng này khiến Tư Đồ Cẩn phải sức đầu mẻ trán. Cậu từ nhỏ đã học y, đến bây giờ cũng là một đại phu nổi danh, ngay cả Y thánh cũng khen cậu thiên phú dị bẩm, là môn sinh đắc ý nhất của lão, thế nhưng hiện tại ngay cả cậu cũng không có biện pháp gì, vậy thì ngoại trừ có thể mời được Y thánh đến đây, nếu không những đại phu khác còn có thể hy vọng được vào đâu?

“Được rồi, người đi nghỉ ngơi đi.” Quân Thụy phát tay một cái, lập tức liền có hai thanh niên khôi ngô tiến đến bên cạnh Tư Đồ Cẩn, ý tứ biểu hiện vô cùng rõ ràng: Nếu người không nghe lời, ta đành phải dùng vũ lực. Tư Đồ Cẩn phẫn hận trừng mắt nhìn Quân Thụy, không ngờ đối phương lại thở dài một hơi, nói: “Lúc ca ca người thụ thương, trước khi hôn mê còn dốc sức nói với trăm muốn đưa người quay về Giang Châu, không muốn người cùng hấn đến kinh thành. Hiện tại y đã trở thành như vậy, người cũng đừng làm y thêm phiền lòng, vẫn nên ngoan ngoãn một chút, đợi đến khi y thanh tỉnh một chút thì chạy đến nói tạm biệt, quay về Giang Châu đi thôi.”

“Vì sao!” Tư Đồ Cẩn đột nhiên kích động, lớn tiếng hét, “Vì sao bắt thần quay về! Thần không muốn về Giang Châu! Thần phải đi theo bên cạnh săn sóc Thập ca!”

“Được rồi đừng làm rộn lên nữa!” Quân Thụy tức giận không ngớt, ban đầu hắn đã đáp ứng với Tư Đồ Bích, cho dù y muốn gì cũng đều thực hiện, thế nhưng người kia dĩ nhiên chỉ cầu xin hắn thả Tư Đồ Cẩm về Giang Châu, thật sự khiến trong ngực Quân Thụy bị nghẹn một hơi. Hơn nữa Tư Đồ Cẩm chính là tự mình xin đi theo đến đây, làm sau có thể nói là “thả” người được chứ? Mà những lời tiếp theo của Tư Đồ Bích càng làm Quân Thụy có cảm giác người cầm ăn hoàng liên, có đắng không nói được, Tư Đồ Bích nói “buông tha”, buông tha ai? Quân Thái? Uyển Tranh? Hay là, chính y? Hiện tại Quân Thụy đã thay đổi thái độ, muốn đối xử với y thật tốt, chỉ cần y thích hắn đều cho, yêu cầu của y hắn liền tận lực đi làm, quả thực chính là thái độ hèn mọn trông chờ phản ứng của người kia. Thế nhưng Quân Thụy không thể nào ngờ được, thứ cuối cùng hắn chờ được chính là thỉnh cầu “buông tha” một người nào đó, Quân Thụy thật sự là tức giận đến muốn đập tường mà!

“Bệ hạ, cháo đã nấu xong rồi, người xem...” Trương Đình Hải tiến đến bẩm báo. Trừ sư nấu cháo nổi tiếng nhất Giang Châu bị Hoàng đế hạ lệnh áp giải suốt đêm đến Cảnh Nguyên, chỉ vì muốn Tư Đồ Bích có thể thưởng thức được vị đặc què nhà, để y ăn nhiều thêm một chút, thế nhưng không ngờ đến vị đại nhân kia cứ nóng rồi lại sốt, hôn mê liên tục ba ngày, ngoại trừ miễn cưỡng có thể nuốt chút nước và thuốc, cái gì cũng không thể nuốt vào. Việc này quả thật đã khiến Quân Thụy và Tư Đồ Cẩm gấp đến giết người.

“Mang đến trẫm xem.” Quân Thụy xoay người sang nghiên cứu cái khay vừa được thị nữ bưng tới, một chén cháo trắng nấu có chút loãng, còn có một ít lá rau cắt nhỏ, tuy rằng thoạt nhìn bình thường nhưng bởi vì được tẩm mĩ đun nãy nên lại thoang thoảng tỏa ra mùi hương thơm ngát. Quân Thụy gật đầu, nói, “Không sai, trước cứ để nguội một chút. Cổ của y đại khái cũng bị nóng đến sưng đỏ rồi, chỉ có thể nuốt được thứ thanh đạm này..” Quân Thụy nói xong lại nhìn một chút Tư Đồ Cẩm vẫn đang gây sự bên cạnh, trên mặt lộ ra vẻ bất mãn chán ghét đến cực độ, đột nhiên thị vệ bên cạnh Quân Thụy phát tay một cái, Tư Đồ Cẩm liền vô thanh vô tức ngã xuống.

“Đem người đưa về phòng, không có lệnh không được phép ra ngoài.” Quân Thụy sau khi hạ lệnh liền nghĩ đến sau khi Tư Đồ Bích tỉnh lại nhất định sẽ muốn tìm Tư Đồ Cẩm, vì vậy liền bổ thêm một câu, “Đừng làm người bị thương. “

“Dạ!” Hai gã thị vệ nhanh chóng kéo Tư Đồ Cẩm rời khỏi tầm mắt của Quân Thụy, Quân Thụy thở dài một hơi bưng lấy cái khay sai bước trở về phòng Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích đang dưỡng thương trong một tiểu viện đặc biệt u tĩnh gần đó, ban đầu Cảnh Nguyên phủ doãn xây nơi này vốn dự định dùng để cung nghênh thánh giá, bây giờ Quân Thụy lại ban nó cho Tư Đồ Bích, đây chính là thêm một lần phá lệ. Cái tiểu viện này bởi vì Quân Thụy đã sớm căn dặn không được phô trương lãng phí, vậy nên bên ngoài cũng làm ra được bộ dáng đơn giản tầm thường, thế nhưng bên trong không khác gì một chốn bồng lai độc lập với thế tục, vừa u tĩnh nhẹ nhàng lại không mất đi giá trị tinh xảo.

Quân Thụy rón rén bước vào cửa phòng, cung nữ đang phục vụ bên trong chính là người được việc nhất mà Trương Đình Hải đặc biệt lựa chọn mang theo tùy giá, vừa thấy Hoàng đế bước vào liền yên lặng quỳ xuống hành lễ. Quân Thụy phát tay, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?”

“Nhiệt độ có giảm chút ít, vừa rồi nô tỳ có chút cho đại nhân ít nước, đã an ổn hơn nhiều.” Cung nữ nhẹ nhàng dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán Tư Đồ Bích vừa nhỏ giọng bẩm báo.

“Để trẫm xem.” Quân Thụy tùy tiện đặt khay đựng cháo lên cái bàn bên cạnh, chậm rãi đi đến bên giường xem tình hình của Tư Đồ Bích. Thân thể Tư Đồ Bích cuộn thành một đoàn, sắc mặt đỏ bừng, đôi môi khẽ mở, chân mày chau lại giống như đang ủy khuất. Quân Thụy không khỏi thương tiếc đưa tay xoa lên cánh môi khô nứt của y, Tư Đồ Bích có vẻ như không quá an ổn mà khẽ rên một tiếng.

“Đưa khăn cho trẫm.” Quân Thụy nhẹ giọng nói. Kỳ thực Tư Đồ Bích đã sốt đến hồ đồ, căn bản cũng biết được bên cạnh đang có người, thế nhưng mỗi khi Quân Thụy ghé qua đều không tự chủ mà hạ thấp thanh âm, bước đi cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

“Dạ.” Cung nữ đặt khăn mặt vào chậu nước, bên trong còn có một khối băng đang tan chảy. Phải biết rằng hiện giờ đã là đầu hạ, những thứ như băng khối này nọ vốn rất quý hiếm, thế nhưng khi một đế vương đã muốn thì có gì là không được đâu? Hắn đem toàn bộ những thứ tốt nhất của vương triều dùng trên người Tư Đồ Bích, gọi thái y đến Cảnh Nguyên, triệu tập được liệu hi hữu ở tất cả các tiêu cực trong quốc thổ,

còn dùng giá cao vợ vết hằm băng của các thế gia trong phạm vi ba trăm dặm. Nếu những việc này bị đám ngôn quan biết được thì Quân Thụy hẳn là không bị phiền chết không thôi.

Quân Thụy tiến đến thay vào vị trí của cung nữ, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt và cổ của Tư Đồ Bích, hẳn nhẹ nhàng luồn bàn tay vào sờ sờ dưới gáy của người kia, y phục đều bị thấm ướt dán sát vào lưng rồi.

“Lại ướt.” Quân Thụy mày, “Đồ nhiều mồ hôi như vậy tại sao nhiệt độ vẫn không giảm, đã qua ba ngày rồi.”

“Hồi bộ hạ, thái y nói đây đều là mồ hôi lạnh mà thôi, không có tác dụng giảm nhiệt, thân thể của đại nhân quá kém.” cung nữ bẩm báo. Đây là người hầu lâu năm bên cạnh Quân Thụy, gần như có thể nói bà là người nhìn hắt lớn lên, tự nhiên lời nói cũng tùy tiện hơn một chút sơ với cung nhân bình thường. Đối với việc Quân Thụy đích thân ra tay chăm sóc Tư Đồ Bích, phản ứng của nàng cũng bình tĩnh hơn nhiều người khác.

“Người đi phân phó hạ nhân chuẩn bị nước nóng, lát nữa trẫm sẽ giúp y lau người. ” Quân Thụy nói xong dường như lại có điều suy nghĩ, sửa lời lại, “Bảo bọn họ chuẩn bị nhiều một chút, cứ trực tiếp để y ngâm nước nóng đi, đổ mồ hôi nhiều một chút. Lần trước đám thái y không phải đã kê một đơn thuốc pha nước tắm sao? Cứ theo đó mà làm. Mặt khác lại chuẩn bị thêm hai chậu than, trong lúc y ngâm mình thì đặt vào phòng, cửa sổ cũng phải đóng chặt, đừng để gió vào. ”

“Nô tỳ đã biết.” cung nữ lĩnh chỉ đi xuống. Quân Thụy cầm lấy chén cháo vừa rồi tùy tiện đặt trên bàn lên, khuấy nhẹ vài cái rồi mới đưa lên miệng thử độ nóng, đã vừa ăn rồi.

Quân Thụy cẩn thận đưa tay luồn qua dưới cổ Tư Đồ Bích, chậm rãi ôm người ngồi lên, giữa lúc hành động còn tranh thủ nghiêng đầu kiểm tra vết thương trên vai y, động tác ôn nhu đến cực điểm. Có thể là bởi thân thể vô lực, Tư Đồ Bích tỏ ra vô cùng nhu nhược, không nghĩ đến một vài hành động như vậy lại vô tình động đến vết thương khiến y không khỏi rên rỉ than nhẹ. Quân Thụy vừa nghe được tiếng than của y nét mặt liền trở nên vừa vội vừa lo, chỉ có thể càng cố thả chậm động tác từ từ ôm người vào lòng, tay còn lại nhanh chóng sửa sang nệm giường, sau khi làm xong mới thổi dài một hơi, đặt Tư Đồ Bích trở lại ngồi tựa vào nệm, nhẹ nhàng kéo chăn lên che kín=.

“A Bích, a Bích?” Quân Thụy tiến tới gọi tên Tư Đồ Bích, thế nhưng đối phương lại hoàn toàn không có phản ứng, Quân Thụy lại gọi thử vài lần, lên tiếng thăm dò, “Ăn chút gì đó có được không?”

Những lời này có điểm buồn nôn, người này vốn là thiết huyết đế vương thống lĩnh thiên quân vạn mã trên chiến trường, trước giờ lời nói đều là trảm đinh chặt sắt, nhưng khi đối diện với Tư Đồ Bích lại hai lần ba lượt dùng ngữ khí thăm dò hỏi chuyện, thật đúng là không được tự nhiên. Vì vậy còn không đợi người kia mở miệng trả lời, Quân Thụy liền không nói gì nữa, chỉ dùng muỗng đưa một ít cháo đến bên miệng Tư Đồ Bích.

Ban đầu Tư Đồ Bích vẫn không có phản ứng gì, Quân Thụy hơi chút dùng lực đổ cháo vào miệng y, bởi vì cháo được nấu tương đối loãng lại còn là mùi vị thanh đạm mà Tư Đồ Bích thích nhất, nước cháo sánh mịn cũng vừa vặn làm mềm đôi môi khô nứt của y. Vì vậy Quân Thụy vui mừng nhìn thấy Tư Đồ Bích mở miệng ăn vào.

Quân Thụy giống như trút được gánh nặng mà thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi giúp Tư Đồ Bích uống cháo, thấy thần sắc của đối phương trở nên tốt hơn một ít thì không khỏi nở nụ cười, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào làn môi kia. Bởi vì ý thức vẫn chưa hồi phục được hoàn toàn, nên Tư Đồ Bích chỉ là nuốt xuống theo bản năng, cánh môi khép mở như loài cá, thật vô cùng khả ái. Quân Thụy không khỏi thở dài, Tư Đồ Bích này quả thật là một diệu nhân thiên sinh lệ chất mà, vô luận là thời điểm gì cũng luôn khiến hắt có cảm giác xúc động thương tiếc mà. Chỉ có cái miệng không thích buông tha người ta của y là có chút đáng ghét, duy có lúc sinh bệnh như thế này mới có thể an tĩnh một chút chứ không phải nơi nơi lộ ra răng nanh sắt bén, nhất định phải làm người khác bị thương mới chịu dừng lại. Bất quá nhìn thấy bộ dạng y thụ thương sinh bệnh thế này lại vô cùng chọc người thương tiếc, khiến Quân Thụy hẳn muốn giận cũng chỉ đành mềm xuống chiều chuộng lại ngay, loại cảm giác yêu thương này đã rất nhiều năm hắt chưa từng cảm nhận được. Trong lòng Quân Thụy không khỏi cảm thấy một trận bất đắc dĩ: Xem ra đối với mình, Tư Đồ Bích quả thực đã trở thành một người rất đặc biệt rồi.

Loại tình cảm đặc biệt này có chút giống như quý trọng, có chút giống như triều mến, thế nhưng lại không giống với cảm giác của hắc đối với Quân Tiễn. Nhưng rốt cuộc là khác biệt ở đâu thì Quân Thụy vẫn cứ không quá nguyên ý thừa nhận.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

48. Chương 48

Kim bài

Sau khi nước được chuẩn bị xong, Quân Thụy cũng vừa lúc dứt cho Tư Đồ Bích ăn gần xong chén cháo kia, hắc ngồi ở đầu giường chờ hạ nhân khênh thùng gỗ lớn dùng để tắm rửa vào, sau đó là đến hai chậu than hồng khiến không khí nóng đến mức đổ mồ hôi, sau khi an bày xong mọi việc mới vén chăn lên giúp Tư Đồ Bích cởi quần áo tắm rửa.

Tư Đồ Bích rất gầy, thân thể thập phần tinh tế, một trận bị thương này càng khiến y chỉ còn lại da bọc xương, Quân Thụy nhẹ nhàng cẩn thận cởi quần áo của y, lại rón rén ôm người đến bên cạnh thùng gỗ đang tỏa ra mùi thuốc nồng nặc, sau đó nhẹ tay thả người vào trong. Bởi vì nước ấm kích thích khiến Tư Đồ Bích không ngừng hừ nhẹ, bất an uốn éo, Quân Thụy vội vã chặn động tác của y lại, nhẹ giọng nói:: “Đừng nhúc nhích, cẩn thận kéo làm ướt vết thương. “

Quân Thụy nắm tay của Tư Đồ Bích chậm rãi để y tựa vào thùng, sau đó cầm khăn mặt tự mình chà lưng cho y, đối với Quân Thụy mà nói, đây là lần đầu tiên y hầu hạ một người, ngoại trừ Quân Tiễn, thật sự là khó mà có được. Hắc cẩn thận tìm một tư thế khiến vết thương của Tư Đồ Bích không chạm vào nước, nhẹ nhàng xoa nắn, làn da của Tư Đồ Bích vốn trơn mịn nhẵn nhụi không có một điểm tỳ vết nào, thật thần nhìn ngắm một chút, Quân Thụy không khỏi thở dài, một mũi tên này sợ rằng sẽ lưu lại vết sẹo không nhỏ.

Trên cổ của Tư Đồ Bích có đeo một sợi dây đỏ, sợi dây treo theo một bình ngọc nhỏ nhỏ hoa văn thập phần tinh xảo, nhìn thấy thứ này khiến Quân Thụy hết sức tò mò. Hắc nhớ kỹ trước đây trên cổ Tư Đồ Bích cũng không có vật này, chỉ sợ là sau khi quay về Giang Châu mới đeo lên, thoát nhìn giống như một bình thuốc vậy. Trong lúc nhàm chán, Quân Thụy với tay qua nắm lấy bình ngọc kia xem xét cẩn thận, thấy miệng bình dùng vải đỏ cẩn thận nút lại thì càng cảm thấy hiếu kỳ, vì vậy dứt khoát đem cái bình đặt bên tai lắc lắc, bên trong thật sự giống như có cái gì đó. Quân Thụy suy nghĩ một chút, sau đó dứt khoát mở nút chai ra, nhất thời người được một cỗ hương khí mê người.

“Cái gì vậy nhỉ?” Quân Thụy nhìn cái chai lấm bầm, đang chuẩn bị đổ ra nhìn thì đột nhiên nghe được Tư Đồ Bích hừ một tiếng, cúi đầu nhìn xuống liền phát hiện con người của y đang không ngừng di động dưới mí mắt, hàng mi cũng khẽ run động giống như đang muốn tỉnh lại. Quân Thụy vội vã gọi tên Tư Đồ Bích, vất vả một hồi y mới chịu mở mắt ra, mờ mịt nhìn xung quanh thật lâu, trong mắt rốt cuộc mới tìm về một tia thanh tỉnh.

“Bệ... Hạ...” Tư Đồ Bích mở miệng gọi hắc, lại nhìn xung quanh một chút, đầu óc tựa hồ vẫn chưa hiểu được đã có chuyện gì xảy ra, suy nghĩ thật lâu rồi mới hỏi tiếp, “Vi thần thể nào... lại ngâm trong nước...”

“Người sốt cao không lụi, thái y kê đơn nói phải tắm nước thuốc. Sao rồi, có thấy khỏe hơn chút nào không?” Quân Thụy mỉm cười đưa tay lên thăm dò trán của y, nhiệt độ tựa hồ có giảm một ít. Tư Đồ Bích không được một lần ngoan ngoãn tuân theo, cúi đầu tùy ý để Quân Thụy giúp y xử lý phần tóc ướt dính lên trán, loay hoay một lát thì Tư Đồ Bích đã thấm mệt cảm thấy trước mắt mờ hồ, dù sao y cũng bị thương nặng chưa lành, lại còn mất rất nhiều máu, y cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, giương mắt nhìn thân ảnh bận rộn của Quân Thụy. Bởi vì trong phòng có đặt chậu than nên Quân Thụy đã sớm nóng không chịu được, mồ hôi không ngừng chảy ra khiến làn da tiểu mạch cũng trở nên bóng loáng, y phục trên người hầu như đã ướt

đấm dím sát vào người, lộ ra từng đường cong kiêu mỹ. Tư Đồ Bích cong cong khóe miệng lên lên nở nụ cười, thế nhưng vừa nhớ đến lúc này mình bị hấn cởi hết y phục loay hoay chà xát, thật sự là không khỏi ngượng ngùng, gương mặt đột nhiên đỏ bừng, cơn buồn ngủ lúc này cũng tự dưng biến mất. (Anh lộ bản sắc mê trai ra rồi, mặc dù ta đã biết mê ngay từ chương 1)

Quân Thụy thật sự là nóng không chịu được, dùng tay áo miễn cưỡng lau mồ hôi trên trán, trong lòng âm thầm may mắn lúc này đã dứt khoát cởi áo ngoài. Xiêm y của hắn trong lúc giúp Tư Đồ Bích chà lưng cũng bị ướt không ít, áo lót dán chặt vào làn da để lộ thân thể cao gầy tiềm ẩn năng lượng, quả nhiên đáng người cực tốt.

Tư Đồ Bích giương mắt nhìn hắn một hồi lại cúi đầu bĩu môi, Quân Thụy thấy biểu tình này của y lại cảm thấy có chút buồn cười, không khỏi mở miệng hỏi: “Người cười cái gì?”

“Bệ hạ... vì thần là cười một cái... người cũng muốn quản sao?” Tư Đồ Bích nói ngang, dù sao tinh thần y cũng không qua xung túc, lời nói cũng không tránh khỏi có chút cảm giác hữu khí vô lực, thế nhưng y vẫn như cũ muốn dùng miệng lưỡi làm khó Quân Thụy một trận. Đúng là khiến người ta ngứa răng mà.

“Làm sao, hỏi cũng không được à?” Quân Thụy dở khóc dở cười.

“Vị thần đang bị thương... Bệnh nhân là lớn nhất.” Tư Đồ Bích ghé vào thùng, cầm đặt trên mép, khi nói chuyện cái đầu cũng tùy theo cử động của đôi môi mà lay chuyển, đúng là vừa đáng yêu vừa đáng giận, khiến Quân Thụy có xúc động muốn dùng thứ gì đó chặn cái miệng đáng ghét kia lại.

“Cái gì lớn nhất nhỏ nhất chứ, ở trước mặt trẫm ai dám nói mình là lớn nhất?” Quân Thụy châm chọc nói, “Trẫm thấy ngươi đã bệnh đến hồ đồ rồi, lại dám ở trước mặt trẫm nói bậy như vậy ? “

“Thần không phải bệnh đến hồ đồ...” Tư Đồ Bích đáp lễ, “Thần chính là chán sống. Lại nói tiếp, nếu lúc đó không phải bệ hạ bảo thần chạy, chỉ sợ thần cũng phải chịu cái tội này.”

Tư Đồ Bích nói lời này khiến Quân Thụy có chút cứng họng, dích xác với thân thủ của Quân Thụy hoàn toàn có thể vì y đỡ một mũi tên này, bất quá từ góc độ của đế vương mà nói, đây căn bản là người si nói mộng. Có ai từng nghe qua chuyện quân vương vì bảo vệ thần tử mà bị thương chứ? Hơn nữa một khi đế vương bị thương thì quốc gia sẽ phải chịu bao nhiêu ảnh hưởng? Lại nói lúc đó không ai biết trên mũi tên có bôi độc hay không ? Nếu có thì sẽ phát sinh tình huống gì? Không có một ai nói chắc được. Không chừng toàn bộ vương triều sẽ phát sinh một trận biến hóa ngửa nghiêng, loại biến hóa này liệu có ai có thể đảm đương nổi?

“Vì vậy, một mũi tên này coi như thần đã vì bệ hạ mà đỡ lấy sao?” Tư Đồ Bích buồn buồn, “Dẫn dắt hết lực chú ý của thích khách, giúp bệ hạ thoát hiểm chút tổn hao, như vậy cũng có thể coi như một đại công. Nếu như không có thần, sợ rằng bị thương lần này là chính bản thân bệ hạ rồi...” (Có thật thế không nhỉ ? Mèo nhìn không ra)

Quân Thụy không nói lời nào, Tư Đồ Bích cũng cúi đầu, hai người đều cứ thế trầm mặc, trên người Tư Đồ Bích vô cùng khó chịu, vết thương vừa đau vừa ngứa, khổ sở cực kỳ. Vì vậy y lại nhẫn không được mà oán giận: “Khi đó bệ hạ còn nói nhất định sẽ tận lực bảo vệ thần, thế nhưng cuối cùng không phải thần vẫn bị thương sao, vì vậy thần nói bệnh nhân lớn nhất cũng không sai. Hơn nữa lúc đó nếu thần giữa chừng phản chiến giúp đỡ những thích khách kia bắt lấy bệ hạ, như vậy không chừng thần còn chiếm được từ đó không ít chỗ tốt, ít nhất cũng sẽ không bị thương. Nếu bệ hạ bị bọn họ ‘xử lý’ tại chỗ, đối với Tư Đồ gia cũng không hẳn không phải chuyện tốt, chỉ ít lực tỳ Uyển Tranh của thần cũng không phải tiến cung độc thủ khuê phòng.” (Anh cứ thích nói trái lòng mình)

Quân Thụy vẫn không nói lời nào, Tư Đồ Bích vừa nói đến đây cũng cảm thấy có chút không tốt không muốn tiếp tục, vừa ngẩng đầu lên định dò xét thần sắc của đối phương đã thấy một đôi môi kè sát vào, đành phải cam chịu im lặng. Y hơi mở miệng, thật sự đã nói vài lời không nên nói khiến Quân Thụy không vui, điều này đã là thói quen nhiều năm rồi, ai bảo ban đầu hắn cứ giữ bộ dạng lạnh lùng ấy làm chi chứ?

“A Bích.” Quân Thụy từ từ mở miệng, đột nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô, hắng giọng một cái xua đi cảm giác không khỏe, sau đó tiếp lời, “Người nói không sai, là do trẫm không tốt. Thế nhưng...”

“Thế nhưng người là đế vương, phải lo lắng cho toàn bộ cục diện chính trị trong triều.” Tư Đồ Bích cướp

lời của Quân Thụy, trong lòng bỗng dưng có chút ủy khuất: Khi đó trong đầu y thực sự đã dao động, nếu thật sự làm như thế không chừng đã không phải chịu tội như thế này? Người bị thương chắc hẳn sẽ không phải là y!

“Trẫm biết, người chịu khổ, người bị thương hôn mê thì mấy ngày nay trẫm cũng không hơn gì. Vì vậy trẫm hứa với người, có yêu cầu gì người cứ nói, đợi đến khi người khỏe hơn trẫm liền để Tư Đồ Cẩn về Giang Châu, khi về đến Nghê Đô sẽ lại tiếp tục ban cho người hoàng kim, bạc nén, ruộng tốt...” Quân Thụy vốn còn định nói cả “mỹ nữ”, thế nhưng lập tức vòng vo chuyển miệng, “Lại sẽ thăng quang cho người, tam phẩm Thái thường tự khanh, Đại Lý tự khanh, Ngự Sử đại phu, cũng có thể là những chức quan khác. Chỉ cần người mở miệng, nếu không quá đáng đều có thể...”

Tư Đồ Bích lặng lẽ nghe, lại đưa tay sờ vào cái bình ngọc trên cổ, ánh mắt rơi xuống một nơi mơ hồ nào đó giống như đang tự hỏi. Biểu tình như vậy của y khiến Quân Thụy có chút không thể đoán được, hẳn đã liệt kê ra không ít thứ tốt muốn ban thưởng, thế nhưng Tư Đồ Bích lại vẫn cứ thờ ơ, thậm chí nhàn thần lại trở nên có chút âm trầm dần theo một nỗi ưu thường mơ hồ. Quân Thụy đột nhiên nhớ đến câu nói của Tư Đồ Bích trước khi hôn mê, “buông tha”, là muốn hẳn buông tha ai? Chẳng lẽ là chính y sao? Loại ý niệm này vừa xuất hiện đã khiến Quân Thụy có cảm giác mình không nói thêm gì được nữa, thậm chí còn có lo lắng, lo lắng đối phương sẽ nói ra một yêu cầu gì đó làm mình khó chịu, ngay cả can đảm để hỏi một câu “Người muốn cái gì” cũng không dám nói ra.

Tư Đồ Bích trầm mặc một hồi, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Bệ hạ, mấy thứ vừa rồi bất quá cũng chỉ là một giấc phồn hòa, lúc còn đắc sủng thì núi vàng núi bạc gì lại không có, đến khi thất sủng liền không một xu dính túi. Bệ hạ là người sinh ra trong hoàng cung, những đạo lý này kỳ thực hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, Tư Đồ Bích chỉ là một người thường, không chịu được thánh sủng của bệ hạ, vì vậy tiền tài, điền địa, quan to lộc hậu đối với vi thần thực sự không có một chút ý nghĩa nào. Có lẽ bệ hạ không biết, mong ước của thần bất quá chỉ là cuộc sống bình thường, có một mảnh đất nhỏ, mỗi ngày cuốc đất trồng rau, bắt sâu diệt cỏ, tìm một vài loài hoa cỏ về trồng trồng tưới tưới, yên ổn làm một nông phu, không hơn... Chỉ bất quá, năm đó khi thần lựa chọn rời khỏi Tư Đồ gia tại Giang Châu đi đến kinh thành, liền định trước giấc mộng đó không thể thực hiện. Vì vậy, liệu vi thần có thể không cần những thứ kim ngân châu báu này, chỉ xin bệ hạ một thứ khác?”

“Người... muốn cái gì...” Quân Thụy mở miệng hỏi, hẳn thật sự rất sợ Tư Đồ Bích sẽ nói ra cái đáp án kia, trong lòng rối thành một đoàn, vô cùng khổ sở.

Tư Đồ Bích vuốt ve cái bình ngọc nọ, khóe miệng dần lộ ra nét cười. Nhập kinh, cuốn vào tranh đoạt hoàng quyền, phục dụng Túc sinh mộng tử, từng việc từng việc đều không thể toàn thân trở ra.

“Thần nghĩ... muốn xin bệ hạ thêm một tấm kim bài miễn tử...” Tư Đồ Bích cười, nhìn thẳng vào Quân Thụy nói ra cầu xin của mình. Quân Thụy sửng sốt, không khỏi nghĩ đến trước vụ án của Trương thái sư xảy ra, Tư Đồ Bích cũng đã xin một tấm kim bài miễn tử. Chẳng lẽ từ trước đến giờ y luôn cho rằng mình sẽ giết y sao ?

“Vì sao lại muốn kim bài miễn tử?” Quân Thụy hỏi. Cái yêu cầu này thậm chí còn làm y khó chịu hơn đáp án “Buông tha ta” kia. Đây biểu thị Tư Đồ Bích hoàn toàn không tin tưởng y, ngay cả một chút thân cận và tín nhiệm tích lũy được khi đồng sinh cộng tử trên núi cũng bị yêu cầu này phá sập.

“Bệ hạ không muốn cho sao?” Tư Đồ Bích dõi mắt theo Quân Thụy, trên mặt y vẫn giữ nét cười nhàn nhạt, thế nhưng nụ cười đó trong mắt Quân Thụy chính là vô cùng chói mắt, giống như đang châm chọc, giống như đang nói: Ta chỉ biết, người chắc chắn sẽ không cho.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

49. Chương 49

Thổ lộ

Tư Đồ Bích thở dài, cúi đầu cười cười, nhẹ giọng nói: “Bệ hạ sẽ cho vi thần bao nhiêu vàng bạc? Sau khi về đến Nghê Đô thì tòa phủ đệ bệ hạ ban cho lần trước chắc cũng sửa xong rồi? Đã lâu như vậy, vi thần cũng chưa hề ghé qua, đại khái chắc là đã có thể dọn vào đi? Về đến Nghê Đô vi thần liền dọn vào, dù sao Phù Sơ Viên cũng không có bao nhiêu người, dọn qua bên này chỉ ít còn có hạ nhân bệ hạ ban cho, thật sự rất tốt...”

Tư Đồ Bích nói thao thao bất tuyệt, thoát nhìn giống như hăng hái bừng bừng, thế nhưng trên thực tế trong lòng lại khổ sở cực điểm, cuối cùng y trực tiếp không nói nữa, thân thể và tinh thần suy yếu khiến y có chút không chịu được. Vì vậy liền ghé vào mép thùng, tựa đầu vào cánh tay nhắm mắt dưỡng thần, không muốn nhìn tới, cũng không nghĩ nữa.

Y nghe được tiếng bước chân của Quân Thụy chậm rãi tiến đến dừng ở bên cạnh thùng, hần chỉ đứng ở đó nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Bích, thậm chí Tư Đồ Bích nghĩ rằng mình thật sự cảm giác được ánh mắt của đối phương. Chỉ chốc lát sau liền nghe được một trận thanh âm sột soạt, sau đó là tiếng nước ào ào, Tư Đồ Bích nghe vậy càng hoảng sợ, lúc y ngẩng đầu lên đã thấy Quân Thụy ngồi vào trong thùng gỗ.

“Bệ... Bệ hạ... đây...” Đầu óc của Tư Đồ Bích chút chuyển không nắm bắt kịp, lảng lảng nhìn Quân Thụy dứt khoát ngồi sòng vai cùng y trong thùng nước, hiện giờ khoảng cách của hai người rất gần, nhiệt độ cơ thể của Quân Thụy truyền đến khiến tim của Tư Đồ Bích đập nhanh hơn không ít, cảm giác cũng có chút hoảng loạn, “Đây là được dục, bệ hạ thế nào lại tùy tiện tiến vào chứ? Không khéo lại...”

“Phương thuốc này trăm đã tự mình xem qua, bất quá chỉ là ích khí bổ máu mà thôi, cái gì cần thận với không cần thận chứ?” Quân Thụy nói xong hai cánh tay thoải mái đặt trên mép thùng, thoát nhìn nhàn nhã cực kỳ. Tư Đồ Bích hơi dịch về phía bên cạnh muốn đứng lên, thế nhưng y đã hôn mê nhiều ngày, gần như không ăn uống gì, vì vậy chỉ có thể dùng hết sức tỳ vào mép thùng, muốn nhô dậy một chút cũng không thể

“Tại sao người lại muốn chạy ch. A Bích.” Quân Thụy ở phía sau Tư Đồ Bích chậm rãi mở miệng, thậm chí còn khe khẽ thở dài, có vẻ như có chút không biết làm thế nào khiến Tư Đồ Bích lại thêm chút hoảng sợ, Quân Thụy lại nói tiếp, “Khi còn bé ở Giang Châu, sống không vui vẻ người liền chạy đến kinh thành. Lúc ta đối xử ôn hòa với người, người cũng nhanh chóng chạy ra. Ngày Quân Thái bị thế người liền tìm cách trốn tránh vấn đề, luôn luôn đối nghịch với trẫm. Thậm chí lúc trẫm hỏi người nguyên nhân người cũng không chịu nói thẳng, ngay cả vừa rồi người cũ không chịu đối mặt với vấn đề. Lúc nào người mới có đủ can đảm nhìn vào cục diện trước mắt đây?”

“Cục diện gì chứ...” Tư Đồ Bích yếu giọng hỏi. Quân Thụy tiến đến quá gần, y thậm chí có thể cảm giác được độ ẩm trên người hần, những suy nghĩ trong đầu Tư Đồ Bích liền lập tức trống rỗng, hoàn toàn mất đi năng lực nhanh miệng phản bác, chỉ có thể giống như một người ngây ngốc tựa vào mép thùng nghe người ta nói.

Quân Thụy lại tiến gần về phía Tư Đồ Bích thêm một chút, chỉ là một động tác nhỏ này lại khiến cho đối phương giống như bị chấn kinh, thân thể rụt lại một cái dán sát lên vách thùng. Cái tư thế này thật khó chịu, Tư Đồ Bích cảm thấy vết thương trên lưng của y lại càng đau hơn, thế nhưng y cũng không dám cử động, chỉ có thể cứng đờ phòng bị, từng chút lui lại, hận không thể cuộn mình thành một quả cầu nhỏ, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

Quân Thụy đưa tay qua ôm lấy vờ vai vì đau đớn mà run rẩy của Tư Đồ Bích, cầm lấy bàn tay đang siết chặt vách thùng chậm rãi tách ra từng ngón. Thể lực của Tư Đồ Bích vốn không tốt, làm sao có khả năng tiến hành phản kháng, vì vậy rất nhanh đã bị Quân Thụy nhẹ nhàng tách ra, hơi có chút ý vùng vẫy người kia liền từ phía sau ôm choàng lay người y.

Hơi thở nóng hổi của Quân Thụy nhẹ thổi trên cổ của Tư Đồ Bích, khiến y chỉ có thể cứng ngắc như một thi thể, sau đó y nghe được Quân Thụy nói: “A Bích ta biết, làm người bị thương là ta sai, thế nhưng từ lúc người bị thương trong lòng ta cũng không có giây phút nào là dễ chịu. Nói là muốn ban thưởng cho người bất quá cũng vì ta không biết phải làm thế nào để biểu đạt tâm tình, đừng nên yêu cầu ta nói gì đó

với người, bởi vì có rất nhiều chuyện thân là một đế vương ta không có tư cách hứa hẹn. Thế nhưng người phải tin tưởng, ta...”

Quân Thụy dừng một chút, đặt cằm mình lên hõm vai của Tư Đồ Bích, thở dài một hơi, nói: “Ta sẽ đối tốt với người, sẽ không lại làm khó dễ người. Vì vậy những thứ như miễn tử kim bài này nọ, người hoàn toàn không cần.”

Tư Đồ Bích hoàn toàn cứng đờ, ngay cả muốn quay đầu lại cũng cảm thấy vô cùng trắc trở, trong đầu ong gong vang động, cái gì cũng nghĩ không ra, cái gì cũng không thể làm. Y lại cảm thấy Quân Thụy ở phía sau cẩn thận để không chạm đến vết thương của y, đem đầu chon vào cổ của y, thanh âm nhỏ đến mức gần như là lẩm bẩm, hắn nói: “Ta hứa với người, nếu Quân Thái chịu yên phận làm một Vương gia nhàn tản, ta tuyệt đối sẽ không gây bất lợi với gã. Ta cũng có thể hứa với người, nếu Tư Đồ gia cứ thành thật làm tròn bổn phận thân tử ta cũng sẽ không đối phó với Tư Đồ gia. Như vậy, có đủ hay không... Đây đã là cực hạn của ta rồi... Người còn muốn cái gì nữa chứ?”

Tư Đồ Bích ngậy người, y cứ nắm chặt bình ngọc trước ngực mình rất lâu không nói được câu gì, giống như một kẻ si ngốc mà nhìn ảnh ngược của Quân Thụy in lên mặt nước. Cái ôm của Quân Thụy thật ấm áp, thật dày rộng, rất nhiều năm trước đây, lúc Tư Đồ Bích nhìn thấy hắn ôm Quân Tiễn vừa dỗ dành vừa kể chuyện xưa đã phi thường muốn một cái ôm như vậy, hiện tại y đã có, nhưng làm thế nào cũng cảm thấy không chân thật.

Là thật sao? Tư Đồ Bích đã có chút hoảng hốt. Y cảm giác viên mắt của mình đã bắt đầu ê ẩm, vì vậy liền nhắm mắt lại, khi vừa nhắm mắt y liền nhìn thấy rất nhiều Quân Thụy, có Quân Thụy cường bạo y, có Quân Thụy hài hước, Quân Thụy cuồng nộ, Quân Thụy nói với y rằng: Quân Tiễn là do Chân hậu làm hại, bẩm sinh thiếu trí, mẫu phi của bọn họ cũng vì thế chết oan, vì vậy hắn muốn trả thù. Quân Thụy đó còn nói, Tư Đồ gia bất quá là chỉ là một con cò trong tay hắn...

“Bệ hạ...” Tư Đồ Bích cảm thấy vô cùng uể oải, y yếu ớt nói, “Thỉnh bệ hạ... để vi thần đi... Vi thần thực sự... quá mệt mỏi...”

Quân Thụy ở sau lưng không nói gì nhưng cũng không có buông tay, cứ như vậy ôm chặt Tư Đồ Bích, bỗng nhiên Tư Đồ Bích cảm thấy có vật gì ấm áp đang lướt qua da thịt trên cổ mình, y ngẩn người một chốc liền hiểu được đó là môi của Quân Thụy. Đôi môi đó nhẹ nhàng hạ từng nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước lên vai y, sau đó cũng hôn một cái lên vết thương đang được băng kín lại, sau khi hôn xong đôi cánh tay hữu lực của Quân Thụy chậm rãi quay người y lại, mặt đối mặt. Tư Đồ Bích nhìn thấy khóe miệng tràn đầy ý cười bất đắc dĩ của Quân Thụy, thế nhưng y đã hoàn toàn không thể phản ứng được gì, chỉ có thể ngây ngốc nhìn chằm chằm vào hắn.

“Trẫm sẽ đối xử tốt với người. Phải tin trẫm.” Quân Thụy gằn giọng nói từng chữ, chuyên chú nhìn vào Tư Đồ Bích, chậm rãi tiến đến gần hôn lên trán y một cái, khi thấy Tư Đồ Bích vẫn ngây ngô thất thần như đầu gỗ thì không khỏi buồn cười, cúi đầu nhẹ nhàng khi dễ đôi môi đang hé mở kia một chút. Sau khi ngâm được thủy, đôi môi kia mang theo một chút huyết sắc nhàn nhạt như cánh hoa đào đắm sương khiến Quân Thụy nhìn mãi không chán.

“Bệ... Ngô...” Tư Đồ Bích mở miệng, câu nói kế tiếp vẫn chưa kịp nói ra đã bị Quân Thụy vẫn ngăn chặn. Nụ hôn này của hắn thành kính kiên quyết, giống như đang biểu thị độ chân thật đáng tin của những lời hứa vừa rồi. Tư Đồ Bích bị nhốt giữa Quân Thụy và vách thùng, lại bởi vì bị thương mà ngay cả giấy dựa cũng không thể, bất quá nụ hôn này thật sự khiến y cảm thấy Quân Thụy đã không giống với lúc trước, tuy rằng vẫn bá đạo như cũ, thế nhưng lại thêm một phần cẩn thận giống như sợ sẽ làm đau đối phương.

“Ngô...” Tư Đồ Bích rên rỉ vài tiếng thế nhưng rất nhanh đầu lưỡi đã bị Quân Thụy quán lấy chặt đứt ngón ngữ phía sau, biến thành từng đợt thanh âm nhỏ vụn không rõ nghĩa. Quân Thụy nhẹ nhàng ôm lấy vai của Tư Đồ Bích nâng cao người lên, tìm một tư thế có vẻ sẽ khiến Tư Đồ Bích dễ chịu nhất lại không động đến vết thương của y. Quân Thụy dùng tư thế này nhẹ nhàng gặm cắn đầu lưỡi cứng đờ của Tư Đồ Bích, hơi dùng sức một chút liền nghe được tiếng hừ hừ bất mãn của y, tâm tư đùa giỡn của Quân Thụy trở dậy, cứ không ngừng trần trọc cuốn lấy đầu lưỡi đối phương quán quýt không rời.

Thật lâu sau Quân Thụy rốt cuộc cảm thấy cánh tay có chút tê dại, hắn buông thả lỏng buông tha cho Tư Đồ Bích, khi cúi đầu nhìn qua lại thấy đối phương đang mở to miệng gấp rút hít thở, trên mặt một mảnh

đỏ bừng, đôi môi cũng bị cắn đến sưng đỏ giống như sắp chảy ra máu

Quân Thụy tỉ mỉ quan sát tình huống của Tư Đồ Bích, thấy y cũng không phải quá khó chịu liền vươn tay nhéo nhéo mặt của y, nâng cằm người kia lên in thêm một cái hôn trên môi, nhẹ giọng thủ thỉ: “A Bích, người phải tin ta.”

Quân Thụy dùng tay xoa xoa gò má của Tư Đồ Bích, một đường chậm rãi vuốt ve xuống dưới, ngón tay nắn nắn nơi cổ như đang nịnh nọt một chú mèo con, bàn tay phía sau lại mân mê từng đốt cột sống, xương bả vai cùng với thắt lưng tinh tế. Tư Đồ Bích rất gầy, cột sống và xương bả vai đột ngột nổi lên khiến Quân Thụy có ảo giác giống như dưới làn da này thật sự đang cất giấu một đôi cánh, nói không chừng một lúc nào đó sẽ phá kén mà ra, phi thường xinh đẹp. Ngón tay của hắn lại tiếp tục lần theo đầu cột sống dừng lại ở bên hông Tư Đồ Bích, bởi vì y đang bị sốt nên nhiệt độ cơ thể hơi cao, nhưng bởi vì nước ấm lại nóng hơn một ít nên Quân Thụy hiện tại liền cảm thấy một nhiệt độ hết sức kỳ lạ, khiến trái tim trong ngực hắn không ngừng rung động.

Quân Thụy dùng tay kéo hông của Tư Đồ Bích, để y bám vào trước ngực mình, Tư Đồ Bích vốn là thân thể vô lực, lại bị những nụ hôn bá đạo lúc này làm đến thần hồn điên đảo, hiện tại giống như một chú mèo ngoan ngoãn thuận theo để cơ thể hai người dán cùng một chỗ, khoảng cách gần đến mức có thể thấy rõ từng phiến lông tơ trên người đối phương. Bàn tay Quân Thụy có chút dùng sức, hàm rang cũng nhẹ nhàng gặm một cái lên cổ của Tư Đồ Bích, khiến cho đối phương khẽ hừ một tiếng vươn đầu lên cao.

Quân Thụy lại dò xét sâu hơn về bên dưới, cảm lấy vật nhỏ đang nằm im lìm trong rừng rậm dưới thân Tư Đồ Bích, vật nhỏ cũng đã có chút phản ứng chỉ hơi dùng tay vuốt ve vài cái liền lập tức ngẩng đầu lên.

“Ngô...” Tư Đồ Bích lại rên rỉ một tiếng, bắt đầu cố sức đẩy bàn tay Quân Thụy ra, thế nhưng khí lực của y khi nào lại là đối thủ của Quân Thụy, hắn lại cắn thêm một ngụm lên cổ y, bàn tay nâng hông của Tư Đồ Bích lên để y nửa dựa vào vách tường, cúi đầu hôn dọc theo xương quai xanh đến trước ngực, lại khẽ khàng ngậm lấy hai tiểu quả hồng tươi.

“Không...không... Bệ hạ...” Thanh âm của Tư Đồ Bích mang theo vài phần nức nở giống như bị đè nén đến cực điểm, thế nhưng vật nhỏ đang chậm rãi cương lên phía bên dưới lại thẳng thẳng biểu đạt cảm thụ chân thật của y. Quân Thụy hơi cong khóe môi, hàm rang nhẹ nhàng gặm cắn hai tiểu quả trước ngực y, động tác trong tay lại tang nhanh một chút, cánh tay ôm lấy thắt lưng của Tư Đồ Bích khẽ nâng khiến đối phương bổ nhào vào ngực mình. Tư Đồ Bích đã động tình, ánh mắt thủy quang liêm diễm giống như sóng nước không ngừng dao động, cả người vô lực tựa vào ngực Quân Thụy, biểu tình thoát nhìn vô cùng mê man, ngay cả vùng xung quanh lông mày cũng nhú chặt lại. Thế nhưng phản ứng cơ thể của y lại thuận theo động tác trêu đùa của Quân Thụy mà không ngừng phát sinh biến hóa, Quân Thụy nhìn thấy như vậy liền không kìm được vươn người qua hôn lấy đôi môi đang khẽ nhếch, động tác trên tay lại nhanh hơn một phần.

“Ách...” Tư Đồ Bích cau mày nhẹ nhàng rên một tiếng, bàn tay bắt đầu thực hiện vài động tác khước từ, động tác trên tay Quân Thụy càng ngày càng nhanh, lát sau liền thấy biểu tình của Tư Đồ Bích gần như muốn khóc động tác trong tay y giống như lại được tiếp thêm năng lượng, chỉ chốc lát sau đã nghe Tư Đồ Bích tinh tế kêu lên một tiếng, thân thể đột nhiên run rẩy, bàn tay của Quân Thụy trong nháy mắt liền nhiều thêm một cổ dịch trắng sền sệt.

“Ừ...” Thanh âm của Tư Đồ Bích lúc này nghe vô cùng gợi cảm, thân thể lại thuận theo trận run rẩy vừa nãy mà mềm mại tựa vào lòng Quân Thụy, hắn cúi đầu ấn lên tóc của y một nụ hôn, cái gì cũng không cần nói, bởi vì lời nói hiện tại đã không còn trọng yếu, hành vi của hắn đã biểu lộ tất cả: Một đế vương sẽ đích thân làm chuyện như vậy sao?

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

50. Chương 50

Ôn nhu

Tư Đồ Bích còn đang chìm trong hoảng hốt đột nhiên cảm thấy dưới chân nhẹ hẫng, Quân Thụy đã lấy một tấm khăn phủ lên người y rồi bế thẳng lên giường. Trên người cả hai đều ướt sũng, thế nhưng Quân Thụy không thèm để ý đến mình, chỉ chăm chú dùng khăn khô lau hết bọt nước trên người Tư Đồ Bích, thậm chí ngay cả đuôi tóc bị thấm ướt cũng được thấm khô, sau đó đặt người lên giường, tự mình cúi xuống bắt lấy đôi môi thủy nộn kia, lại một trận trần trọc hôn môi.

Trên vai Tư Đồ Bích có thương tích, Quân Thụy cũng không dám đè lên người y mà là dùng tay mình chống đỡ cẩn thận áp sát, như có như không nhẹ nhàng mơn trớn đôi môi mềm mại kia, giống như sợ Tư Đồ Bích sẽ phản cảm nên cẩn thận thăm dò, đợi đến khi xác nhận được người kia không phản kháng mới lớn mật xâm nhập khoang miệng của y. Môi lưỡi của Quân Thụy không ngừng nhấm nháp vị đạo của Tư Đồ Bích, mùi thuốc đông y nhàn nhạt hòa cùng hương vị đặc trưng từ trên người tản mát ra, đó mà một trải nghiệm hết sức kỳ lạ, thật thanh nhã rồi lại không ngừng thâm nhiếp hồn phách người ta. Bất tri bất giác hô hấp của Quân Thụy đã trở nên rất nặng nề.

Quân Thụy ngẩng đầu lên nhìn Tư Đồ Bích đang nằm dưới thân mình, hai cánh môi đỏ hồng rực rỡ, ánh mắt phiêu hốt mờ mịt, nhịp thở gấp gáp luống cuống, hoàn toàn là bộ dáng khiến người phát điên. Quân Thụy mở miệng, thanh âm khàn khàn mà trầm thấp, nói một câu: “A Bích.” Sau đó đặt tay của y lên cái nơi đã sớm cứng rắn của mình.

Bàn tay của Tư Đồ Bích run một cái, trên mặt càng đỏ hơn. Quân Thụy cúi đầu hôn một y, tiến sát bên tay thấp giọng ngân nga: “Giúp ta một chút, có được hay không?”

Khí tức của Quân Thụy vừa không ngừng mơn trớn trên cổ của Tư Đồ Bích vừa thấp giọng rót vào tai y, nói muốn y giúp mình một chút. Quân vương chí cao vô thượng này vốn luôn cường ngạnh lại lạnh lùng, bây giờ lại đối mặt với y bất an khép nép nói “giúp ta một chút”, còn hỏi “có được hay không?”, việc này khiến Tư Đồ Bích vô cùng kinh ngạc, sự say đắm thất thần trong bồn nước lúc này thoáng chốc đã không thấy tăm hơi, trong đầu y chỉ còn một mảnh trống rỗng, ngay cả nên phản ứng như thế nào tựa hồ cũng không biết.

Trong nháy mắt, Tư Đồ Bích nhớ tới những việc đã xảy ra ở ngự thư phòng, cảm giác đau đớn khuất nhục thoáng cái tràn về đây áp trong ký ức, thân thể của y liền theo đó đột nhiên cứng lại làm ra phản ứng chân thực nhất, hai mắt mở to cảnh giác nhìn Quân Thụy, trong ánh mắt mang theo đau thương cùng tuyệt vọng, nhưng nhiều hơn cả vẫn là hoài nghi, còn có không ít phần nộ.

Quân Thụy nhận thấy tâm tình của Tư Đồ Bích biến hóa liền bắt đầu nhẹ nhàng hôn môi và xoa thân thể y, nghiêng mặt sang bên ngậm lấy vành tai lạnh lạnh kia, dùng rang nhẹ nhàng cắn một ngụm sau đó lại dùng đầu lưỡi chơi đùa. Tư Đồ Bích vốn rất miễn cưỡng, y quay đầu đi muốn tránh thế nhưng người đã sớm bị Quân Thụy xoay đến chóng mặt, còn có thể né tránh thế nào?

“A Bích, ta sẽ không ép buộc người, cũng sẽ không lại làm đau người nữa.” Quân Thụy ghé vào tai y nhẹ giọng nói, bàn tay dày rộng bao phủ lên tay y, để y chạm vào nơi nóng bỏng của mình, nỉ non lên tiếng, “A Bích, dùng tay giúp ta một chút, được không?”

Tư Đồ Bích kinh ngạc nhìn Quân Thụy, trên mặt một mảng hồng nhạt chậm rãi lan tỏa, tay y bị Quân Thụy chế trụ đặt trên nơi cứng rắn mà to lớn kia. Quân Thụy không có động tác tiếp theo mà đang chờ đợi phản ứng của Tư Đồ Bích, còn Tư Đồ Bích lại giống như bị chấn trụ gốc lảng ở đó không biết làm thế nào cho phải, khoảng cách của hai người rất gần, hơi thở hòa quyện vào hơi thở, biểu tình của mỗi người chỉ cần có một chút biến hóa đối phương đều có thể nhìn được vào trong mắt. Hai chậu lửa than trong phòng vẫn đang cháy hừng hực, nhiệt độ này đối với Tư Đồ Bích mà nói là vừa đủ ấm áp, thế nhưng Quân Thụy lại nóng đến mồ hôi đầy mặt, lại còn phải chế trụ dục vọng của mình, biểu tình của y nhìn vào trong mắt đúng là đủ buồn cười. Tư Đồ Bích nhẹ nhàng cử động bàn tay, sau đó liền thấy nét mặt thờ phào nhẹ nhõm của Quân Thụy, hần cứ thế cầm lấy tay y nhẹ nhàng di chuyển lên xuống, tiếng nước *** mỹ dần truyền đến tai, cảm giác dính dấp ở bên dưới khiến Tư Đồ Bích càng thêm xấu hổ, thế nhưng y hoàn toàn không ghét. Bởi vì, ở ngay trong tình huống này Quân Thụy vẫn không quên hôn môi y, loại động tác tương tự

như lấy lòng như vậy, nỗ lực khiến cả hai người cùng cảm thấy sung sướng đó khiến khối băng cứng rắn trong tim Tư Đồ Bích chậm rãi nứt ra một khe hở.

“Ừ...” Quân Thụy hít sâu một hơi, cúi đầu điên cuồng gặm cắn trên người Tư Đồ Bích, động tác trên tay cũng càng thêm mãnh liệt. Tư Đồ Bích nằm ngửa trên giường đối mặt nhìn biểu tình không ngừng thay đổi của Quân Thụy, đây là lần đầu tiên y nhìn thấy Quân Thụy động tình, trước đây hai người luôn là trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, Quân Thụy khí lực lớn, động tác cũng không biết nặng nhẹ, luôn luôn ép y quỳ sát xuống phía trước hắn, chưa lần nào cả hai nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, Tư Đồ Bích khi đó hoàn toàn chỉ là công cụ để phát tiết. Nhưng bây giờ y có thể nhìn thấy phản ứng của Quân Thụy, để vương động tình cũng chẳng khác gì người thường, có dự vọng mãnh liệt, khi thỏa mãn liền lộ ra biểu tình hài lòng thư thái, rất thẳng thắn, cũng rất thản nhiên chân thực.

Quân Thụy cúi đầu, trán kề trán môi chạm môi cùng Tư Đồ Bích, y cảm nhận được nhịp thở ngày càng gấp gáp của Quân Thụy, động tác trong tay cũng càng lúc càng nhanh, dịch thể dính dấp trong tay cũng liên tục gia tăng, rất nhanh, y liền cảm thấy thân thể của Quân Thụy run lên một cái, sau đó dòng dịch thể nóng hổi từ theo khe hở của những ngón tay chậm rãi tràn ra. Gương mặt của Tư Đồ Bích nóng lên, y chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui vào, còn Quân Thụy vừa thỏa mãn xong liền nhanh chóng ra tay thu thập, với tay lấy một cái khăn khô giúp Tư Đồ Bích lau tay, sau đó lại dùng khăn ướt lau lại một lần, cuối cùng thì dùng khăn đắp qua người y, sờ sờ cái trán đầy mồ hôi của người nọ, thương tiếc nói: “Lại toát mồ hôi rồi, nhanh chóng ngủ một chút đi. Người có lạnh không? Nếu không lạnh ta sẽ đem lò than ra ngoài.”

Tư Đồ Bích nhìn nhìn bàn tay lộ ra ngoài của mình, cho dù đã được Quân Thụy lau sạch sẽ thế nhưng cái loại ẩm áp kia thật giống như vẫn còn vương lại trên tay y khiến y cả người đều đỏ, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn Quân Thụy. Quân Thụy ở bên cạnh nhìn thấy y như thế tự động cũng không dám nhắc lại, sau khi chỉnh lại y phục liền gọi người đến dọn dẹp thùng gỗ và chậu than, lại gọi người mang lên một chậu nước nóng. Sau khi đám nô tài đã lui hết ra ngoài, Quân Thụy dùng khăn sạch thấm nước ấm giúp y lau hết những vết mồ hôi lúc này toát ra, rất nhanh, Tư Đồ Bích liền thiếp đi trong cảm giác ẩm áp ngọt ngào đó.

Tư Đồ Bích thấy một giấc mộng, trong đó y quay về hồ sen ở nhà chính tại Giang Châu, người đứng bên hồ vẫn là Quân Thụy thuở thiếu thời, hài tử được hắn ôm trong tay nếu không phải Quân Tiễn thì còn ai nữa?

Tư Đồ Bích nép ở phía sau cửa sổ thư phòng len lén nhìn hắn, y vẫn là thiếu niên nhút nhát năm đó, thế nhưng chỉ nhìn một lát Tư Đồ Bích phảng phất cảm thấy có một lực lượng đang hút y đi về phía kia, nhìn thấy nét cười nhu hòa trên mặt Quân Thụy, đôi chân của y liền bất tri bất giác tiến về phía trước. Từng bước tiến lên từng bước gian nan, giống như có một nỗi đau cơ hồ xé rách thân thể nhói lên sau mỗi bước chân, phiền não, sợ hãi, chần chừ cũng kéo theo nhau mà đến. Thế nhưng đối phương tựa hồ cũng phát hiện ra y, chậm rãi quay đầu nhìn lại, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nhu hòa khiến y không cam lòng cứ thế tỉnh lại.

Trong lòng Tư Đồ Bích bỗng nhiên xuất hiện cảm giác bức thiết muốn tiến nhanh về bên kia, thế nhưng y đột nhiên nghe được một tiếng gọi, quay đầu nhìn lại thì thấy được phụ thân Tư Đồ Nhữ, còn có mẫu thân của y. Hai người kia đang đứng ngay ở hành lang, mẫu thân đang ôm lấy cánh tay phụ thân nhìn y mỉm cười, nàng mở miệng nhẹ nhàng gọi y một tiếng “A Bích”. Mẫu thân tuy rằng đã sinh sống ở Trung Nguyên nhiều năm, thế nhưng giọng nói vẫn mang theo vài điểm khẩu âm dị quốc, mũi cao mắt sâu, đường nét mười phần tươi sáng, xinh đẹp chẳng khác gì ánh trăng chiếu rọi trên bầu trời. Tư Đồ Bích lại kinh ngạc phát hiện khuôn mặt của phụ mẫu không ngờ lại hết sức trẻ trung, giống như đã trẻ lại hai mươi tuổi vậy.

“Nương...” Tư Đồ Bích nhẹ gọi một tiếng, mẫu thân của y cũng không trả lời mà chỉ mỉm cười nhìn y, vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc, trong lòng Tư Đồ Bích vừa tò mò vừa nghi hoặc liền gọi thêm một tiếng. Thế nhưng thân ảnh của phụ mẫu lại từ từ tiêu thất trước mắt y, trước khi hoàn toàn biến mất, y dường như nhìn thấy mẹ y dùng khẩu hình miệng nói với y hai tiếng: “Đi thôi...”

“Ngô...” Tư Đồ Bích kinh ngạc mở to mắt giật mình tỉnh dậy, nhìn xung quanh một chút liền phát hiện y vẫn còn ở trong gian phòng tại Cảnh Nguyên, lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, có lẽ là vừa qua hoàng hôn. Trong phòng không có ai cả, bên ngoài lại có tiếng người đang nhỏ giọng thương lượng, nghe như là

Cam Đường và một người nào đó. Tư Đồ Bích cảm thấy có chút khát nước liền cố gắng chống đỡ ngồi dậy, y tự sờ trán mình một chút, đã hạ sốt rồi, thế nhưng trên người vẫn chưa lại sức, vết thương trên lưng cũng vừa đau vừa ngứa, thực sự không chút dễ chịu.

“Cam Đường.” Tư Đồ Bích gọi một tiếng, rất nhanh liền nghe được tiếng chân hối hả chạy vào, Cam Đường đụng vào cái ghế, gần như ngã lún vào đây, vẻ mặt chật vật hỏi: “Công... Công tử... Làm sao rồi?”

“Người làm sao vậy, vội vội vàng vàng.” Tư Đồ Bích yếu giọng nói, dù sao cơ thể y vẫn chưa khôi phục lại, cơn buồn ngủ cứ không ngừng kéo đến, vì vậy liền dứt khoát nằm xuống giường có chút mơ màng nhìn Cam Đường.

Biểu tình của Cam Đường dường như có chút sợ hãi, Tư Đồ Bích nhìn hẩn một lúc rồi nhú mào: “Cam Đường, người đang làm gì?”

“Không... không có gì... công tử...” Cam Đường lắp bắp trả lời, nhãn thần lóe lóe giống như đang muốn che giấu cái gì.

“Cam Đường.” Nét mặt của Tư Đồ Bích mặt của trở nên nghiêm túc, giọng nói cũng lạnh đi vài phần, y chỉ nhìn thẳng vào Cam Đường gọi tên hẩn một lần rồi không hỏi thêm gì cả. Toàn bộ căn phòng im lặng đến cực điểm, ngay cả thanh âm kim thoa rơi xuống đất đều có thể nghe được.

“Chuyện này là thế nào?” Đột nhiên có tiếng người nói chuyện từ xa truyền đến. Tư Đồ Bích lạnh lùng nhìn sang đã thấy Quân Thụy đẩy cửa tiến đến, Trương Đình Hải đi phía sau đang cầm một cái khay nhỏ, trên đó là chén canh ngân nhĩ hạt sen mùi vị ngọt ngào xông thẳng vào mũi, bất quá trên mâm còn có một cái chén nhỏ đang được đậy kín, không cần nghĩ cũng biết chén đó là thuốc của y. Tư Đồ Bích đột nhiên sinh ra một loại cảm giác vô lực, trong đầu một mảnh mê muội, Quân Thụy thấy sắc mặt của y không đúng liền bước nhanh đến đỡ lấy y, nhẹ giọng hỏi han: “Gấp cái gì? Không có chuyện gì quan trọng hết, cứ thích tự mình miên man suy nghĩ.”

“Cam Đường người nói, rốt cuộc có chuyện gì?” Tư Đồ Bích trừng mắt nhìn Cam Đường đang quỳ rạp bên giường, lòng như lửa đốt hỏi dồn. Trong giấc mộng vừa rồi phụ mẫu của y đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ trong nhà đã xảy ra chuyện?

“Công tử, là... Thập Lục công tử, cậu ấy... cậu ấy muốn đi... Nô... nô tài không giữ lại được... Vì vậy...” Cam Đường lắp bắp trả lời, liên tục dập đầu trước mặt Quân Thụy, Quân Thụy thấy gã như vậy liền mở miệng tiếp lời: “Vốn là muốn để y lưu lại giúp người chẩn trị, nhưng thấy người cũng đã hạ sốt nên ta cũng không giữ người nữa, đã để y quay về Giang Châu rồi.” Nói xong, Quân Thụy còn tiến đến bên tai Tư Đồ Bích nhẹ giọng ngân nga: “Ta đã thực hiện lời hứa, hiện giờ đã tin tưởng ta chưa?” Tư Đồ Bích vừa nghe lỗ tai liền lập tức ửng đỏ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

51. Chương 51

Diệt phi

“Địa hình Hắc Phong trại ba mặt giáp núi, một mặt có sông, địa thế mười phần hiểm trở, sơn đạo gấp ghềnh, bởi vậy dễ thủ khó công. Phương pháp hữu hiệu nhất chính là dùng hỏa công.” Quân Thụy ngồi ở chủ vị trong phòng, trước mặt hẩn đặt một cái bàn, trên đó có sơ đồ địa hình Hắc Phong trại được nhóm người lên núi thám thính ngày hôm đó cấp thời chế tạo. Quân Thụy vừa nói vừa dùng tay hình dung tuyến đường bố trí hỏa công, nét mặt nghiêm túc uy nghiêm thoạt nhìn vô cùng có khí thế, hẩn lại thuận tay dùng vài cái chặn giấy hoặc chung trà trên bàn làm ký hiệu nơi tập trung binh lực.

“Những hắc y nhân lần trước gặp trong núi, sau khi bị bắt giữ đều đồng loạt nuốt độc tự sát, ngộ tác1 sau khi kiểm thi đã xác nhận những kẻ đó giấu thuốc độc trong răng, hơn nữa loại độc này kiến huyết phong hầu2, hoàn toàn không có khả năng lưu lại người sống.” Quân Thụy gõ gõ mặt bàn, nhíu mày suy nghĩ một chút, “Mặc dù không còn người sống thế nhưng trăm đoán rằng những người này không phải nhân mã của Hắc Phong trại, bọn họ chỉ là mượn cờ hiệu của Hắc Phong trại để ám sát trăm. Nói không chừng tình hình hiện nay ở kinh thành cũng đã có biến động.”

“Tam gia, nếu đã nói vậy chúng ta nên gấp rút hồi kinh thôi.” Một gã thân tín có mặt trong phòng vội vàng lên tiếng, nếu trong kinh có biến động khác thường, bọn họ lại ngây ngô bên ngoài thế này thật sự quá nguy hiểm.

“Ừ. Việc của Hắc Phong trại cứ làm theo lời của trăm lúc này, sử dụng hỏa công. Tận lực bắt giữ đầu lĩnh, trăm cũng muốn nhìn một chút xem đầu lĩnh của Hắc Phong trại rốt cục có bao nhiêu năng lực, có thể cắt cứ một phương lâu đến thế.” Quân Thụy nói xong liền vỗ vỗ bàn muốn đứng lên, vừa mới chuẩn bị chuyển sang thương lượng việc tiếp theo lại bị một tiếng ho khan cắt đứt.

“Bệ hạ.” Thanh âm này có chút trầm thấp, thế nhưng lại rất thanh thúy, khoe miệng của Quân Thụy không khỏi nhếch lên một chút, ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Bích đang ngồi cách đó không xa. Bởi vì Tư Đồ Bích thụ thương nên Quân Thụy vốn muốn để y ở lại trên giường nghỉ ngơi, thế nhưng Tư Đồ Bích lại cố ý muốn đến, có vẻ như y muốn đóng góp ý kiến cho kế hoạch lần này. Người này vẫn luôn là như vậy, thích bất ngờ ra tay ngáng chân hấn, tuy rằng hai người đã có quan hệ thân mật, thế nhưng y vẫn luôn kiên trì ý kiến của mình, cố chấp như đá tảng vậy. Thế nhưng Quân Thụy cũng không thể không thừa nhận, Tư Đồ Bích có một cái đầu vô cùng thông minh, có một vài vấn đề y nhận định thấu triệt hơn so với bất cứ ai.

“Ái khanh, có chuyện gì.” Quân Thụy không chớp mắt nhìn Tư Đồ Bích, nét mặt y vẫn còn vương nét mệt mỏi tái nhợt, thế nhưng một đôi mắt xanh ngọc lại lấp lánh ánh sáng như nước hồ nhộn nhạo sóng biếc. Hôm nay y mặt một bộ trường sam màu xanh nước hồ, bởi vì thân thể không khỏe nên tựa hấn vào sâu trong ghế ngồi, quai hàm thanh tú nghiêng nghiêng đặt trên thân ghế khắc hoa càng hiện ra mỹ cảm đẹp đẽ yếu đuối.

“Vi thần cho rằng, hỏa công không thích hợp.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, trong phòng lập tức an tĩnh hẳn đi, những tiếng thảo luận rì rào vừa nãy cũng đột nhiên im bật, ngay khi Tư Đồ Bích nói ra cụm từ “không thích hợp”, Quân Thụy rõ ràng còn nghe được thanh âm có người len lét xiết sâu.

Phản ứng của Quân Thụy lại bình tĩnh ngoài ý muốn, hấn bắt quá cũng chỉ mở to mắt nhìn một chút, phải nói rằng từ trước đến giờ vẫn chưa có ai dám nói với hấn rằng sách lược do hấn nhận định không đúng đắn. Là một đế vương thân kinh bách chiến, hầu như mỗi một trận đánh của hấn đều chiến thắng vô cùng đặc sắc, vậy mà Tư Đồ Bích lại có thể tự nhiên nói ra kế hoạch của hấn không thích hợp.

“Tư Đồ đại nhân, mang binh đánh giặc là chuyện đao thật thương thật, cũng không phải là chuyện lý luận phong nhã, ngài dựa vào cái gì mà nói không thích hợp?” Có người mở miệng hỏi Tư Đồ Bích, giọng nói hết sức khinh miệt, ý tứ rõ ràng đang chỉ trích y chỉ là một văn nhân tay trái gà không chặt, vậy mà cũng dám múa rìu qua mắt thợ3 trước mặt binh gia.

Tư Đồ Bích hoàn toàn không để ý đến sự chế nhạo của đối phương, chỉ nhìn thẳng vào Quân Thụy không hề chớp mắt, mỗi câu mỗi từ của y đều làm cho đám tướng lĩnh ngồi trong phòng cảm thấy tâm phục. Hơn nữa, mặc dù ban đầu Tư Đồ Bích thật sự có ý đối nghịch cùng Quân Thụy, thế nhưng vừa đụng đến chuyện nghiêm túc thì trạng thái của y cũng theo đó mà thay đổi, phẳng phất như tràn đầy lực lượng, thần thái trở nên tỏa sáng, vì vậy mà Quân Thụy cũng không khỏi lộ ra nét mặt tươi cười

Tư Đồ Bích dựa vào hướng gió hiện tại kết hợp với địa hình sơn mạch mà giải thích, theo phương hướng này mà nói thì khi thực thi hỏa công sẽ không thể khống chế được ngọn lửa, có khả năng rất cao dẫn đến việc hỏa thiêu toàn bộ sơn mạch. Sơn mạch nơi này liên tiếp kéo dài, nếu không may thật sự xảy ra việc mất khống chế thì không chỉ đơn giản là hỏa thiêu một cánh rừng, mà đó là đốt hết kẻ sinh nhai cùng với mao hiểm sinh mạng của bách tính trăm dặm xung quanh, chỉ vì tiêu diệt một ổ phi tặc nho nhỏ mà phải đánh cuộc lớn như vậy thật sự không có lời.

“Ái khanh quả nhiên kế thừa bản sắc thường nhân của phụ thân. Vậy theo ý kiến của khanh chúng ta nên làm thế nào mới tốt?” Quân Thụy có chút chọc ghẹo, bắt quá hấn cũng thừa nhận, mỗi câu nói của Tư Đồ

Bích đều rất có lý lẽ.

“Hắc Phong trại ở chỗ này, ba mặt có núi một mặt giáp nước, vừa vặn.” Tư Đồ Bích cũng cười một chút, nụ cười này thoát nhìn thật giống con mèo nhỏ giảo hoạt vừa trộm được đồ tốt, “Đốt vài đồng củi từ phía bờ sông, xông khói bọn chúng.”

“Xông khói?” Quân Thụy trợn to mắt, có chút không thể lý giải nhìn Tư Đồ Bích.

“Đúng.” Tiểu ý trên khóe miệng Tư Đồ Bích càng sâu, “Bệ hạ có lẽ không để ý, chốn núi rừng này ngưng tụ rất nhiều hơi nước, quanh năm đều có sương mù, vì vậy chất gỗ của cây cối ở đây không tránh khỏi có chút tích nước. Thôn dân dưới chân núi dùng củi nhật được ở đây, khói từ bếp lò bay ra ngoài đen đặc hơn nơi khác rất nhiều, đó cũng là do củi không khô hẳn được. Vì vậy nếu chúng ta tập hợp củi của thôn dân, sau khi châm lửa lại thêm lượng nước tihs hợp, hiệu quả hẳn sẽ tốt hơn so với trực tiếp dùng hỏa công, hơn nữa ba mặt giáp núi còn lại cũng khiến cho Hắc Phong trại không có đường thoát khí, khói không dễ bị bài trừ, như vậy chúng ta không cần mất bao nhiêu sức lực cũng có thể công hạ Hắc Phong trại!”

“Quả là kế hay!” Quân Thụy tán thưởng nhìn Tư Đồ Bích, trong lòng không khỏi cảm thấy vạn phần kích động, loại cảm giác kích động này đã rất nhiều năm hắn chưa từng gặp lại, đây chính là kích thích khi hắn gặp được nhân tài sau màn quyết sách, ở trong lều trưởng phân định thắng thua ngoài ngàn dặm. Quân Thụy hồ hởi đứng lên, vỗ tay nói: “Kế sách này quả là hoàn hảo, ở trong củi đốt chúng ta bỏ thêm một ít thảo dược, như vậy có thể tạo ra hiệu quả làm cho thần trí con người bị kiềm hãm, giống như chương khí trong rừng rậm tại Kiếm Châu! Tốt tốt! Những người lần trước bắt được đều lập tức tự sát, ngay cả một người sống cũng không giữ được, hiện tại lại tốt rồi, có thể thần không biết quỷ không hay chế trụ bọn hắn. Trẫm cũng muốn nhìn một chút xem là ai đang giở trò!”

Quân Thụy quyết định sau khi đối phó Hắc Phong trại xong thì lập tức an bày lộ trình quay về kinh thành, hắn chỉ lưu lại một vài thân tín ở lại Cảnh Nguyên phụ trách thẩm vấn và tiếp quản những công việc tiếp theo. Bởi vì sự tình khẩn cấp, Quân Thụy ấn định thời gian tấn côn Hắc Phong trại vào ngay ngày mai, mà Tư Đồ Bích thì đành phải để lại phủ nha Cảnh Nguyên, dù sau cả người y vừa thương vừa bệnh, muốn theo hắn gấp rút hành quân thì thật sự quá gian nan.

Sau khi xử lý xong mọi việc thì cũng vừa lúc hoàng hôn, đến lúc này Quân Thụy mới sực nhớ bọn họ đã mật đàm sắp được năm canh giờ rồi, ngay cả cơm trưa cũng quên ăn. Tư Đồ Bích cho dù là văn thần, thể nhưng mưu kế và sách lược của y vì vậy cũng có một đường lối riêng, khiến cho bọn tướng lĩnh thô lỗ ở đây dù muốn nghĩ cũng không nghĩ được, cho nên một đám võ tướng theo chân Quân Thụy trải qua vô số trận chiến, hiện tại đều tập trung tinh thần nghe Quân Thụy và Tư Đồ Bích người đến ta đi, dần dần hoàn thiện sách lược, sau đó lại tiếp tục đề ra tình huống khả dĩ phát sinh, lại tìm cách chu toàn, quá trình như thế khiến những võ tướng thô lỗ chưa từng đọc sách này không có một cơ hội xen vào thảo luận, chỉ biết há mồm nghe đến mức ngay cả cơm cũng quên ăn.

“Được rồi, hôm nay dừng tại đây, tất cả đi xuống chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai xuất phát!” Quân Thụy vừa nói xong những người mới vừa rồi còn đang thao thao bất tuyệt đều dừng lại, trật tự lui hết ra ngoài, chỉ duy Tư Đồ Bích là không có hành động gì, ngồi tại chỗ nghiêng đầu mỉm cười nhìn Quân Thụy:: “Bệ hạ, hiện tại đã là giờ gì rồi? Ngày mai xuất phát, phải chuẩn bị nhiều như vậy, có thể kịp sao?”

“Người không tin?” Quân Thụy nhú mày, tràn đầy tự tin cười nói, “A Bích, người là hoài nghi năng lực chấp hành mệnh lệnh của chi quân đội mạnh nhất vương triều Đại Thích?”

“Vi thần không dám.” Tư Đồ Bích mỉm cười cúi đầu nhìn tay mình, không hề nhắc lại. Vừa rồi trong lúc vô tình Quân Thụy nhắc đến Kiếm Châu khiến lòng của y nhói lên một chút. Hiện tại tính là gì chứ? Y luôn nói phải trợ giú Quân Thái, thể nhưng lại không quản được trái tim mình, bất tri bất giác bắt đầu giúp Quân Thụy bày mưu tính kế, thật sự rất mâu thuẫn. Tư Đồ Bích âm thầm cảnh báo chính mình nhất định phải giải quyết việc này, không thể cứ để như vậy.

“Được rồi, ngày mai trẫm sẽ cho người xem rõ năng lực đám tướng lĩnh thủ hạ của ta.” Quân Thụy cười vang nói. Nói đến chuyện dẫn binh cả người hắn liền trở nên hưng phấn, nụ cười cũng giống tỏa sáng vậy.

Quân Thụy vốn định để Tư Đồ Bích ở lại trong phủ nha Cảnh Nguyên tọa trấn hậu phương, thể nhưng Tư Đồ Bích lại không đồng ý liên tục phản đối, y cho rằng kế hoạch này là do y đề ra, tự nhiên cần phải theo

quân thực chiến để tùy thời điều chỉnh cho phù hợp. Quân Thụy không cãi được ý trong lòng lại lo lắng những tên hắc y nhân kia thừa cơ đến tìm ý, vậy nên cũng đành đồng ý. Bất quá Quân Thụy chỉ cho phép Tư Đồ Bích đi bằng xe ngựa, không cho phép kỵ mã, miễn cho giống như lần trước bị người bắn lén thụ thương.

Những tướng lĩnh dưới tướng Quân Thụy quả thực rất lợi hại, chỉ mất thời gian một đêm liền tập hợp được không ít củi dọc theo bờ sông, số củi này toàn bộ đều là do quân lính thức trắng đêm gõ cửa nhà thôn dân gần đó để thu mua, quân y đi theo phía sau còn gấp rút chuẩn bị không ít hồ lô thuốc, trong đó có không ít được thảo có tác dụng ức chế tinh thần. Tư Đồ Bích nhìn thấy những tướng lĩnh phát hồ lô cho binh lính, những người sau khi nhận được hồ lô đều tự giác trở lại khu vực phụ trách, nhanh chóng rửa nước thuốc lên đồng củi của mình.

Quân Thụy thì đang cười trên một con ngựa kiện mỹ toàn thân trắng thuần, trên người là khôi giáp vô tướng bóng loáng. Bởi vì hắn vẫn đang vì phục xuất tuần nên không tiện bộc lộ thân phận, chỉ có thể trà trộn vào trong đám đông vô tướng ở đây, vì vậy khôi giáp trên người hắn cũng chỉ là loại bình thường, thế nhưng khí thế tỏa ra từ trên người Quân Thụy lại khiến bất kỳ ai cũng không nhìn được nhìn nhiều hơn vài lần, hơn nữa hắn cũng có chút tư tâm nên luôn cố gắng tiến đến gần xe ngựa của Tư Đồ Bích mà phô trương bộ dạng chỉ huy tác chiến. Tư Đồ Bích từ cửa sổ nhỏ trong xe nhìn ra ngoài thì thấy có vài người đang ghé tai nói nhỏ gì đó với Quân Thụy, sau đó hắn nhẹ nhàng phát tay, một tướng lĩnh ở gần đó liền lớn giọng phát ra mệnh lệnh, tức thời những binh sĩ đang đứng trong đội ngũ trc mặt đều nghiêm túc hô to: “Tuân lệnh!”

Vô số cây đuốc được quăng vào những đồng củi đã được tẩm thuốc, khói đen cuộn cuộn bốc lên bay theo gió về hướng Hắc Phong trại. Cho dù đám người trong Hắc Phong trại đã võ trang đầy đủ, đề phòng cao độ, thế nhưng bọn phi tặc nhỏ nhỏ kia làm sao có thể là đối thủ của đế vương? Tình thế chỉ trong nháy mắt liền ngã ngũ.

1/ Ngọc tác: Cách gọi bác sỹ pháp y thời cổ.

2/ Kiến huyết phong hầu: Gắp máu liền đoạt mạng, thuốc độc cấp tính.

3/ Múa rìu qua mắt thợ: Nguyên văn là múa búa trước nhà Lỗ Ban. Trong tín ngưỡng của người TQ và người Việt mình thì Lỗ Ban là ông tổ nghề mộc, trong một vài thuyết còn nói ông còn tinh thông bùa pháp, trấn yểm. Người xưa (đến hiện nay vẫn còn một số ít) tin rằng, thợ mộc cả chuyên xây nhà trước khi hoàn công phải yểm một đạo bùa lên cây xà chính, còn việc yểm tốt hay xấu là do thái độ của chủ nhà đối với phường thợ. Yểm tốt thì làm ăn phát đạt, gia đạo thuận hòa, con cái đỗ đạt, yểm xấu thì nhẹ là trộm cắp vặt vãnh, gia đình lục đục, nặng có thể đến mức huyết quang tai ương, tan cửa nát nhà. Vì vậy trong văn hóa Việt xưa, ông thợ cả luôn được trọng vọng và kính nể vô cùng.

Thành ngữ tương đương: Đánh trống trước cửa nhà sấm.

4/ Năm canh giờ: TQ xưa chỉ một ngày làm 12 canh giờ, 5 canh giờ tương đương 10 tiếng đồng hồ

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

52. Chương 52

Động tình

Khói đen nung theo chiều gió bay về phía Hắc Phong trại, rất nhanh liền nghe hàng loạt tiếng động lớn xen lẫn với tiếng người la hét rên rĩ từ bên trong truyền ra. Được hiệu của loại thuốc tẩm vào củi có vẻ rất

mãnh liệt, vì vậy những người ở đối diện còn chưa kịp phản kháng đã lục tục ngã xuống đất, vài người vô công thâm hậu liền dốc hết sức lực liều mạng muốn chạy ra khỏi sơn trại, thế nhưng bên ngoài đã có một hàng cung tiễn thủ chờ sẵn bắn hạ những kẻ đó. Nhìn thấy tình hình như vậy bọn khấu phỉ đã hoàn toàn luống cuống chân tay, bất quá thực sự căn bản không có sức đánh trả, lại còn rất nhanh chóng bị khói hun đến hôn mê bất tỉnh, kế hoạch đến đây xem như đã đại công cáo thành.

Sau khi khói đặt dần dần tán đi, những binh sĩ đã được quân y cho dùng giải được lần lượt dùng bè gỗ qua sông tiến vào Hắc Phong trại, số thối phỉ bắt được có hơn hai trăm người, ngoại trừ một số ý đồ trốn chạy bị cung tiễn thủ bắn hạ hoặc ngã vào trong nước chết đuối, những người còn lại đều bị bắt sống. Trận đánh này quả thực đánh vô cùng thoải mái, không ai bị thương lại có thể bắt sống đại bộ phận kẻ địch, quả thực có thể nói là kế hoạch hoàn mỹ.

Những khấu phỉ bị bắt giữ đều dùng dây thừng trói lại thành một chuỗi, lần lượt áp giải về phủ nha Cảnh Nguyên. Binh sĩ mang theo chia làm hai đường, một đường phụ trách áp giải, số còn lại tiến vào lục soát Hắc Phong trại, cố gắng tìm được mạm mối quan hệ giữa Hắc Phong trại và bọn hắc y nhân lần trước.

“Tam gia, người không đi qua xem một chút sao?” Tư Đồ Bích ngồi trong xe ngựa vén rèm cửa sổ, có chút nhàn nhã hỏi người cùng đồng dạng rảnh rỗi cười ngựa bên cạnh cửa sổ kia.

“Có cái gì đáng xem?” Quân Thụy hạ mi nhìn y lại nhìn ra ngoài một hồi, đột nhiên cười cười tung người xuống ngựa bước nhanh vào trong xe.

“Bệ... Bệ hạ... Người...” Tư Đồ Bích có chút hoảng hốt lùi về phía sau một chút, thế nhưng lập tức cảm giác được mình hành động như vậy có chút thất thố, liền ngồi thẳng người, buông lỏng thần thái nhìn Quân Thụy: “Bệ hạ làm cái gì vậy? Người xuất thân võ tướng, không ngờ lại chạy đến tranh giành cái xe ngựa dành cho thương bệnh binh như vi thần, người làm thế không sợ bị... Ngô...”

Tư Đồ Bích còn chưa dứt lời đã bị Quân Thụy lấn tới, bàn tay của hắn choàng ngang qua cái hông mảnh khảnh ấn Tư Đồ Bích ngã vào thùng xe, dùng một nụ hôn sâu ngăn chặn câu nói kế tiếp của y. Thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn không cam lòng, một bên cố gắng vùng vẫy, một bên trác trở nói: “Bệ... Bệ hạ... ngô... không... ngô ngô... không sợ bị... ách... bị... ngô... bị thủ hạ... bên ngoài... cười nhạo sao... ngô ngô... Đau...” (Đến giờ phút này anh vẫn còn khiêu khích người ta cho được. Em phục)

Vốn là lời nói châm chọc khiêu khích vì một nụ hôn lại biến thành rên rỉ đứt quãng, điều này làm cho Quân Thụy cảm giác được buồn cười. Miệng của Tư Đồ Bích quả thực rất độc, vì vậy Quân Thụy chỉ cần vừa nghe y mở miệng, lại nhìn thấy biểu tình châm chọc kia liền hận không thể ngăn chặn cái miệng của y lại. Bất quá bộ dạng bị chặn miệng của Tư Đồ Bích lại rất đáng yêu, đặc biệt về mặt không cam tâm tình nguyện, muốn tránh mà không tránh được kia luôn làm ngực Quân Thụy cảm thấy ngứa ngáy (Một S, một M, đúng là tuyệt phối. Còn ai M, ai S thì tùy hoàn cảnh, tùy cách nhìn, tui vô can nha)

“Bệ hạ... người... người đề lên vết thương của thần rồi... Đau...” Tư Đồ Bích tràn đầy bất mãn, chau mày giãy dụa, thế nhưng gương mặt tái nhợt không biết từ lúc nào đã đỏ ửng lên, ngay cả đôi môi trắng bệch cũng đã trở nên ửng ửng đỏ, thật sự nét mặt này cũng với khí thế bất mãn y cố tình biểu hiện hoàn toàn không chút tương xứng.

“Đến đây.” Quân Thụy tâm tình vô cùng tốt nâng Tư Đồ Bích dậy, cẩn thận thay đổi tư thế để không chạm vào vết thương của y, thế nhưng vẫn không chút an phận, tiếp tục gặm cắn bờ môi ửng ửng đỏ, hai bàn tay cũng nơi nơi chạy loạn, tư thế ngồi bây giờ thậm chí càng để hắn đỡ đỡ dễ dàng hơn một ít.

“Vết thương còn đau không?” Quân Thụy nhẹ nhàng vuốt ve vành tai của Tư Đồ Bích, gương mặt của hai người tựa sát vào nhau, khi nói chuyện làn môi không ngừng ma sát, nói xong một câu Quân Thụy liền xấu xa cắn Tư Đồ Bích một ngụm, chọc cho Tư Đồ Bích nơi nơi trốn tránh, bộ dạng thật sự vô cùng đáng yêu.

“Đau!” Tư Đồ Bích cắn giận trả lời một câu, thế nhưng bởi vì vòng tay của Quân Thụy siết rất chặt nên y căn bản không thể nhúc nhích được, chỉ đành buông tha giãy dụa. Ngoài miệng tuy rằng kêu “đau” nhưng thân thể lại thập phần thả lỏng.

“A Bích, ngày mai ta sẽ khởi hành về kinh.” Quân Thụy đột nhiên nói, những lời này vừa nói ra, Tư Đồ Bích cũng lập tức an tĩnh lại, hai người đều không nói lời nào, khắp cả không gian chỉ còn tiếng hít thở mơ

hồ cùng với sự huyền ảo bên ngoài xe vọng lại. Loại yên tĩnh này khiến lòng người bất tri bất giác cũng mềm mại đi một ít.

Quân Thụy nhẹ nhàng xoay người của Tư Đồ Bích lại để y nhìn thẳng vào mình, sau đó chậm rãi hôn lên trán rồi khắp cả cả gương mặt y, động tác mềm mại dịu dàng giống như đang an ủi một con thú non dễ bị hoảng sợ. Qua hơn nửa ngày Quân Thụy mới tiếp tục nói: “A Bích, sau khi ta đi người phải ở lại Cảnh Nguyên ngoan ngoãn dưỡng thương. Thế cục gần đây không mấy rõ ràng, những người muốn ám sát ta hình như cũng đã để ý đến ngươi, vì vậy nghìn vạn lần không nên chạy loạn khắp nơi, đợi đến khi thân thể của ngươi tốt lên rồi, ngươi có muốn về thăm nhà một chút cũng được, lúc đó ta sẽ cử người theo hộ tống. Nếu ngươi muốn rước mẫu thân vào trong kinh phụng dưỡng cũng được, cứ viết một bức thư cho ta, ta liền tống cho Tư Đồ gia một tờ mật chỉ, sẽ không ai dám làm khó dễ mẫu tử hai người nữa, biết không?”

Quân Thụy cảm thấy Tư Đồ Bích trong lòng hơi giật mình cứng lại, chốc lát sau liền yên tĩnh thả lỏng, cẩn thận dò xét tựa lên người mình, ngay cả hô hấp cũng mang theo hơi hướm dè dặt. Quân Thụy thở dài nói tiếp: “Ta đã nghĩ qua, có thể đón mẫu thân ngươi đến kinh thành sống với ngươi. Thái y đều nói ngươi suy nghĩ quá nhiều, thân thể vì thế mà mệt mỏi, có mẫu thân ở bên cạnh ngươi sẽ không phải suy nghĩ lung tung nữa. Còn những chuyện khác ngươi không cần lo đến, ở kinh thành có ta, không ai dám làm khó dễ mẫu tử hai người.”

Tư Đồ Bích không cử động, Quân Thụy cũng không nói tiếp, chỉ chốc lát sau liền có một vị võ tướng đến bên xe ngựa nhẹ giọng bẩm báo: “Tam gia, khẩu phi đã áp giải đi hết, người lục soát sơn trại cũng đã trở về, theo hồi báo bên trong không phát hiện thứ khả nghi. Có thể đảm khẩu phi này không có liên hệ với nhóm hắc y nhân kia, chẳng qua chỉ là ác bá một phương mà thôi.”

“Đã biết, thu binh trở về thôi.” Quân Thụy ra lệnh. Những lúc như thế này hắn luôn luôn lãnh tĩnh mà quyết đoán, Tư Đồ Bích nhìn không được ngẩng đầu nhìn một cái

“Nhìn cái gì?” Quân Thụy đột nhiên cúi đầu đối diện với Tư Đồ Bích, đôi mắt mở to mang theo ý trêu đùa nhìn y.

“Bệ hạ, ngay cả việc vi thần nhìn cái gì cũng muốn quản sao?” Tư Đồ Bích phản bác. Thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng y liền cảm thấy hối hận, bởi vì Quân Thụy đã nhanh chóng áp sát người qua tiếp tục náo loạn trên môi y một phen.

“A Bích, ngươi còn dám dùng loại này khẩu khí này nói chuyện với ta, cẩn thận ta không khách khí với ngươi nữa!” Quân Thụy hung hăng mắng một câu, cánh tay nâng mông của Tư Đồ Bích đặt lên trên nhuyển *** lại cẩn thận không để va chạm vào vết thương trên lưng y, rồi bản thân cũng song song nằm nghiêng xuống bên cạnh. Quân Thụy hoàn toàn không thèm để ý đến sự phản kháng yếu ớt của Tư Đồ Bích, bàn tay không ngừng sờ loạn trên thân thể y, thậm chí còn lần đến tháo gỡ y kết1, lần vào nơi da thịt non mịn kia mà tàn sát bừa bãi.

“Bệ hạ... người ... chưa từng... nghĩ đến sao...” Tư Đồ Bích giãy dụa, muốn lôi bàn tay của Quân Thụy ở trước ngực mình ra, thế nhưng lại bởi vì vai đang bị thương nên trên tay không có đủ lực, chỉ có thể vừa thở dốc vừa nói chuyện, cố gắng dùng việc khác dời đi sự chú ý của Quân Thụy.

“Nghĩ đến việc gì?” Quân Thụy càng đẩy nhanh động tác cởi y phục của Tư Đồ Bích, thoát một cái liền đem y phục của y đẩy ra đến khuỷu tay, lại cúi đầu cắn lên nơi da thịt trắng nõn vừa mới lộ ra, răng lưỡi không ngừng di động về phía hai điểm hồng nhạt nào đó trên ngực Tư Đồ Bích.

“Ngô...suy... suy nghĩ về Hắc Phong trại... Ách... Hắc Phong trại và... và hắc y nhân... Ủ...” Đầu óc của Tư Đồ Bích gần như đã có chút hỗn loạn, lời nói cũng không rõ ràng. Y dù sao cũng là người không thông tình sự, trước giờ chỉ cùng Quân Thụy có loại quan hệ này, vì vậy phản ứng của thân thể vô cùng ngây ngô và nhạy cảm. Bất quá hoàn hảo bởi vì y ngây ngô, nên trước giờ vẫn không hiểu cách che giấu dục vọng của thân thể này, việc đó khiến Quân Thụy tương đối cảm thấy vui mừng.

“Bọn họ không có liên quan gì.” Quân Thụy hơi hột trả lời, khoe miệng mang theo tiểu ý, bàn tay cũng tùy ý trượt dọc theo viền hông của y xuống bên dưới, cảm giác như có như không này thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa hận mà.

“Nếu... ngô... Hắc Phong trại... ư... chỉ là khẩu phỉ bình thường... ách... không... không nên... Không nên đừng...” Tư Đồ Bích vốn đang nói chuyện đứng đắn, thế nhưng bàn tay của Quân Thụy đã du ngoạn đến địa phương yếu đuối nhất của y, bàn tay vô sỉ kia còn không ngừng vuốt ve vật nhỏ đã nửa ngẩng đầu của y, khiến trong đầu của Tư Đồ Bích hiện giờ giống như đang muốn nổ tung, một cảm giác khoái trá kỳ lạ khiến y hầu như không kiềm nổi mà kêu lên.

“Người nói tiếp. Ta nghe.” Quân Thụy tiến tới hôn gò má của y, lại chậm rãi dẫn đường cho bàn tay của y luồn vào y phục mình, nhìn thấy gương mặt của Tư Đồ Bích thoát cái đã đỏ như tôm luộc, không ngừng giãy dụa muốn giấu mặt vào nhuỷ ***. Quân Thụy nhin không được lên tiếng nhắc nhở: “Người nói đi, ta nghe đây.”

“Ngô... nếu... nếu bọn chúng là... ách... khẩu phỉ bình thường...ư... quan phủ Cảnh Nguyên... ách... làm sao lại... ư... ư... không đủ khả năng tiêu diệt bọn chúng... á... không... không nên... chậm một chút... ừ...” Tư Đồ Bích lại bắt đầu rên rĩ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu còn mặt thì không khác tôm luộc là mấy, Quân Thụy bắt lấy môi của y, nuốt lấy câu nói kế tiếp vào miệng mình, sau đó lại dùng lưỡi liên tục công chiếm thật sâu trong miệng y, động tác trên tay cũng tăng nhanh, tay còn lại không ngừng dẫn đường cho Tư Đồ Bích chạm vào cái thứ nóng hổi bên dưới của mình, hô hấp của hai người càng ngày càng trầm trọng.

“Sau đó thì sao?” Quân Thụy thở hổn hển vuốt ve môi của Tư Đồ Bích, giọng nói thì thầm như đang ní non lời tình ái, tình cảnh lúc này quả thực vô cùng hương diễm. Bên ngoài xe ngựa không ngừng vọng vào tiếng bước đều của binh sĩ hành quân, quả thực chính là khí thế nghiêm túc bức người, bên trong lại là một phong cảnh hương diễm chẳng mấy ai ngờ đến, đặc biệt cái cảm giác kích động mãnh liệt này trước giờ Tư Đồ Bích vẫn chưa từng cảm nhận qua, y gần như không còn khống chế được chính mình, tiếng rên rĩ thỏa mãn cũng suýt nữa không kiềm chế được. Thế nhưng Tư Đồ Bích từ nhỏ đã được giáo dục trong một đại gia tộc coi trọng lễ nghi, y thủy chung vẫn không thể vượt qua cái rào cản lễ giáo kia để làm chuyện khiến người mất mặt như vậy, y chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn kèm chế bản thân, bất tri bất giác lại hồ đồ đến nỗi để Quân Thụy nhắm mũi dẫn đi, hỏi gì đáp đó, biểu tình như thế thật sự chọc Quân Thụy nhin cười đến suýt thụ nội thương.

“Vì vậy... ư... có thể cho rằng... Bệ hạ rời kinh... ách... là... ngô... là có người trù hoạch... lừa... lừa bệ hạ... Sau đó... ngô... ừ...ư a...” Lời nói của Tư Đồ Bích đã trở nên có chút không thể nắm bắt, nửa câu sau gần như đã bị hàng loạt tiếng rên rĩ thay thế, chân cũng bắt đầu nhẹ nhàng giãy dụa cố gắng né tránh bàn tay của Quân Thụy, thế nhưng thân thể đã hoàn toàn chìm đắm vào trong cảm giác vui sướng cực hạn này, không những đầu óc không được thanh tỉnh, ngay cả thân thể cũng đã mềm nhũn không còn chút sức lực nào.

“Gạt ta rời cung, sau đó ở kinh thành phá rối, đúng không?” Quân Thụy cũng rất hưng phấn, hấn trực tiếp dùng chân gác lên đùi Tư Đồ Bích ngăn chặn cử động giãy dụa của y. Nhìn đối phương hai mắt mê ly thất thần, Quân Thụy nhin không được hôn lên trán y một cái, rồi ôm chặt người vào ngực, nhẹ giọng nói: “A Bích, đừng lộn xộn, bên ngoài có rất nhiều người, cẩn thận bị bọn họ nghe xong được...”

Những lời này vừa nói ra Tư Đồ Bích quả nhiên an phận hơn rất nhiều, thế nhưng tiếng rên rĩ vẫn như cũ không ngừng tràn ra từ miệng y. Quân Thụy cúi đầu nhìn thấy Tư Đồ Bích đang cắn chặt môi, trong lòng có chút không vui liền áp sát vào muốt lấy những tiếng rên rĩ kia vào trong bụng.

“Ách... Ừ...” Tư Đồ Bích cử động vài cái, thân thể kịch liệt run rẩy, bàn tay của Quân Thụy lập tức cảm nhận được một luồng dịch thể nóng hổi, hấn lập tức nắm chặt bàn tay của Tư Đồ Bích đang đặt trên vật nóng bỏng của mình điên cuồng di chuyển, chỉ chốc lát sau Quân Thụy cũng hừ lên một tiếng, một cổ vị đạo *** mỹ cấp tốc dâng lên trong không khí.

1/ Y kết: nút buộc quần áo. Quần áo ngày xưa không có nút hay dây kéo như bây giờ, người xưa dùng nút buộc để cố định những mối quần áo.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

53. Chương 53

Ly biệt

Cả hành trình hành quân xuống núi, Tư Đồ Bích đều nằm ngủ ngon lành trong thùng xe, thương thể của y dù sao cũng vẫn chưa lành hẳn, hôm nay lại phải dậy thật sớm, kiên trì đến bây giờ cũng đã là cực hạn. Quân Thụy và Tư Đồ Bích vẫn cùng ngồi trên xe ngựa, bất quá người kia ngủ cũng không quá thành thật, chiếm cứ hết phần lớn diện tích xe ngựa ngủ đến yên tâm thoải mái, còn Quân Thụy lại bị dồn co vào một góc, thật sự là có chút bất đắc dĩ.

Khi về đến phủ nha Cảnh Nguyên trời cũng vừa lúc hoàng hôn, Quân Thụy nhìn người vẫn còn đang ngủ say bên cạnh liền thấy trong lòng có điểm ngứa ngáy kỳ lạ, vươn tay khẽ nhéo nhéo mặt của y, khẩu khí có chút ghét bỏ, nói: “Nhanh lên rời giường! Thế nào ngủ được chết như vậy? !”

Tư Đồ Bích hừ hừ vài tiếng nhưng cũng không mở mắt mà lại trở mình ngủ tiếp, Quân Thụy có chút phiền muộn lại có chút đầu đầy hắc tuyến, đành cúi người ôm Tư Đồ Bích vào lòng vừa lay vừa gọi, thế nhưng đối phương vẫn cứ ngủ đến không biết trời trăng. Quân Thụy cảm thấy gương mặt Tư Đồ Bích có vẻ hơi ửng đỏ, đưa tay sờ trán quả nhiên thấy có chút nóng, liền vội vàng ôm người lên một đường thẳng tắp đưa vào phòng, một bên còn không quên phân phó hạ nhân đi gọi đại phu đến.

Đại phu được gọi đến là một trong những du y được mời đến Cảnh Nguyên sau này, tuy không biết được thân phận của Quân Thụy, thế nhưng đã không ít lần nhìn thấy phủ doãn Cảnh Nguyên một mực cung kính trước mặt người này, trong lòng lão cũng có không ít cân nhắc, thái độ vì vậy cũng trở nên cung kính mười phần. Bất quá, đến khi lão bắt mạch cho Tư Đồ Bích xong, nói năng liền trở nên có chút lắp bắp, ý tứ không rõ.

“Làm sao vậy?” Quân Thụy cau mày nhìn đại phu đang tỏ ra vô cùng khó xử trước mặt, trong lòng không khỏi lo lắng cơ thể Tư Đồ Bích lại có chỗ nào đó không được khỏe nên thần thái không tránh khỏi có chút nôn nóng.

“Đại... Đại nhân... vị... vị công tử này...” Đại phu thấy hần như thế cũng gấp gáp, thế nhưng càng gấp lại càng không nói nên lời. Phải nói cái gì đây? Vị công tử nằm trên giường sắc mặt hồng nhuận, mi mục thanh nhã tú diêm, niên kỷ cũng vừa lúc thanh xuân rực rỡ đến cực điểm, chỉ thoạt nhìn cũng hiểu được quan hệ của hai người. Bất quá vị đại nhân trước mặt vừa nhìn đã biết là người không thể đắc tội, nếu nói sai một câu cũng không biết sẽ có hậu quả gì?

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Mau nói!” Quân Thụy nóng nảy, nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của lão đại phu thật sự vừa giận vừa gấp, lại không thể giống như đối với đám tướng lĩnh dưới trướng lớn tiếng quát to, khí thế của hần, hần tự hiểu, một đại phu dân gian làm sao chịu nổi?

Ai ngờ trong lúc Quân Thụy còn đang rối rắm không biết phải nói thế nào với đại phu, lão đã ‘phịch’ một tiếng quỳ xuống đất.

“Đại... Đại nhân...” Đại phu lắp bắp nói, “Vị công tử này... sắc mặt hồng nhuận... hoàn toàn ... không có gì đáng lo...”

“Vậy sao cứ ngủ mãi không tỉnh? Hơn nữa lại còn phát sốt?” Về mặt Quân Thụy có chút không kiên nhẫn nhìn lão đại phu, khiến lão ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên một chút.

“Vị... vị công tử này... tình huống đơn giản... chỉ là tinh thần uể oải, ủ rũ không phấn chấn... Đó là do... là do...” Đại phu nói đến đây thì không có dũng cảm tiếp tục, len lén ngẩng nhìn Quân Thụy một chút, thấy nét mặt hần âm trầm cứ như muốn ăn thịt người liền hoảng sợ cúi đầu, chân mềm nhũn đến mức té bệt xuống mặt đất, giọng nói gần như muốn khóc, “Là do... do... miệt mài... quá... quá độ...”

“Phụt!” Quân Thụy vừa nâng chung trà lên nhấp một ngụm liền phun cả ra ngoài, sắc đến mức liên tục ho khan. Trương Đình Hải đang đứng bên cạnh vội vã tiếp nhận chén trà, lại chu đáo dâng lên một cái khăn tay, quay đầu lại mắng lão đại phu: “Lớn mặt! Đang nói bậy bạ gì đó!”

“... Đích thật là do miệt mài quá độ... Đại nhân... vị công tử này thân thể đơn bạc, lại thêm bệnh nặng mới khỏi, chính... chính là không chịu nổi... quá...” Lão đại phu vốn muốn gắng gượng nói tiếp, thế nhưng nhìn Trương Đình Hải đang không ngừng nháy mắt ám chỉ nhìn mình thường vội vã thấp giọng, đến cuối cùng liền dứt khoát đổi giọng: “Cứ để tiểu nhân kê cho vị công tử này một đơn thuốc, uống hai thang, tính đường một đoạn thời gian thì tốt rồi...”

“Thực sự là... khụ khụ... quá độ?” Quân Thụy mở miệng hỏi, hai chữ “miệt mài” này hẳn thực sự có chút nói không nên lời, dù sao hẳn cũng là để vương trẻ tuổi dày dặn sa trường, thể lực tự nhiên hơn người, thế nhưng Tư Đồ Bích thân thể vốn đã đơn bạc, làm sao có thể chịu được mưa móc cuồng phong của Quân Thụy như thế chứ? Nhớ lại tình trạng hai người cùng nhau trước đây, lần nào đến cuối cùng Tư Đồ Bích cũng đều không nhịn được rơi vào trạng thái nửa hôn mê, cho dù Quân Thụy cẩn thận cỡ nào chung quy cũng luôn để lại không ít vết tích trên người y. Người này quả thực là thân thể kiêu quý mà. (Mèo: Em cứ tưởng anh là mặt dày bá đạo công chứ, hóa ra lại còn biết thẹn thùng sao?)

“Đại nhân... người vẫn là nên tiết chế lại một chút vẫn tốt hơn... thể chất của vị công tử này cũng là loại rất dễ bị thương tổn, vì vậy... không thể... quá... quá... quá tận hứng...” Đại phu nói đến đây cũng đỏ mặt, cúi đầu viết phương thuốc, Quân Thụy cũng cảm thấy xấu hổ mà ho khan hai tiếng. Chỉ chốc lát sau, đại phu liền trình hai phương thuốc lên trước mặt Quân Thụy.

“Đại nhân... người xem một chút, loại thuốc này dùng để uống.” Đại phu cẩn thận giải thích, “Uống theo thang thuốc này bốn lần thân thể sẽ có khởi sắc, sau khi hành phòng sẽ không có triệu chứng hụt hơi hụt thoát như bây giờ nữa. Còn phương thuốc này dùng để thoa bên ngoài, dựa theo phương pháp đã ghi lại làm thành thuốc cao, mỗi ngày kiên trì thoa ở bên trong, có thể tăng cường độ trơn, tránh chịu thụ thương...”

“Khụ khụ...” Quân Thụy lại ho khan hai tiếng nháy mắt với Trương Đình Hải, Trương Đình Hải lập tức hiểu ý chạy qua đem cái toa thuốc thứ hai giấu vào trong tay áo, chỉ dâng toa thuốc thứ nhất lên tay Quân Thụy, sau đó quay lại nói với đại phu: “Vị này đại phu này cực khổ rồi, phiền ngài theo ta đến trưởng phòng nhận tiền chẩn trị.” Nói xong liền dẫn đại phu ra ngoài, sau khi ra cửa còn cẩn thận đưa phương thuốc thứ nhất cho đám người hầu, căn dặn bọn họ lập tức đi bốc thuốc. Còn phương thuốc đang giữ trong tay áo, đương nhiên trước hết phải mang về kinh thành nghiên cứu tỉ mỉ một chút rồi...

Hôm sau, lúc Tư Đồ Bích tỉnh lại mặt trời cũng đã lên cao, y đối với việc xảy ra ngày hôm qua vẫn còn chút ấn tượng, nhớ được sau khi xuống núi mình liền phát sốt, còn phải để Quân Thụy ôm về phòng, tiếp theo lại bị người gọi tỉnh dứt cho một chén thuốc lớn đắng ngắt. Bất quá cho dù không quá tỉnh táo, trong suốt quá trình mơ mơ màng màng y vẫn cảm nhận được Quân Thụy luôn túc trực bên giường mình, sau đó bởi vì thân thể mệt mỏi mà nhanh chóng lâm vào mộng đẹp, ngay cả Quân Thụy rời đi lúc nào cũng không biết rõ.

“Bệ hạ giờ mẹo sáng nay đã khởi hành hồi kinh rồi.” Cam Đường đứng ở bên giường Tư Đồ Bích, trong tay còn bưng một chén thuốc lớn, nghiêm trang nói với y, “Trước khi đi bệ hạ còn dặn dò, sau khi công tử tỉnh lại nhất định phải uống thuốc.”

“Ừ.” Tư Đồ Bích xoa xoa mi tâm, cầm lấy chén thuốc mùi vị đắng ngắt kia một hơi uống hết, bất quá vị đạo của loại thuốc này cũng thật kỳ quái, quá thực khiến người ta chán ghét vô cùng.

“Bệ hạ còn nói, công tử phải nghỉ ngơi nhiều, không được đi lung tung, còn phải chú ý an toàn, mỗi khi ra ngoài nhất định phải có thị vệ bên cạnh. Mặt khác, mỗi ngày đều phải uống thuốc đúng giờ, ăn cơm đủ bữa...” Cam Đường điểm điểm đầu ngón tay bắt đầu liệt kê những lời Quân Thụy giao phó lại, suy nghĩ thêm một chút lại bổ sung, “Bệ hạ nói, nếu như công tử nghe lời sau khi trở lại kinh thành sẽ có điểm tâm của Thanh Hương Các để ăn, nếu không thì trong vòng nửa năm không được ăn điểm tâm cùng đồ ngọt.”

“Khụ khụ...” Tư Đồ Bích bị mấy lời này làm sặc, buông chén thuốc trừng mắt nhìn Cam Đường, tức giận nói, “Cam Đường, ta nhìn thể nào cũng thấy người không giống tiểu tư của ta mà là giống thái giám trong Hoàng cung rồi. Thế nào? Nhanh như vậy đã mở miệng cũng bệ hạ, ngậm miệng cũng bệ hạ? Người muốn nhập cung đến thế sao?”

“Ôi! Công tử của ta...” Cam Đường vội vã lại gần tỏ ý chịu tội với Tư Đồ Bích, liền thanh nói, “Công tử thương cảm cho nô tài một chút đi, nô tài không muốn làm thái giám đâu! Bất quá bệ hạ trước khi đi không

ngừng lập đi lập lại mấy việc này, thiếu chút nữa đã khiến lỗi tai của Cam Đường cũng bị chai cả rồi ! Hơn nữa đó là lời của Vạn tuế gia nha, Cam Đường làm sao dám không nghe chứ!”

“Được rồi, ” Tư Đồ Bích uống xong chén thuốc kia liền cầm chén ném cho Cam Đường, cau mày hỏi, “Cái này thuốc gì mà lại đắng như vậy? Phương thuốc đâu? Mang phương thuốc đến đây cho ta xem, cũng không biết là tên lang băm nào lại viết ra phương thuốc có mùi vị kỳ quái như thế! “

“Phương thuốc? Phương thuốc được Trương công công cầm đi. Sau khi hạ nhân trong phủ bốc thuốc xong thì Trương công công lập tức mang phương thuốc đi rồi.” Cam Đường thuyết, “Công tử, phương thuốc thì có cái gì để nhìn? Lẽ nào người thật sự đúng là bệnh lâu thành y1 sao?”

“Ta chỉ là muốn xem một chút xem trong phương thuốc này gồm những thứ gì, vị đạo không hiểu tại sao lại kỳ quái như vậy.” Tư Đồ Bích cau mày tỏ vẻ chán ghét nói, nhìn thấy trong chén còn một ít cặn thuốc thừa lại không khỏi liền biểu môi quay đầu, nghĩ ngợi một chút lại hỏi “Trong nhà có đưa đến tin tức gì không? Cần nhi đã rời khỏi đây nhiều ngày, thế nào lại một chút hồi âm cũng không có, ta lo đệ ấy không biết có xảy ra chuyện gì trên đường.”

“Lại có chuyện gì chứ!” Cam Đường có chút chê cười nói, “Công tử chỉ cần lo lắng tốt cho chính mình là được rồi. Bệ hạ đã nói, nếu người điều dưỡng thân thể cho tốt thì có thể khởi hành về Giang Châu, chuyến đi này lộ trình không ít gian nan, nếu như nửa đường người có chỗ nào khó chịu thì không tốt đâu.”

“Người thế nào cứ luôn bệ hạ dài bệ hạ ngắn, không phải đã bị người ta thu mua rồi chứ!” Tư Đồ Bích trừng mắt nhìn Cam Đường, nhìn xuống bên hông hắn một chút quả nhiên thấy được một khối ngọc bội xanh mướt, chất ngọc tinh thuần, thấp giọng mắng một câu, “Giỏi lắm, quả thực đã bị thu mua rồi. Ta xem người sớm muộn gì cũng phải tiến cung làm thái giám thôi!”

“Công tử, xin người tha cho nô tài đi...” Cam Đường liên tục cầu xin tha thứ, sau đó giống như chợt nhớ ra cái gì mà bước nhanh ra ngoài, khi trở về còn xách theo một cái ***g nhỏ đan bằng cỏ dại, hắn cười hì hì đưa cái ***g đến trước mặt Tư Đồ Bích, nói, “Công tử nhìn xem, thứ này là ở trước khi khởi hành bệ hạ bảo nô tài đưa cho người.”

“Con gì vậy?” Tư Đồ Bích lùi sâu hơn về phía giường một chút, trong cái ***g kia còn có một con côn trùng gì đó đang nhảy nhót, thoạt nhìn vừa đen vừa bẩn, cũng không nhìn rõ được là loại gì.

“Công tử, là ve sầu. Bệ hạ nói với tình huống thân thể của công tử hiện giờ tốt nhất là nên nằm trên giường nghỉ ngơi, vì vậy mới suốt đêm đi tìm thứ này nói là muốn để công tử giải sầu. Bệ hạ còn nói, năm đó khi người mang bệnh đánh giặc cũng thích bắt những thứ này để tiêu khiển.” Cam Đường giống như đang hiến vật quý mà đưa cái ***g kia đến gần Tư Đồ Bích hơn một chút, lại rất thành thạo búng lên cái ***g một chút, con ve sầu bên trong liền rung cánh vang lên từng hồi thanh âm thanh thúy.

Tư Đồ Bích nhìn cái ***g cỏ trước mặt, biểu tình cũng từ từ giãn ra, lại giống như có điều suy nghĩ mà nhìn vật kia một lúc, thật lâu sau mới khe khẽ thở dài, có chút không yên lòng nói: “Treo lên đi. Cứ treo bên ngoài hành lang là được, loài vật này cũng tạo ra không ít tiếng huyền ảo đâu.”

1/ Bệnh lâu thành y: Bệnh lâu, uống nhiều thuốc tự nhiên cũng thành người hiểu được lý, có thể xem như nửa bác sỹ.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

54. Chương 54

Sáng tỏ

Tư Đồ Bích cứ như thế ngây người ở trong phòng suốt mấy ngày không hề ra khỏi cửa, mỗi ngày đều ngủ đến thiên hôn địa ám, ngay cả việc ăn uống cũng là do Cam Đường hết lần này đến lần khác đánh thức, lay gọi mới có thể ăn đủ bữa. Bất quá cũng có thể bởi vì mấy hôm trước đều quá mức mệt nhọc, cho nên Tư Đồ Bích phải đem giấc ngủ không đủ trước đây bù hết một lần, vì vậy sau năm sáu ngày triển miên ngủ say, cơn sốt của y đã thoái lui, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tinh thần sáng khoái đến mức có thể đi dạo khắp nơi.

Còn về phía Quân Thụy lại không được thoải mái như thế, bởi vì lần trước vấp phải sự tập kích của hắc y nhân thể nên lộ trình hồi kinh lần này được bố trí vô cùng cẩn thận, một đoàn nhân mã chia ra làm nhiều tốp song song trở về kinh thành. Đội hình đầu tiên rời khỏi Cảnh Nguyên chính là một đoàn binh mã đông đảo có vẻ như đã được vũ trang toàn diện, sau đó là một đội ngũ khác có vẻ giản lược hơn một chút, cuối cùng chính là một đoàn xa mã trang bị nhẹ nhàng không hề bắt mắt, trước sau ba nhóm người xuất phát theo thời gian khác nhau khởi hành từ phủ nha Cảnh Nguyên chạy về phía kinh thành. Có một câu nói là ‘minh tu sơn đạo, ám độ Trần Thương’¹, vì vậy những người có tâm tư đầu tiên liền chú ý đến đạo nhân mã thứ ba, một đoàn binh mã thoát nhìn quá mức đơn giản nghèo nàn, nghèo nàn đến mức khiến người ta không khỏi nghi ngờ, vì thế vừa rời khỏi địa phận Cảnh Nguyên tiến vào nơi núi rừng hoang vắng, đoàn nhân mã này liền lọt vào ổ phục kích. Lúc này, sự tập kích mà đội nhân mã kia phải gánh chịu không biết phải mãnh liệt gấp mấy lần so với đợt tập kích trên ngọn núi gần Hắc Phong trại, đối phương chẳng khác gì sói đói mãnh liệt tấn công vào đoàn xe được binh sĩ bảo vệ, bất quá điều khiến đám hắc y nhân kia thất vọng chính là, đoàn xe mà đội nhân mã kia nghiêm cẩn bảo vệ suốt hành trình lại hoàn toàn trống rỗng.

Sau đó những hắc y nhân này lại lên kế hoạch tập kích đội nhân mã được vũ trang hoàn thiện nhất, bọn họ tập trung hỏa lực ý đồ gây hoảng loạn, hy vọng có thể tốc chiến tốc thắng, bất quá ngoài dự liệu của bọn họ chính là đội nhân mã này lại vô cùng trầm ổn, hai bên tạo thành thế giằng co người đến ta đi hết tròn một ngày đêm. Cuối cùng nhóm hắc y nhân phải dùng cái giá tổn thương thảm trọng mới có thể công hãm sự phòng thủ nghiêm cẩn kia, lại thất vọng phát hiện người bọn họ tìm cũng không có ở đây.

Lúc này, đám hắc y nhân chỉ có thể một đường chạy vội đuổi theo lộ nhân mã cuối cùng, thế nhưng kết quả vẫn như cũ, không thu hoạch được gì cả. Đến khi cả đám hắc y nhân hoàn toàn kiệt sức không ngừng tìm kiếm tông tích xa giá hồi kinh của Hoàng đế, kết cục thu được lại là không chút manh mối, bọn họ không thể không thừa nhận, bọn họ đã mất dấu Hoàng đế.

“Bệ hạ, người làm sao biết được đám hắc y nhân này sẽ lần lượt tấn công từng đội nhân mã? Nếu bọn họ cũng chia thành ba đường hành động, rất có khả năng chúng ta sẽ không thoát khỏi tầm mắt của họ.” Trên quan đạo rộng rãi cách kinh thành không đến ba trăm dặm, một nhóm người ăn mặc theo kiểu tiêu sư đang ngồi uống trà trong một quán nhỏ dọc đường, người thanh niên trước ngực còn băng vải trắng, trên lưng mang theo một bao hành lý nhỏ giọng hỏi người ngồi cạnh đang nhàn nhã uống trà. Người trước ngực đang băng vải trắng chính là Kim Thiện, vết thương trên người y là do lần trước gặp phải phục kích của hắc y nhân ở gần Hắc Phong trại, mà người đang nhàn nhã uống trà, nếu không phải Quân Thụy thì còn có thể là ai nữa?

“Bọn họ là bị ép, nếu không thể ngăn chúng ta ở bên ngoài, một khi để trầm hồi kinh, âm mưu của bọn họ liền thất bại trong gang tấc, hơn nữa, chuyện ở Hắc Phong trại lần này bọn họ không những không chiếm được tiện nghi, trái lại còn để chúng ta bắt sống không ít người. Vì vậy bọn họ liền nhiên phải tập trung binh lực tiến hành tập kích bất ngờ, còn nếu cũng sử dụng cách thức phân tán như chúng ta thì một phần thắng bọn họ cũng không có. Quân Thụy bắt chéo hai chân nhàn nhã ngồi uống trà, ngón tay của hắn lại không ngừng đùa nghịch một sợi dây đỏ, trên sợi dây còn có một cái bình nhỏ mặc ngọc, từ đầu đến cuối ánh mắt của Quân Thụy chưa từng rời khỏi cái bình nhỏ kia, thậm chí trong khi đùa đưa sợi dây qua lại, trên miệng còn hiện ra một tia tiểu ý nhàn nhạt. Cái chai nọ là hắn trộm lấy xuống từ trên cổ Tư Đồ Bích trước khi xuất phát, mùi hương trên vật này tỏa ra thập phần tương tự với vị đạo như có như không trên người Tư Đồ Bích. Quân Thụy lặng lẽ mạng theo vật này bên người, mỗi lần nhìn thấy đều không khỏi nhớ

đến con mèo nhỏ không được tự nhiên kia.

“Bệ hạ thánh minh.” Có người đã bắt đầu cười lớn, mở miệng không ngừng châm chọc đám hắc y nhân kia, Quân Thụy chỉ cười cười đặt cái bình nhỏ lên trên mũi hít một hơi, sau đó đứng dậy hô một tiếng: “Còn có ba trăm dặm nữa đã về đến kinh thành. Mọi người phải tiếp tục cảnh giác, không được lơ đãng!”

“Dạ!” Một đám hắc tử hùng hổ đáp lời.

Bên phía Cảnh Nguyên thời tiết không mấy tốt đẹp, nắng gắt liên tục mấy hôm khiến cho ruộng đồng mất đầu xuất hiện dấu hiệu khô cạn, lương thực còn chưa đến thì thu hoạch đã bắt đầu héo rũ, Tư Đồ Bích luôn có hứng thú nghiêng cứu việc canh nông trồng trọt liền tự giác đứng ra trợ giúp quan viên địa phương giải quyết vấn đề thu hoạch. Thân thể của y cũng chỉ vừa khá lên được một chút, vì vậy việc phải phơi mình giữa đồng ruộng nóng hừng hực hiển nhiên là không thể nào, vì vậy việc y có thể làm cũng chỉ là ngồi trong nha môn tổng hợp ý kiến của mọi người, sau đó cố gắng tìm cách giải quyết vấn đề.

“Công tử, đã sắp đến lúc phải dùng thuốc rồi, thuốc của người để ở đâu?” Cam Đường thí diên thí diên chạy tới, ngã gục xuống trước bàn hỏi Tư Đồ Bích.

“Hử? Cái gì? Thuốc uống hằng ngày không phải là do người phụ trách sao, sao lại chạy đến hỏi ta?” Tư Đồ Bích vẫn cúi đầu chăm chú nghiêng cứu mấy thứ hoa màu trước mặt, có chút hồ hững trả lời Cam Đường..

“Công tử, ta là đang nói đến ‘Túy sinh mộng tử’!” Cam Đường nhắc nhở y. Mỗi khi Tư Đồ Bích chăm chú vào làm chuyện gì đó quả thực giống như người mất hồn, hoàn toàn lâm vào trạng thái diên cuồng không nhớ được gì cả, chính cái tính này khiến cho Cam Đường mấy năm nay cũng phải chịu khổ không ít. Hơn nữa, lần này trước khi Hoàng đế khởi hành đã cho hắc không thiếu đồ tốt, lại không ít lần dặn dò hắc phải chiếu cố tốt cho Tư Đồ Bích, thế nhưng bây giờ Hoàng đế chỉ mới vừa đi khỏi, Tư Đồ Bích đã xảy ra chuyện lớn như thế này, Cam Đường ngay cả xúc động muốn khóc cũng đã có.

“Ừ?” Tư Đồ Bích rốt cục ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút lại theo bản năng sờ sờ trước ngực, cau mày nói, “Mấy ngày hôm trước ta bệnh đến không phân rõ ngày đêm, không phải người đã giúp ta cất bình thuốc sao?”

“Nô tài không có! Công tử, người đã đưa thứ đó cho ai vậy?” Cam Đường luống cuống, vội vã lay lay y phục trên người công tử gia nhà hắc, phát hiện trước ngực trống không, đành nói bình ngọc, ngay cả dây đỏ cũng không thấy!

“Không có?” Tư Đồ Bích nhìn khắp người một chút, lại chìm vào suy nghĩ, sau đó lạnh nhạt nói, “Chỉ sợ đã bị Quân Thụy cầm đi rồi.”

“A? Bệ hạ? Bệ hạ cầm thứ kia đi để làm gì?” Cam Đường vội la lên.

“Ta làm sao biết được.” Tư Đồ Bích liếc nhìn cái ***g ve sầu còn đang treo ngoài hành lang, hơi châm chọc nói, “Có vẻ như thuốc quý cứu mạng của ta chỉ đổi được một thứ đồ bỏ như thế!”

Tư Đồ Bích nói xong còn hừ một tiếng, nghĩ nghĩ thấy vẫn chưa hết giận liền giơ tay lên chỉ vào cái ***g cổ ra lệnh cho Cam Đường: “Nhanh gỡ nó xuống cho ta! Cũng không biết là bị sai cái gân nào, cả ngày chỉ biết kêu vang không chịu yên lặng, cái gì dưỡng bệnh với không dưỡng bệnh chứ, ồn chết người rồi!”

Cam Đường vẫn bảo trì hy vọng, chạy thẳng vào phòng của Tư Đồ Bích tìm trái tìm phải cho rằng sẽ thấy được bình thuốc ở một góc nào đó, thế nhưng vô luận hắc có lục lọi thế nào, cái bình mặc ngọc nhỏ nhỏ kia vẫn cứ không thấy tăm tích. Vì vậy Cam Đường trực tiếp khuếch trương phạm vi tìm kiếm ra khắp cả tiểu viện, quả thực khiến cho nơi nơi náo loạn.

“Ngừng, Cam Đường.” Tư Đồ Bích tiếp tục ngồi trong phòng nghiên cứu hoa màu, lớn tiếng nói vọng ra ngoài, “Thay vì cuồng quýt đi tìm còn không bằng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, ngày mai chúng ta lập tức quay về Giang Châu. Hắc cũng không cho chúng ta chút thù lao nào, tại sao lại phải ở nơi này làm trâu làm ngựa giải quyết vấn đề thay hắc chứ, thực sự không công bình!”

“Thế nhưng công tử, trên tay người không phải còn có việc chưa xử lý xong sao? Việc thu hoạch cứ buông ra như vậy?” Cam Đường cả người bụi bặm chạy vào, trên tay vẫn trống trơn không tìm được bình ngọc.

“Ba!” Tư Đồ Bích khép lại quyển sổ mình đang viết này giờ, đem bút ném vào khay rửa, nước mực bay ra ngoài thiếu chút nữa văng vào người Cam Đường, Tư Đồ Bích cao giọng ra lệnh: “Cam Đường, người nhanh chóng đưa vật này qua chỗ phủ doãn đại nhân, đây là biện pháp tối qua ta vừa nghĩ ra, chỉ cần ngài ấy thực thi theo đúng phương pháp này, hẳn là việc thu hoạch lần này sẽ không còn gì đáng ngại nữa!”

“Ôi! công tử của ta...” Cam Đường tiếp nhận quyển sổ Tư Đồ Bích đưa đến, phía trong không những tràn đầy chữ viết rậm rạp mà còn có không ít bức tranh minh họa vô cùng chi tiết, còn có không ít chú thích tỉ mỉ, Cam Đường thấy vậy không khỏi nói, “Công tử ở phương diện này quả đúng là hành gia². Hoàng thượng không để người chưởng quản Nông ti³ đúng là một sai lầm cực lớn! Phủ doãn đại nhân vừa nhìn thấy thứ này ắt hẳn sẽ vô cùng vui mừng.”

“Cam Đường, ta thấy gần đây người càng ngày càng huyền ảo, quả thực so với con ve sầu kia càng làm người ta phiền lòng, cẩn thận ta...” Tư Đồ Bích tức giận nhìn Cam Đường, y còn chưa kịp nói xong đã bị Cam Đường cướp lời, hi hi ha ha nói: “Cẩn thận ta đưa người vào cung làm thái giám phải không? Ha ha! Công tử, người gần đây cũng thay đổi không ít, lúc trước làm sao sẽ nói những lời này với ta chứ?”

Tư Đồ Bích ngẩn người, khóe miệng còn mang theo một tia tiểu ý hỏi lại: “Ta thực sự thay đổi?”

“Đúng vậy công tử, trước đây người chưa từng nói đùa với ta, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng rất ít. Hiện tại không những nói đùa, ngay cả cười cũng cười nhiều hơn trước đây rồi.” Cam Đường cười híp mắt gật đầu, nói tiếp, “Nếu thái thái thấy được bộ dạng này của công tử hẳn người cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.”

“Mẫu thân?” Tư Đồ Bích mở miệng nỉ non. Y đột nhiên nhớ đến giấc mộng mấy hôm trc, khi đó mẫu thân đã mỉm cười phát tay với y, chẳng lẽ ý tứ của giấc mộng đó giống như Cam Đường vừa mới nói vậy sao? Tuy rằng y vẫn bị Túy sinh mộng tử kèm chế, thế nhưng cũng không biểu thị y không có quyền truy cầu hạnh phúc, cũng không biểu thị y không thể hài lòng, không thể vui vẻ, có đúng không? Mẫu thân...

Tư Đồ Bích nhắm mắt lại cười cười, sau khi mở mắt ra lại dùng chân đá đá Cam Đường, nhẹ giọng mắng: “Còn không nhanh chóng đưa đồ đi! Trở về còn phải giúp ta thu dọn đồ đạc nữa!”

Quan đạo rộng rãi, diêm dương cao chiếu, bởi vì không khí quá nóng, từ xa nhìn đến giống như mặt đường đang không ngừng bốc lên khí nóng, thậm chí đôi khi còn cảm thấy khung cảnh xung quanh giống như đang lay động. Cũng bởi vì trời nóng nên hiện tại trên đường không có một bóng người nào, ngay cả quán trà bên đường cũng vắng ngắt, bên trong chỉ có ông chủ đang tựa vào quầy hàng, bàn tay đang đưa cây quạt ngồi ngủ gật.

Bỗng nhiên có từng đợt vó ngựa gấp rút truyền đến, cát bụi cuộn cuộn từ xa dần dần tiến đến, chỉ chốc lát sau đã thấy một nhóm hán tử thân thể khô ngô từ xa tiến lại, đám ngựa dưới chân đều là bảo mã cường tráng khỏe mạnh, mồ hôi áo trên lông khiến những cơ bắp nhìn từ xa càng thêm bóng loáng lực lưỡng, vừa nhìn đã biết đây là một nhóm người không đơn giản.

Ôn chủ quán trà bị tiếng vó ngựa rầm rập đánh thức nhảy dựng, thế nhưng có lẽ tình huống này cũng không hiếm xảy ra nên rất nhanh lão đã vui vẻ chạy ra đón khách: “Các vị khách quan vào đây nghỉ ngơi một chút, cũng sắp đến Nghê Đô rồi, cứ vào đây nghỉ chân uống một ngụm trà, cũng để cho mấy con ngựa hồi phục một chút rồi hẵng đi cũng không muộn!”

“Tam gia?” Một hán tử làn da ngăm đen quay đầu lại cung kính hỏi nam nhân đang cưỡi ngựa ở giữa, nam nhân này vóc người gầy gò, trường thân ngọc lập⁴, tuy rằng thoát nhìn phong trần mệt mỏi thế nhưng nét tuấn lãng lại không bị che lấp đi chút nào. Đặc biệt đôi mắt ưng hơi nheo lại kia mang theo khí thế vô cùng áp bách khiến cho ông chủ quán trà căn bản không dám nhìn thẳng vào hắn. Người nam nhân đó không ai khác ngoài Quân Thụy.

Quân Thụy kéo thẳng dây cương nhìn quanh một chút, sau đó lại liếc nhìn đám tùy tùng đều đang mong ngóng hướng về phía quán trà, khẽ gật đầu: “Được, cứ nghỉ ngơi một chút, còn có hơn bốn mươi dặm lộ trình nữa là đến nơi. Phái hai người đi xung quanh tuần tra một chút, những người khác vào trong uống một ngụm trà đã.”

1/ Minh tu sơn đạo, ám độ Trần Thương: Đây là một diễn cố nổi tiếng vào thời kỳ Hán Sở tranh hùng, sau khi Tây Sở bá vương Hạng Võ chiếm được Quang Trung dày Lưu Bang vào Ba Thục thì Lưu Bang đã dùng hành động đốt đi sơn đạo duy nhất nối liền Quang Trung cùng Ba Thục để chứng tỏ lòng trung thành, cũng là kế nhằm trốn tránh sự tru sát của Hạng Võ. Sau này Hàn Tín cầm theo mật tin của Trương Lương đi bằng đường mòn Trần Thương trốn vào Ba Thục đầu quân cho Lưu Bang, ông đã dùng hành động sửa chữa sơn đạo rầm rộ để đánh lạc hướng Hạng Võ, quân chủ lực của Lưu Bang nhờ vào đường nhỏ Trần Thương mà tập kích bất ngờ giành lấy được lợi thế không nhỏ.

Từ đó thành ngữ ‘minh tu sơn đạo, ám độ Trần Thương’ ra đời, ý nghĩa chỉ hành động đánh lạc hướng bên ngoài, còn thực tế lại là một hành động khác.

2/Hành gia: Chỉ người lành nghề hoặc bậc thầy trong một phương diện nào đó.

3/ Nông ti: Một cơ quan chuyên về nghề nông trong triều đình. Vì truyện này không viết dựa theo triều đại có thật nào, nên cái tên này cũng có thể hoàn toàn là do tác giả bịa đặt, sẽ không trùng khớp với lịch sử.

4/ Trường thân ngọc lập: Thân cao đỉnh đặc như ngọc, một thành ngữ miêu tả người cao lớn tuấn mỹ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

55. Chương 55

Liều mạng

Phía bên Cảnh Nguyên, Cam Đường đã thu thập xong tất cả mọi thứ chuẩn bị xuất phát, bởi vì lúc bọn họ từ Giang Châu đến Cảnh Nguyên vô cùng gấp gáp, gần như là bị Quân Thụy ‘bắt cóc’ đến đây, cho nên những thứ cần phải mang theo thật ra cũng chỉ là vài bộ quần áo cũng với thuốc uống hằng ngày của Tư Đồ Bích. Bọn họ hai người vội trước vội sau suốt một buổi, đồ đạc cũng chỉ cần một chiếc xe ngựa là chở đi hết, bất quá bởi vì bảo đảm an toàn, Cam Đường nhất quyết muốn Tư Đồ Bích mang theo bốn người thị vệ Quân Thụy lưu lại.

Lúc bọn họ khởi hành trời cũng đã trưa, kế hoạch nguyên bản vốn là khởi hành vào lúc sáng sớm, bất quá Tư Đồ Bích thực sự quá yêu ngủ nướng, Cam Đường lay gọi nhiều lần cũng không chịu dứt khoát đứng lên, cứ trì hoãn như vậy không ít lượt, đến khi bọn họ chân chính ra khỏi cửa thì trời cũng đã vào trưa rồi.

“Công tử, người ngủ ít lại một chút không có phải tốt rồi không? Hơn nữa ngủ ở trên xe ngựa cũng vậy thôi!” Cam Đường vừa ôm hành lý ra ngoài xe ngựa vừa quay đầu oán giận nói với Tư Đồ Bích, thế nhưng Tư Đồ Bích lại hoàn toàn không hề để ý đến hắn, chỉ thần nhiên ngáp dài nhìn Cam Đường một mình sắp xếp đồ đạc. Tại sao không ngủ trên xe ngựa? Hiện tại chỉ cần Tư Đồ Bích vừa nhìn thấy xe ngựa liền nghĩ đến những việc mờ ám Quân Thụy đã làm với y trong núi, thật sự quá xấu hổ, một khi bước lên xe trong đầu y chỉ còn những thứ đó, làm sao có thể ngủ được?

“Người như vậy là thiếu hiểu biết, xuân mệt, thu buồn, hạ lim dim, đông đến lại càng không muốn dậy. Cam Đường, một năm bốn mùa đều lý tưởng để ngủ.” Tư Đồ Bích rảnh rỗi nhón lấy một khối điểm tâm bày trên bàn bỏ vào miệng, thờ ơ nói, “Chờ đến khi trở về kinh thành, sợ rằng sẽ không có thời gian ngủ ngon như bây giờ. Kẻ nào đó mỗi năm chỉ phát cho ta một chút bổng lộc, lại muốn ta làm đến mệt chết, thực sự không chút ý tứ.”

“Công tử, người đây là đang có ý kiến với Hoàng thượng sao? Tại sao lại không nói trước mặt ngài ấy? Người ở đây oán trách với ta cũng chẳng có ích lợi gì!” Cam Đường làm một cái mặt quỷ hướng đến Tư Đồ Bích, lại dường như sợ công tử gia của mình nổi giận mà nhanh chóng chớp chạy ra khỏi cửa.

Oán trách? Tư Đồ Bích ngậy người, từ lúc nào y lại bắt đầu oán trách những hành vi của Quân Thụy chứ? Từ lúc nào y bắt đầu để ý những thứ như vậy? Sự việc tiến triển đến mức này rốt cuộc là tốt hay xấu đây? Tư Đồ Bích nghĩ mãi vẫn không ra, có lẽ từ trong thâm tâm y cũng đang nỗ lực né tránh những điểm mấu chốt này.

Tư Đồ Bích còn đang tự hỏi những nan đề này thì một tiếng rơi vỡ đột ngột từ bên ngoài truyền đến, sau đó chính là tiếng kêu la thảm thiết của Cam Đường. Tư Đồ Bích giật mình nhìn ra ngoài cửa liền thấy được Cam Đường ngã chổng vó trên mặt đất, bên cạnh là một nam tử mặc y sam màu thâm lam căn bản không để ý đến hắn mà nôn nóng vọt vào đứng trước mặt Tư Đồ Bích.

“Tư Đồ đại nhân! Người thật sự phải đi sao?” Người đến chính là chủ bộ của phủ nha Cảnh Nguyên, cũng là người cùng Tư Đồ Bích phụ trách tình hình thiên tai ở nơi này, Tổng Tử Mặc. Trên người của Tổng Tử Mặc hiện tại còn mang theo nhiệt khí, khuôn mặt dính đầy mồ hôi và bùn đất, rõ ràng là hắn đã chạy vội từ cánh đồng vào, ngay cả mặt cũng chưa kịp rửa.

“Tổng đại nhân.” Tư Đồ Bích gật đầu chào hỏi Tổng Tử Mặc, sau đó lại bình thần uống một ngụm trà rồi mới hỏi, “Tổng đại nhân tìm ta có việc sao?”

“Tư Đồ đại nhân, tình hình thiên tai hiện tại đang có xu thế mở rộng, người không thể phủ tay ra đi như vậy!” Tổng Tử Mặc vỗ mạnh lên cái bàn trước mặt Tư Đồ Bích, bộ dạng giống như hung thần ác sát, Tư Đồ Bích chỉ cười cười mang theo vẻ bất đắc dĩ nói: “Tổng đại nhân, người hẳn là nên đi tìm phủ doãn Cảnh Nguyên, xin ngài ấy viết công hàm cầu cứu ti nong đại nhân, bĩ nhân¹ đảm nhiệm chức vụ tại Thái Thường tự, thực sự không có biện pháp trợ giúp chuyện này.”

“Đại nhân không phải là khâm sai sao! Làm sao có thể mặc kệ!” Tổng Tử Mặc lại rống lên một câu, Tư Đồ Bích không dấu vết nhích ra sau một chút, hy vọng thoát khỏi âm thanh hùng hậu của hắn, cười nói “Bĩ nhân¹ đúng thật là khâm sai, bất quá nhiệm vụ chỉ là hộ tống sủng lễ giúp Hoàng thượng mà thôi.”

“Vậy nếu ngài chỉ hộ tống sủng lễ thì tại sao lại đến Cảnh Nguyên! Nếu như Hoàng thượng viết việc này sợ rằng người tránh không khỏi trách tội đi!” Tổng Tử Mặc hung hăng nói, vẻ mặt tràn đầy lo lắng nhìn Tư Đồ Bích. Đã nhiều ngày nay Tư Đồ Bích vì việc khắc phục hạn hán mà đưa ra không ít ý kiến tốt, thế nhưng phương diện chấp hành thì vẫn còn nhiều nghi vấn, nếu Tư Đồ Bích rời khỏi đây thì hẳn biết đi tìm ai mà hỏi! Vì vậy Tổng Tử Mặc bèn nghĩ ra biện pháp này muốn “áp chế” Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích ho khan một tiếng cố dần xuống xúc động muốn cười, y nâng chung trà lên nhẹ giọng hỏi, “Lẽ nào Tổng đại nhân muốn uy hiếp ta?” Tổng Tử Mặc cũng không biết y là được Quân Thụy mang đến, bằng không cũng sẽ không ngu ngốc nói ra những lời kia.

“Không phải là uy hiếp! Tư Đồ đại nhân, mạng sống của bá tánh Cảnh Nguyên đều trông cậy vào ngài! Ngài ngẫm lại một chút, nếu hạn hán năm nay ảnh hưởng đến thu hoạch, như vậy sang năm bọn họ phải ăn cái gì? Còn có hạt giống cũng sẽ thiếu thốn, đến lúc đó bọn họ phải trồng cái gì?” Tổng Tử Mặc cơ hồ là đang gào thét.

“Tổng đại nhân, người là đang nói nếu ta rời đi tình hình thiên tai của Cảnh Nguyên sẽ không thể khắc phục sao? Ngài đây là đang muốn định tội bốn quan hay muốn tạo áp lực cho bốn quan đây?” Tư Đồ Bích có chút mất hứng, nét mặt cũng trầm xuống vài phần, lại lạnh nhạt nói, “Đại nhân là đã quên thân phận của mình hay quên mất thân phận của bốn quan? Có cần bốn quan nhắc lại một chút, ngài bất quá chỉ là một tiểu lại² cửu phẩm mà lại dám dùng khẩu khí này đến nói chuyện với khâm sai, việc này có thể xem như đã bất kính với Hoàng thượng rồi!”

“Đại nhân...” Thanh âm của Tổng Tử Mặc cũng hòa hoãn hơn một ít, cúi đầu thấp giọng nói, “Đại nhân, cũng không phải là ta có ý mạo phạm, chỉ vì sự tình quá khẩn cấp, người đối với những việc này có không ít kiến giải, nếu người đi khỏi, sợ rằng không có ai có thể làm tốt hơn. Lão bách tính thật sự cũng không dễ dàng, nếu hạn hán sâu bệnh cứ tiếp tục thế này, năm sau sợ rằng bọn họ không sống nổi!”

“Bốn quan đã để lại cho phủ doãn đại nhân một bản công văn, các người cứ theo đó mà làm là được. Bốn quan còn phải về kinh phục mệnh.” Tư Đồ Bích thẳng thắn lên tiếng.

“Thế nhưng cho dù có công văn cũng sẽ có chỗ không hiểu rõ, hạ quan mong rằng đại nhân có thể ở lại đây thêm một hai ngày, giúp chúng ta giảng giải rõ ràng mọi việc.” Tổng Tử Mặc căn bản dường như cũng

không bị lời nói lúc nãy của Tư Đồ Bích hù dọa, vẫn kiên nhẫn khẩn cầu y ở lại. Tư Đồ Bích không khỏi bất đắc dĩ, trong lòng cũng biết Tống Tử Mặc chẳng qua là một lòng vì bách tính, vậy nên cũng không tiện tiếp tục trách cứ hắn.

“Được rồi, ta ở lại thêm hai ngày.” Tư Đồ Bích thở dài, tính toán một chút thì thời hạn Túy sinh mộng tử phát tác đại khái sẽ là tám ngày nữa, nếu y ở lại Cảnh Nguyên thêm hai ngày cũng không quá mạo hiểm, lộ trình từ đây về Giang Châu cũng không xa lắm.

“Các vị khách quan, đây là trà lạnh do tiểu nhân tự pha, vị đạo tuy rằng không so được với những tửu lâu lớn trong đế đô, thế nhưng dùng để giải khát vẫn tương đối tốt. Các vị cũng dùng thử một ít.” Ông chủ quán trà vẻ mặt tươi cười lau lau cái bàn mời bọn người Quân Thụy ngồi xuống, sau đó lại đưa qua một bình trà lạnh, cười nói, “Khách quan cứ uống thoải mái, nếu không đủ tiểu nhân sẽ pha thêm một ít.”

Quân Thụy gật đầu ngồi xuống, một thị vệ bên cạnh liền lấy ra vài mẫu bạc vụn để trên bàn, thế nhưng không ai động thủ rót trà mà chỉ lấy túi nước từ trên lưng ngựa xuống uống ừng ực vài ngụm, sau đó tìm chỗ bóng mát ngồi nghỉ ngơi

“Khách quan có muốn ăn chút gì đó hay không?” Ông chủ tiếp tục nói, “Hôm nay có màn thầu được làm từ bột mì vừa thu hoạch, hương vị tuyệt đối không kém.”

“Không cần đâu ông chủ.” Kim Thiện trực tiếp ngắt lời, lại phẩy tay ra hiệu để lão lui ra, “Chúng ta muốn nghỉ ngơi một, người cứ làm việc của mình là được, “

“Được... được rồi... Khách quan cứ tự tiện, ấm trà này ta để lại đây, các ngài cứ nếm thử một chút...” Ông chủ vẫn kiên nhẫn mời mọc trà lạnh của mình, khéo miệng của Quân Thụy chậm rãi lộ ra nụ cười, ngừng đầu có chút nghiêng ngẩng nhìn người nọ, hơi hột hởi “Ông chủ, người cứ không ngừng mời mọc như vậy, chẳng lẽ trong ấm trà của người có gì đó đặc biệt hơn những nơi khác? Là bỏ thêm thứ gì đó sao?”

“Này... vị khách quan này đang nói cái gì vậy, trong nước trà làm sao có thứ gì đặc biệt chứ?” Ông chủ có chút mất tự nhiên nở nụ cười xoay người định rời đi, Quân Thụy thấy vậy liền nháy mắt một cái, thị vệ bên cạnh lập tức rút kiếm ra!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay khi kiếm của thị vệ vừa xuất ra đâm về phía ông chủ thì người nọ cũng lập tức xoay người, thân thủ dứt khoát, cử động mạnh mẽ hoàn toàn không giống bề ngoài tuổi già sức yếu. Người nọ rút ra từ ống tay áo một thanh trủy thủ, mũi chân nhẹ điểm một cái lên tung người lên không tránh được đường kiếm nếu thị vệ, thân thủ của gã vô cùng敏捷, thoát cái đã nhảy lên nóc quán trà, lại đập mạnh vào xà ngang mượn lực đâm xuống, trủy thủ hướng thẳng về phía Quân Thụy!

“Hây!” Quân Thụy cũng cấp tốc rút kiếm ra bổ thẳng về phía trủy thủ đang đâm tới, trong nháy mắt binh khí hai bên tương giao, bàn trà bên cạnh đã bị kiếm khí ảnh hưởng đánh vỡ ra ngoài. Quân Thụy bị chấn động lùi về sau hai bước, nhìn thanh kiếm của mình bị người nọ đánh gãy, Quân Thụy cười lạnh hỏi: “Thời gian đã không còn nhiều lắm, các người muốn liều mạng rồi sao?”

“Ngày hôm nay người nhất định phải chết!” Người nọ hung tợn nói, trong ánh mắt lộ ra biểu tình điên cuồng, sau đó lại ngoan cố nhào tới giơ chủy thủ đâm thẳng về hướng Quân Thụy.

“Đương đương đương!” Toán thị vệ lập tức vây quanh người Quân Thụy, thay hắn ngăn cản từng đường công kích nếu người nọ, những người này đều là thị vệ có thân thủ tốt nhất bên người Quân Thụy, bất quá võ công của đối phương cũng không tệ, giao thủ qua lại vài chiêu cư nhiên cũng không rơi xuống thế hạ phong.

“Đầu hàng đi, trăm đã biết ai là chủ tử của người, nếu hiện tại người đầu hàng trăm có thể tha cho người tội chết!” Quân Thụy đứng ở một bên xem chiến, lại không ngừng dùng giọng điệu châm chọc nói với đối phương, “Người vẫn nên bỏ tối theo sáng thì tốt hơn, chủ tử nhà người vô năng như vậy, đã vài lần ám sát trăm đều không thành công, theo bên cạnh chủ tử ngu xuẩn như thế thì có chỗ tốt gì?”

“Câm miệng! Cái gì đã ám sát vài lần chứ, hiện tại ta sẽ lấy mạng của người!” Người nọ rống lớn một tiếng, lại giống như đang liều mạng mà vọt về phía Quân Thụy, mấy thị vệ đang vây công trước mặt cũng bị gã

coi như không thấy, bởi vì toàn bộ sự chú ý của gã đều đã tập trung lên người Quân Thụy, đôi mắt đỏ rực trực tiếp nhìn thẳng về mục tiêu, thậm chí đôi mắt đó dường như sắp trừng đến đỏ máu.

“Chim khôn chọn cành mà đậu, thân thủ của người tốt như vậy hà tất lại đi theo kẻ không có điều kiện để người phát huy!” Quân Thụy cười nhạt, khi người nọ lao đến thêm lần nữa thì trên người gã đã tản ra vị đạo tiên huyết tanh nồng, đó là do thị vệ bên cạnh đã tạo ra không ít miệng vết thương trên người gã. Bất quá người nọ vẫn giống hệt như dã thú phát rồ nhìn chằm chằm vào mục tiêu của mình, thẳng tắp kiên quyết lao về phía Quân Thụy, Quân Thụy canh đúng thời cơ vung kiếm lên, lưỡi kiếm sắc bén cắt vào trên vai người nọ, tay còn lại chụp vào trên mặt gã, một miếng mặt nạ da người liền cứ thế trực tiếp bị bóc ra.

“Đầu hàng đi.” Quân Thụy nhàn nhạt mở miệng, thế nhưng khi nhìn đến gương mặt kia thì biểu tình không nhìn được có chút biến hóa. Gương mặt của người đó gần như đã hoàn toàn biến dạng, không có một tấc da nào là không có vết thương, thế nhưng chính đặc điểm đó cũng đã tố cáo thân phận của gã — Hạ Ly.

“Nói cho trẫm biết, là ai phái người tới? Không nói trẫm liền giết người. ” Quân Thụy lạnh lùng nhìn Hạ Ly. Từ việc Hắc Phong trại bị cố tình khuếch đại để dụ mình xuất cung cho đến việc bị ám sát sau đó, toàn bộ đều chỉ ra chủ mưu là người có thể xâm nhập hành động trong Hoàng cung, trong lòng Quân Thụy đã sớm có đáp án, bất quá, hắn muốn tìm ra một bằng chứng.

“Hừ...” Hạ Ly gằn giọng cười một tiếng, sau đó từ trong cổ họng lại không ngừng phát ra tiếng cười âm lãnh, ánh mắt của gã dừng lại trên sợi dây đỏ trên cổ tay Quân Thụy, trên sợi dây đó còn cột một cái bình nhỏ bằng mặc ngọc. Biểu tình trên mặt của Hạ Ly đột nhiên trở nên dữ tợn, tiếng cười của gã lại càng giống như điên cuồng, nghiêng răng nghiêng lợi không ngừng lăm bằm, “Kẻ phản bội... quả nhiên... Kẻ phản bội...”

“Ai là kẻ phản bội?” Quân Thụy truy hỏi, hắn cũng cúi đầu nhìn thứ đang buộc trên tay mình, thần sắc có chút chần chờ. Ngay trong sát na điện quang hỏa thạch³ đó, Hạ Ly đột nhiên giãy khỏi ràng buộc của thị vệ, dùng tay không chụp vào vai Quân Thụy, ngón tay mạnh mẽ dùng sức tươi sống cắm thẳng vào sâu trong da thịt!

1/ Bỉ nhân : Cách tự xưng có ý khiêm nhường, Từ cổ, nay ít dùng.

2/ Tiểu lại : Người ta hay nói quan lại, quan là người trực tiếp hưởng bổng lộc triều đình, lại chẳng qua là người trong biên chế của nha môn, đôi khi là do quan địa phương tự mình đứng ra thuê mướn, không coi như thuộc biên chế triều đình, địa vị cao hơn nha sai một bậc. Cụ thể một chút giống như trong Bao thanh thiên, Bao Chửng là quan, Công Tôn tiên sinh là lại, Triển Chiêu và Trương, Triệu, Vương, Mã là nha sai, bộ đầu, chỉ là Triển Chiêu có tước vị ngự miếu, được đặc cách làm ngự tiền thị vệ nên cũng xem như đã là quan.

3/ Sát na, điện quang hỏa thạch : Điện quang hỏa thạch nghĩa là tia điện phát ra khi hai mẩu đá lửa va vào nhau, hàm nghĩa là rất nhanh. Sát na lại là một thuật ngữ Phật giáo, Sát na là thuật ngữ nhà Phật hay sử dụng, chỉ đơn vị ngắn nhất của thời gian; hay nói cách khác, sát na chỉ thời gian chớp nhoáng của mỗi biến đổi. Một ngày 24 giờ được tính bằng sáu ngàn bốn trăm tỷ, chín vạn, chín ngàn, chín trăm tám mươi sát na. Tóm lại nghĩa của cả cụm chính là vô cùng nhanh chóng.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)3 phản hồi

56. Chương 56

Tĩnh ngộ

“Tổng Tử Mặc, ta đã nói ở nơi này cần làm thêm kênh dẫn nước, người thế nào lại vẫn cứ không hiểu!” Trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng rống giận dữ của Tư Đồ Bích, sau khi mắng xong một hồi y lại nói, “Còn không mau mài mực đi! Nhìn, là ở đây, đào theo hướng này! Cứ làm như vậy, hiểu rõ chưa!”

“Tiểu nhân cho rằng làm vậy không tốt, đại nhân nhìn cấu tạo và tính chất đất đai nơi này căn bản không hợp để đào kênh, chỗ này thì thích hợp hơn nhiều...” Tổng Tử Mặc biện giải, thế nhưng Tư Đồ Bích rất nhanh chóng phản bác hẳn, hai người người tới ta đi quả thực có chút khí thế giương cung bạt kiếm, nếu người không hiểu rõ nghe được còn nghĩ là bọn họ đang cãi nhau lớn. Ngay cả Cam Đường da mặt dày như tường thành cũng không dám mạo muội đến gần, bởi vì Tư Đồ Bích đang cuồng nộ thì gặp ai cũng sẽ mắng thôi.

“Sai, sai. Ở đây không được.” Tư Đồ Bích đã càng ngày càng không nhịn được, y đã nguyền người ở lại Cảnh Nguyên hai ngày, thế nhưng Tổng Tử Mặc thật sự có chút quá mức cẩn thận, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng đưa ra thật nhiều giả thiết, tuy rằng việc này cũng giúp Tư Đồ Bích nảy ra không ít linh cảm, thế nhưng cứ dài dòng như vậy thật sự y có chutts theo không kịp. Hơn nữa, thời hạn phát tác của Túy sinh mộng tử càng lúc càng gần, Tư Đồ Bích đã cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, hiện tại chỉ là cũng Tổng Tử Mặc thảo luận một chút như vậy đã bắt đầu cảm thấy choáng váng rồi.

“Ở đây được, đại nhân người cứ nhìn kỹ.” Tổng Tử Mặc kiên nhẫn lôi kéo Tư Đồ Bích đến trước địa đồ không ngừng khoa tay múa chân, càng nói càng hưng phấn, quả thực ý chí chiến đấu tràn đầy giống như vừa được tiêm máu gà, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt Tư Đồ Bích càng ngày càng tái nhợt.

“Được rồi, Tổng Tử Mặc, ta không lay chuyển được người...” Tư Đồ Bích thở dài, cố gắng gỡ tay áo của mình ra khỏi sự lôi kéo của hắn, không ngờ đối phương lại nắm quá chặt, lại cứ không ngừng nói huyền diệu vào tai y. Giờ phút này Tư Đồ Bích nghe đến thanh âm kia thật không khác gì mà âm xuyên não, từng đợt đánh vào màng nhĩ khiến cho trong đầu y không ngừng đau buốt, ngực cũng giống như đang bị cái gì chặn ngang, tim đập vô cùng kho khan. Y thở dốc muốn kéo một cái ghế qua để ngồi xuống, thế nhưng không nghĩ đến vừa cúi người muốn bắt lấy cái ghế, thân thể đã hoàn toàn không chịu nổi mà đổ ập xuống, trước mắt cũng chậm rãi tối sầm đi.

Tổng Tử Mặc sợ hãi lập tức đỡ Tư Đồ Bích dậy, lại phát hiện đối phương đã hôn mê, cả người cũng trở nên mềm oặt, liền nhanh chóng ôm Tư Đồ Bích đặt lên trên giường, lớn tiếng gọi Cam Đường đi tìm đại phu. Đợi đại phu chẩn mạch xong Tổng Tử Mặc mới biết hóa ra Tư Đồ Bích chịu trọng thương mới khỏi, ngay cả lỗ tai hắn cũng không khỏi xấu hổ đến đỏ lên, vô cùng ngượng ngùng đào tẩu khỏi ánh mắt bất mãn của mọi người mà chạy ra ngoài, thế nhưng hắn còn chưa kịp ra khỏi cửa lớn đã thấy có người cưỡi ngựa chạy đến. Trước giờ đã có luật, trước cửa phủ nha nhất định phải xuống ngựa, trừ khi có cấp báo của triều đình, bằng không nhất định không được cưỡi ngựa tiến vào địa phận phủ nha, vì vậy nhất định có chuyện lớn xảy ra.

Người đến một thân phong trần, ngay cả trên tóc cũng dính không ít bùn đất, trực tiếp chạy đến trước tiểu viện của Tư Đồ Bích mới từ người xuống ngựa sải chân bước vào, từ trong ngực lấy ra một cái gói màu vàng, hóa ra làm một đạo thánh chỉ.

“Thái thường tự thiếu khanh Tư Đồ Bích tiếp chỉ!” Người nọ hai tay nâng thánh chỉ, vẻ mặt nghiêm túc thông truyền: “Kinh thành có chuyện quan trọng cần giải quyết, Tư Đồ Bích tức khắc khởi hành hồi kinh!”

Lúc này Tư Đồ Bích vừa tỉnh lại, trong đầu vẫn như cũ choáng váng không quá tỉnh táo, Cam Đường chỉ có thể đỡ y lưng lay không vững quỳ xuống bên giường tiếp chỉ, không ngờ quỳ xuống rồi thì Tư Đồ Bích lại gục đi thêm lần nữa. Đại phu nhanh chóng chạy đến nâng đầu của y lên tiến hành châm cứu, lần qua lần lại hết một phen Tư Đồ Bích mới chậm rãi mở mắt.

“Công tử... Công tử...” Cam Đường lo lắng nhìn Tư Đồ Bích, nhẹ giọng hỏi, “Chúng ta lập tức phải hồi kinh, làm sao bây giờ? Vẫn chưa về được Giang Châu đã phải hồi kinh... Như vậy... vậy phải làm sao cho tốt?”

Nơi được canh phòng sâm nghiêm nhất ở vương triều Đại Thích không phải Hoàng cung, mà là một nơi không xa Hoàng cung, chính là thiên lao. Cách thiên lao năm trượng không cho phép bày sạp mở quán, cũng không cho dân thường qua lại, mỗi ngày đều có binh lính chỉnh tề tuần tra qua cửa thiện lao. Nơi này

không chỉ đề phòng sâm nghiêm mà còn hết sức âm trầm, bởi vì những người bị giam ở đây đều là trọng phạm, tránh không khỏi một ngày phải đem ra ngọ môn trảm thủ, vì vậy tiếng khóc lóc kêu oan ở bên trong chưa từng dừng lại, cứ như thế vượt qua tường vây cao dày của thiên lao mà truyền ra ngoài, khiến những bách tính ở gần đó nghe mà hoảng sợ

Lúc này Quân Thụy đang an vị ngồi phía trên một gian tù thất, gian tù thất này chính là địa lao vô cùng ẩn mật được trọng binh canh gác, người đang bị giam ở đây không ai khác mà chính là Hạ Ly vừa bị bắt được.

Trên người Hạ Ly đã không còn chỗ nào lành lặn, những vết thương do đao kiếm gây ra chính là do một hồi chiến đấu trong quán trà kia mà lưu lại, võ nghệ của hắn vốn cao cường, lại liều mạng muốc đáng cợt một lần, vì vậy một đám thị vệ phải cùng nhau hợp sức, phí mất không ít khí lực mới có thể bắt sống được người. Trên đường áp giải Hạ Ly lại không ít lần có ý đồ tự sát, thế nhưng nhờ sự giám sát nghiêm ngặt nên vẫn không thành công, đến khi hắn bị đưa đến địa lao thì trên người đã đầm máu, từ trên xuống dưới đều tản ra khí vị huyết tinh không khác gì tu la hàng thế, khiến những thị vệ đảm nhiệm việc tróc nã y không khỏi hít sâu không ngừng.

Hạ Ly bị trói vào một cột trụ trong địa lao, tay chân đều bị xích sắt trói lại kéo lên thật cao, hơ hồ cả người của hắn đã bị treo nửa lơ lửng trên sàn, ngay cả miệng cũng bị hai cái móc sắt kéo mở ra, tránh để hắn cắn lưỡi tự sát.

Đại lao rất yên tĩnh, sau khi Hạ Ly bị tống vào nơi này cũng chưa có ai tiến đến dụng hình với hắn, chỉ là một mực treo người ở đó, đợi Quân Thụy thẩm vấn. Trên vai của Quân Thụy bị Hạ Ly trực tiếp trảo ra một miếng thịt, mất rất nhiều máu, bất quá vết thương này với người đã từng chinh chiến sa trường cũng không coi vào đâu, nghiêm trọng nhất chính là bàn tay của Hạ Ly có độc, vì vậy máu của Quân Thụy chảy ra ngay ban đầu chính là một màu đen kịt. Chính vì thế mấy hôm nay Hạ Ly vẫn bị treo trong địa lao, căn bản không có người đến đây thẩm vấn.

Quân Thụy gọi thái y mà hắn tin tưởng nhất đến xem qua, lão lại trực tiếp dùng dao khoét thêm một vòng xung quanh vết thương lấy ra hết phần thịt bị nhiễm độc, sau đó lại phối trí được liệu đắp phía bên ngoài. Bất quá thái y còn nói, bởi vì hắn bị thương ở ngoại ô kinh thành, trên đường trở về làm trễ nãi không ít thời gian, vì vậy cho dù đã khoét thịt thì dư độc cũng phải mất không ít thời gian mới có thể tiêu trừ hết. Quân Thụy cố gắng nhịn đau, bình tĩnh phân phó những chuyện tiếp theo, hiện tại tình hình trong kinh thay đổi bất ngờ, thế cục không quá rõ ràng, vì vậy tin tức hắn đang bị thương nhất định phải ngăn chặn không để truyền ra ngoài, ngay cả việc dùng được liệu thanh trừ dư độc sau đó cũng cần lặng lẽ phối trí, tuyệt đối không thể để người khác phát hiện.

“Đi, đến thiên lao.” Quân Thụy dè lại chỗ vừa được thái y bó thuốc đứng lên, bởi vì đau đớn cả thiếu máu khiến hắn khê cau mày, thị vệ bên cạnh vội khuyên hắn nên nghỉ ngơi thêm một chút, thế nhưng Quân Thụy phát tay: “Trước tiên cứ thẩm vấn phạm nhân đã, ba ngày rồi, trăm lo có người muốn tìm hắn diệt khẩu.”

“Thế nhưng...”

“Được rồi, bên phía Cảnh Nguyên thì sao, thánh chỉ đã đưa đến tay Tư Đồ Bích chưa?”

“Đã đưa đến. Bệ hạ...” Thị vệ chần chờ, trộm nhìn Quân Thụy, rốt cục khê cắn môi nói, “Phạm nhân lúc đó không ngừng nói có kẻ phản bội, sẽ không là...”

“Không nên tự tiện kết luận.” Quân Thụy ngắt lời thị vệ, như có điều suy nghĩ nói thêm, “Chờ y trở về hẵng nói... Tư Đồ Bích về đây không được làm khó y, trực đưa người đến tẩm cung của trẫm.”

“Thế nhưng bệ hạ, rất có thể y...” Thị vệ vội vàng nói, thế nhưng Quân Thụy lại phát tay, có chút không kiên nhẫn nói: “Được rồi, trẫm tự có chủ trương! Hơn nữa, là y một thân bệnh tật, có thể làm gì?”

Mùa hạ năm nay khí trời kỳ lạ vô cùng, mấy ngày gần đây lại càng oi bức, cho dù là ngày âm u mặt trời bị từng tầng mây che khuất nhìn không thấy ánh sáng, thế nhưng không khí lại vẫn nóng nực như cũ, ngay cả một chút gió cũng không hề có, lá cây trên cành vẫn cứ luôn nằm yên không hề lay động.

Ở giữa khi khí trời nóng như đổ lửa thế này, Tư Đồ Bích vội vàng lên xe ngựa trở về kinh thành, bởi vì chiếu chỉ triệu hồi khẩn cấp, thế nên bọn họ trên đường không ngừng di chuyển, ngoại trừ buổi tối phải dừng lại ở dịch trạm nghỉ ngơi, ngay cả việc ăn uống cũng được xử lý ngay trong lúc di chuyển, cứ như vậy liên tục năm ngày, rốt cục kinh thành cũng hiện ra trước mắt. Bởi vì thời điểm phát tác của Tủy sinh mộng tử càng lúc càng kề cận, hơn nữa khí trời nóng bức, mấy ngày nay Tư Đồ Bích cơ hồ là chìm trong giấc ngủ mê man mà vượt qua, ngay cả việc ăn uống cũng không xong, Cam Đường chỉ có thể miễn cưỡng rót một ít thức ăn lỏng để giúp y duy trì thể lực, thế nhưng hiện tại thì ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Sau khi xe ngựa đến kinh thành liền một đường đi thẳng vào cung, lúc đến trước tấm cung của Quân Thụy, thân thể của Tư Đồ Bích đã suy yếu đến cực điểm, ngay cả đi đường cũng không có sức, chỉ có thể để cho hai tên thái giám công vào bên trong. Sau khi an trí tốt cho Tư Đồ Bích, Cam Đường liền bị đuổi ra ngoài, tiếp theo lại có mấy cung nhân lục tục tiến đến cẩn thận hầu hạ Tư Đồ Bích, thế nhưng sau khi những người này đi vào, Tư Đồ Bích rõ ràng nghe được thanh âm khóa cửa từ bên ngoài truyền đến.

Tư Đồ Bích nỗ lực trao đổi với những cung nhân này, y muốn dò hỏi xem rốt cuộc trong cung đã có chuyện gì xảy ra, thế nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện những cung nhân này đều câm điếc, thậm chí cũng không biết chữ, Tư Đồ Bích không khỏi cười khổ: Y là đang bị giam lỏng. Xem ra sự kiện hành thích lần trước Quân Thái không thoát khỏi liên quan, hơn nữa Quân Thụy sợ rằng cũng đã biết những việc mà y đã lén lút làm sau lưng hắn, nếu không y cũng bị giam lỏng thế này? Bất quá Tư Đồ Bích vẫn còn có chút hồ đồ, theo lẽ Thái ca sẽ không bỗng dưng làm những việc này, bởi vì y đã sớm nói với Hạ Ly nếu Quân Thụy có gặp chuyện không may thì người có lợi nhất không phải bọn họ mà là những phiên vương bề ngoài luôn tỏ ra trung thành kia, trong đó có cả Tín vương Quân Trạch. Thái ca hiện giờ đang ở tận biên quan, vô luận xét về thời gian hay thể lực đều không có khả năng đối kháng với những kẻ này.

“A Bích, trăm sẽ đối xử tốt với ngươi. Ngươi phải tin tưởng trăm.”

Tư Đồ Bích đột nhiên nhớ tới những lời này của Quân Thụy. Lúc đó y đang thụ thương, khi Quân Thụy nói ra những lời này biểu tình rất ôn hòa, giọng nói cũng nhẹ nhàng, khiến y thực sự ngỡ rằng mình đang nằm mộng.

Có thể thực sự là một giấc mộng đi... Tư Đồ Bích nằm thẳng trên giường, khóe miệng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, y mở bàn tay ra, trong đó có một thứ tròn tròn, hóa ra là cái ***g cổ lần trước Quân Thụy để lại, con ve sâu trong đó đã được thả đi, chỉ còn lại một cái ***g trống mà thôi. Tư Đồ Bích nhìn chằm chằm vào cái ***g, lại thở dài một cái. Bọn họ cứ nhiên vẫn cứ luẩn quẩn trong một mớ hiểu lầm, hoàn toàn không thể ở cạnh nhau... Nếu năm đó y không vào kinh, không bị cuốn vào những chuyện đấu tranh quyền lực này, không có đứng ở vị trí đối lập với hắn thì tốt biết bao?

Thế nhưng, y vừa phát hiện được một mặt ôn nhu của hắn lại không ngờ liền trở nên thế này. Tư Đồ Bích đột nhiên cảm thấy chán ghét chính mình, từ sớm y đã không thể không thừa nhận, kỳ thực Quân Thụy làm Hoàng đế thì so với Thái ca anh minh quyết đoán hơn rất nhiều, là một Hoàng đế xứng đáng. Nhưng mà, còn Thái ca thì sao? Thái ca là người tốt như vậy, ôn nhu như vậy, lại đối xử rất tốt với y, gần như có thể gọi là sủng nịch. Vì vậy những việc Thái ca nhờ vả y làm sao có thể không giúp? Làm sao có thể mở to mắt nhìn Thái ca bị vây khốn ở nơi xa xôi ác liệt như Kiềm Châu chứ? Làm sao có thể để người đó bị thua thiệt đây?

Làm sao có thể?

Tư Đồ Bích khẽ cười một cái, cầm cái ***g có chút thô ráp kia trên tay, trong ngực lại có chút thần thờ lo lắng, thế nhưng càng nhĩ hơn là sợ. Đến bây giờ, y đã không dám tưởng tượng nếu Quân Thụy biết những việc y đã làm nhằm vào hắn thì sẽ có biểu tình gì. Là thất vọng? Cũng có thể là chán ghét? Có lẽ căn bản là chẳng thèm để ý đi? Hiện tại y đã đánh mất sự bảo chứng tuyệt đối không động thủ với Quân Thái và Tư Đồ gia của Quân Thụy, thế nhưng trong lòng y lại bị một suy nghĩ khác không ngừng vây khốn, từ trước đến giờ Tư Đồ Bích y làm tất cả đều là muốn dồn Quân Thụy vào chỗ chết: sát hại thân tín của hắn, đoạt quyền lực của hắn, lừa gạt tín nhiệm của hắn. Y chưa một lần nghĩ đến, kết cục của một đế vương bị soán quyền sẽ là như thế nào?

“Quân Thụy...” Tư Đồ Bích gần như mê sảng nỉ non cái tên đó rồi lại thở dài, thời hạn Tủy sinh mộng tử phát tác đã sắp đến, cái cảm giác đau đớn ăn mòn xương cốt kia cũng đã sắp tới, bất quá Tư Đồ Bích giống

như không hề sợ hãi nỗi đau đó, bởi vì so với nỗi sợ phải chạm mặt Quân Thụy thì y thà rằng phải nhận lấy nỗi đau kia. Loại đau đớn này cũng sẽ không ngừng nhắc nhở y rằng cuộc đã làm sai điều gì, nếu nói cái ***g cổ đó là một tia nhu tình Quân Thụy trong lúc vô ý đã để lộ ra, vậy chuyện này liệu có phải chính là hình phạt mà ông trời dành cho y — dùng một vật nhỏ gây thơ đến không thể hình dung để trao đổi giải được cứu mạng của y, chuyện này có thể xem như là do thiên thượng đã cố ý an bày hay không đây...

(Mèo: Làm đoạn cuối chương này ta thật sự đã cảm thấy lòng mình se lại. Thà không có sẽ không quá đau, gần như đã có lại bị vuột mất, cảm giác đó mấy ai có thể hình dung. Với mình thế này mới là ngược.)

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

57. Chương 57

Chủ mưu

Đến khi Tư Đồ Bích tỉnh lại, trong điện đã là một mảnh u ám, ngay cả không khí cũng mơ hồ phủ lên một màn hơi nước, nghiêng tai tỉ mỉ lắng nghe dường như còn có thanh âm tí tách của hạt mưa đập vào cửa sổ. Tư Đồ Bích cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, đôi mắt nhìn xung quanh một chút lại thấy ngọn nến trên cái giá cạnh đó đã được thấp sáng, ánh nến lơ mờ rơi vào mọi vật tạo nên từng vệt bóng dài trên mặt đất. Y họ nhẹ vài tiếng, dùng tay giơ lên che mắt, nhiệt độ trên trán hình như đã rất cao khiến cho cả người của y cũng vì thế mà nóng rần lên, được hiệu của Túy sinh mộng tử đã chậm rãi nổi lên tác dụng, đầu tiên là sốt cao, sau đó sẽ rét lạnh, cuối cùng chính là từng cơn đau tê tâm liệt phế khiến cho lòng người sợ hãi. Tư Đồ Bích cười khổ, y nhớ đến từng tấm bài vị nghiêm trang lặng lẽ được đặt trong từ đường của Tư Đồ gia, từng cái tên trên đó người nào không phải là quyền thần địa vị cao cao tại thượng, uy phong một cõi trong triều đình, tất cả đều là một đám quý đoàn mệnh. Tư Đồ Bích y đại khái cũng sẽ chạy không thoát cái kết cục này, hiện tại nếu có thể đau đến chết cũng coi như một loại giải thoát, chỉ ít cũng không cần nhìn thấy Quân Thụy khôi phục thành bộ dạng đế vương bạo ngược thuở ban đầu, chỉ ít cũng không cần gánh chịu cái loại nhục nhã kia.

Trong lúc hoảng hốt, Tư Đồ Bích cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng vuốt lên trán mình, y bất chợt mở mắt, nhãn tuyến mơ hồ tập trung nhìn vào người đối diện, người nọ có gương mặt vô cùng tương tự với Quân Thái, chỉ là có thêm vài phần ôn nhu hiền lành, trong lòng Tư Đồ Bích không khỏi trở nên phiền muộn, nhẹ giọng gọi một tiếng: “Cô cô...”

“A Bích, lại bệnh rồi sao?” Chân hậu nhẹ nhàng xoa xoa cái trán của y, chậm rãi vuốt lên mái tóc đã bị mồ hôi thấm ướt, dịu dàng nói với Tư Đồ Bích, “Hài tử như ngươi thật sự không biết tự chiều cổ chính mình mà.”

“Cô cô, con...” Tư Đồ Bích nghẹn ngào, giống như thú non lạc đường tìm lại được mẹ, không nhịn được muốn làm nũng, thế nhưng lời nói vừa lên đến miệng đã bị từng trận nức nở tràn lên thay thế, chỉ có thể đem mặt cọ vào cánh tay của Chân hậu, giấu nước mắt vào bàn tay mềm mại của nàng.

“Con đó, nếu để A Thái nhìn thấy bộ dạng này của con nó nhất định sẽ lo lắng. Mau chóng khỏe lên mới tốt, còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, không nên để A Thái vì con mà phân tâm, biết không?” Chân hậu mỉm cười hiền hòa, nhẹ nhàng vỗ về Tư Đồ Bích nói, “Phải khỏe mạnh mới tốt, nếu không sau khi A Thái đăng cơ trong lòng cũng không vững vàng, lúc nào cũng lo lắng cho con.”

Tư Đồ Bích ngẩn người, cứng ngắc tại chỗ giường mắt nhìn Chân hậu, nàng vẫn giữ nguyên nụ cười ôn nhu, bình tĩnh nói với hắn: “A Thái chỉ cách ngày đăng cơ có vài bước thôi, A Bích, con có vui không?”

“Cô cô?” Tư Đồ Bích chần chờ mở miệng, thế nhưng Chân hậu lập tức làm động tác chó có lên tiếng, nhẹ nhàng thì thầm bên tai y: “A Bích, cô cô lặng lẽ nói cho con biết, A Thái lập tức có thể trở về đăng cơ rồi.”

Quân Thụy bị Hạ Ly đã thương, trên vết thương còn có độc, tuy rằng hắn đã tìm thái y chữa trị thể nhưng dư độc chưa dứt, chỉ cần chúng ta cho thêm vài thứ vào trong thức ăn của hắn là xong rồi. Như thế A Thái liền có thể đăng cơ...”

“Quân Thụy... bị thương? Cô cô, người làm sao biết được...” Tư Đồ Bích sững sờ nhìn Chân hậu, thấy nàng lộ ra một nụ cười điên cuồng, hai mắt tròn to, khoe miệng cong lên quỷ dị, gương mặt vì vậy mà cũng trở nên có chút dị dạng, nàng mỉm cười nói với Tư Đồ Bích: “Làm sao ta không biết chứ? Bởi vì ... hết thấy đều là do ta an bài... Tuy rằng không thể giết chết hắn ở Cảnh Nguyên quả thực rất đáng tiếc, bất quá Hạ Ly cũng coi như đắc lực có thể làm hắn bị thương, mấy hôm nay Quân Thụy sợ rằng đang bị dư độc quấy nhiễu, sống không thoải mái đi...”

“Cô cô người...” Tư Đồ Bích có xúc động muốn lùi lại, bởi vì đối mặt với một nữ nhân điên cuồng như vậy, thật sự có chút kinh khủng.

“A Bích, không nên cử động.” Chân hậu nắm chặt cánh tay của Tư Đồ Bích, cơn sốt của y vẫn chưa lùi, trên người gần như vô lực căn bản không tránh được động tác của nàng, Chân hậu nói tiếp, “A Bích, những chuyện trước giờ con làm vì A Thái cô cô đều nhìn thấy, thực sự cũng nhờ có con. Hạ Ly và Bảo Cầm quả thực một điểm cũng không trông cậy được, bất quá cô cô cũng ở phía sau giúp các người không ít việc, nếu không sau khi Đỗ Thanh Lăng bị cách chức thì kẻ thay thế kia làm sao có thể được đề bạt nhanh như vậy? Chỉ tiếc Quân Thụy thật quá xảo hoạt, cô cô phải vất vả lắm mới có thể lừa hắn đến Cảnh Nguyên, còn làm cho hắn bị thương nặng, vì thế chúng ta càng phải hành động thật nhanh...”

Tư Đồ Bích có chút không biết làm sao nhìn Chân hậu, biểu tình trên mặt cũng trở nên hoảng loạn luống cuống, y nỗ lực giãy tay ra thế nhưng Chân hậu giữ rất chặt, móng tay của nàng đã cắm sâu vào tận da thịt của y.

“A Bích, con chạy cái gì chứ?” Chân hậu trừng mắt mỉm cười vô cùng quỷ dị với Tư Đồ Bích, lại ghé vào tai y nói, “A Bích, có phải con thích Quân Thụy không? Cô cô đã nhìn ra rồi, cô cô đã sớm biết con căn bản không đáng tin cậy. Lúc con chạy đi Giang Châu tại sao chiếc thuyền kia lại không chìm đi, mũi tên nọ sao không bắn trúng người chứ? Nếu thế thì khi ở trên vùng núi Cảnh Nguyên, mũi tên kia cũng sẽ không bắn trật vào người rồi!”

Chân hậu vươn tay đè lên lưng Tư Đồ Bích, vết thương sau lưng y vẫn chưa khỏi hẳn còn đang được băng bó. Móng tay thật dài của Chân hậu cứ thế trực tiếp đâm vào sâu trong da thịt Tư Đồ Bích, y đau đến mức phải rên lên một tiếng.

“A!” Tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích bị chặn lại trong miệng. Chân hậu dùng một tấm khăn ướt chặn lên cả mũi và miệng của Tư Đồ Bích, trực tiếp ấn y xuống giường, khi người ta đang điên cuồng thì khí lực cũng trở nên lớn hơn hẳn, Tư Đồ Bích gần như không thể cử động được. Chân hậu oán độc nhìn Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói: “A Bích, con phải ngoan ngoãn được không? Hiện tại Quân Thụy đã hoài nghi cô cô rồi, nếu để hắn điều tra được vậy kế hoạch của chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc, hiện tại cô cô cũng là không còn cách nào khác, chỉ có thể để đem hết mọi chuyện đặt lên trên người con thôi. Chỉ cần con chết đi thì vụ này liền trở thành không có đầu mối, dù sao con không phải thiếu chút nữa đã bị Quân Thụy cưỡng gian đến chết sao, vì vậy nếu con bởi vì việc nhằm vào hắn mà mất mạng cũng là hợp tình hợp lý rồi. Con đã giúp bọn ta giết nhiều người như vậy trên tay cũng đã sớm nhuộm không ít máu tanh, cho dù con và Quân Thụy có yêu nhau thì đợi đến khi hắn biết rõ những việc con đã làm cũng sẽ khinh thường con thôi. Hơn nữa A Thái cũng là một hài tử lương thiện, nếu nó nghe xong những việc con làm khẳng định cũng sẽ cảm thấy con quá ác độc, hơn nữa lại từng có quan hệ nơhư bạn với Quân Thụy, A Thái nhất định sẽ cảm thấy chán ghét, vì vậy con cứ chết đi là hơn...”

“Ngô...” Cánh tay của Tư Đồ Bích vùng vẫy muốn tránh thoát, thế nhưng y làm gì còn khí lực? Hơn nữa những lời của Chân hậu đều giống như ma chú đang đầu độc y, khiến đầu óc của y hoàn toàn trở nên hỗn loạn

“A Bích, người cứ chết đi... người chết sớm không phải sẽ rất tốt sao? Những thủ hạ kia của A Thái người nào cũng cảm thấy người đã phản bội, người còn sống như vậy không phải rất mệt mỏi sao? Còn không bằng dùng cái chết để chứng minh, thật là tốt... Hơn nữa, hiện tại cũng không biết mẫu thân của nó vì nó đã làm những gì... nó không muốn đấu tranh, cũng không muốn leo lên để vị, thế nhưng nếu nó không đăng

cơ thì hai mẹ con ta cũng không có ngày lành... Sau khi người chết ta có thể nói với A Thái người đã bị Quân Thụy hại chết, như vậy nó có thể nghe lời ta ngồi lên vương vị, thậm chí còn có thể xử tử Quân Thụy!” Chân hậu kèm lại cánh tay đang giãy giụa lung tung của Tư Đồ Bích, hành động càng thêm ra sức.

Ý thức của Tư Đồ Bích đã trở nên mơ hồ, cảm giác hít thở không thông giống như có người đang bóp chặt trái tim của y mang đến một cơn lại một cơn đau nhức, trước mắt y là một màn trắng xóa tựa như đang lâm vào mộng cảnh, trong đầu nhanh chóng vụt qua thật nhiều hình ảnh, y tựa hồ thấy được mẫu thân đang ngồi cạnh cửa sổ, phía sau là phụ thân mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt khó được một lần biểu lộ ra nhu tình quyến luyến. Sau đó y còn nhìn thấy Cẩn Nhi và Uyển Tranh dịu dàng thân thiết nhìn mình, tiếp theo chính là Quân Thái đang mỉm cười ôn nhu, khóe mắt đều là tiểu ý nhỏ nhẹ nói với y “A Bích, đệ phải tự bảo trọng”. Cuối cùng là hình ảnh trong phủ nha Cảnh Nguyên, thanh âm của Quân Thụy không ngừng lặp lại, một mực nói: “Trẫm sẽ đối xử tốt với người. Người phải tin trẫm.”

“Phanh!” Tư Đồ Bích không biết lấy khí lực từ đâu ra mà cố sức vùng vẫy, bàn chân đạp thẳng vào bụng của Chân hậu khiến nàng lui lại hai bước. Chân hậu lão đảo ngã ra phía sau, trùng hợp ở đó lại có một cái tủ gỗ, âm thanh trầm muộn vang lên, cái ót của nàng va vào cạnh tủ, lập tức hôn mê nằm trên mặt đất.

Bên ngoài Vĩnh Hòa cung, đám thái giám canh giữ bên ngoài đang tụ lại cùng nhau nói chuyện phiếm, khoảng thời gian trước thân thể bệ hạ có chút không khỏe liền một mực ở lại hành cung, đừng nói trở về tẩm cung này, ngay cả việc lâm triều cũng tạm dừng một tháng, tấu chương đều để thừa tướng dùng mực lam phê duyệt¹. Cũng vì vậy những người phục vụ trong tẩm cung như bọn họ khó có được một lần thanh thoi nhàn nhã, ngoại trừ phải giám sát người đang ở bên trong thì không còn việc gì khác nữa.

Bất chợt có một loạt tiếng động ồn ào từ bên ngoài Vĩnh Hòa cung vọng vào, đám thái giám kia liền vội vàng đứng lên trở lại vị trí, vừa nhìn thấy có người đang muốn bước qua bên này thái giám liền bước lên ngăn cản, vừa rồi gã đã giúp Thái Hậu lên vào bên trong, nếu bị người khác biết sẽ có phiền toái lớn.

Gã thái giám đang một mực tiến đến, thế nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy được đối phương một thân phục sức minh hoàng, liền vội vàng quỳ xuống thỉnh an, thế nhưng vẫn còn chưa kịp khấu đầu đã bị người kia đá một cước vào mặt, gã liền ngã xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự.

“Các người ở bên ngoài cẩn thận canh giữ cho trẫm, không được để bất cứ người nào tiếp cận cửa lớn của Vĩnh Hòa cung!” Quân Thụy quát lên một tiếng, bọn thị vệ lập tức vây quanh cửa lớn Vĩnh Hòa cung, còn bản thân hẩn lại gấp gáp sai bước vào bên trong.

Phía trong tẩm điện một mảnh yên lặng, Quân Thụy vừa mới vén màn che lên liền vội vàng nhìn vào bên trong, đợi đến khi mắt kịp thích ứng lại thấy chần màn xóc xếch, bên trong một người cũng không có.

“Người đâu!” Quân Thụy dùng dùng nổi giận rống lên một tiếng truy hỏi, những cung nhân hầu hạ thấy vậy lập tức quỳ xuống mặt đất, thế nhưng bởi vì tất cả đều là kẻ câm điếc vậy nên một câu giải thích cũng không thốt ra được.

“Bệ hạ bớt giận...” Trương Đình Hải ở một bên khuyên bảo, một bên lại không ngừng nháy mắt với mấy cung nhân kia, những người đó liền nhanh chóng bỏ qua thu thập những thứ lộn xộn trên giường và mặt đất. Sau khi chần bị vén lên thì mấy cung nhân kia không khỏi “a a” hét rầm lên, những người này vốn câm điếc, một tiếng thét ầm ạch này nghe vào tai thật sự dị thường kinh khủng, những người bên cạnh đều quay đầu lại nhìn, vừa thấy liền không khỏi hít sâu một ngụm khí lạnh. Phía dưới tấm chăn chính là thi thể đã lạnh cứng của Thái hậu, ngay ở vị trí sau ót còn có một vũng máu đọng, cả sàn đan cũng cơ hồ bị máu thấm ướt, cảnh tượng thoát nhìn vô cùng kinh khủng.

“Người đâu! Tư Đồ Bích đâu!” Quân Thụy gần như là điên rồi, có chút thất thố kéo lấy một cung nữ gần đó gào thét, “Đã căn dặn các người canh giữ cho cẩn thận, bây giờ người đâu?”

“A a a...” Tiểu cung nữ câm điếc chỉ có thể mở miệng kêu la những thanh âm rời rạc, thế nhưng không thể diễn tả ý tứ, tay vừa vung vẩy lung tung vừa khóc lóc lắc đầu. Quân Thụy thấy vậy liền buông nàng ra bước đến bên giường xem xét, thậm chí còn lật cả gầm giường lên nhìn liệu Tư Đồ Bích có đang trốn ở bên dưới hay không? Thế nhưng hoàn toàn không thấy bóng người.

1/ Nguyên văn: lam phê. Hoàng đế phê tấu chương bằng mực đỏ, khi Hoàng đế có việc, thần tử hoặc Hoàng tử phê duyệt tấu chương phải dùng mực xanh.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

58. Chương 58

Manh mối

Quân Thụy lửa giận ngút trời, cơ hồ đem tất cả mọi người trong Vĩnh Hòa ra mắng một lần, thế nhưng những cung nhân viên vừa cảm vừa điếc này cho dù hấn có mắng nặng hơn nữa cũng không bói ra được một điểm phản ứng. Quân Thụy cảm giác mình sắp giận đến nổ tung rồi.

Bởi vì lúc trước bị Hạ Ly đã thương trúng độc, nên hiện tại Quân Thụy không khỏi cảm thấy phế phủ khí huyết sôi trào, vết thương từng trận từng trận nhói đau, thế nhưng hấn căn bản bất chấp những cảm giác này... hiện tại hấn chỉ cảm thấy tâm tình càng lúc càng không thể khống chế. Lúc đầu, muốn đưa Tư Đồ Bích tiến cung là để cắt đứt liên quan với việc này, không để y phải rơi vào thế cục lưỡng nan tranh đấu, thế nhưng không nghĩ đến hiện giờ Thái hậu lại chết mặc danh kỳ diệu tại Vĩnh Hòa cung của hấn. Hơn nữa, theo lời trình tấu của đám cung nhân viên thì Thái hậu đã thu mua đám thị vệ thái giám đơn độc tiến vào, cho nên nói những việc xảy ra giữa Thái hậu và Tư Đồ Bích trong Vĩnh Hòa cung vốn không ai biết được, mà kết cục xác của Thái hậu đã rõ ràng để lại ở đây. Lần này, Tư Đồ Bích thật sự có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Nhanh lên! Phái người đi tìm cho ta!” Quân Thụy rống giận một câu, những người đang quỳ rạp dưới sàn đều hoảng loạn bỏ dậy không ngừng tìm kiếm khắp nơi trong điện. Quân Thụy nôn nóng đi qua đi lại, trong miệng không ngừng lầm bầm, “Không có việc gì, chắc chắn còn ở trong cung... Không có khả năng đi xa...”

Đám nô tài kia chưa bao giờ nhìn thấy Hoàng đế cao cao tại thượng để lộ ra biểu tình hốt hoảng như vậy, trong lòng không khỏi càng kinh hồn tang đảm, đừng nói lên tiếng, ngay cả thở mạnh một chút bọn họ cũng không dám, chỉ có thể rón rén tìm khắp các góc ngách trong Vĩnh Hòa cung. Người nào người nấy đều lo lắng nếu mình gây ra một tiếng động gì liền bị đưa ra trước mặt Hoàng đế, trở thành đối tượng trút giận.

“A...” Một cung nữ chợt kêu lên, tiếng kêu này xuất hiện trong đại điện tĩnh lặng phá lệ đột ngột, Quân Thụy lập tức quay đầu lại, chỉ thấy cung nữ kia đang đứng ở bên cạnh long sàng, cánh tay run rẩy chỉ vào khoảng không giữa long sàng và vách tường. Chỗ đó trước kia có một cái bàn gỗ đào dùng để đặt một ít vật nhỏ, hiện tại cái bàn kia đã ngã để lộ một góc chân bông. Trái tim của Quân Thụy không hiểu sao lại run lên một cái

“Nhanh! Người đâu! Nhanh chóng qua bên đó xem!” Trương Đình Hải hô một cú, đám thị vệ đang đứng so0ót bên cạnh vội vã chạy qua, vũ khí đều rút ra khỏi vỏ tạo nên một mảnh hàn quang sang loáng khiến Quân Thụy suýt nữa không mở mắt ra được. Hấn tiến về phía trước một bước muốn chạy qua nhìn cho rõ, thế nhưng lại đột nhiên dừng lại, lỗ như hấn nhìn thấy được Tư Đồ Bích đang bị uy hiếp thì làm thế nào bây giờ? Lỡ như, hấn thấy thì thể lạnh băng của Tư Đồ Bích thì phải làm sao? Hoặc là, nhìn thấy Tư Đồ Bích đang cầm hung khí run rẩy trốn ở đó thì phải thu xếp thế nào cho tốt?

“Tư... Tư Đồ đại nhân!” Thị vệ đi đầu đột nhiên hô lên một tiếng, thân thể Quân Thụy cũng theo tiếng hô đó mà cứng đờ, nhìn thấy thị vệ kia tra vũ khí vào vỏ nhanh chóng bước tới, sau đó lại nghe gã hô hoán, “Nhanh, mau gọi thái y...”

Quân Thụy ngây người, trái tim thành thịch không ngừng đập loạn, vết thương trên vai cũng theo đó mà chấn động, trong đầu hoàn toàn đã trở nên trống rỗng. Hấn hiện tại đã không thể nghĩ được nhiều nữa, nhanh chóng bước đến cất tiếng hỏi: “Làm sao vậy!”, giọng nói cũng không kèm được run rẩy.

“Bệ hạ...” Thị vệ kia quay đầu, biểu tình trên mặt tràn đầy lo lắng, Quân Thụy hít một hơi thật sâu cố gắng đem ánh mắt chuyển đến Tư Đồ Bích đang tựa trên vai thị vệ kia, chỉ thấy đầu của y gục sang một bên giống như đang hôn mê, Quân Thụy vội vàng ngồi xuống bên cạnh không ngừng lay gọi, thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn không mở mắt. Theo sự lay gọi của Quân Thụy, thân thể Tư Đồ Bích cũng trượt khỏi người thị vệ, Quân Thụy nhanh chóng đỡ lấy y, bàn tay gang rộng ôm trọn người nọ vào lòng.

Thân thể Tư Đồ Bích hiện giờ lạnh đến lợi hại, tuy rằng đã bọc chăn bông thế nhưng vẫn không kèm được run rẩy.”A Bích? A Bích?” Quân Thụy nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt y, ánh mắt Tư Đồ Bích có chút mờ lung mở ra, bất quá dường như y đã không nhận ra được người khác, đầu tựa trên cánh tay Quân Thụy, ánh mắt phiêu hốt nhìn lên trần nhà, không hề có chút phản ứng gì với tiếng gọi của Quân Thụy.

“A Bích, người làm sao vậy?” Quân Thụy dùng tay áo lau những vệt mồ hôi toát ra trên trán Tư Đồ Bích, nhìn lại thân thể đang bị chăn bông bao lấy của y liền thấy y phục đều bị thấm ướt, chậm rãi vén chăn lên, cánh tay và bàn tay của y đều đã là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

“Làm sao lại bị thương?” Quân Thụy cầm tay y lên nhìn kỹ, đây không phải là vết thương do đao kiếm mà đều là dấu răng, đại khái là trong lúc ý thức mơ hồ tự căn mình bị thương. Quân Thụy cảm thấy một cổ huyết khí không ngừng dâng lên trong ***g ngực, cắn cắn dục dục đặt tay của Tư Đồ Bích xuống, lại nhẹ nhàng bế người lên. Chỉ một động tác nho nhỏ như vậy lại ngoài ý muốn thấy được Tư Đồ Bích nhắm chặt mắt căn môi chịu đựng, Quân Thụy vội vàng thở ra một hơi, chậm rãi đặt người lên giường.

“Ách...” Tư Đồ Bích khẽ rên một tiếng, sau đó không còn phát ra âm thanh gì nữa, thế nhưng hô hấp lại càng lúc càng gấp gáp hỗn loạn, y lật người xoay lưng về phía Quân Thụy giơ tay lên định cắn một ngụm, rõ ràng là này giờ y đã dùng biện pháp này kèm chế từng tiếng rên rỉ khó nhịn kia.

“Không nên cắn thương chính mình.” Quân Thụy vươn người qua giật lấy cánh tay của Tư Đồ Bích, động tác này khiến vết thương trên vai y hung hăng đau nhói, thế nhưng hắn bất chấp, hắn chỉ muốn ngăn cản hành động tự tổn thương mình của Tư Đồ Bích mà thôi —— cánh tay của y đã bị cắn sâu vào thịt, máu tươi không ngừng chảy ra, thoát nhìn đúng là kinh tâm động phách.

Tư Đồ Bích gồng cứng thân thể, từng ngụm từng ngụm hỗn hển thở gấp, sắc mặt cũng đã mơ hồ lộ ra thần sắc tro tàn, trong mắt ngập tràn tơ máu, từng giọt lệ thoát khỏi không chế hòa cùng mồ hôi thoát ra nhanh chóng thấm ướt một mảng lớn trên gối đầu. Nhưng từ lúc thị vệ phát hiện y đến giờ, ngay cả một câu cũng chưa từng mở miệng, Quân Thụy ở bên cạnh không ngừng hỏi y rốt cuộc cảm thấy thế nào thế nhưng lại không nhận được câu trả lời, đồng thời Tư Đồ Bích cũng giống như đang trốn tránh gì đó, vẫn cuộn thành một đoàn vùi trong vị trí sâu nhất của long sàng.

“Thái y đâu?” Quân Thụy ngồi cạnh long sàng, một bên chế trụ cánh tay của Tư Đồ Bích không cho y tự tổn thương mình, một bên quay đầu nhìn hỏi bọn nô tài, “Tại sao vẫn chưa tới!”

“Bệ hạ, đã sai người đi gọi, hắn là đang trên đường tới...” Trương Đình Hải khom người không dám ngắt ngang đầu, nhẹ giọng nói, “Bệ hạ, bảo trọng Long thể... Người...”

“Trẫm biết.” Quân Thụy thuận miệng nói, thế nhưng lại không chút để tâm đến lời của Trương Đình Hải, quay đầu nhìn chằm chằm Tư Đồ Bích, khẽ nghiêng người qua nhận lấy khăn ướt từ tay một cung nữ giúp Tư Đồ Bích lau mồ hôi.

“A Bích, A Bích uống nước, nào. Ra nhiều mồ hôi như vậy làm sao chịu được?” Quân Thụy ôn nhu nói với Tư Đồ Bích, chậm rãi ôm lấy bả vai giúp y trở mình, thân thể của Tư Đồ Bích hiện tại đã trở nên mềm nhũn, đợi đến khi Quân Thụy lật người qua mới phát hiện Tư Đồ Bích thoát nhìn đã sắp không xong, hơi thở cực kỳ hỗn hển.

“A Bích, rốt cuộc người làm sao vậy? Mau nói cho ta biết...” Trái tim của Quân Thụy từng trận từng trận đau nhói, nhưng hắn chỉ có thể mở to mắt nhìn Tư Đồ Bích mỗi lúc mỗi yếu đi. Hắn đỡ Tư Đồ Bích dậy, để người tựa vào trong lòng mình từng chút từng chút vỗ về ngực y, giúp y thuận khí, dần dần tiếng hít thở nặng nề cũng trở nên vững vàng một ít, trong mắt Tư Đồ Bích cũng khôi phục được một tia thanh tỉnh. Y vừa tỉnh lại đã nhìn chằm chằm vào cái bình mặc ngọc Quân Thụy đang buộc ở cổ tay kia.

Quân Thụy thấy Tư Đồ Bích cau mày nhắm hai mắt lại, đột nhiên lại bắt đầu nức nở giống như đứa trẻ đã làm sai việc gì, hai tay của Tư Đồ Bích gắt gao ôm lấy tay hắn, nhẹ nhàng gọi tên hắn, một tiếng lại một

tiếng không ngừng lặp lại, ánh mắt tràn đầy bất an lo sợ, thậm chí còn dẫn theo vài phần ý tứ lấy lòng hàm xúc sâu bên trong.

“Quân Thụy... Quân Thụy...” thanh âm của Tư Đồ Bích run rẩy đến không thể nghe rõ, Quân Thụy nhin xuống ê ẩm trong khóe mắt, gật đầu, “Ừ.”

“Đau quá ...”

“Ừ...”

“Ta không muốn đau như vậy nữa...”

“Ừ...”

“Quân Thụy cứu ta đi... cứu ta đi... Quân Thụy...”

Bàn tay của Tư Đồ Bích không ngừng run rẩy, giọng nói cũng run rẩy yếu ớt, tiếp đó thân thể của y lại trải qua một trận co quắp kịch liệt, cả người cuộn thành một đoàn ôm lấy chính mình, thanh âm nức nở nghẹn ngào bi thống. Quân Thụy nhẹ nhàng ôm lấy Tư Đồ Bích, bàn tay không ngừng vỗ về lưng y hy vọng có thể giúp y dễ chịu một chút, Tư Đồ Bích đại khái là đã đau đến hồ đồ, bất chợt giơ tay lên bắt lấy cánh tay của Quân Thụy, vươn tay muốn giật lấy sợi dây đỏ đang cột trên đó. Quân Thụy nhíu mày cởi sợi dây đặt vào trong tay Tư Đồ Bích, nhìn thấy y run run chậm rãi mở nắp bình mặc ngọc, ngửa đầu lên dốc hết thuốc ở phía trong vào miệng. Bất chợt Quân Thụy khiếp sợ mở to mắt ra tay giành lại cái bình, Tư Đồ Bích thể mà lại mất tỉnh táo đến mức muốn nuốt cả cái bình ngọc vào bụng, cũng may Quân Thụy thân thủ không tồi lại nhanh tay lẹ mắt, cuối cùng cũng kịp chặn lại.

“Bệ hạ, ngọc tác sau khi khám nghiệm di thể đã đưa ra kết luận, Thái hậu là do trúng độc mà hoẵng¹, cú đẩy của Tư Đồ đại nhân tuy rằng đã gián tiếp gây ra vết thương sau ót của Thái hậu, thế nhưng vết thương đó cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Thế nhưng Tư Đồ đại nhân cũng không tránh khỏi có liên quan, phỏng chừng lúc chất độc trong người Thái hậu bộc phát bà vẫn đang hôn mê, vì vậy không kịp dùng giải dược...” Một quan viên Đại Lý tự đang quỳ bên giường cẩn thận trình tấu, sau khi bẩm báo xong gã còn lên lên nhìn Quân Thụy đang ngồi cạnh long sàng không ngừng lo lắng nhìn Tư Đồ Bích vẫn đang hôn mê bất tỉnh nằm đó. Quan viên Đại Lý tự nọ nhìn thấy Đế vương vẫn luôn lãnh đạm xa cách lại không ngừng vỗ về mái tóc của Tư Đồ Bích, một chút cũng không thêm che giấu sự sủng ái của mình dành cho y. Gã cúi đầu, suy nghĩ trong lòng không ngừng xoay chuyển, tốt cuộc nuốt một ngụm nước bọt đánh liều quyết định, hiện tại Hoàng thượng đã không tính toán che giấu sự sủng ái với Tư Đồ Bích, từ trước cho dù vẫn có tin đồn thế nhưng không thể xác nhận, trong tình huống này Hoàng thượng lại trực tiếp công khai quan hệ, chẳng khác gì ngấm ngấm tuyên bố, cho dù Tư Đồ Bích có thực sự gia hại Thái hậu người cũng sẽ không trừng trị y quá nặng. Vì vậy quan viên Đại Lý tự kia dứt khoát lựa lời tránh nặng tìm nhẹ, hy vọng lấy được một ấn tượng tốt của Hoàng đế, “Hồi bệ hạ, căn cứ theo những manh mối còn lại ta có thể cho rằng, sở dĩ Tư Đồ đại nhân ra tay đẩy Thái hậu là vì muốn tự bảo vệ mình. Lúc đó đại khái Thái hậu đang muốn ra tay dồn Tư Đồ đại nhân vào chỗ chết, vì vậy nếu Tư Đồ đại nhân không phản kháng, chỉ sợ cái xác hiện tại...”

“Thái hậu muốn đẩy y vào chỗ chết, cho nên nói, hành động của y bất quá cũng chỉ là tự vệ?” Quân Thụy dường như có chút suy nghĩ lặp lại những lời này, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn quan viên kia gằn giọng, “Đúng không?”

Gã ta ngẩn người một thoáng, nhưng lập tức liền hiểu Hoàng thượng chấp nhận lý lẽ nọ, lập tức quỳ xuống đất cao giọng xác nhận : “Bệ hạ thánh minh! Chân tướng quả thực đúng như lời nói vừa rồi của người ! “

“Người làm rất tốt.” Quân Thụy gật đầu, sau đó khẽ phất phất tay, “Trước cứ lui xuống, chờ Tư Đồ Bích tỉnh lại người đem kết luận vừa rồi báo lại cho y. Nhớ kỹ, đã thông mình thì đừng bắt chợt ngu xuẩn.”

“Dạ! xin bệ hạ yên tâm!” Đại Lý tự khản đáp, “Chẳng hay bệ hạ còn gì muốn phân phó?”

“Trẫm bảo các người lục soát tẩm cung của Thái hậu, có phát hiện gì không? ” Quân Thụy hỏi. Thái hậu dám ở tại Vinh Hòa cung ra tay với Tư Đồ Bích, loại hành động điên cuồng này khiến Quân Thụy không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Tính cách của Chân hậu trước giờ vốn ẩn nhẫn, giỏi giả vờ rộng rãi bao dung, vì vậy nàng tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bí quá hóa liều thê này, cho dù nàng có là chủ mưu cũng sẽ không vì

muốn giết Tư Đồ Bích mà đánh liều làm lộ kế hoạch — Hơn nữa, Tư Đồ Bích còn là thân nhân bên nhà mẹ của nàng. Vì vậy Quân Thụy cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy.

“Thần phụng mệnh âm thầm lục soát tẩm cung của Thái hậu, phát hiện không ít thư từ qua lại của Thái hậu cùng Ung vương Quân Thái, bất quá căn cứ theo nội dung trong đó thì Ung vương Quân Thái đối với hành vi xúi giục của Thái hậu cũng không quá đồng tình, thậm chí còn nhiều lần khuyên bảo qua thư. Vì vậy, có thể nói trong việc này Ung vương có lẽ thật sự không có liên quan.” Quan viên Đại Lý tự tiếp tục bẩm báo, “Sau đó thần còn tìm được một gian mật thất, thế nhưng cũng không phát hiện bất luận thư từ hay bằng chứng liên lạc gì của Thái hậu với người bên ngoài, bất quá thần đã tìm ra vật này.”

“Hử? Vật gì vậy?” Quân Thụy nhìn thấy gã quan viên kia chậm rãi dâng lên một vật, sau khi kéo lớp vải phủ liền lộ ra một cái hộp gỗ nhỏ vô cùng tinh xảo.

“Bên trong có hai khóa được hoàn, dựa theo mùi vị phỏng đoán có lẽ là do dược liệu thập phần hi hữu chế thành, thần đã nhờ một vài thái y xem qua thế nhưng vẫn chưa tìm ra công dụng chính xác của loại thuốc này, chỉ có thể kết luận đây là vật cực kỳ hiếm thấy. Nghe nói có một vài dược liệu bên trong ngự dược phòng của Hoàng cung cũng không có lưu trữ.” Quan viên Đại Lý tự nói.

“Nhanh! mang lên cho trẫm nhìn một chút!” Trong lòng Quân Thụy có chút lộ bộ, tin tức vừa rồi khiến hắn cảm thấy giống như sắp tìm được điều gì rất quan trọng. Hắn nhìn kỹ hộp gỗ bên ngoài một chút, sau đó nhanh chóng mở ra, quả nhiên từ bên trong mùi hương kỳ lạ quen thuộc kia lập tức xông vào mũi, cái hương vị này hắn đã từng ngửi thấy trên người Tư Đồ Bích. Viên thuốc trong bình mặc ngọc lần trước Tư Đồ Bích uống vào, chính là vị đạo này!

1/ Hoảng : Một cách nói diễn tả cái chết, dùng cho các thành viên hoàng tộc.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)2 phản hồi

59. Chương 59

Bi thương

Vài hôm gần đây trời mưa tầm tã, không khí Nghê Đô trong mấy ngày giữa hạ lại đột nhiên giảm xuống, khắp nơi đều là một mảnh âm trầm, mây đen giăng kín bầu trời cũng đè nặng tâm trạng của mỗi bách tính Nghê Đô. Bất quá những cơn mưa này cũng không phải thứ khiến cho người ta bị áp lực, khiến người phát sầu chính là một chuỗi sự kiện vừa mới xảy ra trong Hoàng cung.

Thái hậu hoảng rồi, bày trí trong Hoàng cung đổi thành một màu thuần trắng, tất cả mọi người đều không được mặc những quần áo có màu sắc rực rỡ, cấm hoàn toàn mọi hoạt động tiêu khiển. Cả Hoàng cung rộng lớn đều bị bầu không khí trầm mặc bao trùm, không có bất cứ ai dám hỏi han về việc Thái hậu đột nhiên tử vong, đối với người ngoài Hoàng gia nhất trí thông truyền là do bạo bệnh mà hoảng.

Bất quá việc này cũng không quá khiến lòng người lo sợ, khiến cho khắp nơi lo lắng đề phòng chính là tính tình của đế vương càng lúc càng trở nên táo bạo — nguyên nhân của hết thảy những chuyện này chỉ sợ đều là vì người vẫn đang ở tại Vĩnh Hòa cung kia. Hiện tại những người đang hầu hạ trong Vĩnh Hòa cung đều là người tâm tư linh xảo, trước giờ vẫn được Hoàng thượng tín nhiệm, chỉ với những lý do đó đã đủ nói lên địa vị của những thái giám cung nữ có vinh dự kia.

Bất quá những cung nhân đang hầu hạ trong Vĩnh Hòa cung cũng không được phong quang như bên ngoài đã tưởng tượng, trái lại mỗi ngày đều không ngớt run sợ trong lòng. Nguyên nhân chính cũng bởi vì cái người đang ở Vĩnh Hòa cung lại mắc bệnh trầm kha, Hoàng đế mỗi ngày sau khi thượng triều đều trực tiếp

chạy về đây, hầu hết thời gian đều canh giữ trước giường người nọ, chỉ cần trạng huống có gì đó thay đổi thì đám hạ nhân liền bị đem ra chịu tội. Bởi vậy, những cung nhân đang hầu hạ trong Vinh Hòa cung chỉ thiếu chạy ngay về nhà lập cho người đó một tấm trường sinh bài vị, mỗi ngày thắp hương cúng bái, bất quá trạng huống của người nọ vẫn chẳng khá hơn chút nào.

Thất đầu của Thái hậu cũng đã trôi qua, thế nhưng cái người trong Vinh Hòa cung vẫn cứ mê man chưa từng thanh tỉnh, cho dù thỉnh thoảng có mở mắt cũng chỉ là thất thần nhìn mọi người trước mặt hoảng động, những lời trong miệng lẩm bẩm cũng không ai nghe rõ được, cả đám thái y ba lần bốn lượt châm cứu, sắc thuốc đều không đưa ra được biện pháp hiệu quả gì. Người nọ giống như cố ý muốn chọc giận Quân Thụy, cứ như vậy nằm ở trên giường, ngay cả thay đồ lau người cũng phải có hạ nhân giúp đỡ, khí tức yếu ớt cơ hồ như đã tuyệt, nếu nhìn không kỹ còn tưởng rằng y thật sự đã tắt thở.

Những chuyện gần đây phải xử lý không ít, mà trên người Quân Thụy lại có vết thương, có dư độc còn chưa thanh trừ hết, hẳn thật sự đã ứng phó đến vô cùng mệt mỏi, thế nhưng những việc đó hoàn toàn không làm hấn khó chịu bằng nhìn thấy Tư Đồ Bích vẫn cứ nằm mãi trên giường không hề khởi sắc. Hẳn cả ngày đều ngồi bên cạnh long sàng chuyên chú nhìn y, thế nhưng lại hoàn toàn bất lực không có khả năng thay đổi điều gì, việc này khiến cho một đế vương luôn tràn ngập dục vọng khống chế người khác như hẳn quả thật rất khó tiếp thu.

“Bệ hạ, canh thuốc đã nấu xong, người xem...” Trương Đình Hải khom người bẩm báo với Quân Thụy, mấy hôm nay không có mấy người dám lưu lại hầu hạ bên cạnh hấn, chỉ có Trương Đình Hải vẫn luôn tận hết chức trách trước sau bận rộn lo liệu mấy chuyện nhỏ nhặt bên cạnh Quân Thụy.

“Bưng lên đi.” Quân Thụy thở dài nói, đợi đến khi Trương Đình Hải lui xuống hấn lại nhẹ nhàng giúp Tư Đồ Bích trở mình nằm ngửa ra, sau đó nâng cánh tay của y lên để hấn ngồi dậy một chút, thế nhưng bởi vì Tư Đồ Bích còn đang hôn mê nên thân thể cũng không có ý thức chống đỡ, căn bản không đáng tin cậy, vì vậy Quân Thụy khẽ nhích người đến gần đặt đầu của Tư Đồ Bích tựa vào hông mình.

“Bệ hạ...” Một tiểu thái giám quỳ gối trước giường nâng chén canh lên khỏi đầu, Quân Thụy cầm lấy cái thìa múc một ít, thổi nguội rồi đưa đến bên miệng Tư Đồ Bích, một tay còn lại hơi nâng cằm y lên mở khớp hàm ra khéo léo rót nước canh vào. Một thìa như vậy rót xuống hơn phân nửa đều bị trào ra ngoài, thế nhưng Quân Thụy không ngại, trực tiếp dùng tay áo của mình lau miệng cho Tư Đồ Bích, sau đó vuốt vuốt cổ họng của y giúp y nuốt xuống. Cứ lặp lại như thế từng thìa, từng thìa cho đến khi chén canh kia cạn hết.

Bởi vì ý thức không rõ nên Tư Đồ Bích không thể ăn cơm, mấy hôm nay đều là dựa vào canh thuốc treo mạng, hình dạng bên ngoài cũng vì bệnh nặng mà thay đổi không ít. Y nguyên bản đã rất gầy, hiện tại lại càng chỉ còn da bọc xương, hoàn toàn không nhìn ra khí chất phiêu dật tinh xảo ngày xưa, bất quá Quân Thụy cũng không mấy để ý đến những điểm đó, mỗi ngày lại càng đối đãi với y cẩn thận hơn, giống như trực tiếp xem y là một món đồ gốm vô cùng trân quý vậy. Động tác cẩn thận nhỏ giọng ôn nhu thì không nói, ngay cả phải đích thân làm những việc như rót trà xoa bóp một đế vương như Quân Thụy lại chưa hề thốt ra một câu oán hận nào.

Quân Thụy lại múc một thìa canh lên thổi thổi, vừa mới chuẩn bị giúp Tư Đồ Bích nuốt xuống lại bất ngờ nghe được người nọ ho khan hai tiếng, Quân Thụy lập tức ném thìa nhìn chăm chăm vào y, ngón tay lưu luyến không ngừng vuốt ve làn da xanh xao trên má, nhẹ nhàng cất tiếng gọi: “A Bích, A Bích?”

Con người của Tư Đồ Bích giật giật, mày liễu khẽ nhăn, phí hết tâm lực mới có thể mở mắt ra, trong nhãn thần còn vương chút hoảng hốt mơ hồ nhìn Quân Thụy trên đỉnh đầu, một lúc sau mới dùng thanh âm khàn khàn gọi ra tên hấn “Quân Thụy”, tiếp theo dường như y còn muốn nói thêm gì đó thế nhưng bởi vì thể lực không đủ nên không nói nên lời. Tư Đồ Bích chỉ có thể dùng bàn tay nắm chặt lấy góc áo của Quân Thụy, đôi môi khô khốc khẽ mở, ánh mắt phiêu tán giữa không trung, hoàn toàn không tỉnh táo nhìn thẳng vào Quân Thụy, cứ như thế qua một hồi, Tư Đồ Bích lại lâm vào giấc ngủ mê mang. Loại trạng huống này khiến Quân Thụy càng nhìn càng khó chịu, hẳn giống như mãnh thú bị một ***g sắt vô hình cầm tù, thoát nhìn rõ ràng uy phong một cõi thế nhưng hoàn toàn không đủ sức làm điều mình mong muốn.

“Bệ hạ, người của Tư Đồ gia đã tới, bọn họ nhập kinh tham gia tang sự của Thái hậu.” Thái Thường tự khanh dè dặt tiến đến bẩm tấu, gần đây nếu có việc gì muốn tìm Hoàng thượng thì cứ đến Vinh Hòa cung ắt hẳn sẽ tìm thấy người. Hiện tại dường như cả ngự thư phòng cũng đã được dời về đây, ngay cả tấu chương

hàng ngày cũng chuyển về nơi này, những buổi nghị sự liên quan đến quân cơ quốc phòng cũng được tổ chức trong thiên điện ngay phía sau.

“Bọn họ cử ai đến?” Quân Thụy hỏi, động tác dứt canh trên tay vẫn không hề dừng lại. Sự sùng ái của hần đối với Tư Đồ Bích hiện tại đã không cần để tâm đến những lời ra vào của đám đại thần ngôn quan, thậm chí dù có làm những trò mất thể diện như vậy trước mặt bọn họ hần cũng không hề kiêng kỵ, nếu có người không thức thời dám đứng ra ý kiến tuyệt đối sẽ phải nhận một trận đánh mắng không nhỏ. Cứ như vậy, trên dưới toàn bộ vương triều Đại Thích đều biết để vương chuyên sủng Thập công tử của Tư Đồ gia, thể cục này hoàn toàn là do Quân Thụy tận lực lập ra — kết quả hần muốn nhìn thấy chính là để mọi người hiểu rõ, chỉ cần có người dám động đến một sợi lông của Tư Đồ Bích, hần tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình, mặc kệ kẻ đó có là trưởng bối của Tư Đồ gia hay là ai đi nữa!

“Hồi bệ hạ, người nhập kinh có gia chủ Tư Đồ gia Tư Đồ Nhữ, còn có trưởng công tử Tư Đồ Giác cùng với Thập lục công tử Tư Đồ Cẩn, đi theo còn có một vài gia chủ và trưởng tử của những gia tộc có quan hệ thông gia với nhà Tư Đồ.” Thái Thường tự khanh trả lời.

“Tư Đồ Cẩn?” Quân Thụy ngẩn người, sau đó phát phát tay gọi Trương Đình Hải, truyền chỉ: “Trương Đình Hải, lập tức truyền ý chỉ của trẫm, tuyên Tư Đồ Cẩn tiến cung!”

Tư Đồ Cẩn lập tức tiến cung trong đêm, từ lúc tin tức Tư Đồ Bích bệnh nặng trong Hoàng cung được truyền ra cậu đã rất muốn tìm cơ hội tiến cung, thế nhưng tình thế lại không cho phép cậu lỗ mãng, đầu tiên nhất định phải trợ giúp phụ thân xử lý cho xong tang sự của Thái hậu. Thế nhưng không ngờ vừa mới nhập kinh đã có thánh chỉ tuyên cậu tiến cung, việc này khiến cậu âm thầm cảm thấy may mắn không thôi.

Thế nhưng, Tư Đồ Cẩn cũng không vui vẻ được lâu lắm, đợi đến khi cậu nhìn thấy tình trạng của Tư Đồ Bích thì một chút tâm tư may mắn và mong đợi của cậu liền lập tức tan biến, chỉ còn lại hoang mang lo sợ.

“Thập ca...” Tư Đồ Cẩn gian nan thoát ra, thanh âm vừa run rẩy vừa sợ hãi, cậu thậm chí còn không dám đến gần long sàng được điêu long khắc phụng vô cùng hoa lệ kia, bởi vì bộ dạng của Tư Đồ Bích đang nằm trên giường vô cùng khiến người đau xót, sắc mặt xám trắng, gầy đến mức gần như biến mất trong đám chăn đệm mềm mại, cánh tay gầy nhẵn đặt ngoài mép tá chăn gấm hoa văn lộng lẫy càng tô đậm thêm vẻ suy kiệt của chủ nhân.

“Thập ca, huynh làm sao vậy...” Thanh âm của Tư Đồ Cẩn dần mang theo nước mắt, cẩn thận tiến sát đến long sàng gối bên cạnh ôm lấy cánh tay lộ ra ngoài chăn kia, cảm nhận được sự lạnh lẽo trên da thịt của Tư Đồ Bích, Tư Đồ Cẩn nhịn không được dùng cả hai tay không ngừng xoa nắn, cậu muốn dùng thân nhiệt của mình đến sưởi ấm cho Tư Đồ Bích.

“Tư Đồ Cẩn! Mau chóng thỉnh an bệ hạ!” Trương Đình Hải ở bên cạnh vội vàng lên tiếng nhắc nhở, gần đây tính tình Quân Thụy trở nên rất táo bạo, Tư Đồ Cẩn vô lễ như vậy sợ rằng sẽ đắc tội Hoàng thượng, bị người đem ra làm cái bia trút giận. Thế nhưng ngoài tưởng tượng của Trương Đình Hải, Quân Thụy không hề tức giận mà chỉ phát tay lệnh gả lui xuống.

“Ba!” Một cái hồ lô mặc ngọc nhỏ được ném đến bên chân Tư Đồ Cẩn, Quân Thụy mở miệng hỏi cậu, “Người có biết đây là cái gì không?”

Tư Đồ Cẩn nhìn đến cái hồ lô nhỏ kia thì không khỏi kinh hoảng, hoa văn điêu khắc trên hồ lô rõ ràng là ký hiệu của Tư Đồ gia, lúc phụ thân giao cáo hồ lô này cho Tư Đồ Bích thì cậu cũng ở bên cạnh, vì vậy chỉ cần liếc mắt liền có thể nhận ra đây là thuốc của Tư Đồ Bích. Thế nhưng Tư Đồ Cẩn lại không hiểu được cái hồ lô này vì sao lại rơi vào tay Hoàng thượng, chẳng lẽ Hoàng thượng đã biết về việc của ‘Túy sinh mộng tử’ sao?

“Thảo dân... không... không...” Tư Đồ Cẩn lắp bắp trả lời, đầu cúi sát đất không dám nhìn vào Quân Thụy, bộ dạng sợ hãi rụt rè kia càng nhìn càng cảm thấy khả nghi

“Người không biết sao?” Quân Thụy nhíu mày lộ ra biểu tình vô cùng nguy hiểm, thế nhưng khóe mắt nhìn thấy Tư Đồ Bích vẫn còn đang mê mang liền cố gắng trấn tĩnh lại, “Trẫm nói cho người biết, cái này và thứ được tìm thấy trong tấm cung của Thái hậu chính là một loại. Người biết Thái hậu vì sao mà chết chứ? Là độc phát thân vong, thế nhưng bà ấy đã trúng loại độc nào? Giải được của nó là gì? Tư Đồ Cẩn, người thật sự không biết sao?”

“Thả... Thả dân... không...” Tư Đồ Cẩn vẫn cúi đầu, bàn tay đang nắm chặt tay Tư Đồ Bích cũng không dám cử động.

” Trầm nói cho người biết, lúc trầm phát hiện được ca ca người, y dường như đang phải chịu một cơn đau rất lớn, thậm chí sau đó còn trực tiếp đau đến ngất đi, cả hô hấp cũng gần như không có. Lúc đó toàn thân của y trên dưới đều bị mồ hôi lạnh thấm ướt, đau đến mức không nhận ra ai cả.” Quân Thụy nói tiếp, càng nói càng kích động, nắm lấy cổ áo của Tư Đồ Cẩn dí vào bên cạnh Tư Đồ Bích, chỉ vào sắc mặt trắng bệch của y mà nói, “Người nhìn kỹ bộ dạng hiện tại của ca ca người, nhìn thấy chưa? Đã nhiều lần thái y đều nói phải chuẩn bị hậu sự! Hiện tại mỗi ngày y đều phải dùng nhân sâm ngàn năm để treo mạng, chỉ mới mấy hôm trầm đã phải dùng hết sáu cây nhân sâm! Tư Đồ Cẩn, người nói trầm biết trong quốc thổ Đại Thích có được bao nhiêu nhân sâm ngàn năm? Hay là người đoán xem, trong Hoàng cung của trầm có được bao nhiêu? Nếu như dùng hết.... ca ca người phải làm thế nào? Nằm ở đó chờ chết sao?!”

Đầu của Tư Đồ Cẩn bị Quân Thụy đè xuống trước mặt Tư Đồ Bích, khiến hắn phải trực tiếp nhìn thẳng vào gương mặt tiêu tụy kia. Đã bao nhiêu năm qua, Tư Đồ Cẩn không biết đã bao lần miêu tả gương mặt này trong giấc mộng, từ nơi sâu thẳm nhất trong trái tim không ngừng nuôi dưỡng thứ tình cảm không dám thốt thành lời, thế nhưng càng giấu diếm trốn tránh thứ tình cảm đó lại càng trở nên sâu đậm, chỉ cần một cử chỉ gần gũi của Tư Đồ Bích đã có thể khiến cậu hân hoan nhảy nhót suốt mấy ngày. Không biết từ lúc nào, cậu luôn chờ đợi khoảnh khắc có thể gần gũi người kia như vậy, gương mặt của hai người kề sát vào nhau, ngay cả lông tơ trên mặt cũng có thể thấy rõ mồn một, mùi thuốc nhàn nhạt trên cơ thể cũng phá lệ nồng nàn, vành tai cùng tóc mai khẽ chạm, hơi thở quyến luyến dây dưa, đây là một ảo tưởng hạnh phúc đến cỡ nào. Thế nhưng hiện tại, Tư Đồ Bích nằm đó vô tri vô giác trên thân mang bệnh trầm kha, hơi thở cũng cực kỳ mỏng manh, sắc mặt xám tự tro tàn, giống như bất cứ giây phút nào cũng có thể từ giả thế gian. Tư Đồ Cẩn càng nghĩ càng cảm thấy khóe mắt nóng lên, trong ngực đau xót, rõ ràng là tình huống mình vô cùng mong đợi, thế nhưng đến khi chờ được không ngờ lại đau đớn thế này.

“Thập ca...” Tư Đồ Cẩn gian nan địa mở miệng gọi một câu, nước mắt đọng đầy thoáng cái không ngừng rơi xuống gương mặt của Tư Đồ Bích. Nước mắt nóng hổi khiến Tư Đồ Cẩn cảm thấy mắt mình dường như cũng sắp bị tổn thương, thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn cứ nằm yên ở đó, một chút phản ứng cũng không có.

“Tư Đồ Cẩn, người thật sự muốn nhìn y chết sao?” Quân Thụy hỏi cậu, trong giọng nói không có một chút dao động nào, thế nhưng từ góc độ của Trương Đình Hải nhìn sang, gã có thể cảm giác được, hóa ra bóng lưng của một đế vương thiết huyết cũng có thể tuyệt vọng cô đơn đến nhường ấy.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

60. Chương 60

Chân tướng

“Bệ hạ... người... người đừng ép thảo dân... thảo dân... thực sự... cái gì cũng...” Tư Đồ Cẩn quỳ gối trước long sà n bịt tai không ngừng lắc đầu, cậu muốn bỏ chạy thế nhưng làm sao là đối thủ của Quân Thụy? Cậu chỉ có thể ngây ngốc bị Quân Thụy ép buộc nhìn thẳng vào Tư Đồ Bích. Ước chừng là bị tiếng khóc của Tư Đồ Cẩn làm kinh động, mi mắt của Tư Đồ Bích hơi giật giật chậm rãi mở ra, sau khi nhìn đến người trước mặt là Tư Đồ Cẩn liền nhàn nhạt nở nụ cười, hai mắt chậm rãi khép lại nhẹ giọng nỉ non : “Cẩn nhi...đến đến...mang huynh...về nhà sao...”

“Thập ca... Thập ca...” Tư Đồ Cẩn đã bất chấp cổ áo còn đang bị Quân Thụy chế trụ nhào tới trước mặt Tư Đồ Bích không ngừng gọi tên y, thế nhưng Tư Đồ Bích cũng không mở mắt ra lần nữa, chỉ là dùng thanh âm yếu ớt của mình không ngừng nói mê, rõ ràng ý thức của y hiện tại không rõ. Bất quá Quân Thụy đang đứng bên cạnh lại nghe được đại khái, hắn nghe Tư Đồ Bích đang nói với Tư Đồ Cẩn nhất định mỗi tháng

phải đến thăm y, phải nhớ rưới rượu ngon đốt nhiều vàng mã, còn nói phải giúp y chiếu cố mẫu thân chu toàn, lời nói hỗn hển dứt quãng, cư nhiên đều là đang giao phó hậu sự!

“Thập ca, người chó nói nhảm... sẽ không có chuyện gì đâu...” Tư Đồ Cẩn đã ghen ngào đến mức không nói được tròn câu, thế nhưng lại không dám lớn tiếng khóc lên chỉ có thể dùng tay bưng kính miệng che giấu tiếng nức nở. Quân Thụy nhìn thấy bộ dạng này của hai người bọn họ trong lòng cũng rất khó chịu, hần xoay người sang hướng khác lại cảm thấy cũng chưa đủ không gian, bèn sãi chân bước ra hành lang ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây đen che trời, mưa gió hội tợp, nhìn thế nào cũng giống như nội tâm của hần hiện tại, một mảnh nặng nề.

“Bệ hạ...” Thanh âm của Tư Đồ Cẩn từ phía sau vang lên, Quân Thụy không hề quay đầu chỉ khẽ “Ừ” một tiếng. Vết thương trên vai Quân Thụy hiện giờ đang đau đớn kịch liệt, đầu cũng giống như đang bị ai đó gõ trống ong ong không ngừng, lúc này khí huyết của y vừa động đã cảm thấy ***g ngực sôi trào, tất cả đều là do dư độc chưa kịp thanh lý trong người. Thái y đã nói hần không thể để tâm tình dao động quá lớn, thế nhưng trong tình cảnh này, Quân Thụy làm sao có thể nghĩ nhiều được như vậy ?

“Bệ hạ...” Tư Đồ Cẩn nơm nớp lo sợ đứng ở sau lưng Quân Thụy, hait ay theo bản năng nắm chặt y phục của mình, tròn mắt đảo quanh vẫn cứ chần chừ không chịu nói. Quân Thụy chờ đợi một hồi liền quay đầu lại, nhìn thấy Tư Đồ Cẩn mắt vẫn đỏ bừng cái mũi sứt sứt, bộ dạng mười phần thương tâm lo lắng, hần không khỏi thở dài, nhẹ nhàng phát tay, thị vệ và cung nhân bên cạnh đều vô thanh vô tức lui xuống.

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Quân Thụy hỏi. Tư Đồ Cẩn quỳ xuống, dùng thanh âm run rẩy nói với Quân Thụy, “Bệ hạ, trạng huống này của Thập ca chính là trúng độc.”

“Trúng độc?” Quân Thụy sửng sốt một chút. Mấy hôm nay, người của Thái y viện đã đến chẩn đoán vô số lần hoàn toàn không thể tìm ra manh mối. chỉ có thể dùng phương pháp bảo thủ nhất treo mệnh của Tư Đồ Bích, hiện tại Tư Đồ Cẩn chỉ dùng thời gian không quá một nén nhang đến nói với hần đây là trúng độc. Quân Thụy không khỏi cảm thấy đầu óc có chút không đủ dùng.

“Bẩm bệ hạ, đây thực sự là triệu chứng trúng độc.” Tư Đồ Cẩn cúi đầu nhẹ giọng nói, “Bệ hạ, thảo dân xin hỏi, sau khi Thái hậu qua đời thì có bộ dạng gì?”

Tư Đồ Cẩn hỏi Quân Thụy, ‘sau khi Thái hậu qua đời thì có bộ dạng gì?’. Câu hỏi vừa dứt, trong lòng Quân Thụy liền không tránh khỏi sợ hãi, hần mơ hồ cảm thấy được bên trong nhất định tìm ẩn một bí mật kinh người. Hần giơ tay ra hiệu cho Tư Đồ Cẩn dừng lại, giọng nói có chút lạnh lẽo phân phó, “Người đi theo ta.” Nói xong liền mang theo Tư Đồ Cẩn ra ngoài, hai người cùng ngồi lên Long liên, lại gọi mấy thị vệ vô cùng được tín nhiệm cùng đi về hướng linh đường của Thái hậu.

Trong linh đường hiện tại tràn ngập hòa thượng và đạo sĩ đến để tụng kinh, sứ thần của các nước lân bang đến phúng viếng, còn có không ít thần tử đang thức canh quan tài theo lễ pháp. Quân Thụy để Tư Đồ Cẩn lại ở một nơi khuất tầm mắt người khác gần đó, về phần mình thì tỏ ra vô cùng bi thống bước vào linh đường, sau đó mượn cơ muốn một mình ở lại tưởng nhớ Thái hậu mà đuổi hết mọi người ra ngoài. Cuối cùng, Quân Thụy gọi đám thị vệ lúc này dẫn theo Tư Đồ Cẩn tiến vào.

Quân Thụy khẽ gạt đầu một cái, mấy thị vệ nọ liền tiến đến mở nắp quan tài, lúc Tư Đồ Cẩn bước đến nhìn thấy di thể của Thái hậu thì không tránh khỏi hít một ngụm khí lạnh, gương mặt của Thái hậu đã hoàn toàn biến dạng, thậm chí có thể dùng từ dữ tợn để hình dung.

Tư Đồ Cẩn dùng ngón chân đâm vào ngón tay của Thái hậu, đầu ngón chân lập tức biến đen, lại đưa lên chóp mũi khẽ ngửi, chân mày của cậu liền nhăn lại, “Quả thực...”

“Quả thực cái gì?” Quân Thụy hỏi.

“Bệ hạ, Thái hậu là do độc phát thân vong...” Tư Đồ Cẩn quỳ xuống, nghi hoặc được giữ trong lòng nhiều ngày rốt cuộc đã sáng tỏ. Lúc tin tức Thái hậu bạo bệnh mà hoảng truyền đến Giang Châu, cậu và phụ thân Tư Đồ nhũ từng đặt ra nghi vấn, thế nhưng căn bản không có cơ hội nhìn qua di thể, cho nên cái nghi vấn này vẫn cứ được giữ nguyên cho đến tận bây giờ.

“Cái này trăm đã đã biết.” Quân Thụy gạt đầu, cũng thở dài một hơi, sau đó còn nói, “Thế nhưng, chuyện này và căn bệnh của ca ca ngươi thì có quan hệ gì? “

“Bệ hạ, thảo dân có một khẩn cầu, trước khi thảo dân nói ra chân tướng thỉnh bệ hạ nhất định phải đáp ứng.”

“Giải cho một Tư Đồ Cẩn, lúc này ngươi là đang muốn mặc cả với trẫm sao? ” Quân Thụy rống giận một câu. Vết thương trên vai y thật sự rất đau, đau đến đầu óc quay cuồng, hẳn không khỏi nghĩ đến có lẽ Tư Đồ Bích cũng đã chịu những cơn đau tương tự, thậm chí còn có phần mãnh liệt hơn, bởi vậy tâm tình lại càng chìm xuống. Một câu nói này của Tư Đồ Cẩn thật sự giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

“Bệ hạ... thỉnh cầu người...” Tư Đồ Cẩn quỳ trên mặt đất, cái đầu gần như chạm vào mũi giày của Quân Thụy, cậu cho dù chỉ là Thập lục công tử của Tư Đồ gia, thế nhưng thế lực nhà ngoại của cậu lại rất lớn, xuất thân của mẫu thân cậu cũng là đại gia tộc ở vùng Giang Nam, vì vậy trước giờ Tư Đồ Cẩn vẫn luôn tâm cao khí ngạo, chưa từng thấp kém cầu xin giống như hiện tại.

“Cầu trẫm... các người dám...” Quân Thụy ngồi vào cái ghế bên cạnh một mồi xoa xoa mi tâm, trong khẩu khí của hắn cũng tràn đầy cảm giác ủ rũ, kẻ thờ dài nói, “Bây giờ đã thành ra thế này, người bệnh, kẻ đã chết, những việc trong triều lại rối loạn không ngừng, văn thần khắp nơi lớn giọng, võ tướng náo loạn trước triều đường, các người không ai có thể để cho trẫm có chút yên tĩnh hay sao? ”

“Bệ hạ...” Tư Đồ Cẩn vẫn duy trì động tác quỳ lạy, thế nhưng trong giọng nói cũng đã mang theo một điểm ý tứ uy hiếp, Quân Thụy thiếu chút nữa đã đoạt lấy thanh kiếm trong tay thị vệ chém cho y một nhát, “Nếu bệ hạ đáp ứng, thảo dân liền lập tức nói ra đáp án, chuyện này liên quan đến sinh tử của Thập ca, nếu cứ kéo dài cho dù Biển Thước tái thế cũng không có khả năng cứu chữa, thỉnh cầu bệ hạ đáp ứng!”

“Được rồi, người nói xem người muốn cái gì?” Quân Thụy cảm thấy huyết Thái Dương của mình gần như đang nảy lên, cố gắng nhịn xuống lửa giận hỏi.

“Thảo dân khẩn cầu bệ hạ, sau khi thần nói ra chân tướng, xin người bảo hộ Tư Đồ gia mười năm bình an.” Tư Đồ Cẩn dập đầu nói.

Quân Thụy nghĩ Tư Đồ Cẩn quả thực là một kẻ điên mới có thể đưa ra loại yêu cầu này, vốn hắn nghĩ Tư Đồ Cẩn sẽ đưa ra yêu cầu muốn hắn thả Tư Đồ Bích về nhà, còn muốn Quân Thụy đáp ứng không tiếp tục dây dưa với y. Kỳ thực Quân Thụy đã sớm nhìn ra, cảm tình của Tư Đồ Cẩn đối với Tư Đồ Bích không đơn thuần chỉ là huynh đệ thân tình, trong đó còn hàm chứa không ít ái mộ sâu đậm, điểm này không riêng gì Quân Thụy, chỉ cần người có chút tâm nhãn dễ có thể đoán được, vì vậy Quân Thụy thật sự sợ Tư Đồ Cẩn sẽ muốn cắt đứt quan hệ giữa hắn và Tư Đồ Bích. Thế nhưng hắn thật sự không đoán được lại là loại yêu cầu này, bởi thế Quân Thụy thoáng cái sửng sốt thốt ra nghi vấn “Tại sao người lại muốn cái này?”

“Bệ hạ người có đáp ứng hay không? ” Tư Đồ Cẩn vô cùng chấp nhất, tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua vấn đề này

“Được rồi, trẫm hứa với người.” Quân Thụy bắt đầu dĩ gạt đầu, sau đó lại hỏi, “Nói đi, đem sự thật nói với trẫm.”

“Hồi bệ hạ, chất độc mà Thái hậu cùng với Thập ca của thảo dân nhiễm phải là Túy sinh mộng tử. Là thứ mà Tư Đồ gia dùng để khống chế những người trong gia tộc có liên quan với triều đình.” Tư Đồ Cẩn thành thực nói ra.

“Người nói, loại thuốc này là... Túy sinh mộng tử...” Quân Thụy ghen hòng, cho đến hiện tại hắn vẫn không biết nên nói cái gì.

“Hồi bệ hạ, đúng vậy.” Tư Đồ Cẩn thập phần lãnh tĩnh, hiện giờ cậu đã không còn là hài tử chạy nhảy hoạt bát như trước đây, mà giống như chỉ trong một khắc liền lập tức trưởng thành.

“Là thứ Tư Đồ gia... dùng để... khống chế những tộc nhân trong triều đình...” Biểu tình của Quân Thụy hết sức kinh ngạc, thậm chí có thể dùng bất khả tư nghị để hình dung, thậm chí ngay cả chuyện việc này có thể xem như đại tội tru di cũng bởi vì Quân Thụy đang vô cùng kinh ngạc mà quên mất.

“Dạ, thứ thuốc này có thể khiến cho những tộc nhân đang làm quan trong triều không thể hành động theo suy nghĩ của mình, mà là tuyệt đối phục tùng lợi ích của gia tộc.” Tư Đồ Cẩn gạt đầu, bởi vì đang phải nói ra bí mật lớn nhất của gia tộc, cậu khẩn trương đến mức trong giọng nói cũng mang theo không ít vị đạo cảm phần, mắt tròn to, gương mặt cũng bởi vì kích động mà đỏ lên, “Năm đó khi Đại Thích vừa mới

lập quốc, vị Thừa tướng đầu tiên của Tư Đồ gia là người công chính thanh liêm, thái độ làm quan chính trực, sau khi người thấy Tư Đồ gia nương theo cái bóng của mình mà trở nên quá mức cường đại liền cảm thấy lo lắng, bởi vậy người liền có ý định khống chế thế lực của gia tộc, vừa là bảo toàn Tư Đồ gia, vừa là bảo toàn giang sơn thịnh thế. Vì vậy người mới nghiên cứu ra loại thuốc này, dùng để khống chế những tộc nhân có liên hệ với triều đình, Hoàng tộc. Thế nhưng, sau khi người mất đi, loại thuốc này sợ rằng chỉ còn tác dụng khống chế tộc nhân không ngừng tìm kiếm lợi ích cho gia tộc, cũng khiến tộc nhân của Tư Đồ gia đối với triều đình và Hoàng tộc có không ít kiêng kỵ thâm lặng..”

“Vì vậy, ca ca người cũng phục dụng Túy sinh mộng tử, bởi vì y phải nhập kinh làm quan sao?”

“Hồi bệ hạ, đúng vậy.”

“Theo lý chuyện này ắt hẳn phải là bí mật tối cao của Tư Đồ gia, người làm sao biết được? Người không phải trưởng tử, cũng không nhập kinh làm quan, thế nào lại biết rõ như vậy? Loại bí mật này hẳn là chỉ có gia chủ và những người nhập kinh làm quan mới có thể tiếp cận đi!” Quân Thụy trừng mắt Tư Đồ Cẩn, vỗ mạnh xuống cái bàn trước mặt, lớn tiếng quát, “Người rốt cuộc làm sao biết được? Không phải người vì muốn lừa gạt trăm mà tùy tiện bày ra một cái cớ chứ!”

“Thảo dân không dám! Bệ hạ thánh minh!” Tư Đồ Cẩn lại dập đầu mấy cái, nhanh chóng nói, “Bệ hạ, Thái hậu và Thập ca chính là trúng cùng một loại độc, nếu không Thập ca làm sao sẽ có cùng một loại thuốc với Thái hậu chứ. Hơn nữa sau khi độc phát chỉ cần uống viên thuốc kia vào không bao lâu sẽ hết đau! Bệ hạ, thảo dân nói không sai chứ!”

Tư Đồ Cẩn đột nhiên dời trọng tâm câu chuyện đi nơi khác, về việc cậu làm sao biết rõ chân tướng cậu tuyệt đối không thể nói, cũng không dám nói. Cậu phải nói với Quân Thụy thế nào? Chẳng lẽ thú thật tình cảm của mình đối với ca ca sao? Cái loại cảm tình này khiến cậu quan tâm hết tất cả mọi chuyện có liên quan đến Tư Đồ Bích, cho dù là lớn hay nhỏ cũng vậy. Năm đó, khi Tư Đồ Bích muốn rời nhà nhập kinh làm thư đồng của Thái tử, cậu đã không đến trời đất mù mịt lúc nào cũng len lén đi theo phía sau Tư Đồ Bích, hy vọng có thể ở gần huynh ấy được thêm một chút, vì vậy buổi chiều hôm đó cậu cũng len theo Tư Đồ Bích đến trước thư phòng của phụ thân, ngoài ý muốn nghe được chuyện về Túy sinh mộng tử. Mà ngay sau hôm đó, cậu liền điên cuồng ngày đêm nghiên cứu sách thuốc, cái mà người ta cho là thiên phú, là cần mẫn chăm chỉ, bất quá chỉ là do cậu muốn giúp Thập ca tìm ra cách phá giải Túy sinh mộng tử mà thôi. Những lời như vậy cậu làm sao có thể nói ra trước mặt Hoàng thượng? Huynh đệ loạn luân vốn là bối đức chi tội, là thứ người đời phỉ nhổ, cậu làm sao có thể nói ra khỏi miệng? Nếu để Thập ca biết được sợ rằng sẽ khiến huynh ấy chán ghét, như vậy tình cảm mà cậu đã cẩn thận gìn giữ suốt nhiều năm sợ rằng cũng sẽ tan vỡ, từ nay về sau muốn thân cận huynh ấy một chút cũng không được nữa!

Quân Thụy không hề chú ý đến tâm tình của Tư Đồ Cẩn biến hóa, mà chỉ nắm chặt nắm tay hờ lạnh một tiếng —— Tư Đồ Cẩn nói không sai, hôm đó khi Tư Đồ Bích uống viên thuốc trong hồ lô kia vào liền nhanh chóng hết đau. Bất quá Quân Thụy chợt nhớ ra chuyện gì đó, mở miệng hỏi : “Thế nhưng trước đây Tư Đồ Bích cũng từng phát tác qua một lần, khi đó y cũng không dùng thuốc mà là tự động hồi phục, như vậy là thế nào?”

“Thảo dân quả nhiên đoán không sai...” Tư Đồ Cẩn nhắm mắt lại lộ ra vẻ mặt thống khổ, cực lực nhịn xuống tâm tình không tên nào đó trong lòng, cúi đầu nhẹ giọng nói, “Thảo nào lần này Thập ca lại trở nên như vậy —— Túy sinh mộng tử, mỗi tháng đều phải dùng hai khóa giải được, nếu là lần đầu không uống thuốc thì chỉ đau đớn suốt ba canh giờ, sau đó sẽ tự động bình thường lại, thế nhưng thân thể sẽ từ từ suy nhược, nếu vẫn không uống thuốc sẽ suy kiệt mà chết. Lần thứ hai độc phát, nếu không có giải được, sẽ... sẽ...”

“Sẽ như thế nào?” Quân Thụy không ngừng truy hỏi.

“Sẽ đau đớn... đến chết...” Tư Đồ Cẩn nức nở trả lời, “Nếu là lần đầu tiên không uống thuốc, như vậy hiện tại nằm ở linh đường đầu phải chỉ có một mình Thái hậu? Bất quá cho dù huynh ấy cần phải chịu được thế nhưng được hiệu của Túy sinh mộng tử cùng với cơn đau đó đã khiến cơ thể của huynh ấy tổn thương rất lớn. Cũng khó trách hiện tại lại trở nên như vậy...”

Quân Thụy đã hoàn toàn ngây dại, trong đầu của hắn hiện tại đều là bộ dạng đau đớn của Tư Đồ Bích. Lần đầu tiên độc phát, hắn thậm chí đã ném Tư Đồ Bích trong lãnh cung không người hỏi han, nhìn thấy vẻ suy yếu của y thì không những không giúp đỡ mà còn mở lời châm chọc khiêu khích một phen, thảo nào

lúc đó Tư Đồ Bích lại lộ ra biểu tình khổ sở như thế, thậm chí còn rơi lệ... Mà lần thứ hai thì sao? Lần thứ hai lại là do hấn tự cho rằng mình thông minh, đem một thứ mà hấn cho rằng lãng mạn ra đổi lấy vật nhỏ trên cổ Tư Đồ Bích, trong lòng cứ nghĩ là tình thú, là thứ gởi gắm lúc tịch tịch để tưởng niệm lẫn nhau, lại không ngờ chính hấn đã mang đi giải được cứu mạng của y. Lúc đó nếu hấn không hạ chỉ triệu Tư Đồ Bích lập tức hồi kinh, nếu không phải truy ra Thái hậu có hành động dị thường mà lập tức quay về, sợ rằng thứ hấn thấy được chính là thi thể của Tư Đồ Bích... Quân Thụy hấn rốt cuộc đã làm những gì chứ? Luôn miệng nói rằng sẽ đối xử tốt với Tư Đồ Bích, sẽ không tiếp tục làm khó dễ y, trong lòng còn nghĩ là mình đã nhượng bộ rất nhiều, đã cho người nọ bao nhiêu ân điển, không ngờ kỳ thực hấn chính là đồng lõa đẩy Tư Đồ Bích đến tình cảnh hiện tại!

“Nguyên lai... Thì ra là thế...” Quân Thụy thở dài một hơi, thực sự hận không thể tát mình một cái, một cổ tanh ngọt xộc lên cổ họng, hấn cúi đầu ho khan một tiếng, quả nhiên ho ra một ngụm máu tươi.

1/ Biển Thước: Là một trong những thần y nổi tiếng nhất TQ. Ông và Hoa Đà là hai nhân vật có nhiều truyền kỳ nhất trong ngành y của TQ, thậm chí còn được tôn xưng là ông tổ của kỳ hoàng thuật, cũng chính là đông y bây giờ. Cuộc đời và truyền kỳ về ông xin xem thêm tại đây.

(Mèo: Cuối cùng phần lớn sự thật cũng được công khai, tiếp theo là những tháng ngày thế nào thì mèo cũng không biết, vì ta có thói quen vừa làm vừa đọc, đọc trước sẽ lười. Chỉ là mèo đánh hơi được có vẻ sắp ngược quăn ngược quai rồi, mèo đã mua khăn giấy và nước biển để sẵn tại nhà, hy vọng không lồi, không máu chó, không lạn vì để mèo yên tâm đi hết đoạn đường còn lại.

Mà hai anh rất có duyên bị thương trên lưng nhỉ? Lần nào cũng không vai thì lưng, làm chuột nhà mình cũng đau lưng theo rồi)

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)3 phản hồi

61. Chương 61

Khó khăn liên tiếp

Cơn mưa ở Nghệ Đô mấy hôm nay vẫn chưa từng dừng lại, từ những hạt mưa lất phất chuyển dần thành mưa phùn rồi mưa như trút nước, cả bầu trời dường như cũng sắp phải đổ sập. Từ lúc Tư Đồ Cẩn tiến cung đến bây giờ đã được ba ngày, suốt ba ngày này Quân Thụy chưa từng ngủ được một giấc ngon, đêm nào cũng thức canh giữ ở Vĩnh Hòa cung không chịu ly khai.

Còn về phía Tư Đồ Cẩn, sau khi cậu nói hết chân tướng ra liền bảo phải quay về Tư Đồ gia trộm thuốc giải, cậu cũng không đợi Quân Thụy kịp nói gì mà cứ thế quay đầu đi thẳng.

Quân Thụy vốn muốn khuyên cậu không nên mạo hiểm, bởi vì hành động này chẳng khác nào trở mặt thành thù với Tư Đồ gia, áp lực Tư Đồ Cẩn phải gánh chịu hấn có thể tưởng tượng được. Bất quá Quân Thụy loại thủy chung không thể mở miệng được, thậm chí ở sâu trong nội tâm hấn còn mong muốn cậu lập tức quay về, bởi vì nếu có thể trộm được giải được thì đồng nghĩa với từ nay về sau Tư Đồ Bích sẽ thoát khỏi sự khống chế của Tư Đồ gia.

Quân Thụy thật khó xử, vì vậy sau khi Tư Đồ Cẩn rời đi hấn thường xuyên thất thần, mỗi ngày lâm triều các đại thần đều có thể nhìn thấy hấn chống cằm ngồi trên Long ý minh tư khổ tưởng, mọi người đều cho rằng Hoàng đế vì đại tang của Thao Thái hậu mà khổ sở trong lòng thế nên lại càng không ngừng mở miệng ca tụng. Thế nhưng chỉ có một mình Quân Thụy mới biết được trong lòng hấn đang nghĩ gì, việc này khiến

cho hấn lần đầu tiên ở giữa đại điện ồn ào này cảm nhận được cảm giác thống khổ cùng tịch mịch của những cô gia quả nhân tọa ủng thiên hạ.

“Bệ hạ, người xem...” Các đại thần bên dưới nhìn cung kính chờ Quân Thụy đưa ra chỉ thị sau cùng, đến lúc này hấn mới hồi phục tinh thần lại, nhìn đám người đang quỳ rạp bên dưới mà cảm thấy có chút văng đầu, khoát khoát tay nói: “Hôm nay bãi triều tại đây, việc đó ngày sau bàn lại.”

Cả người Quân Thụy đều cảm thấy ê ẩm, suốt mấy hôm nay hấn chưa từng nghỉ ngơi đằng hoàng, thân thể này đã bắt đầu có chút không chịu nổi, sau khi bãi triều, hấn vẫn cứ ngồi yên trên Long ỷ nhắm mắt dưỡng thần cố gắng chống đỡ từng đợt đau đầu cuộn cuộn ập tới. Bất chợt, một loạt tiếng chân hỗn loạn vang lên, Quân Thụy ngẩng đầu nhìn một gã thái giám đang hoảng hốt chạy vào, trong lòng không khỏi phiền muộn gắt: “Có chuyện gì mà gấp mà lại không tuân quy cũ như thế? Đây là nơi người có thể chạy đến chạy đi sao?”

“Bệ hạ!” Gã thái giám kia lập tức bò đến bên cạnh Quân Thụy, thấp thỏm báo, “Cửu vương gia đã xảy ra chuyện!”

Cái câu “Cửu vương gia đã xảy ra chuyện” này thật ra là đang ám chỉ Cửu vương gia đã làm ra việc gì đó khiến người khác “xảy ra chuyện” đi. Quân Thụy trong lòng bất đắc dĩ, thế nhưng vẫn không khỏi có chút bận tâm, vội vàng xuất cung chạy đến Nhàn vương phủ. Khi hấn đến nơi ngoài ý muốn thấy được Quân Tiễn đang ngồi ở giữa đại thính oa oa kêu loạn, bên cạnh cậu còn có ba thái y đang không ngừng xoay quanh, cùng ngồi trong phòng còn có Tín Vương Quân Trạch đã lâu không gặp đang rất nhàn nhã nâng chén uống trà.

Quân Thụy trước giờ vẫn không có hảo cảm với Quân Trạch, hấn cảm thấy người này tâm tư quá sâu, thoát nhìn hòa khí thế nhưng không ai đoán được trong lòng gã đang nghĩ cái gì, vì vậy Quân Thụy cũng chỉ qua loa gật đầu một cái rồi không thèm để ý đến gã nữa.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Quân Thụy quát lên một tiếng, những người đang trong đại thính đều quỳ mọp cả xuống, Quân Tiễn dùng vẻ mặt ai oán nhìn chằm chằm Quân Thụy, lại còn dùng giọng điệu đáng thương gọi một tiếng “Ca ca”.

Quân Thụy cũng chăm chú nhìn vào Quân Tiễn, từ lúc hấn hồi kinh đến giờ nhiều việc quần thân, thế nên cũng không gặp mặt người đệ đệ này được mấy lần. Không nói đến Quân Tiễn lại đang trong tuổi trưởng thành, chỉ mấy ngày không gặp cũng đã cao lên một ít, thế nhưng vẫn còn rất gầy, sắc mặt của cậu cũng bởi vì trường kỳ trốn trong phòng kín luyện đan không nhìn thấy ánh mặt trời mà trở nên tái nhợt, cánh tay gầy nhỏ xanh xao kia hiện giờ còn đang ôm chặt cổ của mình. Quân Thụy đi đến nhìn một chút, trên cổ của Quân Tiễn dường như còn có một vết máu.

“Đã xảy ra việc gì vậy?” Quân Thụy lo lắng nhìn vết máu kia, lập tức tiến lên mở tay của Quân Tiễn xuống để xem cho rõ, vết thương mặc dù không sâu nhưng vị trí lại là nơi yếu hại, thật sự khiến hấn phải giật mình.

“Ca, đệ đệ của huynh bị người ta khi dễ!” Quân Tiễn méo máo kể khổ, nhào vào dụi dụi trong ngực Quân Thụy, nhẹ giọng nói, “Ca, thật lâu huynh cũng không đến thăm đệ, đệ còn tưởng huynh đã quên mất người đệ đệ này rồi!”

“Đệ làm sao lại bị thương? Đã chạy đến nơi nguy hiểm nào đó sao?” Quân Thụy thở dài xoa đầu Quân Tiễn, Tư Đồ Bích bệnh nặng hấn lại không thể phân thân, quả thực là đã rất lâu chưa đến thăm Quân Tiễn rồi.

“Hoàng huynh, tiểu Cửu bất quá là cùng bọn hạ nhân đùa giỡn, bất cẩn mà bị thương thôi.” Quân Trạch ở một bên pha trò, Quân Thụy liếc gã một cái rồi mới quay đầu nhìn thẳng vào Quân Tiễn hỏi: “Thật vậy không?”

“Đệ...” Quân Tiễn dẫu môi, nhỏ giọng nói, “Vốn đệ chỉ muốn nói đùa mà thôi, ai biết người nọ lại không có khiếu hài hước. Hừ! Còn dám ra tay đánh người!”

“Là ai dám đánh Cửu vương gia?” Quân Thụy quay đầu hỏi đám người đang quỳ bên cạnh, bọn họ nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hoàng đế thoáng cái cũng trở nên luống cuống, vội vã thành thật kể ra. Hóa ra là

Quân Tiễn không hiểu đào đâu ra hứng thú lại chạy đến tiểu quan quán chơi đùa, bị trưởng phòng tiên sinh ở nơi đó tát cho 78mặt bạt tai.

“Bị người ta tát?” Quân Thụy nhìn Quân Tiễn, lại nâng cằm cậu lên xem kỹ, trên má quả thực còn có một dấu tay mơ hồ, lập tức cất tiếng hỏi, “Là ai to gan như vậy?”

“Không có gì đâu...” Quân Tiễn trừng mắt nhìn đám hạ nhân kia một cái, gương mặt cũng thoáng cái đỏ bừng, ôm chặt tay Quân Thụy làm nũng, “Là đệ không tốt, là lỗi của đệ, người kia cũng không có làm gì sai...”

Quân Trạch cũng cười, phe phẩy cây quạt pha trò : “Hoàng huynh không cần lo lắng, thực sự không có vấn đề gì.”

“Không vấn đề gì?” Quân Thụy nhìn thoáng qua Quân Trạch, lạnh nhạt nói, “Người cũng là ca ca của đệ ấy, không những không chịu làm gương tốt cho đệ đệ mà còn dẫn Tiễn nhi đến tiểu quan quán, còn dám không biết xấu hổ mà nói chuyện?”

“Bệ hạ thứ tội.” Quân Trạch vẫn mỉm cười như trước, lại còn len lén ngắc đầu nháy mắt với Quân Tiễn, mà Quân Tiễn bên này cũng nhìn gã le lưỡi, hai người giống như vẫn còn việc gì đó giấu diếm Quân Thụy.

“Được rồi!” Quân Thụy quát, “Ta đã sớm nghe hạ nhân trong phủ đệ báo lại, đệ suốt ngày không chịu làm chuyện đàng hoàng mà cứ thích chạy tới tiểu quan quán làm gì! Chỉ mới chừng đó tuổi tại sao lại ra vào những nơi đó!”

“Hừ! Huynh tự cho phép mình cả ngày dính chặt cùng Tư Đồ Bích ở Vĩnh Hòa cung, vậy mà lại không cho phép đệ ra ngoài chơi, đây là đạo lý gì!” Quân Tiễn bất mãn nói, “Huynh thích Tư Đồ Bích chứ không thích chơi với đệ, lại còn không cho phép đệ đi tìm người khác chơi cùng!”

“Đệ...” Quân Thụy bị chọc giận đến không nói ra lời, Quân Tiễn quả thật đã bị hấn chịu hư rồi, hấn cứ không ngừng mãi mê quốc sự mà lơ là quản giáo Quân Tiễn, thế nhưng hấn thật không ngờ Quân Tiễn có thể nói ra những lời như vậy.

“Huynh một chút cũng không muốn chơi cùng đệ, từ sáng đến tối đều chỉ ở bên cạnh Tư Đồ Bích. Ngay cả đệ cũng chưa từng ở trong Vĩnh Hòa cung lâu như vậy, y lấy tư cách gì để ở lại trong đó!” Quân Tiễn nói.

“Tiểu Cửu, Tư Đồ đại nhân bị bệnh, y bây giờ là ở Vĩnh Hòa cung dưỡng bệnh, đệ cũng đừng khiến hoàng huynh phiền lòng thêm nữa.” Quân Trạch từ tốn hòa giải.

“Ta còn bị thương đâu, ca ca cũng phải lâu như vậy mới chạy đến đây. Tư Đồ Bích thì có gì đặc biệt hơn người...”

“Ba!” Một cái tát tai giáng lên mặt Quân Tiễn, Quân Thụy thật sự rất tức giận, hấn hoàn toàn không kịp suy nghĩ mà trực tiếp đánh qua, cả hai người đều vô cùng sừng sốt. Sau đó viền mắt của Quân Tiễn chậm rãi đỏ lên, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống : “Cả huynh cũng đánh đệ, mọi người đều khi dễ đệ... Đệ... đệ biết A Bích là bị bệnh, đệ cũng rất lo lắng, thế nhưng huynh không cho người ta đến Vĩnh Hòa cung thăm y, cũng không chịu đến đây xem đệ, rốt cuộc Tư Đồ Bích bị thế nào đệ cũng không biết... Huynh còn đánh đệ...”

Quân Tiễn lại sụt sịt cái mũi nói thêm một mạch, không ngừng kể lể, ý tứ đại khái chính là cậu rất thích vị trưởng phòng tiên sinh trong tiểu quan quán kia, còn nói cậu thà rằng ở cùng với người kia chứ cũng không muốn lại làm huynh đệ với Quân Thụy. Mấy lời này Quân Tiễn nói ra thật sự khiến Quân Thụy khó chịu vô cùng, tảng đá đè nặng trong ngực lại càng trở nên trầm trọng, hấn đột nhiên phát hiện hóa ra Quân Tiễn đã trưởng thành đến vậy, cậu đã không còn là đứa bé nhìn hấn với ánh mắt tràn ngập sùng bái của ngày xưa, cậu cũng đã có tư tưởng của mình, thậm chí đã có người trong lòng, đã học xong chống đối và phản nghịch. Mà hấn, hấn lại chưa từng hảo hảo giáo dục qua cậu, chưa một lần định tâm hướng dẫn cậu bất cứ bài học cuộc sống nào, loại phát giác này khiến cho Quân Thụy cảm thấy trong ngực không ngừng đau nhói tự trách.

“Được rồi, Tiễn nhi, ca ca xin lỗi đệ, đệ đừng khóc nữa.” Quân Thụy mệt mỏi nói, vết thương trên vai vẫn liên tục nhói đau khiến cả cánh tay hấn dường như chết lạng đi, trước mặt Quân Thụy đột nhiên hiện lên

một đạo bạch quang, sau đó là âm thanh ù ù mãnh liệt, khiến cước bộ dưới chân hắn không khỏi lảo đảo một chút.

“Ca...” Quân Tiễn nhanh chóng nắm lấy tay hắn, thanh âm tràn ngập lo lắng, Quân Thụy ôm trán một lúc lâu mới cảm thấy bạch quang đã tan đi, vừa ngẩng lên đã thấy ánh mắt lo lắng khẩn trương của Quân Thụy, cậu nhỏ giọng hỏi: “Ca, làm sao vậy?”

“Không có gì, mệt mỗi thôi.” Quân Thụy sờ sờ đầu cậu, nhẹ nhàng nói, “Ca ca hơi mệt chút, đêm nay cứ ngủ lại trong Nhân Vương phủ của đệ đi.”

Tuy rằng trời đã vào giữa hè thế nhưng ban đêm vẫn lạnh lẽo không ít, côn trùng trong hoa viên không ngừng cất giọng rả rích, gió nhẹ thổi qua, từng phiến cành lá cọ vào nhau tạo nên âm thanh xào xạc. Hương hoa thanh nhã cũng theo đó lạng lẽ phiêu tán.

Tư Đồ Cẩn suốt đêm chạy vội, dọc đường không ngủ không nghỉ, lộ trình về Giang Châu cậu chỉ tốn phân nửa thời gian so với bình thường. Sau khi đến nơi, Tư Đồ Cẩn cũng không lập tức quay về nhà mà tìm đến một khách *** khá xa nhà chính của Tư Đồ gia nghỉ chân, cậu muốn đợi đến khi rạng sáng mới lạng lẽ quay về nhà, lẻn vào phòng của phụ thân Tư Đồ Nhữ để tìm kiếm. Tư Đồ Cẩn cũng không dám tìm một nơi quá gần nhà, bởi vì cậu sợ chạm mặt với người quen sẽ nảy sinh không ít phiền toái.

Cậu từ nhỏ học y, đương nhiên biết rõ bất kể là thứ độc được gì đều sẽ có thuốc giải, thiên hạ này trừ những độc được kiến huyết phong hầu thì không có loại gì là không thể giải. Loại đan dược đựng trong cái hồ lô mặc ngọc kia bất quá chỉ dùng để áp chế độc tính mà thôi, còn thuốc giải chân chính có thể loại bỏ độc tính của loại thuốc này nhất định chỉ có thể chỗ của gia chủ Tư Đồ gia mà truy tìm manh mối.

Tư Đồ Cẩn cứ thế ngựa không dừng vó, đến khi ghé vào một khách *** bình dân tại Giang Châu thì bộ dạng phong trần mệt mỏi của cậu đủ khiến cho chủ quầy nơi đó ngăn người sưng sốt, lão không ngừng quan sát thanh niên tóc đầy bụi đường trước mặt, sau khi phát hiện thanh niên này tuy rằng một thân bùn đất vô cùng uế oái, y phục cũng có chút rách có chút bẩn, thế nhưng thứ gì cũng là nguyên liệu thượng hạng, vì vậy vội vàng xối lởi chạy đến bắt chuyện. Tư Đồ Cẩn sớm mệt đến mức không muốn ăn gì cả, thế nhưng cậu vẫn gọi hai cái màn thầu cùng thịt bò ra để lấp bụng, vừa ăn vừa dùng không ít nước trà để nuốt xuống. Từ nhỏ đến lớn Tư Đồ Cẩn chưa từng chịu khổ như vậy bao giờ, thời điểm cần màn thầu khỏe mắt của y thậm chí đã trở nên ê ẩm, thế nhưng cậu nghĩ đến Thập ca đang hấp hối liền cố gắng dè hết tâm tình của mình lại, sau đó thuê một gian phòng, bắt đầu leo lên giường nhắm mắt dưỡng thần. Trạng thái hiện tại của cậu vô cùng khẩn trương cùng kích động, thế nhưng cậu ép mình phải bình tĩnh lại, cậu nhất định phải ngủ một giấc cho tốt, bởi vì những gì phía trước đang đợi cậu chính là một vùng mờ mịt không bến bờ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

62. Chương 62

Đêm khuya

Tư Đồ Cẩn ngủ rất cạn, đợi đến lúc người tuần đêm gõ chiêng báo canh tư thì cậu lập tức ngồi dậy.

Cả phòng đều là một mảnh hắc ám, Tư Đồ Cẩn ngồi trên giường cố gắng để mắt thích nghi với bóng tối, sau đó lập tức rời khỏi giường. Gian phòng này là ở lầu hai, hiện tại khách *** đã đóng cửa, nếu Tư Đồ Cẩn muốn thần không biết quỷ không hay rời khỏi nơi này chỉ có một cách, đó là nhảy cửa sổ xuống đường.

Tư Đồ Cẩn mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài một chút, nhìn thấy cửa sổ tầng dưới còn đang mở ra ngoài, vì vậy cậu có thể mượn chỗ đó mà đặt chân leo xuống, nghĩ là làm, Tư Đồ Bích nhanh chóng men theo cửa sổ bò ra ngoài. Trên đường hiện tại không một bóng người, thanh âm của người gác đêm cũng càng ngày càng xa, Tư Đồ Bích cẩn thận nhìn xung quanh một lúc, sau khi xác nhận không có người phát hiện dị thường liền nhanh chóng chạy về phía nhà lớn của Tư Đồ gia.

Gió đêm rét lạnh thấu xương, Tư Đồ Cẩn lại bởi vì chạy nhanh cùng căng thẳng mà y phục trên người ướt đầm mồ hôi, cậu cảm nhận một trận rét lạnh truyền đến khiến người không tự chủ được run rẩy. Tư Đồ Cẩn chạy dọc theo tường vây bên ngoài nhà lớn, cậu nhớ rõ gần bờ sông phía mặt bắc có một nhánh cỏ thụ mọc vươn ra ngoài, khi còn bé mỗi lần trốn nhà đi chơi cậu đều men theo nhánh cây đó mà leo vào.

Thật vất vả mới tìm được nhánh cây kia, Tư Đồ Cẩn chà tay rón rén bò lên. Cậu đã không còn là hài tử thích gây sự từ rất lâu rồi, đã chậm rãi trở nên ôn nhu tao nhã, thế nhưng giờ đây lại vén trường bào vào dây lưng dùng tư thế vô cùng bất nhã để leo cây, vạn nhất để người nhà biết được sợ rằng sẽ không ngừng chỉ trích y làm mất mặt của Tư Đồ gia, thậm chí còn có thể mang gia pháp ra hầu hạ. Dù rằng biết rõ hậu quả, nhưng hiện tại trong đầu cậu chỉ có một ý niệm là phải cứu sống Thập ca, cái gì là lễ nghi quân tử, những thứ đó đều bị bỏ ra sau đầu.

Rất nhanh, Tư Đồ Cẩn đã leo được lên ngọn cây, cậu nhờ tán lá sum xuê ở nơi đây yểm hộ mà quan sát tình hình bên trong, đợi đến khi một nhóm hộ vệ tuần tra khuất bóng liền mượn lực nhảy lên hàng rào xoay người leo xuống. Ngay khi Tư Đồ Cẩn vừa đặt chân xuống đất liền nghe được một tiếng gầm gừ cảnh cáo, Tư Đồ Cẩn lập tức đứng yên không dám động đậy, một con chó săn không biết từ đâu xuất hiện đang đứng cần đó không ngừng cong người đe dọa.

Trong lòng Tư Đồ Cẩn thoáng cái hoảng lên, mấy con chó giữ cửa trong nội viện đều rất hung hãn, từ nhỏ đến lớn cậu đều rất sợ bọn chúng, thế nhưng Tư Đồ Cẩn rất nhanh cố gắng hồi phục tâm tình, cẩn thận lấy từ bên hông ra một gói thuốc. Một người một chó cứ thế giằng co nhìn nhau, có vẻ con chó kia nhận ra Tư Đồ Cẩn cũng là người nhà nên không lập tức sửa loạn lên, Tư Đồ Cẩn bắt ngờ giơ cao gói thuốc trong tay vẫy mạnh xuống, con chó hung hãn nọ lập tức giống như chưa từng phát sinh kẻ lạ mặt, trực tiếp lăn đùng ra đất ngủ mất.

“Xoạt!” Tư Đồ Cẩn rút từ trong giày ra một thanh trủy thủ, nhanh chóng bước đến cắt đứt động mạch cổ của con chó kia, một luồng máu nóng hổ phun lên, Tư Đồ Cẩn hai tay run rẩy ném thi thể con chó vào bụi cỏ. Một lát nữa cậu còn phải ra ngoài từ chỗ này, nếu không giải quyết dứt điểm chỉ sợ khi đó sẽ có phiền phức.

Trên tay tanh nồng mùi máu tươi, thế nhưng Tư Đồ Cẩn hoàn toàn bất chấp, cậu cố gắng trấn định đi men theo hoa viên, lại vòng qua một ngọn giả sơn tiến vào hành lang gấp khúc, thư phòng của phụ thân chính là ở cuối hành lang. Đoạn đường phải đi qua tương đối dài, còn phải cẩn thận né tránh hộ vệ tuần tra, cho nên Tư Đồ Cẩn không những phải canh thời gian vất vả, mà những nơi đặt chân né tránh cũng là vô cùng gian khổ.

Tư Đồ Cẩn tận lực giấu đi tiếng bước chân chạy chậm về phía trước, có rất nhiều lần trái tim của cậu hầu như đã nhảy ra khỏi miệng, hận mình không thể mọc ra một đôi cánh để bay đến thư phòng, đoạn đường dưới chân đã dài lại càng giống như đi mãi không xong. Trước đây, Tư Đồ gia cho dù là danh gia vọng tộc cũng không có nhiều hộ vệ như vậy, thế nhưng gần đây Lục tỷ Uyển Tranh được sắc phong làm phi tử, mấy hôm trước Thái hậu lại đột ngột hoăng, vì vậy hộ vệ canh phòng đột nhiên được gia tăng, đoạn đường đột nhập thư phòng cũng bởi vậy mà nhiều thêm không ít trắc trở.

Ở phía Ngê Đô, Quân Thụy bởi vì quá mệt mỏi nên buổi tối trực tiếp lưu lại trong Nhàn Vương phủ, tuy nói là chỉ ở tạm một đêm, thế nhưng lực lượng phòng thủ của Nhàn Vương phủ lại ngầm gia tăng không ít. Bất quá từ bên ngoài nhìn vào, nơi này so với ngày thường cũng không có chút khác biệt nào.

Quân Thụy nhắm mắt nằm ở trên giường, hẳn tuy rằng đã rất mệt mỏi thế nhưng vẫn không yên tâm ngủ say, bàn tay phải vẫn luôn giấu kín trong chăn thậm chí còn đang bí mật nắm chặt chuỗi kiếm.

Quân Thụy hoài nghi bên cạnh Quân Tiễn cũng có phản tặc ẩn náu, hẳn thậm chí còn đánh hoài nghi lên người Quân Trạch, tuy rằng liên tại không có bất cứ manh mối nào chỉ về phía gã, thế nhưng người này lại quá khó nắm bắt. Trước giờ gã vẫn luôn trà trộn trong đám vương công đại thần, tuy bình thường cũng không có tiếng nói trong triều chính nhưng cũng không thể coi thường sự thông minh của gã, thậm chí trong mắt Quân Thụy sự thông minh của người này đã có thể xem như đáng sợ. Quân Thụy còn nhớ rõ, năm đó lúc mọi người vẫn còn là Hoàng tử, Quân Trạch đảm nhiệm chức vị ở Hộ bộ1, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể giúp quốc khố tích lũy không ít tiền tài, từ chuyện này suy ra người này ắt hẳn có không ít thủ

đoạn. Cho nên đối với một Quân Trạch không biểu hiện sâu cạn như hiện tại Quân Thụy thật sự không tránh được hoài nghi, vì vậy ngày hôm nay hẳn cố ý ở trong tình huống có mặt Quân Trạch đưa ra đề nghị ngủ lại nơi này.

Trong lúc Quân Thụy đang suy tư, một âm thanh nhỏ từ cửa truyền đến, hẳn lập tức cảnh giác ngồi dậy — trong ngoài căn phòng này đều có không ít ám vệ âm thầm giám sát, lúc này là ai đứng ở bên ngoài?

“Ca ca, đệ có thể vào không?” Thanh âm có chút đáng thương của Quân Tiễn từ bên ngoài truyền vào, Quân Thụy thở dài một hơi, nghiêm túc đáp trả: “Không được. Tiễn nhi, hôm nay ca ca rất mệt mỏi, trời cũng khuya rồi, đệ quay về phòng ngủ đi!”

“Thế nhưng, ca ca, đệ... đệ có chuyện muốn nói...” Thanh âm rụt rè của Quân Tiễn tràn đầy sự chờ đợi, Quân Thụy thật sự rất muốn để cậu vào, thế nhưng đêm nay lại là tình huống đặc thù, nếu thích khách thật sự xuất hiện Quân Tiễn sẽ rất nguy hiểm?

“Quay về đi ngủ đi, có việc gì cứ để ngày mai hẵng nói.” Trong giọng nói của Quân Thụy hoàn toàn nghe không ra một chút cơ hội thương lượng nào.

“Ô ô ô... Ca ca thật đáng ghét!” Quân Tiễn thất vọng đập cửa một cái, hai cánh cửa vì cú đập này mà không ngừng rung động, cậu cứ thế đứng đợi một hồi lâu cũng không nghe được Quân Thụy nhượng bộ, rốt cục tức giận hừ một tiếng, sau đó bước chân cũng càng ngày càng rời xa. Mà phía bên kia cánh cửa Quân Thụy chỉ có thể thở dài, hôm nay lúc nghe được Quân Tiễn đã có người trong lòng, hẳn thật sự rất muốn hỏi cho rõ thân thể của đối phương. Nghe nói người kia là trưởng phòng tiên sinh của tiểu quan quán, liệu có đáng tin cậy hay không? Có phải là kẻ lừa đảo không? Người kia đối với Quân Tiễn có tốt không? Thế nào lại tạt Quân Tiễn như vậy? Là do người kia thật sự có điểm lớn mật hay Quân Tiễn thật sự đã làm sai điều gì?

Quân Thụy thật sự cảm thấy mình giống như gà mái chăm con, luôn muốn bảo hộ người đệ đệ này, muốn bồi thường hết tất cả thiệt thòi mà cậu phải chịu đựng. Thế nhưng, hiện tại hẳn lại phát hiện, cho dù hẳn đã trở thành Hoàng đế, vậy mà việc bồi thường cho Quân Tiễn cũng không phải là quá dễ dàng.

“Phải hai người đi theo Cửu vương gia, phải làm cho tốt, tuyệt đối không được để xảy ra sai lầm.” Quân Thụy ngắt đầu nói với khoảng không một câu, lập tức liền có âm thanh hồi đáp: “Dạ, tam gia.” Dứt lời, hai bóng đen giống như quỷ mị đột ngột từ cửa sổ bay ra ngoài, những ám vệ này đều được tuyển ra từ đám thân tín đi theo Quân Thụy vào sinh ra tử ở chiến trường, cho nên cách xưng hô của bọn họ dành cho Quân Thụy không phải là “Bệ hạ”, mà là một tiếng “Tam gia” trước sau như một kia. Vốn Quân Thụy luôn cảm thấy võ công của mình rất tốt, trước giờ cũng ít khi mang theo bọn họ, thế nhưng sau lần bị tập kích ở Cảnh Nguyên hẳn lại phải gia tăng đề phòng lên không ít. Những ám vệ này công phu rất cao, nếu không phải nhân lực của Quân Thụy đặc biệt tốt, sợ rằng hẳn căn bản không thể nhìn thấy hai cái bóng vừa bay khỏi cửa sổ lúc này

Thời gian nặng nề trôi qua, Tư Đồ Cẩn rốt cục cũng đến được thư phòng của phụ thân, lúc này cậu đang ẩn núp trong một bụi cỏ đợi nhóm hộ viện ly khai. Từ lúc tin tức Thái hậu hoảng và Tư Đồ Bích lâm vào bệnh nặng từ trong cung truyền ra, xung quanh thư phòng của Tư Đồ Nhữ đột nhiên nhiều thêm vài đội hộ viện tuần tra. Tư Đồ Cẩn suy đoán, trong thư phòng này ắt hẳn phải có giải dược Thập ca cần để cứu mạng, mà phụ thân lập tức gia tăng cảnh giác như thế này bất quá cũng là vì sợ hãi, nếu Thập ca thật sự cứ như vậy mà đi, chỉ sợ trên dưới mấy trăm mạng người của Tư Đồ gia cũng không giữ được mạng, thế nhưng của để Hoàng thượng biết chuyện Túy sinh mộng tử, Tư Đồ gia tự nhiên cũng khó thoát kiếp nạn. Cho nên nói, hiện tại phụ thân đặt thư phòng trở thành trọng địa canh phòng bất quá cũng chỉ là muốn nắm chặt vật kia, chừa cho Tư Đồ gia một đường lui mà thôi — nếu lỡ như bị Hoàng thượng khám phá ra chân tướng cũng có thể dùng giải dược này để đàm phán với người, tìm một con đường sống cho Tư Đồ gia. Cũng vì vậy, cho dù hiện tại Thập ca bệnh nặng như thế nào, chỉ cần còn lại một hơi thở, phụ thân tuyệt đối sẽ không đơn giản giao ra giải dược. Bởi vì chuyện này thật sự có liên quan đến tồn vong của Tư Đồ gia, phụ thân nhất định sẽ đợi đến lúc tranh thủ được lợi ích lớn nhất mới chịu đưa thứ này ra ánh sáng!

“Thập ca...” Tư Đồ Cẩn từ kéo sợi dây đỏ đang đeo trên cổ ra, mặt trên có một cái túi nhỏ, bên trong chính là huân hương mà Tư Đồ Bích thường dùng, hương khí nhàn nhạt tỏa ra làm cho Tư Đồ Cẩn có cảm giác như Tư Đồ Bích đang ở bên cạnh mình. Cậu nhẹ giọng thì thào: “Thập ca, huynh không nên trách phụ

thân... Đệ biết dự tính của người, cũng hiểu sự khó xử của người... Đệ cũng đã dùng tính mạng của huynh để uy hiếp Hoàng thượng, xin huynh đừng trách đệ... Đệ lập tức sẽ đem giải được đến cứu huynh...”

Tư Đồ Cẩn hôn lên cái túi kia, lại hít sâu vài cái, cậu nhìn chăm chăm mấy hộ viện đang rời khỏi cửa thư phòng, sau khi bóng dáng của bọn họ khuất sau hành lang cậu mới rảo bước chạy qua. Đến khi nhìn thấy ổ khóa lớn trước cửa thư phòng cậu lập tức rút thanh trủy thủ lúc nãy ra, thanh trủy thủ này là thứ trước khi rời kinh cậu cố ý xin Quân Thụy, vật này đây là do huynh thiết ngàn năm vô cùng hiếm thấy đúc ra, vì vậy cậu chỉ hơi dùng sức một chút, cái ổ khóa thoát nhìn vô cùng chắc chắn kia liền lập tức bị chém làm hai nửa.

Tư Đồ Cẩn đẩy cửa phòng lách mình tiến vào, cậu thật sự không có quá nhiều thời gian, bởi vì sau một khắc sẽ có nhóm hộ viện khác đi qua nơi này, vì vậy cậu chỉ có thể đẩy nhanh tốc độ, bằng không chỉ cần hộ viện phát hiện khóa cửa đã bị phá cậu liền không còn cơ hội. Bản thân cậu bị bắt là chuyện nhỏ, thế nhưng muốn lấy giải được về cho Thập ca cũng chỉ có một cơ hội này mà thôi!

1/ Hộ bộ: Một trong lục bộ thuộc cơ cấu hành chính của triều đình TQ. Gồm có

Lại bộ: Điều phối nhân sự, thăng giáng quan lại, bổ nhiệm viên chức...

Lễ bộ: Phụ trách lễ nghi, đảm nhiệm lo liệu cho tế lễ, đón tiếp sứ thần các nước, thậm chí trông coi khoa cử, khảo thí...

Hộ bộ: Quản lý nhân khẩu, thuế khóa, bổng lộc, muối sắt, trong nom thu chi quốc khố...

Binh bộ: Chương quản việc binh nhưng, khí giới, coi sóc đẩy mạnh quân đội, trông nom biên cảnh...

Hình bộ: Coi sóc luật pháp, quy định hình phạt, xét duyệt án tử...

Công bộ: Chuyên việc xây dựng công trình, từ cung điện đền đài lăng tẩm Hoàng tộc, đến trông coi đề điều, cầu đường...

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

63. Chương 63

Post bù mừng Trung Thu

Một đêm không ngủ

Tư Đồ Cẩn rón rén đột nhập thư phòng, đêm đã khuya, trong phòng cũng rất tối, cậu lấy từ trong túi ra ngọn nến và chiết tử1, nến là loại nhỏ nhất ánh sáng rất yếu ớt, chỉ cần dùng tay che lại sẽ không dễ dàng bị người bên ngoài phát hiện, hướng hồ hành lang bên ngoài lại treo rất nhiều đèn ***g nhằm giúp hộ viện dễ dàng nhìn rõ trong bóng đêm, vì vậy một chút ánh sáng này có thể coi như không có. Bất quá, Tư Đồ Cẩn nương theo ánh sáng của đèn ***g và ngọn nến trong tay lại có thể thuận lợi tra xét thư phòng.

Tư Đồ Cẩn bước đến bên cạnh bàn đọc sách nhìn bao quát một vòng, trên bàn đại thể chỉ có thư pháp của phụ thân Tư Đồ Nhữ cùng một ít giấy và bút mực. Tìm hết mọi nơi cũng không phát hiện cái gì, ngay cả dưới gầm bàn và ghế ngồi cậu cũng sờ qua, không phát hiện được ngăn ngầm.

Bàn đọc sách không có thu hoạch, Tư Đồ Cẩn lại xoay người về phía rương tranh chữ đặt ở góc tường, trong đó có rất nhiều tác phẩm danh gia mà phụ thân thu thập từ khắp nơi, mỗi một bức đều là vô giá. Thậm chí trong rương tranh chữ đó còn có không ít tác phẩm Tư Đồ Cẩn đặc biệt yêu thích, ngày thường có năn nỉ thế nào phụ thân cũng không để cậu lấy ra xem, thế nhưng bây giờ cậu cũng không có tâm tình nhìn qua.

Rương tranh chữ cũng không có manh mối gì, Tư Đồ Cẩn lại đưa mắt nhìn về hàng loạt giá sách phía sau. Giá sách nơi này phi thường cao rộng, phía trên có không ít thư tịch được sắp xếp cẩn thận, thật sự không dễ tìm, bất quá Tư Đồ Cẩn cũng là một người tâm tư linh mẫn, cậu đưa ngọn nến ra dọc theo kệ sách, mắt thì chuyên chú theo dõi độ bám bụi bên ngoài. Tư Đồ Cẩn hiểu rõ thói quen của phụ thân mình, nam nhân này lòng nghi ngờ rất nặng, lại yêu sách như mạng, cho nên ngoại trừ bản thân Tư Đồ Nhữ sẽ không có ai dám động vào giá sách này, mà nhiều sách như vậy khẳng định Tư Đồ Nhữ không có khả năng quét tước hết được, chỉ cần tìm ra những nơi ít có bụi bám khẳng định có thể nhìn được những thư tịch phụ thân hay xem đến, hoặc là... có giấu gì đó phía sau!

Tư Đồ Cẩn gần như đứng dán vào giá sách, không hề chớp mắt tra xét, có vài địa phương không có bụi bám, thế nhưng cậu rút hết thư tịch ra xem cũng không phát hiện có gì không đúng. Tìm hết một vòng lớn mà cũng không có thu hoạch gì, tìm Tư Đồ Cẩn không khỏi treo lên, động tác vì vậy mà cũng run rẩy hơn không ít.

Rất nhanh đã tiến đến giá sách cuối cùng, Tư Đồ Cẩn khấn trương đến mức mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, cậu hít một hơi lung lay gờ ngọn nến lên kiểm tra một lượt, cư nhiên lại không phát hiện được nơi nào khả nghi. Tư Đồ Cẩn vô cùng lo lắng, ngọn nến trong tay đã cháy sắp hết, như vậy cũng có nghĩa một khắc thời gian đã trôi qua gần phân nửa, từ đây đến lúc tốp hộ viện tiếp theo tuần tra nơi này cũng không còn bao lâu, thế nhưng cậu lại không muốn bỏ cuộc, bởi vì nếu bỏ qua lần này, sợ rằng về sau cũng không còn cơ hội nữa.

“Không được...” Tư Đồ Cẩn lẩm bẩm, cậu cắn chặt môi không ngừng suy nghĩ, lại giương mắt nhìn xung quanh một vòng lại ngoài ý muốn phát hiện giá sách cuối cùng này cao hơn những cái còn lại không ít, mới vừa rồi quá căng thẳng nên cậu không kiểm tra được phía bên trên, vì vậy Tư Đồ Cẩn liền vội vã mang một cái ghế đến tiếp tục tìm kiếm bên trên. Có lẽ trời xanh không phụ người có lòng, rốt cuộc cậu cũng tìm được một góc khuất không hề bám bụi, quyển sách được đặt tại đó cũng cũ nát hơn nhiều so với thư tịch xung quanh, cái gáy đã bị một ăn gân hết, thậm chí ngay cả đường chỉ đóng sách cũng bị lộ ra ngoài.

Tư Đồ Cẩn vận phần hưng phấn, lập tức cầm lấy quyển sách kia vội vã lật xem, sau khi mở ra liền phát hiện bên trong quyển sách cư nhiên bị khoét rỗng, ở giữa khoảng trống đó vừa vặn đặt một cái hộp gỗ nhỏ vô cùng tinh xảo. Tư Đồ Cẩn cầm lấy hộp gỗ cẩn thận mở ra, bên trong một cổ vị đạo ngọt ngào không ngừng truyền đến.

Tư Đồ Cẩn đang muốn xem cho tỉ mỉ, thế nhưng bên ngoài lại có một loạt tiếng bước chân hướng về phía này, cậu vội vã thổi tắt ngọn nến trốn xuống dưới bàn, trong ngực một mảnh kinh hoàng, trái tim suýt nữa liền nhảy ra khỏi miệng!

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Tư Đồ Cẩn khấn trương đến ngay cả hít thở cũng không thông thuận, cậu bắt đầu suy nghĩ miên man, một bên tưởng tượng đến hình ảnh Thập ca bệnh nặng không thể cứu trị, một bên lại nghĩ đến tình cảnh chính mình bị bắt được, phải nhận hết sự khinh thường của người nhà, hoàn toàn bị thân nhân cô lập... Những hình ảnh tưởng tượng bừa bộn đó khiến cả người Tư Đồ Cẩn như nhũn cả ra, bắt đầu không khỏi run rẩy, cậu dùng tay bưng kín miệng mình, ép buộc nuốt từng tấc tiến thối ngược lại vào cuống họng. Bàn tay Tư Đồ Cẩn run rẩy chạm vào cái hà bao trên cổ, nhẹ nhàng đặt lên trước mũi, cậu vừa hít sâu mùi hương quen thuộc kia vừa không ngừng nỉ non gọi thầm hai tiếng Thập ca. Đợi đến khi tiếng bước chân kia đi qua khỏi cửa, tâm tình của cậu mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Đợi đến khi tiếng bước chân hoàn toàn biến mất, Tư Đồ Cẩn đã sợ đến mức không bò dậy nổi, cậu trực tiếp ngồi dưới gầm bàn đốt nến, cẩn thận nhìn kỹ vật trong hộp gỗ kia. Bên trong chính là một viên thuốc màu đỏ tía, cậu cũng không thể xác nhận nó được làm bằng gì, thế nhưng vẫn đánh liều cạo ra một ít bỏ vào trong miệng cảm nhận. Tư Đồ Cẩn vốn tinh thông y đạo, là đệ tử đắc ý nhất của Y thánh, chỉ cần một chút như vậy đã có thể đoán ra những dược liệu bên trong viên thuốc này, trong lòng trải qua nhiều lần chầm chước liền khẳng định được những dược liệu kia đều vừa vặn khắc chế độc tính của Túy sinh mộng tử, phân lượng cùng cách phối hợp đều phải dùng phương pháp thập phân tinh diệu để hòa trộn, quả thực xảo đoạt thiên công². Tư Đồ Cẩn, chỉ sợ ngay cả sự phụ Y thánh của mình cũng không dễ dàng nghĩ ra một phương thuốc tuyệt diệu như vậy, vì thế viên thuốc này hẳn phải là bảo bối cứu mạng của Thập ca rồi!

Tư Đồ Cẩn đem hộp gỗ nhét vào trong ngực đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài. Thế nhưng ngay lúc này, ở ngoài cửa đột ngột truyền đến tiếng người nói chuyện, Tư Đồ Cẩn cả kinh, động cũng không dám động chỉ

có thể cứng ngắc nấp ở dưới gầm bàn.

“Đại ca, vừa nãy ta dường như cảm thấy cửa thư phòng không thích hợp lắm!” Giọng nói từ xa đến gần, trong chốc lát đã tiếp cận cửa thư phòng.

“Người thế nào không nói sớm!”

“Bởi vì tối quá, thật sự nhìn không rõ lắm nên không nói, thế nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vì vậy...”

“Còn không mau kiểm tra! Nếu thư phòng của lão gia bị mất thứ gì đó, các người cứ chờ bị phạt trọng đi! Nhìn... Bên trong dường như có ánh lửa! Nhanh!” Thanh âm càng ngày càng gần, Tư Đồ Cẩm hoang mang lo sợ bật dậy, gấp đến độ hoàn toàn không nghĩ được gì, bàn tay run rẩy vùn lên, ngọn nến lúc nãy cậu quên tắt vẫn còn cắm trên bàn bị cái phát tay vô tình kia đụng trúng, vừa vịn ngã vào rương tranh chữ. Ngọn lửa vừa chạm vào tờ giấy liền lập tức bùng hực cháy lên.

“Loảng xoảng rầm!” Cửa đã bị đập ra, Tư Đồ Cẩm lắc mình trốn vào giá sách bên cạnh, hỏa thể càng lúc càng lớn, những bức tranh chữ quý báu trong rương đã sớm bắt lửa đen kịt, ngay cả giá sách gần đó cũng bị liên lụy bắt đầu cháy sém.

Cả đám hộ viện đều trợn mắt, thư phòng này là nơi trọng yếu nhất được Tư Đồ lão gia phân phó canh giữ, những bức tranh chữ kia bức nào cũng là trân phẩm khó gặp, có vài bức còn là độc bản³ Tư Đồ lão gia yêu thích không rời tay. Thế nhưng những lý do đó đều không quan trọng, quan trọng là trước khi gia chủ tiến kinh đã sớm căn dặn kỹ càng, nhất định phải thủ hộ thật tốt, nếu không cả đám bọn hắn sẽ không có quả ngon để hưởng. Thật sự không ngờ được, nơi này vậy mà lại đột nhiên phát hỏa như thế!

“Cháy... Cháy rồi! Nhanh! Người đâu!” Đám hộ viện đã sớm kinh hoảng, hoàn toàn quên mất việc ổ khóa ngoài cửa đã sớm bị hư mất, suy nghĩ duy nhất trong đầu bọn họ bây giờ chính là phải nhanh chóng cứu hỏa. Cái này cũng vừa vặn, Tư Đồ Cẩm chỉ cần cẩn thận một chút tạm thời sẽ không bị phát hiện,

Trong thư phòng toàn là giấy viết và đồ gỗ, hỏa thể lan tràn rất nhanh, đám hộ viện cuống cuống chạy đi gọi người, chỉ để lại một tên trong thư phòng dập lửa. Tư Đồ Cẩm cũng không dám tùy tiện chạy ra ngoài, cậu đang sợ dưới ánh lửa sáng rực như thế này, chỉ cần những người quen thuộc liếc mắt là có thể nhận ra cậu!

Tư Đồ Cẩm hít sâu, hỏa thể đã có khuynh hướng không thể khống chế, không khí ngày càng nóng bức, vị trí của cậu đã sắp không thể trốn được nữa. Tư Đồ Cẩm lặng lẽ nhìn người bên ngoài, thừa lúc người kia đang cúi đầu thu thập thư tịch cậu liền vọt tới, cái hộp gỗ trong tay chính xác đập mạnh vào ót của đối phương, người kia hét lên một tiếng rồi ngã gục!

Tư Đồ Cẩm thở ra một hơi, run rẩy cất cái hộp vào sâu trong ngực áo, vừa rồi trong nháy mắt cậu đã định rút thủy thủ ra kết liễu đối phương, thế nhưng vị máu tanh nồng của con chó cậu vừa giết lúc nãy còn vờn trên lưỡi dao làm cậu sợ run, vì vậy chỉ có thể dùng hộp gỗ đánh ngất người kia, sau đó cậu khom người nắm hai chân đối phương, dự định lôi người ra khỏi phòng. Hỏa thể càng lúc càng lớn, nếu để người ở trong này khăng định sẽ bị chết cháy, thế nhưng lúc cậu đang chuẩn bị kéo người ra ngoài, phía bên giá sách bị thiêu đốt lại phát ra một chuỗi âm thanh kỳ quái, giống như những phiến gỗ đang bén lửa kia đã không thể tiếp tục chống đỡ từng chồng thư tịch nặng nề kia nữa, Tư Đồ Cẩm quay đầu lại nhìn, không ngờ cậu vừa quay đầu, giá sách kia lại “rầm” một tiếng ngã xuống!

Quân Thụy không hề ngủ say, vẫn cứ mơ mơ màng màng nhắm hai mắt nằm ở trên giường. Vốn dĩ bên cạnh có không ít thân tín âm thầm bảo vệ, hẳn hoàn toàn có thể an tâm ngủ một giấc, thế nhưng tuy rằng hẳn đang rất uể oải, thế nhưng tinh thần lại không thể thả lỏng vẫn ngoan cố đấu tranh với cơ thể suy kiệt, trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại hình ảnh của Quân Tiễn và Tư Đồ Bích. Trong lòng Quân Thụy không ngừng cảnh tỉnh, liên tục bắt mình ghi nhớ phải thường xuyên đến thăm Quân Tiễn, quan tâm cuộc sống của cậu nhiều hơn, hài tử còn nhỏ, nếu bị kẻ xấu dạy hư chỉ sợ được không bằng mất. Hẳn thậm chí còn dự định phái người đi tìm hiểu bối cảnh của trưởng phòng tiên sinh kia, thế nhưng hàng loạt tính toán đó ngay trong giây phút hắn nhớ đến Tư Đồ Bích thì đều đồng loạt biến mất không thấy tăm hơi.

Tư Đồ Bích vẫn bị vây hãm trong bệnh tật, Tư Đồ Cẩn rời đi được năm ngày, y cứ nhiên lại ngủ mê man hết tròn bốn ngày. Khoảng thời gian trước tuy rằng vẫn ngủ, thế nhưng tốt xấu mỗi ngày đều tỉnh lại trong chốc lát, thế nhưng lần này y chỉ tỉnh lại duy nhất một lần vào hai ngày trước, đôi mắt mở to nhìn Quân Thụy không hề chớp, đôi đồng tử bích sắc bình lặng như mặt hồ được ánh trăng chiếu rọi nhìn thẳng vào Quân Thụy, một bộ quyền luyện không rời, Tư Đồ Bích còn mở miệng định nói thêm gì đó, thế nhưng lời còn chưa kịp thốt ra người đã không thể gắng gượng mà ngã về một bên, lần nữa chìm vào giấc ngủ mê man vô tận.

Tư Đồ Bích càng ngủ càng trầm, mấy hôm nay ngay cả nước canh cũng không thể nuốt được, Quân Thụy đã nghĩ hết biện pháp thế nhưng đều không thể làm y nuốt canh thuốc xuống, cuối cùng hắn chỉ có thể trực tiếp dùng miệng mình áp vào miệng Tư Đồ Bích ép y nuốt xuống. Thế nhưng cho dù như vậy Tư Đồ Bích cũng uống được không nhiều, một ngụm thuốc đưa vào cổ họng liền trào ra khé miệng không ít, Quân Thụy thật sự hoài nghi những lời Tư Đồ Bích nói với Tư Đồ Cẩn thật sự là đang an bày hậu sự, bộ dạng bây giờ của y rõ ràng đã buông tha ý niệm sinh tồn rồi!

Loại ý niệm này một khi hình thành liền khiến trái tim của Quân Thụy dường như bị xé nát, hắn chỉ có thể mở to mắt nhìn đối phương ngày một suy kiệt, trong lòng vô cùng cấp thiết thế nhưng lại không có biện pháp gì. Hắn kỳ thực đã sớm muốn đi tìm Tư Đồ Nhữ, nhưng hắn cũng biết Tư Đồ Nhữ là loại dầu muối không ăn, hơn nữa sau khi Thái hậu qua đời nhất định gã sẽ càng thêm cẩn thận, tuyệt đối sẽ không mở miệng. Huống hồ hiện tại Quân Thụy chỉ nghe Tư Đồ Cẩn nói qua chuyện của Túy sinh mộng tử, hoàn toàn không có chứng cứ, lúc này mạo muội đi tìm Tư Đồ Nhữ sẽ có thể hỏi được cái gì? Quả thực chính là đánh rắn động cỏ. Dưới tình huống như vậy, Quân Thụy thật sự không biết hắn có thể làm ra sự tình gì với Tư Đồ gia, mà hắn lại đã hứa với cả hai huynh đệ Tư Đồ Bích và Tư Đồ Cẩn, tuyệt đối sẽ không động thủ với thân nhân của họ. Cho nên nói, hiện tại Quân Thụy chỉ có thể nhịn, lại nhịn, nhịn xuống xung động muốn đi tìm Tư Đồ Nhữ làm khó dễ.

Trời đã tờ mờ sáng, một đêm đã sắp trôi qua, thế nhưng ngoài dự liệu của Quân Thụy chính là hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh cả. Hắn nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một lát, thật sự đã quá mệt mỏi, hắn phải nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, một canh giờ sau đã phải thượng triều rồi.

1/ Chiết tử: Một kiểu mỗi lửa của TQ cổ, cái loại đặt trong ống, chỉ cần thổi thổi là có lửa hay thấy trong phim ấy.

2/ Xảo đoạt thiên công: Khéo hơn cả trời, theo quan niệm bình thường ông trời chính là người thợ khéo léo nhất, thiên nhiên tinh xảo hòa hợp là kiệt tác con người không thể so sánh, thành ngữ này chỉ sự khéo léo nằm ngoài hiểu biết của người nhìn.

3/ Độc bản: Bản riêng lẻ, bản duy nhất. Thật sự mèo không hiểu lắm, chẳng phải thư họa cổ đều chỉ có một bản sao? Có phiên bản chẳng khác gì là đồ giả hoặc tranh sao chép à? Vậy độc bản với tranh chữ thường có gì khác nhau nhỉ? Có bạn nào hiểu được xin chỉ giáo thêm.

Published by: Ổ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của Ổ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

64. Chương 64

Hồi cung

Có lẽ là do quá mệt mỏi Quân Thụy lại ngủ thiếp đi, đợi đến khi đám nô tài đánh thức hắn đã đến thời gian lâm triều, Quân Thụy chỉ thu thập qua loa liền chạy về cung ứng đối những triệu sự rườm rà. Đại tang của Thái hậu đã giáng co hơn nửa tháng, đám dư đảng còn lại cũng đã bị dọn dẹp không sai biệt lắm, bất quá

trong triều vẫn còn không ít cự thần đã nhìn Quân Thái lớn lên vẫn khẩn cầu Hoàng đế cho phép hần trở về phụng viếng. Dù sao Thái hậu cũng là thân sinh mẫu thân của Quân Thái, để hần trở về cũng xem như hợp tình hợp lý, bất quá Hoàng đế lúc đăng cơ đã hạ chỉ Ung Vương một đời không được vào kinh, cho nên hiện tại việc Quân Thái có thể trở về hay không còn phải nhìn tâm trạng của Hoàng đế. Bất quá hiển nhiên tâm trạng của Hoàng đế hôm nay không tốt chút nào, cứ thế cao cao tại thượng ngồi im trên long ỷ không nói tiếng nào, một đám lão già đáng thương cũng theo đó mà quỳ bất động trên mặt đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh

“Bàn lại.” Quân Thụy chỉ nói hai chữ này, sau đó đứng lên đi thẳng vào trong, rốt cuộc Quân Thái có thể trở về hay không hiện tại hần vẫn chưa định được chủ ý. Cái chết của Thái hậu ít nhiều cũng có quan hệ đến Tư Đồ Bích, nếu để Quân Thái trở về, khi hai người gặp mặt tình huống sẽ là thế nào Quân Thụy thật không dám nghĩ. Tình trạng của Tư Đồ Bích hiện tại đã rất cấp bách rồi, nếu phải nhận thêm một phen chỉ trích của Quân Thái sợ rằng sẽ tạo thành hậu quả khó thể khống chế

Quân Thụy tâm hoảng ý loạn trở về Vĩnh Hòa cung, vừa đi đến cửa đã thấy đám cung nữ thái giám mang trước mang sau bận rộn ra vào, mỗi lần Tư Đồ Bích tỉnh lại cơ hồ bọn họ đều phải bày ra thế trận như vậy, vì thế Quân Thụy gần như lập tức vọt vào bên trong.

Trước giường có một thái y đang ngồi, Quân Thụy rõ ràng thấy được một đoạn cổ tay trắng bệch gầy gò lộ ra bên ngoài, ngón tay tinh xảo tái đặt trên áo ngủ bằng lụa thêu hoa văn lộng lẫy càng thêm nổi bật, thoạt nhìn yếu ớt đến nỗi giống như chỉ cần chạm nhẹ liền gãy mất. Quân Thụy đi đến gần, phất tay bảo thái y tiếp tục bắt mạch, hần lặng người nhìn thấy Tư Đồ Bích mở hờ đôi mắt trên giường, vẫn cứ mơ hồ như trước, đầu vô lực tựa lên gối, miệng khe hở ra khó khăn hít thở. Thái y hỏi một câu phải thật lâu sau Tư Đồ Bích mới có thể đáp lại, y đã suy yếu đến mức ngay cả việc gạt đầu hay lắc đầu cũng rất gian nan, chỉ có thể làm theo lời của thái y chớp mắt giao tiếp.

“A Bích, cuối cùng cũng đã tỉnh.” Quân Thụy ngồi vào trước cửa sổ, dùng bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng xoa tóc của y, nhiệt độ cơ thể Tư Đồ Bích có chút thấp, dù vậy vẫn không ngừng đổ mồ hôi. Quân Thụy tiếp nhân khăn tay cung nữ đưa đến giúp y lau mặt, sau đó nhìn về phía thái y, hai người nhẹ nhàng đứng lên đi ra ngoài

“Thế nào?” Quân Thụy đi ở phía trước, quay đầu hỏi viên thái y vẫn cẩn cẩn dực dực đi theo phía sau.

“Tỉnh lại vẫn tốt hơn.” Thái y một mực cung kính nói, “Lần này sẽ bình ổn hơn một ít, cũng không giống lúc trước cứ ngủ mãi không tỉnh.”

“Rất tốt.” Trái tim vẫn treo cao của Quân Thụy rốt cuộc có thể đặt xuống, bởi vì tâm tình rất tốt nên bước chân cũng nhẹ nhàng hơn không ít.

“Bất quá bộ hạ...” Thái y muốn nói lại thôi.

“Thế nào?”

“Căn bệnh này của Tư Đồ đại nhân, vẫn là nên tìm biện pháp trị tận gốc...” Thái y không dám nói thêm, lão tuy là người được Quân Thụy tín nhiệm nhất trong Thái y viện, thế nhưng làm việc dưới trướng đế vương, nhất là chuyện liên quan đến nhân mạng vẫn là không nên nói quá vụn vặt, biết điểm thì dừng mới là tốt nhất.

“Được rồi...” Quân Thụy gạt đầu. Hiện tại tuy không biết bên Tư Đồ Cần tiến hành thế nào, bất quá dù sao Tư Đồ Bích cũng đã tỉnh lại, có thể ăn cơm uống thuốc, việc này đối với Quân Thụy đã là chuyển biến rất tốt rồi.

Quân Thụy quay về Vĩnh Hòa cung, nhìn thấy một đám cung nữ thái giám không ngừng vây quanh bên giường hầu hạ, bởi vì nhiều người nên tránh không khỏi có chút ồn ào. Quân Thụy nhướn mày nói với Trương Đình Hải đang đứng bên cạnh, “Người bảo bọn họ yên lặng một chút cho trầm, ồn đến như vậy bệnh nhân làm sao nghỉ ngơi!!” Trương Đình Hải nghe xong vội vàng bước nhanh tới đuổi đám người kia sớm, chỉ chừa hai người bình thường lanh lợi ở bên cạnh, trong tầm điện thoáng chốc liền trở nên yên tĩnh.

Quân Thụy bước đến ngồi cạnh Tư Đồ Bích, nhìn thấy đối phương từ từ nhắm mắt lại cũng không qua chắc chắn người kia vẫn đang thanh tỉnh hay đã ngủ mê, không khỏi nhẹ nhàng gọi một tiếng “A Bích.” Tư Đồ

Bích chậm rãi mở mắt nhìn Quân Thụy, hơn nửa ngày mới phản ứng được, mở miệng gọi một câu “Bệ hạ”, thanh âm khàn khàn khó nghe, bất quá trong tai Quân Thụy lại chẳng khác gì tiếng trời ân điển

“Có đói bụng không? Uống chút cháo đi.” Quân Thụy ôn nhu nói, cánh tay cẩn thận đỡ lấy lưng Tư Đồ Bích nâng người dậy, động tác của hắn cũng không dám làm quá nhanh, bởi vì vừa cố nâng người lên liền thấy sắc mặt đối phương hơi thay đổi, bộ dạng giống như sắp ngất đi vậy. Quân Thụy vội vã dùng tay đỡ lấy đầu Tư Đồ Bích, lắng lắng đợi đến khi cơn đau đầu của y có chút hòa hoãn mới tiếp tục nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế để đầu của y tựa vào nhuyển ***. Tư Đồ Bích không có một chút khí lực nào, cái đầu thả gục trên nhuyển *** hỗn hển thở gấp, bàn tay nắm lấy cái chăn ở trước ngực thoát nhìn hết sức yếu đuối bất lực

“Uống cháo rồi nghỉ ngơi một lát, còn có thuốc.” Quân Thụy cầm chén cháo qua mức một muống, sau khi thổi nguội mới đưa đến bên miệng Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích cũng rất nghe lời mở miệng chậm rãi nuốt vào, nhìn bộ dạng của y hiện giờ thật sự rất giống một con vật nhỏ ngoan ngoãn, khiến Quân Thụy không khỏi yêu thương. Phải nói trước khi phát bệnh, cho dù thụ thương Tư Đồ Bích cũng vẫn giống hệt một con báo nhỏ vô cùng có lực công kích, luôn luôn giương móng vuốt ra quơ chụp khắp nơi, tuy rằng không đau nhưng cũng khiến Quân Thụy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Trong lòng Quân Thụy hiểu được, lần này Tư Đồ Bích là bệnh đến ngoan, nếu không phải cực độ suy yếu đến mức không có khí lực mở miệng, Tư Đồ Bích tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn yên lặng như bây giờ.

“Nào, ăn thêm chút nữa.” Quân Thụy hy vọng Tư Đồ Bích ăn thêm một ít, vì vậy liền đưa thêm một muống cháo qua, Tư Đồ Bích hơi chần chờ một chút dường như không quá tình nguyện, thế nhưng vẫn nhu thuận mở miệng.

“Không muốn ăn thì đừng ăn.” Quân Thụy thở dài buông cái muống xuống. Từ sau khi Tư Đồ Bích tỉnh lại vẫn không nói một câu nào, tuy nhiên Quân Thụy vẫn cảm thấy tâm trạng của y không quá tốt, thoát nhìn là lạ. Lúc trước những việc y không tình nguyện liền tìm cách phản kháng, cho dù không thể phản kháng bằng hành động cũng sẽ phun ra vài lời ác độc làm Quân Thụy không thoải mái, thế nhưng bây giờ Tư Đồ Bích lại là bộ dạng này, rõ ràng trong sự nhu thuận mang theo ý tứ thỏa hiệp.

“Xin lỗi...” Tư Đồ Bích yếu giọng nói. Ăn được vài muống cháo khiến y khá hơn một chút, thế nhưng thân thể vẫn suy yếu vô cùng, thậm chí lúc nói những lời này còn mang theo một chút run rẩy.

“Không muốn ăn, cứ nói cho ta biết, đừng nên miễn cưỡng.” Quân Thụy lại nhẹ nhàng thở dài, buông chén cháo, phất tay bảo bọn cung nữ thái giám lui hết xuống, quay đầu lại liền thấy Tư Đồ Bích khẩn trương nhìn mình, rõ ràng đã uể oải đến mức ngồi không vững thế nhưng vẫn kiên trì mở to mắt đợi mình lên tiếng. Quân Thụy cười cười vuốt tóc y, nhẹ giọng nói, “Nghỉ ngơi một chút nhé? Ăn xong rồi thì nghỉ ngơi một chút hẵng uống thuốc.”

“Xin lỗi...” Tư Đồ Bích lặp lại, biểu tình có chút tội nghiệp, đáng vẻ thận trọng kia khiến Quân Thụy vừa bực mình vừa buồn cười. Quân Thụy hiểu rõ, chắc chắn trước khi chết Thái hậu đã nói gì đó với Tư Đồ Bích, có lẽ là việc bà ta lợi dụng y như thế nào, cùng với việc Quân Thái hoàn toàn không liên quan gì đến âm mưu kia, vì vậy y mới hoảng hốt như thế, nhất định là vì sau khi biết chân tướng liền cảm thấy bản thân đối với Quân Thụy thua thiệt.

“Được rồi, không cần nhớ những việc này, ngươi cứ nghỉ ngơi trước, đợi đến khi dưỡng bệnh cho tốt rồi hẵng nói...” Quân Thụy khuyên lơn. Một Tư Đồ Bích thành thật nhu thuận như thế này khiến Quân Thụy không mấy quen thuộc, hắn thà rằng Tư Đồ Bích giống như lần trước bị thương, sau khi tỉnh lại liền mở miệng khiêu khích châm chọc, giả mù sa mưa tỏ vẻ đáng thương bàn điều kiện với hắn. Một Tư Đồ Bích như thế mới khiến Quân Thụy cảm thấy y đang sống, chứ không phải bộ dạng yếu ớt nơm nớp lo sợ như hiện tại

Tư Đồ Bích chỉ gắng gượng được một lát liền mơ hồ, dù sao cũng là bệnh nặng chưa lành nên tinh thần của y không quá dồi dào, Quân Thụy cẩn thận đỡ y nằm xuống đắp chăn cẩn thận, lại bảo một tiểu thái giám thông minh canh giữ trong phòng rồi mới ly khai. Hôm nay còn rất nhiều chính sự vẫn chưa xử lý, hắn phải nắm chặt thời gian đi phê duyệt tấu chương cho xong.

Quân Thụy vừa định truyền chỉ gọi đại thần tiến cung nghị sự, liền thấy Trương Đình Hải một đường bước nhanh đến gần, biểu tình có chút hốt hoảng. Quân Thụy nhíu mày nhìn gã, hỏi “Làm sao vậy? Hoảng cái gì?”

Trương Đình Hải xoa xoa mồ hôi trên trán, lòng như lửa đốt địa nói: “Bệ hạ, Tư Đồ Cẩn đã trở về!”

“Hử?” Quân Thụy vui mừng quá đổi, hỏi, “Ở nơi nào? Còn không đưa y gã đến gặp trẫm!”

“Bệ hạ... Hiện tại Tư Đồ Cẩn sợ rằng không tiến cung được...” Trương Đình Hải thở hổn hển nói, “Tư Đồ Cẩn suốt đêm chạy về, vừa đến cửa cung liền mệt đến ngất đi, tình trạng không tốt lắm, cả người đều là vết thương...”

“Chuyện gì xảy ra?” Quân Thụy vội vàng.

“Nô tài cũng không biết. Thế nhưng vết thương trên người Tư Đồ Cẩn có vết phỏng, còn có vết thương bị trượng đánh, trên mặt cũng bị thương, sợ rằng trong lúc trộm thuốc bị người của Tư Đồ gia phát hiện, phải chịu gia pháp...” Trương Đình Hải lo lắng nói.

“Cái gì?” Quân Thụy cao giọng, hẳn vốn muốn hỏi thăm một chút xem thương thế của Tư Đồ Bích ra sao, bất quá chuyện viên thuốc kia càng khiến hắn lo lắng, vội vàng hỏi: “Thuốc thì sao?”

“Thuốc lấy được! Bệ hạ, bắt quá...” Trương Đình Hải muốn nói lại thôi.

“Bắt quá cái gì! Nô tài người, thế nào lại ập a ập ứng như vậy! “

“Bắt quá, hồi kinh cùng với Tư Đồ Cẩn còn có một người khác, thuốc ở trong tay nàng... Nàng nói phải đích thân gặp mặt bệ hạ rồi mới chịu giao thuốc ra...”

“Là ai to gan như vậy, dám đem thuốc giấu đi!” Quân Thụy cả giận.

“Hồi bệ hạ, là Lục tiểu thư của Tư Đồ gia, Tư Đồ Uyển Tranh.” Trương Đình Hải nói, “Có người nói lần này Tư Đồ Cẩn cũng là nhờ vị Lục tiểu thư này mới có thể giữ được tính mạng, nếu không đã bị gia pháp đánh chết rồi.”

“Chuyện này người nghe ai nói?” Quân Thụy nhíu mày hỏi.

“Hồi bệ hạ, là thiếp thân nha hoàn Tư Đồ Uyển Tranh mang theo đã nói. Theo lời nha hoàn này, chuyện Tư Đồ Cẩn trộm thuốc khiến cả Tư Đồ gia đều náo loạn, Tư Đồ Cẩn bởi vì trộm thuốc mà đốt luôn cả thư phòng của Tư Đồ Nhữ, hỏa thế lan đi quá lợi hại cơ hồ đã đốt trụi phân nửa Tư Đồ gia. Sau khi y bị bắt liền mang ra xử theo gia pháp, sau đó là nhờ Tư Đồ Uyển Tranh đứng ra bảo vệ mới nhất lại được một mạng. Vị Lục tiểu thư này cũng thật lợi hại, trưng ra danh hào của bệ hạ, nói bệ hạ đã có thánh chỉ lập nàng làm phi, nếu có người dám làm trái ý nàng động đến Tư Đồ Cẩn thì phải hỏi qua ý bệ hạ, lúc này người của Tư Đồ gia mới bỏ qua cho Tư Đồ Cẩn. Bởi vì sự việc nháo ra đến mức này, nên hai người liền cùng đi đến kinh thành.”

“Giỏi cho một Tư Đồ Uyển Tranh...” Quân Thụy cười cười. Thời điểm tuyển phi, đám thái giám và ma ma bình phẩm đánh giá Tư Đồ Uyển Tranh là văn tĩnh dịu dàng, đoan trang tú lệ, giờ tay nhắc chân đều đứng với chuẩn mực của đại gia khuê tú, hẳn vốn tưởng nàng là cái loại tiểu thư khuê môn bất xuất, không nghĩ đến khi nàng xử lý chuyện của Tư Đồ Cẩn có thể khí phách đến vậy. Người của Tư Đồ gia, quả thực đều không thể coi thường!

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

65. Chương 65

Giải được

Tư Đồ Uyển Tranh cũng không muốn tiến cung, nàng hẹn Quân Thụy trong nhĩ gian của một tửu lâu nổi tiếng tại kinh thành, vừa dùng cơm vừa đợi hắn đến. Tư Đồ Cẩn vốn là cùng nàng hồi kinh, thế nhưng cậu

lại vội vã tiến cung. dù sao thuốc cũng không lấy được vào tay nên đành lập tức trở về báo tin. Nào ngờ thể lực của Tư Đồ Cẩn chỉ có thể chống đỡ chạy đến trước cửa cung báo ra tên tử lâu liền ngất đi, sau đó Quân Thụy liền thuận tiện mang người lên xe, đưa Tư Đồ Cẩn theo đến chỗ hẹn

Quân Thụy nhìn Tư Đồ Cẩn gù gù gập bên cạnh, thần sắc vô cùng tiêu tụy thậm chí có nơi còn xưng lên từng khối xanh xanh tím tím, gần như không còn chỗ nào lành lặn, tay phải được băng bó qua loa rồi dùng một mảnh vải treo hồ trên cổ, ngay cả chân cũng có vẻ khắp khiếm, cổ chân sưng đến mức không xỏ vừa giày. Quân Thụy thở dài, hẳn biết chuyến đi này Tư Đồ Cẩn đã phải chịu nhiều cực khổ, thế nhưng lại không biết nên an ủi thế nào.

Mã xa di chuyển lắc lư, Tư Đồ Cẩn cũng theo đó mà ngã trái ngã phải, nhất thời bánh xe xóc nảy khiến đầu của cậu đụng vào thùng xe nghe “phanh” một tiếng, cậu mơ mơ màng màng ngồi dậy xoa xoa mắt mở miệng hỏi: “Thập ca, huynh đã uống thuốc chưa?” Sau khi ngẩn đầu nhìn thấy Quân Thụy thì sững sờ mất một lúc mới phản ứng kịp, cúi đầu gọi một tiếng “Bệ hạ...”

“Ừ.” Quân Thụy gật đầu bảo cậu không cần hành lễ, nhìn thấy Tư Đồ Cẩn vẫn giữ nguyên vẻ mặt mơ hồ liền giải thích, “Chúng ta đang đến tử lâu, cũng sắp đến rồi.”

“Vâng.” Tư Đồ Cẩn gật đầu không nói gì nữa. Cầu nhìn chằm chằm cánh tay bị băng gạc bọc kín của mình không biết đang suy nghĩ gì.

“Lúc đầu nếu như ngươi chịu nghe trầm dẫn theo một người, cũng sẽ không trở thành thế này.” Quân Thụy vừa nói xong liền nghĩ đến, Tư Đồ Cẩn kiên trì một mình quay về chỉ sợ cũng là lo lắng người hẳn phải đi sẽ thừa dịp dò thám Tư Đồ gia. Người mang họ Tư Đồ, ai nấy đều tuyệt đỉnh thông minh, lại còn toàn tâm toàn ý bảo vệ gia tộc của mình, thật sự đúng là khiến người cảm khái mà.

Mã xa rất nhanh đã đến trước tử lâu, Quân Thụy và Tư Đồ Cẩn theo hướng dẫn của tiểu nhị tiến vào nhĩ gian trên lầu hai. Vừa bước vào cửa liền thấy được một thân ảnh mặc trường bào trắng đang ngồi bên cửa sổ, tuy người nọ một thân nam trang thế nhưng vóc dáng rõ ràng là của một nữ nhi, nghe thấy có tiếng mở cửa người nọ liền quay lại nhìn hai người mới đến. Đôi mắt đan phượng mày liễu khe cong, gương mặt vô cùng tinh xảo, bất quá bởi vì một thân nam trang trên người nên lại nhiều thêm vài phần anh khí, thật sự nhìn ra phong thái cân nhắc bất nhượng tu mi.

Tư Đồ Uyển Tranh chỉ đơn giản chào Quân Thụy, sau đó khoát tay tỏ ý mời ngồi. Quân Thụy thấy đối phương có vẻ tùy tiện cũng không nổi giận, phất tay bảo thị vệ đứng đợi bên ngoài, bản thân ngồi xuống đối diện Tư Đồ Uyển Tranh, trong lòng dù dậy sóng nhưng bề ngoài vẫn nhất mực thông dong.

“Lục tỷ.” Tư Đồ Cẩn bất đắc dĩ gọi một tiếng rồi cũng ngồi xuống. Tư Đồ Uyển Tranh liếc cậu một cái, nói: “Có ai bảo đệ ngồi sao?”

Tư Đồ Cẩn dẫu môi một cái, thế nhưng cũng không dám ngồi xuống, chỉ đành cúi thấp đầu đứng sang một bên. Quân Thụy không khỏi kinh ngạc lần nữa đánh giá Tư Đồ Uyển Tranh, không ngờ nữ nhân thoạt nhìn văn tĩnh tao nhã này khi nói chuyện lại có vài phần khí thế.

“Mau quay về phòng nghỉ ngơi thật tốt cho tỷ!” Tư Đồ Uyển Tranh liếc mắt ra lệnh cho Tư Đồ Cẩn.

“Thế nhưng... Thập ca, huynh ấy...”

“Chuyện của A Bích tỷ tự có sắp xếp, còn không nhanh đi?”

“Dạ...” Tư Đồ Cẩn vô cùng nghe lời lùi thối bước ra ngoài, đi được mấy bước lại quay đầu nhẹ giọng nói, “Lục tỷ... Đệ còn muốn ăn cơm...”

“Đã bảo người mang đến phòng của đệ rồi! Đi đi, ăn nhanh rồi ngủ!” Tư Đồ Uyển Tranh không chút ty hiềm người ngồi bên cạnh là đương kim Hoàng đế, vẻ mặt nghiêm nghị đem Tư Đồ Cẩn đuổi đi.

“Đề bệ hạ chê cười rồi.” Tư Đồ Uyển Tranh quay đầu mỉm cười, nhìn qua hoàn toàn là một tiểu thư khuê các văn nhã, thế nhưng Quân Thụy biết, đây bất quá chỉ là bề ngoài mà thôi.

“Giải được...” Quân Thụy mở miệng nói, “Nàng muốn dùng điều kiện gì để trao đổi giải được?”

“Điều kiện?” Tư Đồ Uyển Tranh ra vẻ ngạc nhiên giật mình nhìn Quân Thụy, thế nhưng liền phản ứng kịp, cười nói: “Tiểu nữ cũng không biết bệ hạ nguyện dùng thứ gì để trao đổi vật này?”

“Vậy nàng cứ nói ra yêu cầu của mình. Nếu trẫm làm được, nhất định tận lực đáp ứng.” Quân Thụy bình tĩnh nói.

“Tuy là nói như vậy, bất quá tiểu nữ cũng hiểu, nếu bệ hạ cho rằng điều kiện tiểu nữ đưa ra quá cao, hoặc tiểu nữ lỡ nói sai gì đó khiến bệ hạ mất hứng. Chỉ sợ tiểu nữ không còn cơ hội đi ra khỏi gian phòng này đi?” Tư Đồ Uyển Tranh tràn đầy trào phúng, cho dù tự xưng mình là “tiểu nữ” thế nhưng trước mặt Quân Thụy vẫn tỏ ra cực kỳ kiêu ngạo, bất quá lúc nàng chau mày nói ra câu này thực sự có mấy phần ngây thơ khả ái.

“Được rồi, bệ hạ trước tiên cứ trả lời mấy vấn đề của tiểu nữ đã.” Tư Đồ Uyển Tranh nói, hai tay chống cằm mở to mắt nhìn Quân Thụy, giống như muốn nhìn cho rõ hắn có đang nói dối hay không, “Câu hỏi thứ nhất, bệ hạ, người thích A Bích sao?”

Quân Thụy suýt nữa đã bị sắc trà, ho khan vài tiếng, nói: “Tư Đồ tiểu thư, vấn đề này của nàng cũng quá lớn mật rồi, cho dù lễ nghi quân thần nàng cũng không cần tuân thủ, thế nhưng hỏi việc như vậy không phải có chút kinh thế hãi tục rồi sao?”

“Bệ hạ cứ nói thẳng là tiểu nữ không tuân thủ phụ đạo là được.” Tư Đồ Uyển Tranh có chút ý tứ bất mãn nhìn Quân Thụy, “Cái gì tam tông tứ đức lễ nghĩa liêm sỉ, cười không lộ răng đi không lên tiếng, bất quá đều là những quy định ràng buộc nữ nhân mà thôi. Nhìn khắp thiên hạ không chỉ có Tư Đồ gia, mà đâu đâu cũng dùng cái chuẩn mực này để đánh giá nữ nhân, thế nhưng nam nhân lại có thể tam thê tứ thiếp phong lưu khắp chốn. Tiểu nữ thật sự không cảm thấy bọn họ so với một nữ nhân dám hỏi ra vấn đề kinh thế hãi tục như tiểu nữ lại tốt hơn chỗ nào!”

Quân Thụy đối với lý do này có chút đau đầu, vội vã chuyển đi trọng tâm câu chuyện, hỏi: “Tư Đồ tiểu thư, có thể đổi một câu hỏi khác hay không?”

“Đổi câu hỏi khác?” Tư Đồ Uyển Tranh nói đến cao hứng, thậm chí không thèm để ý Quân Thụy đang nhìn mà tự mình rót một ly rượu rồi uống cạn, thật sự khiến hắn vô cùng kinh ngạc, bất quá Tư Đồ Uyển Tranh không thèm để tâm, nói, “Nói sang việc khác cũng được. Như vậy bệ hạ, ta vẫn người, người có thích ta hay không?”

Lần này Quân Thụy chân chính bị làm cho ho khù khụ, phải qua một hồi mới có thể ổn định tâm tình, cười nói: “Tư Đồ tiểu thư, thật ra trẫm cho rằng, những hành động vô lễ của nàng ngày hôm nay đơn giản là muốn trẫm ghét nàng đúng không? Những vấn đề kinh thế hãi tục lúc này nàng hỏi trẫm, đại khái chỉ là vì muốn khiến trẫm cảm thấy nàng không biết điều mà thôi, có phải không?”

Tư Đồ Uyển Tranh che miệng cười đến cả người run rẩy, bộ dạng xinh đẹp đến mức dường như đang phát ra ánh sáng. Chỉ chốc lát sau, nàng liền dùng nụ cười hoàn toàn phù hợp lễ nghi đối diện với Quân Thụy, nói: “Vì sao bệ hạ không cho là tiểu nữ đang muốn giành lấy sự chú ý của người? Bệ hạ tuyên nhiều phi tử như vậy, người lại là đế vương trẻ tuổi anh tuấn mê đảo không ít thiếu nam thiếu nữ, Tư Đồ Uyển Tranh bất quá chỉ là một nữ tử tầm thường, lòng ngưỡng mộ với người hẳn là nên có.”

Quân Thụy cười rộ lên, hắn chợt phát giác Tư Đồ Uyển Tranh trước mặt quả thực rất giống Tư Đồ Bích, hai người không chỉ có dung mạo, ngay cả thần thái và cách nói chuyện cũng vô cùng tương tự. Bất quá Tư Đồ Uyển Tranh là nữ nhân, vóc dáng vẫn đầy đặn hơn một chút, mà Tư Đồ Bích lại quá gầy, khiến y có vẻ thêm mấy phần cay nghiệt.

“Bệ hạ không tin sao?” Tư Đồ Uyển Tranh nháy mắt mấy cái, mặt mỉm cười nói tiếp, “Hoặc là nói, trong lòng bệ hạ đã có người, không thể chứa thêm những kẻ khác..”

“Tư Đồ tiểu thư, chúng ta vẫn nên bàn việc chính đi.” Quân Thụy nghiêm trang nói, “Ngày hôm nay trẫm đến đây là vì giải được của đệ đệ nàng.”

“Tiểu nữ biết, người đến đây vì giải được.” Tư Đồ Uyển Tranh cười nói, “Cho nên tiểu nữ mới hỏi mấy vấn đề này. Nếu bệ hạ có thể cho ta một đáp án vừa ý, giải được tự nhiên sẽ được đưa đến.”

“Trẫm không có biện pháp trả lời.” Quân Thụy nghiêm trang nói, hoàn toàn không để ý đến nét cười rạng rỡ trên môi Tư Đồ Uyển Tranh, “Bất quá trẫm mạnh hơn ở một chỗ, giải được này hôm nay nàng muốn đưa thì tốt, không muốn đưa, trẫm tự có phương pháp khiến nàng đưa ra.”

“Được rồi.” Tư Đồ Uyển Tranh thở dài, lắc đầu nhẹ giọng nói, “Được, tiểu nữ sẽ giao ra giải được. Bất quá nếu không có được đáp án, tiểu nữ lại muốn hỏi xin bệ hạ một người. “

Lúc Quân Thụy trở lại hoàng cung, mặt trở đã ngả về tây. Hắn và Tư Đồ Uyển Tranh có chút cảm giác hận gặp nhau quá muộn, sau khi lấy được giải được Quân Thụy cũng buông lỏng hơn nhiều, hai người hàn huyên một trận, dần dần lại phát hiện không ít điểm ăn ý. Cứ thế một mực ngồi trong nhà gian của tửu lầu nói chuyện say sưa, thẳng đến chạng vạng mới từ biệt

Một đường hồi hải về đến, trong cung đã bắt đầu châm đèn. Sau khi trở về Quân Thụy liền đi thẳng đến Vĩnh Hòa cung, nghe cung nhân báo lại Tư Đồ Bích đã ngủ liền cho mọi người lui xuống, lặng lẽ đi đến trước giường của y nhìn người kia đang say ngủ. Nhìn gương mặt gầy gò đến mức xương gò má như lộ hẳn ra, Quân Thụy không tự chủ dùng tay vuốt ve, hắn thật sự cảm thấy bàn tay của mình khê đặt lên liền che hết cả nửa khuôn mặt của Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích giật mình theo phản xạ quay đầu né tránh, sau đó mới nhận ra bên giường mình có người liền chậm rãi mở mắt. Y nhìn thấy Quân Thụy đang ngồi bên giường liền sửng sốt một chút, trên mặt không biết hiện ra biểu tình gì, mở miệng nhẹ nhàng gọi một tiếng “Bệ hạ” .

“Tĩnh?” Quân Thụy theo thói quen vuốt tóc của y, tóc của Tư Đồ Bích rất mềm, cầm ở trong tay đặc biệt khiến người ta thoải mái an tâm.

“Ừ.” Tư Đồ Bích chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy, thế nhưng cho dù đã cố sức thử vài lần vẫn không ngồi dậy được. Quân Thụy nâng cánh tay của y, đem người ôm dậy tựa vào nhụyễn ***

“Nào.” Quân Thụy lấy cái hộp gỗ Tư Đồ Uyển Tranh giao cho, cầm khóa được hoàn màu đỏ tía đưa đến trước mặt Tư Đồ Bích, cười nói, “Nào, mở miệng.”

Tư Đồ Bích có chút phát mộng, y không biết trong hồ lô của Quân Thụy đang bán thuốc gì, thế nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, thậm chí trong động tác còn dẫn tho một điểm khiếp đảm, chần chờ ngậm lấy khóa được hoàn kia. Khóe môi ảm áp khê chạm vào đầu ngón tay của Quân Thụy, khiến hắn không nhịn được sáp đến hôn một phát, sau đó trở mình ôm lấy Tư Đồ Bích, dịu dàng tựa như đang ôm bảo bối mà mình trân quý nhất

“Uống đi.” Quân Thụy nhẹ giọng. Thật ra hắn vẫn nghĩ, nếu Tư Đồ Uyển Tranh đã muốn dùng khóa giải được này trao đổi thứ gì đó, hắn là sẽ không dễ dàng giao ra, thế nhưng không nghĩ đến nàng sẽ dễ dàng đưa giải được đến tay mình. Trong nháy mắt cầm được hộp thuốc, Quân Thụy cảm thấy tảng đá lớn đè nặng trong ngực mình rốt cuộc cũng rơi xuống, mấy ngày liền phải nhìn Tư Đồ Bích triền miên suy yếu trên giường bệnh mà không giúp được gì, hắn thật sự vô cùng khó chịu, hận không thể dốc hết của cải ra giúp y trị liệu. Thế nhưng vô luận là thái y trong cung hay du y nhân gian đều nói Tư Đồ Bích không thể trị, Quân Thụy thật sự cho rằng mình cũng sắp chết, thậm chí hắn bắt đầu hối hận, hối hận trước đây vì sao lại tàn nhẫn tổn thương y như vậy? Vì sao không đối xử tốt với y? Để đến bây giờ cho dù lo lắng như thế nào cũng không còn cơ hội bồi thường lỗi lầm ngày trước nữa. Thế nhưng hiện tại, hắn nhìn thấy Tư Đồ Bích uống viên thuốc kia vào liền cảm thấy cả người thư sướng.

“A Bích, nhanh khỏe lên đi.” Quân Thụy bất giác siết chặt vòng tay ôm lấy Tư Đồ Bích. Người này lại gầy, Quân Thụy nghĩ mà đau lòng, hắn ngẩn đầu nhìn Tư Đồ Bích, thấy khóe môi đối phương khê nhếch lên, vẻ mặt hoài nghi nhìn mình không khỏi cúi đầu hôn xuống, đầu lưỡi cũng vươn vào trong khuấy đảo, kiểm tra xem y đã đem viên thuốc nuốt xuống hay chưa. Môi của Tư Đồ Bích thật mềm mại, trên đó còn vương chút hương vị nhàn nhạt ngọt ngào của viên thuốc vừa này, làm cho Quân Thụy lưu luyến vạn phần

“Cái này là giải được của ‘Túy sinh mộng tử’.” Quân Thụy như trút được gánh nặng nói, “Từ nay về sau, người sẽ không bị nó khống chế nữa.”

1/ Cân quắc bắt nhượng tu mi: Cân quắc là cái khan trùm đầu của phái nữ, tu mi là râu, ý của câu này là dù là phụ nữ cũng không chịu thua trước nam giới.

2/ Trong hồ lô đang bán thuốc gì: Một cách nói chỉ ý tứ không biết đối phương đang tính toán điều gì.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)1 Phản hồi

66. Chương 66

Cọ sát

Quân Thụy cảm thấy trong lòng ấm áp, sau khi hắn nói ra mấy lời này thì những lo lắng trong lòng suốt mấy ngày qua dường như cũng được thổi tan, lộ ra một mảnh trời tươi sáng. Hắn cúi đầu hôn lên môi của Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng ôn nhu, lại dẫn theo chút trần trọc thăm dò sâu trong cổ họng qua lại chơi đùa. Nụ hôn này không mang theo bất kỳ ý tứ *** gì, hoàn toàn chỉ là vui mừng phấn khởi, giống như không chờ kịp mà muốn chứng minh điều gì đó

Tư Đồ Bích vốn là dựa trên nhuyễn *** tựa người vào đầu giường, bất quá Quân Thụy cứ cúi người hôn xuống khiến y đã sớm bị áp đảo xuống giường, bị Quân Thụy dùng khí thế cư cao lâm hạ đè nén khiến Tư Đồ Bích có loại cảm giác bị vây khốn kít thở không thông. Quân Thụy một tay chống lên đệm giường, một tay thận trọng vuốt lên mặt Tư Đồ Bích, đôi mắt đắm đuối nhìn y giống như muốn nhìn rõ từng lỗ chân lông trên gương mặt kia. Nhìn một lát rồi lại tiếp tục trần trụi miên ôn nhu lúc này.

“Vì sao lại ngây người như thế?” Quân Thụy kề sát vào mặt Tư Đồ Bích, đôi môi cũng nhẹ nhàng mơn trớn vào nhau, “Ta nói rồi, tất cả giao cho ta. Còn phải lo lắng điều gì?”

“Bệ hạ... Ta...”

“Hừ...” Quân Thụy đặt ngón tay trên môi Tư Đồ Bích, nhẹ giọng nói, “Trẫm đều biết, người không cần nói nữa, đều qua rồi. Đại Lý tự khanh đã điều tra rõ ràng, chuyện không liên quan tới người, Quân Thái cũng không có tham dự vào, hết thảy đều do Thái hậu gây ra, ta sẽ không ra tay với hắn.”

Tư Đồ Bích nhìn sâu vào mắt của Quân Thụy, tựa hồ chợt thấy một tia ưu thương nồng đậm lóe lên liền cúi đầu không dám nhìn nữa, đột nhiên y thở dài một hơi, chậm chậm nói: “Tuy rằng hết thảy đều do cô cô gây ra, thế nhưng nàng cũng là bất đắc dĩ. Một nữ nhân đơn độc giữa thâm cung, nhĩ tử lại bị biếm đến biên quan, bên cạnh ngay cả một người để trông cậy cũng không có, nàng còn có thể làm thế nào...”

“Đều đã qua rồi.” Quân Thụy nửa quỳ trước giường nhẹ nhàng ôm lấy, Tư Đồ Bích hôn lên tóc y. Loại động tác ôn nhu như thế y chưa từng được hưởng thụ qua, kiểu nhu tình đột ngột xuất hiện này lại khiến cho y hoảng hốt, giống như nó hoàn toàn không có thật. Hơn nữa cái loại ôn nhu nhưng lại tận lực lảng tránh một vài đề tài nhạy cảm này, mạng theo một chút cảm giác mơ hồ, càng khiến người ta cảm thấy như đang nằm mộng.

Trong lúc Tư Đồ Bích còn đang mờ mịt, đột nhiên cảm thấy trên người trầm xuống, Quân Thụy cư nhiên cứ như vậy nằm đè lên khiến y ngạc nhiên không ngớt. Tư Đồ Bích muốn đẩy người ra, nhưng bên tai lại chợt vang lên tiếng ngáy, Quân Thụy ước chừng là quá mệt mỏi nên đã ngủ thiếp đi rồi. Tư Đồ Bích ngăn người không tiếp tục cử động nữa, chỉ chốc lát sau Quân Thụy trong cơn ngủ mê bất giác điều chỉnh tư thế ôm lấy Tư Đồ Bích vào lòng, trong lúc ngủ mê hắn còn không quên giúp đối phương đắp chăn cẩn thận, cả hai cứ như thế nặng nề ngủ mất.

Sáng hôm sau lúc Quân Thụy thức dậy Tư Đồ Bích vẫn còn chưa tỉnh, thân thể y bởi vì cơn bệnh lần trước khiến cho suy yếu vì vậy giấc ngủ rất sâu. Quân Thụy chậm rãi khởi động thân thể chuẩn bị thay triều phục tảo triều, lúc tiến đến hôn Tư Đồ Bích mới phát hiện đối phương vậy mà có chút sốt nhẹ.

“Một lát gọi thái y đến xem một chút, phải hầu hạ cẩn thận.” Quân Thụy nói với tên thái giám đang giúp hắn thay y phục, lại đưa tay lên trán Tư Đồ Bích đo nhiệt độ một chút rồi mới kéo chăn phủ lại lên người y. Tuy rằng những động tác của hắn đã rất nhẹ nhàng, thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn nhúu mày hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi mở mắt.

“Bệ... Hạ...” Tư Đồ Bích thấp giọng mở miệng, giọng nói khàn đến lợi hại, nói xong hai chữ này cứ nhiên còn ho khan vài tiếng, Quân Thụy vội vã ngồi xuống bên giường giúp y thuận khí, không khỏi lo lắng hỏi: “Tại sao lại sốt rồi? Là vì tối qua ngủ không ngon sao?”

Tư Đồ Bích không nói chuyện chỉ tựa vào đầu giường cố gắng hít thở, Quân Thụy phát tay một cái báo với Trương Đình Hải đi thông báo hôm nay không cần lâm triều, các vị đại thần có thể trở về. Trương Đình Hải nhận mệnh, nhanh chóng chạy đi

“Uống nước đi, cẩn thận một chút.” Quân Thụy ôm vai của Tư Đồ Bích giúp y uống nước, sau đó lại dìu người nằm xuống, tiếp nhận khăn tay thái giám đưa đến cẩn thận lau miệng cho y, nhẹ giọng hỏi: “Cảm thấy thế nào? Sau khi uống xong viên thuốc hôm qua có thấy khó chịu không?”

Tư Đồ Bích lắc đầu, nhắm mắt lại thở hổn hển, Quân Thụy nhìn y như vậy trong lòng có chút sợ hãi, liền vậy tay gọi một tên thái giám đến, phân phó hắn đi gọi Tư Đồ Cẩn và Tư Đồ Uyển Tranh nhập cung.

“Cẩn nhi và, Uyển Tranh tỷ tới?” Tư Đồ Bích nghi ngờ hỏi.

“Ừ.” Quân Thụy gật đầu nói, “Giải dược của ‘Túy sinh mộng tử’ là do bọn họ mang về.”

“Bệ hạ cho gọi bọn họ vào cung là nghĩ thuốc kia có chuyện sao?” Tư Đồ Bích nhìn chằm chằm Quân Thụy, nói, “Thuốc kia làm sao có được? Đáng lẽ không thể ở trong tay bọn họ Lê nào... là... Cẩn nhi về nhà trộm sao? Vì sao trước đó không nói với ta bọn họ đã tới?”

“Người không cần lo cho nhiều như vậy, trước tiên dưỡng bệnh cho tốt đã.” Quân Thụy có chút không nhịn được, nét mặt của Tư Đồ Bích bây giờ có ba phần hoài nghi năm phần lo lắng, trong lòng toan tính đều là tỷ đệ hai người kia, hoàn toàn không đem Quân Thụy hấn để vào mắt, lúc hỏi ra những lời này thậm chí còn mang theo một tia trách cứ và phòng bị, cảm giác như vậy khiến Quân Thụy vô cùng khó chịu.

“Bệ hạ... thật là... Cẩn nhi về nhà trộm sao?” Tư Đồ Bích có chút nóng nảy, liên tục hỏi, “Bệ hạ, lúc đầu người triệu Cẩn nhi tiến cung là vì muốn đệ ấy đi trộm thuốc sao? Sao lại để đệ ấy đi làm chuyện nguy hiểm như vậy? Nếu bị bắt được thì làm sao bây giờ? Trong nhà vốn rất miễn cưỡng với loại hành vi trộm đạo này, Cẩn nhi sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc mất! Bệ hạ thế nào...”

“Được rồi.” Quân Thụy đứng lên, xoay người bước về phía cửa sổ, Tư Đồ Bích không ngừng tra hỏi đã khiến Quân Thụy nổi giận, thế nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc phát tác, chỉ có thể đưa lưng về phía Tư Đồ Bích cố gắng thu dọn tình tự khó chịu này, sau đó lãnh đạm nói: “Trẫm đi tảo triều, người trước cứ nghỉ ngơi, một lát sẽ có thái y đến đây bắt mạch.”

“Bệ...” Tư Đồ Bích vẫn chưa nói xong, thế nhưng y vừa nghe được Quân Thụy xưng là “trẫm” liền biết hắn đang nổi giận, Tư Đồ Bích ngậm miệng, cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Tối qua hai người vốn vô cùng thân thiết, Quân Thụy thậm chí còn biểu hiện ôn nhu quan ái trước nay chưa từng có, thế nhưng hiện tại vừa nhắc đến Tư Đồ gia và Túy sinh mộng tử thì hai người liền giống như bị thứ mơ hồ gì đó đâm vào da thịt, khiến cho người ta phải bất đắc dĩ. Mà loại cảm giác bất đắc dĩ này, Tư Đồ Bích vô cùng thấu hiểu cũng vô cùng chán nản.

Lúc Quân Thụy rời khỏi Vĩnh Hòa cung là đang bị chọc tức, vì vậy hoàn toàn quên mất hắn đã lên cho Trương Đình Hải đi tuyên chỉ hôm nay bãi triều, bởi thế hắn chỉ có thể ngồi đối diện đại điện trống rỗng suốt cả canh giờ. Thái giám đi theo một bên nhìn thấy sắc mặt hắn không tốt cũng không ai dám nhắc đến việc bãi triều, chỉ có thể trốn ra ngoài điện hai mặt nhìn nhau nín thở chờ đợi.

“Người đâu!” Quân Thụy gọi một tiếng, thanh âm kia có vẻ cũng không quá cao hứng, cả đám cung nhân đều nơm nớp lo sợ không dám tiến vào, cuối cùng một tiểu thái giám xui xẻo bị người ta đẩy thẳng vào trong. Đứa trẻ kia vừa tiến vào trong điện liền run rẩy quỳ mọp xuống, lễ gối về phía Quân Thụy chờ y ra lệnh, Quân Thụy hí hóp mắt nhìn nó, hỏi: “Người run cái gì? Trẫm đáng sợ lắm sao?”

“Không... không có... nô tài không dám... bệ hạ thứ tội...” Tiểu thái giám tuy rằng ngoài miệng nói không sợ, thế nhưng ngay cả thanh âm cũng trở nên run rẩy, Quân Thụy thở dài, nói : “Trẫm hỏi người, trẫm thật sự đáng sợ như vậy sao? Người đừng sợ, trẫm không làm khó người.”

“Bệ... bệ hạ không đáng sợ...” Tiểu thái giám đáp.

” Trẫm hỏi người, trẫm đối với vị Tư Đồ đại nhân đang ở Vĩnh Hòa cung kia có tốt hay không?” Quân Thụy lại hỏi. Vấn đề này rất ngậy thơ, cũng rất trẻ con, thế nhưng hắn vẫn nhịn không được, giống như đang nóng lòng muốn chứng minh điều gì đó.

“Đương nhiên... đương nhiên rất tốt...” Tiểu thái giám sợ hãi nói, “Lúc vị Tư Đồ đại nhân kia bệnh nặng, bệ hạ một tất không rời canh giữ bên cạnh, ăn mặc chỉ dùng đều cho dùng thứ tốt nhất. Có rất nhiều cung nữ tỷ tỷ đều nói, nếu họ có được nửa phần phúc khí của Tư Đồ đại nhân đã tốt lắm rồi.”

“Hừ!” Quân Thụy hừ lạnh một tiếng. Giống như những lời tiểu thái giám này đã nói, hầu hết mọi người trong cung đều ước ao được như Tư Đồ Bích, vậy mà y hết lần này đến lần khác ở trong phúc mà không biết, tuyệt không hề thông cảm với những chuyện khó xử của Quân Thụy. Y cho rằng tất cả những ân sủng này đều là dư không mà có sao ? Vì muốn xử lý những chuyện xấu xa kia của Tư Đồ gia mà lại không vi phạm lời hứa với y đã khiến đầu của Quân Thụy lớn lên một vòng. Thái hậu đột ngột hoảng, lúc đó trong triều không tránh khỏi một phen sóng gió, chẳng có một ai tin tưởng Thái hậu là do đột nhiên phát bệnh cấp tính mà hoảng, hẳn bởi vì không muốn Tư Đồ Bích phải chịu đựng áp lực của những lời đồn đãi này nên mới nghiêm mật bảo hộ y ở Vĩnh Hòa cung, để làm được chuyện này Quân Thụy hẳn phải tốn bao nhiêu tinh lực? Vậy mà Tư Đồ Bích suốt ngày chỉ nghĩ đến cái gia tộc chết tiệt của y, chẳng lẽ những người đó đối với y còn tốt hơn Quân Thụy hẳn sao? Cái đồ chơi Túy sinh mệnh tử gì đó cũng không phải là nhờ Tư Đồ gia ban tặng hay sao?

Quân Thụy tức giận một trận rồi cũng từ từ bình tĩnh lại, dù sao trong lòng vẫn lo lắng việc Tư Đồ Bích còn đang bị sốt, vì vậy liền bảo tiểu thái giám đi tìm thái y đến chẩn mạch, lại phân phó thêm một người xuất cung đưa Tư Đồ Cẩm và Tư Đồ Uyển Tranh vào. Hai người này dù sao cũng là thân nhân thân thiết nhất của Tư Đồ Bích, để bọn họ tiến cung gặp y có lẽ sẽ khiến y an tâm hơn một ít.

Tuy rằng hôm nay không tảo triều thế nhưng vẫn còn rất nhiều chính vụ chờ Quân Thụy đến xử lý. Hắn vội vã chạy đến ngự thư phòng tuyên triệu mấy vị đại thần đến thương nghị, quân thăm mấy người cứ thế bàn bạc hăng say, thậm chí Quân Thụy còn giữ người lại dùng xong ngọc thiện rồi tiếp tục bàn bạc, cứ thế một phen bận rộn đến tận xế chiều.

Sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, Quân Thụy liền khởi giá quay về Vĩnh Hòa cung. Cả ngày hôm nay tuy rằng rất bận thế nhưng hắn cũng không bỏ qua chuyện của Tư Đồ Bích được, cả ngày cứ lo lắng không biết y đã hạ sốt chưa. Lúc sáng hai người tạm biệt không mấy vui vẻ, không biết y có lại suy nghĩ lung tung hay không.

Quân Thụy không khỏi bước nhanh hơn, bởi vì lo lắng cho Tư Đồ Bích nên lại đặc biệt nhớ đến tình cảnh cả hai ôm nhau ngủ tối qua, càng nghĩ càng thấy tâm tình biến tốt. Chỉ một lát sau hắn đã về đến Vĩnh Hòa cung, tâm trạng thả lỏng hẳn cung nhân về tình trạng hôm nay của Tư Đồ Bích.

“Hồi bẩm bệ hạ, buổi trưa nhị vị tiểu thư, công tử của Tư Đồ gia đều nhập cung, cùng đại nhân dùng ngọc thiện. Đại nhân rất vui vẻ nên đã ăn thêm vài miếng, còn uống nhiều hơn một chén canh.”

“Ừ, tốt.” Quân Thụy cười gật đầu, vừa nhắc chân đi, lại hỏi, “Hiện tại thì sao?”

“Hiện tại lưỡng vị tiểu thư, công tử vẫn ở trong phòng cùng đại nhân..” Cung nhân một mực cung kính đáp, “Đại nhân nói muốn cùng hai người bọn họ ở riêng một lát, bảo bọn nô tỳ đều lui ra.”

“Ừ, bảo ngự trù chuẩn bị văn thiện, giữ hai người họ lại trong cung dùng cơm. Phải rồi, những món lúc trưa Tư Đồ Bích thích ăn người có để ý không? Dựa vào đó mà làm vài món nữa.”

“Dạ, bệ hạ.” Cung nhân tuân lệnh lui ra. Quân Thụy nhìn đằng trước thấy đã đến gần cửa phòng của Tư Đồ Bích, thái giám và cung nữ đều đã lui khỏi không còn một ai, cũng không biết ba tỷ đệ bọn họ đang nói chuyện gì. Quân Thụy phát tay với những tùy tùng phía sau, nói: “Các người cũng lui xuống hết đi, miễn cho Tư Đồ đại nhân mất hứng.”

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

67. Chương 67

Nghi ngờ vô cớ

Tư Đồ Bích cũng Tư Đồ Cẩn và Uyển Tranh nói chuyện cả ngày cũng sắp không chịu nổi, trên người từng trận uể oải nổi lên. Tư Đồ Cẩn thấy sắc mặt của y không đúng vội vả dìu người lên giường nằm, tuy là nói luyến tiếc phải chia tay nhưng dù sao cũng phải để y lại nghỉ ngơi thật tốt. Thế nhưng trong lòng Tư Đồ Bích cũng có tâm sự, y đã cố nén cả ngày, hiện tại thấy hai người bọn họ phải đi liền không nhận được nữa nói ra

“Cẩn nhi, Lục tỷ, ” Tư Đồ Bích nhỏ giọng, “Ta có việc nói với hai người.”

“Thế nào?” Tư Đồ Uyển Tranh vốn đang đùa giỡn với Tư Đồ Cẩn, vừa thấy vẻ mặt của Tư Đồ Bích nghiêm túc cũng yên tĩnh lại chờ y lên tiếng.

“Các người hôm nay xuất cung liền lập tức thu dọn đồ đạc, nhanh chóng quay về Giang Châu.” Tư Đồ Bích nói, “Tiếp theo cũng không nên làm ra việc gì có động tĩnh quá lớn, tận lực làm việc khiêm tốn. Cũng nên nói với phụ thân không nên phô trương quá mức, trên phương diện làm ăn cũng đừng nên tiếp tục mở rộng, có thể dè xuống thì tận lực dè xuống.”

“Đệ... là đang lo lắng...” Tư Đồ Uyển Tranh vẻ mặt ngưng trọng.

“Phải, bệ hạ chỉ sợ sẽ hạ thủ với Tư Đồ gia.” Tư Đồ Bích bắt đầu nói, “Nấy ngày gần đây phỏng chừng người của Thái hậu đã bị tra ra gần hết, thế lực của cô cô bị suy yếu Tư Đồ gia nhất định cũng không tránh khỏi liên lụy. Gần đây trong việc làm ăn, có phải chúng ta cũng hay bị người của triều đình thăm hỏi?”

“Phụ thân không có nhắc qua, bất quá đệ xem bộ dáng có lẽ là có.” Tư Đồ Cẩn nói.

“Vì vậy sau này vẫn nên tận lực kín đáo làm việc! Nghìn vạn lần không nên trêu chọc thị phi, trên phương diện làm ăn cũng vậy, có thể không làm liền tận lực không làm, miễn cho...”

“A Bích, ” Tư Đồ Uyển Tranh ngắt lời của y, lắc đầu nói, “Đệ nghĩ nhiều rồi.”

“Lục tỷ, tỷ đừng coi thường, ” Tư Đồ Bích hoàn toàn không đồng ý, “Nơi này không so được với ở nhà, đạo lý gần vua như gần cọp lúc tỷ quyết định tham gia tuyển phi hẳn là đã rõ ràng. Ở chỗ này, ai cũng mong chờ xem chúng ta thất thế, làm việc gì cũng phải tính toán trước vài bước? Bệ hạ tuy rằng ngoài miệng nói sẽ không đối phó với Tư Đồ gia, thế nhưng những lời này nói cho cùng có bao nhiêu phân lượng đây? Đợi đến khi hẳn thấy chán ghét, hoặc lúc Tư Đồ gia mất đi giá trị lợi dụng, sợ rằng hẳn không coi chúng ta ra gì, chúng ta sẽ bị người khác chà đạp đến không còn bộ dáng nữa!”

“Trong đầu đệ suốt ngày đều nghĩ những việc này?” Tư Đồ Uyển Tranh thở dài, điểm điểm đầu của Tư Đồ Bích một chút, nói, “Trách không được lúc nào cũng không khỏe.”

“Lục tỷ, tỷ vẫn nên nghe lời đệ đi!” Tư Đồ Bích lắc đầu, thở dài lo lắng lo lắng nói, “Cô cô đã qua đời, ngày tỷ nhập cung sợ rằng sẽ phải dờ lại. Những tú nữ nhập cung đợt này người nào mà chẳng có lai lịch lớn? Tình huống như bây giờ, sợ rằng lúc tỷ vào cung phải chịu khổ không ít, trong khoảng thời gian này đệ sẽ tận lực nghĩ ít biện pháp tranh thủ giúp tỷ. Đợi sau này, lỡ đệ có không xong cũng không ai dám khi dễ tỷ...”

“A Bích, sao đệ lại nói như vậy, tỷ tỷ lại không thể bảo vệ chính mình sao? Đệ xem, hiện giờ đệ đã thành bộ dạng thế này mà cứ nghĩ vẫn vợ suốt ngày! Việc của tỷ tỷ không cần đệ lo lắng! Tỷ tự có thể làm chủ! Hơn nữa có gã cho Hoàng thượng hay không, còn phải xem bốn tiểu thư có cao hứng hay không! “

“Lục tỷ... Bệ hạ cũng không giống như tỷ đã nghĩ. Ngoài mặt hẳn có thể rất ôn nhu, thế nhưng hẳn dùng thủ đoạn gì để ngồi lên ngôi vị Hoàng đế chẳng lẽ tỷ không biết! Thủ đoạn của hẳn trước giờ vô cùng cường ngạnh ngoan tuyệt, tỷ...” Tư Đồ Bích vội vàng nói, còn gấp đến mức muốn ngồi dậy, khẩn trương nắm lấy tay của Tư Đồ Uyển Tranh. Bàn tay của y đang không ngừng run rẩy, có lẽ là sợ, cũng có lẽ vì kích động, thế nhưng bản thân y lại không hề phát hiện.

“A Bích, tỷ hỏi đệ, đệ có yêu hẳn hay không?” Tư Đồ Uyển Tranh hỏi. Vấn đề này khiến cả Tư Đồ Bích và Tư Đồ Cẩn đều sửng sốt. Tư Đồ Bích trầm mặc cúi đầu, im lặng một lát. Tư Đồ Cẩn không hề chớp mắt dõi theo y, sâu bi trong mắt hầu như vô pháp che lấp.

“Đệ...” Tư Đồ Bích mở miệng, vô cùng gian nan nói, “Đệ... chưa bao giờ tin... cái gì có yêu hay không, bất quá chỉ là nhất thời hứng khởi của Đế vương mà thôi. Đệ là một nam nhân, cứ ở trong cung như vậy cái gì cũng không phải, còn bị người ta ghen ghét, bây giờ còn muốn cùng một đám nữ nhân tranh thủ tình cảm, thì phải tính là cái gì? Chờ một đoạn sóng gió này qua đi, đệ sẽ viết một phần tấu chương từ quan, xin đi canh giữ lăng mộ của cô cô, sau khi xuất cung liền... không quay về nữa, rời khỏi nơi này... thật xa”

“A Bích, cái chết của cô cô không phải trách nhiệm của đệ...” Tư Đồ Uyển Tranh muốn khuyên, thế nhưng Tư Đồ Bích hoàn toàn không nghe lọt, chỉ cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Dáng vẻ của y thoạt nhìn quá mức bi thương, khiến Tư Đồ Cẩn đang ngồi bên cạnh cũng cảm thấy trái tim mình bị xé ra một lỗ thật lớn, vô pháp ức chế đau đớn. Cậu ngồi vào bên cạnh Tư Đồ Bích, khoát tay lên vai y nỗ lực muốn giúp y xoa dịu nỗi đau thương, thế nhưng lời khuyên lớn còn không kịp thốt ra, nước mắt của cậu đã từng dòng chảy xuống.

“Si nhân, một đám si nhân mà!” Tư Đồ Uyển Tranh bất đắc dĩ lắc đầu, không nói thêm gì chỉ một mực nắm lấy cổ áo của Tư Đồ Cẩn xách lên lôi thẳng ra ngoài, sau đó lớn tiếng nói với Tư Đồ Bích, “Nói thật, một người cứng rắn như ta phải cầm vào giữa các người đúng là khiến ta tức chết! Đệ cứ ngoan ngoãn dưỡng bệnh cho tốt! Suốt ngày suy nghĩ miên man làm cái gì? Bọn ta trở về, để không gian cho đệ suy nghĩ kỹ lại một chút!”

Tư Đồ Uyển Tranh rời đi không bao lâu, bên ngoài liền có thái giám vào hỏi khi nào có thể dùng cơm. Tâm tình của Tư Đồ Bích không tốt cũng không muốn ăn liền nói miễn, thế nhưng thái giám kia lại nói văn thiện là do bệ hạ tự mình an bài, nói y tốt xấu cũng nên ăn một chút. Tư Đồ Bích nghe xong liền ngẩng đầu hỏi: “Bệ hạ có đến đây?”

“Dạ phải, văn thiện này được chuẩn bị theo sự phân phó của bệ hạ, người còn đặc biệt căn dặn ngự thiện phòng chiếu theo những món đại nhân thích lúc trưa mà làm thêm món tương tự.”

Tư Đồ Bích ngăn người, thái giám kia còn nói: “Thỉnh đại nhân ăn nhiều thêm một chút, đây chính là một mảnh tâm ý của bệ hạ!” Nói xong, cũng không chờ Tư Đồ Bích lên tiếng, liền gọi bên ngoài đưa cơm.

Trước giờ sinh hoạt của Quân Thụy luôn rất tiết kiệm, đối với việc ăn uống cũng không yêu cầu gì nhiều, hằng ngày dùng bữa cũng chỉ là bốn món một canh. Sau khi sống cùng Tư Đồ Bích, bởi vì lo lắng y ăn không quen mới gia tăng thành mười hai món hai canh, hôm nay bởi vì tính luôn cả phần của Tư Đồ Cẩn và Tư Đồ Uyển Tranh nên ngự thiện phòng cũng làm nhiều thêm vài món, tất cả đều là món ăn tinh tế thanh đạm. Cung nhân vừa dọn lên xong, Tư Đồ Bích liếc qua liền thấy nhiều hơn vài món Quân Thụy thường thích ăn.

“Bệ hạ sẽ đến đây dùng văn thiện sao?” Tư Đồ Bích hỏi.

“Bệ hạ có việc không đến được.” Thái giám đáp, “Bệ hạ có nói, người nhiều ít cũng phải ăn một chút!”

Tư Đồ Bích không nói gì, trái tim của y mơ hồ bắt đầu bất an, y trầm mặt nhìn đám cung nhân một món lại một món dọn lên, nhìn phân lượng này rõ ràng là chuẩn bị cho bốn người ăn. Có lẽ ban đầu Quân Thụy dự định dùng bữa cùng ba tỷ đệ bọn họ, thế nhưng bây giờ hẳn lại không tới nhưng vẫn để cung nhân dọn lên bốn phần thức ăn như cũ, ý tứ đã rất rõ ràng —— Quân Thụy chỉ sợ đã nghe được những lời Tư Đồ Bích nói trong phòng lúc nãy, đã giận rồi.

Lúc vừa ý thức được điểm này, Tư Đồ Bích cảm thấy trong lòng mình phẳng phất bị một khối đá lớn đè

nặng, vô cùng đau đớn. Y nhìn một bàn thức ăn phóng phú, lại nhìn bên cạnh ngoại trừ đám cung nhân phụ trách hầu hạ và chia thức ăn thì không còn ai cả, y chỉ có thể mờ mịt ngồi đó không biết làm thế nào cho phải. Thái giám giúp Tư Đồ Bích gấp thức ăn đầy cả bát, còn lặp lại lời dặn dò của Quân Thụy muốn y ăn nhiều hơn một chút. Thế nhưng Tư Đồ Bích ngay cả một điểm muốn ăn cũng không có, y bỗng dưng cảm thấy một nỗi phiền muộn không rõ.

“Được rồi, ” Tư Đồ Bích chắc lưỡi phát ra một âm thanh tối nghĩa, nhẹ nhàng nói, “Ta muốn tự ăn, đều lui xuống đi.”

Tư Đồ Bích muốn chờ Quân Thụy thêm một chút, y không ngừng tự nói với mình có thể là Quân Thụy đang bị chuyện gì đó làm trễ nãi, thế nhưng từng lời nói với Tư Đồ Uyển Tranh lúc này lại không ngừng lặp lại bên tai y. Tư Đồ Bích cứ ngồi như vậy, đợi đến khi bên ngoài đã chầm đèn cũng không đợi được tiếng chân của Quân Thụy bước vào Vĩnh Hòa cung.

Ngày hôm sau là ngày Thái hậu hạ táng, mọi người trong cung từ sớm đã vô cùng bận rộn, mọi nghi lễ phải được thực hiện đúng giờ để quan tài của Thái hậu đuổi kịp giờ lành đưa vào hoàng lăng. Suốt khoảng thời gian trước, Tư Đồ Bích đều được Quân Thụy an bài tránh né sự kiện nhạy cảm này, dù sao cái chết của Thái hậu ít nhiều y cũng có liên quan, thế nhưng hôm nay y không thể không đối mặt, bởi vì từ đêm qua Quân Thụy chưa hề đến gặp y, cũng không có bất kỳ ai đến nói cho y biết có phải tham gia tang lễ của Thái hậu hay không, y chỉ có thể xấu hổ mà chờ đợi như thế.

Từ lúc Tư Đồ Bích vào ở trong Vĩnh Hòa cung, mỗi đêm Quân Thụy đều ngủ ở đây, thế nhưng tối hôm qua hẳn không ghé lại, đám cung nhân cũng không khỏi một phen suy đoán, ánh mắt nhìn Tư Đồ Bích cũng tựa hồ không giống trước nữa. Đặc biệt khi có thái giám đến tuyên chỉ để Tư Đồ Bích xuất cung, quay về biệt viện của Tư Đồ gia ở kinh thành thì ánh mắt suy đoán rất cực cũng biến thành xì xào bàn tán.

Tư Đồ Bích có chút mờ mịt, y hoàn toàn không phản ứng được gì, chỉ có thể vô tri vô giác đi theo thái giám tuyên chỉ lên một chiếc xe ngựa ra khỏi Hoàng cung. Trên xe chỉ có một mình y, không có một ai đến nói cho y biết tiếp theo nên làm thế nào, xe ngựa cứ như thế một đường chậm rãi chạy về Phù Sơ Viên, lúc Tư Đồ Bích xuống xe ngựa nhìn thấy đóa hoa vải trắng¹ đang treo trước cửa chính, y lại càng mờ mịt. Cam Đường đã lâu không gặp vừa nhìn thấy y liền vội vã chạy đến, lớn tiếng nói: “Công tử, công tử rất cực đã trở về. Thân thể có khá hơn chút nào không? Cam Đường lo lắng gần chết!”

“Cam Đường...” Tư Đồ Bích từ trong kinh ngạc tỉnh lại, nhẹ giọng hỏi, “Phụ thân đâu?”

“Lão gia và những người khác đã đi đến hoàng lăng, vốn cũng muốn chờ công tử cũng đi, thế nhưng thánh chỉ của bệ hạ nói không cần chờ. Lão gia cũng sợ bỏ lỡ giờ hành lễ nên từ sớm đã xuất môn.”

“Vậy sao...” Tư Đồ Bích lên tiếng, ngẩng đầu nhìn tám biển Phù Sơ Viên, lại nhìn gương mặt tròn trịa của Cam Đường, rất cực nhận ra một sự thật: Y đã xuất cung. Tựa như những gì ngày hôm qua y đã nói, xuất cung rồi không về nữa, đi đến một nơi thật xa. Loại cảm giác này cứ nhiên lại giống như ngày đầu tiên khi Quân Thụy đưa y từ lao phòng vào Hoàng cung, hoàn toàn không biết phải làm sao.

1/ Hoa vải trắng : Cái bông tua tròn tròn màu trắng hay được treo trên linh đường trong phim TQ.

68. Chương 68

Khổ não

Cam Đường đã rất lâu không gặp Tư Đồ Bích, vì vậy nên rất kích động, nãy giờ cứ kéo tay áo y nói chuyện không ngừng. Tư Đồ Bích mờ mịt nghe gã kể chuyện, nét mặt vô cùng chăm chú, thế nhưng thực tế ngay cả một chữ y cũng không nghe được, trong lòng hoàn toàn trống rỗng giống như toàn bộ tư duy đều đã biến mất.

Từ sáng sớm lặn qua lặn lại đến bây giờ, còn phải ngồi trên xe ngựa lắc lư đi từ Hoàng cung trở về, thể lực của Tư Đồ Bích đã đến cực hạn, Cam Đường đại khái cũng bị sắc mặt tái nhợt của y làm cho hoảng sợ, vội vã vươn tay ra dìu y. Tư Đồ Bích giương mắt nhìn Cam Đường, chỉ thấy miệng của gã không ngừng cử động như đang nói cái gì đó, thế nhưng một chữ y cũng không nghe được, lỗ tai y hiện giờ chỉ tràn ngập tiếng gió rít ồ ồ. Vì thế Tư Đồ Bích chỉ có thể nghiêng đầu nhìn Cam Đường, hỏi: “Người nói cái gì?”

Giọng nói của Tư Đồ Bích yếu ớt đến đáng sợ, biểu tình của Cam Đường đổi đổi mấy lượt rồi không tiếp tục nói nữa, chỉ cẩn thận nữa dìu nữa ôm đưa Tư Đồ Bích vào trong nhà. Thân thể Tư Đồ Bích lung lay lay tựa hết trong lòng cơ thể lên người Cam Đường, thần trí của y cũng đã không rõ ràng lắm, lúc bước chân qua bậc thềm thì chân vừa nhấc lên lại mềm nhũn đặt xuống, hoàn toàn không có sức bước qua.

“Công tử... Công tử...” Cam Đường vội vàng giương mắt nhìn xung quanh một chút, dám thủ vệ thường ngày đứng trước cửa Phù Sơ Viên đều đã bị điều đi hỗ trợ trong tang lễ của Thái hậu, hiện tại muốn tìm một người cũng không được. Cam Đường chỉ có thể đỡ Tư Đồ Bích chậm rãi ngồi xuống, hy vọng công tử gia nhà gã có thể hồi phục được một chút.

“Công tử, người có đỡ hơn chút nào không?” Cam Đường quỳ gối bên cạnh đỡ lấy vai Tư Đồ Bích, bàn tay cẩn thận đưa lên trán y xem một chút, rõ ràng cả người lạnh lẽo nhưng mồ hôi lại không ngừng đổ xuống, mắt cũng chỉ mở một nửa, có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại không được tỉnh táo lắm. Cam Đường trong lòng càng gấp, rất muốn chạy vào trong nhà gọi người ra hỗ trợ, thế nhưng Tư Đồ Bích hiện có bộ dạng này, gã cũng không dám để y lưu lại ngoài cửa một mình, nếu lúc này có người giúp đỡ thì tốt rồi!

Đang lúc Cam Đường khẩn cầu có người xuất hiện thì đầu đường rốt cuộc cũng có bóng người cưỡi ngựa chạy đến, hơn nữa dựa theo hướng đi có vẻ là đang chạy đến Phù Sơ Viên. Thái hậu đại tang, chiếu theo lễ nghi mọi người đều không được có hành vi tiêu khiển hoặc tổ chức hội họp lễ mừng, vì vậy hôm nay trên đường hầu như không có người qua lại, dân chúng trong kinh đều đang ở nhà vì Thái hậu tưng kinh thấp hương, vì vậy hiện tại vừa nhìn thấy bóng người, Cam Đường liền bất giác thở phào nhẹ nhõm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Người đến vẫn chưa xuống ngựa liền lớn tiếng hỏi, thanh âm của y nghe rất có từ tính khiến Cam Đường ngỡ như là tiếng của người trời, bất quá đợi đến khi thấy rõ phục sức trên người y, Cam Đường không khỏi sửng sốt —— Tuy rằng cũng là y phục thuần trắng, thế nhưng trên hoa văn hình rồng thêu chìm bằng chỉ bạc kia đã trực tiếp chỉ ra địa vị cao quý của đối phương, đây là một thân vương.

“Tín Vương gia...” Cam Đường kêu một tiếng, người nọ cũng không thèm để ý đến gã mà trực tiếp nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến bên cạnh Tư Đồ Bích, ngồi xuống xem xét rồi thấp giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Quân Trạch thoáng nhìn sắc mặt của Tư Đồ Bích, lại vỗ vỗ mặt y vài cái hy vọng có thể kéo thần trí của Tư Đồ Bích về, thế nhưng rõ ràng đối phương đã lâm vào mê man, mắt tuy rằng vẫn chưa khép hẳn thế nhưng ánh mắt tan rã, ngay cả trên bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Quân Trạch khẽ đảo người một cái, bàn tay thuận thế đẩy Cam Đường ra, thân thể Tư Đồ Bích liền ngã vào trong lòng hắn.

“Nhanh, đi trước dẫn đường.” Quân Trạch trầm giọng nói với Cam Đường, sau đó quay lưng lại phân phó tùy tùng phía sau, “Nhanh đi thỉnh thái y.” Nói xong, liền luồn tay qua đầu gối của Tư Đồ Bích, dứt khoát bế người lên, Cam Đường ở phía trước vội vàng dẫn đường cho bọn họ vào Phù Sơ Viên.

Bởi vì thánh chỉ tới rất đột nhiên, căn phòng của Tư Đồ Bích ở Phù Sơ Viên vẫn chưa thu thập xong, Cam Đường đành phải để Quân Trạch ôm người đến khách phòng, sau khi qua loa chỉnh sửa giường đệm một chút liền giúp hắn đặt Tư Đồ Bích vào trong. Lúc này Tư Đồ Bích đã hơi thanh tỉnh một ít, mở mắt ra

nhìn bọn họ thở dài, khi nhận ra người trước mặt là Quân Trạch thì cố gắng gian nan nở một nụ cười, ngay cả trong thanh âm cũng mang theo sự suy yếu: “Tín vương, đã lâu không gặp.”

“Đích xác, mỗi lần gặp nhau hình như người đều đang sinh bệnh.” Quân Trạch cũng cười, “Cũng không biết hoàng huynh chiếu cố người như thế nào, lai để người ra nông nỗi này.”

Nghe đến tên của Quân Thụy, Tư Đồ Bích liền lộ ra thần sắc ảm đạm, miễn cưỡng cười nói: “Khiến Vương gia chê cười rồi.”

Quân Trạch nhìn biểu tình có chút thất lạc của y liền hiểu có lẽ hai người đã xảy ra chuyện gì đó không vui, cũng không tiếp tục đề cập đến nữa. Bất quá hẳn cũng phải thừa nhận, Tư Đồ Bích đúng là một diệu nhân bộ dáng tinh xảo mà, mặc dù hiện tại đã vô cùng gầy yếu, thể nhưng cái loại dáng dấp suy nhược bất kham lung lay sắp đổ này lại khiến cho người ta thương tiếc, cho dù đã gây gò đến thể cũng kiên người ta không khỏi sinh lòng triều mến.

“Vương gia hiện tại làm sao lại có hứng thú quang lâm Phù Sơ Viên thế này?” Tư Đồ Bích mặt mũi hỏi, vừa rồi bộ dạng nhìn y đến sững sờ của Quân Trạch thực sự khiến Tư Đồ Bích cảm thấy khó chịu, bất quá may là Quân Trạch cũng là người hiểu rõ lẽ nghĩa, rất nhanh liền thu ánh mắt lại.

“Ừ, bên hoàng lăng có quá nhiều người, lễ tiết cũng thật rườm rà, ta chịu không nổi liền lén trốn đi, dù sao cũng không ai để ý.” Quân Trạch nói.

“Vương gia không sợ ngôn quan buộc tội sao? Thái hậu đại tang, người là Thân vương cư nhiên lại vắng mặt, sẽ bị quần thần lên án đấy.” Tư Đồ Bích nói.

“lúc Thái hậu còn sống cùng bốn vương cũng không mấy thân cận, bây giờ người đã ra đi, nếu bốn vương còn ở đó giả mù sa mưa khóc tang chẳng phải là quá buồn nôn sao. Bốn vương không phải loại người lá mặt lá trái như thế, những thứ bề ngoài như vậy bốn vương không màng đến.” Quân Trạch cười nói, tướng mạo của hắn vốn là tuấn tú tiêu sái, dùng loại này khẩu khí này nói chuyện càng lộ ra khí khái hào hiệp không thể kèm chế. Tư Đồ Bích không khỏi cười khổ, quả thực những người chân chính hoài niệm Thái hậu đã qua đời có được bao nhiêu đây?

“Vương gia, ta xin hỏi người một việc.” Tư Đồ Bích thuyết.

“Ta biết nhất định sẽ không giấu diếm.”

“Xin hỏi Vương gia...” Tư Đồ Bích suy nghĩ một chút mới tiếp tục nói, “Thái hậu đại tang, Quân Thái có về không?”

“Hử?” Quân Trạch trợn to mắt nhìn Tư Đồ Bích, vẻ mặt không thể hiểu nổi, “Mấy hôm nay không phải người đều ở trong Vĩnh Hòa cung sao? Ở cùng một chỗ với hoàng huynh, người hẳn phải là người đầu tiên biết mấy việc này chứ?”

Tư Đồ Bích cười cười, từ biểu tình và khẩu khí của Quân Trạch y đã đoán được, Quân Thái vẫn không thể trở về. Tựa như Quân Trạch đã nói, rất nhiều người đối với việc Tư Đồ Bích ở tại Vĩnh Hòa cung đều có cái nhìn như vậy, thậm chí còn cảm thấy ghen ghét, bởi vì y là người duy nhất có thể tiếp cận để vương gần đến vậy. Bất quá, cho dù ăn mặc chỉ dùng của y ở trong Hoàng cung không thứ nào không phải vật tinh tế nhất, thể nhưng giữa bọn họ giống như vẫn còn một tầng ngăn cách, lúc nào cũng cố ý lảng tránh những việc liên quan đến Thái hậu và Quân Thái. Những việc đó, cho dù y mở miệng hỏi Quân Thụy cũng sẽ tìm cách lảng tránh sang việc khác, chưa bao giờ chủ động nhắc đến trước mặt y, chỉ là một lần rồi một lần nói, Giao cho ta, hết thấy đều có ta.

Thể nhưng, càng là như vậy càng khiến trong lòng y lo lắng, những suy nghĩ miên man đó giống như cỏ dại không ngừng sinh trưởng, lan tràn vào khắp mọi ngõ ngách, không ngừng suy nghĩ, không ngừng phỏng đoán. Mặc dù y biết Quân Thụy bất quá chỉ là muốn bảo hộ y, bởi vì cái chết của Thái hậu cùng với sự kiện ám sát trước đó đã đặt Tư Đồ Bích vào một địa vị hết sức khó xử, khẳng định có người ghen ghét y sẽ tìm mọi cách kéo y xuống ngựa. Mà cách làm của Quân Thụy chính là cắt đứt hết mọi liên hệ của y với bên ngoài, để y rời xa hết mọi lời dèm pha mà đường bệnh cho tốt. Thể nhưng, y có thể tin tưởng hắn sao?

Quân Trạch cũng không ở lại trong Phù Sơ Viên lâu lắm, thái y rất nhanh sẽ đến, còn hắn vì tránh tị hiềm nên đã rời khỏi trước khi thái y đến

Tư Đồ Bích dù sao cũng bệnh lâu chưa khỏi, gặp tình huống thế này liền rất nhanh không kiên trì nổi lâm vào mê man, ngay cả lúc thái y đến bắt mạch y cũng không tỉnh lại. Tâm lý của y hiện tại đang phiền muộn vô cùng, thân thể lại cứ giống như người chết đuối hoàn toàn không chịu khống chế, rất nhanh Tư Đồ Bích lại lâm vào hôn mê, chỉ còn lại một chút ý thức lơ mơ cảm nhận thanh âm và động tĩnh ở chung quanh, dường như có không ít người vào phòng, sau đó lại có người ngồi bên cạnh giường lú lú bàn luận cái gì đó. Trong lòng nôn nóng cùng với cơn sốt không ngừng gia tăng, cả người Tư Đồ Bích hiện tại nóng như một hỏa lò, khiến y có lỗi giác mình cũng sắp bị thiêu thành tro bụi. Nỗi phiền muộn và bất an trong lòng cũng nhân lúc này mà xông đến quấy rối, mấy ngày trước ở trong Hoàng cung y đều cố gắng che giấu những tâm tình này, sự bình thản giả dối suốt cuộc cũ vỡ vụn, trong đầu tới tới lui lui đều là những lời Thái hậu đã nói trong đêm đó.

Thái hậu nói, Tư Đồ Bích, ngươi nên sớm chết đi.

Thái hậu nói, Ngươi đã làm chuyện dơ bẩn như vậy, còn có mặt mũi đi gặp Quân Thái sao

Vốn y đã bị thứ thuốc Túy sinh mộng tử chết tiệt kia khiến cho thân thể không khỏe, hiện tại lại càng dễ sinh bệnh, ngay cả y cũng đã bắt đầu chán ghét thân thể này. Hơn nữa, trong thời điểm Quân Thái thất thế, mọi người đều cho rằng y là kẻ phản bội, sau đó lại bị lợi dụng đi đối phó Quân Thụy. Mặc dù Quân Thụy là người mà y luôn âm thầm thương nhớ, thế mà hết lần này đến lần khác y lại dùng không ít thủ đoạn hạ cấp đến đối phó hắn, sau khi biết rõ ràng chân tướng, hóa ra người vẫn luôn lợi dụng y không phải ai xa lạ mà chính là cô cô ruột của mình. Quân Thụy che chở y như vậy, tỉ mỉ chiếu cố y như vậy y lại không chịu tin tưởng, kỳ thực nào phải y không muốn tin? Chẳng qua là bất an, là cảm thấy mình không xứng để tin mà thôi. Quân Thụy càng đối xử tốt với y, y càng cảm thấy mình đã thua thiệt hắn rất nhiều, không chỉ thua thiệt hắn mà còn thua thiệt Uyển Tranh tỷ. Uyển Tranh tỷ sớm muộn cũng phải nhập cung làm phi, mà bây giờ y lại mặt dày mày dạn lưu lại trong cung cướp lấy tỷ phu, thật sự vừa bẩn vừa tiện lại vừa biết hại người, cho dù y có lại cẩn thận, lại càng vâng lời thuận ý của Quân Thụy y vẫn cảm thấy mình còn thiếu rất nhiều, không có mặt mũi gì tiếp tục sống trên đời này nữa? Người người đều nói Tư Đồ Bích thiên tư thông minh, chính là một kẻ thông minh như vậy lại bị người ta lợi dụng đến mức không nghĩ ra biện pháp giải quyết, lại phải để Quân Thụy thay y thu dọn tàn cục, như thế y coi là cái gì thông minh? Còn không bằng cứ chết đi. Sống thêm lại càng mất mặt!

Trong phòng vốn đang vô cùng náo loạn, nghi thức hạ táng của Thái hậu đã sớm kết thúc, người của Tư Đồ gia đều trở về đứng trong phòng Tư Đồ Bích nhìn thái y bận trước bận sau. Hôm trước vốn Tư Đồ Bích đã tốt lên, bất quá buổi trưa lại sốt cao, người cũng hôn mê bất tỉnh, bất kể thái y và Tư Đồ Cẩn dùng biện pháp nào hạ nhiệt cho y cũng không thấy hiệu quả, đến tận bây giờ ngay cả mạch cũng gần như không cảm nhận được nữa.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Một thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm truyền đến, trong phòng lập tức yên tĩnh lại. Quân Thụy đứng ở cửa, vẻ mặt giận dữ nhìn những người Tư Đồ gia đang đứng trong phòng, thấp giọng nói: “Vừa đưa người quay về chỗ các người lại lập tức phát bệnh. Tư Đồ gia các người là đối xử với y như thế nào vậy? Còn dám ăn nói trước mặt trẫm sao?! Nếu y có xảy ra chuyện không hay gì, các người cũng đừng nghĩ có thể sống đến gặp ta, mỗi người trực tiếp dùng ba thước vải trắng treo cổ trong phòng của y, tiễn y một đoạn đi!”

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

69. Chương 69

Xích mích

Mấy hôm nay Phù Sơ Viên nghiêm nhiên đã trở thành hành cung của Hoàng đế, ngoại trừ lúc tảo triều, Quân Thụy ngay cả xử lý chính vụ cũng là ở tại chỗ này. Những thứ lúc trước Tư Đồ Bích ở trong cung đã từng sử dụng đều lục tục được chuyển đến, hàng loạt dược liệu quý hiếm đủ mọi chủng loại đều không ngừng được đưa vào Phù Sơ Viên, ngay cả thủ tịch Thái y viện cũng phải mỗi ngày chạy đến đây giúp Tư Đồ Bích bắt mạch.

Quân Thụy cũng từng hoài nghi có phải là do giải dược của Túy sinh mộng tử không đúng, thế nhưng Tư Đồ Cẩn đã dựa vào trí nhớ siêu cường của mình viết ra phương thuốc, thủ tịch Thái y viện cầm về tỉ mỉ nghiên cứu hết mấy ngày cũng xác nhận phương thuốc kia hoàn toàn không có vấn đề. Quân Thụy cũng hiểu được, bằng cảm thành của Tư Đồ Cẩn đối với Tư Đồ Bích, cậu tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện tổn thương đến y, cho nên giải dược kia hẳn là không có vấn đề. Thế nhưng tại sao Tư Đồ Bích uống giải dược rồi, thân thể vẫn không có chút chuyển biến nào?

Quân Thụy không rõ lắm những suy nghĩ trong lòng của Tư Đồ Bích, dù sao hẳn chính là Hoàng đế đã quen ra lệnh cho kẻ khác, muốn hẳn phải đứng ở địa vị của người nào đó mà suy nghĩ thật sự rất rắc rối, hơn nữa những lời của Tư Đồ Bích ở Vĩnh Hòa cung hôm ấy đã thật sự chọc giận hắn. Quân Thụy cảm thấy mình đã rất hạ mình để đối đãi với Tư Đồ Bích, thế nhưng người này lại cứ một mực không chịu tin tưởng, thật sự có chút ở trong phúc mà không biết phúc. Trời biết, đêm hôm đó Quân Thụy giận đến mức không ngủ được, càng nghĩ càng bốc hỏa, thẳng thẩn ban xuống một đạo thánh chỉ đưa đối phương trở về Tư Đồ Bích, hẳn muốn y nhìn cho rõ, rốt cuộc là Tư Đồ gia đối xử tốt với y hay Quân Thụy hẳn đối xử tốt với y. Nào ngờ mới vừa đưa người trở về liền nhận được tin Tư Đồ Bích lần nữa trở bệnh, hiện tại, Quân Thụy đúng là vừa khẩn trương vừa tức giận mà không thể phát tác.

Tư Đồ Bích hiện tại ở trong khách phòng của Phù Sơ Viên, Quân Thụy nơi nơi soi mói, nhất thời cũng không tìm được chỗ để hạ hỏa, trực tiếp gọi hết già trẻ lớn bé của Tư Đồ gia ra phạt quỳ ngoài sân Phù Sơ Viên. Quân Thụy cũng không đi gặp bọn họ mà là gọi cung nhân từ Vĩnh Hòa cung ra, phân phó bọn họ gấp rút thu dọn một gian phòng tốt nhất trong Phù Sơ Viên, những thứ trong phòng phạm là Quân Thụy không vừa mắt, bất kể là thi họa trân quý vô giá của danh gia hay là đồ cổ ngọc thạch, tất cả đều ném ra ngoài cửa sổ. Sau đó, Quân Thụy tự mình bế Tư Đồ Bích đưa vào trong phòng, tự mình giám sát đám cung nhân giúp Tư Đồ Bích dùng thuốc thay y phục. Cứ bận rộn liên tục như vậy không ngờ lại kéo đến nửa đêm, cơn sốt của Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng lui xuống, Trương Đình Hải thấy biểu tình của Quân Thụy đã có chút hòa hoãn, lúc này mới yên lặng nói nhỏ vào tai hắn: “Bệ hạ, người của Tư Đồ gia còn đang quỳ bên ngoài, người xem...”

Quân Thụy không hé răng, bất quá sắc mặt lại lần nữa tối sầm xuống, Trương Đình Hải sợ đến mức không dám nói gì nữa, lui vào một góc phòng hận không thể biến thành một luồng không khí, miễn cho Quân Thụy giận chó đánh mèo, chỉ có Quân Trạch vẫn đang ở bên cạnh mở miệng hỗ trợ: “Để bọn họ quỳ cũng tốt. Hoàng huynh, A Bích lần này phỏng chừng cũng sắp tỉnh rồi...”

“Người gọi y là gì?” Quân Thụy vẻ mặt âm trầm nhìn Quân Trạch, ý tứ chính là, A Bích là tên để người gọi sao? Quân Trạch ngẩn người, sau đó có chút trêu chọc mỉm cười: “Hoàng huynh, trước tiên đừng tức giận, phải xem Tư Đồ đại nhân có khỏe hơn chưa mới là chính sự.”

Quân Thụy hiện tại giống hệt một con nhím, chỉ cần có chỗ nào không vừa ý liền dựng gai lên lần qua lần lại người ta một chút, khiến cho tất cả mọi người trong Phù Sơ Viên đều không khỏi nơm nớp bâng hoàng, còn những người của Tư Đồ gia bị phạt quỳ ngoài sân ngay cả thở mạnh một chút cũng không dám. Đặc biệt Tư Đồ đại công tử chỉ là cùng người quỳ bên cạnh nói một câu, không cần thận bị Hoàng thượng thấy được liền sai Trương Đình Hải đi đến tát tai hai cái, sau đó những người còn lại liền không dám cử động, chỉ có thể nơm nớp lo sợ quỳ tại đó chờ đợi.

So với không khí căng thẳng bên ngoài, trong phòng của Tư Đồ Bích có thể nói là người qua kẻ lại nhốn nháo phi thường náo nhiệt, thế nhưng cũng là đồng dạng không ai dám mở miệng, chỉ có tiếng bước chân không ngừng vang lên. Quân Thụy vừa bước vào đã cau mày, đang định bảo bọn họ động tác phải nhẹ nhàng hơn một chút, liền thấy một thái giám chạy đến bẩm báo: “Bệ hạ, đại nhân tỉnh.”

“Vậy sao?” Quân Thụy mừng rỡ không thôi, bước nhanh đi tới, quả nhiên thấy Tư Đồ Bích mở mắt. Quân Thụy vội vã đi đến tiếp nhận khăn từ tay cung nữ, giúp y thấm bớt mồ hôi, nhẹ giọng hỏi: “Tỉnh rồi? Cảm giác thế nào? Có muốn uống nước không?”

Tư Đồ Bích vẫn còn chút mơ hồ, bị Quân Thụy hỏi như vậy mất nửa ngày mới phản ứng kịp, Quân Thụy cũng không vì vậy mà tức giận, chỉ gọi người mang một chén nước đến chậm rãi nâng Tư Đồ Bích dậy, để y tựa vào người mình uống nước, sau đó lại hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Ừ...” Tư Đồ Bích không có khí lực trả lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ tại sao Quân Thụy lại ở đây, thế nhưng vừa nghĩ đến tình cảm và lý trí của y liền mâu thuẫn không ngừng khiến cơn đau đầu lại gia tăng mãnh liệt. Tư Đồ Bích cảm thấy thật rất phiền phức, cơ thể cũng mệt mỏi không chịu nổi, trực tiếp nhắm mắt lại, giống như người gỗ cứng đờ nằm vào giường.

“Ngủ hết cả ngày rồi, cũng nên ăn chút gì đó? Nếu không sợ rằng người ngay cả khí lực uống thuốc cũng không có.” Quân Thụy mềm giọng nói với Tư Đồ Bích, lại muốn giúp y ngồi dậy. Trong lòng Tư Đồ Bích vô cùng phiền muộn, tâm trạng cũng không tốt có chút xúc động đã tan thì cho nát, chán ghét nói một câu “Không muốn ăn”, liền trở mình đưa lưng về phía Quân Thụy.

“Nào, nhiều ít cũng ăn một chút, ta đã bảo ngự thiện phòng làm món cháo bách hợp mà người thích nhất, vẫn còn nóng này.” Quân Thụy nhịn xuống cơn giận tiếp tục dỗ dành, thế nhưng Tư Đồ Bích căn bản không thèm để ý, Quân Thụy khuyên lơn một trận cũng cảm thấy cáu giận, lại nhớ đến những lời lần trước y nói với Tư Đồ Uyển Tranh ở Vĩnh Hòa cung, càng trở nên giận dữ. Quân Thụy đứng dậy lớn tiếng hỏi Trương Đình Hải: “Đám người Tư Đồ gia vẫn còn quỳ ngoài sân sao?!”

Trương Đình Hải giật mình, cũng không biết nên nói cái gì, run rẩy bầy dạ một tiếng cẩn thận nhìn Quân Thụy. Quân Thụy lạnh giọng quát: “Bảo bọn họ tiếp tục quỳ! Khi nào Tư Đồ Bích chịu ăn cơm mới cho phép bọn họ đứng dậy!”

Trương Đình Hải ở một bên khó xử, gã một lúc nhìn về phía Tư Đồ Bích đang đưa lưng về phía họ, một lúc lại nhìn Hoàng đế đang nổi giận đùng đùng trước mặt, trong bụng không ngừng kêu khổ. Theo tình huống này, nếu gã thật sự đi nói với người của Tư Đồ Bích, vị tổ tông trên giường không biết lại làm ra chuyện gì. Vị tổ tông kia hiện tại vẫn còn chưa khỏe, nếu giận đến mức lại ngắt đi thì người sốt ruột chịu tội còn không phải Hoàng thượng sao? Lúc đó gã cũng không có cái gì tốt để hưởng!

“Hoàng huynh xin bớt giận. Tư Đồ đại nhân còn bệnh đi.” Quân Trạch nhịn cười khuyên một câu, thế nhưng đã nói xong vẫn không thể nhịn xuống, cúi đầu lén cười vài tiếng, “Mới vừa rồi Tư Đồ đại nhân bị ép uống nhiều thuốc như vậy, có thể hiện tại cũng không ăn uống gì nổi đâu, hoàng huynh đừng nóng vội...”

“Người sao vẫn còn ở đây?” Quân Thụy trừng mắt nhìn Quân Trạch, cơn giận lại nổi lên, “Những chính vụ trăm giao cho người đều đã xử lý xong rồi sao? Trong tay trăm còn không ít việc đâu?”

Quân Trạch không nói, nín cười lui xuống. Quân Thụy lại nhìn mấy cung nhân động cũng không dám động ở bên cạnh rống lên một tiếng: “Đều đứng ở chỗ này làm gì! Không mau rút đi!” Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Bích vẫn đang quay lưng lại, trong mắt gần như đã phun ra lửa. Thế nhưng lý trí của hắn vẫn còn đủ để ngăn mình tiến lên kéo người kia dậy tặng cho vài cái tát, chỉ có thể siết chặt nắm tay nhìn bóng lưng của y.

“Bệ... Bệ hạ...” Trương Đình Hải hoảng hốt. Bộ dạng này của Hoàng đế chẳng khác gì sư tử xù lông, nếu lỡ người nổi nóng làm gì quá tay với vị tổ tông đang ở trên giường kia liền là việc chết người chứ chẳng chơi, đợi đến khi Hoàng thượng hết giận khăng định sẽ vô cùng hối hận. Thế nhưng hiện tại Trương Đình Hải lại không dám khuyên, chỉ có thể dùng vẻ mặt cầu xin nhìn Quân Thụy.

Quân Thụy nhìn bóng lưng Tư Đồ Bích, siết chặt quả đấm đứng một hồi, trong đầu giống như nước lũ bị vỡ đê liên tục tuôn ra một loạt hình ảnh, nào là gương mặt của Tư Đồ Bích ảm đạm khóc lúc thần trí không rõ, nào là biểu tình ảm đạm, ánh mắt cô đơn của y. Vừa nghĩ đến đó, cơn giận của y giống như lửa than bị xối nước, “xèo” một tiếng chỉ còn lại chút khói, sau đó cũng từ từ lạnh xuống.

“Người lui xuống đi, trăm muốn nói chuyện cùng y cho rõ ràng.” Quân Thụy dùng thanh âm trầm định nói với Trương Đình Hải.

Trương Đình Hải vừa lui xuống, trong phòng nhất thời yên tĩnh lại. Quân Thụy ngồi tại cái bàn đặt giữa phòng nhìn vào đồng chén thuốc đặt đầy trên bàn, thở dài, chậm rãi nói: “A Bích, người muốn trăm thế nào? Phải làm thế nào người mới bằng lòng tin tưởng ta?”

Tư Đồ Bích không trả lời, Quân Thụy bắt đầu cười cười, cúi người đặt cùi chỏ lên đầu gối, hai tay ôm đầu, nhẹ giọng nói tiếp: “A Bích, tiếp tục như vậy chúng ta đều sẽ mệt chết đi. Ta biết, lúc trước ta đối với người không tốt, thế nhưng hiện tại ta đã không ngừng tìm cách bù đắp, chẳng lẽ một chút cơ hội người cũng không cho ta? Người rốt cục đang nghĩ cái gì?”

“Ta nói rồi, chuyện của Tư Đồ gia người cứ giao cho ta, đừng nên suy nghĩ nữa, ta sẽ giải quyết thật thích đáng, thế nhưng người vẫn cứ lo lắng, thậm chí còn ngờ vực vô cớ. Kỳ thực thứ người để ý nào phải Tư Đồ gia, người bắt quá chỉ quan tâm đến những thân nhân bên cạnh mình mà thôi, Tư Đồ Cẩm, Tư Đồ Uyển Tranh, còn có mẫu thân của người nữa. Thế nhưng nếu Tư Đồ gia ngã xuống, bọn họ cũng phải bị liên lụy, vì vậy cho dù người hận gia tộc này cũng phải đi bảo hộ nó. Ta nói vậy có đúng không?” Quân Thụy nói tiếp.

Tư Đồ Bích vẫn không trả lời, Quân Thụy cũng không quản hấn, nói tiếp: “Đây cũng là chỗ cao minh của Tư Đồ Nhữ. Hấn tuy rằng không thể xem là một phụ thân tốt, thế nhưng hấn đúng là một lãnh đạo gia tộc xuất sắc, điểm này ta rất bội phục hấn. Mà lý do tại sao sau khi người tiến cung hấn vẫn yên tâm an bình bất động, kỳ thực chính là hấn đã nhìn rõ, trầm hiện tại thật sự – không bị được người...”

Quân Thụy cười cười tự giễu, lại thở dài một tiếng như có gì đó phải suy nghĩ, nói tiếp: “Ta cũng không biết tại sao lại thích người. Người xem người, thân thể bết bát như thế, tính tình lại khó chịu, lúc nào cũng thích đối chọi với ta, không biết có điểm gì tốt? Người nhìn người lại tỷ tỷ người, vừa đẹp vừa thông minh, có đủ khí thế cũng làm đủ bộ dạng bên ngoài, là ứng viên tốt nhất cho ngôi Hoàng hậu. Thế nhưng, ta chính là thích người, thật sự là không có biện pháp...”

Quân Thụy dừng một chút ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Bích, hấn thực sự rất muốn nhìn xem đối phương hiện tại là có phản ứng gì, đáng tiếc Tư Đồ Bích vẫn giữ nguyên tư thế đó hoàn toàn không cử động khiến Quân Thụy không khỏi thất vọng. Một lúc lâu sau, Quân Thụy mới tiếp tục nói: “Chuyện của Tư Đồ gia, ta nói giao cho ta, người phải tin ta. Ta và Tư Đồ Nhữ đã bàn bạc xong, hấn cũng minh bạch hoàn cảnh hiện tại, Tư Đồ gia chính là cây to đón gió người lại được thánh sủng, khó trách sẽ khiến người ghen ghét. Vì vậy ta đã nghĩ xong biện pháp, chỉ còn chờ thực hành mà thôi.”

“Tiếp theo là chuyện của Tư Đồ Uyển Tranh, ta nguyên bản muốn để nàng tiến cung, ở trong lòng ta nàng thật sự chính là ứng viên tốt nhất cho vị trí Hoàng hậu. Thế nhưng ta biết trong lòng người không vui, người cho rằng bây giờ người là đang cùng tỷ tỷ tranh tỷ phu đúng không?” Quân Thụy cười nhạt một tiếng, yếu ớt thuyết, “Thế nhưng nàng mới là người xen vào giữa chúng ta, làm sao người lại phải tự trách mình. Còn nữa, lần trước khi ta và nàng nói chuyện trong tửu lầu cũng rất hợp ý, nàng đã nói nàng không thích trầm. Lần trước nàng tham gia tuyển phi vì hai nguyên nhân, một là, đây là sự an bài của gia tộc, hai là, nàng hành động theo cảm tính. Người nàng thích, là Quân Thái...”

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

70. Chương 70

Điên cuồng

Lúc Quân Thụy nói ra mấy lời “Uyển Tranh thích Quân Thái” liền dừng lại tỉ mỉ quan sát biểu hiện của Tư Đồ Bích, khiến cho hấn cao hứng chính là Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng có phản ứng, tuy rằng không mở miệng nói nhưng thân thể rõ ràng hơi cứng lại. Người nọ rõ ràng không có ngủ, cũng không mất điếc tai ngơ với những lời của hấn.

Quân Thụy nói tiếp: “Chuyện của Thái hậu đã điều tra xong, bà ta cấu kết quyền thần ý đồ đưa Quân Thái đăng cơ, thế nhưng từ đầu bà ấy đã sai, Quân Thái hoàn toàn không muốn làm Hoàng đế, hấn hiện tại đem

tất cả tâm tình phó thác vào thư họa, mỗi ngày trôi qua đều phi thường tiêu diêu tự tại. Ngày đó người bị Thái hậu lợi dụng bất quá cũng vì quan tâm tất loạn mà thôi. Ta biết, người có tình cảm rất sâu với Quân Thái cho nên mới nhất thời hồ đồ rơi vào trong tính toán của Thái hậu, chuyện này ta cũng sẽ không tiếp tục truy cứu. Hiện tại, Thái hậu đại tang sẽ đại xá thiên hạ, vì vậy Hạ Ly kia cũng sẽ không phải chịu trăm thù mà đổi than lưu vong. Về phía Quân Thái, ta vốn định để hắn hồi kinh phúng viếng, thế nhưng bởi vì việc Thái hậu mưu phản cho dù ta đã cố gắng bưng bít nhưng cũng không tránh khỏi tiếng gió lọt ra, có không ít đại thần đã kín đáo biểu hiện phê bình, hiện tại để hắn trở về sợ rằng sẽ phải chịu ngôn quan mắng nhiếc. Chờ qua một đoạn thời gian, phong ba bình ổn, ta tự động sẽ an bày hắn hồi kinh, lúc đó nếu Uyển Tranh nguyện ý, ta có thể để bọn họ thành hôn.”

Quân Thụy thở dài dừng lại, hắn muốn chờ Tư Đồ Bích nói chuyện với mình, thế nhưng đối phương vẫn cứ căng cứng thân thể quay lưng về phía hắn, việc này khiến cho hắn không khỏi có chút nổi giận, thế nhưng không thể làm gì khác hơn là đi đến bên giường ngồi xuống, nhỏ giọng nói ra từng chữ: “Ta, với tư cách là vua một nước, đây đã là nhượng bộ lớn nhất ta có thể làm được...”

Quân Thụy đặt tay lên vai Tư Đồ Bích, hắn có thể cảm giác được đối phương nhẹ nhàng rung rẩy, Quân Thụy lặng lẽ ngồi bên giường không nói thêm gì nữa, chỉ là không hề chớp mắt nhìn bóng lưng của Tư Đồ Bích. Tư Đồ Bích thật sự đã quá gầy yếu, trên người không có một chút thịt nào, cho dù đang được chăn nệm lụa là bao phủ, thân ảnh nằm nghiêng đó vẫn khiến người ta cảm thấy đáng thương. Tim của Quân Thụy co rút vài cái, hắn vươn tay ra muốn ôm lấy người kia, để đối mặt với mình, để cả hai có thể nói chuyện rõ ràng một chút.

Lực tay của Quân Thụy rất lớn, Tư Đồ Bích căn bản không thể chống lại y, chỉ có thể nhắm mắt bất động tùy ý để Quân Thụy ôm mình. Quân Thụy nhìn thấy hai mắt Tư Đồ Bích đã nhắm lệ, cả khuôn mặt cũng bị nước mắt làm ướt đẫm, bởi vì tâm tình kích động mà sắc mặt có vẻ trắng bệch dị thường. Đây là lần đầu tiên Quân Thụy nhìn thấy Tư Đồ Bích rơi lệ trong lúc thanh tỉnh, những lần trước nhìn thấy đều là khi y thần trí không rõ. Người này, trong lúc tỉnh táo sẽ đem mình võ trang đầy đủ, khoác lên bộ da kiên cường che giấu nội tâm mềm mại, cho dù có đau đớn thế nào cũng cứ biểu hiện một dạng không thèm quan tâm, cho dù trên hành động không thể chống đối thì ngoài miệng cũng dứt không chịu thua. Thế nhưng lúc này đây, y đã hoàn toàn buông xuôi, lúc Quân Thụy thấy Tư Đồ Bích như vậy trong lòng giống như bị vô số bánh xe nghiền qua, đau đến không thở nổi.

Quân Thụy nhẹ nhàng ôm lấy Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng nâng mặt y lên đặt nụ hôn lên những giọt lệ kia, nhẹ giọng nói: “Đều qua rồi, A Bích... chờ chuyện của Tư Đồ gia giải quyết xong tất cả sẽ tốt lên. Đều giao cho ta, không cần lo nghĩ nữa, yên tâm mà dưỡng bệnh... được không?”

Tư Đồ Bích vẫn lặng lẽ khóc, nước mắt từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống. Quân Thụy ôm lấy y chậm rãi giúp y lau nước mắt, ôn nhu nói: “Người có ủy khuất gì, có tâm sự gì, nói hết ra. Đừng giấu trong lòng, đều nói cho ta biết.”

Tư Đồ Bích nhìn thẳng vào Quân Thụy mở miệng muốn nói, thế nhưng lời vẫn chưa thoát ra nước mắt đã dâng lên, Quân Thụy nhìn thấy y giống như không thở nổi vội vã ôm người nọ dựa vào vai mình, một chút lại một chút giúp y vượt lưng thuận khí, chỉ qua một lát, vai áo cũng đã ướt đẫm/ Quân Thụy âm thầm cảm khái, người này lại khiến hắn nhượng bộ thêm lần nữa, bậc này khoan dung cùng quan tâm, ngay cả Quân Tiễn cũng chưa từng có được.

“Quân Thụy... Quân Thụy... ta mệt mỏi quá... quá mệt mỏi...” Tư Đồ Bích nghẹn ngào, yếu giọng nói, “Vì sao các người đều muốn lợi dụng ta? Mỗi người đều lợi dụng ta... người thì nói vì muốn tốt cho Thái ca, người lại nói là vì gia tộc, còn người thì lại là vì giang sơn xã tắc. Tất cả các người đều có lý do... Thế nhưng còn ta... ta thì sao? Trong lòng các người ta là cái gì?”

“Xin lỗi...” Quân Thụy ôm chặt Tư Đồ Bích, không có cách nào biểu thị cảm thụ trong lòng mình hiện giờ, chỉ có thể không ngừng nói xin lỗi.

“Ta mệt mỏi thật sự, Quân Thụy... có quá nhiều người bị liên lụy, khắp nơi đều là rắc rối cần giải quyết... Cần nhi... Lục tỷ... phụ thân... mẫu thân... cô cô... Người nói người có phương pháp giải quyết, nói vì muốn tốt cho ta... Thế nhưng tại sao lại để Cần nhi về nhà trộm thuốc, tại sao người lại để đệ ấy đi mạo hiểm? Bất quá cũng là vì người đang lợi dụng đệ ấy mà thôi... tựa như Lục tỷ, cũng đạo lý đó... ban đầu người

tuyển nằng làm phi bắt quá cũng là vì coi trọng thế lực của Tư Đồ gia sau lưng nằng, hôm nay xã tắc đã vững vàng, người cũng đã có biện pháp giải quyết Tư Đồ gia, đã không cần nằng nữa, liền đem nằng đã vắng... Ta nói đúng hay không? Đúng hay không? Quân Thụy...” Tư Đồ Bích kéo vạt áo Quân Thụy đứt quãng nói, y rõ ràng có chút kích động, mặc dù trên tay không có chút khí lực nào vẫn liên tục kéo vạt áo Quân Thụy, gương mặt y hiện giờ nước mắt chan hòa càng khiến sắc mặt xám trắng càng thêm suy sút.

“Xin lỗi...” Quân Thụy cúi đầu, trầm giọng nói, “Ta làm sai... A Bích... trước đây ta quả thực làm sai... Thế nhưng tuy rằng sai cũng là vì giang sơn xã tắc, ta cũng rất bất đắc dĩ... Bất quá ta đáp ứng người, sau này sẽ không để sự việc như vậy xảy ra nữa, có được hay không?”

“Thế nhưng Quân Thụy... ta thực sự... người cho rằng... ta còn... còn bao nhiêu thời gian để chờ đợi... Người luôn có lý do... Như vậy, lý do của ta... lý do ta kiên trì, là cái gì...” Ánh mắt Tư Đồ Bích tan rã, run rẩy nắm chặt vạt áo của Quân Thụy, ngửa đầu nhìn hắn. Y đã không gượng nổi, thân thể vô lực ngã lên cánh tay của Quân Thụy, thế nhưng ánh mắt vẫn không hề rời đi, cứ dán chặt vào hắn, chăm chăm nhìn hắn. Quân Thụy nhìn thấy biểu tình này của Tư Đồ Bích liền có chút sợ hãi, chậm rãi để đối phương nằm xuống giường, lại muốn dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán y. Cổ áo của Tư Đồ Bích đã bị mồ hôi làm ướt, Quân Thụy thậm chí không ôn muốn đứng dậy đi gọi thái y, thế nhưng Tư Đồ Bích sống chết nắm chặt tay áo của hắn, thanh âm thắm đến mức cơ hồ không nghe được: “Quân Thụy... Quân Thụy... sống... quá mệt mỏi... buông tha cho ta đi...”

“Người... không được nói những lời này...” Quân Thụy đau lòng đến nghẹn ngào, hắn khổ sở đến không biết nói cái gì cho phải, cứ thế quỳ bên cạnh giường nắm lấy bàn tay của Tư Đồ Bích, thế nhưng y kinh hãi phát hiện trên tay của Tư Đồ Bích vậy mà lại chảy máu. Quân Thụy nhất thời hoảng hốt kéo tay áo của Tư Đồ Bích lên xem cho rõ, vừa nhìn liền hít sâu vào một hơi, cả hai cánh tay của Tư Đồ Bích đều đã huyết nhục mơ hồ, là y đã tự cấu vào tay mình đến chảy máu! Lúc này tâm tình của hai người đều kích động, hơn nữa hiện tại đã là nửa đêm, ánh sáng quá mờ, quả thật hắn không hề phát hiện, bây giờ nhìn lại mới thấy cả tay áo của Tư Đồ Bích đều bị máu tươi thấm ướt, miệng vết thương hiện giờ vẫn đang không ngừng chảy máu.

“Người làm gì... người làm gì...” Thanh âm của Quân Thụy run rẩy đến mức không còn nghe rõ, vội vã đè bàn tay của Tư Đồ Bích xuống không để y tiếp tục tự tổn thương mình, sau đó cất cao giọng gọi thái y. Trương Đình Hải đang canh giữ bên ngoài nghe được tiếng gọi của Quân Thụy liền chạy vào, vừa mở cửa liền cơ hồ sợ đến ngất đi, hai vị tổ tông kia đều có bộ dạng thất hồn lạc phách, đặc biệt Quân Thụy còn nén nước mắt đến đỏ cả mặt, hai mắt cũng tràn đầy tơ máu, cho dù khóe mắt đã đóng đầy nước nhưng vẫn liều mạng nhìn xuống không để lệ rơi. Quân Thụy hiện tại giống như sư tử thụ thương tuyệt vọng, không ngừng quát Trương Đình Hải: “Còn đứng đó làm gì! Thái y! Không mau giúp ta gọi thái y! Nhanh lên!!”

Trương Đình Hải hoảng sợ, trước giờ cho dù Quân Thụy kích động ra sao cũng chưa từng xưng “ta” trước mặt gã, cái xưng hô này chỉ có Quân Tiễn và Tư Đồ Bích mới có tư cách nghe, tình huống bây giờ sợ rằng đã rất không xong rồi. Trương Đình Hải vốn muốn khuyên Quân Thụy bình tĩnh lại, miễn cho thái y nhìn thấy rồi đem bộ dạng này của hắn tiết lộ ra ngoài, thế nhưng hiện tại gã nào dám lên tiếng, chỉ có thể một lòng một dạ giúp Tư Đồ Bích xử lý vết thương.

Tư Đồ Bích tuy rằng đã kiệt sức, thế nhưng lại bởi vì động tác sơ cứu của thái y mà liều mạng giằng co, hai tay không ngừng vùng vẫy không cho thái y tiếp cận nữa phần. Quân Thụy vốn muốn kéo y lại, thế nhưng không ngờ Tư Đồ Bích lại dùng hết khí lực né tránh hắn, Quân Thụy lại sợ lần nữa khiến y bị thương nên hoàn toàn không có biện pháp không chế người nọ. Quân Thụy không kịp suy nghĩ, chỉ có thể tìm đủ mọi cách leo lên giường cùng Tư Đồ Bích, lách vào sau lưng y ôm chặt lấy, lại kèm chặt hai tay y vào trước ngực. Tư Đồ Bích vẫn cứ phản kháng trong tuyệt vọng, chân liều mạng đạp, đầu cũng không ngừng lắc lư muốn tránh thoát, thế nhưng Quân Thụy dù sao cũng từng là quân nhân, khí lực lớn, y căn bản không thể xoay chuyển, trong lúc hỗn loạn liền há mồm cắn một ngụm. Quân Thụy bị đau nhưng lại căn bản không thêm để ý đến, lớn tiếng nói với thái y: “Nhanh giúp y xử lý vết thương! Còn ở đó lo lắng cái gì?!”

Thái y sửng sốt một chút, cuống quýt bỏ qua chuẩn bị giúp Tư Đồ Bích sơ cứu, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng gần như đã điên cuồng kia cũng không khỏi có chút do dự. Tay của Quân Thụy đã bị Tư Đồ Bích cắn rách da, hắn trừng mắt liếc thái y một cái, nhìn thấy bộ dạng của lão liền hiểu rõ, khẽ cắn môi, quyết đoán nói: “Nhanh lên, nên làm như thế nào thì cứ làm!” Thái y tuân lệnh, rút ra một cây ngân châm, một tay đè đầu của Tư Đồ Bích lại nhanh chóng cắm vào cổ y, Tư Đồ Bích lại giãy dụa hai cái, thân thể liền từng

chút một mềm nhũn ra ngã vào trong lòng Quân Thụy, căn bản không thể tự ngồi vững. Nội tâm của Quân Thụy đảo lộn mấy vòng, một ngụm huyết khí từ trong yết hầu phun ra ngoài, hấn ôm Tư Đồ Bích thật chặt, để người tựa vào trước ngực mình, cẩn thận theo dõi quá trình thái y giúp y xử lý vết thương. Tư Đồ Bích đại khái là đã dùng hết khí lực, vết thương trên cổ tay rất sâu, thịt bị mạnh mẽ lật ra ngoài thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Thái y cẩn thận giúp y xử lý, sau khi đã bang bó hoàn tất mới rụt rè trả tay Tư Đồ Bích về, toàn bộ quá trình trong lòng đều không ngừng run sợ, căn bản không dám đưa mắt nhìn Quân Thụy, hận không thể nín thở miễn cho bị Quân Thụy xem như đối tượng phát hoả.

“Khi nào sẽ tỉnh lại?” Quân Thụy đột nhiên mở miệng hỏi. Thái y lại càng hoảng sợ, lắp bắp nói : “Nếu... muốn... lập tức... tỉnh... thì phải... châm thêm vài kim... Nếu không... phải ngủ khoảng... hai canh giờ... liền tự tỉnh...”

“Người đi chuẩn bị giúp ta một phần trà định thần.” Quân Thụy mệt mỏi nói, “Còn muốn loại thuốc khiến y không còn khí lực tự tổn thương mình như thế nữa, hiểu không? “

“Dạ, bệ hạ...” Thái y khom người lui về phía sau. Quân Thụy dừng một chút, nói : “Chuyện ngày hôm nay, nếu bị người khác biết được, đầu của người lập tức dọn nhà! Người hiểu được chứ?”

“Dạ... vi thần... tuyệt... tuyệt đối sẽ không hé ra nửa lời...” Lão thái y kia sợ đến mặt không còn chút máu, co rúm lại thành một đoàn, Quân Thụy không quá kiên nhẫn liền quát một tiếng “cút”, lão thái y liền lập tức té chạy.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

71. Chương 71

Khuyên giải an ủi

Hiện tại đã là đầu mùa thu, khí trời vẫn cứ nóng bức như vậy, buổi trưa càng là lúc diễm dương cao chiếu, hiện tại trên ngọn cây vẫn còn không ít ve sầu vẫn kiên nhẫn kêu vang, tiếng ve hòa với tiếng chim nhỏ khe gù, hoàn toàn chính là một bức tranh sinh cơ bừng bừng. Chỉ bất quá cái loại không khí náo nhiệt này rõ ràng không hề liên quan đến tiểu viện xinh đẹp nhất trong Phù Sơ Viên, bởi vì Hoàng đế bệ hạ đã hạ lệnh phải đem tất cả những thứ gây tiếng ồn xung quanh nơi này xử lý sạch sẽ.

“Trương công công... thứ này, phải xử lý như thế nào cho hết...” Tiểu thái giám vẻ mặt khổ não chạy đến trước mặt Trương Đình Hải tổ khổ, bản thân Trương Đình Hải cũng thập phần bất đắc dĩ, nguyên do thì phải nhắc đến vị tổ tông đang nằm trong phòng kia gần đây luôn khiến bệ hạ như lâm đại địch. Vị tổ tông nọ không chịu ăn uống cũng không chịu ngủ, thái y cũng đã hoàn toàn bó tay, chỉ có thể thông qua châm cứu mới có thể làm người nọ ngủ đi, sau đó miễn cưỡng giúp y rút thuốc. Ngay cả bệ hạ cũng không biết làm sao cho phải, có thể phát tác với đám hạ nhân như họ, ra lệnh bọn họ phải đem đám ve sầu kia xử lý sạch sẽ, miễn cho bọn chúng làm ảnh hưởng đến vị tổ tông kia nghỉ ngơi. Bất quá, vị tổ tông kia suốt ngày ngoại trừ mê man chính là trầm mặc ngẩn người, căn bản không thêm phản ứng với bất cứ ai, như vậy đám ve sầu kia làm sao có bản lĩnh khiến người nọ bị ảnh hưởng? Thế nhưng, Trương Đình Hải nào dám đem những lời này nói ra khỏi miệng?

“Trương công công, thuốc được rồi, người xem...” Một cung nữ bưng cái khay đi tới, cứ chần chờ ở cửa không dám bước vào, chỉ có thể nhìn Trương Đình Hải cầu cứu. Trương Đình Hải thở dài, tiếp nhận cái khay trong tay cung nữ nhìn về phía cửa phòng đang đóng chặt, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ. Tối hôm qua Hoàng thượng cũng canh giữ suốt cả một đêm, sau đó gã phải không ngớt lời khuyên lơn mới chịu đi nghỉ ngơi, hiện tại còn ai dám vào trong tiếp xúc với vị tổ tông kia chứ? Ngay cả Hoàng thượng cũng phải cẩn

thận rụt rè bồi bên cạnh người y, không chỉ phải xem sắc mặt mà ngay cả một câu nặng lời cũng không dám nói, bọn nô tài như họ, thì phải làm thế nào đây?

Trương Đình Hải nhìn cái khay trên tay chẳng khác gì gánh nặng nghìn cân, gãi trù trừ đi đến gõ vài tiếng vào cánh cửa thông báo, đợi đến khi nghe được tiếng trả lời của Cam Đường từ bên trong vọng ra mới khinh thủ khinh cước đẩy cửa bước vào.

Cửa sổ trong phòng Tư Đồ Bích đang hé mở, bên trong còn có một lớp màn che chắn nhằm không để Tư Đồ Bích bị gió lớn trực tiếp thổi đến mà không khỏe, bởi vì ánh sáng bên trong cũng không tốt lắm. Tư Đồ Bích mười phần cẩn thận bưng khay đi đến bên giường, Cam Đường ở bên cạnh vươn tay nhận lấy cái khay, lại làm một động tác chó lên tiếng: “Công công nhỏ tiếng một chút, công tử thật vất vả mới chịu ngủ.”

Trương Đình Hải gật đầu, cũng Cam Đường khinh thủ khinh cước đi qua một bên, Trương Đình Hải nói: “Cuối cùng cũng chịu ngủ. Đại nhân và Hoàng thượng cứ thi nhau không chịu chợp mắt, thế nhưng Hoàng thượng sẽ lo lắng, nếu không cũng sẽ không căn dặn thái y cho thêm vị thuốc an thần vào canh bổ. Đợi khi công tử gia của người thức dậy, người nên khuyên ngài ấy uống một chút. Mấy hôm nay Hoàng thượng cũng mệt lắm rồi, cũng nên để Hoàng thượng ngủ ngon một giấc. Việc ở đây giao lại cho người. “

“Nhưng...” Cam Đường giống như khóc tang mà lẩm bẩm, “Tiểu nhân làm sao khuyên được công tử... Công tử là bởi vì thiếu máu, cùng với lúc đại phu châm cứu đã cho uống không ít thuốc an thần mới ngủ thiếp đi như vậy, đâu phải là do tiểu nhân khuyên bảo...”

Trương Đình Hải nhìn bộ dạng gần như muốn khóc của Cam Đường cũng thấy rất đồng tình, bởi vì gã cũng là không có biện pháp gì —— dù sao cũng vậy, ngay cả Hoàng thượng còn thúc thủ vô sách hướng chỉ đám hạ nhân bọn họ? Vốn Trương Đình Hải còn muốn an ủi Cam Đường vào câu, đột nhiên nghe được từng hồi tiếng xôn xao từ bên ngoài truyền đến, hình như có giọng của một vài cung nữ đang tận lực đè thấp, nói: “Tiểu thư, tiểu thư không thể đi vào, bệ hạ có chỉ... không được quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi...”

Nghe được câu này Trương Đình Hải và Cam Đường đều sửng sốt, lại nghe thấy tiếng huyền náo nọ đang nhanh chóng tiến về phía bên này, rất nhanh người kia đã tiến đến trước cửa. Lúc này còn nghe được thanh âm của Tư Đồ Cẩm: “Lục tỷ... ôi chào Lục tỷ... tỷ đừng vào mà... Thập ca còn đang bệnh... tỷ cũng không thể máng huynh ấy... Ôi...”

“Tư Đồ tiểu thư!” Trương Đình Hải bước nhanh ra ngoài, đồng thời khéo léo chặn lại cánh cửa, nghiêm trang nói: “Tư Đồ tiểu thư, bệ hạ có chỉ, không được quấy nhiễu Tư Đồ đại nhân nghỉ ngơi, người vi phạm...”

“Người tránh ra cho ta!” Tư Đồ Uyển Tranh cũng không quản cái gì là hình tượng thực nữ khuê các, giơ tay tát thẳng vào mặt Trương Đình Hải, nổi giận dùng dùng xông vào trong phòng. Trương Đình Hải từ trước đến nay đã bao giờ đối mặt với tràng diện này? Gã đầu gối cũng là đại hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, ngay cả đại thần trong triều cũng phải chừa cho gã ba phần mặt mũi, hôm nay cư nhiên bị một nữ nhân tát một bạt tai ngã xoài trên mặt đất, nhất thời gã cũng có chút ngất người. Mà đám cung nhân đang ở bên cạnh gã càng sợ đến không biết phải làm sao.

“Tiểu thập! Người đứng lên cho ta! Tức chết ta!” Tư Đồ Uyển Tranh giống hệt một người đàn bà chanh chua xông vào trong phòng, vạt áo màu thiên lục bị gió thổi phấp phới cũng khiến cho căn phòng mờ tối thêm một màu sắc.

“Tiểu thập! Cái hài tử hư hỏng này! Người định để mọi người khổ sở vì người đứng không?!” Tư Đồ Uyển Tranh thanh âm gần như nứt nẻ, lửa giận ngút trời vọt tới trước giường Tư Đồ Bích, vốn nàng còn muốn mắng, thế nhưng nhìn bộ dạng yếu đuối không chịu nổi của Tư Đồ Bích trên giường thì lại mắng không được nữa.

Tư Đồ Uyển Tranh sửng sốt một trận, thật lâu sau mới có thể kèm lại khóe mắt lung tròng ngồi bên mép giường, run rẩy nắm lấy bàn tay bằng dây bang gạc của Tư Đồ Bích đặt bên ngoài chăn, nhẹ giọng nói: “Tiểu thập, làm sao lại thành bộ dạng này rồi? Người là một hài tử hư hỏng, đã làm tỷ tỷ sợ rồi biết không? Nếu để mẫu thân người biết còn không phải lo đến phát bệnh sao! Một đứa trẻ phiền phức như người, làm sao có thể khiến người yên tâm đây!”

Lúc này Tư Đồ Cẩm cũng chạy vào, vết thương trên người cậu vẫn chưa khỏi hẳn, khắp khềnh đi đến mở miệng khuyên nhủ: “Lục tỷ, đi nhanh đi! Để thập ca yên tâm nghỉ ngơi, tỷ đừng quấy rầy huynh ấy nữa...”

“Nghỉ ngơi? Bây giờ làm sao coi là nghỉ ngơi? Quả thực là đang chờ chết!” Tư Đồ Uyển Tranh thoáng cái phát câu, chỉ chỉ cái khay thuốc bên cạnh mắng: “Hài tử chết bầm, không chịu ăn uống gì hết, bệnh đến mức khiến tỷ tỷ khổ sở rồi, người có cảm thấy có lỗi không?”

“Tỷ...” Tư Đồ Bích gian nan địa mở miệng, nói một chữ lại phải nhắm mắt thở hổn hển mấy cái, sau đó mới tiếp tục nói, “Tỷ... cứ... mặc kệ... ta...”

“Mặc kệ? Mặc kệ để để để trực tiếp đến tây thiên sao! Hài tử chết bầm... hài tử ngốc...” Tư Đồ Uyển Tranh lại qua loa gạt lệ một cái, rồi lôi kéo bàn tay đang băng kín của Tư Đồ Bích, nói, “Người thật là, bộ dạng như vậy khiến tỷ tỷ rất khó chịu biết không? Nhìn người giống như tỷ tỷ đang ép buộc người vậy...”

Tư Đồ Bích lắc đầu muốn giải thích, thế nhưng Tư Đồ Uyển Tranh lại không khống chế được mà lớn tiếng, thật sự khiến đầu óc của y choáng váng xoay vòng, chỉ có thể trầm mặc nghe Tư Đồ Uyển Tranh khóc lóc kể lể: “Tiểu thập, người nghe tỷ tỷ nói, tỷ tỷ thật sự một chút cũng không thích bệ hạ, lúc đó đáp ứng tiến cung tuyển phi cũng chỉ là nhất thời hồ đồ. Kẻ ngốc Quân Thái kia thất thế liền không nói tiếng nào đi đến Kiềm Châu, một phong thư cũng không gửi về, tỷ cho rằng hắn đã quên mất chúng ta rồi, sau đó người lại vào triều làm quan, ta nghe Cẩn Nhi nói đệ cũng không phải quá vui vẻ, tỷ tỷ lúc đó thật sự rất giận mà! Tỷ đã nghĩ rằng, nếu không thể làm Thái tử phi thì liền trực tiếp trở thành Hoàng phi đi, để cho cái tên Quân Thái kia biết tỷ cũng không phải không là hắn thì không gả! Huống hồ tỷ vào cung cũng ít nhiều có thể chiếu ứng cho đệ một ít, hơn nữa, cách làm của phụ thân tỷ cũng không quá đồng ý. Với lại, mấy tỷ muội trong nhà đều bị dạy thành tiểu thư khuê các, phải cười không lộ răng đi không ra tiếng, còn không được nói ra suy nghĩ của mình, không được xuất đầu lộ diện, nếu lỡ làm sai cái gì đó thì liền bị phạt, nhẹ thì diện bích tư quá! sao chép kinh thư, nặng thì đem gia pháp ra hầu hạ. Đám nữ nhân bọn ta so với nam tử các người ngày tháng càng thêm khó qua, lúc trước tỷ cũng cố nhịn, tỷ biết cả gia tộc mấy trăm nhân khẩu phong quang suốt trăm năm cũng không phải đơn giản như vậy, thế nhưng khi nhìn đệ lại nhìn Cẩn Nhi, lần trước lúc Cẩn Nhi trở về trộm thuốc liền phải chịu phạt thành thể này, tỷ tỷ cũng đã chịu không nổi nữa...”

Tư Đồ Uyển Tranh càng nói càng kích động thanh âm càng lúc càng lớn, Trương Đình Hải thấy thế liền phát tay bảo binh hạ nhân trong sân cùng với Cam Đường đều lui xuống, có tiểu thái giám chạy đến hỏi gã có muốn đi tìm Hoàng thượng không bị Trương Đình Hải quát một câu: “Mấy việc nhỏ như hạt vừng thế này cũng dám kinh động Hoàng thượng!” Vì vậy cũng không ai dám lăm mồm nữa. Bất quá, Trương Đình Hải cũng là có suy nghĩ của mình: Vị tổ tông này sợ là cũng đã đè nén quá lâu rồi, ồn ào một phen như thế không chừng ngược lại có thể khiến y cởi đi khúc mắt.

Tư Đồ Uyển Tranh tiếp tục nói: “Ngày đó nếu không phải tỷ nháo chuyện ra như vậy, Cẩn Nhi có thể bị đánh chết rồi. Cái hài tử ngốc đó, bị bắt được cũng không biết chạy, không biết tìm cớ, lại còn tỏ ra giống hệt nghĩa sỹ hùng hồn, thông dong đi chịu chết, quả thực ngốc đến không còn biện pháp! Hôm đó tỷ và người trong nhà cãi nhau một trận, sau đó liền dẫn Cẩn Nhi chạy đến kinh thành, gặp phụ thân ở kinh thành đang chịu tang cho cô cô cũng không thấy người nói gì. Đại ca là kẻ ngu si, hắn cho rằng mang theo mấy huynh đệ tỷ muội chạy đến đây có ý cô lập ta thì thế nào, đệ xem hiện tại không phải cũng đang bị Hoàng thượng chèn ép sao? Đấy, đệ chính là do mỗi ngày đều suy nghĩ quá nhiều nên mới luôn sinh bệnh, đệ xem Tư Đồ Giác còn có Cẩn Nhi đều là hai kẻ không mấy dùng đầu óc, ngày nào cũng cứ vui vẻ ăn ngon ngủ ngon đầy thôi, không phải là vì thiếu tâm nhân sao?”

Tư Đồ Cẩn nghe Uyển Tranh nói như vậy không nổi mở to mắt muốn cãi lại, thế nhưng Uyển Tranh hoàn toàn không để cậu có cơ hội, một cánh tay phát qua, nói: “Tiểu thập lục, người cầm miệng cho ta!” Khiến cho Tư Đồ Cẩn chỉ có thể ử rừ đứng bên cạnh gãi đầu bấu môi, lúc này Tư Đồ Bích cũng không thể nhịn được thấp giọng nở nụ cười, có thể là do sốc hồng nên lại nhẹ nhàng ho khan vài tiếng. Tư Đồ Uyển Tranh thấy thế liền nháy mắt với Tư Đồ Cẩn, hai người hợp sức đỡ y ngồi dậy, lại đưa chén thuốc bên cạnh cho y, nói: “Nào, uống chút đi cho thấm giọng. Ta nói, hạ nhân trong tiểu viện này là đang làm gì đó? Một ngụm nước cũng không có! Còn nói cái gì là từ trong Vĩnh Hòa cung ngàn chọn vạn chọn mang ra, ta xem bệ hạ cũng là hồ đồ mất rồi!”

“Tỷ...” Tư Đồ Bích nắm lấy bàn tay của Tư Đồ Uyển Tranh, nhẹ giọng nói, “Tai vách mạch rừng...”

“Hài tử ngốc!” Tư Đồ Uyển Tranh vỗ nhẹ lên bàn tay y, nói tiếp, “Đệ chính là như vậy, suy nghĩ quá nhiều mới có thể càng lúc càng rối rắm, càng nghĩ càng phức tạp, về sau liền cảm thấy nơi nào cũng không có lối thoát, trong lòng mới uất nghẹn thế này. Tiểu thập, đệ nhìn xem, người sống trên đời bất quá vài thập niên mà thôi, đệ lúc nào cũng suy tính vì người khác vậy bản thân đệ thì làm thế nào? Hơn nữa, đệ rõ ràng cũng không ghét đệ hạ, vậy mà luôn tỏ ra đối nghịch với hần, dùng lời nói kích thích hần, muốn đem hần đẩy ra khỏi người mình, thế nhưng nếu có một ngày đệ hạ chân chính buông tay, trong lòng đệ liền khổ sở không chịu nổi, tỷ nói có đúng không? Tỷ như lần trước đệ hạ đưa đệ về đây, đệ lại nghĩ không thông mà giận đến phát bệnh. Tỷ tỷ nói, có đúng không?”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

72. Chương 72

Ngọt ngào

Tư Đồ Bích nhất thời nghẹn lời, bất đắc dĩ cười nói : “Thế nhưng tỷ tỷ, nói những lời này thì có ích lợi gì? Tỷ sớm muộn cũng phải gả cho Quân Thụy, cho dù tỷ có nghìn vạn lần không muốn, gia tộc vẫn thủy chung có biện pháp khiến tỷ phục tùng. Giải dược của Túy sinh mộng tử đến bây giờ Cần nhi vẫn không nghiên cứu ra được, còn viên thuốc duy nhất kia hiện tại cũng đã bị đệ ăn mất... Nếu như tỷ cố ý làm trái lời của phụ thân liền không có hậu quả tốt, phụ thân hiện giờ còn không thể làm gì tỷ, thế nhưng...”

“Nhưng làm sao?” Tư Đồ Uyển Tranh có chút khinh thường ngắt lời Tư Đồ Bích, cười nói : “Ta biết, phụ thân sớm muộn sẽ để ta uống cái thứ chết tiệt kia, thế nhưng người chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua, phụ thân muốn ta uống, ta nhất định phải uống sao? Ta không thể tìm cách lên nhờ ra sao? Móc họng nhổ ra, dùng lông ngỗng, dùng thuốc dẫn, chẳng lẽ trên đời lại không có biện pháp khiến ta có thể nôn ra nó? Lúc phụ thân bắt người uống thứ kia, một người có đầu óc thông minh tuyệt đỉnh như người thế nào lại không biết làm như vậy?”

Tư Đồ Bích cứng người, đích xác y chưa từng nghĩ đến biện pháp này, sợ rằng ngay cả những tiền bối dẫn thân vào quan trường trước đây của Tư Đồ gia cũng đều không nghĩ đến biện pháp... bàng môn tả đạo này. Khi đó trong lòng bọn họ nghĩ đến nhiều nhất chính là lực uy hiếp của thứ thuốc này, cũng vì thế mà sợ hãi, làm sao có thể nghĩ ra một việc như vậy?

“Vì vậy, trong mắt tỷ, đám văn nhân các người đơn giản chính là một lũ đầu gỗ!” Tư Đồ Uyển Tranh giơ tay lên vỗ vỗ đầu Tư Đồ Bích, cười nói : “Trên đời này làm gì có việc không thể giải quyết? Mọi chuyện đều sẽ trôi qua! Kể si khờ như đệ sau này không được tiếp tục giả vờ ngớ ngẩn nữa, hiểu không!!”

“Khụ khụ!” Ngay lúc Tư Đồ Uyển Tranh giơ tay lên muốn vỗ đầu Tư Đồ Bích thêm vài cái, từ phía cửa đột nhiên vang lên thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm, tỷ đệ ba người vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Quân Thụy vẻ mặt âm trầm đang đứng ở cửa. Tóc của hần hơi có chút mất trật tự, mắt cũng hiện đầy tơ máu do thức đêm tạo thành, một đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào bàn tay Tư Đồ Uyển Tranh đang đặt trên đầu Tư Đồ Bích, bộ dạng hết như con sư tử bị xâm chiếm địa bàn, tùy thời đều có thể phát hỏa. Bất quá lúc ánh mắt của hần chạm vào nụ cười trên môi Tư Đồ Bích thì giống như lập tức bị dính lấy, cũng không thèm quan tâm bàn tay kia nữa, chỉ yên lặng nhìn y. Hai người cứ nhìn nhau trầm mặc như vậy, giống như có thiên ngôn vạn ngữ muốn truyền đạt đến đối phương.

“Đệ hạ...” Trong nụ cười của Tư Đồ Uyển Tranh có chút ý tứ trêu chọc, tiếp theo liền khẽ kéo tay Tư Đồ Cần vẫn đang đứng ngây ra đó nhìn Quân Thụy cùng nhau ra ngoài, để lại hai người vẫn chưa hề lên tiếng kia ở lại một mình trong phòng.

“Bệ...” Tư Đồ Bích mở miệng trước, dừng một chút, theo bản năng sờ sờ cánh tay đang bị băng kín của mình, nhẹ giọng nói, “Quân... Thụy... người... thế nào... ấy... người không phải đã... hồi... hồi cung rồi sao...”

Một câu này nói rất gian nan, bởi vì mấy hôm nay chiến tranh lạnh Tư Đồ Bích vẫn không mở miệng nói câu nào với Quân Thụy, chỉ trầm mặc dùng chiến lược trầm mặc để diễn tả tâm tình đối nghịch cùng thái độ phản kháng của mình. Khi đó y thật sự cảm thấy sống quá gian nan, không tìm được một chút niềm vui nào, chỉ một lòng muốn chết, mà hôm nay sau khi Tư Đồ Uyển Tranh nói mấy lời đó lại khiến cho lòng y được khai sáng. Tư Đồ Bích bất chợt nhận ra, nguyên lai ở trước mặt y còn có rất nhiều lựa chọn, cũng có rất nhiều con đường để đi, cho dù những con đường này có rất nhiều gian khổ, cũng đầy gai nhọn, thế nhưng có Uyển Tranh, có Cẩm nhi, có mẫu thân, còn có cả... Quân Thụy, những gian khổ đó cũng không phải không thể vượt qua.

Chỉ bất quá vừa mới mở miệng nói với Quân Thụy một câu như thế, y lại có chút không biết làm sao, thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn Quân Thụy. Xấu hổ đến mức có chút lắp bắp, đến nửa câu sau thanh âm càng lúc càng nhỏ, gương mặt cũng trở nên đỏ bừng, đầu thì càng lúc càng thấp.

Quân Thụy không trả lời, nhìn gương mặt trắng nõn của Tư Đồ Bích chậm rãi hiện lên sắc hồng, tảng đá trong ngực nhất thời rơi xuống, cảm giác trái tim được thả lỏng khiến cơn mỏi mệt từ khắp tứ chi bách hại không ngừng dâng lên lan tràn khắp cơ thể. Hắn không nói gì chỉ bước nhanh đến bên giường, trở người nằm xuống ôm chặt lấy Tư Đồ Bích vào trong lòng, đem đầu của y vùi sâu vào ***g ngực chính mình, suốt quá trình cũng không nói tiếng nào, chỉ ôm người nợ thật chặt vào lòng, không ngừng hôn lên mái tóc của y, biểu tình giống như vừa tìm lại được một thứ trân bảo đã đánh mất từ lâu.

“Ấy”, Tư Đồ Bích hừ một tiếng rồi bất động, chỉ có thể không được tự nhiên mà nằm yên bất động, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của Quân Thụy, thân thể cũng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của cơ thể đối phương. Tư Đồ Bích thật sự không biết phải làm thế nào mới đúng, chỉ có thể an tĩnh nằm đó, tay cũng muốn ôm lấy người kia, thế nhưng lại do dự mất nửa ngày, cứ đắn đo như vậy cũng không biết suy nghĩ đã trôi dạt đến nơi nào.

Quân Thụy tựa hồ cảm thấy sự do dự của Tư Đồ Bích, mạnh mẽ cầm lấy bàn tay y đặt lên lưng mình, động tác này có chút mạnh bạo khiến Tư Đồ Bích không khỏi nhú mảy. Quân Thụy tức giận nói: “Biết đau? Đau còn dùng lực lớn đến thế tự cầu xé tay mình, lúc đó thế nào không thấy đau? Hử?”

Tư Đồ Bích cũng không phải không biết xấu hổ mà trả lời, chỉ có thể nhẹ nhàng quán lấy hông của Quân Thụy, không nói lời nào im lặng lắng nghe trách móc của hắn. Bất quá Quân Thụy cũng không nói quá nhiều, rất nhanh liền yên lặng, hai người cứ như vậy dùng tư thế cực kỳ không tự nhiên mà ôm lấy nhau. Đặc biệt Quân Thụy còn đang nằm ở mép giường, cơ hồ chỉ cần hắn khẽ cử động liền rớt xuống dưới, thế nhưng hắn vẫn như cũ bảo trì tư thế này ôm Tư Đồ Bích thật chặt, giống như không hề bị loại “nguy hiểm” kia ảnh hưởng.

“Quân Thụy...”

“Ừ?”

“Không có gì... ta... nhớ không được muốn nói cái gì...” Tư Đồ Bích cúi đầu, cánh tay băng kín liền xuất hiện trước mắt y, y thở dài, thanh âm thật nhỏ giống như một chú mèo, thật lâu mới thấp giọng nói một tiếng, “Xin lỗi.”

“Ừ...” Quân Thụy lên tiếng, lại qua một lúc lâu, nói, “A Bích...”

“Ừ?”

“Có thể để ta tiến vào ngủ một lát không? Ta cũng sắp ngã xuống rồi...” (Mèo: Em đã thật sự cho rằng anh không thêm để tâm, hóa ra là làm màu trước mặt vợ)

“Bệ hạ... đã là giờ Tuất1 rồi.” Trương Đình Hải bưng khay rón rén đi tới, đứng ở trước giường lặng lẽ chờ Quân Thụy lên tiếng. Bên trong sa trường tuyết trắng là bóng dáng hai người đang ôm nhau ngủ thật an tường, lúc này hai người nói chuyện một hồi thì Quân Thụy liền mệt quá mà ôm Tư Đồ Bích thiếp đi, cứ như vậy ngủ một giấc cũng đã đến lúc thấp đèn, thế nhưng bên trong lại không có chút động tĩnh nào khiến

đám hạ nhân bên ngoài đều gấp đến mức không chịu được, thế nhưng thủy chung không ai dám bước vào quấy rối. Cuối cùng cũng là Trương Đình Hải lớn gan, liều chết tiến vào đứng ở bên ngoài sa trường, cần thận kêu gọi vài tiếng,

“Ừ.” Quân Thụy lên tiếng, thanh âm nghe còn có chút mơ hồ vẫn còn mang theo giọng mũi nồng đậm.

“Bệ hạ...”

“Thuốc và văn thiện đã chuẩn bị xong chưa?” Quân Thụy thấp giọng hỏi, tựa hồ mũi có chút nghẹt nên thanh âm nghe là lạ.

“Đã chuẩn bị xong, có cần nô tài đến hầu hạ thay y phục?” Trương Đình Hải hỏi, “Cái kia... nếu không nô tài lại thỉnh thái y đến xem một chút? Có lẽ là nhiễm phong hàn rồi? Cũng vừa lúc Tư Đồ đại nhân nên bắt mạch lại...”

“Ừ! Mau mau truyền thái y.” Quân Thụy cơ hồ là nhảy dựng lên, nhanh chóng xuống giường, vừa sửa sang lại y phục của mình vừa nói, “Truyền lệnh đi! Trẫm không cần người hầu hạ, lại gọi thêm vài người tiến vào hầu hạ y rồi giường ăn chút đồ ăn đi!”

“Dạ!” Trương Đình Hải lĩnh chỉ đi ra ngoài, chốc lát sau liền có vài tiểu thái giám tiến vào hầu hạ Tư Đồ Bích rửa mặt. Quân Thụy vừa sửa sang lại y phục xong liền ngồi vào cái bàn giữa phòng nhàn nhã uống trà, đoán chừng là do thần kinh vẫn luôn căng cứng mấy hôm nay đột ngột được thả lỏng, Quân Thụy giống như có chút cảm mạo, miệng khô lưỡi khô chỉ dùng vài hớp liền uống cạn bình trà nhưng vẫn không thấy thoải mái. Bất quá thái y cũng rất nhanh đi đến, sau khi bắt mạch tỉ mỉ thì nói là có chút phong hàn.

“Có thể là bệ hạ gần đây đã quá mệt mỏi, uống một lần thuốc, ngủ ngon một giấc liền không có chuyện gì.” Thái y cười cười bẩm báo. Lúc lão tiến vào là nhìn thấy Tư Đồ Bích đang ngồi ở bên giường chậm rãi uống cháo, chén thuốc bên cạnh cũng đã trống không, trong lòng lão biết vị tổ tông này rốt cuộc cũng đã nghĩ thông chịu ăn uống lại, lo lắng trong lòng cũng vì thế mà buông xuống. Vừa rồi bắt mạch cho Hoàng thượng cũng không phát hiện được chuyện gì đáng lo ngại, vì thế thái y cũng vui vẻ thoải mái mà nở nụ cười.

“Bất quá bệ hạ, bây giờ đã vào thu, tuy khí trời vẫn còn hơi nóng nhưng những bệnh vật như phong hàn, cảm mạo vẫn nên đề tâm một chút, long thể quan trọng, nghìn vạn lần không thể để mệt nhọc.” Trước khi rời đi lão thái y còn dặn dò.

“Trẫm đã biết.” Quân Thụy gật đầu, chậm rãi uống cạn chén thuốc đặt trước mặt, sau đó nhìn bàn ăn bày biện đủ món cũng vờn dưa gấp lấy vài miếng, sau đó lại ngẩng đầu nhìn cái miệng nhỏ của Tư Đồ Bích đang không ngừng uống cháo cạnh giường, suy nghĩ một lát rồi phát tay nói: “Các người lui xuống hết đi, Trương Đình Hải lưu lại.”

Những người khác vội vã cúi đầu lui xuống, chờ mọi người đều ra ngoài hết Quân Thụy mới đi đến trước giường Tư Đồ Bích, hăng hái nói với y: “Cháo này mùi vị có ngon không? Nghe nói là dùng loại gạo đặc sản của Giang Châu để chế biến.”

“Ừ.” Tư Đồ Bích khẽ gật đầu một cái, đã nhiều ngày không ăn gì, hiện tại đột nhiên phải ăn liền có chút cảm thấy không quen, hơn nữa cái loại thân mật bất chợt này của Quân Thụy khiến y cảm thấy có chút không ý tứ, vì vậy liền ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Trên bàn còn có chút thức ăn đều là do ngự thiện phòng làm, biết mấy hôm nay người không ăn gì nên ta đã căn dặn bọn họ làm thanh đạm một chút. Người qua xem có muốn ăn gì hay không?” Quân Thụy dịch người qua ôm lấy Tư Đồ Bích, nhìn thấy trong chén của y còn dư lại hơn phân nửa liền trực tiếp đoạt lấy đưa cho Tư Đồ Bích, cười nói, “Nào, đến đây ăn cùng ta.”

Tư Đồ Bích bệnh nặng mới khỏi nên không hề có chút khí lực gì, huống chi y cũng không muốn đôi co với Quân Thụy, liền tùy tiện để hân đỡ xuống giường. Nằm trên giường đã lâu ngày nên thân thể cũng yếu đi, khi đứng lên trọng lượng thân thể y liền treo hết trên người Quân Thụy, còn mang theo một chút hư thoát. Tay của Quân Thụy trực tiếp đỡ trên eo Tư Đồ Bích, dìu y chậm chậm đi về hướng bàn ăn, Trương Đình Hải đứng bên cạnh cũng hỗ trợ phủ thêm một lớp áo khoác cho Tư Đồ Bích. Đi đến trước bàn, Quân Thụy liền một hơi nhắc bổng người nọ lên, để y ngồi trên đùi mình.

Tư Đồ Bích nhất thời đỏ mặt, biểu tình của Quân Thụy lại không hề thay đổi, chỉ bất quá mũi còn hơi nghẹt nên giọng nói cũng có chút lơ lửng: “Không có việc gì, bệnh phong hàn của ta rất nhẹ, sẽ không lây đâu, cứ yên tâm. Nào, nếm thử món đậu hũ này, nếu không vừa miệng thì thử cá xem? Là đồ hấp không dầu mỡ, sẽ không ngấy đâu.”

Quân Thụy vừa nói vừa huy động chiếc đũa, chỉ cần hần cảm thấy thứ gì tốt liền đưa đến bên mép Tư Đồ Bích khiến mặt y đã đỏ đến mức gần như rỏ máu, thế nhưng Tư Đồ Bích chỉ có thể biểu môi có chút tâm không cam tình không nguyện hé miệng nhận lấy, chậm rãi nhai nuốt. Quân Thụy lại cười đến giống như tiểu hài tử vừa được khen thưởng, hỏi “Ăn ngon không?”

Tư Đồ Bích khẽ gật đầu một cái, đôi môi vì thiếu máu mà trở nên trắng bệch, lúc này lại bị nước canh thấm ướt trở nên mềm mại trong suốt, còn ửng lên màu hồng nhợt nhạt khiến Quân Thụy hoa tâm nộ phóng, không khỏi ôm người càng chặt, muốn hôn lên một cái. Đáng tiếc ngay lúc này cái mũi của hắn lại không nể mặt, liền phải lập tức nghiêng đầu sang bên.

“A... Hắt xì!” Quân Thụy hắt hơi một cái thật mạnh, thanh âm vang lớn dị thường, ngay cả Trương Đình Hải đang đứng hầu một bên cũng bị làm cho hoảng sợ, không ngừng nói “Đại cát đại lợi”.

1/ Giờ xuất: Khoảng 7 – 9 giờ tối.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

73. Chương 73

Vui vẻ

Hai người ở trong phòng dùng bữa tối do Trương Đình Hải hầu hạ, các cung nhân bên ngoài chỉ có thể căng thẳng chờ đợi, cả động cung cũng không dám động, một lời không hé ra. Đây cũng là do chỉ thị lúc hai người còn đang chiến tranh lạnh Quân Thụy đã ban bố, nếu có người dám quấy nhiễu Tư Đồ Bích dương thương sẽ phải chịu phạt nặng. Vì vậy hiện tại mọi người chỉ có thể thành thật chờ đợi ở bên ngoài, thậm chí có mấy tiểu thái giám đến đến mức bụng cũng kêu vang, lại phải qua một hồi mới thấy Trương Đình Hải nhẹ tay nhẹ chân bước ra.

“Trương công công...” Một đám người thấp giọng cầu cứu, Trương Đình Hải làm một động tác chó có lên tiếng rồi cũng theo bọn họ đứng một hồi, đến lúc đoán chừng hai người nọ đã mệt mỏi lên giường rồi mới phát tay với đám tiểu thái giám bên cạnh: “Động tác nhanh nhẹn chút, không được phát ra âm thanh, thu dọn thức trên bàn xong lập tức quay lại.” Sau đó còn phân phó thêm: “Đi nấu thêm chút nước.” Nói xong lại cảm thấy mình đại khái đã lo xa quá —— vị tổ tông trong phòng chỉ vừa mới bằng lòng uống thuốc, cho dù bệ hạ sốt ruột đến thế nào đêm nay sợ rằng cũng sẽ không ra tay, nấu nước chỉ sợ cũng là chuyện thừa. Thế nhưng, ai dám nói chắc đâu?

Lúc bọn thái giám đi vào thu dọn, Quân Thụy và Tư Đồ Bích thật sự đã vào giường nghỉ ngơi, Quân Thụy nửa nằm tựa trên gối, Quân Thụy thì nghiêng người trên đầu giường, hai mái đầu kề sát vào nhau không biết đang nói cái gì. Bọn tiểu thái giám cũng không dám nhìn nhiều chỉ len lén liếc mắt, trong lòng tràn đầy hâm mộ song bái: Hai người này quả thực chẳng khác gì trích tiên, một người đáng dấp tuần lãng, anh minh thần võ, một người mắt sang nhưng sao, mặt tựa quan ngọc, thật sự khiến cho người ta không nhìn được phải nhìn lên vài lần.

Cũng rất nhanh liền đến nửa đêm, Quân Thụy rốt cuộc cũng phát sốt, thái y lại đến bắt mạch thêm lần nữa, mở một thoa thuốc, nói rằng sốt xong liền bình phục, uống thêm chút nước, nghỉ ngơi thêm chút thời

gian là được. Bởi vì không lo lắng việc sẽ lây bệnh cho Tư Đồ Bích, nên Quân Thụy vẫn cứ nằm lì trên giường, hai người quấn thành một khối. Thân thể Tư Đồ Bích vốn thiên hàn, đối với Quân Thụy coi như vừa vặn, mà Tư Đồ Bích thấy Quân Thụy sinh bệnh cũng không dám loạn động chỉ có thể an tĩnh để Quân Thụy ôm vào ***g ngực đỡ đỡ, không có biện pháp chống cự.

“Quân Thụy... A... Người...” Tư Đồ Bích hừ một tiếng đẩy Quân Thụy ra, bất đắc dĩ là tay y lại không chút khí lực nào, chỉ có thể nghiêng đầu né tránh, thế nhưng Quân Thụy lại dồn y vào sát trong tường, căn bản không có chỗ để di động.

“A Bích, ta đang bị bệnh.” Quân Thụy đáng thương hề hề nói, bàn tay lại không an phận luồn vào trong áo Tư Đồ Bích sờ tới sờ lui, cảm giác lạnh lạnh khiến bàn tay nóng hổi của y vô cùng thoải mái, cũng không tiếp tục quản cái gì đau đầu nghẹt mũi, cứ ôm chặt lấy Tư Đồ Bích hồ nháo.

“Ta mệt nhọc, Quân Thụy... nghỉ ngơi đi...” Tư Đồ Bích nhỏ giọng nói, không ngừng tìm cách đè lại bàn tay đang nơi nơi làm việc xấu của hắn, giọng điệu gần như năn nỉ. Y vốn tinh lực không đủ, lại bị Quân Thụy xoay vòng như thế, thật sự có chút chịu không nổi.

“Ta đã hạ chỉ ngày mai bãi triều, người cũng ngủ đã thật nhiều ngày, đêm nay thức thêm một chút cũng không vấn đề gì.” Quân Thụy dường như không hề biết chán chọc ghẹo Tư Đồ Bích, để vương bình thường nghiêm khắc trầm ổn lúc này chẳng khác gì một hài tử, mà quả thật y đối với Tư Đồ Bích tưởng như mất đi lại trở về này, lúc nào cũng không thiếu một chút tính trẻ con. Giống như hài tử vừa tìm về món đồ chơi âu yếm, lúc nào cũng muốn ôm vào trong ngực hôn một cái, phải lẩn qua lẩn lại thật lâu mới chịu thả lỏng, Tư Đồ Bích thật đúng là không có biện pháp.

“A Bích...” Quân Thụy chôn chặt đầu mình vào suối tóc của Tư Đồ Bích, cái mũi cọ cọ lên lỗ tai y nhỏ giọng nói, “Như bây giờ, thật tốt.”

Lỗ tai Tư Đồ Bích bị hơi thở nóng hổi của Quân Thụy thổi tới đỏ bừng, vệt đỏ thuận thế mà cấp tốc lan tràn lên mặt, y chỉ có thể rên khẽ một tiếng, cúi đầu chôn chặt câu nói “Cám ơn người” vào trong giường đệm.

Quân Thụy trong lòng vui vẻ, tay chân liền không an phận, bàn tay nóng hổi dùng tốc độ cực nhanh kéo xiêm y của Tư Đồ Bích ra, chỉ bất quá trong khoảnh khắc, áo trong của y đã bị kéo đến khuỷu tay, Quân Thụy cũng không thèm để tâm sự khước từ của Tư Đồ Bích, cúi đầu ngậm lấy hai điểm màu hồng gọi cảm kia.

“Ừ... Người... đang... làm gì...” Tư Đồ Bích lại càng hoảng sợ, theo bản năng muốn đẩy Quân Thụy đẩy ra, nhưng nhìn đến gương mặt sốt đến ửng đỏ của hắn thì lại không đành lòng. Cơn nghẹt mũi của Quân Thụy cũng bị đến lợi hại, hơn nữa tâm tình còn bị kích thích, tiếng thở càng lúc càng nặng nề, hắn vốn không phải một người thích khước chế dục vọng của mình, hơn nữa Tư Đồ Bích trước đây bệnh nặng hắn cũng nhẫn nại đã lâu. Hôm nay thân thể mỹ lệ của đối phương lại thỏa mái kề sát vào ngực mình, dục vọng của Quân Thụy chẳng khác gì lửa cháy tràn đồng cỏ hừng hực dâng lên, chỉ cọ nhẹ vài cái liền phát hỏa.

Quân Thụy không nói lời nào chỉ kéo tay Tư Đồ Bích đặt lên dục vọng đang ngẩng cao của mình, chỉ một đụng chạm nhẹ nhàng như thế vật kia liền càng trở nên có tinh thần, ngẩng đầu cao hơn một chút. Tư Đồ Bích lại như bị kim đâm nhả dựng lên, bất đắc dĩ cả người vô lực lại còn bị Quân Thụy ôm chặt trong lòng mãnh liệt hôn môi, y dù muốn cũng chẳng bói đâu ra nửa phần khí lực? Tư Đồ Bích chỉ có thể mơ mơ màng màng để Quân Thụy tùy ý lẩn qua lẩn lại làm không biết mệt, sự uể oải trên thân thể cùng với cảm giác tê dại đặc biệt kia dây dưa cùng một chỗ, mang đến song trọng từng cơn hít thở không thông. Y cũng không biết là đau đớn hay vui thích, chỉ biết không ngừng nỉ non cầu xin tha thứ.

Quân Thụy chưa từng thấy qua biểu cảm như vậy của Tư Đồ Bích, bởi thế càng thêm kích động, một bên khẽ cắn lỗ tai của y không ngừng thổi khí, một bên không ngừng thì thầm những lời tình sắc, Tư Đồ Bích bị trêu đùa đến mức có chút hoảng hốt, thấp giọng nức nở, phí công khước từ. Quân Thụy kèm chặt hông đối phương ấn sâu vào ngực mình, xoay người đặt Tư Đồ Bích dưới thân mãnh liệt hôn lên môi y, đầu lưỡi không ngừng dây dưa trong khoang miệng, đem tất cả vị đạo của Tư Đồ Bích đều nếm hết một lần, thậm chí còn xấu xa dụ dỗ lưỡi của Tư Đồ Bích tiến vào miệng hắn không ngừng mút mát, chọc đến Tư Đồ Bích chỉ có thể vô lực ngửa đầu, hai mắt đầy sương mù mông lung nhìn hắn. Tư Đồ Bích thân thể mềm nhũn, thần trí mơ màng, đôi môi cũng vô thức mở ra, một dòng dịch thể trong suốt men theo khoe miệng chảy xuống, khiến đôi môi hoàn mỹ càng căng bóng không gì sánh được, hơn nữa ngón tay mảnh khảnh thon dài

của y đang đặt trên ngực Quân Thụy dưới ánh nến càng tăng thêm mấy phần mỹ cảm hư nhược. Dục vọng của Quân Thụy hiện tại chính là bài sơn đảo hải vô pháp ức chế, cái loại khát khao đó gần như khiến hắn điên cuồng.

“A Bích... A Bích...” Quân Thụy vong tình gọi tên Tư Đồ Bích, bàn tay như ngọn lửa không ngừng vuốt ve thân thể gầy yếu nọ, Quân Thụy kéo tay Tư Đồ Bích đặt lên dục vọng của mình không ngừng di chuyển, tốc độ điên cuồng phản ánh tâm tình khẩn cấp của hắn lúc này. Cứ như vậy một lúc Quân Thụy đột nhiên gầm lên một tiếng trầm thấp, cúi đầu ngậm lấy môi của Tư Đồ Bích, một chất lỏng sền sệt nóng hổi phun lên cái bụng bằng phẳng của Tư Đồ Bích, chọc cho y xấu hổ đến mức muốn ngất đi.

“A Bích...” Quân Thụy đặt một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước lên trán Tư Đồ Bích, lại đưa tay xoa nắn vị trí giữa hai chân y, Tư Đồ Bích chỉ có thể nghẹn ngào cầu xin tha thứ : “Quân Thụy... không... không được... từ bỏ... cầu... cầu người...”

Quân Thụy dừng lại động tác, nhìn gương mặt ngấn lệ của Tư Đồ Bích, sắc hồng trên mặt đã dần rút đi, hơi thở cũng trở nên gấp rút. Quân Thụy hiểu rõ thân thể của Tư Đồ Bích hiện giờ rất suy yếu, hoàn toàn không thích hợp kích động như thế, vội vã rút tay về, lại kéo một cái áo gối sạch sẽ gần đó giúp Tư Đồ Bích lau sạch dịch thể trên bụng, rồi tiện tay ném ra ngoài. Sau đó bình thẳng nằm xuống bên cạnh Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng vuốt ve mặt y, ôn nhu hôn nhẹ, chỉ chốc lát sau Tư Đồ Bích cũng dần trở nên bình tĩnh lại.

“Đã tốt hơn chút nào chưa?” Quân Thụy nhẹ giọng hỏi y, thấy y gật đầu, còn nói, “Xin lỗi, là ta không kềm nổi.” Dứt lời còn giúp Tư Đồ Bích điều chỉnh tư thế cho thoải mái hơn một chút, còn giúp y uống vài ngụm nước: “Chờ người khỏe lại, ta liền đem món nợ hôm nay trả hết cho người, có được không?” Tư Đồ Bích nghe xong lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, cúi đầu chôn mặt trong ngực Quân Thụy, không nói lời nào, nhưng cũng không cự tuyệt.

“A Bích, người nói cho ta biết đã thích ta từ khi nào được chứ?” Quân Thụy thấp giọng hỏi y, thanh âm ôn nhu đến cực điểm.

Tư Đồ Bích lại chôn đầu vào sâu hơn, liên tiêm lắc đầu. Quân Thụy nhìn thấy bộ dạng của y không được tự nhiên như vậy cảm thấy đặc biệt buồn cười, nhỏ giọng nói vào lỗ tai y: “Ta thích người, hình như đã rất lâu rồi...” Đợi một lát vẫn không thấy đối phương lên tiếng liền tự mình tiếp tục: “Kỳ thực, năm đó khi người vừa nhập kinh, lần đầu tiên gặp được đã cảm thấy tiểu hài tử này vô cùng xin đẹp. Bất quá lúc đó người rất lãnh đạm, ngoại trừ Quân Thái ra thì không chịu giao tiếp với ai, sở dĩ khi đó ta tuy rằng để ý người nhưng cũng không chịu được thái độ ấy, tiếp nữa... tiếp nữa lại không cần đề cập đến đi... Sau đó khi ta nhìn thấy người ở lãnh cung, liền thắc mắc không biết trong lòng người chất chứa điều gì, thái độ bên ngoài tuy rằng khiến người chán ghét nhưng nội tâm hình như không giống... Vì vậy liền vô cùng hiếu kỳ... sau đó càng thêm quan tâm người, càng lúc càng không thể vãn hồi...” Quân Thụy nói, lại nghĩ tới những hành động trước đây của mình không khỏi phi thường hối hận, liền hôn Tư Đồ Bích một cái, nói, “A Bích, sau này ta sẽ không đối với người như thế nữa... Người chớ có trách ta...”

Tư Đồ Bích trầm trầm hừ một tiếng, ngón tay siết chặt y phục của Quân Thụy lại càng dùng sức, Quân Thụy cảm bàn tay gầy gầy kia lên cần nhẹ, hỏi: “Người nói cho ta biết lúc nào thì để ý ta, có được không? Ta đã biểu lộ nhẽ lần như vậy rồi, người nói cho ta nghe một lần có được không?”

Quân Thụy lay lay Tư Đồ Bích, thấy đối phương vẫn giữ bộ dạng đánh chết cũng không chịu nói liền không khỏi nảy lên ý xấu. Hắn trực tiếp vươn tay khắp nơi, không ngừng xoa nắn cơ thể của Tư Đồ Bích, động tác tuy rằng rất nhẹ nhưng cũng đủ khiến Tư Đồ Bích đau đầu. Bị người chính như thế thật đúng là khóc không ra nước mắt, Tư Đồ Bích chỉ có thể liên tục cầu xin tha thứ: “Bệ hạ... bệ hạ của ta... đừng làm rộn... Người là cửu ngũ chí tôn, thế nào... A... thế nào lại... A... trẻ con... như vậy...”

Quân Thụy nghe y vô lực rên rỉ trong lòng càng cảm thấy vui vẻ, không khỏi cười ha ha nói: “Như vậy cũng phải trách người, ta chỉ có ở trước mặt người mới biểu lộ cái tính cách này, ai bảo người cứ nhiều lần khiến ta mở ra ngoại lệ. Không trách người phải trách ai đây?”

“Bệ... Bệ hạ...” Tư Đồ Bích đã gần như bị chinh đến ngất xỉu, bất đắc dĩ là để vương oai hung trước mặt lại đột nhiên bộc phát tính trẻ con, cứ ương ngạnh tỏ ra khí thế Ta cũng là bệnh nhân ta không sợ người. Ôm chặt lấy Tư Đồ Bích vừa hôn vừa cắn, còn không ngừng nắn bóp, lại lên tiếng khó dễ, “Người kêu ta cái gì? Hử? Kêu thêm lần nữa?”

“Bệ hạ... A...” Tư Đồ Bích vừa kêu xong lỗ tai đã bị Quân Thụy liếm nhẹ, Tư Đồ Bích vừa ngửa vừa thẹn, trong lòng thập phần bất đắc dĩ, đành phải đổi giọng gọi một tiếng “Quân Thụy”, thế nhưng Quân Thụy vẫn như trước không buông tha, liên tục nơi nơi điểm lửa, trên cổ Tư Đồ Bích đã hiện ra không ít hồng ngân. Tư Đồ Bích thật sự đã bị chinh đến hỗn loạn, cúi đầu khẽ gọi: “Thụy... Thụy ca... Thụy ca...” Quân Thụy lúc này mới đình chỉ đùa dai, chon đầu vào cổ Tư Đồ Bích, nói: “Ừ... A Bích... Lại gọi một tiếng có được không...”

“Thụy ca...” Tư Đồ Bích đã chóng mặt đến không chịu nổi, vô thức gọi một tiếng.

“Ừ... A Bích... Ừ... Hôm nay ta thật sự rất vui về...”

“Thụy ca...” Tư Đồ Bích ghé vào trong lòng Quân Thụy, nhẹ giọng chẳng khác gì đang nói mê: “Ta thích người đã thật nhiều năm... Năm đó, lần đầu tiên gặp mặt là ở Giang Châu... vừa nhìn thấy liền... liền... thích người...”

“Ừ...” Biểu tình của Quân Thụy trở nên dịu dàng hơn hẳn, vươn tay lấy cái chăn đắp cho cả hai, hài lòng nhắm mắt lại lắng nghe tiếng hít thở ôn nhu kề bên của Tư Đồ Bích. Trong lúc Tư Đồ Bích chuẩn bị lâm vào mộng đẹp, y mơ màng nghe được Quân Thụy dùng thanh âm cực kỳ ôn nhu nói: “A Bích, Quân Thái cuối tháng sẽ trở về, người phải mau khỏe lại...”

Published by: ỏ mèu lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèu lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

74. Chương 74

Tính toán

Ngày hôm sau Quân Thụy không cần lâm triều, bắt quá hần cũng thức dậy từ rất sớm, chỉ là không vội rời giường mà chống tay lên gối yên lặng nhìn bộ dạng ngủ say của Tư Đồ Bích. Gương mặt ngủ say an tường cùng với một vài biểu tình trẻ con trong lúc ngủ của Tư Đồ Bích đều rơi vào mắt hần, khiến gã đế vương nhàm chán hiếm được một lần cười không khép miệng.

Đến giờ Thìn1 Trương Đình Hải liền tới hầu hạ thay y phục rửa mặt, thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn ngủ rất say, cho dù đã gọi nhiều lần cũng không thanh tỉnh, tinh thần vô cùng uể oải, Quân Thụy lúc này mới nhận ra tối qua đại khái đã chơi đùa có chút quá phận, liền thương tiếc không thôi. Sau đó liền có thái y đến chẩn mạch, sau khi khám xong thì nói tình trạng của Tư Đồ Bích chỉ cần nằm trên giường tĩnh dưỡng là tốt rồi, vì vậy Trương Đình Hải liền chiếu theo phương thuốc hôm qua mà sắc thuốc, lại do Quân Thụy tự mình giúp Tư Đồ Bích uống thuốc. Sau khi việc của Tư Đồ Bích an bày thỏa đáng Quân Thụy mới để thái y bắt mạch cho mình, cơ thể y vẫn chỉ sốt nhẹ như cũ, thế nhưng dù sao cũng là xuất thân quân nhân, hơn nữa thân thể trước giờ sinh long hoạt hổ, hôm nay đã tốt hơn hôm qua rất nhiều. Thái y lại kê một đơn thuốc an thần khu hàn, còn công khai ám chỉ Quân Thụy nên thu liễm dục vọng, sợ sẽ làm hại thân thể, Quân Thụy nghe xong liền không tránh khỏi phiền muộn.

“Bệ hạ, Tư Đồ đại nhân bệnh nặng chưa lành, người quả thực vẫn nên chú ý Long thể, lỡ như người cũng không khỏe, đại nhân nhất định sẽ lo lắng!” Trương Đình Hải mang tấm kim bài miễn tử Tư Đồ Bích ra, quả nhiên thấy sắc mặt của Hoàng thượng tươi sáng hơn hẳn, không khỏi thầm nói, Vị Tư Đồ đại nhân này quả thực là pháp bảo đối phó bệ hạ mà!

Tư Đồ Bích vẫn ngủ say không tỉnh, Quân Thụy tiếp tục ngây ngô trong phòng cũng thấy buồn chán, vì vậy liền tuyên người của Tư Đồ gia đến gặp. Việc của Tư Đồ gia đến giờ vẫn như một cái gai ngầm, mặc dù hiện tại nguy hại không lớn, thế nhưng cứ thỉnh thoảng lại nhói lên một cái khiến hai người bọn họ đều khó chịu. Hơn nữa, hiện giờ gia tộc vẫn là một cái tâm bệnh trong lòng Tư Đồ Bích, Quân Thụy cảm thấy có thời gian thì cứ giải quyết cho xong.

Người đầu tiên Quân Thụy gặp mặt chính là Tư Đồ Uyển Tranh, việc này cũng là trong dự định của hắn. Bởi vì theo lý, người đầu tiên đến đây hẳn phải là gia chủ Tư Đồ gia, Tư Đồ Nhữ, thế nhưng Quân Thụy lại không muốn cho lão cái mặt mũi này, trái lại còn muốn tạo ra một chút áp lực tinh thần, khiến cho lão nhận thức thật rõ hiện tại nên làm cái gì. Huống hồ hắn đã ở Phù Sơ Viên nhiều ngày, Tư Đồ Nhữ sợ rằng cũng đã sớm có dự định, chỉ sợ dự định của lão không hợp với tính toán của Quân Thụy mà thôi. Vì vậy Quân Thụy liền cho lão thêm một ít thời gian, để hắn trở thành người sau cùng được triệu kiến.

Hắn gọi Uyển Tranh đến vốn cũng chỉ để tán gẫu, hai người tuyệt không đề cập đến vấn đề gì quá nặng nề, chỉ đem hết chuyện thiên nam địa bắc ra nói một lượt, Uyển Tranh không có cái thói rụt rè giả tạo của đại gia khuê tú, Quân Thụy cũng không treo cái giá Hoàng đế lên trước mặt nàng, hai người cứ thế bình thần mà trò chuyện. Qua cuộc nói chuyện này Quân Thụy càng thêm xác định, Uyển Tranh thật sự chính là kỳ nữ thế gian hiếm có, không thể đưa nàng tiến cung làm Hoàng Hậu quả chính là một tổn thất rất lớn.

“Bệ hạ, nếu người lập ta hàm hậu, không sợ sau này ta sẽ giúp đỡ Quân Thái mưu quyền oán vị sao?” Tư Đồ Uyển Tranh nói ra lời đại bất kính như vậy mà mặt không hề đổi sắc, tim cũng không đập nhanh, thủy chung duy trì nụ cười duyên dáng không nhiễm yên hỏa nhân gian.

“Hử? Sao lại nói như vậy?” Quân Thụy cũng cười, “Nếu không lập nàng làm hậu ngược lại sẽ khiến Quân Thụy bỗng dưng nhất được một đại tiện nghi, chẳng phải đã thả hổ về rừng sao? Đến lúc đó nàng ở đằng sau giúp hắn bày mưu tính kế, cũng là cực kỳ nguy hiểm!”

“Thế nhưng bệ hạ, người phải biết rằng oán khí của oán phụ là vô cùng đáng sợ, nếu ta ở trong cung không quá vui vẻ, nhất định sẽ hồng hạnh treo tường câu kết với Quân Thái —— Đợi sau khi hắn soán ngôi, ta cũng có cơ hội xoay người, không phải sao?” Tư Đồ Uyển Tranh nháy mắt, vẻ mặt giảo hoạt của nàng khiến Quân Thụy không khỏi bật cười.

“Được, Tư Đồ Uyển Tranh, trẫm cũng muốn xem nàng làm cách nào khiến một tên đầu gối như Quân Thái thông suốt, cam tâm tình nguyện chịu thú nàng!” Quân Thụy cười ha ha nói.

Sau khi Tư Đồ Uyển Tranh cáo từ, Quân Thụy vốn định triệu kiến Tư Đồ Cẩn, thế nhưng cậu lại không cho hắn mặt mũi, thái giám truyền chỉ quay về báo lại cậu đã ra ngoài từ sớm, nói là lên núi hái thuốc giúp Tư Đồ Bích điều chế bổ phẩm. Thế nhưng Nghê Đô là địa phương phồn hoa như vậy, trong cung lại còn thiếu thốn thứ gì? Tư Đồ Cẩn nhất định phải tự mình đi hái thuốc sao? Vì vậy Quân Thụy hiểu được, Tư Đồ Cẩn rõ ràng là đang trốn tránh.

Quân Thụy cũng không cưỡng cầu, liền gọi người tiếp theo, đại công tử của Tư Đồ gia, Tư Đồ Giác liền nhận được vinh hạnh diện thánh. Từ ánh mắt đầu tiên, Quân Thụy đã nhận ra người này là kẻ có chút hèn yếu, bất quá cho dù hắn có nhu nhược hơn nữa cũng là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Tư Đồ gia, nhiều ít cũng có chút trí tuệ. Huống hồ người này ở phương diện kinh doanh cũng là có chút thủ đoạn, đem sản nghiệp của Tư Đồ gia làm đến ngay ngắn rõ ràng, có thể nói, Tư Đồ Giác hoàn toàn xứng danh là một nho thương. Đương nhiên, việc hắn là người đứng đầu xa lánh đám người Tư Đồ Bích, Tư Đồ Uyển Tranh có thể không nhắc đến —— Dù sao cũng là người trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, phi thường hiểu được cách nghe tiếng gió, gieo thị phi, nếu không, hắn làm sao có thể thế ngồi vững trên cái ghế người thừa kế của Tư Đồ gia chứ?

Nói chuyện với Tư Đồ Giác không quá vui vẻ, người này luôn quá sức cẩn thận, muốn nói cái gì cũng phải đắn đo vài lần, vì thế nói chuyện cũng không quá thuận lợi, bất quá Quân Thụy cũng đã thăm dò xong nông sâu của hắn, vậy là đủ rồi.

Tối hậu, gf Quân Thụy phải đối phó chính là Tư Đồ Nhữ, đây rõ ràng là một khối đá cứng, bởi vì nghe nói Tư Đồ Nhữ chính là gia chủ lợi hại nhất, cũng là gia chủ được tôn kính nhất trong Tư Đồ gia suốt trăm năm qua. Chỉ cần nhìn việc lão hoàn toàn không giao thiệp với chính trị, lại có thể khiến cho những thần tử thuộc sĩ tộc khắp nơi đem lòng kính ngưỡng, như thế liền biết được thủ đoạn của người này cao minh đến mức nào. Mà lão lại càng đem sản nghiệp của Tư Đồ gia kinh doanh đến quy mô người thường không thể tưởng tượng được, nếu phải dùng bốn chữ để khái quát thì đó chính là —— phú khả địch quốc.

Cùng Tư Đồ Nhữ gặp mặt đàm phán, chỉ cần tưởng tượng cũng có thể hiểu sẽ gian nan đến mức nào, vì vậy Quân Thụy liền muốn điều chỉnh trạng thái một chút cho thật tốt —— dù sao người này cũng coi như

là nhạc phụ của hần đi! Vì vậy Quân Thụy dự định buổi chiều cứ nghỉ ngơi một chút, sang sớm mai sẽ gặp Tư Đồ Nhữ.

Quân Thụy ngồi trong thư phòng, sau khi uống thuốc dùng ngộ thiện liền bắt đầu xử lý chính sự, cứ bận rộn một ngày như thế đến tận xế chiều. Quân Thụy lại gọi thái y đến bắt mạch thêm lần nữa, sau khi xác định rõ cơn sốt đã hoàn toàn lui mất mới vội vàng chạy đến chỗ Tư Đồ Bích. Ngày hôm nay bận rộn như thế, Quân Thụy thực sự có chút cảm giác “một ngày không gặp như cách ba thu”.

Tiểu viện của Tư Đồ Bích chính là nơi yên lặng nhất trong Phù Sơ Viên, phải đi hết hành lang thật dài xuyên qua hoa viên mới đến, Quân Thụy cảm giác giống như đã không chờ được nữa, cước bộ sinh phong, khiến cho Trương Đình Hải đang đuổi theo phía sau bị bỏ lại rất xa. Sau khi đến cửa tiểu viện, nhìn thấy có mấy gia đình của Tư Đồ gia đang đứng bên ngoài Quân Thụy không khỏi ngẩn người, những người họ nhìn thấy hần cũng lập tức hoảng hốt, vội vã quỳ xuống tung hô vạn tuế, bộ dạng như vậy giống như đang cảnh báo cho người nào đó bên trong.

“Người đâu hết rồi?” Quân Thụy không khỏi đen mặt, quay phía sau nói với Trương Đình Hải đang vội vã chạy đến, “Không phải đã căn dặn, những người không liên quan liền không được tiến vào quá rầy Tư Đồ Bích nghỉ ngơi sao? Chuyện gì đã xảy ra?”

Trương Đình Hải cũng sửng sốt, vội vã cúi đầu không dám trả lời. Chỉ cần chuyện có dính dáng đến Tư Đồ Bích, Hoàng thượng liền dễ dàng nổi cơn thịnh nộ, Trương Đình Hải cũng không dám đưa mình ra trước mũi kiếm.

Mấy tiếng vạn tuế vừa rồi đại khái đã quấy rầy người bên trong, chỉ chốc lát sau cửa phòng liền mở ra, Quân Thụy nghe được vài tiếng ho khan trầm thấp, rõ ràng là giọng của Tư Đồ Bích, vì vậy liền vội vàng nước vào. Vừa vào đến nơi liền thấy Tư Đồ Nhữ đang quỳ trên mặt đất, việc này quả thực có chút ngoài ý muốn —— hần còn chưa đi tìm lão, lão đã tự mò đến cửa. Thật là có chút trở tay không kịp.

“Bệ hạ...” Bên trong truyền đến giọng của Tư Đồ Bích, Quân Thụy vừa nhìn liền thấy Tư Đồ Bích đang được Cam Đường đỡ quỳ xuống hành lễ thỉnh an, không khỏi nhíu mày muốn bước đến đỡ y về giường. Thế nhưng Tư Đồ Nhữ lại đang án ngữ ngoài cửa, Quân Thụy tiến không được, lùi không xong, muốn giơ chân nhảy qua cũng không thể, nhất thời có chút tức giận, cao giọng nói: “Miễn lễ miễn lễ, nhanh nằm xuống cho trẫm! Như vậy mới... khụ khụ... Ái khanh vẫn còn chưa khỏe hần, không cần đa lễ!”

Kỳ thực Quân Thụy vốn muốn nói “Như vậy mới mau chóng có thể lăn qua lăn lại”, nhưng ở trước mặt Tư Đồ Nhữ nói những lời này hần cũng có chút ngượng ngùng, cũng có vẻ buồn cười ấu trĩ. Còn nữa, Tư Đồ Nhữ lại giả bất thiện, hoàn toàn nhìn không ra mục đích của lão, ở trước mặt đối phương biểu lộ thái độ quá mức nhiệt tình với Tư Đồ Bích thực sự không phải cử chỉ sang suốt. Vì vậy Quân Thụy đành phải dùng hình tượng đoan chánh miễn lễ cho Tư Đồ Nhữ, trầm giọng hỏi lão đến đây có việc gì.

“Bệ hạ, thảo dân tới thăm đứa con ngoan A Bích này, y bệnh đã nhiều ngày ta vẫn chưa được gặp, trong lòng thực sự không tránh khỏi lo lắng.” Tư Đồ Nhữ cúi đầu đáp. Một tiếng “con ngoan” khiến Quân Thụy không khỏi cười nhạt.

“Ừ, người cứ lui ra trước đi, ngày mai trẫm có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng người.” Quân Thụy không nhận được phát tay một cái, muốn đuổi người đi. Vì vậy Tư Đồ Nhữ liền hành lễ cáo từ, chỉ là khi đến trước cửa phòng liền dừng lại nói với Tư Đồ Bích bên trong một câu: “A Bích, những lời hôm nay vi phụ nói với người, người vẫn nên nghĩ lại cho thật kỹ, phải quyết định cho sớm —— Bệ hạ, thảo dân cáo lui...” Dứt lời, liền bước thẳng đi không thêm quay đầu lại.

1/ Giờ thìn: bảy đến chín giờ sáng.

Mèo: Chương sau có H dài, lại có dùng đồ chơi nữa. Ha ha ha ha.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

75. Chương 75

Cùng vui

Quân Thụy ghen hòng nhìn Tư Đồ Nhữ xoay người rời khỏi, cả nửa ngày sau cũng không biết nên nói gì cho phải, quay đầu lại nhìn thấy Tư Đồ Bích vẫn đứng nguyên chỗ cũ liền không khỏi nhú mày. Trương Đình Hải thấy thế liền vội vàng bước đến đỡ Tư Đồ Bích về giường, sau đó nháy mắt với Cam Đường, hai người đồng loạt lui ra ngoài, còn không quên giúp người đóng cửa.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ mơ hồ nghe được tiếng hít thở của hai người bọn họ, Quân Thụy lại vì một câu “phải quyết định sớm” của Tư Đồ Nhữ mà không khỏi một phen suy nghĩ, mà Tư Đồ Bích cứ yên lặng ngồi tựa vào giường, cúi đầu nhìn cánh tay băng kín của mình. Hai người cứ thế trầm mặc đuổi theo những suy nghĩ riêng mình.

Một lát sau, Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng mở miệng trước, nhẹ giọng gọi “Bệ hạ”, trong thanh âm tràn đầy cảm xúc không xác định, một lát sau lại tiếp tục nói một chữ “ta” rồi ngừng, có vẻ như không biết phải tiếp tục thế nào. Quân Thụy không khỏi thở dài, bước đến ngồi bên cạnh y, nhẹ giọng nói: “Những lúc riêng tư đừng gọi ta là bệ hạ.”

“Dạ...” Tư Đồ Bích cúi đầu, bộ dáng lo sợ bất an khiến Quân Thụy vừa thương vừa giận, hẳn rất muốn hỏi vừa rồi Tư Đồ Nhữ rốt cuộc đã nói gì, thế nhưng lại không biết mở lời thế nào. Hai người tuy đã mở lòng với nhau, thế nhưng chuyện này vẫn là rất miễn cưỡng, trước đây bọn họ vẫn cẩn thận không đề cập đến việc này, hiện tại là muốn tránh cũng tránh không được.

“Hôm nay ta có gặp người nhà của ngươi.” Quân Thụy nói, “Ta đã nói chuyện với Tư Đồ gia và Uyển Tranh, còn muốn gặp Tư Đồ Cẩn, thế nhưng hẳn đã rời khỏi. Dự định ngày mai mới đi tìm phụ thân ngươi, thế nhưng...”

Quân Thụy dừng lại cân nhắc một chút mới tiếp tục: “Thế nhưng không nghĩ tới phụ thân ngươi đã đến đây trước.”

“Ừ...” Tư Đồ Bích gật đầu, suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Quân Thụy, lại qua một lúc mới mở miệng: “Quân Thụy...”

“Ừ?”

“Phụ thân đến tìm ta là vì vị trí gia chủ Tư Đồ gia...” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng nói, lại thấy Quân Thụy cũng không có biểu tình kinh ngạc hay tức giận gì mới tiếp tục, “Phụ thân nói, muốn... để ta... kế thừa vị trí gia chủ...”

“Hử?” Quân Thụy sững sốt, cau mày suy nghĩ một phen rồi nở nụ cười. Tư Đồ Nhữ xem ra đích xác đã hiểu được thế cục, hiện tại Tư Đồ Bích chính là người vô cùng trọng yếu trong lòng mình, nếu giao vị trí gia chủ cho y, Quân Thụy hẳn quả thực phải hết lòng bảo vệ Tư Đồ gia rồi.

“Phụ thân nói người làm gia chủ đã mấy thập niên, cũng sắp mệt mỏi không chịu nổi, hiện tại loại tình thế này đã không còn nằm trong dự liệu của người nữa. Vì vậy, người muốn ta đến thay thế...” Tư Đồ Bích chậm rãi nói, trên mặt chính là biểu tình mệt mỏi mờ mịt. Gia chủ Tư Đồ gia, trọng trách nặng nề như vậy nếu thật sự đã gánh lên vai liền phải chịu áp lực rất lớn. Hơn nữa, biểu tình khi phụ thân nói chuyện khiến y không khỏi cảm thấy trong lòng đau đớn một trận...

Phụ thân nói: “A Bích, nhiều năm qua vì phụ biết mình đã thua thiệt con. Thế nhưng, vì phụ làm như vậy còn không phải là vì muốn con phải kiên cường đối mặt với những trắc trở này sao — bởi vì con chính là hai tử có thiên phú nhất của Tư Đồ gia. Gia tộc này không thể dung được những người mềm yếu vô lực, vì vậy phải khiến cho con trở nên cường đại, hết thảy những việc này cũng là muốn con thích ứng sớm một chút mà thôi. Thế nhưng, hiện tại vì phụ hối hận, con tuy rằng đã thực sự trưởng thành thế nhưng cũng không vui vẻ. Cho nên, ta chỉ là một phụ thân thất bại, hiện giờ không có mặt mũi nhìn con...”

Lúc nghe được mấy lời này, Tư Đồ Bích cảm giác hai mắt của mình cũng lên men, chỉ mấy ngày không gặp, tóc của phụ thân đã trở nên hoa râm, không biết là vì lo lắng an nguy của y hay đang lo lắng cho Tư Đồ gia? Trong lòng Tư Đồ Bích một mảnh mờ mịt, giống như bản thân mình đã hoàn toàn mất phương hướng, y thà rằng phụ thân chỉ trích y chứ không muốn nghe những lời này của người. Đã nhiều năm như vậy, mình ở trong nhà chịu cảnh huynh đệ xa lánh, phải xa rời quê hương đến chốn đế kinh, rơi vào cục diện đấu tranh hỗn loạn như vậy, chỉ bởi vì phụ thân muốn bồi dưỡng y thành thế hệ gia chủ tiếp theo. Đây có thể xem như cái gì? Là yêu thương sao? Như vậy bao nhiêu năm oán hận tích tụ, bao nhiêu năm thiệt thòi này y biết phải phát tiết với ai? Nếu y mới là người thừa kế xứng đáng được phụ thân bồi dưỡng, vậy đại ca thì sao? Đại ca làm người thừa kế danh chính ngôn thuận nhiều năm như thế, phải tính làm sao?

“A Bích, A Bích?” Quân Thụy lo âu vỗ vỗ gương mặt Tư Đồ Bích, đem người từ trong trầm tư gọi trở về. Tư Đồ Bích ngẩng đầu, có chút luống cuống, nước mắt đã đông đầy. Quân Thụy nghiêng người qua ôm lấy y, nhẹ nhàng vỗ lưng y, nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, không có gì, nếu không muốn làm thì cứ cự tuyệt.”

Tư Đồ Bích im lặng vùi sâu vào lòng Quân Thụy, tham lam hít lấy mùi hương trên người hắn. Trọng trách nặng nề như thế từ trong miệng người này nói ra liền trở nên dễ dàng, không muốn làm cứ không làm, giống như y là một hài tử bướng bỉnh làm nũng, chỉ cần mắt hững hờ không thèm để ý đến. Bất quá người này chính là đế vương, là ngôi cửu ngũ tôn quý nhất khắp cả thiên hạ, vì vậy chỉ cần hắn nói có thể liền có thể thật sự không để ý đến. Ở trong ngực người này khiến cho y cảm giác được mình có một hậu thuẫn vô cùng kiên cố để dựa vào.

Đúng vậy, người này nói có thể, chính là có thể...

Tư Đồ Bích ngẩng đầu lên hôn nhẹ lên môi của Quân Thụy, đây là một hành động nằm ngoài dự liệu của Quân Thụy, cũng là lần chủ động vô cùng hiếm hoi của y, khiến cho Quân Thụy giống như bị định thân thuật chiếu đến căng cứng tại chỗ. Nụ hôn của Tư Đồ Bích rất nhẹ nhàng, còn có chút điểm do dự, giống như đôi cá bơi trong nước, vừa chạm vào liền tách ra, rồi lại chạm vào. Môi của y rất mềm mại, còn mang theo một chút vị thuốc đông y đắng chát, đầu lưỡi lạnh lạnh rụt rụt chạm vào môi đối phương nhưng lại không xác định được bước tiếp theo nên làm thế nào, cứ ngây ngô vờn qua đôi môi của Quân Thụy rồi liền rụt lại. Tư Đồ Bích cứ thế dùng môi mình chậm rãi vuốt ve đôi môi Quân Thụy, giống như một chú mèo nhỏ an tường quần quanh chủ nhân làm nũng, nhẹ nhàng quần quýt mang theo thương mến cùng tín nhiệm, khiến Quân Thụy cảm thấy trong lòng ấm áp cùng với sự ấm ức được giải tỏa. Đúng vậy, là ấm ức, trạng thái tín nhiệm và tin cậy tuyệt đối này chính là thứ hắn đã hy vọng từ lâu nhưng chưa từng nhận được từ đối phương.

Quân Thụy cúi đầu nhẹ nhàng đáp lại Tư Đồ Bích, đầu lưỡi cùng y dây dưa một chỗ, giống như hai con cá nhỏ đang cùng nhau chơi đùa, lệ châu trong mắt Tư Đồ Bích lặng lẽ rơi lên ngón tay của Quân Thụy, lạnh lạnh. Quân Thụy buông tha đôi môi, nhìn những vệt nước mắt lăn dài trên má y liền cúi đầu hôn lên, hóa ra vị của nước mắt cũng không phải mặn đắng như người ta vẫn nghĩ. Đối với Quân Thụy, mùi vị này chẳng khác gì nước cam tuyền thấm vào gan ruột, khiến hắn tham lam vong ngả hôn lên mỗi một nơi trên gương mặt kia, dù là lông mi, mắt, mũi đều khiến người ta cảm thấy dịu dàng. Quân Thụy mang theo tâm tình gần như tôn thờ đặt vào mỗi nụ hôn, một đường hôn xuống đôi môi mềm mại, trực tiếp hạ gổ quỳ trước mặt Tư Đồ Bích, nắm lấy bàn tay người nọ, thành kính hôn lên từng đầu ngón tay, giống như Tư Đồ Bích mới là đế vương chân chính, mà hắn bất quá chỉ là một thần tử cam nguyện phủ phục dưới chân y.

“A Bích... A Bích...” Quân Thụy thấp giọng gọi tên đối phương mà không mang theo bất kỳ hàm nghĩa nào, giống như trong cái tên kia là chú ngữ mang theo lực lượng cường đại, mỗi lần gọi lên đều khiến trái tim trống rỗng của hắn được lấp đầy. Quân Thụy không khỏi rướn người qua chậm rãi áp Tư Đồ Bích ngã xuống giường, ngón tay run rẩy cởi ra nút thắt trước ngực y.

“Ách...” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng rên rỉ, chỉ một âm thanh này lại khiến Quân Thụy dừng lại động tác trên tay, hắn hít sâu một hơi, cúi đầu hôn lên trán Tư Đồ Bích, cẩn thận thả người nằm qua một bên ôm lấy y, dùng thanh âm khàn khàn tràn ngập dự vọng nói: “A Bích, người phải nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể cho khỏe...”

“Quân Thụy...” Thanh âm của Tư Đồ Bích cũng có chút ảm ách, hai người đều bị dự vọng kích thích đến gian nan. Tư Đồ Bích coi như còn tốt, thân thể y vẫn còn bởi thiếu máu mà hư nhược, vì vậy cũng không bị loại dự vọng này khiến cho mê muội giống như Quân Thụy. Thế nhưng Quân Thụy lại khác, sự khô nóng

của cơn sốt vẫn chưa lui hẳn kết hợp với dục vọng đang cố nén khiến lòng của hắn giống như đang bị mèo cào, vô cùng khó chịu, bảo bối giữa hai chân cũng cứng đến mức có chút phát đau. Bất quá thân thể của Tư Đồ Bích còn chưa khỏi hẳn, hắn thực lo y không chịu nổi hoan ái.

“Quân Thụy...” Tư Đồ Bích nghiêng người ôm lấy đối phương, trong ngực y hiện giờ đã bị những lời nói của Tư Đồ Bích đào cho trống rỗng, cấp bách cần tìm một thứ gì đó lấp đầy, tâm tình cấp bách này khiến cho trái tim của y cũng bắt đầu đau đớn. Tư Đồ Bích ôm lấy cánh tay Quân Thụy, trên mặt tràn đầy biểu tình chờ đợi ngược nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Quân Thụy... ta... ta... ta muốn...”

Quân Thụy bị những lời này kích thích đến nín thở, cánh tay đang ôm lấy Tư Đồ Bích không khỏi siết chặt, ngọn lửa trong ngực cũng hừng hực nổi lên gần như muốn đốt hắn thành tro. Mà Tư Đồ Bích lại càng áp sát Quân Thụy, vùi đầu vào hõm vai hắn không ngừng thổi khí, bàn tay lạnh lạnh luồn vào trong y phục vuốt ve khiến Quân Thụy không khỏi sản sinh một thứ khoái cảm kỳ lạ.

“Quân Thụy... Thụy ca... Thụy ca...” Thanh âm nhỏ vụn như mèo con Tư Đồ Bích của Tư Đồ Bích truyền đến, đôi tay ôm chặt lấy Quân Thụy, mặt vùi sâu trong ***g ngực hắn chẳng khác gì động vật nhỏ sợ lạnh muốn đi tìm hơi ấm.

Đùi của Quân Thụy hoàn toàn có thể cảm giác được vật nhỏ cứng rắn của Tư Đồ Bích đang ma sát, người kia lại cứ không ngừng di chuyển thôi động trong ngực hắn không chút an phận, khiến Quân Thụy cảm thấy mình cũng sắp bạo phát. Hắn cố kềm chế giọng nói của mình cảnh tỉnh Tư Đồ Bích: “A Bích, người trước cứ dưỡng tốt thân thể... Ta... ta sợ... sẽ làm người bị thương...”

“Người... nhẹ nhàng một chút... là được rồi...” Tư Đồ Bích hờn dỗi nói, lại ngẩng đầu hôn lên đôi môi kia một chút, gương mặt nguyên bản đang tái nhợt lại đỏ ửng cả lên. Một Tư Đồ Bích chủ động cầu hoan như thế Quân Thụy chưa bao giờ thấy, thế nhưng như vậy cũng đã đủ khiến hắn điên cuồng, dục vọng thoát ra như hồng thủy tràn đê, hoàn toàn vô pháp khống chế.

Quân Thụy vẫn lo lắng Tư Đồ Bích sẽ chịu không nổi, khí trời tuy rằng vẫn còn rất nóng, thế nhưng thân thể của Tư Đồ Bích lại dễ nhiễm lạnh, vì vậy Quân Thụy liền áp y nằm nghiêng dưới người mình, dùng chân phủ kín lên người cả hai, sau đó chậm rãi gặm cắn cái cổ của y. Từ góc độ của Quân Thụy mà nhìn, đường cong trên lưng Tư Đồ Bích thập phần tinh xảo, ngay cả mỗi đốt xương sống trong mắt hắn cũng mang một vẻ đẹp không sao tả xiết. Quân Thụy một bên không ngừng hôn, một bên luồn tay xuống trước ngực Tư Đồ Bích không ngừng ôn nhu vuốt ve, nhiệt độ cơ thể vẫn còn đang sốt nhẹ của hắn giống như có ma lực, khiến cả hai dấy lên một ngọn liệt hỏa hừng hực. Ngón tay của Quân Thụy chạm vào điểm hồng nhật trước ngực Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng xoa nắn, bàn tay còn lại thì đang bắt lấy hạ thân của y không ngừng vuốt ve, quả nhiên chỉ qua một chốc, Tư Đồ Bích liền rên lên một tiếng bất an uốn éo, vật nhỏ kia đã hoàn toàn tỉnh giấc.

Thế lực của Tư Đồ Bích dù sao cũng không quá tốt, Quân Thụy đã muốn giam chặt y vào trong ngực thì một cơ hội chống đối y cũng không có, ngay cả động tác giãy dụa cũng phi thường trắc trở, chỉ có thể bám vào cánh tay của Quân Thụy nhẹ nhàng run rẩy. Ngón tay của y găt gao nắm chặt hiện ra khớp xương thanh tú, đôi chân khẽ di chuyển vài lượt, ngay cả ngón chân cũng cong lên,

Quân Thụy cúi đầu hôn lên môi Tư Đồ Bích, còn thừa cơ cắn vài ngụm, một tay vẫn tiếp tục ở trước ngực gây thị phi, tay còn lại liền hướng về phía sau hậu huyệt không ngừng mơn trớn.

Tư Đồ Bích rên rỉ hai tiếng, vô lực ngẩng đầu đưa đôi mắt mờ mịt sương mù nhìn về phía Quân Thụy, môi hồng khê nhếch, nhịp thở hỗn hển, Quân Thụy chỉ có thể lập tức cúi đầu ngậm lấy đôi môi kia. Dùng móng tay gãi gãi lên hai tiểu hồng quả kia vài cái, hải lòng nghe được tiếng lâm bầm nhỏ vụn của đối phương, Quân Thụy liền vươn tay kia hướng về gần kéo đầu giường, bên trong quả nhiên có một cái trap được Trương Đình Hải chuẩn bị trước.

Quân Thụy mở trap, khăn lụa màu đỏ bao quanh một cái bình ngọc trắng, còn có vài cái ngọc thể lớn nhỏ khác nhau. Tư Đồ Bích vừa nhìn thoáng qua liền lập tức xấu hổ quay đi, Quân Thụy cười cười mở cái bình ngọc nọ ra, hương thơm thanh mát nhẹ nhàng truyền đến. Quân Thụy hơi nằm xuống, đem chân của Tư Đồ Bích mở rộng sang hai bên, tuy rằng có chăn che phủ, thế nhưng tư thế này vẫn khiến Tư Đồ Bích xấu hổ không thôi.

Quân Thụy dùng tay quệt một ít cao trắng bên trong bình, một bên hôn dọc theo cổ Tư Đồ Bích, một bên lần tìm dưới chân đến nơi riêng tư của y. Ngón tay có thuốc cao cắn thật tiến vào bên trong thăm dò, được hiệu của chất cao kia khiến nơi đó không ngừng mấp máy, giống như là đang ngậm lấy đầu ngón tay của Quân Thụy không ngừng mời gọi.

“Ngô...” Tư Đồ Bích xấu hổ hừ một tiếng, đem mặt hướng sang chỗ khác không dám ngẩng đầu, Quân Thụy mỉm cười nâng cằm của y lên trực tiếp hôn môi, đầu lưỡi khắp nơi thăm dò giống như muốn hút khô dịch thể trong cái miệng kia. Nụ hôn ôn nhu khiến người ta hít thở không thông khiến Tư Đồ Bích mê say, nhãn thần cũng dần trở nên phiêu hốt, mà miệng huyết bên dưới cũng vô thức mấp máy càng nhanh. Ngón tay của Quân Thụy lại tiến sâu hơn một chút, sau khi lưu luyến dạo qua vài vòng liền chậm rãi rút ra.

“Ách...” Tư Đồ Bích đau đến cơ hồ phát khóc, lại xấu hổ khó nhịn, song trọng cảm giác khiến thân thể của y lại càng hư thoát, chỉ có thể cuộn thành một đoàn. Quân Thụy lại cầm lấy khối ngọc thể nhỏ nhất đặt vào dưới chân, Tư Đồ Bích liền ôm cánh tay hắn không ngừng lắc đầu, Quân Thụy thấy vậy liền hiểu y bất quá chính là da mặt mỏng liền không khỏi buồn cười, ý xấu trào lên lại không ngừng dùng tay ngoan nháo trước ngực y, lại còn cúi đầu không ngừng liếm cắn vành tai thanh mảnh kia, động tác bên dưới cũng không dừng lại, chậm rãi đưa khối ngọc thể kia tiến nhập.

“Ừ... A Bích ngoan... thả lỏng... tiếp nhận nó...” Quân Thụy thấp giọng thì thầm bên tai Tư Đồ Bích, vừa đem ngọc thể lạnh lẽo kia đưa vào sâu thêm một chút, vừa quan sát thần sắc của Tư Đồ Bích, vừa thấy y nhú mày liền lập tức dừng động tác lại, không ngừng hôn môi âu yếm, chậm chậm gắng sức, thẳng đến khi Tư Đồ Bích hoàn toàn tiếp nhận thứ kia.

“A Bích... người thật tốt...” Quân Thụy nhẹ giọng nói, lại bắt đầu hôn môi Tư Đồ Bích, hắn một bên hôn sâu, một bên còn không quên kéo chân đắp lên người cả hai. Sau khi Quân Thụy lưu luyến một trận trên cái bụng bằng phẳng của đối phương, bàn tay rớt cuộc cũng có một cái rãnh rồi đưa đến trước ngực của Tư Đồ Bích chậm rãi xoa nắn. Tư Đồ Bích quả thực đã muốn điên rồi, ôm lấy cánh tay của Quân Thụy bắt đầu nức nở, Quân Thụy liếm môi một cái hướng xuống bên dưới tìm kiếm, sau khi nhìn thấy vật nhỏ cương ngạnh kia liền trực tiếp ngậm vào trong miệng. tại trong miệng.

“A...” Tư Đồ Bích kêu một tiếng, thanh âm có chút run lên, Quân Thụy nhìn thấy đầu ngón chân của Tư Đồ Bích cũng thoải mái đến cong lên liền biết y hiện tại vô cùng khoái trá. Vì vậy Quân Thụy nhận được cổ vũ, trong miệng liên tục vận động phát ra âm thanh chắc chắn, đến khi Tư Đồ Bích đột ngột ngừng đầu, thân thể cũng cong lên Quân Thụy mới dừng lại động tác trong miệng. Hắn cầm lấy ngọc thể đang ở trong người Tư Đồ Bích nhẹ nhàng rút ra, bởi vì hậu huyết đột nhiên rỗng rỗng nên miệng huyết liên tục co rút, hơn nữa độ trơn của chất cao lúc này càng khiến nơi đó thoát nhìn ướt át quyến rũ vô cùng, Quân Thụy lại dùng một khối ngọc thể to hơn một chút chậm rãi đưa vào, cái miệng cũng không nhàn rồi âu yếm thứ bảo bối của Tư Đồ Bích, Quân Thụy liền dùng lưỡi xoa nắn linh khẩu của Tư Đồ Bích khiến tiếng rên rỉ của y càng lúc càng lớn, giống như thống khổ cực độ cũng giống như tuyệt đỉnh hưởng thụ. Quân Thụy đem ngọc thể đẩy mạnh vào trong, bàn tay còn lại nhanh chóng phối hợp bắt lấy bảo bối của Tư Đồ Bích, miệng vẫn không ngừng cử động hết sức chuyên chú phun ra nuốt vào, chỉ chốc lát sau trong miệng liền có một cổ vị mặn nhạt, Quân Thụy lại dùng đầu lưỡi gầy mạnh vài cái nơi phần đỉnh, liền nghe được Tư Đồ Bích kêu lên một tiếng, cả người đều run cầm cập, hai chân nỗ lực khép lại, thế nhưng y hiện tại làm gì còn khí lực, chỉ có thể cố gắng vô vọng.

Quân Thụy đem hết những thứ trong miệng nuốt vào, thuận thể rướn người lên hôn môi Tư Đồ Bích, hai người qua một trận mây mưa như thế, Quân Thụy nhìn thấy Tư Đồ Bích chỉ là sắc mặt ửng hồng, biểu tình hoảng hốt không ngừng thở dốc chứ hoàn toàn không có biểu hiện không khỏe gì liền triệt để thả lỏng, Quân Thụy nâng người Tư Đồ Bích lên để y ngồi trên người mình, hai chân co lên đem chân của Tư Đồ Bích đang vắt trên bắp đùi trực tiếp mở rộng ra, cái thứ cứng rắn của Quân Thụy trực tiếp ma sát vào đùi Tư Đồ Bích, khiến y xấu hổ đến mức hận không thể đem mình chôn sống. Hai tay của Quân Thụy giao lại đặt trước ngực Tư Đồ Bích khiến y không có cách trốn tránh, bàn tay chậm rãi trượt theo đôi chân của Tư Đồ Bích không ngừng vuốt ve, thỏa mãn nhận lấy một cơn run rẩy của đối phương. Ngón tay của Quân Thụy không ngừng oa xoa vòng quanh ngọc thể, chậm rãi đem vật kia rút ra, cái ngọc thể này vừa vận tương đương với chỗ đó của Quân Thụy, vô cùng to lớn, cơ thể của Tư Đồ Bích rất vất vả mới thích ứng được nó, hiện tại vừa bị rút ra liền cảm thấy giống như một bộ phận nào đó trong thân thể mình vừa bị lấy đi, vô thức lấm bầm như là đang kháng nghị. Quân Thụy lại trực tiếp đỡ lấy thứ của mình đặt trước miệng

huyết, chậm rãi tiến vào.

“Ừ...” Tư Đồ Bích thở dài một tiếng, lông mi đều nhắm đến một chỗ, Quân Thụy vội vã dừng lại hỏi: “Đau sao?” Thanh âm kia rõ ràng là do ẫn nhẫn quá lâu mà mang theo một cỗ áp lực khàn khàn, Tư Đồ Bích liềm mặng lắc đầu cắn lấy môi mình không nói lời nào. Tư thể hiện giờ của y thật quá xấu hổ, Tư Đồ Bích thật sự muốn hận chết chính mình, thế nhưng không đợi y kịp phản ứng thì ngón tay của Quân Thụy đã đưa vào miệng y, thanh âm trầm khàn lại vang lên: “Không được cắn môi.”

Phía trong Tư Đồ Bích vừa nóng vừa chặt, Quân Thụy vừa vào đã có cảm giác mình không chịu nổi, đặt cầm lên đầu vai Tư Đồ Bích, dùng hết sức nhẫn nại mà duy trì tốc độ trừu cảm thông thả. Thế nhưng nơi này quả thực quá mê người rồi, Quân Thụy hô hấp dồn dập, thứ kia bị vách tường mềm mại non nớt không ngừng hút lấy, mỗi một lần thành vách co lại đều làm cho hắn vui vẻ thoải mái, phiêu phiêu như bay. Loại nhịp độ chậm rãi này tuy rằng khiến trong lòng ngứa ngáy thế nhưng cũng mang đến một loại hạnh phúc trong nay chưa từng có, Quân Thụy chỉ có thể cố gắng khắc chế dục vọng đẩy nhanh động tác. Hắn không dám quá thả lỏng, hắn sợ vách tường mềm mại này chịu không nổi vận động kịch liệt của hắn nên thế nào cũng phải cố nhẫn, nhẫn đến mức đầu đầy mồ hôi, hô hấp nặng nề, nhẫn đến mức trái tim dường như cũng hóa thành sương khói. Bên tai dần dần nghe được tiếng Tư Đồ Bích khóc lóc cầu xin tha thứ, bên trong thân thể nhẹ nhàng run rẩy, hai chân đặt ở trên đùi Quân Thụy cũng dần dà kẹp chặt, đầu ngón chân thì cong lại tỳ chặt vào bắp chân của hắn.

“Ngô... Quân Thụy... Thụy... Thụy ca...” Thanh âm của Tư Đồ Bích gần như tan vỡ không thể nghe được, giống như đang cầu xin, “Thụy ca... Thụy ca... cầu người... không... không được...”

Quân Thụy cúi đầu hôn y, bàn tay rất nhanh đã tiến đến bắt lấy cái vật nhỏ kiên định kia không ngừng chà sát, vật nhỏ rất nhanh liền trở nên vô cùng ẩm ướt, Quân Thụy vốn đã chuẩn bị trước, động tác dưới thân cũng không chậm lại, loại tâm tình kích động này giống như muốn hắn đem cả thế giới này đi hủy diệt, khiến hắn hận không thể gào thét muốn tăng nhanh động tác. Tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích càng lúc càng lớn, quả thực y cảm thấy có chút giống như sẽ trực tiếp chết đi, chỉ chốc lát sau bàn tay Quân Thụy liền nóng lên, một cỗ dịch thể nóng hổi phun tới. Tư Đồ Bích đang nằm gọn trong lòng hắn liền rên lên một tiếng thật dài, cả người lách qua một bên giống như đã ngắt đi, thế nhưng cánh tay vẫn như cũ ôm chặt Quân Thụy, giống như đã toàn tâm toàn ý đem mình giao phó cho hắn. Quân Thụy trong lòng khẽ động, gắng đẩy mạnh thêm vài cái nữa cũng theo đó mà phóng ra.

1/ Ngọc thể: cái ấy ấy được làm bằng ngọc.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

76. Chương 76

Đương gia

Quân Thụy gọi hai người vào dọn dẹp, còn bảo Trương Đình Hải đi chuẩn bị nước nóng, hắn cúi đầu nhìn Tư Đồ Bích một chút, sắc mặt tuy rằng có hơi tái nhợt nhưng cũng không có gì không thích hợp. Quân Thụy hiểu rõ tề đây chỉ là mệt mỏi, những việc Tư Đồ Nhữ đã nói với y khiến cho lòng y cảm thấy áp lực quá lớn, cho nên mới lựa chọn cách thức kịch liệt như vậy chủ động câu dẫn hắn, Quân Thụy lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt tóc y, ánh mắt giống như nhìn mãi cũng không đủ cứ hướng thẳng vào người đang nằm trên giường. Một lát sau Trương Đình Hải đến báo là nước đã chuẩn bị xong, Quân Thụy tự mình giúp Tư Đồ Bích tắm rửa qua một lần, lại dùng thuốc mỡ bảo dưỡng bôi một ít vào nơi tư mật kia, đến lúc này mới đặt Tư Đồ Bích lên giường, cả hai ôm nhau lâm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau Quân Thụy còn phải vào tảo triều, từ sớm hán đã thức dậy rón rén rửa mặt thay y phục, ngồi xe ngựa vào cung. Suốt cả đường đi trong đầu Quân Thụy đều là tình cảm mãnh liệt kiều diễm đêm qua, không khỏi đọng đầy nét cười lên mặt, khiến cho những lão đầu tử đứng dưới kim loan điện đều thở phào nhẹ nhõm. Bất quá đám đại thần này còn chưa kịp thả lỏng, Quân Thụy lại nghĩ đến nếu Tư Đồ Bích thật sự trở thành gia chủ Tư Đồ gia, như vậy sau này sẽ không thể đường hoàng ở lại trong Hoàng cung nữa —— Trước đây mỗi lần y lưu lại trong cung hẳn đều viện lý do có chính sự khẩn cấp cần thương lượng, mà chờ sau khi Tư Đồ Bích đảm nhận vị trí gia chủ thì chỉ có thể từ quan về làm dân thường, vậy thì sẽ không còn có gì để y tiến cung nữa. Bất quá, Tư Đồ Bích từ quan cũng có thể xem như là một việc tốt, thân thể y đã hao tổn quá nhiều, cứ hăm thân trong triều đình người lừa ta gạt này còn không bằng trở về làm dân thường qua một cuộc sống nhàn nhã, dành nhiều thời gian hơn để điều trị thân thể. Bởi vì cứ nghĩ về những vấn đề này, vị đế vương vẫn luôn lãnh tĩnh cơ trí công công ư nhiên nét mặt lại thay đổi giống như thời tiết tháng sáu, thoát nóng thoát lạnh, làm mấy đại thần phía dưới đều thấp thỏm bất an.

Sau khi lâm triều xong, Quân Thụy còn phải trở về ngự thư phòng xử lý chính vụ, sau khi dọn dẹp xong hết mới vội vã chạy về Phù Sơ Viên. Sau khi đến nơi cũng không dừng lại một chút mà chạy thẳng đến tiểu viện của Tư Đồ Bích, sau khi nghe hạ nhân hồi báo người vẫn còn đang ngủ thì mới yên tâm thả lỏng.

“Còn đang ngủ?” Quân Thụy nhíu mi, nhìn thái dương đã lên đỉnh đầu không khỏi có chút tức giận, “Thế nào lại thích ngủ như vậy? Lúc trước ngủ còn chưa đủ sao?” Nói xong liền sai bước vào trong phòng.

“A Bích, A Bích mau thức dậy. ” Quân Thụy ngồi trước giường Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng vỗ mặt của y. Tư Đồ Bích ngủ được rất an ổn, gương mặt trắng nõn bởi vì ngủ say mà lộ một tia hồng nhạt, khí sắc quả nhiên tốt hơn trước đây nhiều, không còn trắng bệch như người chết nữa. Quân Thụy kiên nhẫn gọi Tư Đồ Bích một lúc lâu y mới mơ mơ màng màng thức dậy, mở miệng nhẹ kêu một tiếng “Bệ hạ” .

“Tư Đồ đại nhân của ta thật tốt mà, không chịu đi tảo triều, khiến trẫm phải một người cô đơn đi đến đó, thật là buồn chán!” Quân Thụy cười nói, trên tay cũng không quên giúp Tư Đồ Bích ngồi dậy. Một đêm điên cuồng hôm qua khiến Tư Đồ Bích cả người bủn rủn, phía dưới còn mơ hồ nhói đau, tư thế ngồi lên như vậy khiến y không khỏi hít sâu một hơi, Quân Thụy thấy thế càng thêm cẩn thận đỡ y tựa vào đầu giường, lớn tiếng truyền cung nhân đến hầu hạ rửa mặt.

“Ăn một chút đi!” Quân Thụy bưng chén cháo qua, cứ khuấy rồi lại khuấy, múc từng muỗng thổi nguội đưa đến bên miệng Tư Đồ Bích.

“Có tâm sự?” Quân Thụy ra vẻ không để ý chút nào, thuận miệng hỏi một câu, Tư Đồ Bích vẫn không lấy lại tinh thần, cứ cúi đầu nhìn chén cháo như có điều suy nghĩ. Quân Thụy cười cười không nói, trong lòng biết y nhất định đang nghĩ về việc của Tư Đồ gia, cũng không nói thêm gì nữa. Vừa ăn xong nửa chén cháo, Tư Đồ Bích đột nhiên ngẩng đầu nhìn Quân Thụy, nói: “Quân Thụy, ta nghĩ ra rồi.”

“Nghĩ ra việc gì?” Quân Thụy có chút hứng thú hỏi, hẳn phải thừa nhận, bộ dạng Tư Đồ Bích thần thái sáng láng như đang phát hào quang này khiến hán không thể rời mắt mà nhìn chăm chú. Trong lòng Tư Đồ Bích đã có quyết định càng khiến thần thái của y tràn đầy sức sống, trong mắt tỏa ra quang mang rung động lòng người.

“Quân Thụy!” Tư Đồ Bích mở to mắt kéo tay Quân Thụy, thanh âm lộ ra kích động nói, “Ta nghĩ ra rồi!”

“Ừ? Nghĩ ra được gì?” Quân Thụy đưa chén cháo cho Trương Đình Hải, phất tay bảo mọi người lui ra, nhìn Tư Đồ Bích cao hứng đến mức mỉm cười không ngừng nói,: “Ta nghĩ ra được! Sau khi lên làm gia chủ của Tư Đồ gia thì cần phải làm gì rồi!”

“Phải không?” Quân Thụy tựa hồ cũng bị tâm tình của y lôi kéo, mỉm cười híp mắt nhìn Tư Đồ Bích. Kỳ thực trong lòng Quân Thụy cũng đã có không ít dự định, thế nhưng hán vẫn muốn nghe thử suy nghĩ của Tư Đồ Bích.

Tư Đồ Bích được cổ vũ liền kích động trình bày, không ngừng hươ tay múa chân. Y nói sau khi trở thành gia chủ liền để Tư Đồ gia phân chia thành ba bộ phận, làm theo mô hình thời tam quốc chia ba thiên hạ, tam phân đỉnh lập. Bất quá tuy rằng phân gia nhưng trên thực tế quyền hành vẫn nắm trong tay gia chủ, hai tiểu gia kia chỉ có thể xem như thiên lôi sai đâu đánh đó. Như vậy, Tư Đồ gia tuy rằng chia thành ba bộ phận cũng sẽ phân mà không đứt, ba bên kèm chế lẫn nhau, tác động lâu dài sẽ không gây ảnh hưởng

đến cục diện chính trị của vương triều Đại Thích, ngược lại còn có thể thông qua cạnh tranh mà xúc tiến thương nghiệp cùng mậu dịch phát triển. Quả là trăm lợi không có một hại.

“Quân Thụy, rốt cục cũng có biện pháp cứu vớt Tư Đồ gia rồi!” Tư Đồ Bích cao hứng cơ hồ nhảy dựng lên, một lòng muốn đem biện pháp này đi nói cho phụ thân Tư Đồ Nhữ, vừa nghĩ xong liền một bước nhảy xuống giường, chân trần chạy ra ngoài. Quân Thụy giận đến ngứa răng, đứng lên bước đến kéo y, quát: “Người điên ư! Chân trần chạy loạn, muốn chết có đúng không? Lúc này mới được một chút, không được lẫn xằng nữa!”

Tư Đồ Bích hướng hần cười cười, ánh mắt quang lượng, một bộ sinh cơ bừng bừng muốn được thử nghiệm, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng chỉ vừa mấy hôm trước y còn tuyệt vọng muốn đi tìm chết. Trong lúc trái tim Quân Thụy vẫn còn đập mạnh chưa kịp bình ổn, Tư Đồ Bích lại từng chút nhích về phía cửa, Quân Thụy nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Tư Đồ Bích! Người trở lại cho ta!”

Quả thực, Quân Thụy vừa quát Tư Đồ Bích tựa bất động, nụ cười trên mặt càng sâu, ngay cả khóe mắt cũng cong cong. Quân Thụy nhìn thẳng vào y vừa muốn mắng, không nghĩ rằng thân thể của Tư Đồ Bích đột nhiên lung lay hai lượt, biểu tình cũng thay đổi trở nên tối tăm. Quân Thụy nhanh tay lẹ mắt chạy đến đỡ y, thuận thế đem người đặt vào cái ghế bên cạnh, Tư Đồ Bích ý thức không rõ tựa người mềm nhũn trên cánh tay Quân Thụy, thở gấp vài cái rồi chậm rãi khép mắt.

“Làm sao vậy?” Quân Thụy vỗ mặt của Tư Đồ Bích, lo lắng nhìn y. Tư Đồ Bích hiển nhiên còn không quá tỉnh táo, nên cũng không trả lời, thần sắc cũng có chút uể oải, dần dần nhịp thở cũng nhẹ đi, rõ ràng là đã ngủ thiếp mất. Quân Thụy không nói lời nào đem người đặt lên trên giường, lại tuyên thái y đến.

Thái y vuốt râu mép ngồi ở trong giường Tư Đồ Bích trầm ngâm bắt mạch, bộ dạng ung dung khiến Quân Thụy nhìn thấy mà bức mình, thật vất vả mới chờ được lão nhân kia khám xong, Quân Thụy lại chiếm được một đáp án khiến hần phi thường quần bách —— Thái y bóng nói gió nói, kiến nghị Hoàng đế bệ hạ nghiêm ngặt khống chế tình cảm, mỗi tháng thậm chí còn quy định số lần hành phòng, thực sự khiến hần vô cùng nổi giận.

“Thật to gan!” Quân Thụy hầu như nhảy dựng lên, ngón tay chỉ vào thái y còn có chút phát run, “Người là nói trăm phải tiết chế chuyện phòng the, mỗi tháng không được vượt quá bảy lần? Thế nào, người là tại hoài nghi trăm... Khụ khụ... Trăm... Trăm...” Quân Thụy có chút nói không ra miệng.

“Bệ hạ... Vi thần không dám...” Thái y cung cung kính kính quỳ gối trước mặt Quân Thụy. Bình luận chuyện phòng the của đế vương là tội đại bất kính. Bất quá lão từ khi Quân Thụy còn là Duệ vương đã đi theo hần, sớm đã có kinh nghiệm với tính tình người này, hướng hồ hiện tại, chỉ cần là việc có liên quan đến vị tổ tông Tư Đồ đại nhân này, chỉ cần không liên quan đến tính mạng, hết thấy đều có thương lượng: “Bệ hạ thứ tội, bệ hạ giữa lúc tráng niên, thân thể cường kiện anh minh thần võ. Vi thần cũng không phải nói bệ hạ không thể miệt mài trong chuyện phòng the, mà là nói Tư Đồ đại nhân... Đại nhân thân thể yếu đuối, sợ rằng không thích hợp tìm vui quá độ, bằng không...”

“Hử? Ý của người là...” Vừa nghe có liên quan đến Tư Đồ Bích, Quân Thụy quả nhiên không còn giận đến như vậy, biểu tình buông xuống, híp mắt nói, “Trăm cùng y... mỗi tháng... chỉ có thể...”

“Bệ hạ thánh minh!” Thái y lớn tiếng nói. Có chút lời không thể nói quá rõ ràng, đến điểm thì dừng, chiếu theo sự sùng ái của đế vương đối với Tư Đồ Bích hiện tại, ngay cả hài đồng trong trấn nhỏ hẻo lánh cũng đã có đồng dao để hát rồi, quả thật là chuyên sùng một người, ba nghìn sùng ái tại một thân. Trước đây cho dù đã tuyển vài người phi tử, thế nhưng Quân Thụy ngay cả cửa cung của các nàng còn chưa đi ngang qua, mà Phù Sơ Viên nay đã nghiêm nhiên được xem như hành cung của Hoàng đế rồi. Đế vương lãnh tính cơ trí nguyên bản bây giờ cũng chỉ có trên chính vụ mới giữ được phong phạm, mà tất thấy những việc có liên quan đến Tư Đồ đại nhân, Hoàng đế liền giống như biến thành kẻ khác. Cho nên thái y như lão mới dám to gan đàm luận chuyện phòng the của Hoàng đế ngay trước mặt như vậy.

“Lẽ nào sau này cũng cứ như vậy?” Quân Thụy bất mãn hỏi thái y. Tư Đồ Bích thật giống như món điểm tâm ngon miệng nhất thiên hạ, một tháng chỉ có thể ăn nhiều nhất bảy lần, thật sự hần có điểm không nhịn được.

“Bệ hạ, Tư Đồ đại nhân căn cốt đơn bạc cần phải tĩnh dưỡng nhiều, bất quá chỉ cần điều trị thỏa đáng liền

có thể khôi phục một ít. Bất quá thân thể của đại nhân tựa hồ đã từng bị áp chế trong một thời gian dài, vì vậy muốn khôi phục như người thường cũng rất trắc trở. Thế nhưng... phương diện phòng the so với hiện tại có thể khởi sắc...” Thái y châm chước nói. Quân Thụy nghe xong như vậy biểu tình quả nhiên thay đổi, cong cong khóe miệng cười đến đầy thâm ý.

“A Bích, nào, uống thuốc!” Quân Thụy tự mình bưng chén thuốc đi tới trước giường Tư Đồ Bích, đưa một chén thuốc đen kịt cho y. Mấy hôm nay Tư Đồ Bích quả thực gần như đã ăn mấy thứ này thay cơm, trong lòng không khỏi có chút bài xích, nhìn thấy Quân Thụy đang bưng chén đến thì không khỏi cảm thấy chán ghét, liền bưng miệng quay đầu đi chỗ khác.

“Nào, uống nhanh.” Quân Thụy nét mặt cười cười kéo Tư Đồ Bích lại, trong chén thuốc này chính là bí phương do thái y phối chế, bên trong có nhiều dược liệu quý hiếm, đối với thân thể Tư Đồ Bích có ích lợi rất lớn, đương nhiên ở phương diện nào đó cũng có tác dụng xúc tiến, không trách được Quân Thụy lại có nét mặt vui vẻ như vậy. Vị Hoàng đế này ở trước mặt Tư Đồ Bích đã hoàn toàn tìm không ra được bóng dáng ngày xưa, dường như người nào rơi vào bể tình cũng sẽ làm ra những việc ấu trĩ như vậy.

“Quân Thụy, đây là thuốc gì, vì sao vị đạo khó ngửi đến vậy.” Tư Đồ Bích bất mãn nói, đã nhiều ngày nay y quả thực giống như thái thượng hoàng, bị mọi người vây quanh đổ thuốc bổ dâng thuốc bổ, quả thực đã bổ đến phát hỏa rồi. Đãi ngộ chúng tinh phủng nguyệt như vậy cùng với thái độ cẩn thận của Quân Thụy, hơn nữa viễn cảnh tiền đồ tươi sáng của Tư Đồ gia được vẽ ra khiến tâm tình Tư Đồ Bích khá hơn nhiều lắm, tự nhiên bệnh độc miệng liền quay về, đối với Quân Thụy vênh mặt hắt hằm sai khiến, đáng đáp đó so với trước đây quả thật chỉ hơn chứ không kém.

“Nghe lời uống đi, đây là bí phương thái y mật chế, vô cùng thích hợp với bệnh trạng của ngươi. ” Quân Thụy cười hì hì nói. Kỳ thực cơn sốt của Quân Thụy đến nay vẫn chưa lui hẳn, thế nhưng hẳn lại không thêm để ý chút nào, trước đây khi hắn còn hành quân đánh trận bên ngoài, mỗi lần phát bệnh đều chỉ có thể lên núi hái chút thảo dược nhai, ngủ nhiều một giấc liền có thể sinh long hoạt hổ, một chút bệnh vặt thế này vẫn chưa được hắn để trong lòng. Thế nhưng Tư Đồ Bích này, động một chút là bị bệnh, thật sự khiến y có chút cảm tức, vì vậy phải nắm chặt thời gian mà điều trị, nếu không Quân Thụy cũng cảm thấy mình sẽ phát bệnh theo luôn.

“Người đang cười cái gì?” Tư Đồ Bích cầm lấy cái chén nhìn Quân Thụy, thấy vẻ mặt tươi cười của hắn thì sống lưng có chút phát lạnh, khẳng định người này đang không nghĩ đến chuyện gì tốt.

“Không có gì, nhanh, uống đi.” Quân Thụy vẫn cười cười, nhìn động tác chậm chạp của Tư Đồ Bích có chút không chịu nổi, một hơi đoạt lấy cái chén trong tay Tư Đồ Bích đem nước thuốc còn dư rót vào miệng mình, sau đó áp lên môi Tư Đồ Bích dứt khoát mớm thuốc qua. Tư Đồ Bích hiển nhiên là bị loại hành động lớn mật này làm hoảng sợ, tay chân lung tung vùng vẫy, không ngừng phát ra tiếng “ngô ngô” phản kháng, nhưng là làm sao hữu dụng chứ? Một ngụm lớn nước thuốc đắng chát cứ thế bị Quân Thụy ép buộc nuốt xuống, đầu lưỡi người kia lại còn không an phận khuấy đảo trong miệng y, mấy kỳ danh nói giúp y ngăn đắng. Tư Đồ Bích càng nghĩ càng tức giận, vị Hoàng đế anh minh thần võ này quả thực đã biến thành hữu danh vô thực, thế nhưng y còn chưa kịp mắng ra đã bị Quân Thụy hôn đến chóng mặt không phân biệt được phương hướng.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

77. Chương 77

Quà 20/10

Nhiệt huyết

Quân Thụy sau khi lâm triều trở về Phù Sơ Viên liền thấy một loạt cung nhân đang đứng bên ngoài phòng Tư Đồ Bích vẻ mặt khổ sở, cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Vì vậy Quân Thụy liền bước nhanh vào trong phòng, vừa nhìn liền thấy Tư Đồ Bích đang ngồi trên nhuyễn tháp nhàn nhã đọc sách, vì vậy Quân Thụy nghĩ thầm người này đại khái là bị phương thuốc của thái y cùng với đủ loại kiêng khem đem chọc giận, không khỏi cười cười ngồi xuống bên cạnh y, ôn nhu hỏi: “Đang đọc cái gì đó?”

Tư Đồ Bích khẽ hừ một tiếng, cũng không cho Quân Thụy sắc mặt tốt, quay đầu tiếp tục đọc sách giống như không có người tồn tại. Quân Thụy vẫn cười hì hì không nổi giận, trái lại càng thêm vô cùng thân thiện tiến lại ôm ngang hông y, mũi cọ cọ vài cái vào cổ đối phương, lại hôn một chút, thấy Tư Đồ Bích không nói lời nào tâm tư trêu chọc liền nổi lên, không ngừng chọc ghẹo lỗ tai y. Tư Đồ Bích xấu hổ không thôi, rụt rụt cái cổ muốn tránh thế nhưng lại không tránh được, chỉ có thể đặt sách xuống dùng tay chống cự.

“Người... Ừ... Người... làm gì đó...” Thanh âm của Tư Đồ Bích nghe không giống như đang kháng nghị, ngược lại giống như thỏa mãn hừ nhẹ, ngay cả chính y cũng vì vậy mà thẹn thùng không ít. Quân Thụy càng cười đến thập phần đắc ý, nhìn thấy y đã buông sách xuống liền thuận thế ôm người giờ trò.

“Quân Thụy... người... dừng tay...” Tư Đồ Bích yếu giọng nói. Thế nhưng bởi vì phản kháng quá yếu ớt nên có thể hoàn toàn không kể đến, bất quá Quân Thụy chỉ trêu chọc y một phen liền buông ra. Người trong lòng, trên gương mặt trắng nõn hiện ra sắc hồng nhạt, môi bị cắn đến hơi sưng, miệng còn đang khẽ mở thở dốc hổn hển, bộ dạng muốn bao nhiêu ngon miệng thì có bấy nhiêu ngon miệng, thế nhưng lời khuyên của thái y vẫn còn vang vọng bên tai hắn, Quân Thụy thật sự muốn học Liễu Hạ Huệ¹, mỹ nhân ngồi trong lòng mà tâm tư không loạn.

“A Bích, người vì sao lại đuổi đám người kia ra ngoài?” Quân Thụy giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại của ái nhân, trái tim vẫn đang thành thục đập loạn, thật là có chút nôn nóng, thế nhưng ngoài mặt vẫn phải giữ nguyên vẻ ôn nhu ổn trọng, từ khi hắn trở thành Hoàng đế vẫn chưa từng uất ức như vậy bao giờ.

Nói đến chuyện này, Tư Đồ Bích giống như vừa bị chú ngữ nào đó tác động sắc mặt liền lạnh xuống, quay đi không thèm nhìn mặt Quân Thụy, khiến Quân Thụy không khỏi sửng sốt.

“Người...” Tư Đồ Bích cắn môi không nhìn hắn, nửa ngày mới lầm bầm, “Người sao không quay về cung, lại tới đây làm gì?”

“Ừ?” Quân Thụy có chút không nghĩ ra, “Làm sao vậy?”

“Bệ hạ chính trực tráng niên, một đêm có thể đến bảy lần, vì sao không về cung cùng những phi tử mới vừa tuyển chọn đi?”

Quân Thụy hoàn toàn không hiểu ra sao, lẳng lẳng nhìn y, Tư Đồ Bích quay đầu đi chỗ khác hơi hướng người về phải bên trong nhuyễn tháp, trung y màu trắng bởi vì lúc này vừa náo loạn đã hơi mở rộng, lộ ra xương quai xanh gầy gầy cùng làn da tuyết trắng, Quân Thụy hơn nữa ngày mới phản ứng được —— Thái độ của tổ tông này, hắn là đang... ghen đi?

“Nghĩ gì thế?” Quân Thụy buồn cười nói, “Lại nghe ai huyền thuyên nói loạn rồi? Những kẻ đó thực là chán sống mà, cũng dám nói những lời nhàn thoải như vậy, trăm lần đem bọn họ ra ngoài trượng tử²...”

“Còn không biết người ta nói gì, thế nào đã muốn nghiêm phạt hạ nhân rồi?” Tư Đồ Bích quay đầu tà tà nhìn hắn, biểu tình giống như vô số lần trước đã nhìn, mang theo tính toán cùng châm chọc nhàn nhạt, , “Người cho ta uống thứ thuốc kia, không phải vừa lúc có thể nói rõ vấn đề sao? Bên trong tất cả đều là... đều là... loại đồ vật đó...” Tư Đồ Bích có chút đỏ mặt, có vài chữ y không thể nói ra miệng, xấu hổ đến mức không nói được gì nữa.

“Hóa ra...” Quân Thụy bừng tỉnh đại ngộ, nhất thời không thể nhịn được bật cười, vươn tay ôm chặt lấy Tư Đồ Bích sờ soạng, đến khi suýt nữa không nhịn được mới ngừng lại, mặt kề mặt, môi chạm môi, nhẹ giọng nói: “A Bích, ta chỉ có một mình người, người khác ta không chạm vào.”

Tư Đồ Bích tính tình vốn biệt nữ, sau khi nghe lời này cũng đi nói cái gì, dù sao những việc phòng the như vậy đối với nam nhân vẫn rất miễn cưỡng, Tư Đồ Bích phải uống loại thuốc kia thật sự là có chút giận

dữ cùng xấu hổ không chịu được. Lúc Cẩn nhí đem thành phần được liệu nói cho y biết, y thiếu chút nữa đã thổ huyết!

“A Bích, đừng nóng giận, ta mang người đi xem thứ tốt có được không?” Quân Thụy ăn nói khép nép, lôi kéo cánh tay y lắc lắc, quả thực trẻ con đến cực điểm, còn không chờ Tư Đồ Bích tỏ thái độ liền vén chăn lên ôm người xuống, gọi cung nhân bên ngoài tiến vào hầu hạ y thay y phục, chờ y phục mặc xong liền chu đáo đỡ người ra ngoài. Vừa đến cửa tình cờ nhìn thấy Tư Đồ Cẩn đang bưng chén thuốc đến.

“Thập ca?” Tư Đồ Cẩn chào một câu, có chút không xác định nhìn Quân Thụy, thấy hắn một tay đang choàng qua eo Tư Đồ Bích, hai người giống như dính cùng một chỗ, nhãn thần liền ảm đạm, cúi đầu nhìn chén thuốc, nói, “Thập ca, thuốc đã sắc xong, là ta tự mình điều phối, không có... không có những thứ lộn xộn kia...”

Tư Đồ Bích vừa định nói với Tư Đồ Cẩn cái gì đó đã bị Quân Thụy ngăn chặn, hắn đột nhiên siết chặt eo y nghiêng đầu không chút dao động nói với Tư Đồ Cẩn, “Người trước cứ cất chén thuốc này lại đi, ta dẫn y ra ngoài chơi một chuyến.”

Tư Đồ Cẩn cúi đầu, thoát nhìn mang theo thất lạc rõ ràng, Tư Đồ Bích ngẫm thử dài cũng không nói gì thêm, mặc cho Quân Thụy lôi kéo ngồi vào mã xa đi về hướng Hoàng cung.

Mã xa một đường liên tục trực tiếp chạy đến nơi nào đó trong cung mới dừng lại, trên đường chỉ cần Tư Đồ Bích tỏ mò muốn vén rèm lên xem bọn hắn rốt cuộc đã đi đến đâu đều bị Quân Thụy ngăn cản, một phen trêu đùa ôm ấp, quả thực khiến y quên mất dự định.

Đợi đến khi mã xa dừng lại liền có người vén rèm mời bọn họ đi ra, Tư Đồ Bích được Quân Thụy đỡ tay bước xuống xe, khi ngẩng đầu lên nhìn liền không khỏi ngầy người —— Nơi bọn họ đến vốn không phải chỗ xa lạ gì, chính là địa phương đại diện quyền lực chính trị tối cao của vương triều Đại Thích, Ngự Thư phòng, Đông Noon các.

Vốn Tư Đồ Bích đối với Đông Noon các có hồi ức không tốt đẹp gì, vừa thấy đang đứng ở trước nơi đó sắc mặt liền lạnh đi vài phần, đang định phác tác lại nghe Quân Thụy ghé vào tai mình nói nhỏ: “Không nên suy nghĩ vẩn vơ, ta quả thật có thứ tốt cho người xem.”

Tư Đồ Bích từ chối cho ý kiến, tùy ý để Quân Thụy nữa dịu nữa ôm vào Ngự Thư phòng. Bàn tay ấm áp đặt trên vai y ôm chặt truyền đến lực lượng không tầm thường, khiến Tư Đồ Bích đem những cảm giác không tốt đều vứt ra sau đầu.

Vào thư phòng, Tư Đồ Bích liền thấy một người đang chờ bên trong, người nọ nghe được tiếng bước chân liền bước đến hành lễ, tung hô “Ngô hoàng vạn tuế”, trong giọng nói còn mơ hồ dẫn theo một tia sung bái cuồng nhiệt, khiến người luôn không lớn không nhỏ trước Quân Thụy như Tư Đồ Bích không khỏi tâm tình dâng trào.

“Bình thân.” Quân Thụy lạnh nhạt nói, hắn đỡ Tư Đồ Bích ngồi vào cái ghế ngay bên cạnh án thư, Tư Đồ Bích tỏ mò quan sát người đang đứng bên dưới, quan phục màu đỏ, bên trên thêu đồ án trên cầm túi đeo ngân ngư, là một tứ phẩm văn quan, lại nhìn lên trên một chút, làn da tiểu mạch ngăm đen rõ ràng là quanh năm phơi thần dưới nắng, mày rậm mắt to, lấp lánh hữu thần, có vẻ rất đoan chính, bất quá làn môi hơi mỏng, thoát nhìn là người cẩn thận đến mức hà khắc.

“Tổng... Tổng Tử Mặc...” Tư Đồ Bích lảng lảng kêu một tiếng, người đứng đó không phải là kẻ ngày đó ở Cảnh Nguyên tử triển lạn đã muốn y lưu lại trợ giúp xử lý thiên tai Tổng Tử Mặc thì còn là ai nữa?

“Tư Đồ đại nhân.” Tổng Tử Mặc khom người vái chào, Tư Đồ Bích tỏ vẻ muốn đứng lên đáp lễ nhưng lại bị Quân Thụy đè bả vai lại, không chút dao động nói: “Ái khanh có bệnh trong người không cần đa lễ. Tổng ái khanh, người cũng đừng khách sáo, người đâu, ban tọa.”

Tư Đồ Bích lặng lẽ bữu môi nhìn lên Quân Thụy, lúc này hắn đang ngồi nghiêm chỉnh trên long ỷ, một bộ nghiêm túc uy nghi. Tư Đồ Bích nhớ đến vừa nãy ở trên xe ngựa, người này còn nổi tính trẻ con không ngừng quấy rối mình, trên mặt không khỏi nóng lên, vừa lúc Quân Thụy xoay chuyển ánh mắt nhìn qua. Quân Thụy mắt đầy tiểu ý, khóe môi im lặng kéo lên giống như đang hỏi: “Nhìn cái gì?” Tư Đồ Bích vội

và dời mắt nhìn về phía phong cảnh ngoài cửa sổ, xung quanh Ngự Thư phòng vốn vô cùng yên tĩnh, tại trong nắng ấm giữa thu hiện ra phong tình dịu dàng thẩm thiết.

Quân Thụy và Tổng Tử Mặc bắt đầu thảo luận, Tư Đồ Bích thể mới biết hóa ra Quân Thụy phái Tổng Tử Mặc đi điều tra địa hình phía nam, mất thời gian hai năm mới vẽ ra được một tấm bản đồ chi tiết.

“Nói như vậy, lúc đó ở Cảnh Nguyên...” Tư Đồ Bích như có điều suy nghĩ nói, “Tổng đại nhân...”

“Đúng vậy. Tổng ái khanh hai năm trước đã xuất phát đến biên giới phía nam điều tra địa hình, đến Cảnh Nguyên bắt quả là muốn tiếp ứng cho trẫm, thuận tiện đề nghị một vài tiếp tế cần thiết. Sau lại bởi vì thiên tai ở Cảnh Nguyên mà trễ nãi một ít thời gian. ” Quân Thụy cười ha ha, “Rốt cuộc cũng là ta ủy khuất hần. Hai năm, đi nhiều nơi như vậy, còn phải giúp trẫm xử lý không ít rắc rối tại địa phương, mà bản đồ lại hoàn thành sớm hơn dự tính cả một năm, quả thật thành công vang dội!”

Tư Đồ Bích thiêu thiêu mi trừng mắt nhìn Quân Thụy, trong lòng không khỏi một phen tính toán: Người này hai năm trước đã phải thuộc hạ bí mật thăm dò tình hình biên cảnh, không biết đã bắt đầu mơ ước ngôi vị Hoàng đế từ khi nào, thật đúng là thập phần dã tâm. Bất quá, hần đúng là rất có khí thế bề ngễ thiên hạ mà.

Quân Thụy và Tổng Tử Mặc lại thảo luận một trận, chốc lát sau liền có người mang đến một quyển trục da trâu khá nặng, đặt lên bàn còn tung lên không ít bụi bặm. Tư Đồ Bích che mũi nhẹ ho khan vài tiếng, một bên nghe Tổng Tử Mặc dong dạc tuyệt minh, một bên xốc lên xem cho rõ quyển trục được vài khối da trâu may lại tạo thành.

Đó là một tấm bản đồ, sau khi mở hết ra liền chiếm hết một bộ phận sàn nhà của Ngự Thư phòng, bên trên còn có không ít ký hiệu ghi chú, tất cả đều là tên của núi non thành trấn, phong hỏa đài⁴, thành trì, pháo đài cùng trạm dịch ở biên cảnh phía nam, mỗi kiến trúc quân sự đều được dùng bút son ghi chép, những nơi then chốt núi cao bao nhiêu, nước sâu mấy tấc đều được tỉ mỉ ghi ra, quả thực vô cùng đầy đủ, vừa xem đã hiểu. Tư Đồ Bích vừa nhìn công trình đồ sộ trước mặt mình liền khiếp sợ há to miệng, cái tay che mũi vẫn duy trì nguyên tư thế nhưng người cũng đã kinh ngạc đứng lên.

“Tốt!” Quân Thụy khó có thể kiềm chế tâm tình kích động, cao giọng hô mấy tiếng tốt, còn vỗ vai Tổng Tử Mặc mấy cái thật mạnh, sải chân đến trước địa đồ, mang theo khí thế quân lâm thiên hạ hang hái nói: “Đại Thích vương triều kiến quốc hơn trăm năm, dân giàu nước mạnh, hôm nay là lúc thích hợp để ra trận bình định biên cương!”

Quân Thụy khê phất ống tay áo, đưa một cánh tay về phía Tư Đồ Bích, biểu tình mang theo nét phóng đãng không thể kiềm chế, giọng nói ôn nhu nhưng hoàn toàn không cho phép đối phương cự tuyệt, từng chữ thốt ra: “Ái khanh, đến đây cùng ta chinh phục thiên hạ!”

1/ Liễu Hạ Huệ: tên Triển Hoạch, tự Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, người thời Đông Chu Liệt Quốc. Làm Sĩ Sứ, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Ông nói : “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”.

Tên Thụy của ông là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa).

Nhiều người xem ông là Thánh Nhân của Nho Giáo, tức tương đương với Khổng Tử, và cao quý hơn Mạnh Tử

Tích “Tọa hoài bất loạn”: Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo choàng , khoác lên người nàng rồi ôm vào lòng để nàng hết lạnh, mà không có một chút tà tâm.

2/ Trượng tử: Hình phạt dùng trượng đánh chết, rất phổ biến ngày xưa.

3/ Tử triển lạn dã: đánh đá bậy bạ, chỉ dùng mọi cách cho dù có vô lại để đạt mục đích.

4/ Phong hỏa đài: Một loại kiến trúc quân sự, có chiều cao nổi trội, dùng để đốt lửa truyền thông tin cho những nơi xa xôi, thường được xây dựng ở biên giới hoặc Hoàng cung, phong hỏa đài được đốt khi thông báo có quân địch xâm lấn hoặc cầu cứu quan trọng.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

78. Chương 78

Phân gia

Tháng bảy năm đó, Tư Đồ Bích dùng lý do thân lâm trọng bệnh từ quan, vì y thâm thụ thánh sủng, bị còn đặc biệt ban thưởng gấm lụa, đồ cổ, mỹ tỳ vô số. Cũng vì lý do thân thể, Tư Đồ Bích liền lưu lại kinh thành, lưu lại tại trạch viện Hoàng đế ban cho.

Cùng tháng, gia chủ Tư Đồ gia, Tư Đồ Nhữ nhường lại vị trí cho Tư Đồ Bích tiếp nhận, người trên phố đồn đại Tư Đồ gia sẽ có đại cải cách, chỉ là đến tột cùng sẽ cải biến theo cách nào thì không ai có manh mối, chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Cũng trong tháng bảy, trong cung có chỉ, thánh ân cuộn cuộn, chuẩn Ung Vương Quân Thái nhân tết Trung nguyên được phép hồi kinh bái tế Thái hậu. Sau đó lại có chiếu chỉ triều đình trưng binh, chuẩn bị bình định những tiểu quốc phía Nam trước giờ vẫn luôn không ngừng quấy nhiễu biên cảnh vương triều Đại Thích. Trong thánh chỉ ban bố, bệ hạ hung hồn trần thuật tổ ý lo lắng về những hành vi tàn ác của những tiểu quốc phía Nam khi xâm phạm biên cảnh, biểu thị sự quan tâm cùng đồng tình với cuộc sống của con dân ở các tỉnh biên cương, hiệu triệu dân chúng hưởng ứng triều đình trưng binh. Ngôn từ trong thánh chỉ vô cùng khẩn thiết, lời lẽ hung hồn rất có hiệu ứng kích động, khiến cho bá tánh trong nước nơi nơi đều rất nhiệt tình, quốc nội Đại Thích dấy lên bầu không khí đoàn kết chưa từng có, làn sóng trưng binh lan rộng đến từng ngõ ngách thôn quê.

So sánh với khí thế ngất trời ở bên ngoài, trạch viện Quân Thụy vì Tư Đồ Bích kiến tạo lại thanh tịnh hơn rất nhiều, vì để xây dựng nơi này mà Quân Thụy đã hao tổn rất nhiều tâm lực và thời gian, diện tích tuy rằng không phải quá lớn thế nhưng mỗi nơi đều cực kỳ tinh mỹ. Đặc biệt ở đông sương còn đào một hồ nước lớn uốn lượn u mỹ, được dẫn nước trực tiếp từ phía sông đào hộ thành vào, chu vi xung quanh trồng đầy dương liễu, hoa cỏ một năm bốn mùa được trồng san sát nhau, mỗi tháng đều có hoa tươi nở rộ, thật sự đẹp không bút mực nào tả xiết. Mà làm người ta chú ý nhất chính là đình thủy tạ được xây trên mặt hồ, tuy rằng tổng thể vẫn là hình bát giác thường gặp thế nhưng xung quanh treo đầy lụa trắng làm màn, bên trong không ngừng xông đốt huân hương, trên bàn đặt một cây cổ cầm, một bàn cờ vây. Chỉ cần nghĩ đến vào mùa hè nóng bức ở Nghê Đô có thể đến đây ngồi hóng gió, tận hưởng hương hoa lượn lờ lắng nghe chim chóc véo von, quả thực có thể so với nhân gian tiên cảnh, là nơi có thể khiến bất cứ văn nhân nhà sĩ nào trong khắp Nghê Đô đều khao khát. Bất quá nơi này lại thuộc sở hữu của gia chủ Tư Đồ gia, Tư Đồ Bích, người này nổi tiếng tính cách thanh lãnh, những người được tiếp đãi trong đình viện này chỉ cần dùng một tay là đếm hết.

Tư Đồ Cẩn ở đi qua đi lại trên hành lang rất lâu rồi, thấy Tư Đồ Bích cùng Quân Thụy ngồi ở trong đình thủy tạ cười cười nói nói, trong ngực vô cùng khó chịu. Tư Đồ Bích không dễ đánh đàn trước mặt người khác, cầm kỹ của y có thể so với danh cầm cả nước, chỉ cần nghe qua một lần liền không thể quên được, thế nhưng cho dù là ở Tư Đồ gia cũng rất ít người được nghe y đàn. Vậy mà hôm nay, Tư Đồ Bích lại dùng vẻ mặt nhu hòa đầy hiếu ý ngồi bên cạnh Quân Thụy khảy đàn, mà Quân Thụy lại càng nhàn nhã dựa trên án kê lộ ra thần sắc lơ đãng, quả thực một điểm cũng không giống một đế vương.

Tư Đồ Cẩn nghĩ, tim của mình giống như đang bị kim châm, ngay cả đôi mắt cũng đã mù lòa nhìn không rõ phương hướng.

“Cẩn nhi, đệ đứng góc ở trong đó làm gì?” Tư Đồ Bích mỉm cười nhìn qua lớn tiếng gọi, Tư Đồ Cẩn sững sốt một trận mới hồi phục tinh thần, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười chậm rãi đi tới.

“Bệ hạ, ” Tư Đồ Cẩn trước tiên hành lễ thỉnh an với Quân Thụy, sau đó mới xoay người nhẹ giọng hỏi Tư Đồ Bích:: “Thập ca, người có chuyện tìm ta?”

“Ừ, Cẩn nhi, đến đây ngồi.” Tư Đồ Bích cười cười nói, vỗ vào vị trí bên cạnh bảo Tư Đồ Cẩn ngồi xuống. Khoảng thời gian gần đây bởi vì y đã từ quan, trong lòng cũng không có chuyện phiền muộn nên thân thể cũng dần dần khởi sắc, tinh thần vì vậy cũng nâng cao rất nhiều, thoạt nhìn không giống như trước đây suy yếu tái nhợt.

“Có chuyện gì?” Tư Đồ Cẩn hỏi.

“Là gia sự. Huynh đã có kế hoạch sẽ phân gia, việc này đệ cũng biết.”

“Vâng.” Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng gật đầu. Việc phân gia Tư Đồ Bích đã từng nói qua, trong nhà mặc dù cũng có người dị nghị, thế nhưng trong tình thế hiện tại có liên quan đến sinh tử tồn vong của Tư Đồ gia, không ai có biện pháp tốt hơn nên chỉ đành chấp nhận. Thế nhưng phương hướng cụ thể thế nào Tư Đồ Bích cũng không nói rõ.

“Ta sẽ chia Tư Đồ gia ra thành ba bộ phận, bố trí lần lượt ở Nghê Đô, Giang Châu, Lận Châu. Nghê Đô là phúc địa đế kinh, Giang Châu là trung tâm kinh tế của Nam bộ, Lận Châu là thành trấn trọng yếu của biên thùy phương bắc. Ta dự định để chọn ra ba người đảm nhiệm công việc quản lý các nơi, còn gia chủ tự nhiên sẽ trấn thủ kinh thành.” Tư Đồ Bích theo bản năng liếc mắt nhìn Quân Thụy, khoe miệng hơi cong lên, sau đó tiếp tục nói, “Sau đó phải tìm một người đến Giang Châu, một người đến Lận Châu.”

“Vâng.” Tư Đồ Cẩn gật đầu, đợi Tư Đồ Bích nói tiếp. Cậu có chút mất mát nhìn cánh tay của Quân Thụy đang len lén choàng qua eo Tư Đồ Bích, thảo nào lúc này Thập ca lại cười, thế nhưng nụ cười này lại khiến trong lòng Tư Đồ Cẩn vô cùng khó chịu.

“Cẩn nhi, đệ cũng biết thân thể của ca trước giờ vẫn không tốt, công việc của gia chủ cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ. Sau khi cân nhắc, ta quyết định để Đại ca tọa trấn Giang Châu —— Dù sao cương vị gia chủ này nguyên bản cũng là của hần, ở bên Giang Châu là nơi có sản nghiệp lớn nhất, nhà lớn cũng ở đó, phụ thân cùng đệ muội đều lưu lại bên ấy. Còn phía Lận Châu, ta đã cùng phụ thân thương lượng qua, ý tứ của người là muốn đến nơi đó, bên kia coi như khá gần với gia hương của mẫu thân ta, nàng đã lâu chưa được quay về, phụ thân muốn đưa nàng qua đó nhìn lại một lần, suy nghĩ này của phụ thân trong gia tộc cũng không ai phản đối, vì vậy liền quyết định xong. Sau đó chỉ còn Nghê Đô, Nghê Đô không chỉ dính đến sản nghiệp gia tộc mà còn có triều đình —— tuy rằng ta đã từ quan thế nhưng Tư Đồ gia còn có nhiều tộc nhân còn đang tại quan trường, có một số việc cần có người quản lý. Ý của ta là...”

“Thập ca, người muốn để ta trấn thủ kinh thành sao? ” Tư Đồ Cẩn trách móc nói, “Nói hết nửa ngày, lại giải thích nhiều như vậy, bất quá chỉ là chuyện này?”

Tư Đồ Bích ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Cẩn, thấy mắt của cậu cũng đã đỏ bừng, tâm tình có chút kích động liền không khỏi ngại người. Qua nửa ngày Tư Đồ Bích mới thở dài, thấp giọng nói: “Đệ không muốn.”

Không phải là nghi vấn mà là khẳng định. Tâm tư của Tư Đồ Cẩn, Tư Đồ Bích làm sao không biết, thế nhưng cả hai là huynh đệ, y làm sao có thể tiếp nhận mảnh tình này? Hơn nữa, lần trước Tư Đồ Cẩn về Giang Châu trộm thuốc đã khiến người bên đó phản cảm, hiện giờ nếu để cậu quay về chẳng phải là tự tìm phiền phức sao? Đi Lận Châu, cậu càng không phải nhân tuyển thích hợp. Lận Châu là nơi trọng yếu của Tây Bắc, vì vậy bên kia có không ít việc phiền phức cần phải để ý, với danh vọng và sức hiệu triệu của phụ thân coi như có thể dễ thở một ít, có thể làm được rất nhiều việc mà tiền cũng không làm được. Còn nếu là Tư Đồ Cẩn, không nói tuổi trẻ, chỉ nói đến việc cậu không có tâm tư tinh tế, chỉ có để lại bên cạnh Tư Đồ Bích học hỏi kinh nghiệm mới là tốt nhất. Lúc phụ thân thương thảo cùng y cũng có ý tứ này.

“Đệ không muốn lưu ở trong kinh.” Tư Đồ Cẩn nói như đinh đóng cột. Giọng điệu kia đúng là một bước cũng không chừa lại. Trấn thủ kinh thành? Trấn thủ kinh thành để ngày ngày đều nhìn thấy hai người ân ái sao? Thật sự chê cười! Loại dây vô này quả thực còn khó chịu hơn lúc ở Giang Châu chịu gia pháp trước mặt mọi người, nhận hết nhục mạ phỉ nhổ! Cái cuộc sống như vậy, làm sao cậu có thể chịu nổi!

“Cẩn nhi, đệ còn nhỏ, hoàn có rất nhiều rất nhiều chuyện chờ đệ đi làm, cũng không phải chỉ có...”

“Đệ chỉ có vậy!” Tư Đồ Cẩn lớn tiếng kêu lên, “Đệ chỉ có thứ này! Thập ca, huynh cũng biết! Huynh...”

người cũng biết!” Tư Đồ Cẩn nói, nước mắt không tự chủ rơi xuống. Trong lòng có một nghìn một vạn lần muốn lưu lại kinh thành, bởi ở bên cạnh Tư Đồ Bích, thế nhưng chỉ cần một mình Quân Thụy liền đem nghìn vạn lý do của cậu hủy diệt. Có hẳn ở đây, Tư Đồ Cẩn cậu nào còn cơ hội?

“Nam nhân chí tại bốn phương, đệ chờ để sa vào...”

“Thập ca, huynh đừng nói nữa.” Tư Đồ Cẩn ngắt lời, nghiêng rằng nghiêng lợi thốt lên một câu, “Lòng của đệ vẫn không rộng rãi đến mức lưu lại kinh thành, ngày ngày chúc phúc hai người. Đệ làm không được. Huynh nếu đã biết rõ... Đệ sẽ theo phụ thân đến Lận Châu, đệ muốn rời khỏi nơi này.”

Những lời này của Tư Đồ Cẩn khiến Quân Thụy có chút mất hứng, này giờ hẳn vẫn ngồi yên không nói chuyện, những quyết sách của Tư Đồ Bích hẳn đều biết rõ, còn hỗ trợ suy nghĩ không ít, thế nhưng phương án cuối cùng vẫn là do Tư Đồ Bích cùng Tư Đồ Nhữ thương lượng định ra. Tư Đồ Cẩn rất có thiên phú, chỉ cần có thêm lịch lãm nhất định sẽ càng thêm tài giỏi, mà kinh thành chính là nơi tốt nhất để bồi dưỡng cậu. Nghe Đô là trung tâm chính trị của vương triều Đại Thích, Tư Đồ Cẩn ở nơi này có thể tiếp cận rất nhiều danh thần nhà sĩ, học thêm nhiều cách đối nhân xử thế trong những mối quan hệ phức tạp ở nơi này, đây chính là thể nghiệm rất quý mà cậu cần có. Thế nhưng hôm nay, cậu lại vì một chút cảm tình căn bản là vô vọng mà buông tha cơ hội, đơn giản là bởi vì cái nhỏ mà không hiểu cái lớn!

“Tư...” Quân Thụy vừa định phát tác đã bị Tư Đồ Bích dùng tay đè lại, y lắc đầu có ý bảo hẳn không cần chen vào, tiện thể dùng giọng điệu ôn hòa khuyên giải Tư Đồ Cẩn, đem hết những lý do ra phân tích cho cậu. Sau đó dùng nhãn thần mong đợi nhìn Tư Đồ Cẩn, nhẹ giọng nói: “Lưu lại giúp Thập ca một tay, có được không?”

“Không...” Tư Đồ Cẩn vẫn nhen ngào liều mạng lắc đầu, vì muốn che giấu nước mắt mà cúi gầm mặt xuống. Chính cậu cũng phải thừa nhận những lời của Tư Đồ Bích đều có lý, cậu cũng muốn làm được như vậy, trở thành một người có thể giúp Thập ca chống đỡ Tư Đồ gia, trở thành người ưu tú đủ để sánh vai với người ấy. Thế nhưng, cậu làm không được, trong lòng thật sự không thể chịu đựng cái loại dày vò này, ngày ngày đêm đêm đều nhớ Thập ca đến mức không ngủ được, việc gì cũng không thể làm. Đặc biệt, mỗi khi nhìn thấy Thập ca và Hoàng thượng ở cùng một chỗ sẽ lo lắng Hoàng thượng có thể khi dễ huynh ấy hay không, lại vì bản thân đã làm nhiều việc như vậy nhưng Thập ca một chút cũng không xem vào mắt, toàn bộ đều như gió thoảng, thật quá thương tâm.

“Cẩn nhi...” Tư Đồ Bích có chút nhịn không được nữa, bộ dạng Tư Đồ Cẩn nước mắt tung hoành run lấy bầy đứng ở nơi đó thật sự rất hèn mọn, khiến người ta thương cảm. Cậu vốn không phải là bộ dạng này, cậu hẳn phải là nam tử hán trong lòng mang theo một mảnh thiên địa, chứ không phải cứ trần trọc sa vào những thứ... nữ nhi tình trường này. Thế nhưng, những lời này nói thì đơn giản, muốn làm được lại rất khó, giống như rất nhiều năm trước khi Tư Đồ Bích trốn trong góc thư phòng nhìn Quân Thụy tràn đầy ao ước vào ái mộ, trong lòng tưởng niệm nhưng lại không có cách biểu đạt, thậm chí còn không dám xuất hiện trước mặt hẳn, hèn mọn như một cái bóng mờ.

“Thập ca, đệ muốn đi cùng phụ thân đến Tây Bắc.” Tư Đồ Cẩn nói ra từng chữ, xong rồi còn chậm rãi lui đi, mỗi bước đều giống như đang đi trên mũi dao, chảy ra không ít máu tươi nóng hổi. Tư Đồ Cẩn vừa rời khỏi nhà thủy tạ liền cấp tốc xoay người sang hướng khác chạy vội rời đi, cậu không muốn nhìn thấy bộ dạng giống như thần tiên quyền lực của hai người họ thêm một phút giây nào nữa

“Tư Đồ Cẩn!” Tư Đồ Bích nóng nảy muốn đứng lên đuổi theo, hô to, “Đệ mau quay về...”

Chữ “đây” còn chưa nói khỏi miệng Tư Đồ Bích liền cảm thấy khí huyết trong ngực dâng lên không kịp, vội vã tựa vào cây cột bên cạnh thở gấp. Quân Thụy sai bước đến đỡ lấy y ngồi vào ghế, từng chút vuốt ngực giúp y thuận khí, lại còn nhẹ giọng khuyên giải, “Được rồi, gấp cái gì, thân thể của người còn chưa khỏe hẳn đâu, muốn gấp cũng không được. Đi theo bên người Tư Đồ Nhữ cũng không phải không có điểm tốt, bên Lận Châu cũng có nhiều việc cần học hỏi.”

“Không phải... không phải, Quân Thụy...” Tư Đồ Bích thần thờ lắc đầu, ôm lấy cái trán cường chế cảm xúc chua xót trong lòng, “Tâm tư của đệ ấy ta làm sao không biết, bất quá ta chỉ muốn dùng phương thức này nói cho đệ ấy biết việc này không có khả năng. Thế nhưng ta vẫn quá ích kỷ, vẫn khiến đệ ấy chịu ủy khuất...”

“Được rồi.” Quân Thụy nhẹ giọng an ủi, “Có thể đến Lận Châu, Tư Đồ Cẩn sẽ có kỳ ngộ thì sao? Đừng quá buồn rầu.”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

79. Chương 79

Biệt ly

Qua hai ngày, liền đến lúc người của Tư Đồ gia ly khai kinh thành, đầu tiên bọn họ cùng nhau rời khỏi kinh thành quay về Giang Châu, sau khi nghỉ ngơi thu xếp công việc, Tư Đồ Nhữ liền xuất phát đến Lận Châu. Lận châu ở nơi sơn cùng thủy tận, đường xá xa xôi, vì vậy cần phải hoạch định kế hoạch rõ ràng mới có thể khởi hành. Trước khi Tư Đồ Nhữ rời đi, người một nhà còn hòa hòa khí khí ngồi ăn một bữa cơm.

Tư Đồ Bích lần đầu tiên nghe được phụ thân gọi tên mẫu thân, A y nỗ lực, theo tiếng Đột quyết có nghĩa là “Ánh trăng trong sáng”, lúc giải thích cái tên này trên mặt phụ thân mang theo nụ cười thần nhiên, ánh mắt cũng sâu sa sơn hửn, thật giống như đã quay về cái năm gặp người thiếu nữ ấy. Nàng rời xa gia hương phiêu bạt khắp nơi, cuối cùng lựa chọn ở lại với ông, suốt nửa cuộc đời không rời khỏi Giang Châu một bước, đừng nói chỉ quay về đại mặc Tây Bắc. Việc này đối với những người Đột Quyết có tập quán du mục mà nói, đơn giản chính là một việc không thể tưởng tượng, hiện tại, y đã có thể mang nàng quay về. Năm đó, trên lưng mang theo gánh nặng gia tộc, ông phải theo ý phụ mẫu vâng lời mai mối cưới vài thê thiếp, không phải chỉ để Tư Đồ gia có thể khai chi tán diệp, mà còn là qua liên hôn củng cố thế lực gia tộc, đối với những nữ nhân đó ông nào có cảm tình gì? Chỉ có nữ nhân này mới là tình yêu của ông. Nguyên bản là tình yêu với nàng, sau đó kéo dài đến trên người nhi tử của cả hai, muốn rèn đúc đứa trẻ đó thành một người còn siêu việt hơn chính mình, thế nhưng bất tri bất giác lại khiến hài tử chịu nhiều đau khổ như vậy. Là một người phụ thân, trong lòng ông làm sao chưa từng thương tiếc, đau khổ.

“A Bích, vì phụ... có lỗi với mẫu tử hai người...” Tư Đồ Nhữ nung cơn say mà nói ra những lời này, đây là những lời mà ông đã giấu kín trong lòng nhiều năm, rốt cuộc hôm nay cũng đã có thể nói ra khỏi miệng. Bởi vì khi còn là gia chủ của Tư Đồ gia, ông nào dám có một điểm yếu đuối, lúc nào cũng phải là người hoàn mỹ không chút tỳ vết, kiên nghị tựa như sắt thép, chẳng những phải gánh vác gia tộc mà còn phải làm lãnh tụ tinh thần của sỹ tộc khắp cả vương triều Đại Thích. Mà bây giờ, sau khi bỏ xuống xứ mệnh này, ông rốt cuộc có thể làm những việc mình muốn.

Tư Đồ Bích không biết nên nói gì cho đúng, chỉ là khẽ gật đầu một cái khẽ liếc nhìn vạt áo mình hoàng bên kia bờ hồ. Quân Thụy biết hôm nay gia đình y tổ chức tiệc đoàn viên, vì vậy không có quấy rầy, chỉ là lặng lẽ chờ ở nơi đó mang đến cho y cảm giác yên tâm.

“A Bích, bệ hạ là một minh quân, con nên phò trợ người cho tốt. Thế nhưng, không nên ủy khuất chính mình.” Tư Đồ Nhữ lướt nhìn theo ánh mắt của Tư Đồ Bích, bình tĩnh nói, “Không nên bước trên còn đường ngày xưa của phụ thân, không chỉ khiến mình khổ sở hơn nửa đời, còn khiến ái nhân bên cạnh mình bị khổ theo. Thật sự là vô cùng sai lầm.”

“Dạ.” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn Tư Đồ Uyển Tranh đang cười rục rở ở bên cạnh, Uyển Tranh rất đẹp, đẹp đến vô pháp vô thiên không kiên nhẫn ai cả. Vậy mà, một nữ tử không sợ trời không sợ đất như thế, khi nghe tin Quân Thái sẽ hồi kinh vẫn là không khỏi tự mình rối loạn, ngay cả việc có nên lưu lại kinh thành hay không cũng là trái lo phải nghĩ, đứng ngồi không yên, nàng hiện giờ làm cần như vậy bất quá chỉ để che giấu sợ hãi trong lòng. Mà Tư Đồ Cẩn ngồi ở bên cạnh nàng vẫn như trước mang theo muộn phiền trong mắt, cậu cũng sẽ phải theo phụ thân rời đi, lần này từ biệt không biết khi nào gặp lại. Khi đối mặt với ái tình, con người ai cũng là nô lệ ti tiện, phủ phục dưới chân ái nhân, cam nguyện dâng hiến tất cả của

minh, Tư Đồ Cẩn không sai, chỉ bắt quá người cậu yêu trong lòng đã sớm bị người mặc sắc áo mình hoàng kia lấp đầy, thật nhiều, thật nhiều năm về trước.

“Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi.” Tư Đồ Nhữ cất cao giọng nói, tuy rằng ông đã rời khỏi vị trí gia chủ thế nhưng uy nghiêm đã tích lũy bao nhiêu năm nay vẫn còn đó. Vì vậy toàn bộ những người ở trên bàn đều yên tĩnh lại, nhìn về phía Tư Đồ Nhữ.

“Ngày mai sẽ khởi hành, hôm nay cũng không nên thức quá khuya, sau khi quay về Phù Sơ Viên thì tự mình nghỉ ngơi, sang sớm mai xuất phát.” Tư Đồ Nhữ nói xong xoay người nhìn Tư Đồ Bích, trong ánh mắt đọng đầy mong đợi, khẽ vỗ vỗ vai y, ý vị thâm trường nói: “A Bích, sau này Tư Đồ gia phải giao cho con.”

“Dạ! Phụ thân.” Tư Đồ Bích cúi đầu khiêm cung nói. Ý hiểu ý tứ của câu “giao cho con” kia chính là y có thể tự do phát triển, tự do giương cánh, mặc tình thi triển quyền cước. Từ nay, toàn bộ sỹ tộc của vương triều Đại Thích sẽ giống như thiên lôi sai đâu đánh đó trong tay y, gia chủ Tư Đồ gia chính là người đứng đầu sỹ tộc thiên hạ.

Y khả dĩ, cùng với người kia, chinh phục thiên hạ.

Bởi vì y đã phú khả địch quốc. Bởi vì, người đã leo lên được vị trí có thể cùng hắn sánh vai.

Yến tiệc tan đi, sự náo nhiệt vừa rồi khiến hiện tại càng thêm trống rỗng vắng vẻ, Tư Đồ Bích lười biếng dựa vào ghế ngồi, ngắm người ở đó thật lâu. Hạ nhân tiến đến hỏi có cần thu dọn bàn tiệc hay không, y chỉ lắc đầu, phảng phất chỉ cần không thu dọn liền có thể bảo trì tình cảnh náo nhiệt lúc này. Chỉ mới vừa đây mà lại giống như giấc mộng xa xôi. Đương sơ khi cung biến vừa xảy ra, y bị Quân Thụy triệu nhập cung, trong lòng chỉ có tuyệt vọng và sợ hãi, phảng phất giống như đã bước vào tử lộ, khắp nơi đều không tìm ra lối thoát, bây giờ cư nhiên mọi việc đã ổn định trong sang, trong lòng y cũng là một mảnh an nhiên, tình tự nhảy nhót trong lòng khiến y luyện tiếc một bàn canh thừa thặng nguội này, cứ muốn ở đây trông chừng nó, giống như trông chờ giấc mộng đẹp của mình.

“Đại nhân... đêm khuya sương nặng, nên sớm trở về phòng.” Cam Đường ở một bên nhẹ giọng nhắc nhở Tư Đồ Bích. Hiện tại gã đã không thể gọi y là “công tử” nữa, thế nhưng đối giọng gọi “lão gia” lại cảm thấy không được tự nhiên, vì vậy liền thẳng thắn gọi “đại nhân”. Công tử của gã hiện giờ là gia chủ, địa vị của Cam Đường cũng theo đó tăng lên, thuộc hạ dưới tay cũng có cả một đoàn người, chỉ là ở trước mặt Tư Đồ Bích, gã mãi mãi vẫn là tên thư đồng gốc gác nghèo khổ đang năm nào.

“Ừ.” Tư Đồ Bích híp mắt suy nghĩ, lại muốn đứng lên nhàn nhả đi dạo bên bờ hồ, không gian tĩnh mịch, tiếng côn trùng kêu vang khiến người ta không khỏi cô đơn, bỗng nhiên y hỏi, “Bệ hạ đâu?”

“Bệ hạ nguyên bản ở bên kia hồ chờ người tới, nhưng là buổi tối nhiều muỗi, bệ hạ bị quấy rầy đến chịu không được, đã về phòng trước rồi.” Cam Đường cười nói. Nam nhân trên ngôi cửu ngũ kia lại bị vắng vẻ ngồi riêng với muỗi, mà người nào đó lại thích ý uống rượu trò chuyện, thật sự là quá buồn cười.

Tư Đồ Bích cũng cười cười, đánh một cái ngáp mông lung nói: “Người đi xuống trước đi. Ta ở chỗ này ngày ngộ thêm lát nữa.”

“Người cũng đã buồn ngủ rồi! Đừng để nhiễm lạnh.” Cam Đường kêu, thế nhưng Tư Đồ Bích đâu thèm để ý nhiều như vậy, chỉ nhắm mắt lại lim dim ngủ. Cam Đường lay không được, gọi cũng không xong vẫn còn đang phát sầu, lại nhìn thấy một thân ảnh cường tráng đi về bên này, vừa nhìn, còn không phải là bệ hạ sau? Cam Đường cũng là người hiểu chuyện, chỉ cúi đầu hành lễ với Quân Thụy một cái liền nhẹ giọng bảo hạ nhân bên cạnh lui xuống, chỉ trong thoáng chốc, đình hóng gió bên hồ liền lặng yên không tiếng động.

Trên người của Tư Đồ Bích được đắp lên một tấm thảm, y thỏa mãn lắm bầm: “Đa tạ Cam Đường, người đi xuống đi.” Thế nhưng người bên cạnh lại như đầu gỗ không hề di động, thậm chí còn lẩn y ngồi chung vào ghế. Tư Đồ Bích cười rộ lên, không cần mở mắt cũng biết người nào sẽ làm càn như vậy.

“Làm cái gì đó? Không sợ làm môi cho muỗi sao?” Tư Đồ Bích giận trách.

“Không sợ, không môi cho muỗi, làm môi cho người là được.” Quân Thụy ôn nhu nói, không kịp chờ Tư Đồ Bích xoay người đã đặt y ở dưới thân, cúi đầu hôn môi, tay cũng không an phận mà vuốt ve khắp nơi.

“Còn đang ở bên ngoài mà.” Tư Đồ Bích cười cười né tránh, mắt hơi mở ra, ánh trăng trên đỉnh đầu tựa hồ rơi vào trong mắt y, đẹp như cả mặt hồ nơi này đang cùng sóng mắt y nhộn nhạo.

“Đến đây.” Quân Thụy không nói thêm gì, chỉ kéo y rời khỏi đình nghỉ mát. Tư Đồ Bích đã hơi say, bước đi cũng trở nên loạn choạng, Quân Thụy luồn tay qua hông y, nửa dìu nửa ôm kéo người về phía trước. Rời khỏi đình nghỉ mát đi một lúc, Tư Đồ Bích nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ đậu ở một góc hẻo lánh trên mặt hồ.

“Làm gì đây?” Tư Đồ Bích cười hì hì vấn Quân Thụy, cảm giác say đã mất đầu ngấm khiến y cảm thấy cả người nhũn ra, chỉ có thể ghé vào trong ngực Quân Thụy, lắng nghe nhịp tim của hắn.

“Mang người đi xem đồ tốt.” Quân Thụy nói xong liền dìu Tư Đồ Bích lên thuyền nhỏ. Trên thuyền có một cái bàn đã bày sẵn rượu và thức ăn.

“Còn muốn uống rượu? Tốt, ta phụng bồi.” Tư Đồ Bích cười cười muốn lên thuyền, bộ dạng ngã trái ngã phải kia khiến Quân Thụy vô cùng lo lắng, đành phải nhẹ ôm đối phương cùng bước lên thuyền. Sau khi lên thuyền, Tư Đồ Bích liền nằm ở đầu thuyền không ngừng cười khúc khích nhìn Quân Thụy, Quân Thụy cũng cười cười cầm lấy mái chèo chậm rãi đưa thuyền ra giữa hồ.

“Đang làm gì vậy?” Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi. Sau khi say rượu tư duy của y cũng ít vòng vo hơn nhiều, vì vậy nói chuyện cũng có chút ngây ngô.

“Đến giữa hồ sẽ không bị người làm phiền.” Quân Thụy ôn nhu nói, nhìn thuyền đã chậm rãi đến gần giữa hồ liền buông xuống mái chèo tùy ý để thuyền nhỏ tự do trôi đi. Mặt hồ thỉnh thoảng có gió thổi qua, thuyền nhỏ liền theo đó mà chậm rãi lắc lư, nơi này chỉ có tiếng nước chảy và côn trùng kêu vang, thi thoảng có vài tiếng chim ríu rít, quả thực yên tĩnh như tiên cảnh trong mơ.

“Róc rách”, Quân Thụy lấy từ phía đuôi thuyền ra một sợi dây, lại men theo đó mà kéo lên vật gì đó dưới hồ, Tư Đồ Bích nghiêng đầu nhìn một chút, đầu kia của sợi dây đang buộc một bình rượu con. Quân Thụy cười nói: “Đây là rượu bồ đào Đột Quyết tiến cống. Nghe nói là mỹ tửu được Đột Quyết vương yêu thích nhất, được ủ ra từ những quả nho tươi ngon nhất vùng quan ngoại, thật sự rất khó tìm, nghe nói thứ này uống lạnh sẽ ngon hơn nên ta chìm vào hồ chờ người cũng đã lâu.”

Tư Đồ Bích mỉm cười không nói, nhìn Quân Thụy giống như làm ảo thuật lấy ra hai chén rượu màu bích lục, chạm vào mát lạnh, đúng là cực phẩm chế tác tinh xảo.

“Đây chính là thứ được tiến cống theo cùng rượu bồ đào, dạ quang bôi. Có người nói chúng được tạc ra từ uyên ương ngọc trên Võ sơn.” Quân Thụy cười đến có chút thần bí, cẩn thận rót rượu vào ly. Trăng sáng treo giữa trời, nguyệt quang dịu dịu soi lên ly rượu bích lục trong suốt, khiến chất dịch màu tím đỏ kia sáng sủa khác biệt gì phải thúy, thật sự đẹp không sao tả xiết.

“Uyên ương ngọc sao...” Tư Đồ Bích có chút chậm chạp lặp lại. Quân Thụy cười nâng ngọc bôi đưa cho y nếm thử một ngụm, vị rượu chua mang theo hơi ngọt nhàn nhạt thật sự thập phần kỳ diệu. Tư Đồ Bích hít một hơi hương thụ một trận xong còn muốn đòi thêm, thế nhưng không ngờ Quân Thụy đã nhaoi người qua đem y ôm vào trong lòng: “Uyên ương ngọc. Toàn bộ Đại Thích vương triều cũng chỉ một cặp này.”

Quân Thụy nói, cầm tay Tư Đồ Bích đem cái chén lật lại, phía dưới đáy ly còn có một chữ triện, Tư Đồ Bích tập trung nhìn rõ, hóa ra là một chữ “Thụy”.

“Chén của ngươi là chữ ‘Thụy’.” Quân Thụy cười nói, một bên nâng chén của mình uống vào, lại lật ngược chén lên nói với Tư Đồ Bích, “Ta đây là một chữ ‘Bích’.”

“Bệ hạ của ta, người quả thật là nhân hạ thoải mái...” Tư Đồ Bích đỏ mặt, bất quá cũng không quên quở trách một phen, “Có được thanh thần làm chuyện như vậy, còn không bằng giúp ta xử lý một chút sản nghiệp của Hoàng gia. Nhiều sổ sách như vậy, sản nghiệp lớn đến thế, ngươi cứ yên tâm giao cho ta?”

“Sao lại phải lo lắng?” Quân Thụy lại rót một chén rượu từ từ uống, nhẹ giọng nói, “Cho dù đem cả giang sơn xã tắc này giao hết cho ngươi, trẫm cũng yên tâm.”

“Cẩn thận ta mang ra giao hết cho Thái ca, đến lúc đó ngươi gặp phiền toái rồi.” Tư Đồ Bích cười hì hì nói, đoạt lấy chén rượu trong tay Quân Thụy ra vẻ muốn uống, Quân Thụy vừa muốn giật lại Tư Đồ Bích

đã vội vã ngửa đầu nâng cốc rót vào trong miệng, tửu dịch đỏ tía chảy xuống vùng cổ trắng nõn, dưới ánh trăng lại càng lung linh trong suốt. Hai người đột nhiên đều im lặng, trong ánh mắt chỉ còn có lẫn nhau.

“A Bích ta thật đã yêu người đến không thể thoát ra rồi, nếu người muốn đem giang sơn này giao cho Quân Thái, trăm cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp thu hồi mà thôi.” Quân Thụy ôn nhu cười, ngón tay chậm rãi vuốt lên môi Tư Đồ Bích nhẹ nhàng mơn trớn.

“Thụy ca, bệ hạ của ta, người.. thế nào lại... trở nên... Ngô...” Tư Đồ Bích còn chưa kịp nói xong đã bị Quân Thụy cúi người ôm lấy, dùng nụ hôn sâu để ngăn cản những lời kế tiếp của y. Thanh âm cuối cùng thoát ra đột nhiên cao vút, tràn đầy khoái trá và chờ mong.

Mãn hồ xuân sắc.

(Mèo: Làm đến đoạn này ta hoàn toàn không thể hiểu được diễn biến tâm lý của thần nhân Tư Đồ Nhữ, yêu một người phụ nữ lại để người đó nhận lấy sự hiếp đáp của đám thê thiếp khác, coi như không thể cho người đó tự do cũng nên cho người đó bình yên. Còn việc Tư Đồ Bích bị trúng độc từ trong bào thai, sinh ra thể chất kém cỏi hơn người thì sao? Đoạn đầu tác giả từng đề cập đến Tư Đồ Nhữ biết rõ hết mọi việc, thế nhưng lại vì sự bình ổn của nội viện mà xem như không thấy. Ta phi, thằng đàn ông nào biết có người đang muốn hại người mình yêu và con của mình mà có thể bình chân như vại thế kia, nếu không thể thẳng thắn bảo hộ thì cứ âm thầm bảo hộ, làm quái gì lại để vợ con chịu nhục như vậy. Ta không hiểu tác giả là thần hay Tư Đồ Nhữ là thần nữa, ta chỉ biết ta đang bị thần nhân này làm cho lên máu đầu. Làm cái đoạn ái tình suýt vượt của vị ấy mà chỉ muốn đập nát con chuột, đánh tan bàn phím, trợn mắt nhìn trời mà rống lên một câu CÁI MẾO GÌ ĐÂY)

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

80. Chương 80

Độc chiếm

Thuyền nhỏ vẫn còn đang nhàn nhã trôi trên mặt hồ vắng vẻ, tiếng thở dốc của hai người bên trong dần dần cao lên, Quân Thụy ghé vào trên người Tư Đồ Bích, một bên say đắm hôn môi, một bên cẩn thận cởi y phục của đối phương. Trong gió nhẹ giữa thu, quần áo bán khai, Tư Đồ Bích khẽ run rẩy một chút tinh tế phát ra giọng mũi, bàn tay ấm áp của Quân Thụy khẽ tiến lên qua lại xoa nắn, nắm lấy hai điểm nhỏ trước ngực đùa giỡn, đợi đến khi bọn chúng đều dựng lên thì bắt đầu liếm mút, hai điểm nhỏ ấy quả thực như có sinh mạng, hơi hơi run động vài lượt. Tư Đồ Bích bất an nhíu mày, trong miệng lẩm bẩm vài từ không chút ý nghĩa.

Tay của Quân Thụy cũng không có nhàn rồi, men theo bờ ngực xuôi xuống vùng bụng của đối phương, lại còn quen thuộc cọ cọ vào tấm lưng trơn mịn, không biết vô tình hay cố ý mà chạm đến khu vực mẫn cảm của Tư Đồ Bích, chọc cho y khó chịu đến mức muốn ra tay phản kháng. Thế nhưng Quân Thụy làm sao có thể dễ y như nguyện, hần chuẩn xác bắt lấy đôi chân đang khuỵu loạn của Tư Đồ Bích nâng lên, khiến vật nhỏ đang ngẩn đầu kia hoàn toàn bại lộ ra trước mắt hắn.

Quân Thụy lại hôn Tư Đồ Bích, đôi môi mang theo hương vị ngọt ngào của mỹ tửu quả thực khiến người ta say mê quên hết mọi thứ. Quân Thụy ôm lấy chân của Tư Đồ Bích nâng lên, lại vòng tay qua đầu gối của y, nắm lấy thứ đang cứng rắn run rẩy phía bên dưới.

“Ngô...” Tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích từng đợt nổi lên, tay kia của Quân Thụy ôm lấy cổ y không ngừng hôn môi, cả người Tư Đồ Bích hiện giờ đã nhũn ra như một hồ nước xuân, ngay cả da thịt tuyết trắng cũng đổi thành sắc hồng nhàn nhạt.

Quân Thụy cứ thế chậm rãi quệt lấy một ít dịch thể trong suốt đang rỉ ra trên bảo bối của Tư Đồ Bích, chậm rãi thoa đều lên miệng huyết phía sau, tiếp theo lại không biết hẩn rút từ đâu ra một khối ngọc thể được giấu kín bên trong tiểu huyết. Khối ngọc thể này từ lúc sáng đã được hẩn để lại trong thân thể Tư Đồ Bích, một hai muốn y mang theo thứ này đến hợp mặt với đám người của Tư Đồ gia suốt một ngày, cái bí mật nhỏ được ẩn giấu này khiến trong lòng Quân Thụy không ngừng vui mừng nhảy nhót, tâm tình phi dương phiêu phù giống như con thuyền nhỏ đang trôi giữa hồ này, nghiêng trái ngã phải, có chút giống như chân không chạm đất. (Mèo: Sao mấy chương này nhiều thần nhân quá vậy, trong tiểu huyết có chứa thứ đó mà có thể ngồi ăn cùng thân nhân tỉnh như ruồi ấy, còn bản khoản tâm tư của phụ thân, còn cảm động trước lời gởi gắm bá láp kia. Chưa hết, sau khi tan tiệc còn không muốn mau mau trở về lấy ra mà lười biếng nán lại, cuối cùng còn theo người ta lên thuyền chơi trò dã chiến. Tư Đồ Bích thật sự là cường thụ, cường đến mức ta không còn lời lẽ nào để miêu tả nữa rồi. Ưu thương ngược mặt nhìn trời.)

“Ừ...” Trong khoảnh khắc ngọc thể rời khỏi tiểu huyết, Tư Đồ Bích không khỏi bất an hừ lên một tiếng, Quân Thụy áp môi hôn lên đem tiếng rên rỉ kia nuốt vào trong bụng, thật hận không thể cũng đem y một ngum nuốt vào bên trong. Quân Thụy thoát cái nổi lên ý xấu, đem ngọc thể rút ra hơn phân nửa, sau đó lại nhanh chóng đẩy vào trong.

“A...” Tư Đồ Bích cơ hồ bị kích thích đến nhảy dựng lên. Đêm thu gió mát khiến ngọc thể không khỏi dẫn theo chút khí lạnh, sau khi đưa vào trong tiểu huyết nóng rực liền mang đến một mảnh lạnh lẽo, khiến chân của Tư Đồ Bích không khỏi run rẩy, mà trong lòng cũng là vừa buồn bực vừa hưởng thụ, y đành trừng mắt nhìn Quân Thụy, hừ nói: “Người... Muốn làm thì nhanh lên một chút, không được đem ta lặn qua lặn lại...”

“Là đợi không kịp sao?” Quân Thụy vừa nói xong câu đó liền khoái trá nhìn gương mặt đã đỏ ửng lên của người trong lòng, cúi đầu hôn xuống bờ vai thanh mảnh kia, chậm rãi đem ngọc thể rút ra để qua một bên, sau đó dùng ngón tay đưa đến miệng huyết khe khẽ ve vuốt. Bởi vì đột nhiên trở nên hư không, địa phương kia hoàn toàn không thể tự chủ mà mấp máy, trong ngực Quân Thụy giống như bị lửa đốt, không thể chờ đợi mà trực tiếp rút ra vật đã cứng đến phát đau của mình, chậm rãi đâm vào thân thể Tư Đồ Bích.

“A...” Tư Đồ Bích kêu lên. Tuy rằng có ngọc thể bang trợ, miệng huyết đã có thể thích ứng với bảo bối to lớn của Quân Thụy, thế nhưng dù sao cũng không có thuốc mỡ làm trơn, vì vậy thời điểm tiến vào không tránh khỏi có chút đau đớn. Quân Thụy nín thở thả chậm tốc độ, mồ hôi ướt đầm trên trán biểu thị rõ hẩn đang nhẫn nhịn vất vả thế nào, hẩn dùng tay vuốt ve thân thể mềm mại của Tư Đồ Bích, cảm lấy bảo bối cũng đang đồng dạng cứng rắn của y cao thấp bộ lộ, khiến thân thể của Tư Đồ Bích cấp tốc buông lỏng ra, đợi đến khi Tư Đồ Bích thích ứng mới từ từ cử động.

Hồ nước trong suốt, chu vi xung quanh hầu như không có chút thanh âm nào, tại hồ nước yên tĩnh này hai người đang dây dưa cùng nhau, tuy hai mà một, chỉ có những tiếng rên rỉ nhỏ vụn càng lúc càng kịch liệt không ngừng vang lên. Tư Đồ Bích bị áp xuống sàn, ngón tay siết chặt mép thuyền, sợi tóc đen ướt rũ xuống mặt hồ tạo ra từng luồng rung động tĩnh tế. Ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời thậm chí làm y nhìn rõ được hình ảnh của mình phản chiếu dưới mặt nước, gương mặt trần đầy cảm giác ***, đôi mi bởi vì sung sướng cực hạn mà nhắm chặt, môi hồng khe khẽ nhếch, mồ hôi phủ mờ, hình ảnh hương diễm như thể rõ ràng xuất hiện trước mắt, quả thực giống như một bức đông cung đồ vô cùng tinh mỹ.

Tư Đồ Bích xấu hổ đỏ mặt, vội vã nhắm mắt quay đầu nhìn sang hướng khác, thế nhưng lại đột ngột bị Quân Thụy đè xuống, hẩn nằm úp sấp trên lưng Tư Đồ Bích không ngừng hôn lên cái gáy trắng nõn gợi cảm kia, từ nhịp thở ồ ồ của hẩn nghe được Quân Thụy đang cực kỳ say sưa, chìm đắm trên đỉnh cao sung sướng. Bảo bối của Tư Đồ Bích đang bị hẩn vuốt ve trong tay cũng trường đến phát đau, nóng bỏng vô cùng, từng tiếng rên của Tư Đồ Bích tùy theo nhịp vuốt ve của Quân Thụy không thể khống chế liên tục tràn ra khiến y mắc cỡ đến đỏ mặt, chỉ có thể giấu mặt mình vào trong cánh tay. Rốt cục cũng đợi được tiếng thở dài thỏa mãn của Quân Thụy, hẩn mãnh liệt cử động một lượt cuối cùng, cũng mang đến cho Tư Đồ Bích cực hạn vui vẻ, tùy theo mà đến, một dòng dịch thể trắng đục men theo phần đùi mãnh liệt chảy xuống.

Quân Thụy thở hồng hộc ghé vào trên người Tư Đồ Bích, lại lần nữa dịu dàng hôn môi, sau đó mới chậm rãi lui ra khỏi thân thể của y. Tư Đồ Bích trở người nhìn thẳng vào mắt Quân Thụy, hai người chỉ nhìn nhau mỉm cười cũng không cần nói nhiều, liền ôm chặt lấy nhau.

Quân Thụy vì Tư Đồ Bích thanh lý đại thể, sau đó đưa áo choàng trên người mình cho Tư Đồ Bích đắp lên

— về phần y sam của Tư Đồ Bích đã sớm bị đặt ở dưới thân nhồi thành một đoàn, hướng hồ Quân Thụy cũng không có ý định để y mặc lại trang phục. Đêm còn rất dài, có thể làm thêm vài chuyện vui vẻ nữa...

“Quần áo của ta...” Tư Đồ Bích hữu khí vô lực nói, tay kéo kéo áo choàng của Quân Thụy phủ kín người. Quân Thụy trở người ôm lấy y, cắn nhẹ lỗ tai thấp giọng nói, “Đã bẩn rồi, không vội.”

Nghe một tiếng “không vội” như đã dự định trước, Tư Đồ Bích giương mắt nhìn Quân Thụy, thấy hấn đang trần đầy tiểu ý nhìn mình, trong lòng liền biết tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt, liền muốn đứng dậy tìm y phục mặc vào. Thế nhưng Quân Thụy đầu cho y cơ hội này, lại đề lên người y ôn nhu hôn môi, nụ hôn thật dài khiến Tư Đồ Bích đỏ mặt thở gấp, chỉ có thể nói khẽ với Quân Thụy: “Người... để làm chi chứ? Ngày hôm nay thế nào lại kỳ quái vậy?”

“Hử? Có sao?” Quân Thụy cười ha hả nhìn y, tóc của Tư Đồ Bích đã rơi xuống mặt hồ, tóc đen nhánh trôi nổi trong làn nước, thoạt nhìn chính là vô cùng đẹp mắt.

“Đúng vậy, trước đây... đều không... ừ... gấp gáp như vậy...” Tư Đồ Bích có chút ngượng ngùng, đỏ mặt chuyển đề tài, “Người có tâm sự gì sao? Nói cho ta biết, ta giúp người.”

“Tâm sự, đương nhiên là người.” Quân Thụy mỉm cười pha trò. Kỳ thực hấn cũng không có nói dối, Tư Đồ Bích hiện tại quả thực chính là tâm can của hấn, chỉ cần một ngày không thấy sẽ vô cùng tưởng niệm. Mà hôm nay, Quân Thái đã trên đường hồi kinh, đến lúc đó hai người sẽ không khỏi gặp mặt, nghĩ đến Quân Thái sẽ nói cái gì với Tư Đồ Bích, sẽ làm gì với y, trong lòng Quân Thụy đều không vui vẻ. Hướng hồ, có vài việc phía sau cái chết của Thái hậu không khỏi quan hệ đến Tư Đồ Bích, liệu Quân Thái có đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên đầu y không? Có làm gì tổn thương đến y không? Quân Thụy một chút đều không thể đoán được. Cũng có lẽ, Quân Thái sẽ dẫn Tư Đồ Bích đi... đây chính là khả năng Quân Thụy sợ nhất, lúc đó trong đầu hấn chỉ nghĩ để Quân Thái trở về, thế nhưng mắt thấy càng ngày càng gần đến ngày đó, Quân Thụy lại không thể không chế sợ hãi trong lòng, chỉ muốn đem Tư Đồ Bích giấu đi không để bất luận người nào tìm được. Chỉ là, ái nhân của y chính là ngọc thạch thượng hạn, vô luận che lấp thế nào cũng không thể giấu đi quang huy của y, hơn nữa người này còn ưu tú mà kiêu ngạo, nếu để cho y biết lòng dạ hẹp hòi của hấn, không cần thận còn phải bị quả trách một phen.

“Nghĩ gì thế?” Tư Đồ Bích mỉm cười đẩy nhẹ lên người Quân Thụy gọi hấn phục hồi tinh thần, Quân Thụy lại nhìn về phía Tư Đồ Bích, giống như nhìn mãi cũng không chán, vẻ mặt tà mị nói: “Đương nhiên là tưởng niệm thân thể xinh đẹp của ái khanh rồi...”

Tư Đồ Bích đột nhiên cười rộ lên, chỉ vào Quân Thụy mũi vui sướng nói: “Quả thực, người xem, suốt ngày cứ nghĩ đến những việc hư hỏng này, thượng hỏa rồi...”

Quân Thụy cau mũi, hít một hơi, cảm giác có gì đó nóng nóng chảy ra từ lỗ mũi. Hấn đưa tay lên quẹt qua, vài giọt máu tươi đọng lại trên ngón tay, lại sờ thêm cái nữa đã hoàn toàn biến mất. Mấy hôm nay khí trời nóng bức, hấn đích xác có chút nóng trong người, đặc biệt mỗi lần nghĩ đến bộ dạng động tình của Tư Đồ Bích càng thêm cảm xúc dâng trào. Hiện giờ người kia đang bị mình đặt dưới thân, không thượng hỏa, mới lạ!

“Người dám cười ta sao!” Quân Thụy nổi tính trẻ con hô lớn, thoáng cái liền dồn sức nặng thân thể áp lên Tư Đồ Bích, tay cũng không chút an phận sờ loạn nơi nơi, hai người cứ như hải tử đùa giỡn ngoạn nháo trên thuyền, “tôm” một tiếng, mái chèo đã rơi vào trong nước, Tư Đồ Bích ngỡ ngàng nói: “Ai nha... mái chèo...”

“Không cần quan tâm nó...” Quân Thụy cắn cắn ngón tay Tư Đồ Bích, lại đặt vào trong miệng liếm nhẹ, sau đó chép miệng đầy tà khí, nói, “Ái khanh, trước tiên cần phải giúp trầm tiết hỏa mới là chính sự...”

Tiếng thở dốc ồ ồ nổi lên, thân thể dưới ánh trăng không ngừng dao động giống như được phủ thêm một tầng sa mỏng, như mộng như ảo, hoàn toàn không chân thực. Tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích cũng càng càng cao, hai chân cuộn lại ôm lấy hông Quân Thụy, đầu ngón chân vì thoải mái mà cong lên, bàn tay siết vào vai Quân Thụy càng lúc càng chặt, không thể không chế sờ loạn trên lưng đối phương, cào ra từng vệt xước dài. Quân Thụy giống như là được cổ vũ không ngừng gia tăng luật động, khiến cho thuyền nhỏ cũng theo đó mà lắc lư. Tiếng rên rỉ của Tư Đồ Bích đã mang theo chút ý nức nở, thấp giọng cầu xin: “Quân Thụy... Thụy ca... Thụy ca... ta... Ách... Ừ... Không... không được... cầu... cầu người...”

Chỉ là từng từ rời rạc không thể ghép thành câu, thế nhưng một tiếng khóc cầu này đã khiến Quân Thụy triệt để kích động, hoàn toàn không để ý đến chiếc thuyền lắc lư mà toàn lực lướt động. Rốt cục chiếc thuyền nhỏ đáng thương cũng trôi đến vùng nước cạn, va chạm vào giả sơn ven hồ, chỉ nghe “Ùm” một tiếng, hai người đang không ngừng dẩy đưa liền rơi vào trong nước. Biến hóa bất tình linh khiến cả hai đều giật thót, nhô đầu từ trong nước ra nhìn khắp xung quanh, sau khi xác định không thấy kẻ khác dục vọn liền dâng lên, hai người hiện tại chỉ nhìn thấy đối phương, nào quản được nhiều nữa? Sự cuồng nhiệt của Quân Thụy dường như càng được tăng lên, đôi chân dẫm lên tảng đá đẩy hồ đẩy người về phía nước cạn, tay ôm Tư Đồ Bích đặt lên một phiến đá bằng phẳng, lại khiến y xoay lưng lại, hai chân hướng về phía sau kẹp lấy bả vai mình, dùng tư thế tương tự con ếch ghé vào tảng đá, sau đó lại từ phía sau tiến nhập có thể y.

Đây là một tư thế vô cùng khuất nhục, thế nhưng Tư Đồ Bích cũng không có cự tuyệt mà là thuận theo phối hợp, Tư Đồ Bích đã đặt tâm mình lên người Quân Thụy, vì vậy tư thế này cũng không phải không thể tiếp thu, mà chỉ đỏ mặt cắn môi đón ý nói hòa cùng hắn. Loại phối hợp đến nhường này khiến Quân Thụy kích động không thôi, động tác dưới thân càng thêm kịch liệt khiến cả người Tư Đồ Bích như nhũn ra, trước mắt hoa lên, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, hai chân căn bản không thể dùng sức. Quân Thụy thần thần đỡ lấy hông y đặt lên tảng đá điên cuồng xâm chiếm, tiếp nhận từng đợt từng đợt khoái cảm ngập đầu, tận hưởng sự vui thích đến mức hít thở không thông trước giờ chưa từng có, trước mắt trắng xóa, hắn lại lần nữa bắn ra.

“Ách...” Tư Đồ Bích vô lực kêu một tiếng, gần như sắp ngất đi, thế nhưng Quân Thụy cũng không để y có cơ hội thở dốc, mà là xoay người đặt y ngồi lên một tảng đá lớn, gác chân lên vai mình, sau đó cúi đầu ngậm lấy bảo bối đã mềm nhũn của y. Loại kích thích này quá mãnh liệt, cả người Tư Đồ Bích không ngừng run rẩy, đầu vô lực lắc lư, khó khăn hít vào từng hơi, khóc lóc cầu xin: “Không... không nên... Thụy ca... Thụy ca ...”

Quân Thụy không để ý tới, chỉ hết sức chuyên chú ngậm lấy vật kia không ngừng phun ra nuốt vào, thậm chí còn bắt lấy đôi tay đang không ngừng giãy dụa của Tư Đồ Bích đè chặt lên tảng đá, giống như đang cố định một kẻ tội đồ. Đồ vật trong miệng dần dần ngắc đầu, chảy ra dịch thể trong suốt, Quân Thụy vươn tay bắt lấy, lại dùng đầu lưỡi không ngừng kích thích linh khẩu ra sức đâm chọc, Tư Đồ Bích đã gần như tắt thở, ngay cả khóc cũng không còn khí lực, chỉ có thể nằm đó thở dốc, hầu như đã sắp ngã lên trên mặt đá. Quân Thụy làm sao không biết loại kịch liệt này y căn bản vô pháp chịu đựng, hơn nữa vừa rồi rơi xuống nước chỉ sợ cũng phải khiến hắn cảm nhiễm phong hàn sinh bệnh vài ngày. Thế nhưng trong lòng hắn lại bởi vì Quân Thái đã sắp trở về mà sinh ra bất an mãnh liệt, thúc đẩy hắn cứ tiếp tục điên cuồng như vậy, giống như đang tuyên cáo quyền sở hữu của hắn với Tư Đồ Bích, muốn đem toàn bộ tình cảm của Tư Đồ Bích đối với Quân Thái trực xuất ra ngoài, để trong lòng y chỉ còn lại một mình Quân Thụy hắn, độc chiếm lấy y. Tất cả của Tư Đồ Bích, gương mặt, làn da, nụ cười, nước mắt, thậm chí là mỗi đầu ngón tay cũng chỉ thuộc về một mình Quân Thụy mà thôi.

“Thụy... không... không...” Tư Đồ Bích đã nói không ra lời, thân thể vô lực ngã xuống, Quân Thụy tăng nhanh động tác trong miệng, rốt cuộc cũng đợi được cổ chất lỏng sền sệt kia bắn ra, sau đó, Tư Đồ Bích liền trực tiếp hôn mê. Quân Thụy một ngụm nuốt vào những thứ trong miệng, cấp tốc từ trong nước bò dậy, thuyền nhỏ đã lật, y phục đã sớm thấm ướt, Quân Thụy vội vàng ôm lấy Tư Đồ Bích đi lên bờ, cước bộ sinh phong, vận khởi toàn bộ công lực nương theo bóng đêm đem Tư Đồ Bích quay về phòng. Sau khi thu xếp xong cho y, Quân Thụy mới tìm cho mình một bộ y phục mặc vào, sau đó nghiêng người nằm bên cạnh Tư Đồ Bích, ôm y chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai, Quân Thái về đến kinh thành, thế nhưng Tư Đồ Bích chỉ là của một mình Quân Thụy, ai cũng đừng mong cướp lấy!

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

81. Chương 81

Hồi kinh

Ngày hôm sau Tư Đồ Bích quả nhiên lên cơn sốt, người nóng đến mơ mơ màng màng, ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, tuy rằng như vậy, y vẫn kiên trì đi tiễn người của Tư Đồ gia. Đoàn người Tư Đồ gia tổng cộng có tám chiếc xe ngựa, cũng không giống trống khua chiêng gì mà chỉ bố trí giản lược, ngay cả xe ngựa cũng là dùng loại bọc vải bố bình thường nhất, bất quá cùng bọn họ lên đường tất cả đều là thủ vệ Hoàng cung nhận trách nhiệm hộ tống bọn họ an toàn trở về Giang Châu. Những thị vệ này đều là tâm phúc của Quân Thụy, bản lĩnh rất lớn, sau khi đến Giang Châu sẽ tùy theo hành trình mà tiếp tục hộ tống Tư Đồ Nhữ đi Lận châu, bang trợ Tư Đồ Nhữ ổn định thế cục Tây Bắc, vì chiến lược bình định các quốc gia Tây Bắc sau này mà làm ra chuẩn bị.

Lúc tiễn biệt, Tư Đồ Bích cũng không nhìn thấy Tư Đồ Cẩn, bởi vì đối phương cứ trốn trong xe ngựa không chịu đi ra, ngay cả bóng dáng cũng không muốn để Tư Đồ Bích nhìn thấy. Nguyên bản Tư Đồ Bích còn muốn nói chuyện thêm với Tư Đồ Cẩn, giúp cậu giả khai tâm kết, thế nhưng tâm nguyện nhỏ nhỏ này cũng không thể đặt thành. Không biết đến khi gặp lại, có còn cơ hội khuyên bảo hay không.

“A Bích, trở về đi! Gió lớn, đừng cố chịu đựng, cẩn thận thân thể.” Tư Đồ Nhữ bình thần nói, thế nhưng trong mắt đã tràn đầy quan ái. Hắn cũng không phải là người giỏi biểu đạt tâm tình, cảm giác thân thiết hiện tại khiến Tư Đồ Bích cảm thấy mũi lòng, thế nhưng ốm đau mang đến mệt mỏi khiến y thực sự lực bất tòng tâm, ngay cả mỉm cười cũng không làm được. Nhiệt độ cơ thể nóng hổi, hơn nữa phía dưới càng thêm phát nhiệt, cùng với cả người bủn rủn, tất cả đều là do Quân Thụy gây họa, thật sự khiến y hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tư Đồ Bích gật đầu một cái, muốn nắm lấy tay phụ thân nói tiếng “bảo trọng”, thế nào không ngờ chỉ một động tác đơn giản như vậy lại làm trước mắt y đen kịt, nửa thân dưới cũng đau quặn từng cơn, Quân Thụy đang đứng bên cạnh vội vàng ôm lấy y, giúp y đứng vững, Tư Đồ Nhữ cũng lo lắng, không ngừng bảo Tư Đồ Bích quay về xe ngựa nghỉ ngơi, Tư Đồ Bích cố gắng nở nụ cười, thế nhưng cơ thể lại hoàn toàn không thể cầm cự ngã vào khủy tay Quân Thụy, một hơi không lên kịp liền hôn mê. Quân Thụy thương tiếc nhũu mày, không đợi Tư Đồ Nhữ kịp phản ứng liền ôm ngang thân thể Tư Đồ Bích đặt vào trong xe ngựa, tỉ mỉ giúp y đắp chăn rồi mới xoay người đi ra.

“Bệ hạ...” Vẻ lo lắng trên gương mặt Tư Đồ Nhữ vô pháp ẩn dấu. Quân Thụy gật đầu ý bảo “Tất cả có ta”, sau đó hai người cũng không nói thêm gì, chỉ là một phen khách sáo tiễn người ra quan đạo. Lúc xe ngựa chuẩn bị rời đi, Quân Thụy rốt cục thấy Tư Đồ Cẩn nhô đầu ra khỏi xe ngựa, một đôi mắt đỏ bừng cùng gương mặt đầy vết nước mắt, nét mặt thống khổ đó khiến Quân Thụy không khỏi động dung. Hắn thấy Tư Đồ Cẩn nhìn mình chằm chằm, sau đó phất tay ném thứ gì đó sang, Quân Thụy nhanh tay tiếp được, cầm lên nhìn kỹ hóa ra là một bình thuốc, trên mảnh vải bọc quanh bình, Tư Đồ Cẩn có viết vài chữ: “Bệ hạ, thỉnh người đối xử tốt với y.” Chữ viết trên mảnh vải đã không còn nhìn rõ, bình thuốc cũng mang theo hơi ẩm nhàn nhạt, cũng không biết là do được ủ ấm trong lòng bàn tay, hay chính là bị nước mắt của Tư Đồ Cẩn hun nóng.

Khí trời tháng bảy đã rất nóng bức, thế nhưng Tư Đồ Bích lại bọc thảm trốn trong xe ngựa, Quân Thụy tiếp nhận nước Cam Đường đưa đến ngậm vào miệng, ôm lấy Tư Đồ Bích dứt cho y. Nhiệt độ cơ thể Tư Đồ Bích rất cao, trên người nóng bỏng, môi cũng đã sớm rạn nứt, nước vừa rót vào miệng, y liền giống như người lữ hành khát khô trong sa mạc, không kịp chờ đợi mà tham lam uống, có thể là vì sốt cao cổ họng sưng lên, nuốt vào có chút trặc trở, chỉ uống xuống mấy ngụm liền đau đến nhũu mày.

“Đừng nóng vội, chậm rãi uống, còn muốn nữa không?” Quân Thụy nhẹ giọng nói, lại hộp thêm một ngụm chuẩn bị mớm cho y, không ngờ Tư Đồ Bích chỉ hừ một tiếng liền chậm rãi mở mắt, trong mắt dần có tiêu cự, yên lặng nhìn hắn.

“Uống thêm ít nữa.” Quân Thụy ôn nhu nói, chậm rãi ôm Tư Đồ Bích vào trong ngực, nâng cái chén trên tay lên ngang tầm miệng y. Quân Thụy đem chén trà đưa cho Cam Đường, phất tay áo bảo gã đi xuống, sau đó ôm lấy thảm che kín cho Tư Đồ Bích, tiến đến bên tai y nói: “Đi về nghỉ ngơi đi, ta xem người cũng không kiên trì nổi.”

“Thái ca... Lúc nào đến?” Tư Đồ Bích hô hấp nặng nề, yếu ớt hỏi Quân Thụy. Gương mặt bị sốt đến đỏ bừng, giống như là muốn rỉ máu.

“Nhanh. Chúng ta về phủ trước, người cần nghỉ ngơi.” Quân Thụy thấp giọng nói, “Người xem, bộ dáng này, sợ rằng còn không đón được hân đã hôn mê rồi.”

Nói đến đây Tư Đồ Bích liền không thể không nổi giận, chuyện tối qua thực sự khiến y xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, không khỏi oán trách: “Chuyện này, ta phải trách ai đâu?”

“Trách ta.” Không đợi Tư Đồ Bích nói thêm gì, Quân Thụy lập tức tiếp lời, vội vàng dùng hôn môi ngăn chặn cái miệng của hắn, miệng người này thật sự là thật lợi hại, Quân Thụy tuyệt đối không muốn bị y công kích.

“Người nghỉ ngơi thật tốt, chờ sốt lui hẳn gặp Quân Thái đi?” Quân Thụy thấp giọng hỏi hắn, có chút tư thế hèn mọn như có như không.

“Ta muốn gặp hắn.” Tư Đồ Bích đẩy đẩy Quân Thụy, sốt cao làm đuối sức khiến y cả người vô lực, ngay cả hành động cũng là không có sức, vì vậy càng khiến y thêm không kiên nhẫn. Mà loại không kiên nhẫn này khiến những lời giấu trong lòng cũng không ngừng được, lần lượt thốt ra: “Quân Thụy, ta biết người không muốn để ta gặp Thái ca. Người là đang nghĩ chờ Quân Thái đến sẽ đi gặp hắn trước, đem những sự việc người không yên lòng giải quyết xong rồi mới để chúng ta gặp nhau. Đêm qua điên cuồng có phải cũng là vì những suy nghĩ này quấy phá khiến người không thể tiết chế không? Thế nhưng người hiểu ta rất rõ, trừ phi là ta bệnh đến hồ đồ, nếu không chuyện ta muốn làm nhất định sẽ làm được, vì vậy, đừng nên ngăn cản ta, được không?”

Quân Thụy bất đắc dĩ nghe Tư Đồ Bích nói, trong lòng không khỏi cảm khái, người này thật sự quá thông minh, ở trước mặt y đùa giỡn tâm nhân đúng là một chút cũng không tránh khỏi mắt y.

“Người chính là do tâm tư quá chật chội, thế nên cứ luôn sinh bệnh.” Quân Thụy lắc đầu ôm đối phương vào lòng, giúp y chống đỡ thân thể. Xe ngựa tuy rằng chạy không xóc nảy, thế nhưng Tư Đồ Bích đã ngồi không yên, sắc mặt cũng rất khó coi, thế nhưng vẫn kiên trì không lên tiếng. Quân Thụy không còn cách nào, một bên âm thầm hối hận chính mình đem qua không tiết chế, một bên thương tiếc ôm y đặt lên chân mình. Thân nhiệt của Tư Đồ Bích rất cao, chạm vào cái trán càng thêm nóng bỏng người, Quân Thụy đau lòng nói: “Quân Thái là đi thuyền tới, đại khái còn có hai canh giờ là đến kinh thành, người nghỉ ngơi một hồi —— được rồi, nơi này còn có thuốc Tư Đồ Cẩn đưa, người uống trước một viên, sau đó ngủ để tĩnh dưỡng tinh thần, Quân Thái đến nơi ta liền đưa người đi gặp hắn.”

Lúc thuyền của Quân Thái cập cảng Nghê Đô, Tư Đồ Bích cảm thấy mình giống như có chút kích động, đã quá lâu không gặp nhau, thật giống như cửu biệt trùng phùng. Ngày đó Thái tử phủ bị bao vây, sau đó thân hãm lao tù, tiếp theo lại bị người mình đã thích thật nhiều năm làm nhục, rồi đến bị Thái hậu lợi dụng làm ra chuyện thương thiên hại lý, trong lòng thật sự là có thiên ngôn vạn ngữ muốn biểu đạt, muốn nói cho Quân Thái biết những bị mật trong lòng mà ngay cả Quân Thụy cũng không biết. Quân Thái, trên thế gian này ngoại trừ mẫu thân, người Tư Đồ Bích tính nhiệm nhất thân cận nhất là hắn, năm đó cho dù có phải bỏ qua tính mạng cũng phải giúp y đăng ngôi đại bảo, chỉ cần hắn nói muốn, cho dù chỉ là những lời truyền đạt qua miệng Hạ Ly, y cũng sẽ tin tưởng không chút nghi ngờ. Như vậy có thể xem như bị tình thân che mờ đôi mắt đi!

Con thuyền Quân Thái sử dụng nhìn bề ngoài cực kỳ lịch sự tao nhã, mặc dù không xa hoa, thế nhưng từng chi tiết đều cho thấy hàm dưỡng và cá tính của chủ nhân. Người trên thuyền không nhiều lắm, y phục cũng không hoa lệ, thế nhưng mỗi người đều có khí chất êm ái nhẹ nhàng. Tư Đồ Bích nhớ lại, từ ngày trong Quân Thái cũng đã luôn ưu nhã, trong hoa viên Thái tử phủ đánh đàn ngâm thơ, giống như văn nhân bình thường trải qua cuộc sống yên tĩnh, cho nên mới nói có rất nhiều đạo thần trong triều kín đáo phê bình hắn. Về sau đến khi cung biến, Thái ca tuy rằng cũng muốn đứng ra ngăn chặn thế nhưng đã không kịp, so với sự cường thế của Quân Thụy, Thái ca quả thực thích hợp làm một văn nhân nhã sĩ gửi gắm tình cảm vào giấy mực bút nghiêng.

Từ trên thuyền có tiếng đàn du dương truyền đến, kéo Tư Đồ Bích từ trong suy nghĩ tỉnh lại, y thấy thị vệ hoàng gia đã lên thuyền nhỏ tiếp cận chiếc thuyền kia, sau đó tiếng đàn đột nhiên ngừng lại. Chỉ chốc lát sau bọn thị vệ liền quay về thấp giọng trình báo gì đó với Quân Thụy, hắn vung tay lên, hai con thuyền lớn dần dần áp sát lại cùng nhau. Trái tim Tư Đồ Bích không không chế được mà điên cuồng đập loạn, trong lòng tràn đầy khẩn trương, còn có hổ thẹn, ủy khuất, thật nhiều thật nhiều tâm tình, bởi vì đã sắp gặp

được Quân Thái nên càng thêm khó thể ức chế.

Từ xa, Tư Đồ Bích đã thấy một người mặc y phục thuần trắng bước ra từ khoang thuyền, vóc dáng vẫn thanh nhã như trong ký ức, chỉ bất quá là đen hơn một chút, cũng hao gầy không ít, có lẽ là do khí hậu ác liệt của Kiềm Châu mà ra. Người nọ cúi đầu quỳ gối trên boong thuyền, cung nghênh Hoàng đế giá lâm, thế nhưng thân ảnh đang quỳ kia vẫn không ngừng tản ra một loại khí khái vô cùng quen thuộc với Tư Đồ Bích.

“Nào.” Quân Thụy đỡ lấy Tư Đồ Bích, ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nhắc nhở, ra vẻ muốn ôm y đi qua, thế nhưng Tư Đồ Bích lắc đầu đẩy hất ra, giống như là đang trúng cổ độc, trong mắt chỉ có một mình Quân Thái, y dựa vào sự dịu dõ của Cam Đường mà chậm rãi bước qua thuyền bên kia. Quân Thụy trong ngực kèm nén một hơi, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể đi theo phía sau hất bước lên boong tàu.

“Bệ hạ.” Thanh âm của Quân Thái vang lên, vẫn nhẹ nhàng vân đạm phong khinh như vậy, thế nhưng vào tai Quân Thụy lại trở thành ra vẻ chói tai. Quân Thụy gật đầu bảo hẩn bình thân, sau đó hời hợt nói rõ nguyên nhân đến đây, xong rồi cũng không nói thêm gì, chỉ đứng ở đầu thuyền đưa lưng về phía Quân Thái và Tư Đồ Bích, để hai người bọn họ nói chuyện.

“Thái... Thái ca...” Quân Thụy nghe được thanh âm Tư Đồ Bích mang theo nức nở, ngữ điệu kia hoàn toàn không giống lúc nói chuyện với hẩn, đó là một loại vô cùng thân thiết và ỷ lại khiến trong ngực Quân Thụy không khỏi ê ẩm. Lúc hai người nhẹ giọng trò chuyện đều dùng khẩu khí phi thường thân mật, Quân Thụy cảm thấy mình nghe không nổi nữa, liền xoay người quay về thuyền của mình.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

82. Chương 82

Bí mật

Trong lòng Quân Thụy hoàn toàn không có tư vị, hẩn ngồi trên chiếc thuyền kia thật lâu, từng cơn phiền tảo không rõ nguyên nhân cũng quấn quanh theo hẩn thật lâu. Quân Thụy rất muốn đi nhìn xem rốt cuộc Tư Đồ Bích cùng Quân Thái rốt cuộc là đang nói gì, làm gì, thế nhưng hẩn vừa nghĩ đến ngữ điệu Tư Đồ Bích đối với Quân Thái là đặc biệt, trong lòng liền cảm thấy khó chịu, hẩn có điểm sợ, hẩn thừa nhận hẩn đang ghen tỵ.

Chung trà trong tay Quân Thụy đã nguội lạnh, hẩn tâm thần không yên nhìn lá trà đang trôi trong chén, đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi khoang, thị vệ bên ngoài cung kính hướng hẩn hồi báo, nói Tư Đồ đại nhân và Ung Vương đã vào buồng nhỏ trên tàu một lúc lâu vẫn chưa thấy đi ra. Quân Thụy ở trước cửa xoay quanh một lát, cuối cùng cũng hạ được quyết tâm xốc mành đi vào.

Ở trong phòng đang đốt huân hương an thần, bên trong trang trí một mảnh trắng thuần, trên bàn tùy tiện đặt một ít điển tịch và kinh phạt, còn có hai chung trà đang uốn dõ, ở phía sâu bên trong còn có một cái giường to lớn, Quân Thái đang ngồi ở đầu giường, còn người nằm trên giường nếu không phải Tư Đồ Bích thì còn ai nữa?

Trái tim của Quân Thụy thoáng cái treo lên, hẩn bước nhanh tới, thấy hai tay Quân Thái đang rất tự nhiên nắm lấy bàn tay Tư Đồ Bích đang đặt ngoài chăn, Quân Thụy đi đến bên cạnh cau mày, dùng biểu tình khó chịu nhìn bọn họ

Quân Thái ngẩng đầu nhìn Quân Thụy, làm một động tác chó có lên tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Vừa rồi lúc nói chuyện đệ ấy có chút không thoải mái, ta để đệ ấy vào đây nghỉ ngơi một chút. Sốt thật sự rất cao.”

Quân Thái nói, rút tay ra khỏi bàn tay Tư Đồ Bích, lặng lẽ đứng lên nhường lại vị trí cho Quân Thụy, Quân Thụy cũng không khách khí, đặt mông ngồi vào, tư thế như vậy giống như đang muốn đem Tư Đồ Bích thủ hộ sau lưng. Hắn nhẹ nhàng thử một chút nhiệt độ trên trán Tư Đồ Bích, vẫn có chút nóng thể nhưng đã khá hơn so với buổi sáng. Nhìn biểu tình ngủ đến an tường của người kia cũng không có gì không thích hợp, vừa rồi hắn còn hoài nghi Quân Thái sẽ làm việc gì đó bất lợi với y, giờ nghĩ lại thấy mình quả thật có chút hẹp hòi rồi.

“Thái ca...” Tư Đồ Bích nhẹ giọng thì thào rồi chậm rãi mở mắt ra, tựa hồ bị tiếng nói của hai người kia đánh thức.

“Người cứ ngủ đi.” Quân Thụy nhẹ giọng nói, tiếp nhận khăn ướt Quân Thái đưa đến đặt trên đầu y. Tư Đồ Bích có chút mơ hồ nhìn Quân Thụy, lại nhìn sang Quân Thái, sau đó thở dài, đối với cái tính “bụng dạ hẹp hòi” của Quân Thụy y đã hiểu quá rõ, vì vậy đơn giản đưa lưng về phía hai người kia mà ngủ. Quân Thụy có chút kinh ngạc không biết nên làm sao nhìn bóng lưng của Tư Đồ Bích, lại vì chuyện mình hẹp hòi bị xem thấu mà cảm thấy thập phần không ý tứ.

“Bệ hạ, ra ngoài rồi nói.” Quân Thái ở một bên giải vây nói. Quân Thụy như được đại xá đứng dậy đi theo Quân Thái ra ngoài boong tàu, hai người cứ thế yên lặng nhìn mặt nước hồi lâu.

“Bệ hạ, cái chết của mẫu hậu cũng không thể trách A Bích.” Quân Thái mở miệng nói, “Áp lực của y rất lớn người còn phải lượng giải nhiều hơn. Hoàn cảnh trưởng thành của A Bích là như thế nào hắn người cũng đã rõ, huống hồ đệ ấy còn phi thường thông tuệ, thế nên người cũng nên chuẩn bị cho tốt, cái miệng của y không buông tha ai đâu.”

Quân Thụy có chút quẫn bách nở nụ cười, cái miệng của Tư Đồ Bích hắn đã kiến thức đủ sự lợi hại rồi đâu cần Quân Thái cảnh báo, như vậy giống như chỉ có Quân Thái mới là người hiểu rõ Tư Đồ Bích nhất.

“A Bích kỳ thực tâm tư không xấu, giấc mộng của đệ ấy cũng không phải là nắm quyền một cõi, mà chỉ muốn trở thành một nông phu, dưỡng hoa trồng rau, đó là cuộc sống mà đệ ấy cho rằng lý tưởng nhất. Vì vậy, bệ hạ nếu thích đệ ấy thì cũng không nên cưỡng cầu đệ ấy đi làm những việc mình không thích.” Quân Thái xa xôi nói, “Trước đây mẫu hậu đã dùng Hạ Ly để lợi dụng A Bích, khiến đệ ấy làm ra những chuyện kia, thật sự là lỗi của mẫu hậu, vì vậy cũng có thể nói là thiện hữu thiện báo đi... Thần đã nói với A Bích, hy vọng đệ ấy có thể giải khai tâm kết, không nên lại quá phiền muộn. Tâm tư của A Bích, nhiều năm qua thần vẫn nhìn ở trong mắt, thế nhưng đệ ấy thủy chung cũng không chịu thừa nhận, hiện tại hai người rốt cuộc cũng toại nguyện thật sự không dễ dàng, bệ hạ, người nên hảo hảo quý trọng đệ ấy. A Bích kỳ thực là một hài tử hay nghĩ ngợi, có chuyện gì cũng gom hết vào người, cho rằng có chuyện gì không hay xảy ra cũng là trách nhiệm của mình. Người ngoài chỉ cần đối xử với đệ ấy tốt một chút đệ ấy đã nghĩ đến chuyện đền đáp bội phần. Cái đứa trẻ ngốc này, cần phải có người cường thế như bệ hạ bảo hộ mới có thể khiến người ta thả tâm!”

“Đại ca, người đang tự xem mình là gia trưởng của y sao...” Quân Thụy hừ một tiếng, lại không xưng hô theo đạo quân thần mà giống như huynh đệ dân gian gọi Quân Thái một tiếng “đại ca”. Tiếng xưng hô này kỳ thực rất vi diệu, bởi vì Quân Thái là phế thái tử, không bị đưa vào chỗ chết đã là kết cục rất tốt rồi, bây giờ lại được Hoàng đế chi trì, thật sự làm người ta phải giật mình. Vì vậy, khi Quân Thái nghe được xưng hô này cũng rất sửng sốt, Quân Thụy cũng có chút ngưng ngừng vươn tay vỗ vỗ vai Quân Thái, hai huynh đệ cứ thế không nhiều lời, lặng lặng nhìn phong cảnh phía xa.

Ngay khi hai người đang yên tĩnh, từ phía xa truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, hai người quay đầu nhìn liền thấy một người mặc hiếu phục thuần trắng đang cưỡi ngựa chạy về hướng này. Người kia cứ giục ngựa đuổi theo thuyền của bọn họ, những thị vệ đang cải trang bảo vệ trên bờ liền vội ra muốn ngăn người kia lại, thế nhưng người cưỡi ngựa lấy ra từ bên hông một tấm ngọc bài, lớn tiếng quát những thị vệ kia: “Cút ngay! Ta có miễn tử kim bài bệ hạ ban thưởng, thấy kim bài như thấy Hoàng thượng, các ngươi là một lũ không có mắt sao?”

Người cưỡi ngựa một thân nam trang, thế nhưng giọng nói lại thanh tú dễ nghe như chuông bạc, Quân Thụy há to miệng ngây ngốc nhìn chằm chằm một lúc, quả nhiên chính là Tư Đồ Uyển Tranh. Tư Đồ Uyển Tranh đem vạt áo vắt lên đai lưng, hai chân thon dài mang một đôi ủng bó màu đen, một tay cầm lấy dây cương, tay kia không ngừng quất roi, rất nhanh đã chạy song song với thuyền của bọn họ. Quân Thụy nhìn

một chút bàn tay đang cầm dây cương của nàng, quả thực có một khối kim bài sáng loáng, nếu hấn nhớ không nhầm thì ngoài Tư Đồ Bích, hấn chưa từng cho ai vật này, mà hấn lại tuyệt đối không có khả năng làm lẫn. Vì vậy Quân Thụy chỉ có thể nhìn về phía khoang thuyền, trong ngực âm thầm tính toán xem sau khi Tư Đồ Bích khỏi bệnh phải “thu thập” y thể nào.

“Quân Thái, người dừng thuyền lại cho ta!” Tư Đồ Uyển Tranh lớn tiếng gọi, một chút cũng không hề kiêng kỵ. Quân Thái cũng là ngây người, có chút mờ mịt địa phất tay bảo dừng thuyền, Quân Thụy có chút không nhìn được bật cười, lại vỗ vỗ lên vai Quân Thái hả hê nói: “Đại ca, tự cầu nhiều phúc đi!” Nói xong, xoay người đi vào buồng nhỏ trên tàu.

Tư Đồ Bích là bị thanh âm của Tư Đồ Uyển Tranh đánh thức. Tư Đồ Uyển Tranh mặc dù vẫn chưa lên thuyền, thế nhưng giọng của nàng đã vang vọng khắp nơi, khiến mọi người trên tàu đều kiến thức sự lợi hại của nàng. Tư Đồ Bích mơ hồ nghe được hai người kia đối thoại, hóa ra Uyển Tranh là trốn đến, vốn người trong nhà đều đã lên xe ngựa quay về Giang Châu, thế nhưng nàng lại lặng lẽ trốn ra để đến gặp Quân Thái. Thỉnh thoảng cũng có nghe thanh âm của Quân Thái, thế nhưng đều là vài từ vụn vặt, rất nhanh liền bị giọng của Uyển Tranh hung hang đè áp, Quân Thụy và Tư Đồ Bích hai người chỉ có thể trốn trong khoang thuyền nhìn nhau cười, hai người bọn họ cũng đối với hành động kinh thế hãi tục của Tư Đồ Uyển Tranh cảm thấy có chút không thể chống đỡ, chứ đừng nói đến cái loại quân tử văn nhả ôn nhu như Quân Thái. Quả nhiên bên ngoài truyền đến tiếng Quân Thái kinh hô, sau đó tiếng kia lại bất chợt tiêu thất, Quân Thụy có chút ý xấu đứng dậy nhón chân bước ra cửa phòng, vén rèm nhìn lên, sau đó lập tức há to miệng như bị chuyện gì đó làm choáng váng. Tư Đồ Bích cũng tò mò nhìn hấn, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?” Quân Thụy nhẹ nhàng trở về, ghé vào lỗ tai y dùng khẩu khí cực kỳ không xác định nói: “Ta... hình như... thấy tỷ tỷ người... cường hôn Quân Thái...”

Tư Đồ Bích cũng sửng sốt, lẩm bẩm: “Quả thực... là bản sắc của tỷ tỷ...”

“Bản... sắc... sao...” Quân Thụy lại chỉ nhẹ nhàng lặp lại, rồi nhìn về phía Tư Đồ Bích một chút, không nhìn được hôn lên đôi môi khô nứt vì sốt nặng của y.

“Người nổi điên làm gì...” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng khước từ, thế nhưng khí lực của Quân Thụy so với y lớn hơn nhiều, Tư Đồ Bích cũng không có biện pháp. Quân Thụy dùng giọng điệu có chút chua nói: “Ta chính là đang nổi điên, người nói xem người cùng đại ca của ta đã nói với nhau những việc gì?”

Tư Đồ Bích tà liếc mắt nhìn hấn, khoe miệng cười ra một nụ cười, giả vờ thần bí nói: “Đây là bí mật, không nói cho người.”

Đại Thích vương triều, Vĩnh Hòa nhị niên, Hoàng đế hạ chỉ, Tư Đồ gia Lục tiểu thư nguyên bản được chọn tiến cung làm phi, hiện ban cho Ung Vương Quân Thái, trong thánh chỉ Hoàng đế có viết. Uyển Tranh là chất nữ² của Chân hậu, có nghĩa vụ thủ hiếu ba năm, vì thế tạm thời không thể vào cung, mà khâm thiên giám sau khi quan trắc tinh tượng lại đưa ra kết luận, nói là người thủ hiếu mang theo sát khí sẽ mạo phạm chân long, vì vậy bệ hạ không thể không nhịn đau bỏ đi vật yêu thích. Mà Ung Vương cũng vừa vặn phải thủ hiếu ba năm, đồng thời cũng không có thể thiếp hoài thai con nối dòng, vì vậy bệ hạ trạch tâm nhân hậu kết mối nhân duyên, thưởng tứ hai người bọn họ sau khi mãn kỳ thủ hiếu lập tức thành thân.

Mà chuyện hôn nhân của Quân Thái được quyết định cũng là lúc chiến tranh phía Nam đang hết sức căng thẳng, không lâu sau, quân đội của vương triều Đại Thích vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh quét ngang toàn bộ phương nam, tiến quân thành tốc, giành lấy thắng lợi vô tiếng khoáng hậu, khiến những quốc gia láng giềng vẫn thường xuyên quấy rầy biên giới chỉ cần nghe tên đã sợ mất mật, mà những kẻ phỉ dựa vào bọn họ sinh tồn từ nay cũng hoàn toàn tiêu thất. Các vương quốc nhỏ phía nam chỉ trong vòng một năm đều đầu hàng quy thuận, nhập vào bản đồ Đại Thích.

Còn các nước giáp ranh biên giới Tây Bắc sau khi nghe được phong thanh cũng là thần hồn nát thần tính, nơm nớp lo sợ. Mà đối với quốc lực vương triều Đại Thích, hơn một năm duy trì chiến tranh quy mô lớn cũng không tạo nên ảnh hưởng quá nặng đối với kinh tế, cũng không xuất hiện hiện tượng tài chính thiếu hụt. Đường nhiên, trong việc này công lao lớn nhất phải kể đến chính là sự lãnh đạo sáng suốt của gia chủ Tư Đồ gia, Tư Đồ Bích. Y một tay lo liệu chu toàn, lãnh đạo sản nghiệp Tư Đồ gia cùng với âm thầm quản lý sản nghiệp Hoàng gia, dựa vào hai trụ cột đó bang trợ Quân Thụy ổn định tình hình kinh tế quốc nội, khiến binh sĩ nơi tiền tuyến không cần lo lắng về quân nhu tiếp viện. Vì thế, hai người bọn họ nắm tay

nhau sáng tạo ra chiến công vĩ đại nhất từ sau khi vương triều thống nhất, lập ra một thời đại thịnh thế mà tiền nhân hậu bối đều không thể nào tưởng tượng được. Cũng vì lý do này, sau này khi chính sử đánh giá Tư Đồ Bích, đều dùng bốn chữ vô cùng trân quý để đánh giá: “Công lao vĩ đại”.

1/ Hiếu phục: Đồ tang.

2/ Chất nữ: Chất – cháu, chất nữ – cháu gái.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

83. Chương 83

Mưu mô

“Gia, gia của ta, người hãy tha cho tiểu nhân đi...” Từ trong thư phòng truyền đến thanh âm khóc thét, người bên ngoài nghe được không khỏi lông tơ dựng thẳng, mà trong thư phòng hiện nay chính là người quý đầy đất, Tư Đồ Bích đang ngồi ở sau án thư, trên đó còn chất một đồng lớn sổ sách, theo thể trận kia, quả thực giống như muốn đem án thư áp sập.

“Đại nhân, trước nghỉ ngơi một chút đi. Bệ hạ đã dặn dò qua...” Cam Đường ở một bên nhỏ giọng nhắc nhở, thế nhưng vừa nói được phân nửa đã bị ánh mắt của Tư Đồ Bích ngăn lại, nhẹ giọng mắng: “Không được lấy bệ hạ ra ép ta.” Nói xong, lại cảm thấy chưa hết giận —— Dích xác, y luôn bị Quân Thụy đè ép, đặc biệt... thời gian kia...

“Khụ khụ...” Tư Đồ Bích hắng giọng đuổi hết những hình ảnh xấu hổ kia ra khỏi đầu, sau đó dùng thần sắc đoan chính tỏ vẻ bất mãn với những người đang quỳ bên dưới: “Tướng sĩ tiền phương đang chờ lương thảo, ta đã sớm nói chậm nhất là cuối tháng phải lo xong hàng hóa, các người lúc trước luôn mồm nói với ta tuyệt đối không thành vấn đề, hiện tại lại không ngừng viện lý do. Ta nói cho các người biết, quy củ của Tư Đồ gia cũng không phải chỉ để bày trí, quay về sửa chữa lại cho ta!”

“Đại nhân...” Cam Đường lại không sợ chết lên tiếng, lần này Tư Đồ Bích lại không nói vì với gã chỉ một mối xoa xoa mi tâm, phát tay để đám người kia lui hết ra ngoài.

“Đại nhân, uống thuốc trước đi.” Cam Đường đưa đến một chén thuốc sánh đặc, một bên đốc thúc Tư Đồ Bích uống một bên không ngừng nói: “Đây là phương thuốc lấy được từ chỗ Thập Lục công tử, khoảng thời gian trước bệ hạ có liên lạc với ngài ấy, trùng hợp lúc đó Y thánh cũng lỡ Lận châu. Vì vậy mới cầu được toa thuốc này, người nên uống thuốc đúng giờ.”

“Cam Đường, người thật đúng là càng ngày càng giống bà cô già. Được bệ hạ để mắt rồi liền không sợ ta xử phạt phải không??” Tư Đồ Bích bất mãn uống cạn chén thuốc trước sự giám thị của Cam Đường, lúc dọn dẹp, Cam Đường còn đặc ý nói: “Cũng nhờ kim khẩu của bệ hạ ban ơn, miễn cho tiểu nhân hết nỗi khổ da thịt, nếu không tiểu nhân làm sao dám giúp ngài ấy giám sát người!” Nói xong cũng không đợi Tư Đồ Bích gơ tay lên ra vẻ muốn đánh, liền giống như làn khói mà chạy khỏi phòng.

Sau khi Tư Đồ Bích uống thuốc lại nhìn sổ sách thêm một hồi, cảm thấy có chút buồn ngủ liền tựa lên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Hình như trong phương thuốc kia có bổ thêm dược liệu an thần nào đó, Tư Đồ Bích cứ nhiên cứ thế ngủ gục trên ghế.

Trong giấc mộng của Tư Đồ Bích, y nhìn thấy đại mạc hoang lương ở Tây Bắc, nơi đó có phụ thân đang cùng nương cưỡi ngựa dạo chơi giữa hoàng hôn, ráng hồng rực rỡ khắp cả bầu trời, hạnh phúc tựa như mộng ảo, còn y và Quân Thụy lại đang nhàn nhã tản bộ gần đó. Ở trong giấc mộng, Tư Đồ Bích bất giác mỉm

cười, y và Quân Thụy hiện tại đều quá mệt mỏi, nơi nào có thời gian thanh thản tản bộ? Đại khái cũng chỉ có trong mơ mới làm được việc này mà thôi.

Tư Đồ Bích chợt thấy trên người ẩm áp, có ai đó giúp y đắp chăn, ban đầu Tư Đồ Bích nghĩ là Cam Đường đã quay lại, thế nhưng y dần cảm thấy một đường nhìn chăm chú dừng lại trên người mình, khiến y cảm giác không được tự nhiên.

“Tín... Vương...” Tư Đồ Bích mở mắt ra, bởi vì vẫn còn mệt mỏi mà theo bản năng dùng tay xoa trán, y vẫn còn chưa tỉnh hẳn, chỉ cố hít thở sâu để điều chỉnh cơ thể, đến khi nâng người lên khỏi ghế thì đã hoàn toàn thanh tỉnh.

“Chẳng hay Tín Vương giá lâm có điều chi chỉ bảo?” Tư Đồ Bích đứng lên hành lễ, lại liếc nhìn Cam Đường đang vội vã chạy vào, bất mãn nói: “Hạ nhân trong phủ khuyết thiếu lễ nghi, đều là lỗi của thảo dân, xin Vương gia bao dung.”

Cam Đường nghe Tư Đồ Bích nói vậy có chút mất hứng, ở bên cạnh giận dữ, bộ dạng vô cùng bất mãn. Quân Trạch thấy gã như vậy thì không khỏi bật cười, nói: “Cũng không thể trách họ, là tiểu vương căn dặn không nên quấy rầy. Gần đây chiến sự đang trong thời điểm mấu chốt, ngài cũng đã rất vất vả, đôi khi ta cũng cảm thấy Hoàng huynh đúng là không biết thương hương tiếc ngọc đi. Ha ha ha...”

“Vương gia...” Tư Đồ Bích có chút đau đầu, vị Tín Vương này nổi danh miệng rộng không cân nhắc, cái gì cũng dám nói, Tư Đồ Bích cũng không tiện phát tác trước mặt hắn. Hơn nữa, hắn hiện tại đứng ở cửa sổ Hộ Bộ, cùng sản nghiệp của Tư Đồ gia có không ít liên hệ quẩn quýt, căn bản không thể đắc tội.

“Tiểu vương đến đây là muốn đề cập về việc lương thảo. Vốn với tình thế gần đây cũng không thể bức bách ngài quá, thế nhưng ngài cũng biết, phía bên tiền tuyến một chút cũng không thể chậm trễ.” Quân Trạch cười cười pha trò, tự nhiên ngồi vào cái ghế bên cạnh Tư Đồ Bích, tiện tay lật một trang sổ sách ra xem.

“Gần đây quả thật có chút căng thẳng.” Tư Đồ Bích không nhanh không chậm nói, không dấu vết đem vài quyển sổ sách có chút trọng yếu giấu vào dưới tay. Quân Trạch đứng ở cửa sổ Hộ Bộ, hướng hồ trong lúc còn là Hoàng tử hắn từng thể hiện tài năng kinh doanh phi phạm, đáng ra sản nghiệp Hoàng gia phải do hắn đến phụ trách, thế nhưng Quân Thụy thủy chung không tin tưởng người này, tuy rằng vẫn chỉ là cảm giác chứ không có chứng cứ gì. Ở điểm này, Tư Đồ Bích và Quân Thụy đều nhất trí với nhau —— Quân Trạch quá hoàn mỹ, một chút chuyện xấu cũng không có, tuy rằng bên ngoài lưu truyền hản với nữ tử trong tần lâu sở quán có không ít qua lại, thế nhưng hoàn toàn không có chứng cứ thực tế. Hết thảy khiến cho cái danh “phong lưu thành tính” của Quân Trạch trong mắt người tinh minh không khỏi có chút giả dối.

“Tư Đồ, một mình ngài phụ trách việc này quả thật quá bận rộn.” Quân Trạch cười híp mắt, dùng tay vuốt cằm nói, “Có đôi khi tiểu vương đặc biệt ước ao được như tam Hoàng huynh, có được một tri kỷ tốt như ngài giúp đỡ.”

“Vương gia quá khen.” Tư Đồ Bích khiêm cung đáp. Y cảm thấy mục đích lần viếng thăm này của Quân Trạch cũng không đơn giản như vậy, thế nhưng lại đoán không ra rốt cuộc y muốn làm gì, chỉ là trong lòng lại mơ hồ bất an.

“Đâu đâu.” Quân Trạch cười ha ha, “Ta cũng chỉ là đang nói thật! Tiểu vương tuy rằng không có bản lĩnh khác, thế nhưng luôn rất cầu thị. Ha ha ha... Được rồi, không nói đùa với ngài nữa, tiểu vương còn có ước hẹn với giai nhân!”

Quân Trạch nói xong liền đứng lên tỏ ý muốn rời đi, Tư Đồ Bích cũng đứng dậy dự định tiễn người ra cửa, thế nhưng không ngờ y vừa đứng lên Quân Trạch liền quay đầu lại, hai người va vào nhau, Tư Đồ Bích lão đạo lui về phía sau một bước, Quân Trạch bước đến đỡ eo Tư Đồ Bích, dùng lực nâng người lên, Tư Đồ Bích theo quán tính ngã thẳng vào lòng hắn. Tư Đồ Bích trước tiên là sửng sốt, sau đó liền đưa tay đẩy Quân Trạch ra, thế nhưng lực tay của Quân Trạch rất lớn, y đẩy nửa ngày cũng không có tác dụng. Tư Đồ Bích đành nhắm mắt đứng yên trong lòng Quân Trạch, tinh tâm theo dõi kỳ biến, quả nhiên Quân Trạch nhẹ nhàng ngửi ngửi bên tay Tư Đồ Bích vài cái, sau đó cười nói: “Vị đạo của huân hương trên người Tư Đồ gia chủ thật sự rất kỳ diệu, đúng là thanh lương đến cực hạn, phong nhã, vô cùng phong nhã, ha ha ha...”

“Để Vương gia chê cười rồi.” Tư Đồ Bích sắc mặt âm trầm, thế nhưng vóc dáng của y thấp hơn Quân Trạch một chút, biểu tình hiện giờ của y Quân Trạch hoàn toàn không thấy được. Tư Đồ Bích đã hiểu, mục đích

lần này Quân Trạch đến đây quả thực không bình thường.

“Tư Đồ gia chủ, lẽ nào người đối với giai nhân bốn vương ước hẹn không có chút tò mò nào sao? ” Quân Trạch cười cười tiến đến bên tai Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi, thậm chí còn dùng ngón tay nâng cằm Tư Đồ Bích lên cẩn thận ngắm nhìn, sau đó ôn nhu thở dài, “Tư Đồ gia chủ, người quả thực có gương mặt vô cùng hại nước hại dân mà... Ha ha... Tiểu vương cũng không làm khó dễ người, để ta nói cho người biết, vị giai nhân kia người cũng nhận thức, là thanh quan hồng bài của Thanh Mặc quán —— Thu Nguyệt. Có người nói Thu Nguyệt tiểu mỹ nhân trước đây thân thể không tốt, tinh thần cũng cực kém, bất quá hiện tại dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của bốn vương đã dần dần có khởi sắc. Tiểu vương so với tam Hoàng huynh quả thực biết thương hương tiếc ngọc hơn nhiều, Tư Đồ gia chủ, người nói có đúng không? Hử? Ha ha ha ha hắc...”

Quân Trạch vừa cười vừa cẩn thận quan sát phản ứng của Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích lúc nghe được cái tên Thu nguyệt quả thực sững sốt một chút —— cái người thanh quan Thu Nguyệt của Thanh Mặc quán, lúc trước không phải là tiểu quan bị y dùng để đối phó Trương thái sự sao? Bất quá lúc đó Thu Nguyệt đã phát điên, ngay cả đại phu cũng nói căn bản không thể kháng phục, không ngờ hiện tại Quân Trạch lại có thể tìm được y. Như vậy những lời hôm nay Quân Trạch nói, đến tột cùng có thâm ý gì?

Buổi tối, nguyên bản Quân Thụy dự định cùng Tư Đồ Bích dùng cơm, thế nhưng vừa đến chạng vạng người trong cung đã đến truyền lời, nói Hoàng thượng có việc không đến được. Thái giám truyền chỉ Tư Đồ Bích cũng có quen biết, người này đã đến đây rất nhiều lần, vì vậy lúc Tư Đồ Bích hỏi tại sao Quân Thụy không đến được, gã cũng lén lút tiết lộ. Hóa ra là Cửu vương gia đột nhiên phát bệnh, Hoàng thượng đã đến Nhân Vương phủ.

“Vương gia bị bệnh?” Tư Đồ Bích cau mày hỏi. Chuyện này Quân Thụy không nói với y, Quân Tiên thân thể cũng rất đơn bạc, vì vậy thỉnh thoảng mắc chút bệnh nhẹ cũng sẽ không khiến Quân Thụy nóng lòng đến mức cả cơm cũng không muốn ăn, vì vậy Quân Tiên rất có thể gặp chuyện không ổn.

“Hồi đại nhân, đúng vậy, Hoàng thượng hiện giờ đang ở trong Vương phủ, thái y đã có vài người đến, thế nhưng đều không tìm ra biện pháp. Hoàng thượng cũng rất nóng lòng, sợ rằng còn phải ở trong Vương phủ thêm một đoạn thời gian, vài hôm nữa sợ rằng cũng không đến được.” Gã thái giám cung kính trả lời, Tư Đồ Bích chính là đại hồng nhân trước mặt Hoàng thượng, tuy rằng đã từ quan thế nhưng cũng không ai dám chậm trễ y.

“Sao? Bệnh rất nghiêm trọng sao?” Tư Đồ Bích hỏi tới.

“Trong chốc lát không thể nói rõ.” Thái giám nhẹ giọng nói, dùng tay che miệng giả vờ thần bí nói nhỏ với Tư Đồ Bích, “Đại nhân, nô tài cũng chỉ là nghe nói, vì là ngài nên mới dám tiết lộ. Có người nói, Vương gia sợ rằng đã gặp thứ gì đó không sạch sẽ, theo hạ nhân của Nhân Vương phủ thì Vương gia đột nhiên phát ngốc, luôn miệng lẩm bẩm hồ tiên, hồ tiên gì đó, sợ là...”

“Khụ...” Tư Đồ Bích ho nhẹ một tiếng, tên thái giám này cũng là người thông minh, có mấy lời không cần phải nói quá rõ, điểm đến thì ngừng. Tư Đồ Bích tiện tay lấy mảnh ngọc đeo bên hông xuống tặng cho gã, vì vậy tên thái giám kia vui vẻ rời đi —— Phải biết tất cả vật dụng ăn mặc của vị đại nhân này đều do bề hạ hồi han, những thứ y tùy tiện lấy ra đặt ở trong cung cũng có thể coi như tinh phẩm hiếm có.

“Cam Đường.” Tư Đồ Bích sau khi thấy tên thái giám kia rời đi liền nhẹ giọng gọi Cam Đường, bí mật căn dặn: “Chuẩn bị kiệu, đi Nhân Vương phủ một chuyến.”

Ngày hôm nay Tán Vương Quân Trạch vô duyên vô cớ chạy đến chỗ y nói mấy lời không thể hiểu được, sau đó lại có tin Nhân Vương trúng tà, sợ rằng trong chuyện này không khỏi có chút kỳ quặc, Tư Đồ Bích dự định đích thân đi tìm hiểu một phen. Trong lòng y lơ mơ cảm thấy những lời của Tán Vương hôm nay sợ rằng đã truyền đến trong triều, trong lòng Quân Thụy không chừng cũng đã có chủ ý, vì vậy hẳn không đến cũng có thể vì chuyện này. Trong lòng Tư Đồ Bích khẽ thở dài, những chuyện trước đây y làm tuy không thể coi như tội ác tày trời thế nhưng chung quy cũng là ác nghiệp, có lẽ bây giờ đã đến lúc phải trả nợ rồi...

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

84. Chương 84

Quà 31/10

Uy hiếp

Lúc Tư Đồ Bích ngồi ở trên kiệu đã cảm thấy trong ngực có chút thấp nhồm, những chuyện đã qua nếu nói y một chút áy náy cũng không có là hoàn toàn không thể, dù sao trong tay cũng có nhiều mạng người như vậy, có khi đêm khuya vắng lặng, hồn mộng quay về, trong lòng vẫn không khỏi khổ sở. Tư Đồ Bích hoàn toàn không phải loại người tuyệt tình lãnh khốc, cho nên lúc đó khi Thu Nguyệt phát điên y mới không lại làm khó gã mà thả cho một con đường sống, đưa gã đến một địa phương bí mật, còn tìm người đến chiếu cố, cứ tưởng như vậy có thể để người kia thần không biết quỷ không hay vượt qua tháng ngày sinh mệnh còn lại, thế nhưng không ngờ Tín Vương cư nhiên có thể tìm đến, có thể thấy được thủ đoạn của người này quả thực vô cùng cao minh.

Tư Đồ Bích mệt mỏi nhu nhu mi tâm, dựa vào vách kiệu nhắm mắt dưỡng thần. Đạo gần đây vẫn đề lương thảo khiến y thật sự quá mệt mỏi, mà Quân Thụy cũng bận đến chân không chạm đất, bọn họ cũng đã lâu không được gặp nhau. Vốn đã cho rằng hôm nay có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó lại qua đêm ở phủ của Tư Đồ Bích, thế nhưng không ngờ lại xảy ra việc này, lát nữa gặp mặt, có điểm không biết phải nói gì.

Trong lúc Tư Đồ Bích đang mien man suy nghĩ thì lại ngủ thiếp đi, cổ kiệu cứ lắc lư đi về phía trước thêm một hồi rồi mới dừng lại, Cam Đường ở bên ngoài khẽ gọi: “Đại nhân, đến rồi.”

“Ừ.” Tư Đồ Bích lên tiếng, y lại thở dài một hơi. Chuyển viếng thăm của Quân Trạch ngày hôm qua khiến y tâm thần không yên, thế nhưng bây giờ cũng chỉ có thể kiên trì lên.

Vị trí của Nhân Vương phủ cách Hoàng cung không xa, mặt trước rộng rãi, sân vườn cũng lớn, là do Quân Thụy đích thân giám sát thi công, có thể thấy được hân đối với người đệ đệ duy nhất này xem trọng đến mức nào. Thế nhưng vị Cửu gia Nhân Vương này cũng rất không chịu thua kém, hoàn toàn không để tâm đến chuyện triều đình, chỉ thích những việc luyện đan, thần thần quỷ quỷ mà thôi, bất quá Quân Thụy lại nghĩ đến việc đệ đệ này từ nhỏ bị mình thua thiệt vậy nên vẫn cứ sưng ái tột đỉnh, để cậu tùy tâm sở dục. Kết quả là, hiện tại Tư Đồ Bích bước vào Nhân Vương phủ mà cứ ngỡ mình vào nhầm đạo quan nào đó, nơi nơi bày trí đều liên quan đến luyện chế đan dược và sự tích tu tiên, quả thực có chút làm người ta nhũn mày.

Bởi vì trước đó đã nhờ người thông truyền, cho nên hạ nhân Nhân Vương phủ trực tiếp đưa Tư Đồ Bích đến nội đường, đi qua vài đoạn hành lang gấp khúc đến một cái tiểu viện, bên ngoài có mấy thị vệ hoàng gia nhân cao mã trắng đang đứng gác, thấy Tư Đồ Bích bước đến liền vội vã cúi chào rồi nhường đường cho y đi vào trong.

Trong viện nồng nặc một cỗ vị đạo khói lửa, là thứ đặc hữu do quanh năm luyện đan mà có, Tư Đồ Bích thả nhẹ cước bộ vào trong, vừa nhìn đã thấy Quân Thụy sắc diện tiêu tụy ngồi tại ghế giữa nhắm mắt dưỡng thần. Nghe được tiếng bước chân, Quân Thụy mở mắt nhìn một chút, thấy người đến là Tư Đồ Bích cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ vẫy tay bảo y bước qua.

Tư Đồ Bích biết gần đây Quân Thụy bề bộn nhiều việc, nên cũng không nhiều lời, chỉ thuận theo bước đến để hân tùy ý ôm lấy. Đại khái cũng do duyên cớ đã lâu không gặp, hai người ôm nhau có vào phần cổ sức, đặc biệt Quân Thụy lại siết Tư Đồ Bích thật chặt vào trong ngực giống như muốn chứng minh điều gì đó, khiến Tư Đồ Bích cảm thấy hai vai phát đau, gần như không thể hít thở. Quân Thụy cứ im lặng ôm chặt y như vậy, đem mặt chôn vào bả vai Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích biết Quân Thụy phản ứng như vậy hẳn là tình hình có điểm không tốt, vì vậy trong ngực phiền muộn, đợi đến khi đối phương chậm rãi bình tĩnh lại mới nhẹ giọng dò hỏi: “Làm sao vậy? Quân Tiến là...”

“Không tốt lắm...” Quân Thụy trầm giọng nói, “Thái y không có biện pháp gì. Còn có người nói là bị trúng tà, phải mời pháp sư đến làm phép. Đúng là bậy bạ! Quân Trạch ở bên cạnh còn không ngừng ồn ào, nói

là phải thỉnh một sự phụ lợi hại nào đó đến!”

Vừa nghe đến tên Quân Trạch, Tư Đồ Bích liền âm thầm nhú mày, y quay đầu nhìn về cái giường cách đó không xa. Xuyên qua tầng tầng sa trướng che phủ có thể mơ hồ thấy được một người đang nằm bên trong, thân thể đơn bạc thon gầy, nhỏ nhỏ một đoàn, đó chính là Quân Tiễn. Hai huynh đệ Quân Thụy, Quân Tiễn từ nhỏ tang mẩu sống nương tựa lẫn nhau, giã dạy sinh tồn vượt qua hàng loạt bầy rập giữa chốn Hoàng cung người lừa ta gạt, tình cảm giữa hai người trong lúc đó không phải chỉ có hai chữ sâu đậm là có thể miêu tả được. Hiện tại Quân Tiễn lâm trọng bệnh, Quân Thụy đương nhiên vô cùng phiền muộn, Tư Đồ Bích cũng không biết phải khuyên như thế nào, chỉ đành bước ra phía sau vòng tay ôm người nọ để diễn tả tâm tình của mình.

“Đề nghị của Quân Trạch...” Tư Đồ Bích dừng một chút, từ từ nói, “Có thể cũng có chỗ dùng được, vẫn nên thử một lần... Nói không chừng lại có kết quả ngoài ý muốn...”

“Ừ, ta biết.” Quân Thụy gật đầu nói, hơi kéo Tư Đồ Bích qua hôn lên môi y một cái, nhẹ giọng nói: “Nhiều ngày không gặp, bên phía người mọi chuyện thế nào?”

“Có chút căng thẳng, tốc độ hàng hóa vận chuyển có chút chậm, thế nhưng vẫn còn trong dự định, tuyệt đối sẽ không chậm trễ các binh sĩ nơi tiền tuyến.” Tư Đồ Bích cười cười, ôn nhu nói, “Nhưng thật ra là người, nghe Trương Đình Hải nói thân thể của người gần đây không quá tốt? Có phải làm việc mệt mỏi quá không? “

“Không có gì, chẳng qua là chút phong hàn mà thôi, uống vài chén thuốc là tốt rồi.” Quân Thụy hơi lộ ra mệt mỏi nói, “Người cũng đừng lo lắng những việc này, chỉ cần quan tâm tốt chính mình là được, đừng nên bận rộn rồi cái gì cũng không quản, không được ngã bệnh cho ta.”

“Cái gì gọi là ‘Không được ngã bệnh cho người’ ?” Tư Đồ Bích cười rộ lên.

“Đúng vậy, là cho ta’ .” Quân Thụy ôm Tư Đồ Bích vào trong ngực nhẹ nhàng đong đưa, giống như đang bế một đứa bé mềm mại. Trước khi Tư Đồ Bích đến, trong lòng hắn phiền muộn dị thường, không phải chỉ vì Quân Tiễn ngã bệnh mà còn là vì những việc khó xử trong triều đình cùng với chiến sự phức tạp, hắn hận không thể đem mình chia ra làm vài phần, một phần làm ca ca tốt của Quân Tiễn, một phần là để vương tặc trách của bách tính lệ dân, còn một phần liền phải tận hết sức sùng ái Tư Đồ Bích, mặc kệ những lời dèm pha đàm tiếu nói như thế nào, chỉ cần hai người bọn họ vui vẻ bên nhau là tốt rồi.

“Được, được, được, người nói cái gì thì chính là cái đó được chưa. ” Tư Đồ Bích hơi cong khóe miệng nói, “Bất quá, ta nghĩ tốt nhất là người nên ra ngoài dùng cơm, sau đó tắm rửa đi ngủ. Người cũng đã giữ ở đây suốt hai ngày rồi.”

“Ừ, được.” Quân Thụy gật đầu, lại chôn mặt vào hõm vai Tư Đồ Bích cọ cọ, tựa hồ làm nũng, nói, “Người cùng ta.”

Nghê Đô sông ngòi chằng chịt, hà đạo khắp nơi, mỗi khi mưa xuống luôn có cầu vồng xuất hiện, vì vậy khi thái tổ lập quốc mới ban danh Nghê Đô, thế nhưng Nghê Đô ngoại trừ có cầu vồng nổi danh, còn có một món quà của tạo hóa khác cũng danh tiếng không kém, đó chính là mạch ôn tuyền chảy ngầm khắp nơi trong thành. Tiểu quan quán nổi tiếng nhất Nghê Đô là Thanh Mặc quán, nơi này ngoại trừ tiểu quan tư sắc tuyệt hảo còn có một thứ chiêu bài hút khách khác, đó chính là dòng ôn tuyền được mệnh danh tốt nhất Nghê Đô. Bất quá, dân chúng chỉ biết nước ôn tuyền ở Thanh Mặc quán là đệ nhất, nào biết được ôn tuyền tốt nhất toàn bộ vương triều Đại Thích chính là ở trong Hoàng cung. Hoàng đế tiền triều thích hưởng lạc, vì vậy ngay trong Hoàng cung cũng đào nên một mạch ôn tuyền, thậm chí còn dựng tấm điện trên đó, bên trong rường cột chạm trổ tinh tế uy nghi, bờ hồ mạ vàng điểm ngọc, đúng là đẹp không sao tả xiết.

Giờ khắc này tại ôn tuyền cung, ngoại trừ thị vệ đang đứng bên ngoài canh gác thì không còn bóng người nào khác, bên trong cửa cung đóng chặt mơ hồ truyền ra tiếng nước cùng từng đợt tiếng than nỉ non trầm thấp. Sau khi Quân Thụy và Tư Đồ Bích cùng nhau hồi cung dùng cơm liền ngồi Long liên đến ôn tuyền cung, hiện nay người đang quần quýt ở bên trong, ngoại trừ bọn họ còn có thể là ai nữa?

“A Bích...” Quân Thụy thấp giọng gọi tên Tư Đồ Bích, đem người kia vây vào giữa hắn và vách ôn tuyền, bàn tay không ngừng xoa nắn bờ ngực cùng cái bụng mềm mại, thỉnh thoảng còn chơi đùa cùng với bảo bối đang bán cương bên dưới của y. Ngón tay của Quân Thụy không ngừng đùa bỡn bên ngoài huyết động phía

sau, nhưng thủy chung vẫn không xâm nhập, chỉ khuấy động vài vòng liền chuyển sang địa phương khác du ngoạn. Ở trong ôn tuyền hơi nước lãng đăng tựa sương mù, thân thể Tư Đồ Bích bị nhiệt độ hun ra sắc màu hồng nhạt, mặt cũng đỏ bừng, một đôi bích nhân say mê đắm chìm mang theo một tia thần sắc ảo não, ngay cả môi cũng ngập ngừng hé mở, không ngừng oán giận với sự khiêu khích của Quân Thụy.

Quân Thụy ôm lấy người kia, nương theo sức nổi nâng người lên cao, lại cẩn thận đặt tay lên hông làm điểm tựa đẩy cái mông mềm mại nổi lên, dùng tay xoa nắn thật sự vô cùng thoải mái. Quân Thụy nổi lên ý xấu, không ngừng gặm cắn bộ ngực Tư Đồ Bích, chọc cho y trần trọc rên rỉ mấy tiếng.

“Quân Thụy... người... người nhanh...ta...” Tư Đồ Bích hơi híp mắt, cái miệng mở ra vô lực hít thở, cái loại tâm tình gấp gáp vô lực giống như cá rời khỏi nước này vô cùng khó chịu, vô cùng khát cầu. Thân thể y bởi vì sự trêu chọc của Quân Thụy mà nhũn ra, đầu ngẩng lên gối vào tảng đá bên cạnh ôn tuyền, vô lực cau mày, nhẹ nhàng rên rỉ.

Quân Thụy không nói gì, trực tiếp nâng mông của Tư Đồ Bích lên, để chân y gác lên vai mình, bàn tay không ngừng xoa nắn hai cánh mông mềm mịn, đầu vùi trong thảm cỏ tươi tốt liếm mút bảo bối đã đứng thẳng kia. Tư Đồ Bích hơi đỉnh hông vào sâu một chút, lại khê rên lên, âm cuối ngân thật dài, đến sau cùng dường như cao vút. Quân Thụy nhận được cổ vũ càng thêm ra sức mút vào, ngón tay chơi đùa với tiểu huyết âm áp phụ cận, lại rút ra ngọc thể bên trong đem ngón giữa của mình thế vào, dùng đầu ngón tay không ngừng thăm dò nội bích chật hẹp. Tiểu huyết mẫn cảm bị kích thích theo bản năng co rúc lại, thành vách bên trong nóng rực mà trơn tuột dường như có ma lực không ngừng thắt chặt ngón tay vừa xâm phạm. Quân Thụy âm thầm đắc ý, đây đều là công lao điều giáo của hắn, Tư Đồ Bích trước đây ngây ngô chẳng khác gì một tờ giấy trắng chưa hề trải qua tính sự, tiểu huyết cũng rất dễ bị thương, thế mà hiện tại lại có thể dễ dàng dung nhập ba ngón tay của Quân Thụy mà chẳng có chút dấu hiệu cổ sức nào.

“Ừ...” Thanh âm run rẩy của Tư Đồ Bích nghe vào tai cực kỳ khiêu khích, ngón tay của y cắm sâu vào mái tóc của Quân Thụy, từng đốt tay tinh tế trắng nõn, nơi đầu ngón còn mang theo chút sắc ửng hồng vô cùng xinh đẹp. Mà đôi chân thon dài lại đang quăn trên người Quân Thụy, bất an đong đưa qua lại, quả thực yêu mỹ đến khiến người phát rồ. Quân Thụy không ngừng phun ra nuốt vào bảo bối của ái nhân, lại liên tục dùng đầu lưỡi trêu chọc điểm nhạy cảm bên trên, chỉ chốc lát sau một tia dịch lỏng phun tới, Quân Thụy trực tiếp nuốt vào. Sau đó lại kéo Tư Đồ Bích trở mình ghé vào thành ôn tuyền, nâng mông lên cao, trực tiếp đỡ lấy thứ cứng rắn của mình thẳng lưng tiến vào.

“A...” Tư Đồ Bích hét lên một tiếng bén nhọn, câu nói tiếp theo vỡ tan không thành nghĩa, hoàn toàn không nghe được y muốn nói điều gì, bất quá Quân Thụy lại rất thích nghe, “Ừ... Ừ... A... Quân... Aha... Quân Thụy...”

Quân Thụy cúi người ôm hông y, lại dùng tay gây hai tiểu châu hồng nhạt ở trước ngực, Tư Đồ Bích lẩm bẩm không ngừng uốn éo, cái mông nâng cao, eo nhỏ bị người kềm chặt nỗ lực vặn vẹo, tóc đen chảy dài rũ xuống, làn da trắng nõn cùng bàn tay bám chặt vào vách ôn tuyền, không có nơi nào không làm cho Quân Thụy cảm thấy bị trêu chọc và kích thích, khiến hắn giống như núi lửa phun trào muốn dừng cũng không dừng được, chỉ có thể hung hăng đánh vào. Tiếng nước vỗ vào thành vách và tiếng thân thể va chạm quả thực cực kỳ *** mỹ, khiến Quân Thụy tạm thời quên hết tất cả những chuyện phiền lòng, toàn bộ thể gian thật giống như chỉ có hai người bọn họ, khiến lòng người kích động không thôi.

Sau khi thư sướng, Quân Thụy xoay Tư Đồ Bích lại trần trọc hôn môi, lại kéo người về phía những bậc thang nước cạn, chọn nơi nước chỉ vừa lên ngang ngực mà ngồi xuống. Quân Thụy ôm Tư Đồ Bích, để y dựa lưng vào ngực mình tùy ý đùa bỡn, vừa qua một hồi mây mưa, Tư Đồ Bích bị hắn ôm vào trong ngực, đem chân khoát lên đùi đối phương, tay chỉ có thể thuận thế bắt lấy đôi tay to lớn kia để giữ thăng bằng, giống như cá rời khỏi cũng mất người xâm lược. Lần trước thái y có kê cho Tư Đồ Bích một phương thuốc, bởi vì sự bất mãn của y mà Quân Thụy chỉ có thể len lén xen lẫn vào thuốc hằng ngày của y điều dưỡng thân thể, mất công phu hơn một năm rưỡi lên lút, rốt cuộc cũng có hiệu quả rõ rệt, chỉ ít sẽ không giống như trước đây chỉ làm phân nửa liền hôn mê, Quân Thụy đối với việc này rất là đắc ý.

“Quân Thụy... người... ngày hôm nay... làm sao vậy...” Tư Đồ Bích tựa vào ngực Quân Thụy tùy ý để đối phương thanh lý giúp mình, sau một hồi tính sự khiến cả người mềm mại hư thoát, Tư Đồ Bích ngay cả nói cũng đều có chút cổ sức, thế nhưng người trước giờ vẫn tí mĩ như y không khỏi nhìn ra Quân Thụy có tâm sự rất nặng. Lúc này khi hai người ở trong tấm điện, Tư Đồ Bích trong lúc vô tình có lật ra vài quyển tấu

chương có liên quan đến y, lời lẽ trên đó cũng chỉ đơn giản nói y dĩ sắc thị quân, hại dân hại nước, sau đó còn đào lại chuyện của trước đây của Trương Thái sư ra nói. Tư Đồ Bích không khỏi âm thầm cảm khái, xem ra sóng gió thật sự đã đến, sợ rằng những lời hôm đó Quân Trạch nói với y cũng không phải chỉ là vui đùa, mà thực sự là đang uy hiếp.

“Người không cần lo lắng, tất cả có ta.” Quân Thụy nhẹ giọng nói. Mặc dù không nói rõ ra, thế nhưng trong lòng hai người đều tự hiểu, chỉ bất quá cả hai đều muốn tránh những vấn đề bén nhọn này. Ôn tuyền trong cung tuy rằng bao trùm một mảnh xuân sắc kiều diễm, thế nhưng bầu trời bên ngoài lại ra mây đen vần vũ, một mảnh âm trầm. Hiện tại, bất quá chỉ là đêm yên lành trước ngày bão tố mà thôi...

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

85. Chương 85

Quà 31/10

Liên lụy

Rạng sáng ngày hôm sau, Quân Thụy vẫn tảo triều theo thường lệ, mặc dù hiện giờ Quân Tiễn bệnh nặng, thế nhưng quốc sự cũng không thể để lỡ. Vì vậy, Tư Đồ Bích đưa ra đề nghị để y thay Quân Thụy đến Nhân Vương phủ chăm sóc Quân Tiễn, giúp hấn phân ưu, thế nhưng trên thực tế Tư Đồ Bích là có dự định khác —— Quân Trạch hiện tại cũng dùng danh nghĩa chiếu cố Quân Tiễn lưu lại trong Nhân Vương phủ, Tư Đồ Bích đến nay vẫn không hiểu rõ ý đồ của Quân Trạch, y hy vọng nhân cơ hội này nhìn cho rõ người kia rốt cuộc muốn chơi trò gì.

Quân Thụy quả thực một điểm cũng không tin tưởng Quân Trạch, sau khi Quân Tiễn sinh bệnh, tất cả hạ nhân trong Nhân Vương phủ đều bị hấn đối đi một lượt, hiện giờ người ở đó đều là tâm phúc của hấn, mà phương diện thức ăn, thuốc uống càng là được giao trực tiếp cho Ngự thiện phòng và Ngự dược phòng mỗi ngày đưa đến. Vì vậy, Quân Trạch trên mặt nói là chiếu cố thế nhưng một chút cũng không xen tay vào được, chỉ là mỗi ngày chạy sang ngày ngốc trông chừng. Mà Quân Thụy lại hết sức tín nhiệm Tư Đồ Bích, đem hết thầy đều giao cho y trông coi.

“Tư Đồ gia chủ, gần đây khí trời thật nóng mà...” Quân Trạch nhảm chán trò chuyện cùng Tư Đồ Bích. Lúc này hai người bọn họ đều đang ngồi tại đại sảnh Nhân Vương phủ, Tư Đồ Bích đang cẩn thận kiểm tra thực đơn hôm nay của Quân Tiễn.

“Đúng vậy, Vương gia.” Tư Đồ Bích khách sáo nói, “Người nếu cảm thấy nóng, tại sao không đến hành cung tránh nóng? Chỉ cần người nói với bệ hạ một câu, hấn khẳng định chuẩn tấu.”

“Đến hành cung đi làm gì? Trong hành cung chẳng tìm được ai thuận mắt, đừng nói chi đến mỹ nhân tuyệt thế như Tư Đồ gia chủ.” Quân Trạch cười ha hả nói, lại thân mật tiến đến ngồi bên cạnh Tư Đồ Bích, còn ngả gối ghé vào tai y nhẹ giọng nói: “Tư Đồ gia chủ, ta nói thật, người chính là giai nhân tuyệt mỹ nhất tiểu vương từng gặp. Tam Hoàng huynh thật sự khiến người ước ao mà! Có thể có mỹ nhân như người làm bạn, nếu là ta, thì ngay cả ngôi vị Hoàng đế cũng không cần.”

“Vương gia thỉnh tự trọng.” Tư Đồ Bích dời người ngồi sang cái ghế bên cạnh, cách xa Quân Trạch một khoảng, cúi đầu không nhìn rõ biểu tình, thế nhưng trong giọng nói đã có ý tứ không nhận được, “Chuyện riêng của Hoàng thượng không phải có thể tùy tiện đàm luận.”

“Vì sao không thể?” Quân Trạch mở to hai mắt dùng biểu tình kinh ngạc nhìn Tư Đồ Bích, nói, “Tư Đồ gia chủ, người còn không biết tam Hoàng huynh đã vì người phá lệ ít nhiều sao? Được rồi, ta thế nhưng nghe nói Thu Nguyệt mỹ nhân sau khi phục hồi tâm thần, chuyện đầu tiên đi làm chính là tố cáo người

xử lý không công chính trong vụ án Trương Thái sư. Thậm chí Thu Nguyệt còn nói là y đã cường bức lợi dụng hấn vu hãm Trương Thái sư, lại còn hại chết tiểu tư của y. Chuyện này đã tạo nên không ít sóng gió trong triều, có mấy đại thần còn la lối muốn đưa chuyện này cho Đại Lý tự xử lý. Đặc biệt có một đại thần tên Tống Tử Mặc vừa mới hồi kinh, hấn là người giận dữ nhất, còn nói muốn viết vạn dân thư cầu Hoàng thượng tra rõ việc này. Bất quá Hoàng thượng vẫn không chuẩn tấu, Trương Thái sư là tự sát, chuyện này đã chết không còn đối chứng, làm sao có thể dính liếu đến người khác? Đúng không, Tư Đồ gia chủ.”

Quân Trạch nói xong những lời này liền tỏ ra phi thường thoải mái, tựa vào ghế dựa chờ đợi Tư Đồ Bích trả lời, Tư Đồ Bích chỉ nhẹ giọng cười một tiếng, không hề liếc nhìn hấn, tự nhiên mà nói: “Những lời này của Vương gia quả thực giống như đang kể chuyện trong sách, khiến thảo dân cảm thấy hồ đồ. Ta có tài đức gì có thể mạo phạm được Trương Thái sư?”

“Cũng đúng, ha ha ha...” Quân Trạch cười nói, “Bất quá, ta cũng nghe nói người cùng Tống Tử Mặc vốn có giao tình, người này thật sự không biết điều, vậy mà còn bỏ đá xuống giếng. Ai, đáng thương cho Tư Đồ mỹ nhân mà, người thật sự là quen không đúng người rồi, ha ha ha...”

“Tống đại nhân là quan viên triều đình, còn ta bất quá chỉ là một thương nhân nho nhỏ mà thôi, làm sao có thể trèo cao? Vương gia nói đùa rồi.” Tư Đồ Bích vẫn bình đạm như trước, không hề sợ hãi, sau khi nói xong câu này liền giống như lão tăng nhập định, chuyên chú tra cứu phân phối hôm nay của Quân Tiễn, căn bản không thêm để tâm Quân Trạch nói gì. Quân Trạch ngồi một lát liền cảm thấy không thú vị, trực tiếp đi dạo một vòng khắp nơi, sau đó liền rời khỏi Nhàn Vương phủ.

Có một số việc, không phải chỉ cần thấp giọng là có thể thuận lợi xử lý. Có đôi khi người biểu hiện khiêm tốn sẽ khiến người ta hiểu lầm rằng người đó lý muốn trốn tránh, vì vậy phiền phức sẽ tự tìm đến cửa..

Tư Đồ Bích vừa sắp xếp xong việc ở Nhàn Vương phủ, lại xử lý không ít việc làm ăn trên tay, khi tạm nghỉ nhìn lên đã thấy mặt trăng trên đỉnh đầu. Bệnh tên của Quân Tiễn vẫn không khởi sắc, thật sự khiến người lo lắng, thế nhưng sinh ý của Tư Đồ gia cũng không thể làm lỡ, có vài việc y trực tiếp mang đến Nhàn Vương phủ xử lý, có chút việc quan trọng y còn phải nhanh chóng hồi phủ, triệu tập mọi người tiến hành thương nghị, cứ bận rộn như thế đến ngay cả cơm cũng không kịp ăn cho đang hoàng. Tư Đồ Bích vừa trở về phủ chưa kịp nghỉ ngơi, hạ nhân đã gấp gấp vào báo có một vị Tống đại nhân đã đến bái phỏng từ buổi chiều, chờ đến bây giờ vẫn chưa chịu đi.

“Tống đại nhân?” Tư Đồ Bích hơi nhíu mày.

“Dạ phải, là Tống Tử Mặc, Tống đại nhân. Nô tài đã nói người có việc bận, buổi tối có thể rất khuya mới trở về, thế nhưng ngài ấy cứ nhất quyết muốn đợi.”

“Được rồi, ta đã biết.” Tư Đồ Bích bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp nhận chén thuốc Cam Đường đưa tới giữa đầu uống một hơi rồi quay lưng rời đi, Cam Đường lại tiến lên hỏi y có muốn dùng bữa ngay không, Tư Đồ Bích suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa đến thư phòng đi. Ta và Tống đại nhân cùng nhau dùng bữa.” Dứt lời, liền vội vã đi về phía thư phòng.

Cửa thư phòng chỉ khép hờ, Tư Đồ Bích vừa đẩy cửa vào đã thấy Tống Tử Mặc ngồi nghiêm chỉnh bên trong. Biểu tình của Tống Tử Mặc vô cùng nghiêm túc, khi thấy Tư Đồ Bích tiến đến cũng không mỉm cười chút nào, hoàn toàn không giống bộ dạng những lần trước khi đến đây làm khách, như vậy càng khiến Tư Đồ Bích đau đầu không ngớt.

“Tử Mặc, đã chờ lâu rồi sao?” Tư Đồ Bích ngồi vào ghế giữa, có chút mệt mỏi nhu nhu mi tâm, lại lấy một mảnh mứt mơ được đặt sẵn trên bàn ngậm vào miệng — chén thuốc vừa rồi thật sự rất đắng. Bất quá đây chính là một mảnh tâm ý của Cẩn nhi, hiện tại Cẩn nhi đang ở Tây Bắc theo Thánh y học tập, y thuật đã tiến bộ không ít.

“Đã đợi thật lâu.” Tống Tử Mặc cứng nhắc trả lời, nhìn gương mặt bởi vì uể oải mà lộ ra tái nhợt của Tư Đồ Bích, những lời đã dự định sẵn trong lòng từ sớm lại không có cách nào thốt ra

“Có việc?” Tư Đồ Bích hỏi. Nhìn thần sắc của Tống Tử Mặc, cùng với bộ dạng lúc vừa nãy, Tư Đồ Bích đã sớm đoán được Tống Tử Mặc hấn cũng là vì vụ án của Trương Thái sư mà đến. Y cùng Tống Tử Mặc tuy rằng giao tình khá sâu, thế nhưng y cũng rõ ràng người này là loại người vô cùng nghiêm cẩn chính khí, một

vị quan tốt khó có, luôn luôn cương trực công chính, không sợ cường quyền, vì vậy cho dù hấn có không nề giao tình bằng hữu mà chất vấn thẳng mặt cũng không phải là chuyện lạ.

“Này...” Tống Tử Mặc hắng giọng một cái, nghiêm mặt nói, “Tư Đồ huynh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Ta hôm nay tới đây là vì vụ án của Trương Thái sư.”

“Ừ.”

“Có một tiểu quan ở Thanh Mặc quán gọi là Thu Nguyệt, huynh có biết người này không? “

“Ừ, có biết. Thanh quan hồng bài của Thanh Mặc quán, Nghê Đô có người nào lại không biết.” Tư Đồ Bích hơi hột nói, lại lấy thêm một khối mứt mơ bỏ vào trong miệng. Mầu môi của y rất nhạt là một sắc hồng phớt dịu dàng, lúc y nhả hạt mơ, đầu lưỡi đỏ tươi khê vươn ra khiến đôi môi càng thêm kiều diễm ướat át. Tống Tử Mặc đã sớm nghe qua việc Tư Đồ Bích dĩ sắc thị quân, hiện giờ thấy những hành động này của y quả thực cảm thấy vô cùng yêu diễm. Bất quá, trên gương vị bằng hữu, Tống Tử Mặc cho rằng chỉ có loại thuyết pháp khác mà y từng nghe về Tư Đồ Bích có thể mang ra miêu tả con người này, đó là cao thượng, nho nhã, cơ trí... Vì vậy khi hấn nghe Tư Đồ Bích thừa nhận có biết đến Thu Nguyệt, một cổ thất vọng phiền muộn không rõ từ nơi nào cuộn cuộn dâng lên.

“Nơi đó là địa phương nào chứ, huynh tại sao lại nhận thức những người như vậy? Thực sự vô cùng xấu xa!” Tống Tử Mặc cất cao giọng, bất mãn nói, “Thanh Mặc quán quả thật chính là một khối u ác tính của Nghê Đô, không ít quan viên triều đình đều tại nơi đó làm ra những việc thương hại phong hóa, ta không nghĩ rằng huynh cũng...”

“Tử Mặc, ta có nói đã từng đi qua nơi đó sao?” Tư Đồ Bích cười cắt đứt lời hấn, “Ta chỉ nói nhận thức người này. Thu Nguyệt cũng không phải tù phạm, hấn muốn đi đâu nào có ai quản được? “

“Vậy...” Tống Tử Mặc có chút ngượng ngùng, mặt cũng đỏ ửng lên, thế nhưng lập tức gặng hỏi, “Nhưng là bây giờ Thu Nguyệt lại đến nha môn tố cáo, nói người có liên quan đến vụ án của Trương Thái sư. “

“Đúng thật ta có liên quan.” Tư Đồ Bích nói, “Đương sơ ta có dâng một bản tấu chương tố cáo Trương Thái sư, sau đó mới có một loạt sự tình diễn ra, làm sao có thể không quan hệ với ta? “

“Thế nhưng người có biết Thu Nguyệt đã nói gì sao? Hấn nói người đã dùng cực hình buộc hấn vu hãm Trương Thái sư, khi hấn không đồng ý người liền giết chết tiểu tư của hấn, làm hấn phát điên.

thị nói như thế nào sao? Hấn nói người dùng cực hình buộc hấn vu hãm thái sư, hấn không chịu, người liền giết hấn tùy tùng, nhượng hấn phát điên. Người thế nào...” Tống Tử Mặc có chút không khống chế được tâm tình, vốn là muốn kể lại sự thật, thế nhưng hấn vừa nghĩ đến con người tinh tế sạch sẽ như vậy lại có thể dùng loại thủ đoạn ác độc đến thế mưu hại nhân mạng, thực sự là quá ghê tởm, quá khiến cho y thất vọng, vì vậy giọng điệu cũng bất giác từ trần thuật biến thành lên án. Hấn vẫn nhớ rõ tình cảnh gặp Tư Đồ Bích ở Ngự thư phòng, ngay ngày đầu tiên lúc Hoàng thượng triệu hấn hồi kinh, khi đó Hoàng thượng vô cùng hăng hái đứng trên tấm bản đồ mà hấn phải hao phí tâm huyết mấy năm mới hoàn thành, dưới chân của ngài tựa như không phải chỉ là một tấm bản đồ mà chính là giang sơn vạn dặm Địa Thịch. Vị Hoàng đế anh minh thần võ tựa như thiên thần hạ phàm kia đã nói ra câu nói, “Ái khanh, đến đây cùng ta chinh phục thiên hạ”, khi đó quả thực cả người Hoàng thượng giống như đang phát sáng, mà Tư Đồ Bích bên cạnh người cũng giống như đôi cánh tinh nhuệ của người, hoàn toàn phù hợp với hình ảnh lịch đại danh thần mà Tống Tử Mặc từng tưởng tượng, khi đó hấn đã cảm thấy khát vọng của mình giống như đã nương theo khí thế của hai người đó bay lượn khắp thiên địa. Thế nhưng, thật không ngờ hiện tại trên người Tư Đồ Bích lại truyền ra gièm pha lớn như vậy, việc này khiến Tống Tử Mặc không thể nào tiếp thu..

“Trên người Thu Nguyệt có thương tích không? ” Tư Đồ Bích híp mắt mặt lạnh lùng đánh giá Tống Tử Mặc, lên tiếng hỏi. Lời này vừa nói ra, Tống Tử Mặc liền ngắc ngứ cả người. Thanh âm của Tư Đồ Bích lạnh băng, đây là biểu hiện y đang tức giận, y nhàn nhạt nói, “Người vừa rồi có nói, Thu Nguyệt tố cáo ta dùng cực hình ép buộc, vậy người có tra xét xem trên người hấn có thương tích gì không? “

“Không... Không có...”

“Tống đại nhân, người hiện tại chính là mệnh quan triều đình, lời nói cần phải lưu ý cẩn thận, đừng để người khác bắt được sơ hở!” Tư Đồ Bích cười lạnh nói, “Hơn nữa, nếu ta nhớ không lầm, Tống đại nhân hiện nay

đang làm việc tại Hộ bộ, thế nào lại quả đến cả việc của Đại Lý tự thế này? Không biết ta có thể lý giải hành vi này của ngài là lo chuyện bao đồng hay không? “

“Ta...” Tống Tử Mặc cứng họng. Bản lĩnh đối trắng thay đen của Tư Đồ Bích hần đã sớm nghe thấy, thế nhưng vẫn chưa được kiến thức bao giờ, chẳng ngờ hôm nay lại được trực tiếp lĩnh hội, khiến hần không biết làm gì cho đúng.

“Đại nhân, bữa tối chuẩn bị xong...” Thanh âm của Cam Đường hợp thời địa truyền đến, hóa giải sự xấu hổ của Tống Tử Mặc, Tư Đồ Bích lạnh lùng liếc mắt nhìn Cam Đường khiến gã sợ đến không dám lên tiếng. Sau đó Tư Đồ Bích thở dài, ngữ điệu cũng buông lỏng phân phó Cam Đường dọn thức ăn lên, Cam Đường lập tức nhận lệnh chạy thẳng ra ngoài. Qua một chút gián đoạn như thế, không khí căng thẳng vừa rồi trong thư phòng liền trở nên trầm mặc, Tống Tử Mặc cúi đầu, trong lòng là một mảnh vô cùng hỗn loạn. Hần cũng không phải là lo chuyện bao đồng, chỉ bất quá hần cho rằng đã là thân tử của Hoàng thượng thì nên vì Hoàng thượng phân ưu, vì thế hần vẫn cho rằng mình không có làm sai.

“Tư Đồ huynh, xin người thật lòng nói cho ta biết, việc của Trương Thái sư rốt cuộc người có động tay vào không?” Tống Tử Mặc lấy hết dũng khí mở miệng hỏi, dùng ánh mắt chất vấn nhìn chằm chằm Tư Đồ Bích. Thế nhưng Tư Đồ Bích lại nở nụ cười điềm đạm, bình thản hỏi lại: “Tống Tử Mặc, người muốn ta trả lời là có, hay là không?”

“Người cứ nói đi!” Tống Tử Mặc nói. Tư Đồ Bích người này thoát nhìn giống như một khối ngọc khí hi thế, hoàn toàn không có chút tỳ vết nào, ít nhất Tống Tử Mặc vẫn cho rằng như vậy. Thế nhưng hần không biết, cái vụ án kia của Trương Thái sư không chỉ đơn thuần có liên can đến Tư Đồ Bích, mà còn có liên lụy đến cả Hoàng thượng. Hần hỏi một câu như vậy vốn chính là phí công.

“Người muốn nghe nói thật, hay là nói dối?” Tư Đồ Bích cười lạnh nói. Biểu tình của y bây giờ không giống với Tư Đồ Bích mà Tống Tử Mặc quen thuộc, mà là tràn đầy trêu tức cùng đùa cợt, loại thần tình này trong mắt Tống Tử Mặc nào khác gì ma quỷ, nào còn vẻ nho nhã lịch sự ngày thường? Cái loại biểu tình này khiến cho Tống Tử Mặc cảm thấy, khi trước mặt Tư Đồ Bích hần không phải là một mệnh quan triều đình thân mang trọng mệnh mà là một kẻ ngu xuẩn đến tột cùng. Cảm giác này khiến Tống Tử Mặc không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh.

“Tống Tử Mặc, như ta vậy nói cho người biết, nếu người muốn nghe sự thật, có thể cái đầu trên cổ của người rất nhanh sẽ không còn giữ được. Nếu người muốn nghe nói dối, ta có thể xem như chuyện này chưa từng phát sinh, người chỉ cần trở về tận chức là được, đừng nên chỉ động đến một chút là muốn ký vạn ngôn thư đòi chân tướng. Miễn cho bị người lợi dụng!”

Lúc Tư Đồ Bích nói ra những lời sau cũng, thanh âm đặc biệt ngoan lệ khiến Tống Tử Mặc không khỏi run rẩy, hần giống như bị người lột trần ném vào một tròng đại tuyết, lạnh đến toàn thân đông cứng. Tư Đồ Bích nói như vậy đã là quá rõ ràng, người dính dáng đến chuyện này sợ là kẻ thượng vị giả trên kia, nói cách khác, Trương Thái sư đúng là do Tư Đồ Bích hại chết, mà Hoàng thượng cũng rõ ràng biết được chuyện này, thế nên hiện tại mới phải tận lực bưng bít. Sự kiện này đối với một người luôn tôn sùng sự hoàn mỹ như Tống Tử Mặc mà nói, thật sự là một đã kích cực lớn.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

86. Chương 86

Trúng độc

Lại qua mấy ngày, nhóm hàng hóa Tư Đồ Bích đảm nhiệm kia rốt cuộc cũng chuyển đến tiền tuyến đúng hạn, gian lao trong đó đúng là không thể nói hết, chỉ cần nhìn bộ dáng của Tư Đồ Bích có bao nhiêu nhợt

nhật là có thể hiểu được. Chiến tranh vốn là chuyện không đơn giản, không những chỉ liên quan đến sách lược và chiến thuật của tướng lĩnh mà còn phụ thuộc vào tiếp tế và công tác bảo hộ, cổ thư có nói, binh mã chưa động lương thảo đi trước cũng là đạo lý này. Mà Tư Đồ Bích sau khi tiếp quản sản nghiệp Hoàng gia cùng với nhân mạch của Tư Đồ gia càng là thao túng mạch máu kinh tế của vương triều Đại Thích, cho nên trọng trách càng là hết sức nặng nề.

Y ngoài việc cần phải bảo đảm tiếp viện cho tiền tuyến còn phải quan tâm rất nhiều chuyện khác. Gần đây thân thể Quân Thụy vẫn khiếm an, phong hàn đã kéo dài rất lâu vẫn không khỏi hẳn, có đôi khi khó chịu đến mức không thể nằm triều. Quân Thụy vốn là một Hoàng đế thập phần chuyên cần, những việc như bãi triều hoãn chính vốn đã ít càng ít, vì vậy Tư Đồ Bích trong lòng rõ ràng, lần này thực sự là bệnh đến như núi đổ, chỉ có thể đối với những chuyện có thể giúp hắn xử lý thì tận lực xử lý, để Quân Thụy có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.

“Được rồi, người cũng nghỉ ngơi một chút đi, đừng để mệt nhọc.” Quân Thụy nhẹ giọng nói với Tư Đồ Bích đang ngồi bên cạnh xem tấu chương, y đang vô cùng chuyên chú xem xét, thỉnh thoảng còn viết lên một vài chú thích, những bản tấu đã xử lý xong đặt ở bên trái, mà những việc y không thể quyết định thì đặt bên phải

“Không có việc gì, người cứ ngủ đi.” Tư Đồ Bích quay đầu mỉm cười nhìn Quân Thụy, lại thuận tay nhón lấy khăn mặt đang đắp trên trán y nhúng vào chậu nước, chuẩn bị giúp hắn thay khăn. Khối băng đang trôi nổi trong chậu cũng theo động tác của Tư Đồ Bích mà không ngừng rung động, Quân Thụy vừa nhìn đã thấy ngón tay của y bị cồng đến đỏ bừng, không khỏi nói: “Để cung nữ làm là được rồi, người bận rộn làm gì?”

“Được rồi, đừng nói chuyện.” Tư Đồ Bích đem khăn mặt đặt lại lên trán Quân Thụy, lại sờ sờ mặt của hắn, bởi vì đang sốt rất cao nên đôi môi trông cũng có vẻ khô nứt đi nhiều.

“Người chính là bình thường không sinh bệnh, bệnh lên liền hù chết người.” Tư Đồ Bích cười nói, “Như ta dù thỉnh thoảng có đau đầu choáng váng, cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức như người.”

“Người còn không nghiêm trọng sao!” Quân Thụy cũng cười, “Mỗi lần người sinh bệnh đều là hưng sư động chúng, hiện giờ người của Thái y viện chỉ cần nghe đến Tư Đồ phủ khám bệnh liền dùn dẩy lẫn nhau, còn không phải điều vì người.”

“Người đừng năm mươi bước cười một trăm bước, hiện tại người nằm trên giường không dậy nổi cũng không phải ta.” Tư Đồ Bích chế nhạo Quân Thụy, lại tỉ mỉ giúp hắn chỉnh lại góc chăn, Quân Thụy vẫn không đỡ mồ hôi được, thái y đã viết một phương thuốc giải cảm, nói hắn phải đắp chăn cho kín, chỉ cần đỡ mồ hôi xong liền khỏe lại. Thế nhưng đã uống thuốc được hơn nửa canh giờ rồi vẫn không thấy động tĩnh gì.

“Ta không phải là đang lo lắng cho người sao.” Quân Thụy đột nhiên nói, hắn vươn tay ra khỏi chăn nắm lấy tay Tư Đồ Bích. Bàn tay nóng hổi nắm lấy những ngón tay bởi vì vừa chạm qua nước đá mà lạnh lẽo của y dùng sức捏捏, trong mơ hồ tỏa ra một loại cảm tình không thể nói rõ, hai người liền thuận theo mà chăm chú nhìn đối phương.

“Mấy thứ trong ấy chương, người chớ để trong lòng...” Quân Thụy đột nhiên ầm ạch mở miệng, ôn nhu nói với Tư Đồ Bích, “Vốn ta còn không định để người giúp ta phê tấu chương, sợ người nhìn thấy lời của những kẻ dư thừa kia lại tức giận. Thế nhưng, chuyện này đến giờ cũng không còn là bí mật, ta cũng nghe nói Tổng Tử Mặc còn trực tiếp tìm đến chỗ của người chất vấn, vì vậy có muốn giấu diếm người cũng không cần thiết. Ta chỉ hy vọng người đừng vì chuyện này mà tức giận, ta nói rồi, ta sẽ bảo hộ người, tuyệt đối không để bất luận kẻ nào đụng đến một đầu ngón tay của người. Người phải tin ta.”

“Ừ.” Tư Đồ Bích nhẹ nhàng gạt đầu, lại cho Quân Thụy một khuôn mặt tươi cười an ủi. Vừa nãy trong đồng tấu chương cũng có mấy quyển tố cáo y, không chỉ nhắc đến vụ Trương Thái sư mà ngay cả chuyện của Đỗ Thanh Lăng cũng được kéo lên. Đương nhiên, ngay cả những việc năm đó y bị Thái hậu lợi dụng cũng bị lôi ra tố giác, thậm chí Thái hậu đã hoảng cũng bị liên lụy vào, rất có tư thế người đã chết cũng không tha, Tư Đồ Bích có thể thấu hiểu khổ não gần đây của Quân Thụy?

“Nếu ta làm Hoàng đế mà ngay cả người mình yêu cũng không bảo vệ được, vậy làm Hoàng đế có ích lợi gì?” Quân Thụy tức giận nói. Gần đây hắn quả thực có chút lao tâm quá độ, Quân Thụy bệnh lâu không khỏi,

Tư Đồ Bích cũng hăm trong vòng xoáy đấu tranh quyền lực, chiến sự tiền phương càng không thể để lữ chút nào, trong lúc mấu chốt như vậy hẳn lại ngã bệnh, thật sự là quá uất ức mà. Quân Thụy trải qua ma luyện nhiều năm của cuộc sống quân lữ, vốn đã cho rằng mình chính là tường đồng vách sắt, không nghĩ đến chỉ một trận phong hàn nho nhỏ lại có thể dễ dàng đánh bại hẳn như vậy, đúng là khiến người tức giận.

“Suyt...” Tư Đồ Bích mỉm cười làm một thủ thế chớ lên tiếng, nhẹ nhàng nói, “Bệ hạ của ta, lời như vậy cũng không thể tùy tiện nói.”

“Bệ hạ, bên ngoài có đại thần cầu kiến.” Trương Đình Hải rón rén đi tới, cúi đầu nhẹ giọng bẩm báo.

“Lại là ai?”

“Có vài đại thần cũng đến...” Trương Đình Hải thấp giọng nói, “Đại Lý tự khanh Trương đại nhân, Ngự Sử trung thừa Lê đại nhân, Tông Chính tự khanh Lưu đại nhân, Thái Thường tự khanh Tả đại nhân, cùng Bình Chương sự Bạch đại nhân còn có Tả thập di Tổng đại nhân.”

“Có cả Tổng Tử Mặc?” Quân Thụy không khỏi nhú mày, “Còn ai không?!” Khi nghe đến tên của Tổng Tử Mặc, Quân Thụy không khỏi tức giận, lúc người này hồi kinh, Quân Thụy đã ban cho chức quan Tả thập di, chức trách chính là tư vấn cho Hoàng đế nhân tuyển thích hợp đảm nhiệm quan chức, đây là chức vụ Quân Thụy cảm thấy phù hợp nhất với tính cách của Tổng Tử Mặc. Vậy mà đến nay, ngay cả một hiền tài hẳn cũng chưa tiến cử được, lại cứ cản chận chuyện của Tư Đồ Bích không buông, nhất thiết phải đem sự việc làm cho sang to, hiện giờ thì tốt rồi, cư nhiên lại liên hợp với một đám văn quan kéo đến tận hậu cung, thực sự khiến cho Quân Thụy có chút nổi trận lôi đình.

“Trương Đình Hải, truyền khẩu dụ của trẫm, bảo Tổng Tử Mặc quay về suy nghĩ thật kỹ, trong suốt khoảng thời gian hồi kinh hẳn rốt cuộc đã lập được thành tích gì! Đừng suốt ngày đi tìm nhược điểm của người khác! ” Quân Thụy nổi giận đùng đùng quát, “Còn có những người đi cùng hẳn cũng nên về suy nghĩ lại! Tiền tuyến còn đang giao tranh, bọn họ không hảo hảo quan tâm chính sự còn đến đây cho trẫm thêm phiền! Cái gì gọi là ăn lộc của người giúp người phân ưu! Bảo bọn họ đều quỳ trước điện cho ta, khi nào nghĩ thông suốt rồi mới cho phép đứng lên!”

“Dạ...” Trương Đình Hải nơm nớp lo sợ lĩnh chỉ lui xuống. Quân Thụy rất ít phát hỏa như vậy, thấy bộ dạng này của hắn Trương Đình Hải cũng vô cùng lo sợ, lúc lui ra còn thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Quân Thụy tức một bụng khí cũng không quản được nhiều nữa, vén chăn ngồi dậy, đi vài bước đến bên án kỷ đoạt lấy xấp tấu chương Tư Đồ Bích vẫn chưa kịp xem xong vọt tới cửa đại điện, một cước đá tung cửa bước ra ngoài, đem xấp tấu chương đó ném thẳng vào mặt đám đại thần kia, thanh âm khàn khàn của Quân Thụy mắng ầm lên: “Các ngươi là một đám cẩu nô tài cổ hủ, muốn đến trước mặt trẫm kháng nghị đúng không? Chỉ có những văn thần thông thái rởm như các ngươi mới cần mãi không buông việc này, thế nào không thấy Vệ Ủy tự khanh, Thái Phủ tự khanh, Thái úy đô đốc đến đây kháng nghị? Hả? Mỗi người đều muốn đem cái mũ quan trên đầu ra uy hiếp ta! Nếu thật sự không muốn chúng nữa thì trẫm liền giúp các ngươi gỡ xuống! Các ngươi không muốn lĩnh bổng lộc triều đình, còn có thật nhiều người đang chờ kìa!”

Khí thế của Quân Thụy là cường đại không thể nghi ngờ, một đám đại thần bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Quân Thụy mắng xong một trận dường như cũng mệt mỏi, cứ đứng tại đó thở hổn hển. Tư Đồ Bích đứng ở trong điện, theo bản năng trốn sau rèm che, các đại thần gần đây rất để ý y, vì vậy y không muốn bọn họ phát hiện y ở cùng Quân Thụy. Một cơn gió thổi thổi khiến màn sa trong điện phấp phới tung bay, Tư Đồ Bích đột nhiên cảm thấy bị thương, vì sao tình hình lại biến thành dạng này? Thực sự làm cho người ta khó xử.

Tiếng bước chân của Quân Thụy truyền đến, Tư Đồ Bích chậm rãi phục hồi tinh thần, đợi đến khi đại môn chậm rãi đóng lại mới từ phía sau đi đến, miễn cưỡng cười cười với Quân Thụy, nhẹ giọng nói: “Người cũng đừng giận dữ như vậy, hảo hảo dưỡng bệnh mới là chính sự, người...”

Tư Đồ Bích còn muốn nói thêm gì nữa, thế nhưng lại thấy bước chân của Quân Thụy đi về phía mình, Tư Đồ Bích có chút lo lắng vươn tay muốn dìu hắn đi về giường, không ngờ cái người vẫn luôn mạnh khỏe cường tráng kia lại đột nhiên ngã xuống. Sức lực của Tư Đồ Bích vốn không chịu được trọng lượng của Quân Thụy, chỉ có thể ôm hắn cùng nhau ngã xuống đất, sau lưng còn va vào cái ghế vô cùng đau đớn, thế nhưng y lại không lo được nhiều như vậy, lập tức ôm lấy Quân Thụy nóng lòng liên tục kêu gọi,

Đám cung nhân đang hầu hạ thấy thế đều sợ hãi, chỉ có thể mở to mắt như đầu gỗ nhìn nhau. Trương Đình Hải vội chạy đến giúp Tư Đồ Bích nâng Quân Thụy dậy, ngắc đầu hô: “Còn đứng đó làm gì? Mau đi gọi thái y!”

“Chậm đã!” Tư Đồ Bích đột nhiên hét to một tiếng, biểu tình ngoan lệ nói, “Đều thành thật đứng yên cho ta! Không được hoảng loạn! Trương Đình Hải, giúp ta đỡ bệ hạ lên giường!”

“Dạ...” Trương Đình Hải liếc nhìn Tư Đồ Bích, thế nhưng lại bị biểu tình của y hù dọa đến một lời cũng không nói được. Bất quá đầu hần xoay chuyển cũng rất nhanh, bệnh phong hàn này của bệ hạ cũng đã dây dưa thật lâu chưa khỏi, hiện tại lại đột nhiên ngắt đi, việc này đối với bệ hạ trước giờ vẫn luôn khỏe mạnh cường tráng mà nói chính là không thể nào, thật sự đúng là có kỳ quặc, nói không chừng bên trong còn có âm mưu. Cho dù không có âm mưu cũng khó tránh khỏi sẽ làm những kẻ có dụng tâm dựa theo thời thế mà lợi dụng. Từ trước đến giờ, việc Hoàng đế sinh bệnh đều là chuyện tình thập phần vi diệu, chỉ cần nhìn tiên đế là như thế nào bị oán quyền liền biết được.

“Cứ làm theo lời của ta!” Tư Đồ Bích lạnh lùng quát, lại xoay người nói với cung nhân trong điện, “Mỗi người đều quấn chặt cái miệng cho ta, sự tình hôm nay nếu truyền ra ngoài, cẩn thận đầu của các người đi!!”

Quân Thụy sau khi được dìu về giường nằm, Tư Đồ Bích cũng có chút tinh thông y thuật liền giúp hần cứu trị cơ bản, rất nhanh người đã tỉnh lại. Tư Đồ Bích thở phào nhẹ nhõm, ở trong lòng tự suy xét một phen, lại dặn Trương Đình Hải triệu kiến một lão đại phu từ tiệm thuốc mà mình tin tưởng nhất, còn không ngừng dặn dò gã nhất định phải bí mật đưa đại phu vào, nghìn vạn lần không được để bất luận kẻ nào nhìn thấy. Dặn dò xong mấy lời này, Tư Đồ Bích lại cho gọi những thị vệ thân tín nhất của Quân Thụy, phân phó bọn họ không chế tất cả cung nhân trong điện, không được để bất cứ ai ly khai. Tiếp theo lại gọi người đến Ngự dược phòng gọi thái giám sắc thuốc cho Quân Thụy và dời toàn bộ khí cụ sắc thuốc, bả thuốc cùng với phối phương của thái y giữ lại để điều tra.

“Hà tất hưng sư động chúng như vậy.” Quân Thụy suy yếu nằm trên giường, vô lực nắm bàn tay Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, hần đoán được mục đích hành động của Tư Đồ Bích, thế nhưng hần luôn nghi người không dùng, dùng người không nghi, những cung nhân hầu hạ nơi này đều là lão nhân theo hần nhiều năm, làm sao lại có thể xảy ra vấn đề được?

“Quân Thụy, ta hoài nghi bệnh phong hàn của ngươi có mờ ám.” Tư Đồ Bích không chút lấp lửng nói, “Nếu không làm sao cứ mãi không khỏe?”

“Ngươi là đang hoài nghi có người hạ độc?” Quân Thụy thấp giọng hỏi.

“Phải.” Tư Đồ Bích gật đầu, biểu tình âm lãnh nhìn những cung nhân đang đứng thành một hàng bên cạnh, lạnh lùng nói, “Nói không chừng chính là một trong bọn họ.”

Published by: Ổ mèu lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của Ổ mèu lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

87. Chương 87

Trao đổi

Lão đại phu rất nhanh đã được đưa đến, Tư Đồ Bích cho cung nhân lui hết, tự mình ngồi bên giường nhìn lão đại phu vẽ mặt trâm tư bắt mạch cho Quân Thụy. Qua hơn nửa ngày đại phu mới buông tay ra, không đợi lão mở miệng Tư Đồ Bích đã vội vàng hỏi: “Thế nào?”

Lão đại phu không nói chuyện chỉ kinh hoảng đứng dậy lui về phía sau hai bước, trực tiếp quỳ phịch xuống, có lẽ nếu nói là “nằm úp sấp” sẽ chuẩn xác hơn một ít. Tuy rằng lão không nói chuyện thế nhưng lòng của

Tư Đồ Bích cũng đã nguội đi phân nửa, sau khi đứng dậy chỉ cảm thấy chân mềm nhũn lại lảo đảo ngồi xuống, hai tay nắm chặt, kèm chế sự kích động của mình nhẹ giọng hỏi: “Quả thực... là trúng độc?”

“Đại đương gia, tiểu nhân trong còn có hơn mười miệng ăn, thỉnh đại đương gia tha cho tiểu nhân đi...” Lão giả trước giờ vẫn luôn cười tủm tỉm hòa ái dễ gần, hôm nay cư nhiên lại dùng tư thế hèn kém như vậy cầu xin Tư Đồ Bích, khiến y không khỏi rét run cả người.

“Trẫm trúng loại độc gì?” Quân Thụy ở một bên nhẹ nhàng mở miệng. Hắn thật ra rất bình tĩnh, hoàn toàn không có một điểm hoảng loạn, thậm chí còn đưa tay trấn an bàn tay đan run rẩy của Tư Đồ Bích.

“Bệ hạ... thảo dân... thảo dân...” Lão đại phu lấp bắp co rúm thành một đoàn. Chuyện tranh đấu trong Hoàng gia vốn đã có không ít phức tạp vi diệu, mà những việc Hoàng đế trúng độc như thế này, người biết được tất cả đều dữ nhiều lành ít, cũng khó trách lão đại phu này run sợ.

“Nói đi, trẫm miễn tội chết cho ngươi.” Quân Thụy thấp giọng nói, lại khẽ vuốt bàn tay của Tư Đồ Bích. Từ lúc lão đại phu quỳ mọp xuống sắc mặt của y đã trở nên tối sầm, tái nhợt, ngay cả hô hấp cũng rối loạn khiến Quân Thụy không khỏi đau lòng. Nói tiếp cũng thấy buồn cười, hiện tại chính là thời điểm liên quan đến sống chết của hắn, hắn dĩ nhiên một chút cũng không lo lắng, chỉ cảm thấy trong lòng thất lạc cùng bất đắc dĩ. Quân Thụy là một đế vương từng trải sa trường, không biết hắn đã bao nhiêu lần dao qua quỷ môn quan, đối với việc sinh tử xem như cũng nhìn thấu, nhưng Tư Đồ Bích thật ra lại là quan tâm tắc loạn, hiện tại vẫn không ngớt run rẩy.

“Bệ hạ, mạch tượng của người quả thật có triệu chứng trúng độc, thể nhưng có vẻ như cũng không đơn thuần chỉ là một loại mà là rất phức tạp. Thảo dân... thảo dân...”

“Thế bái cũng không biết rốt cuộc là cái gì, đúng không?” Tư Đồ Bích cố gắng dùng ngữ điệu bình tĩnh hỏi.

“Đại đương gia thứ tội...” Lão đại phu cúi đầu sợ hãi rụt rè địa nói, “Độc tính phức tạp, chỉ trong phút chốc lão cũng không thể kết luận được...”

“Được rồi, thế bá trước cứ suy nghĩ một chút.” Tư Đồ Bích thở dài, nhắm mắt lại trầm ngâm một hồi, phát tay nói, “Thế bá lui xuống đi, không có lệnh của ta không được rời khỏi tẩm cung này nửa bước. Khi nào chất độc trên người bệ hạ được giải xong lúc ấy thế bá hẵng xuất cung.”

“Dạ...” Lão đại phu mặt như đưa đám lui xuống. Lão không mất mạng đã là vạn hạnh, nào dám lại yêu cầu điều gì.

Sau khi lão đại phu thối lui, Tư Đồ Bích và Quân Thụy hai người cứ trầm mặc ngồi trong tẩm điện nhìn nhau không nói, hai người giống như có một loại ấn ý gì đó, chỉ yên lặng nắm chặt tay nhau. Lòng bàn tay của Quân Thụy cực nóng, thỉnh thoảng lại bóp nhẹ bàn tay của Tư Đồ Bích như là đang an ủi, ánh mắt của Tư Đồ Bích lại vì thế mà chậm rãi đỏ lên, rốt cục gian nan mở miệng nói với Quân Thụy: “Thụy ca, ta... ta sẽ không để ngươi chết...”

“Ừ.” Quân Thụy nở nụ cười, đem đối phương ôm chặt vào lòng. Ngoại trừ lúc ý loạn tình mê, Tư Đồ Bích chưa bao giờ thoải mái gọi hắn tiếng “Thụy ca” này, thể nhưng trước mặt Quân Thái lại rất dễ dàng gọi “Thái ca”, thực sự khiến Quân Thụy ăn đảm không ít, chẳng ngờ đến một tiếng “Thụy ca” này lại được thốt ra trong tình huống như vậy.

Tinh lực của Quân Thụy dù sao cũng không quá sung mãn, chỉ chốc lát sau đã mệt đến thiếp đi, Tư Đồ Bích vì hắn chỉnh chần lại một chút rồi mới chậm rãi đứng dậy, thấp giọng phân phó Trương Đình Hải đang đứng bên cạnh chăm sóc người kia xong thì rón rén ra cửa. Sắc trời hiện tại đã hơi tối, từng cơn gió mát thổi ngang qua người, Tư Đồ Bích nhìn đám cung nhân đông đảo đang quỳ trong viện đang bị bọn thị vệ mang đao giám sát, hàn quang từ lưỡi đao không ngừng lấp lóe dưới ánh sang cuối ngày khiến Tư Đồ Bích cảm thấy có chút vụng huyên, y hít sâu một hơi cố gắng lấy lại thăng bằng, lại gọi tổng quản thị vệ Kim Thiện đến phân phó bọn họ tăng mạnh tuần tra cùng với chặt chẽ giám sát cửa lớn tẩm cung, sau đó liền bảo bọn họ tản đi. Long thể của Hoàng đế xảy ra sơ xuất, đám người bọn họ thể nào cũng không tránh khỏi liên quan, vì vậy cho dù lượng công việc đột nhiên tăng lên cũng chẳng ai dám phàn nàn tiếng nào, chỉ có thể không ngừng cầu khẩn trong lòng, hy vọng vạn rủi ngàn vạn lần đừng rơi xuống đầu mình.

“Ta... xuất cung một chuyến...” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói với Kim Thiện, “Ta đi... tìm thêm biện pháp...”

“Đại nhân...” Kim Thiện vươn tay đỡ lấy thân hình đang lung lay của Tư Đồ Bích, thần sắc của y hiện giờ thật sự khiến cho người ta không khỏi lo lắng. Kim Thiện lần đầu tiên nhận thức Tư Đồ Bích là lúc bọn họ cùng gặp nạn ở Cảnh Nguyên, đã cùng trải qua sinh tử cho nên gã đối với vị đại nhân thoát nạn vô cùng nhu nhược này đặc biệt rất có hảo cảm, tâm tư của vị đại nhân này kín đáo, ý nghĩ lại linh hoạt, nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, chỉ là trạng thái của y hiện tại thật sự không khiến người bớt lo mà.

“Ta... ta không sao...” Tư Đồ Bích vịn lấy cánh tay của Kim Thiện mỉm cười lắc đầu. Thật ra khi y nghe được kết quả chẩn trị, toàn bộ sức lực trong người giống như đều bị rút đi hết sạch, thế nhưng hiện tại là lúc Quân Thụy đang cần y, y nào có rồi rãnh để sinh bệnh? Sinh mạng người kia đang nằm trong tay mình, tuyệt đối không được xảy ra sai lầm.

Tư Đồ Bích thất hồn lạc phách xuất cung, y thật sự cũng không biết mình nên đi đâu, tùy ý để mã xa rong ruổi trên đường xá Nghê Đô. Qua thật lâu tản mạn, thẳng đến khi chợ đêm cũng đã tan hết, trên đường gần như không thấy một bóng người qua lại Tư Đồ Bích mới chậm rãi bình tĩnh lại phân phó mã phu hồi phủ, trong lòng y đã có quyết định.

Lúc mã xa về đến Tư Đồ phủ, Tư Đồ Bích nhanh chóng chạy đến thư phòng viết một phong thư, lại lệnh cho Cam Đường cấp tốc dùng phi cấp đưa tin cho Tư Đồ Cẩn đang ở Tây Bắc, mong muốn cậu có thể trở về một chuyến, nếu như có thể, tốt nhất cũng mời Thánh y về kinh thành. Tư Đồ Bích thật sự đã không còn biện pháp nào tốt hơn, chỉ có thể cầu xin Tư Đồ Cẩn giúp đỡ, lão đại phu lúc này gọi vào cung đã là người có y thuật cao nhất y có thể điều động được, chất độc ngay cả lão cũng không thể xác định được thì chỉ còn trông chờ vào Thái ca mà thôi. Tư Đồ Bích biết rõ tâm tư của Tư Đồ Cẩn, lúc này lại phải cầu xin cậu đi cứu tình địch của mình, thật sự là quá buồn cười, thế nhưng hiện giờ y còn phương pháp nào nữa đâu?

Bàn tay của Tư Đồ Bích vẫn còn run rẩy, dù y đã cố trấn định cầm bút viết chữ, thế nhưng sau khi hoàn tất lá thư này mắt của y đều đã hoa lên, tứ chi mềm nhũn, mà lúc này bầu trời đã bắt đầu hửng sáng, chỉ có một phong thư, thế nhưng lại khiến vị danh sĩ tài hoa nhất nhì Đại Thích viết tròn cả một đêm.

Tư Đồ Bích tự tay cột thư vào chân bồ câu, sau đó ra sân thả niềm hy vọng đó bay đi, lúc màu lông xám trắng của chim nhỏ mất hút vào nền trời trái tim của Tư Đồ Bích tựa hồ cũng theo đó mà lạc mất, trong ngực không ngừng nảy lên từng cơn đau dữ dội, giống như hậu quả của việc trái tim chạy thoát ra ngoài.

“Sưu!” Một bóng đen to lớn chẳng biết từ đâu xuất hiện, dùng tốc độ cực nhanh bay ra tiếp cận con phi cấp kia, Tư Đồ Bích vẫn còn chưa kịp phản ứng đã thấy được bồ câu đột ngột rơi xuống, từ độ cao trăm thước rơi thẳng xuống nền đất trong viện, phản thân toái cốt! Tư Đồ Bích ngẩng đầu tập trung nhìn kỹ, nguyên lai bóng đen kia chính là một con chim ưng hung hãn, nó cứ liệng vài vòng ở trên trời, không ngừng phát ra tiếng kêu thê lương.

“Là ai!” Tư Đồ Bích kêu to. Y chưa từng thất thố như vậy, quả thực giống như đã sắp điên rồi, tức giận đến mức thần kinh tác loạn. Y vội vàng chạy đến bên cạnh thi thể bồ câu, từ trong đám huyết nhục kia tìm ra lá thư cầu cứu, sau đó vội hô to hộ viện dùng cung tiễn bắn con hung hiểm kia xuống.

“Ai nha, đây là có chuyện gì?” Trong lúc mọi người còn đang luống cuống, ngoài cử đột nhiên truyền đến một thanh âm nhàn nhã lười biếng, trong ngữ điệu tựa hồ còn mang theo tiểu ý khiến cho mọi người không khỏi nghiêng đầu nhìn lại. Lúc này Tư Đồ Bích cũng đã hơi bình tĩnh lại, cũng quay đầu nhìn về phía cửa, vừa nhìn thì bản thân y cũng phát ra tiếng cười trào phúng.

“Tín Vương gia, như thế nào mới sáng sớm lại có nhã hứng đến hàn xá dạo chơi? Lúc này cũng không nghe được hạ nhân tiếng vào bẩm báo một tiếng, đúng là thất lễ quá rồi!” Tư Đồ Bích lạnh lùng nói. Cũng không biết y là đang nói hạ nhân của mình thất lễ hay đang chỉ trích Quân Trạch thất lễ, bất quá giọng nói kia biểu tình kia thật sự là lạnh đến tột cùng.

“Nga, là tiểu vương sốt ruột xông thẳng vào đây.” Quân Trạch cười hì hì đi tới, càm lơ phát phơ nói, “Tiểu vương vốn là muốn đi Nam sơn luyện chim, bất quá con chim ưng mới mua này lại quá ngang bướng, cư nhiên lại xông mất! Thật sự quá đáng ghét mà!”

“Tín vương thật có nhã hứng!” Tư Đồ Bích lạnh như băng nói, một chút cũng không cho gã sắc mặt tốt.

“Ai, xem người kia! Tiểu vương bây giờ chính là đến để bồi tội.” Quân Trạch ha ha cười đi tới, vô cùng thân thiết vỗ vỗ vai Tư Đồ Bích, cười nói, “Vừa rồi chim ưng của ta hình như có làm bị thương một con bồ câu nhỏ, hình như đó là phi cấp truyền thư được thả từ trong Tư Đồ phủ, cũng không biết có phải của người không? A Bích, nếu thật là của người thì lỗi của ta đúng là quá lớn rồi.

Tư Đồ Bích cười lạnh một tiếng không nói chuyện, ánh mắt rơi xuống một đám huyết nhục mơ hồ trong viện, Quân Trạch cũng men theo đường nhìn liếc qua, nhìn thấy thứ đó liền liên tục kêu lên: “Áy da! A Bích tiểu mỹ nhân, ta thật không phải cố ý, người cũng đừng tức giận, ta sẽ bồi thường con bồ câu khác cho người. “

“Bồi thường?” Tư Đồ Bích châm chọc địa nhìn gã không nói thêm gì, thế nhưng trong lòng đã ngẫm nghĩ được mấy phen. Phi cấp vừa bay ra ngoài liền cứ thế chết trước mặt mình, cho dù mình thật sự thành công chuyển thư ra ngoài thì liệu Cẩn nhi có thể bình an quay về hay không? Liệu cũng có thể giống như phi cấp này bị người uy hiếp, thậm chí ngay cả mạng cũng không giữ được? Chẳng lẽ Tư Đồ Bích y lại phải trở mặt nhìn thân nhân của mình lao vào nguy hiểm.

“Vương gia” Thanh âm của Tư Đồ Bích đột nhiên chậm lại, “Nếu Vương gia thật sự có ý bồi thường cho A Bích, như vậy sao chúng ta không vào nhà từ từ nói chuyện? “

Lần nói chuyện này diễn ra phi thường không thuận lợi, bởi vì trong lòng cả hai đều mang tâm tư riêng nên ngôn ngữ cho dù thoát nhìn vẫn đậm phong khinh, thế nhưng thực tế chính là giương chung bạt kiếm. Cả hai đều hết sức cẩn thận, nội dung câu chuyện vừa nghe giống như đang nhân thoại việc nhà, thế nhưng thực tế lại mượn cơ hội này thăm dò tâm tư đối phương. Tư Đồ Bích đã thức trắng một đêm, tinh lực vốn đã không đông đảo, hơn nữa vừa rồi tâm tình kích động, một ít bệnh vặt cũng theo đó mà tái phát, khó chịu đến mức gần như ngất xỉu, thế nhưng hiện tại y còn phải đối phó với Quân Trạch, muốn từ ngôn ngữ của gã dò ra một chút manh mối. Bất quá cứ nói chuyện như vậy càng lâu Tư Đồ Bích càng lực bất tòng tâm, về sau gần như ngay cả bộ dạng của Quân Trạch cũng không thể nhìn rõ.

“A Bích, sắc mặt của người không tốt lắm, lẽ nào Tam hoàng huynh lại tác cầu vô độ rồi? Ha ha ha ha... Thật sự là rất không biết thương hương tiếc ngọc mà... Ha ha ha...” Quân Trạch miệng không cân nhắc cười to, đến mức khiến màng nhĩ của Tư Đồ Bích bị chấn động, trước mắt cũng biến thành màu đen.

“Tín Vương gia, lời này của người nếu bị Hoàng thượng nghe được sợ rằng không tránh khỏi phiền hà đâu.” Tư Đồ Bích miễn cưỡng cười cười, thấp giọng nói, “Ta đột nhiên nhớ tới còn có chút việc chưa làm, người ở đây chờ ta một chút, ta sẽ quay về ngay.” Nói xong Tư Đồ Bích liền vội vã đi ra cửa, tay chân của y hiện tại đã hoàn toàn mất khống chế, đi đường giống như đang dẫm trên mây, trong mắt cũng là một mảnh trắng xóa, chỉ có thể mờ mịt hướng về phía cửa mà được đi. Quân Trạch lại la lên một tiếng, đột nhiên đứng chặng trước người Tư Đồ Bích: “Ta nói này A Bích, chúng ta không phải còn chưa nói nên bồi thường cho người như thế nào sao? Vội vàng đi đâu chứ? Người nghìn vạn lần đừng vì chuyện này đi tìm hoàng huynh của ta đấy, ta chính là rất sợ hấn ý thế hiếp người, mắng ta cả ngày không làm việc đàng hoàng đâu, ha ha ha...”

“Nghe Vương gia nói kia...” Tư Đồ Bích yếu ớt trả lời, tiếng cười của Quân Trạch phảng phất như trực tiếp chạm vào màng nhĩ, khiến trong đầu y bị chấn ong ong một mảnh. Tư Đồ Bích lung lay bước qua một bên, nghiêng người muốn tránh khỏi Quân Trạch, trong lúc đang cố gắng tránh né, y cơ hồ nghe được Quân Trạch cười lạnh nói ra một câu. “Lẽ nào người không muốn nghe điều kiện trao đổi của ta một chút sao?” Thế nhưng lúc này đại não của Tư Đồ Bích đã trở nên chậm chạp, hoàn toàn không thể tiếp thu suy nghĩ, chỉ có thể cẩn thận bước về phía cửa xông ra ngoài. Y vừa chạy đến góc ngoặt nơi hành lang đã thấy Cam Đường đứng chờ sẵn, Cam Đường vừa nhìn thấy y đã vội vã tiến lên đỡ lấy thân ảnh lảo đảo kia, nghe Tư Đồ Bích thều thào phân phó: “Kim Thiệu tổng quản... đang ở ngay bên ngoài... mau gọi... gọi bọn họ... gia... gia tăng... để phòng... không thể thả...”

Câu nói kế tiếp Tư Đồ Bích đã không còn khí lực thốt ra, ý thức trôi đi nhanh hơn y dự đoán không ít, cho dù trong lòng Tư Đồ Bích vẫn vô cùng lo lắng, muốn đem hết những bày bố trong lòng giao phó cho người khác đi làm, thế nhưng đã là thân bất do kỷ, ý thức cứ không ngừng theo vực sâu không đáy kia trượt xuống....

1/ Thể bá: cách gọi kính trọng một người nam lớn tuổi không thân thích với mình.

2/ Phân thân toái cốt: thịt lìa xương gãy. Kiểu chết không toàn thân ấy.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

88. Chương 88

Âm mưu

Lúc Tư Đồ Bích tỉnh lại đã là một canh giờ sau, y nằm trên giường trợn to mắt nhìn sa trưởng trên đỉnh đầu, sau đó thoảng cái ngồi dậy: “Cam Đường!” Tư Đồ Bích lớn tiếng gọi, y nhớ rằng trước lúc mình mất ý thức đã không kịp đem hết sự tình phân phó rõ ràng, hiện tại thể cục bên ngoài là thể nào y thật sự không đoán được.

“Đại nhân?” Cam Đường từ ngoài chạy vào, thần sắc trên mặt vẫn ngơ ngác như trước, Tư Đồ Bích thấy vậy lòng cũng đã bình tĩnh được phân nửa, Cam Đường bình tĩnh như vậy thì hẳn là thể cục bên ngoài vẫn chưa xảy ra biến hóa gì đó ngoài ý muốn mới đúng. Tư Đồ Bích hơi kéo kéo y phục, bởi vì ngoại y vẫn chưa cởi ra đã được đặt lên giường nên có chút nhăn lại, Cam Đường nhanh nhẩu lấy ra một bộ y phục khác giúp Tư Đồ Bích mặc vào.

“Tín vương đâu?” Tư Đồ Bích nhất vừa sửa sang lại vạt áo vừa hỏi.

“Vẫn còn trong đại sảnh chưa đi!” Cam Đường lại đưa lên một bát thuốc cho Tư Đồ Bích rồi mới tiếp tục nói, “Ngài ấy có hỏi hai ba lần ta đều nói đại nhân có việc gấp xin ngài ấy chờ một chốc. Thuốc hạ cũng đã đi tìm Kim Thiện, người này vẫn rành rẽ thể cục hơn, vừa nghe thuốc hạ nói đã an bài mọi người tăng mạnh đề phòng.”

Cam Đường nói xong còn thận trọng tiến đến bên tai Tư Đồ Bích nhẹ giọng bẩm báo: “Có người nói ngay cả ngự lâm quân trong cung cũng đều xuất động rồi, chính là đang mai phục khắp nơi...”

“Làm sao ngươi biết?” Tư Đồ Bích hỏi.

“Thuộc hạ theo đại nhân nhiều năm như vậy, chút chuyện nhỏ này làm sao giấu được thuộc hạ?” Cam Đường dương dương đắc ý nói, Tư Đồ Bích thấy vậy thì nhin không được mỉm cười, thể nhưng cũng không có nhiều thời gian để trêu ghẹo, vẫn nên lập tức quay về chính đề: “Việc ngươi lưu lại Tín Vương làm rất tốt, đợi chuyện này qua rồi ta nhất định báo với Hoàng thượng tưởng thưởng cho ngươi thật tốt.”

Thân thể của Tư Đồ Bích vẫn còn có chút hư thoát, bất quá tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, sau khi ra khỏi phòng y theo bản năng quan sát khắp nơi một lượt, quả nhiên võ giả hộ viện trong phủ cùng với những thị vệ Hoàng gia cải trang mai phục rõ ràng tang rất nhiều. Bước qua mấy đoạn hành lang gấp khúc, Tư Đồ Bích rõ ràng thấy được thân ảnh Kim Thiện đang đứng ở trong góc khuất vô cùng tầm thường nhìn y, người nọ đưa tay làm một thủ thế bình an rồi gật đầu một cái, lại dùng tay che miệng giả vờ như đang ho khan rồi lại ra ký hiệu hai người, ý tứ của Kim thiện chính là đã an bài xong cận vệ trong cung cùng với Nhân vương phủ. Từ lúc cả hai cùng gặp nạn ở Cảnh Nguyên, Kim Thiện đi lại với y ngày càng mật thiết, vì vậy chỉ cần một vài thủ thế đơn giản như vậy liền có thể lý giải ý tứ của đối phương, thật sự rất thuận tiện giữ bí mật. Sau khi biết được tình hình trong cung và Nhân Vương phủ đã được bố trí chu toàn, lòng của Tư Đồ Bích lại buông xuống thêm chút nữa.

Nghe Cam Đường nói, Tín Vương vẫn còn đang ngồi ở đại sảnh nghe nhạc công tấu vài tiểu khúc dân gian thì Tư Đồ Bích không khỏi sửng sốt, y thật sự không biết Cam Đường nghĩ thể nào mà lại đưa ra một kế hoãn binh như vậy. Cam Đường có chút ngượng ngùng cười hắc hắc, lại sờ sờ đầu của mình, nói: “Đây đều

là học được từ chỗ đại nhân mà,... Hắc hắc... Bất quá, người đang hát tiểu khúc ở đại sảnh chắc đại nhân vẫn còn nhớ, chính là Bảo Cầm của Thanh Ngọc quán.”

“Bảo Cầm? Nàng làm thế nào lại tới đây?” Tư Đồ Bích nghi ngờ hỏi, y làm sao không nhớ rõ Bảo Cầm chứ? Đường sơ khi Thái tử thất thế nàng bị bán vào thanh lâu, ở trên đường tình cờ nhìn thấy y còn lao đến mắng âm lên, sau đó nàng còn bang trợ y tính toán Quân Thụy. Sau khi âm mưu của Thái hậu bị bại lộ y vẫn chưa gặp qua nàng.

“Là chính nàng tìm đến, còn nói muốn gặp đại nhân. Nàng hình như biết chút gì đó, vì vậy mới giúp chúng ta giữ chân Tín Vương.” Cam Đường nói.

“Vậy sao?”

“Còn nữa, Hạ Ly cũng tới.”

“Hắn... tới làm cái gì...” Tư Đồ Bích cau mày, đây là chuyện gì? Vì sao từng người từng người đều đến đây thêm phiền?

Sau khi gặp qua Hạ Ly, Tư Đồ Bích vội v chạy đến gặp Tín Vương ở đại sảnh, còn chưa thấy người đã nghe được từng tiếng nhạc du dương truyền đến, một giọng nữ mềm mại như mộng ảo nhẹ nhàng ngâm sấm: “ Tay ngọc nâng khắp thuyền tiên nhạc, Chôn lâu hồng tiếng ngọt lòng say, Giai nhân rơi lệ vì ai, Đóa lê chìm đắm bạn cùng mưa giăng...”¹ Tư Đồ Bích thần sắc đoan chánh chậm rãi bước về phía đại sảnh, vừa đến cửa lớn đã thấy Bảo Cầm nghiêng người ngồi giữa phòng, ngón tay khẽ gảy dây đàn hát ra làn điệu uyển chuyển, mà Quân Trạch thì đang ngồi bên cạnh nhịp tay phụ họa, nhắm mắt lắc lư đầu, thoát nhìn vô cùng nhàn nhã.

“Vương gia thật hăng hái.” Tư Đồ Bích mỉm cười vừa nói vừa bước vào, lại chấp tay làm một thủ thế với Quân Trạch. “Thực sự xin lỗi, những việc vất vả cần phải giải quyết trong cửa hang không ít, bận đến bây giờ mới xong, đã khiến Vương gia phiền chán rồi, đúng là lỗi của thảo dân.”

“Tiểu vương nào có phiền chán đâu, A Bích người đây là thập phần cố ý, tìm một tiểu mỹ nhân yêu kiều duyên dáng như vậy đến bồi Tiểu vương, thật sự là quá mức tri kỷ mà, ha ha ha...”

“Vương gia thích là tốt rồi.” Tư Đồ Bích cũng cười theo, Quân Trạch còn nói : “A Bích, người lời nói này thật giống như Tiểu vương đang cường thưởng dân nữ vậy... Ha ha ha... Chẳng lẽ nói, nếu Tiểu vương mở miệng hỏi người vị tiểu mỹ nhân này, người cũng khẳng khái đáp ứng phải không? Nữ nhân mang ra từ Tư Đồ Bích, người bên ngoài nghe được sợ rằng cũng sẽ hiru nhầm đây là thị thiếp của A Bích người, đến lúc đó nếu Tam hoàng huynh nghe được sợ rằng không khỏi ăn dấm đi, ha ha ha...”

“Xem Tín Vương gia nói kia...” Tư Đồ Bích cười khan. Quân Trạch thực sự giả vờ rất tốt, bộ dạng cười rộ lên kia hoàn toàn không nhìn ra một chút giả dối nào, đúng là ẩn dấu quá sâu, thảo nào trước đây đều không phát hiện manh mối gì.

“Nếu Vương gia không ngại, tiểu nữ thật ra... nguyện ý hầu hạ Vương gia... Chỉ là, tiểu nữ tử ở trong phủ của Tư Đồ đại nhân cũng đã quen, vô cùng luyến tiếc...” Bảo Cầm cúi đầu nhẹ giọng nói, bộ dạng e thẹn như vậy đúng là khả ái đến cực điểm. Bảo Cầm trước đây chính là thiếp thân thị nữ bên cạnh Quân Thái, nàng không những có một khuôn mặt đẹp mà dáng vẻ, khí chất cũng là tuyệt hảo, làm ra tư thái như vậy hoàn toàn không chút nào giống như làm giá mà ngược lại càng tăng thêm không ít ý nhị. Quân Trạch quan sát nàng vài lần, khóe miệng cũng nâng lên thành một nụ cười thích thú, Tư Đồ Bích xoay chuyển đầu óc vào lần, cười phụ họa mấy tiếng, ý tứ chính là muốn giữ Quân Trạch ở lại qua đêm trong phủ, để Bảo Cầm hầu hạ hắn thật tốt. Quân Trạch nghe vậy cũng cười ha hả, không nói thêm gì, chỉ là xoay người ngồi xuống ghế, bởi vì đối phương lại biểu lộ thần sắc kỳ quái như vậy nên Tư Đồ Bích cũng không nói thêm gì, trong lúc nhất thời cả phòng đều yên tĩnh lại.

“Nói thẳng đi!” Quân Trạch đột nhiên lên tiếng, “A Bích, người dự định lúc nào mới để Tiểu vương rời đi?”

Gặp Quân Trạch thẳng thắn xé rách mặt nạ, Tư Đồ Bích cũng không tiếp tục lá mặt lá trái mà lộ ra thần sắc âm lãnh, nói: “Vương gia, chỉ sợ người không rời khỏi đây được..”

“Vậy sao?” Quân Thụy mỉm cười, nhìn chằm chằm Tư Đồ Bích nói, “Ra mời người rất nắm chắc. Trước đây người nói chuyện với ta chưa từng biểu lộ vẻ mặt này. Bất quá, A Bích, người có biết thời điểm ng đưa

giờn tâm cơ, bộ dạng mê người đến cỡ nào không, cũng khó trách lão tam kia sẽ coi trọng người. Cái vẻ mặt hiện giờ này, thực sự làm cho người ta động tâm mà...”

Tư Đồ Bích cười lạnh một tiếng, trầm giọng nói : “Vương gia thực sự đúng là cho dù Thái sơn đổ sập trước mắt cũng không đổi sắc, thế nhưng Vương gia, người có biết bên ngoài Tư Đồ phủ đã có mấy nghìn ngự lâm quân mai phục, chỉ cần người bước ra khỏi cửa này sẽ có vô số mũi tên bắn tới. Không có lệnh của ta, không ai có thể sống sót bước ra ngoài.”

“Lợi hại!”

“Vương gia, trong tay người không có binh quyền.” Tư Đồ Bích ngạo nghễ nói, “Quân Thụy có thể làm hoàng đế, bởi vì hắn có lợi thế hơn tất cả các hoàng tử khác, đó chính là trong tay hắn vững vàng chưởng quản binh quyền. Cho nên nói, dù người thật sự có ý định mưu phản cũng không thể nào điều động dù chỉ một binh một tốt, không có bất kỳ một võ tướng nào sẽ nghe lệnh người, vì thế, người một điểm phần thắng cũng không có.”

“Hiểu rõ!” Quân Trạch vẫn chỉ nói hai chữ như vậy, lúc nghe Tư Đồ Bích phân tích gương mặt hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không biểu lộ nét lo sợ.

“Người có thể giết chết phi cấp của ta, cũng có thể ngăn trở ta cầu ngoại viện, thế nhưng hiện giờ ta cũng không phải hành động theo ý tứ của Vương gia người —— bởi vì hiện tại người đang ở trong vòng vây của ta.” Tư Đồ Bích hí mắt, bộ dạng giống như một con báo đang rình rập chuẩn bị bắt mồi, cả người đều tản ra khí thế.

“Có đạo lý!” Quân Trạch vỗ tay, thế nhưng chỉ có vài tiếng đơn bạc liền ngừng lại, lưỡi nhác tựa vào ghế chậm rãi nói, “A Bích, người còn nhớ cái chết của Thái hậu không?”

Tư Đồ Bích không nói chuyện, lẳng lặng giằng co cùng Quân Trạch, nghe hắn chậm rãi tiếp tục: “Thái hậu hoảng, khám nghiệm tử thi cho kết quả là trúng độc bỏ mình. Lúc đó Tư Đồ Cẩn cũng tham gia khám nghiệm tử thi, kết quả của y chính là chiết vì độc tính của ‘Túy sinh mộng tử’, Tiểu vương nói sai không?”

“Thế nhưng, bây giờ Tiểu vương nói cho người biết, Thái hậu không phải do ‘Túy sinh mộng tử’ bộc phát mà chết, nàng đã trúng một loại độc khác.” Quân Trạch vừa cười vừa nói, “Đó là một loại độc được vô sắc vô vị, ngay cả người trúng nó cũng không biết đã trúng thế nào, cứ như thế mờ mịt mà trúng chiêu —— A Bích, người có phải cho đến bây giờ cũng không nghĩ ra lão tam đã trúng độc như thế nào, đúng không? Người đã tra xét hết tất cả mọi người trong tẩm cung của hắn, một điểm đầu mối cũng không phát hiện, đúng không?”

Tư Đồ Bích vẫn im lặng không nói, y vẫn duy trì biểu tình trầm mặc ngồi tại chỗ, thế nhưng sóng lưng đã kéo căng, nhãn thần cũng trở nên ngoan lệ hơn trước, hiện tại y đã nổi lên sát ý. Quân Trạch lúc này chẳng khác nào cá trong chậu, mà y chính là dao thớt, thế nhưng những lời hắn vừa nói ra khiến Tư Đồ Bích không thể hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì giống như lời Quân Trạch đã nói, y đã tra xét khắp một lượt tẩm cung của Quân Thụy nhưng một chút manh mối cũng không có.

“Tiểu vương nói cho người biết sự thật nhé.” Quân Trạch trào phúng nói, “Chất độc lão tam trúng phải giống hệt Thái hậu, lúc trước Thái hậu vội vã muốn giết người bất quá là vì muốn lấy giải dược trong tay ta, thế nhưng ta làm sao có thể cho nàng toại nguyện chứ? Tất cả mệnh lệnh, âm mưu đều là từ chỗ của nàng đi ra, vô cùng hoàn mỹ, từ bên ngoài mà xiêm, tất cả mọi người đều chỉ biết hoài nghi Thái hậu chứ không liên hệ đến ta. Thế nhưng, người và Quân Thụy quá thông minh, ta lo lắng người ở bên cạnh Quân Thụy sẽ cản trở ta, từ lúc người quay về Giang Châu ta đã ra lệnh ám sát người, đáng tiếc lại không thành công —— Người nói xem, thế cốt người yếu nhược như vậy, chỉ cần có chút trắc trở liền bệnh đến mức gần như không sống nổi, thế nhưng thủy chung vẫn không chính chết được người, thực sự làm người ta chán ghét mà. Vì vậy, cuối cùng ta thật sự có chút không chịu được mới bảo Thái hậu đi giết người —— Không nghĩ tới, người cư nhiên lại đẩy nàng hôn mê trên mặt đất, khiến nàng không kịp uống giải dược mà tử vong. Tư Đồ Bích, chính là người đã hại chết cô cô của mình...”

“Thì ra là thế...” Tư Đồ Bích lắc đầu lạnh lùng nói, “Lúc đầu ở trên thuyền ta đã cảm thấy kỳ quái, tại sao lại có người muốn giết ta... Ta ban đầu đã nghĩ là Hạ Ly, không ngờ rằng... Sau đó ở Hắc Phong trại, một

mũi tên đó dường như cũng không phải hướng về Quân Thụy mà là nhắm vào ta, ra mòi cũng là muốn đưa ta vào chỗ chết...”

“Lúc đó ta thật sự muốn bắn chết lão tam, thế nhưng Tiểu vương vốn mềm lòng, làm thế nào có thể xuống tay giết chết huynh đệ của mình? Hơn nữa sự thông minh của người cũng là một loại uy hiếp rất kinh khủng, ta nhất định phải diệt trừ tận gốc. Hiện tại rốt cuộc cũng là báo ứng, cư nhiên bị người nhìn ra Quân Thụy trúng độc, còn đoán được mục đích của ta.” Quân Trạch nhàn nhã chống tay đỡ đầu nói, hoàn toàn không có bộ dạng ngoan tuyệt của kẻ chủ sự sau màn mà lại giống như trong lời nói của hắn, là một nam nhân thập phần luyến tiếc người thân.

“Người hoàn toàn không phải là nhẹ dạ, mà là cho dù hôm đó Quân Thụy thật sự có gì bất trắc, căn bản cũng không đến phiên người ngồi lên vương vị. Vì vậy người nhất định phải chờ, chờ đến khi diệt trừ hết các chướng ngại vật trên con đường của người.” Tư Đồ Bích một đao thấy máu, lên tiếng cuộc cười nhạo, “Quân Thụy nếu có bất trắc, binh quyền của hắn cũng không rơi vào tay người, không ai sẽ nghe lời người. Hơn nữa cho dù Quân Thái chỉ là phế thái tử cũng tốt hơn người, chí ít vẫn có danh vọng rồi, vì vậy người chỉ đành lợi dụng sự sốt ruột của Thái hậu, khiến nàng nghe lời người cùng hợp mưu làm ra những việc kia. Chỉ bất quá, Thái hậu có lẽ thế nào cũng không ngờ rằng nàng sẽ chết trong tay người, còn phải một mình gánh lấy tội danh mưu phản. Chỉ cần việc này tiết lộ một chút phong thanh ra ngoài, địa vị và danh vọng của Quân Thái cũng sẽ lập tức tan rã, lúc này người chỉ cần tùy tiện dùng một biện pháp gì đó xử lý Quân Tiễn là được. Người thậm chí ngay cả Quân Tiễn cũng không tha —— Quân Thụy yêu nhất chính là đệ đệ của hắn, người lo rằng vạn nhất Quân Thụy đem đế vị truyền cho Quân Tiễn nên dứt khoát cũng không buông tha. Đợi đến khi tất cả chướng ngại vật này đều tiêu thất, người liền trở thành người thừa kế vương vị hợp pháp duy nhất còn lại —— Quân Trạch, bản tính này của người gỗ rất hoàn hảo đi!”

Không đợi Quân Trạch trả lời, Tư Đồ Bích lại tiếp tục châm chọc khiêu khích: “Chỉ là người ngàn tính vạn tính cũng không tính được ta sẽ không chết, trái lại còn đoán được bộ mặt thật của người, thậm chí còn đem người vây lại trong Tư Đồ phủ này..”

“Đích xác, đúng là trong lúc xử lý việc của người ta đã có sai lầm.” Quân Trạch tự giễu cười nói, “Thế nhưng ta phải nói rõ, không phải là người vây khốn ta ở đây, mà là ta chủ động đến ngã bài với người..”

“Vậy sao? Lẽ nào chúng ta lại còn khả năng thương lượng sao?” Tư Đồ Bích cười đến cực kỳ tự tin, y thậm chí còn ung dung bắt chéo chân thưởng trà. Vừa nãy lúc y gặp Hạ Ly mới biết được cả Hạ Ly và Bảo Cầm đều là do Lục tử Uyển Tranh cố ý lưu lại con cờ chưa lật cho mình, hai người này sau khi biết được mình bị người ta lợi dụng còn thiếu chút nữa hại chết Tư Đồ Bích thì vô cùng hổ thẹn, vì vậy mới chọn lựa ở lại tìm cơ hội bồi thường. Uyển Tranh thật sự đã sắp xếp hai con cờ tuyệt diệu cho Tư Đồ Bích, vừa rồi y đã phân phó Hạ Ly lặng lẽ đi Lận Châu tìm Tư Đồ Cẩn và Y Thánh, sau đó phải hộ tống bọn họ an toàn trở về Ngê Đô. Hạ Ly thân mang tuyệt kỹ, lại bởi vì hổ thẹn với Tư Đồ Bích mà biểu thị quyết tâm dù có chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, một người như vậy, Tư Đồ Bích giao phó hẳn hộ tống Tư Đồ Cẩn và Y Thánh cũng hết sức yên tâm. Vì vậy, hiện tại y mới có thể thanh thản ngồi ở nơi này đầu trí cùng Quân Trạch —— trong tay y đã có vương bài, tự nhiên khí định thần nhàn!

“Đương nhiên là có.” Quân Trạch cũng cười rộ lên, khí thế tự tin đó cũng không kém Tư Đồ Bích chút nào, hắn nhàn nhã nói: “A Bích, chúng ta thử đánh cuộc xem, rốt cuộc là ta có thể chờ, hay là người có thể chờ —— hoặc là phải nói, liệu lão tam có chờ được hay không.”

Tư Đồ Bích cứng người một chút, hơi hơi điều chỉnh tư thế ngồi, thế nhưng thủy chung vẫn né tránh vấn đề nào: “Ta thật ra lại đối với việc vì sao Quân Thụy trúng độc thấy hứng thú hơn nhiều..”

“Cũng đúng, người nghĩ hết tất cả mọi chi tiết cũng không đoán ra rốt cuộc hắn đã trúng độc như thế nào, trong lòng khẳng định rất khó chịu. Được rồi, Tiểu vương sẽ nói cho người biết —— Người có còn nhớ, đương sơ lúc lão tam từ Cảnh Nguyên chạy về kinh thành thì gặp phải Hạ Ly, còn bị y đã thương...”

“Người là nói...”

“Đúng vậy, cả người Hạ Ly lúc đó đều có ngấm qua độc dược, vì vậy Quân Thụy bị y gây thương tích tự nhiên cũng sẽ nhiễm độc.” Quân Trạch cười đến âm trầm khiến Tư Đồ Bích không khỏi rét run từng trận, “Chất độc kia tiềm ẩn trên người lão tam lâu đến vậy đến bây giờ mới bắt đầu bộc phát dị trạng, nói cách khác, loại độc này ngoại trừ ta, bất kể là thập lục đệ của người cũng tốt, Y Thánh cũng được, không có

người nào có thể phá giải —— Nói không chừng, độc kia tính đã thấm vào xương tủy của lão tam, cũng không phải giống như người nghĩ chỉ cần đơn giản uống thuốc giải là có thể thoát được. Tư Đồ Bích, người nói chúng ta có nên đánh cuộc một chút không, đánh cuộc xem Quân Thụy rốt cuộc đến lúc nào sẽ độc phát bỏ mình? Ta thật sự rất chờ mong nha, chờ đến một ngày nào đó, sáng sớm người thức dậy thì phát hiện người người yêu thương nhất đang ngủ bên cạnh đã tuyệt khí bỏ mình, khi đó người sẽ có biểu tình gì đâu? Nhất định sẽ vô cùng đặc sắc đi? Thật sự Tiểu vương rất muốn nhìn thấy biểu tình khóc rống của người là thế nào! A Bích tiểu mỹ nhân, bộ dạng khi người khóc vì Quân Thụy sẽ là thế nào đây? Là điên cuồng, là thống khổ, hay là hối hận chứ? Người nghìn vạn lần không được quên việc này, cái chết của hắc là bởi vì ngày hôm nay người muốn đánh đổ cùng ta... Ha ha ha ha hắc...”

1/ Vì đoạn thơ này mèo đã tốn gấp ba lần thời gian edit một chương bình thường, cuối cùng sau vài lần thử nghiệm mới quyết định dùng thể thơ song thất lục bát này. Đoạn này khó hơn đoạn từ khúc bên bờ sông trong tết nguyên tiêu ở đầu truyện rất nhiều, bởi vì đoạn kia là từ khúc, chỉ cần phiên dịch làm sao cho có tính nhạc khúc theo thể biên ngẫu là được, còn đoạn này rõ ràng là thơ nên cũng phải dịch thành thơ. Và sau đây là nguyên văn và nghĩa.

Nguyên văn:

Tiêm chỉ khinh đạn vận mẫn chu

Kiều thanh như tủy xương hồng lâu.

Giai nhân ngọc lệ vì thù lặc

Trầm thủy lê hoa bạn vũ trù

Nghĩa:

Ngón tay gầy gầy nhẹ, âm sắc đầy thuyền

Giọng yêu kiều như say xương lên tại chốn hồng lâu

Giọt lệ ngọc ngà của giai nhân là vì ai rơi xuống

Đóa hoa lê chìm trong nước làm bạn với cơn mưa.

Bản chuyển ngữ của mèo:

Tay ngọc nâng khắp thuyền tiên nhạc

Chốn lầu hồng tiếng ngọt lòng say

Giai nhân rơi lệ vì ai

Đóa lê chìm đắm bạn cùng mưa giăng

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

89. Chương 89

Giao phong

Đến lúc trời tối, Quân Trạch cũng lưu lại trong Tư Đồ phủ, hai người cứ thương nghị thật lâu cũng không ra được kết quả, đều là một bước cũng không nhường, quả thực gần đạt đến trình độ giương cung bạt kiếm. Cuối cùng cũng là Tư Đồ Bích không chống đỡ nổi mới phân phó hạ nhân an bài phòng khách cho Quân

Trạch, mặt ngoài làm đến lễ phép chu đáo thể nhưng trên thực tế chính là canh gác nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể để hán truyền bất cứ tin tức nào ra bên ngoài.

Nửa đêm, Tư Đồ phủ thoát nhìn giống như an tĩnh tường hòa, trên thực tế tình hình bên trong lại hết sức nguy cấp hầu như đến nỗi chạm vào là nổ. Kim Thiện báo lại, khắp nơi trong kinh thành đều có những nhân vật khả nghi đang âm thầm hoạt động, theo kinh nghiệm của y mà suy đoán, binh lực của đối phương có khoảng năm trăm người. Tư Đồ Bích sau khi nghe xong phỏng đoán kia thì trong lòng không khỏi cân nhắc — thực lực của Quân Trạch quả thực không thể khinh thường, chỉ nhìn việc hán dám đơn thân độc mã chạy đến Tư Đồ phủ đã có thể thấy rõ sự quyết đoán khó gặp. Tư Đồ Bích lại nhớ lại tình cảnh lần trước ở Cảnh Nguyên, lúc Quân Trạch chỉ huy một đám tử sĩ vây bắt mình và Quân Thụy, bộ dạng ngạo nghễ bình tĩnh của hán lúc giương cung thật sự khiến người ta không khỏi e ngại. Tuy rằng Kim Thiện đã dựa theo sự an bài của Tư Đồ Bích mà bố trí binh lực xung quanh, thế nhưng bản lĩnh của đám tử sĩ trong tay Quân Trạch Tư Đồ Bích đã kiến thức qua, những người đó gần như hoàn toàn không sợ chết, nếu hai bên giao phong trong thành sợ rằng sẽ liên lụy bách tính vô tội, thậm chí còn có thể gây ra rối loạn không đáng có, thật sự không dễ làm mà...

Tư Đồ Bích bị Cam Đường thúc giục uống hết hai chén thuốc lớn, lại còn cứng rắn uống vào một viên được hoàn. Thân thể của y vốn còn chưa điều dưỡng thật tốt, lúc sang còn bị bệnh vặt hành hạ một phen, hiện tại đáng ra phải nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, thế nhưng thế cục hiện tại nào cho y thời gian rảnh rỗi? Mỗi bước đều kinh hoàng như đang dẫm trên băng mỏng không hề cho phép y có nửa điểm sai lầm. Vì vậy, Tư Đồ Bích chỉ có thể dựa vào thuốc men chống đỡ một đoạn thời gian, đợi đến khi sự tình bình ổn lại mới tiếp tục điều dưỡng.

Tư Đồ Bích vội vội vàng vàng uống hết thuốc, sau đó lại đem chén thuốc ném qua một bên mà bắt đầu bố trí nhiệm vụ. May là Kim Thiện vô cùng lý giải quan hệ của y cùng Quân Thụy, đồng thời Quân Thụy cũng đã hạ chỉ cho những thủ hạ thân cận tuân theo sự điều khiển của Tư Đồ Bích, nếu không một đám đại hán tử đã từng cùng Hoàng đế vào sinh ra tử làm sao có thể tuân theo một người thoát nhìn vô cùng yếu đuối như Tư Đồ Bích chứ? Bất quá qua một vài sự kiện, bọn họ cuối cùng cũng không chỉ vì hoàng quyền phía sau mà thần phục Tư Đồ Bích, mà là thật tâm khâm phục giác quan chính trị nhạy cảm cùng mưu kế tuyệt diệu của y. Dù vậy, Kim Thiện thủy chung vẫn không thực sự yên lòng, dù sao thế cục trước mắt cũng liên quan trực tiếp đến hoàng quyền cùng với tính mạng của Tam gia, thực sự Kim Thiện không cách nào tưởng tượng vì sao Tam gia có thể an tâm đem cả tính mạng và lực lượng của mình giao cho một kẻ nhu nhược như Tư Đồ Bích, huống hồ người này mới đây còn muốn ban trợ tiền Thái tử mưu phản mà.

“Hai người các người, chờ ở trong viện tử Tín Vương đang lưu lại theo dõi cử động của y, tuyệt đối không được thả thảo kinh xà, cứ mỗi hai canh giờ thì báo cáo một lần.” Tư Đồ Bích vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai hán tử rõ ràng cao to hơn hán y, sau khi phân phó mệnh lệnh hết cho mọi người, cuối cùng y gọi hán người có võ công tốt nhất ở lại căn dặn, “Hai người các người, lập tức tìm cách âm thầm ra ngoài, đi đến Tín Vương phủ dò hỏi tin tức, ta cần chính là toàn bộ tình huống trong phủ đệ của hán, nhân thủ bày bố thế nào, sau trước có bao nhiêu người, nhiệm vụ của từng người đều phải làm rõ. Nếu như thả thảo kinh xà hoặc là không có thu hoạch trở về, các người liền trực tiếp mang đầu đến gặp ta!”

“Dạ!” Một đám hán tử cao lớn chắc nịch trầm giọng đáp, đợi đến khi Tư Đồ Bích xoay người đi thì đám người kia cũng đã tiêu thất, chỉ có cửa sổ và đại môn đang rộng mở đón gió lùa vào thổi loạn những trang giấy trên bàn. Tư Đồ Bích thu dọn lại chút ít tài liệu trên bàn, thật sâu thở dài một hơi, những việc xảy ra gần đây thực sự đã khiến thần kinh của y căng thẳng đến tột độ, hiện tại mới có thể coi như an bày ổn thỏa, nhất định phải tìm cho ra nhược điểm của Quân Trạch để chèn ép hán, tuyệt đối không thể để y nắm mũi dẫn đi như thế này được, nhất định phải phản kích.

“Đại nhân, hiện tại nên làm thế nào?” Kim thiện nhẹ giọng hỏi.

“Chờ.” Tư Đồ Bích lời ít ý nhiều đáp, y mệt mỏi ngồi xuống ghế, lại lấy ra một khóa được hoàn nuốt xuống, nhắm mắt lại một hồi, “Theo tình huống hiện nay chỉ có thể lấy tĩnh chế động, chúng ta không cần quá sốt ruột, đám người của Quân Trạch dù sao cũng đã bại lộ gần hết, chính bọn hán mới là kẻ không có nhiều thời gian. Huống hồ trong tay chúng ta còn có binh quyền, hán mới không chờ nổi.”

“Dạ.” Kim thiện thấp giọng ứng, chờ giây lát lại hỏi, “Bên phía Hoàng thượng...”

“Đại phu vẫn còn đang nghĩ biện pháp.” Tư Đồ Bích thở dài nói, “Vị đại phu này, ở Tư Đồ gia ngoại trừ Thập lục đệ của ta ra thì là người có y thuật cao minh nhất, cho dù không thể hoàn toàn giải trừ chất độc hẳn là cũng có thể kéo dài được một đoạn thời gian. Người không cần quá lo lắng...”

Tư Đồ Bích cũng không có nói với Kim Thiện việc y đã âm thầm phái Hạ Ly đi đến Lận Châu tìm kiếm Tư Đồ Cẩn và Y Thánh, vì thế hai người đều ôm tâm tư bất đồng mà chờ đợi. Kỳ thực Tư Đồ Bích còn có một dự định khác, đó là đầu tiên ổn định đám thủ hạ của Quân Thụy và Quân Trạch, nếu như tình thế chuyển biến theo hướng không tốt thì y sẽ giả vờ quy thuận Quân Trạch, mang một ít lợi thế không ảnh hưởng nhiều lắm đến Quân Thụy cho hẳn, sau đó nghĩ biện pháp đoạt lấy thuốc giải hoặc được vật kéo dài thời gian cho Quân Thụy, đợi Tư Đồ Cẩn trở về. Thế nhưng một người thông minh như Quân Trạch, không biết có thể nhìn thấu dự mưu của y hay không?

Thời gian trôi qua rất nhanh, cờ hồ chỉ chớp mắt trời liền sang hẳn, những người phụ trách giám thị Quân Trạch cứ qua một đoạn thời gian sẽ trở về báo cáo, thế nhưng lại không phát hiện Quân Trạch có hành động gì khác lạ, chỉ nói hẳn vẫn ở yên trong phòng nghe Bảo Cầm hát tiểu khúc, sau đó lại rất trượng dương làm những việc mây mưa, hoàn toàn không có một chút bộ dạng của người đang bị giam lỏng. Tư Đồ Bích mặt trầm như nước, phát tay để bọn họ lui xuống tiếp tục giám thị, sau đó liền ngả người trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Đã Liên tiếp ba ngày đại môn của Tư Đồ phủ vẫn đóng chặt, trên phố lưu truyền tin tức Tín Vương Quân Trạch vừa mất luyến một ca cơ trong Tư Đồ phủ, đúng là lưu luyến quên về, trực tiếp lưu lại.

“Đại nhân, người cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, mấy hôm nay...” Cam Đường lo lắng nói, ba ngày nay Tư Đồ Bích hoàn toàn dựa vào được vật chống đỡ không ngừng xử lý các loại sự vụ, thần sắc cũng đã xanh xao đến mức chẳng giống người sống nữa, kiến những người nhìn thấy đều không khỏi lo lắng.

“Ừ, ta biết.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói. Lúc này y vừa tiến cung xem xét một chuyến, tình huống của Quân Thụy coi như ổn định, bất quá vẫn là sốt cao không lui tinh thần vô cùng kém cỏi, thời gian lâm triều càng lúc càng ngắn khiến đám đại thần đều nghi thần nghi quỷ, lại có một vài người viết tấu chương tố cáo Tư Đồ Bích dĩ sắc thị quân, thật giống như tình trạng mệt mỏi của Quân Thụy hoàn toàn là do Tư Đồ Bích gây nên vậy. Thậm chí ngay cả Tổng Tử Mặc cũng đã tìm đến cửa, trực diện chỉ trích Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích vẫn là trầm mặc nghe y nói chuyện không hề phản bác, chỉ lạnh lùng nhìn Tổng Tử Mặc khí thế hiên ngang nói có sách mách có chứng, chỉ dấu máng hờ, ánh mắt cùng biểu tình lãnh đạm đến mức gần như đóng băng người đối diện, khiến Tổng Tử Mặc cảm thấy cả người rét run, chỉ bỏ lại một câu “Tự giải quyết cho tốt” liền ra cửa chạy mất.

Ba ngày rồi, nếu không có gì bất ngờ thì Hạ Ly hẳn cũng đã đến cảnh nội Lận châu, nếu chỉ có một mình Hạ Ly thì đoạn đường từ Lận Châu đến kinh thành cũng không quá khó khăn, thế nhưng nếu phải chiếu cố cho Cẩn nhi và Y Thánh thì mục tiêu có chút lớn, lộ trình trở về ít nhất phải mất sáu ngày. Chỉ cần chống đỡ thêm sáu ngày nữa, tất cả sẽ có hy vọng, hơn nữa vị lão đại phu kia cũng đang không ngừng tìm cách khống chế chất độc trong người Quân Thụy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sáu ngày tới cũng sẽ thuận lợi vượt qua.

Tư Đồ Bích mệt mỏi nhu nhu mi tâm, lại lấy bình thuốc trên bàn đốc ra một viên trực tiêm nuốt vào, gần đây tần suất uống thuốc càng lúc càng xiết lại, cơ thể y đã có chút ăn không tiêu, chỉ là ngồi yên như vậy mồ hôi cũng đã đổ ra nhễ nhại, thế nhưng y nhất định phải chống đỡ. Quân Thụy hiện tại cũng đang trúng độc, hẳn còn phải ở trong cung đối phó cùng một đám đại thần sinh sự, nếu ngược lại là y đứng ở vị trí đó, sợ rằng cũng không xử lý được tốt như vậy.

“Đại nhân!” Trong lúc Tư Đồ Bích vẫn còn đang trầm tư, thanh âm của Kim Thiện gấp gáp truyền từ bên ngoài đến, thân ảnh của y giống như một trận gió vụt tới bên cạnh Tư Đồ Bích, trên trán đầy mồ hôi, thần sắc hoảng loạn nói: “Không xong, đại nhân, Hoàng thượng... Hoàng thượng đang triệu kiến quân cơ đại thần trong Đông Ngõa các thì đột nhiên ngất xỉu...”

Vĩnh Hòa cung thoạt nhìn vẫn bình thường không có gì khác biệt, thế nhưng chỉ cần tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện thủ vệ và binh lính tuần tra đã nhiều hơn không ít. Lúc Tư Đồ Bích vừa chạy đến Hoàng cung, chuyện đầu tiên chính là gia tăng binh lính trú đóng ở những nơi hiểm yếu trong kinh thành và Hoàng cung. Hoàng đế ngất xỉu tại ngự thư phòng, đây là một chuyện thập phần nghiêm trọng, đủ cho thấy thân thể Hoàng đế có vấn đề không ổn, những đại thần chứng kiến cũng theo đó mà liên tưởng đến lý do tại sao thời gian lâm triều gần đây bị rút ngắn, dù vậy bọn họ cũng không dám lăm miêng, bởi vì sau khi Hoàng đế trở về tắm

điện nghỉ ngơi liền nhanh chóng truyền ra khẩu dụ, bảo bọn họ không nên lưu truyền ra ngoài, chỉ cần về nhà chờ đợi lần triệu kiến tiếp theo.

“Người yên tâm, ta đã cho người đi truyền khẩu dụ rồi, may mà là ở Đông Ngỗ các, mấy lão gia tử đó cũng là người trung tâm, tin tưởng rằng bọn họ cũng tự biết quản tốt miệng của mình.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng khuyên giải Quân Thụy. Quân Thụy sốt đến mơ mơ màng màng, bệnh tật quần thân khiến tâm tình của hắn vô cùng phiền loạn, mọi việc trực tiếp đều để cho Tư Đồ Bích bố trí, thật giống như hắn đang giao cho Tư Đồ Bích một chút tiểu sự chứ không phải là tính mệnh của mình.

“Chính người cũng phải chăm sóc bản thân một chút.” Quân Thụy cũng dùng thanh âm khàn đục nói, “Nhìn sắc mặt của người đi, chẳng khác gì người chết, đừng cố gắng quá. Ta cũng đang nghĩ cách giải quyết, binh lực của Quân Trạch đã tra được một phần rồi, chỉ cần xử lý hèn những kẻ đó thì cho dù hắn có tự tin hơn nữa cũng không có vốn liếng để phô trương rồi...”

“Ừ.” Tư Đồ Bích gật đầu, tiếp nhận chén thuốc Trương Đình Hải mang đến, lại dùng ngân châm chử một chút rồi mới dứt cho Quân Thụy.

“Người uống thuốc xong rồi lại ngủ một giấc đi. Tẩu chương cứ để ta xử lý là tốt rồi.” Tư Đồ Bích nhẹ giọng nói, nhìn Quân Thụy uống từng ngụm thuốc, thế nhưng thuốc vừa uống được phân nửa Quân Thụy đã bắt đầu ho khan. Tư Đồ Bích vội vã buông chén thuốc xuống giúp hắn thận khí, không ngờ Quân Thụy lại ho ra một ngụm máu tươi, trực tiếp văng đến trên vạt áo của y.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Bọn thái giám, cung nữ trong phòng đều hoảng hốt, thế nhưng lại không dám tiến lên, chỉ có thể quỳ mọp xuống, thậm chí có người đã bắt đầu nức nở. Tay của Tư Đồ Bích không khổng chế được mà trở nên run rẩy, y cố gắng đỡ Quân Thụy đã hôn mê nằm xuống giường, nắm tay siết chặt rống lớn: “Khóc lóc cái gì! Mau tỉnh táo hết lại cho ta, ai còn dám làm ra hành động thất thổ như vậy, toàn bộ hạ nhân của Vĩnh Hòa cung liền đem hết ra ngoài trượng tử!”

Có lẽ là do thanh âm của Tư Đồ Bích quá mức ngoan lệ, thoáng cái tất cả thanh âm trong phòng đều dừng lại, chỉ còn tiếng thở gấp của y. Qua nửa ngày, Tư Đồ Bích mới tìm lại được thanh âm của chính mình, y nhẹ giọng phân phó Trương Đình Hải giúp Quân Thụy thay y phục, lại cho mới lão đại phu đến bắt mạch, sau đó lại giống như một trận gió xông thẳng ra ngoài cung.

“Ầm!” Cửa của viện tử đang giam lỏng Tín Vương trong Tư Đồ phủ bị người dùng lực đẩy mạnh ra, tiểu khúc oanh oanh yến yến bên trong liền im bật, Quân Trạch ngồi chéo chân ra vẻ vô cùng nhàn nhã nhìn Tư Đồ Bích đang đứng ngoài cửa, mỉm cười nói: “A Bích tiểu mỹ nhân, người rốt cục cũng bỏ được thời gian đến gặp ta.”

“Quân Trạch, ” Tư Đồ Bích nhắm mắt lại hít sâu vài hơi, tận lực bình tĩnh nói với nam nhân đang ngồi trên ghế, “Điều kiện của người là gì?”

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

90. Chương 90

Đánh cuộc

Quân Trạch cũng không có thừa nước đục thả câu, mà là một bộ hiển nhiên phải thế trực tiếp nói điều kiện. Điều kiện hắn đưa ra vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức khiến cho Tư Đồ Bích vô cùng kinh ngạc, thứ hắn muốn chính là chấp chương thánh ấn chứ không phải ngôi vị Hoàng đế. Tư Đồ Bích cũng rất kỳ quái, cảm thấy suy nghĩ của người này quả nhiên không thể khiến người khác hiểu được, bất quá rất nhanh y cũng hiểu được, Quân Trạch không phải không muốn ngôi vị Hoàng đế mà là cho dù hắn thượng vị cũng vô pháp

không chế pháo đài quân sự mà Quân Thụy đã một ta tạo dựng trong nhiều năm qua, vì vậy Quân Trạch mới dự tính trước hết chấp chương thánh ấn, sau đó mới từ từ như tằm ăn rỗi thôn tính quân quyền của Quân Thụy. Chỉ là muốn một người kiêu ngạo như Quân Thụy trực tiếp giao ra ngôi vị Hoàng đế không chừng còn dễ nói, nếu khiến hắn phải giao ra thánh ấn rồi trở thành một con rối ngồi trên ngai vàng, quả thực so với giết hắn còn khó chịu hơn. Bất quá hiện tại Tư Đồ Bích thật sự đã hết cách, chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian đợi Tư Đồ Cẩn trở về.

“Được, ta giúp ngươi.” Tư Đồ Bích nói, “Bất quá ngươi phải cứu Hoàng thượng trước..”

“Tốt, ta sẽ cho hắn giải được giảm bớt độc tính, còn loại trừ tận gốc thì phải đợi lúc điều kiện của ta đạt thành thì mới giao ra ..” Quân Trạch nhàn nhả nói.

“Ta dựa vào cái gì mà tin ngươi?” Tư Đồ Bích lạnh lùng hỏi.

“Chuyện này không phải do ngươi làm chủ.” Quân Trạch cười đáp, đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Tư Đồ Bích vẫn thêm để tâm, nói, “A Bích, ta biết ngươi nhất định sẽ đáp ứng, bởi vì người không thể mạo hiểm không phải là ta mà là ngươi. Bởi vì tình cảm ngươi dành cho hắn khiến ngươi luống cuống tay chân — Kỳ thực, ngươi có đủ tố chất để trở thành một danh thần lưu danh thiên cổ, đáng tiếc ngươi lại phạm vào tội kỵ, yêu Hoàng đế. Các đại thần khác nhìn nhận ngươi thế nào người có biết không? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy khó chịu sao? Ngươi thông minh như vậy, lại tức trí đa mưu, hắn là nên đem những tài năng đó dùng cho quốc gia đại sự, ta nói có đúng không?”

“Đúng” Tư Đồ Bích thở dài một tiếng, đột nhiên lại mỉm cười lắc đầu, bổ sung, “Nhưng là không đủ. Tín vương, ngươi đây là đang muốn mượn lực ta sao? Ngươi sợ ta sẽ nuốt lời?”

“Không phải sợ ngươi nuốt lời. Mà là ta thực sự không muốn tài năng của ngươi bị mai một. Nếu ngươi chịu giúp ta, ta...”

“Tín vương, ” Tư Đồ Bích cắt lời của Quân Trạch, nhẹ giọng nói, “Không cần nói nữa. Mỗi người mỗi chí, thứ ta mong muốn cũng không phải là thanh danh lưu truyền thiên cổ, ta bất quá chỉ muốn làm một thường dân, có một mảnh vườn rau của mình, lúc rảnh rỗi trồng vài gốc hoa nuôi vài con cá mà thôi. Những thứ khác hoàn toàn không quan trọng.”

“Nhưng mà bên cạnh còn cần phải có người yêu dấu nương tựa, đúng không? ” Quân Trạch cười nói, “Yêu cầu của ngươi thật sự rất thấp. Kỳ thực, nếu ngươi tình nguyện tiêu hao một chút tinh lực ở chính sự, biết đâu...”

“Tín vương, ” Tư Đồ Bích lần thứ hai cắt lời Quân Trạch, “Xin đưa thuốc cho ta.”

“Tốt, A Bích, ngươi quả thật rất không tầm thường..” Quân Trạch khen một tiếng, đột nhiên lại cười, nói, “Bất quá Tiểu vương cũng muốn nhìn xem một chút, xem Quân Thụy rốt cuộc có xứng với một tấm tình si của ngươi hay không. Chúng ta lại đánh cược đi, ta cũng không ngại cược lớn một chút, cược tình cảm của Quân Thụy đối với ngươi vậy, nếu ngươi thật sự có thể khuyên hắn buông tha ngôi vị Hoàng đế, như vậy ta liền lập tức giao giải được cho ngươi..”

Tư Đồ Bích sững sờ một chút không nói lời nào, thế nhưng trong ngực lại không ngừng đảo lộn. Trong mắt Tư Đồ Bích, Quân Trạch cũng không coi như là người xấu, bất quá người này chính là quá mức ngông cuồng, ngông cuồng đến mức toàn bộ tư tưởng đều tràn đầy toan tính quyền lực. Theo tra xét của y, trong phủ của Quân Trạch không có một sủng phi nào, ngay cả một chút nam nữ có thể khiến hắn coi trọng cũng không có, người này dường như cũng không có yêu thích đặc biệt gì, đối với người khác luôn luôn mềm mỏng nhẹ nhàng, thế nhưng thực tế lại không có ai khiến hắn để vào trong mắt. Hắn chỉ thích quyền lực, chỉ bằng việc hắn có thể che giấu dã tâm tính toán nhiều năm như vậy đã khiến người ta nghĩ đến mà sợ, một kẻ chấp nhất điên cuồng với quyền lực như thế khiến Tư Đồ Bích hoàn toàn không tìm ra được nhược điểm. Cũng vì thế mà Tư Đồ Bích không có biện pháp dùng nhược điểm áp chế Quân Trạch, chỉ có thể kéo dài thời gian tận lực lừa dối, chờ Tư Đồ Cẩn trở về. Mà những lời hắn vừa nói lúc này, đơn giản chính là điên cuồng tới cực điểm, hình như đối với người này, dù là quyền lực hay ái tình cũng bất quá đơn giản như một câu nói. Thật sự khiến cho người ta không thể tưởng tượng.

Tư Đồ Bích không hề để ý đến chuyện cá cược của Quân Trạch mà là cầm lấy thuốc giải cấp tốc chạy vào trong cung, tự mình dứt thuốc cho Quân Thụy lại nhìn chăm chăm đối phương, đợi đến khi sắc mặt của Quân Thụy dần dần chuyển biến tốt đẹp, sốt cao cũng chậm rãi lui đi mới thở dài một hơi. Trương Đình Hải đang đứng bên cạnh thấy vậy cũng len lén lau nước mắt, Trương Đình Hải đi theo Quân Thụy bất quá cũng mới vài năm thế nhưng tình cảm chủ tớ giữa hai người lại rất sâu, đây cũng bởi vì Quân Thụy luôn theo quan niệm nghi người không dùng, dùng người không nghi, chỉ bằng loại tín nhiệm này đã đủ khiến những người đi theo hắn vô cùng cảm kích, tri tâm báo đáp.

Chỉ là với tính cách của Quân Thụy, thật sự không có cách nào tưởng tượng được nếu hắn biết hiệp nghị giữa Tư Đồ Bích và Quân Trạch sẽ nghi như thế nào, cũng không biết khi hắn phát hiện Tư Đồ Bích phải dùng đến cách này để cứu hắn sẽ có dạng cảm thụ nào. Bất quá, hiện tại Tư Đồ Bích đã không thể lo lắng nhiều như vậy, áp lực tinh thần đã khiến y uể oải đến không chịu nổi, trong lòng mấy hôm nay cũng là tuyệt vọng cùng cực, vì vậy cũng chỉ có thể bất chấp tất cả bắt lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Tâm trạng đột nhiên được thả lỏng mang đến vô hạn mỏi mệt, Tư Đồ Bích thở gấp vài hơi liền cảm thấy hơi thở càng ngày càng nhẹ, trước mắt cũng chậm rãi tối đen, tay chân nhũn ra như bùn nhão, y thậm chí không tốt, chỉ có thể mở miệng gọi “Trương Đình Hải”, vừa dứt lời, người cũng đã ngã quỵ bên giường, chén thuốc trong tay rơi xuống đất vỡ tan. Trương Đình Hải đứng bên cạnh nghe tiếng gọi liền giật mình, thấy người trước mặt quỵ xuống liền theo phản xạ đỡ lấy, thế nhưng cũng chỉ kịp kéo y không để ngã nhào trên mặt đất.

“Nhanh, mau đi mời lão đại phu đến!” Trương Đình Hải lo lắng kinh hô, luống cuống đỡ Tư Đồ Bích ngồi dậy. Tư Đồ Bích cũng chỉ là mất ý thức trong một chốc, rất nhanh liền tỉnh dậy, thế nhưng cả người lại mềm nhũn đến mức ngay cả ngồi cũng không được, cái đầu vô lực gục xuống, cũng nói không ra lời, giống như đã hoàn toàn mất đi sinh cơ. Trương Đình Hải căn bản không dám di chuyển Tư Đồ Bích, chỉ có thể gọi hai gã thái giám lực lưỡng cẩn thận ôm người đặt lên long sàng, may mà long sàng cũng đủ rộng rãi. Chỉ bất quá nhìn hai người nằm song song ở nơi đó khiến trong ngực Trương Đình Hải đặc biệt sợ hãi, giống như cả hai đều đã cùng nhau mất đi linh hồn vậy, chỉ có thể không ngừng cầu xin thứ thuốc Tư Đồ Bích mang đến thật sự có công hiệu, để Hoàng thượng mau chóng tỉnh lại.

Đại phu cũng rất nhanh đã chạy đến, nhìn thoáng qua Tư Đồ Bích đang nằm trên long sàng thì lắc đầu, sau khi chẩn mạch xong liền lưu loaát khai phương thuốc, chỉ để lại một câu “Phải tĩnh dưỡng” rồi lập tức cáo lui. Trương Đình Hải lại vẫn hoang mang lo sợ, không ngừng đi lại khiến cả đám cung nhân có mặt đều không dám thở mạnh, chỉ có thể không ngừng cầu xin hai người này đều bình an vô sự, nếu không những người ở đây không chừng đều phải bị đưa vào Hoàng lăng làm bồi tang cho họ.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, Quân Thụy rốt cuộc cũng chậm rãi tỉnh lại, thậm chí còn có thể tự mình ngồi dậy, Trương Đình Hải thấy vậy kích động đến rơi nước mắt, quỳ gối bên giường không ngừng kể lễ. Quân Thụy nhìn một chút vị tổng quản thái giám vốn đã tới luyện đến cảnh giới “cáo già” bên cạnh, trước đây vốn luôn cảm thấy gã khéo léo ổn trọng, hôm nay lại khóc đến một chút hình tượng cũng không có, trong lòng liền hiểu trong khoảng thời gian mình hôn mê nhất định tình thế đã vô cùng nguy cấp.

Quân Thụy cũng không có tinh lực an ủi Trương Đình Hải mà là chuyên chú nhìn Tư Đồ Bích đang nằm bên cạnh, đại phu đã chẩn đoán y chẳng qua chỉ là mệt nhọc quá độ nên ngủ mê, tình huống không quá nguy hiểm, sắc mặt tuy rằng tái nhợt nhưng hô hấp cũng coi như lâu dài bình ổn, được thế này cũng coi như nhờ vào phương thuốc lão đại phu vừa khai lúc nãy. Bất quá Quân Thụy cũng không khỏi âm thầm thắc mắc, một hai năm gần đây chính là do y toàn tâm toàn lực chiếu cố mới khiến thân thể yếu nhược trước kia của Tư Đồ Bích phục hồi được như vậy, chỉ là cho dù có thắc mắc đến thế nào, khi nhìn thấy bộ dạng vô tri vô giác của đối phương Quân Thụy cũng phi thường đau lòng. Mà cũng chính cảm giác thương tiếc này khiến cho Quân Thụy không kịp tự hỏi tại sao tình huống của mình lại bất chợt chuyển tốt.

Quân Thụy lại đứng dậy hoạt động một chút, bởi vì độc tính đã được tạm thời ngăn chặn nên cơ thể của y đã tốt hơn rất nhiều, cảm giác không khỏe cũng hoàn toàn biến mất, cả người thần thanh khí爽 không thể tốt hơn. Quân Thụy thấy vậy liền thay đổi y phục, hạ lệnh lần nữa triệu kiến quân cơ đại thần thương nghị việc Quân Trạch tạo phản. Tất cả thoát nhìn vô cùng thuận lợi, thế nhưng cũng chỉ là thoát nhìn, Quân Thụy vừa mới tỉnh dậy còn chưa kịp nhận ra gọn song bên trong, thẳng đến vài ngày sau đó.

Khi Tư Đồ Bích tỉnh lại đã là buổi sang ngày thứ ba, thần trí của y cũng không phải quá tỉnh táo, chỉ ngơ ngác nhìn sa trường minh hoàng trên đầu giường, qua một lúc lâu mới hồi thần lại. Tư Đồ Bích thở dài một hơi, trong ngực cũng buồng lỏng không ít, dù sao độc tính của Quân Thụy cũng đã được hóa giải, bọn họ còn có thời gian để đi làm những việc khác. Cái loại cảm giác đột nhiên thả lỏng này khiến cho bao tử của y bắt đầu thì thào, mấy hôm nay y căng thẳng đến mức không muốn ăn gì cả, hôm nay lại đặc biệt đói bụng muốn tìm thức ăn.

Tư Đồ Bích ngồi dậy, đầu vẫn còn chút choáng váng, y trì hoãn thêm một lát mới xốc màn xuống giường. Trong tấm điện không có một bóng người, Tư Đồ Bích chậm rãi đi đến gian ngoài cầm bình trà lên giữa đầu uống một hớp, sau đó nhìn thấy đại môn đóng chặt thì có chút nghi hoặc. Trong khi y vẫn còn đang thấy khó hiểu thì từ ngoài cửa đã truyền đến tiếng người nói chuyện, là giọng của Trương Đình Hải, hình như gã đang nói gì đó với người gác cửa, chỉ chốc lát sau cửa lớn liền được mở ra, Tư Đồ Bích nhìn ra phía ngoài, gác cửa là hai đại hán ăn mặc theo lối cận vệ hoàng gia được võ trang đầy đủ, nhìn thấy như vậy, ngực của Tư Đồ Bích không khỏi lộp bộp một chút.

“Đại nhân tỉnh?” Về mặt Trương Đình Hải hiện lên nét mừng rỡ, vội vã đặt cái khay trên tay tiến đến đưa Tư Đồ Bích, trên khay có mấy thứ thức ăn nhẹ cùng một chén thuốc còn đang tỏa khói. Sau khi đỡ Tư Đồ Bích ngồi xuống, Trương Đình Hải bắt đầu liên miên kể lể, nói rằng y đã hôn mê nhiều ngày ra sao, Hoàng thượng gấp gáp nóng ruột thế nào.

“Bệ hạ đâu?” Tư Đồ Bích nhàn nhạt hỏi. Trương Đình Hải không hề nghĩ ngợi liền nói Hoàng thượng bề bộn nhiều việc, hiện giờ đang xử lý chính vụ, còn nói Tư Đồ Bích cứ an tâm điều dưỡng. Tư Đồ Bích không để ý đến gã mà trực tiếp đứng lên đi về phía trước, Trương Đình Hải cuống quýt đuổi theo vừa kịp ngăn y tại đại môn, mỉm cười nói: “Đại nhân, người vẫn còn chưa khỏe hẳn, bệ hạ trước khi rời khỏi đã cả dặn rất nhiều lần, nói rằng nhất định phải để người nghỉ ngơi cho tốt. Đại phu cũng đã nói người cần tĩnh dưỡng, không nên ra ngoài hóng gió, mấy hôm nay trời vẫn còn nóng lắm, nhờ trúng nắng thì lại khổ.”

“Trương Đình Hải, ” Tư Đồ Bích dùng thanh âm mười phần lãnh tĩnh cắt đứt lời lải nhải của gã, nhẹ giọng hỏi, “Người nói cho ta biết, như hiện tại là đang muốn giam lỏng ta sao?”

“Nghe người nói kia” Trương Đình Hải vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười bước đến đỡ Tư Đồ Bích ngồi xuống bàn, lại đem khay thức ăn đặt trước mặt y, nói, “Bệ hạ thật sự rất quan tâm người, những thứ này đều là do bệ hạ đích thân phân phó, người ăn thêm một chút rồi nghỉ ngơi cho tốt là được.”

Tư Đồ Bích đột nhiên hỏi: “Ta đã ngủ mấy ngày?”

“Ba ngày, đại nhân, ba ngày nay bệ hạ đã đau lòng đến sắp hỏng mắt rồi, người không lo cho bản thân cũng nên lo cho bệ hạ một chút chứ? ” Trương Đình Hải cười cười thân mật nói.

“Ta hiểu rồi.” Tư Đồ Bích thở dài một cái, chán nản ngồi xuống, Quân Thụy không cho y ra cửa sợ là đã phát hiện thể cục có chuyển biến mờ ám. Người kia không phải hôn quân, hẳn cũng rất thông minh, trên phương diện chính trị ra tay cũng không thiếu thủ đoạn, cho nên nếu muốn trách chỉ có thể trách lúc đó y không đủ kiên trì, nếu lúc đó có thể kiên trì thêm một chốc như vậy conc có khả năng bù đắp. Chỉ bất quá y đã mê man suốt ba hôm nay rồi, vậy thì Quân Thụy đã có đủ thời gian điều tra, không chừng hiện giờ hẳn không chỉ phải đối phó với Quân Trạch mà còn phải chịu đựng sự chỉ trích của các đại thần. Tư Đồ Bích y ở trong cung suốt ba ngày, nhất định đã sớm có người mang tin đồn đi lưu truyền một vòng.

Bí mật bị Quân Thụy phát hiện thế nhưng Tư Đồ Bích lại chẳng cảm thấy có gánh nặng gì, ngược lại càng khiến y cảm thấy nhẹ nhõm dị thường, vô cùng phối hợp ở yên trong Vĩnh Hòa cung không bước ra ngoài một bước, yên tâm tĩnh dưỡng. Mặc dù Tư Đồ Bích đang bị giam lỏng, thế nhưng người thông minh như y vẫn có thể thăm dò từ những cung nhân bên cạnh một ít tình hình ở ngoài kia. Quân Trạch hiện giờ vẫn đang án binh bất động, chỉ là Tổng Tử Mặc lại cảm đầu các đại thần không ngừng gây sức ép, thỉnh cầu bệ hạ ban chết cho Tư Đồ Bích, nguyên nhân là bọn họ đã nắm giữ được chứng cứ xác thực chứng minh Thái hậu mưu phản, mà Tư Đồ Bích lại là đồng lõa lớn nhất trong âm mưu kia.

Thế nhưng điều đó vẫn chưa phải việc tệ hại nhất, chuyện nghiêm trọng nhất chính là, vài ngày sau đó Quân Tiễn bỗng dung mất tích.

Việc mất tích của Quân Tiền hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Bởi vì cho dù là đại thần cũng tốt, Quân Thụy cũng được, tất cả đều đặt tinh lực vào trong chiến trường chính trị, các đại thần muốn triệt hạ khối u ác tính Tư Đồ Bích bên cạnh họ, mà Quân Thụy cùng Quân Trạch lại không ngừng âm thầm tranh đấu. Vì vậy tin tức Quân Tiền mất tích vừa truyền ra liền khiến mọi người giật nảy cả người.

“Cái gì?” Tư Đồ Bích thất thố kêu lên, chén thuốc trong tay cũng mất khống chế mà rơi xuống bàn, sau khi lăn vòng vài lượt thì lần nữa rơi khỏi bàn vỡ tan, nước thuốc đen đặc loang lỗ thấm ướt khăn trải bàn trắng, thế nhưng Tư Đồ Bích cũng không có tâm sức để ý những việc này, chỉ căng thẳng kéo tên thái giám vừa báo tin cho y, không ngừng hỏi rõ: “Chuyện gì xảy ra? Nói mau!”

“Nô tài... Nô tài cũng không rõ ràng lắm...” Tiểu thái giám bất quá chỉ là tham mấy hạt đậu vàng Tư Đồ Bích tặng mới thuận miệng nói vài câu, không nghĩ rằng vị tổ tông này sau khi nghe xong lại kích động đến vậy. Tiểu thái giám nhát gan, rất sợ mình sẽ chọc vào rắc rối gì, chỉ là thật sự bản thân gã cũng không rõ ràng lắm, đành phải vội vàng hốt hoảng lui thẳng ra ngoài, lưu lại một mình Tư Đồ Bích ngồi trong đại điện hoang mang lo lắng.

Tư Đồ Bích đoán rằng việc mất tích của Quân Tiền nhất định có dính líu đến Quân Trạch, hẳn nhất định là muốn khiến cho thế cục hiện nay càng thêm loạn, khuấy nhiễu tâm tình của Quân Thụy. Ai cũng biết, Quân Tiền là người Quân Thụy quan tâm nhất, cưng chiều nhất, nếu như Quân Tiền gặp chuyện gì đó không may, nhất định Quân Thụy sẽ nóng lòng hơn so với bất kỳ ai khác. Lúc này Quân Tiền làm sao lại gặp bất trắc chứ? Làm sao có thể? Rõ ràng từ sớm y đã phân phó Kim Thiện tăng mạnh đề phòng ở chỗ Nhân Vương phủ rồi mà? Làm sao có thể?!

Tư Đồ Bích tâm thần hoảng loạn ngồi yên ở đó, trong ngực vô cùng nôn nóng, hiện giờ y đang bị giam lỏng không thể ra ngoài nên cũng không tìm được biện pháp gì, muốn gặp Quân Thụy để hỏi một chút tình huống, thế nhưng tuy rằng hẳn thường xuyên lui tới nhưng thời gian lưu lại luôn đặc biệt ngắn, đại khái vẫn là có chút cố kỵ. Dù sao hiện giờ bên ngoài làn sóng yêu cầu xử lý Tư Đồ Bích ngày càng dâng cao, Quân Thụy cho dù muốn đến đây cũng phải tránh khỏi tai mắt của triều thần một phen. Thế cục hiện tại thật sự đúng là quần ma loạn vũ.

Cứ thế, Tư Đồ Bích ở lại trong Vĩnh Hòa cung ngày ngò hoảng loạn mất vài ngày, Quân Thụy từ hôm đó vẫn không có xuất hiện, tính toán thời gian một chút hẳn là hôm nay đã đến ghé lại vậy mà cũng không thấy bóng dáng. Càng khiến Tư Đồ Bích cảm thấy dở khóc dở cười hơn chính là, từ hôm qua tất cả cung nhân hầu hạ đều giống như câm điếc không muốn giao tiếp với y, đại khái cũng là do tin đồn bên ngoài quá thịnh, bọn thái giám và thủ vệ cho rằng dù Hoàng thượng có ôn hòa với Tư Đồ Bích đến thế nào đi nữa thì y cũng không tránh khỏi kết cục sau thu trăm thu, y ở nơi này cũng bất quá chỉ là chờ chết, vì thế cũng không cần ân cần như trước nữa.

Tư Đồ Bích vốn tâm cao khí ngạo, bị đám cung nhân âm thầm khinh rẻ như vậy trong lòng không tránh khỏi tức giận, thế nhưng hiện tại y cũng bất chấp, một lòng chỉ muốn gặp Quân Thụy, hỏi hẳn một câu xem rốt cuộc Quân Tiền đã xảy ra chuyện gì. Tư Đồ Bích thậm chí còn muốn nói ra nội dung giao dịch của y và Quân Trạch, nói rằng đó bất quá chỉ là kế hoãn binh mà thôi, chỉ là, hiện tại Quân Thụy căn bản chính là không chịu đến gặp y. Trái tim của Tư Đồ Bích cứ căng thẳng treo cao như thế, tính toán xem lúc nào Quân Thụy sẽ đến gặp y, lại không ngừng đêm ngày phỏng đoán thời gian Tư Đồ Cận có thể hồi kinh, thời gian sáu ngày cũng không còn lâu lắm, vậy thì Cận nhi cũng đã sắp trở về, nếu Cận nhi có thể thuyết phục Y Thánh đi cùng, như vậy Quân Thụy hẳn là sắp được cứu rồi đi?

Thân thể Tư Đồ Bích vốn đã suy yếu, lại thêm trong khoảng thời gian này không ngừng suy tính vất vả, tâm trí không giây phút nào thả lỏng, vì vậy đến tối y lại mơ hồ lên cơn sốt, cơn canh được đưa đến cũng không đun đến một chút nào, chỉ có thể miễn cưỡng uống xong chén thuốc rồi lên giường nghỉ ngơi. Thân thể của chính mình, Tư Đồ Bích phi thường rõ ràng, sợ rằng thật sự không chịu nổi vất vả, trong tình thế trong ngoài đều hỗn loạn như hiện nay y chỉ có thể cố gắng chiếu cố chính mình thật tốt để không làm phiền Quân Thụy hơn nữa mà thôi. Vì thế, vừa cảm thấy không khỏe thì Tư Đồ Bích cũng không cần ai khuyên mà tự giác nằm dài trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi đến lúc ngủ được mơ mơ màng màng, Tư Đồ Bích chợt nghe được thanh âm đại môn bị người đẩy mạnh

ra, thế nhưng thủ vệ bên ngoài lại không có quát tháo, thậm chí còn không dám nói chuyện lớn tiếng, những thái giám đang hầu hạ trong điện cũng rất cung kính quỳ mọp xuống dập đầu phát ra âm thanh thành thịch, trong lòng Tư Đồ Bích liền hiểu được, người tới chắc chắn là Quân Thụy. Nghe tiếng bước chân mạnh mẽ như vậy, xem ra thứ thuốc kia thật sự có thể dùng được, trái tim vẫn treo cao mấy hôm nay của Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng tạm thời thả về trong ngực. Thế nhưng cái tính không được tự nhiên của y cũng lập tức trở dậy, y đã ở Vĩnh Hòa cung nhiều ngày như vậy, muốn nhìn thấy hấn một lần cũng khó khăn đến thế, lại còn khiến y không duyên cớ phải lo lắng suốt chừng ấy thời gian, bên ngoài lại gánh thêm xú danh dĩ sắc thị quân bị triều thần thóa mạ, thậm chí còn bị những tên thái giám thủ vệ địa vị đề tiện kia khinh thị, thật sự là quá ủy khuất mà. Cái loại tâm tình ủy khuất này một khi đã bắt đầu thì thế nào cũng không dừng được, y liền đơn giản xoay người đưa lưng về phía Quân Thụy đang đi đến, giả vờ như đã ngủ rất say rồi, một lòng không thêm để ý đến người kia.

1/ Sau thu trăm thủ: Ở TQ khi phán tội trăm thủ thường có hai trường hợp: Một là trăm lập quyết, chính là trăm ngay lập tức, không cho cơ hội kháng án trở mình gì cả. Hai là trăm sau thu, chính là đợi đến sau mùa thu hoạch, khi nông nhàn thì lôi ra chém, còn phải gọi bình dân bách tính đến xem trăm để răn đe.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

91. Chương 91

Ưu sầu

Lúc Quân Thụy ngồi vào bên giường, Tư Đồ Bích có thể rõ ràng ngửi được hương rượu nồng đậm, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy đôi tay khô ráo ấm áp của người kia đặt lên đầu vai mình, chậm rãi vuốt ve gương mặt y.

“A Bích...” Thanh âm khàn khàn trầm thấp của Quân Thụy truyền đến, tựa hồ như đang tận lực áp chế cảm xúc của mình, mà Tư Đồ Bích vẫn là nằm yên không nói chuyện. Mấy ngày nay hai người đều tự cất giấu tâm sự, giống như bị một màn chắn vô hình nào đó tách rời, không ngừng nghi kỵ lẫn nhau. Trên triều đình, đối với việc Thái hậu âm mưu phản nghịch tiếng tranh luận ngày càng kịch liệt, Quân Thụy vốn tưởng rằng Tổng Tử Mặc vốn do một tay hấn đề bạt hấn là sẽ đứng ra giúp hấn chống đỡ, thế nhưng người này không hiểu vì sao lại vô cùng kiên quyết muốn đưa Tư Đồ Bích vào tuyệt địa. Mà những triều thần khác, từ trước đến giờ vẫn luôn bị sự cường thế của Tư Đồ Bích áp chế, rốt cuộc lần này có cơ hội đem hết oán giận bộc phát ra thì làm sao có thể bình tĩnh, vì thế bọn họ vẫn như hận không thể đem Tư Đồ Bích băm thây vạn đoạn. Quân Thụy biết, việc này khẳng định không khỏi dính liếu cùng Quân Trạch, thế nhưng hiện tại thù trong giặc ngoài, hấn thực sự chỉ hận mình không thể phân thân, chẳng ngờ Quân Tiễn lại ngay trong thời điểm này mất tích. Chiến sự phía Nam kéo dài cho đến bây giờ vẫn chưa kết thúc, triều thần không ngừng gây sức ép, thân thể của Tư Đồ Bích cũng không chịu thua kém, đâu đâu cũng là việc cần lo lắng, thật sự khiến hấn tâm sức cạn kiệt.

Tư Đồ Bích nghe ra sự bất đắc dĩ cùng mệt mỏi trong thanh âm của Quân Thụy, nhận tri này khiến cho ***g ngực của y ần ần nhói đau, chất độc của Quân Thụy hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn hóa giải, hiện giờ bất quá chỉ là tạm thời hòa hoãn, mà hấn vừa vặn lại phải ứng phó với hàng loạt khó khăn trong ngoài loạn chiến, đích thật là có chút cật lực. Nhưng là hiện tại đã đi đến bước này, thế cục đã không còn nằm trong tầm khôn chế của Tư Đồ Bích y nữa, y thật sự rất hận chính mình, hận đương sơ y quá xung động, hận y không có biện pháp để xử lý tình huống hôm nay. Thế nhưng, lúc đó khi chính mắt y nhìn thấy Quân Thụy thổ huyết, y thật sự không có bất cứ biện pháp nào có thể tự trấn an mình, chờ đợi, cái loại trạng thái mà y vốn vô cùng am hiểu này cũng biến thành một sự dày vò không ngớt, trong mực chính là thiên tư vạn tượng

nhiều lần cân nhắc đều bị một ngụm máu đỏ sẫm kia xóa tan đi hết. Trong lúc hỗn loạn đó, thậm chí Tư Đồ Bích đã nghĩ đến, nếu như Quân Thụy cứ như vậy mà chết trước mặt y thì y phải làm cái gì bây giờ?

“A Bích... A Bích...” Thanh âm của Quân Thụy không ngừng lặp lại bên tai, càng lúc càng áp sát, Quân Thụy hiện giờ đã ghé hết nửa người vào thân thể của Tư Đồ Bích, cúi đầu trần trọc hôn lên cổ y, ngón tay lưu luyến mơn trớn thân thể gầy gò, động tình đến vong ngã, khiến vành mắt của Tư Đồ Bích cũng dần dần lên men. Trước giờ Tư Đồ Bích vẫn tự cho mình là loại người kiên cường lại lạnh lùng, thế nhưng ngày hôm nay y đã thực sự có chút không thể khống chế được bản thân mình, đã mềm yếu chẳng khác gì một nữ nhân, cái loại cảm xúc nữ nhi tình trường âm thầm đau xót này lại xuất hiện trên người y, thật là quá mức nực cười mà.

“A Bích... người có biết hay không, ta thật khó xử... Ta hiện tại, phải làm gì mới tốt...” Quân Thụy hiện giờ hệt như một dã thú bị tù cầm trong bẫy rập, không ngừng giãy dụa phản kháng, thế nhưng hần lại nhận ra khi mình ngồi trên long ỷ tọa ừng giang sơn này thì cô độc đến nhường nào, hần cứ phải đối mặt một đám văn thần miệng lưỡi xảo quyệt không ngừng chỉ trích ái nhân mà hần yêu thương sâu đậm. Trong mắt bọn họ Tư Đồ Bích chẳng khác gì một u nhọt tội ác tày trời không đáng sinh tồn, quả thực giống như tất cả tội nghiệt trên khắp thiên hạ đều là do y tạo ra. Cả một đám người miệng lưỡi cay độc đó nào biết được ái nhân của hần đã phải chịu khổ sở đến thế nào, bọn họ cũng chẳng biết đời ngoài kiên cường kia là một trái tim yếu ớt nhạy cảm, nào đâu biết rằng y đã phải chống đỡ thân thể bệnh tật triền miên để giúp đế vương như hần bình định tứ phương lưu danh thiên cổ. Cho dù Tư Đồ Bích thật sự có sai, cũng không đến mức một điểm công lao cũng không có, thế nhưng trong tấu chương của cả đám triều thần tầm nhìn hạn hẹp kia lại chẳng hề đề cập đến bất cứ việc tốt nào Tư Đồ Bích đã cống hiến cho quốc gia, chỉ là không ngừng đào bới những lỗi lầm của y. Kỳ thực, đối với tình huống này Quân Thụy cũng hiểu rõ nguyên nhân, một đám văn thần này bất quá chính là đang trút mối giận trước giờ luôn bị danh tiếng của Tư Đồ Bích áp chế, thậm chí có một số người bởi vì nhìn rõ được ý đồ của Tư Đồ Bích khi phân rã Tư Đồ gia mà bắt đầu căm thù. Việc Tư Đồ Bích đem Tư Đồ gia chia thành từng mảnh nhỏ để giảm sự uy hiếp của sĩ tộc lên vương quyền cũng chẳng khác nào triều đình thời cổ muốn tước đi sự đe dọa của phiên vương, loại cải cách này được Tư Đồ Bích nhận ra và áp dụng lên gia tộc của mình, sau đó lại được Quân Thụy cải tạo chuẩn bị dùng lên những sĩ tộc khác. Một đám văn thần xuất thân hiển hách kia làm sao có thể cam tâm nhìn lợi ích của gia tộc mình bị bòn rút, chính vì lẽ đó bọn họ liền điên cuồng công kích Tư Đồ Bích, hy vọng có thể dùng hành động này răn đe ý định muốn triệt phá sĩ tộc lộng quyền của Quân Thụy.

Nước mắt của Tư Đồ Bích đã ngấn đầy khóe mắt, khiến y căn bản không nhìn rõ được những thứ ở trước mắt mình, chỉ có thể đem nắm tay nhét vào trong miệng ngăn chặn từng tiếng nức nở nghẹn ngào. Thế cục hiện tại thật sự khiến người ta vô cùng đau khổ, y thật hận không thể bỏ xuống tất cả mọi thứ lý khai nơi thị phi này, thế nhưng hiện tại y chỉ có thể nhẫn nại, lưu lại bên cạnh đế vương mà y đã ái mộ rất nhiều năm này. Có lẽ, đế vương trẻ tuổi sẽ thỏa hiệp với triều thần, sau đó ban chết cho y, cũng có thể sẽ đem y đi lưu đầy.

“A Bích... vì sao... lại làm những việc đó sau lưng ta...” Quân Thụy thở dài tựa vào người Tư Đồ Bích, chôn mặt vào mái tóc dài đen nhánh của y, nhẹ giọng nói, “Ta hiện tại ai cũng không dám tin. Sau khi Quân Tiễn mất tích, có người chạy đến báo với ta người đã từng tiếp xúc thân mật cùng Quân Trạch, thậm chí tất cả bọn họ đều minh minh ám ám chỉ sự hoài nghi đối với người. Người biết rất rõ trước giờ ta vẫn luôn đề phòng Quân Trạch, vì sao lại lui tới với hần, ta rốt cuộc nên tin ai đây?” (Mèo: Mèo thật sự muốn dùng tuyệt chiêu cáo loạn xạ lên mặt tên tra công này, nói như vậy chẳng khác gì đang tuyên bố ta không tin tưởng ái nhân của mình sao??? Tình yêu và lòng tin của anh dành cho Tư Đồ Bích mong manh đến thế à? Chỉ có vài lời bóng gió đã bắt đầu lung lay, chẳng bù cho Quân Thái, dù cách xa vạn dặm, dù chuyện gì xảy ra cũng một lòng tin tưởng quan tâm Tư Đồ Bích. Mèo thật sự muốn đổi công.)

“Quân Thụy...” Tư Đồ Bích chậm chậm mở miệng, dùng ngữ điệu nhàn nhạt nói, “Ta không có phản bội người.”

Quân Thụy vẫn không nói gì, hai người trong lúc bất chợt đều rơi vào trong sự trầm mặc. Quân Thụy cho dù không hề nói ra chữ “phản bội”, thế nhưng một câu “làm những việc đó sau lưng ta” kia cũng đã đủ rồi, cái cảm giác chèn vênh hiện tại giữa hai người đủ khiến người ta hít thở không thông. Hơn nửa ngày sau Quân Thụy mới thở dài một hơi, vươn tay lật người Tư Đồ Bích lại, nhìn thấy đôi mắt mông lung đắm nước của y liền nhẹ nhàng giúp đối phương gạt lệ, sau đó lại cúi người hôn lên môi y.

Nụ hôn này lại sâu thắm, lại kịch liệt, có lẽ bởi vì Quân Thụy đã uống rượu nên đánh mất khả năng khống chế tâm tình, động tác trong tay dần dần trở nên vội vàng xao động. Bàn tay nóng bỏng của hắn không ngừng di chuyển trên người Tư Đồ Bích, đem y phục của y kéo đến khuỷu tay, ngón tay mạnh mẽ không ngừng xoa nắn ấn gầy hai điểm màu hồng trước ngực, sau đó lại đặt tay ở hông Tư Đồ Bích dùng sức nâng người ngồi lên, vùi đầu vào trước ngực y không ngừng gặm cắn. Tư Đồ Bích thét lên một tiếng sợ hãi, sau đó lại cắn môi mình nuốt vào từng đợt rên rỉ, bên ngoài đều là cận vệ Hoàng gia võ công linh mẫn, nếu tiếng động trong này bị bọn họ nghe được không biết y còn bị đồn đại thành bộ dáng gì nữa.

Tư Đồ Bích bị cưỡng ép ngồi ở trước người Quân Thụy, y phục thì bị kéo đến cổ tay khiến động tác của y cũng theo đó bị hạn chế, mà cánh tay của Quân Thụy lại luồn vào bên trong y phục ôm chặt lấy eo y, khiến y căn bản không thể cử động. Y phục của Tư Đồ Bích hiện tại đã vô cùng rối loạn, dây lưng cũng không biết đã bị tháo ra từ lúc nào khiến nội khóa cũng dễ dàng bị tụt đến tận đùi, lộ ra cánh mông tuyết trắng. Quân Thụy mạnh mẽ giật lấy y phục của Tư Đồ Bích vứt ra, lại hung hăng chộp lấy cái mông tròn của người kia không ngừng xoa nắn giống như đang nghiêm phạt lỗi lầm gì đó. Bởi vì đang còn bệnh, thân thể Tư Đồ Bích vô cùng đuối sức, căn bản chính là không có khí lực phản kháng, chỉ có thể nhắm mắt buông xuôi tựa vào người Quân Thụy, tùy ý để hắn tàn sát bữa bãi.

Quân Thụy hơi tựa vào đầu giường, lại đỡ Tư Đồ Bích nằm úp sấp lên người hắn, ngón tay lần mò chạm đến hậu huyệt nóng hổi, lại không thèm dùng thuốc mỡ bôi trơn mà vội vàng tiến vào bên trong rong ruối. Tư Đồ Bích không nhịn được mà kêu lên một tiếng, phần hông nhấc lên, nhụy hoa mềm mại cũng vì đau đớn mà co rút lại vài lần, y phải hít sâu vài hơi mới có thể chậm rãi thả lỏng. Tâm trạng của Quân Thụy hiện giờ đang tức giận, vì vậy hành động cũng không khỏi thô bạo một ít, thế nhưng nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Tư Đồ Bích trái tim cũng không khỏi mềm đi, vươn tay mò vào ngăn nhỏ ở đầu giường lấy ra một hộp thuốc mỡ, lại dùng ngón tay quẹt lấy một khối lớn đưa vào bên trong nhụy hoa nóng rực, sau đó lại trườn sấp khuấy động qua một lượt rồi mới đỡ lấy cái thứ nóng hổi của mình thẳng lưng tiến vào.

“Ừ...” Tư Đồ Bích hừ một tiếng, cau mày ầm nhẩn, y bị Quân Thụy nắm chặt thắt lưng đặt ngồi trên người hắn, bởi vì phía sau đột ngột bị cự vật đâm vào khiến thân thể cũng theo quán tính ngã ra phía sau, Tư Đồ Bích cắn răng hít sâu một hơi rồi nhắm mắt không lên tiếng nữa, chỉ là bàn tay vẫn nắm chặt cánh tay của Quân Thụy giống như đang nắm chặt cọng rơm cứu mạng, thế nào cũng không chịu buông tay. Bộ dạng rõ ràng yếu ớt lại không hề chịu thua này của Tư Đồ Bích rõ ràng đã kích thích Quân Thụy, hắn hung hăng trườn cằm vài cái đến khi cảm thấy có dịch thể ẩm ướt phân bố trong nhụy hoa liền nắm chặt lấy linh khẩu của Tư Đồ Bích trong tay, cố ý không để cho y dễ chịu.

“Quân Thụy... xin... dừng...” Thanh âm của Tư Đồ Bích mang theo nức nở nghe như mèo kêu, trong ầm nhẩn lại mang theo ý tứ năn nỉ, Quân Thụy lại càng hưng phấn tiến công, động tác thật lớn khiến toàn bộ long sàng đều phát ra tiếng cọt kẹt, dù vậy cũng không thể át đi tiếng va chạm của da thịt. Tư Đồ Bích bị lay đến gần như ngã quỵ, lúc đó Quân Thụy đột nhiên lại dùng lực ép y thay đổi tư thế, trở thành Tư Đồ Bích xoay lưng về phía hắn. Trong suốt quá trình đổi tư thế Quân Thụy cũng không hề rút ra mà trực tiếp để vật đó bên trong xoay vòng, loại kích thích qua mức kịch liệt này khiến thân thể Tư Đồ Bích đều phải run lên, vô lực quy xuống tại chỗ, nhẹ nhàng nức nở.

“A Bích, A Bích, ngươi không nên làm những việc đó sau lưng ta... Xin ngươi, đừng nên phản bội ta... ngươi có biết không, ta thật sự rất sợ... sợ ngươi sẽ giống như trước đây... lại tráo trở không ngừng nhắm vào ta... Ta thực sự... rất sợ chuyện đó...” Quân Thụy ghé sát vào người Tư Đồ Bích không ngừng dút quãng nỉ non, động tác dưới thân cũng không hề dừng lại mà càng trở nên gấp rút, hắn một tay cầm lấy dục vọng đã ngất ngưởng của Tư Đồ Bích, một tay siết chặt hông y miệt mài vong tình, cả gian phòng đều tràn ngập âm thanh *** mỹ.

Ban đầu Tư Đồ Bích vẫn chỉ là ghen ngào hừ nhẹ, sau đó dần trở thành khóc lóc cầu xin tha thứ, thống khổ và dục vọng song trọng cùng nhau dày vò khiến y cũng không thể khống chế nữa mà lớn tiếng rên rỉ, chất vọng nguyên bản đã thanh thúy mềm mại hiện tại càng thêm vẻ mị hoặc khiến Quân Thụy vô pháp giữ mình. Một lần phóng thích, rồi lại thêm lần nữa, thẳng đến lúc Tư Đồ Bích ngay cả cất tiếng cầu xin tha thứ cũng không có hơi sức thì Quân Thụy mới dừng lại, xuống giường tắm rửa dọn dẹp, hai người lại cứ thế ôm chặt lấy nhau trên sàng đàn sạch sẽ vừa được đám thái giám đi vào thay mới, cả hai đều trải qua một đêm dài không hề chớp mắt.

Đến lúc trời gần tờ mờ sáng Tư Đồ Bích mới thiếp đi, đợi đến khi y tỉnh lại thì mặt trời cũng đã lên cao, nhìn lại bên người một chút liền phát hiện Quân Thụy đã đi mất. Tư Đồ Bích ngoan ngoãn uống hết bát thuốc thái giám mang đến, lại rất phối hợp đem canh được thiện mà ngự trù phòng cố ý chuẩn bị đổ hết vào bụng, khi không có việc gì liền ngồi bên án thư viết chữ đọc sách. Việc tối hôm qua Hoàng thượng lưu lại nơi này tròn một đêm tựa hồ đã đập tan lời đồn Tư Đồ Bích sớm muộn gì cũng bị trảm thủ, vì thế thái độ của bọn thái giám và thị vệ hôm nay cũng trở nên hòa hoãn rất nhiều, thậm chí còn ân cần hơn lúc Tư Đồ Bích vừa mới vào Vĩnh Hòa cung, bất quá Tư Đồ Bích cũng không có tâm tình để ý đến những thay đổi này.

Bởi vì đêm qua quá sức mệt mỏi, tinh thần của Tư Đồ Bích có chút không xong, chỉ viết vài chữ liền cảm thấy buồn ngủ, vì vậy lại quay về giường nhắm mắt dưỡng thần. Ở nơi này vốn có trọng binh canh gác, không có lệnh của Quân Thụy thì không có bất luận kẻ nào tiếp cận được nơi này, thủ vệ ngay cửa lớn cũng đều là cao thủ hiếm có, vì thế trong điện quả thực yên tĩnh đến một chút thanh âm cũng không có. Tư Đồ Bích tựa vào đầu giường cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, trong ngực âm thầm tính toán thời gian, đã qua thời hạn sáu ngày, bọn người Cẩn nhi và Hạ Ly cũng nên về đến rồi, theo lý mà nói nếu Hạ Ly không thấy y ở Tư Đồ Bích nhất định sẽ tìm vào trong cung, chẳng lẽ đám thủ vệ bên ngoài lại có võ công cao hơn Hạ Ly? Chẳng lẽ, bọn họ đã phát sinh sự cố ở trên đường?

Ngay khi Tư Đồ Bích còn đang lo lắng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng tranh cãi nhao nhao, Tư Đồ Bích nghiêng tai lắng nghe, lúc tục nhận ra một vài thanh âm quen thuộc, tất cả đều là một đám đại thần lão thành vẫn luôn thích tranh đấu cùng y trên triều đình. Tư Đồ Bích mơ hồ còn nghe được đám lão già kia nói cái gì “Quyê mãi ở chỗ này không đứng dậy”, “Dù có chết ở đây cũng không từ” các loại uy hiếp, ra mời bọn người thủ cựu này cảm thấy chạy đến khóc lóc kể lể trước mặt Quân Thụy không có hiệu quả liền chạy đến nơi này thị uy. Tư Đồ Bích không khỏi cười lạnh, cánh tay hơi dùng lực hất tung bàn trà bên cạnh, một loạt âm chén cứ như thế liền vỡ tan trên mặt đất, Tư Đồ Bích hiện giờ giận đến run tay, thật muốn xông ra đích thân đập chết những lão bất tử kia!

“Ba!” Bất chợt có một vật gì đó bị ném qua cánh cửa sổ đang khép hờ, Tư Đồ Bích quay đầu nhìn lại chỉ thấy một thân ảnh mơ hồ lóe lên phía sau cửa sổ. Y cau mày, chậm rãi nhặt lên thứ trên mặt đất.

Đó là một lọ thuốc hít nho nhỏ, bên trong lấp ló một mảnh giấy đã được vo tròn, Tư Đồ Bích mở tờ giấy kia ra nhìn một chút, vài chữ bên trên tuy rằng đã cổ tình viết ngoáy, thế nhưng với ánh mắt chuẩn xác của Tư Đồ Bích vẫn nhận ra là bút tích của Tổng Tử Mặc. Nhất thời y không khống chế được lửa giận mà xé nát mảnh giấy kia, cơ hồ giống như rít gào mà lầm bầm: “Giỏi cho một Tổng Tử Mặc! “

Trên tờ giấy kia chỉ có vài chữ, viết: “Cẩn đã hồi kinh, bị giam thiên lao, tính mệnh khó giữ.”

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

92. Chương 92

Xuất cung

Mùa hạ nóng bức đã qua, năm nay tiết thu đến vô cùng đột ngột mà kịch liệt, cơ hồ chỉ trong một đêm, Nghê Đô đã ở trong từng đợt mưa thu giăng phủ mà ngơ ngẩn tiến nhập mùa thu. Bởi vì duyên cớ mưa gió, lúc sáng sớm Tư Đồ Bích đẩy cửa sổ nhìn ra vườn chỉ thấy được đầy đất hoa tàn lá rụng, trái tim của y cũng bởi vì tràng cảnh tiêu điều sầu thảm này mà thấp đi không ít. (Mèo: Chỗ này có bug, mấy chương trước tác giả nói là đã vào giữa thu, hiện tại lại là chớm thu.)

Ngày hôm qua, một loạt đại thần quả thực đã quỳ trong sân của Vĩnh Hòa cung suốt một đêm, chỉ là một đám đại lão gia một bó tuổi to, thường ngày đã quen cảm y ngọc thực làm sao chịu nổi dày vò như vậy, lực

tục liền có người ngắt xỉu bị bọn thị vệ nâng đi, chỉ dư lại một vài người tuổi còn khá trẻ, thân thể cường kiện là vẫn trụ lại. Thế nhưng mỗi người đều là thăm đến mức không thể nhìn nổi, toàn thân bị mưa xối ướt đầm vẫn cương quyết không hề dao động, thoạt nhìn chẳng khác tượng điêu khắc là bao.

Nơi hiện tại Tư Đồ Bích đang ở là gian phòng đã được Quân Thụy chuyên môn chuẩn bị, từ lúc các đại thần xông đến Vĩnh Hòa cung, Trương Đình Hải đã lặng lẽ chạy đến giúp Tư Đồ Bích chuyển đến nơi này ẩn nấp, gian phòng này ở vị trí tương đối u tĩnh, người bình thường căn bản sẽ không để ý, thế nhưng Tư Đồ Bích vẫn có thể từ khung cửa sổ theo dõi những sự việc xảy ra bên ngoài. Một đám người mặc quan phục đỏ thắm đó, hôm nay trong mắt Tư Đồ Bích hoàn toàn chẳng khác gì một đám quỷ mị dây dưa, thời thời khắc khắc đều muốn lao lên xâu xé, khiến đầu óc của y trở nên một mớ quay cuồng.

Đêm qua, Tư Đồ Bích đã ở trước mặt Quân Thụy bóng gió nhắc đến Hạ Ly và Tư Đồ Cẩn, thần sắc của hắn quả thực đã trở nên mất tự nhiên không ít. Thế nhưng Tư Đồ Bích cũng không hỏi lại, bởi vì nếu thật sự nói toạc ra chẳng khác gì một phen ngớ vẩn vô căn cứ cực kỳ vô vị, hơn nữa nói không chừng lại khiến Quân Thụy lần nữa gia tang thị vệ tuần tra trong cung, khiến y hoàn toàn mất đi liên lạc với bên ngoài.

Nguyên nhân bọn người Tư Đồ Cẩn bị bắt, Tư Đồ Bích có thể đoán được đại khái. Hạ Ly và Bảo Cầm cho đến bây giờ là hai người duy nhất còn sống sót sau vụ án của Thái hậu, Bảo Cầm sợ rằng đã sớm bị bắt lại, nói không chừng còn phải chịu nghiêm hình tra tấn, vì thế hành tung của Hạ Ly bại lộ chỉ là vấn đề sớm muộn. Quân Thụy nếu đã không còn tín nhiệm y nữa thì cái lý do đi tìm thuốc giải bất quá cũng chỉ là một câu nói hoang đường, Cẩn nhi đang ở Lận Châu, mà nơi đó vừa vặn chính là vị trí hiểm yếu của quân sự Tây Bắc, việc Hạ Ly âm thầm chạy đến Lận Châu nếu bị những người có tâm biết được, nhất định sẽ trở thành một chứng cứ kinh thiên động địa —— Chứng cứ Tư Đồ gia cấu kết với những thế lực ở Tây Bắc mưu đồ phạm thượng tác loạn. Vì vậy, chỉ cần Cẩn nhi cùng Hạ Ly vừa về đến kinh thành, chờ đợi họ chỉ có một con đường chết, nói cho cùng cũng chính là Tư Đồ Bích y hại bọn họ.

Mà suy nghĩ của Tống Tử Mặc, Tư Đồ Bích làm sao lại không biết, nếu như lúc này y rời khỏi Vĩnh Hòa cung cũng chẳng khác nào rời khỏi ô dù bảo hộ, hoàn toàn bị vây trong nguy hiểm mặc người xâm lược. Ở trong cung, không có ai lại dám không nể mặt uy nghiêm Hoàng đế mà hạ thủ với y, cho dù là một đám lão thần khí thế凛 nhiên kia cũng chỉ có thể quỳ xuống tuyệt thực biểu thị chống đối chứ không dám thực sự vọt vào bên trong bắt giữ Tư Đồ Bích. Thế nhưng sau khi y xuất cung thì không giống vậy nữa, rời khỏi Hoàng cung, nếu y sơ xảy phạm một chút sai lầm gì đó liền lập tức trở thành vong hồn dưới đao, cho dù vẫn không có một ai dám động vào y như trước, thế nhưng chỉ cần một tội vi phạm ý chỉ Hoàng đế, tự tiện xuất cung cũng đã đủ khiến Tư Đồ Bích đầu lìa khỏi cổ. Huống hồ, Hoàng đế trước sau ban cho Tư Đồ Bích hai tấm kim bài miễn tử, một tấm y đã tặng cho Tư Đồ Uyển Tranh, còn lại một tấm, nếu tặng cho Tư Đồ Cẩn thì y nhất định không tránh khỏi cái chết, nếu là không cho, vậy chẳng khác gì y mở to mắt nhìn Cẩn nhi lâm vào tuyệt địa, nếu thật như vậy, Tư Đồ Bích tuyệt đối cũng sẽ sống không vui vẻ gì. Tống Tử Mặc, bản tính này của người đánh thật tốt mà.

Lòng của Tư Đồ Bích như gương sáng thấy rõ tất cả, vì vậy mà trái tim cũng dần dần chìm xuống, một trận choáng váng đột ngột xông lên khiến y loạng choạng phải vịn vào cái ghế bên cạnh từ từ ngồi xuống, Tư Đồ Bích hít sâu vài hơi rồi mới run rẩy lấy bình thuốc từ trong ngực ra. Bởi vì bàn tay đang run dữ dội nên lúc Tư Đồ Bích rút thuốc ra khỏi bình không khỏi làm rơi vào viên, nhưng y cũng không để ý được nhiều như vậy chỉ cố gắng nhét hết thuốc vào trong miệng.

Ngày hôm qua, tuy rằng tờ giấy kia đã bị Tư Đồ Bích xé nát vứt ra ngoài, thế nhưng cũng vì thế tình cờ lại bị nước mưa thấm ướt hiện ra mấy dòng chữ đỏ rực. Sau khi Tư Đồ Bích nhìn thấy những chữ kia liền vội vàng thu thập những mảnh vụn lại, cẩn thận chấp vá chúng lại với nhau, hóa ra những chữ đó chính là kế hoạch xuất cung. Tư Đồ Bích liếc nhanh qua từng dòng chữ, lại nhắm mắt ghi nhớ vào lòng, sau đó liền vo tròn đám giấy vụn này lại đem đốt thành tro.

Trước đây lúc Tư Đồ Bích còn theo bên cạnh Quân Thái, y rất được Thái hậu sủng ái, vì thế con đường ra vào Hoàng cung đối với y vô cùng quen thuộc, chỉ cần nhắm mắt hồi ức lại một chút kết hợp với những thông tin trên mảnh giấy kia liền có thể rõ ràng từng đường đi nước bước. Tư Đồ Bích nhẹ nhàng vuốt ve cổ của mình, ở nơi vận kê trái tim có một tấm kim bài được xỏ dây đỏ đeo vào cổ, đây chính là kim bài miễn tử Quân Thụy đã ban cho y, ngày đó lúc y ở Cảnh Nguyên mở miệng đòi Quân Thụy vật này rõ ràng thấy được biểu tình bất mãn trên mặt hắn. khi đó Quân Thụy đối với y rất tốt, thế nhưng y lại hoàn toàn

không tin tưởng, kỳ thực cho dù là hiện tại, sự tin tưởng lẫn nhau giữa hai người rõ ràng vô cùng ít ỏi, rõ ràng là yêu nhau nhưng lại không tin nhau, cứ luôn ngờ vực, suy đoán, không ngừng làm tổn thương nhau, lợi dụng nhau. Chung quy cũng là do cái vách ngăn Hoàng quyền nhảy cảm giữa hai người, cái cảm tình đơn bạc này đại khái cũng đã sắp tiêu ma gần hết rồi đi?

Tư Đồ Bích cười khổ nhắm mắt lại dưỡng thần một lát, đợi được hoàn vừa ăn phát huy hiệu lực, đau đớn trong cơ thể cùng với triệu chứng hít thở không thông dần dần giảm bớt, cũng cùng theo đó xuất hiện chính là sức lực phơi phơi đã từ lâu y không cảm nhận được. Tư Đồ Bích chậm rãi mở mắt, bàn chân đá nhẹ một cái, chậu than vẫn còn đang đốt dở bên cạnh bị đá ngã phát ra âm thanh “loảng xoảng”, bởi vì Tư Đồ Bích đã chuẩn bị trước tẩm dầu vào trong mấy mảnh giấy gần đó, rất nhanh lửa đã liếm lên án thư và tranh chữ treo tường, hỏa thể thoáng cái mạnh lên.

“A! Đại... Đại nhân!” Bởi vì phát hiện có khói, đám thị vệ bên ngoài liền hoảng hốt đẩy cửa xông vào, trong thấy hỏa diễm đang thiêu đốt hừng hực thì không khỏi sửng sốt, gấp gáp xông đến dìu Tư Đồ Bích ra ngoài. Lại có người nhanh nhẩu xông ra cửa lớn, hô to “Đi lấy nước đi lấy nước!” Chỉ chốc lát sau, những đại thần bên ngoài đều có chút mờ mịt nhìn sang, thấy khói đen bốc lên thì cũng không quản việc biểu tình gì nữa mà là vội vã chạy ủa ra khỏi Vĩnh Hòa cung. Tư Đồ Bích cười lạnh nhìn những kẻ đang chạy thục mạng kia, sau đó lại giả vờ suy kiệt mà buông lỏng thân thể.

“Đại nhân!” Thị vệ đang dìu đỡ y lập tức luống cuống, không ngừng hô “Mau gọi thái y”. Bởi vì bên trong Vĩnh Hòa cung đang là một mảnh hỗn loạn, thị vệ kia chỉ có thể dìu đỡ y đến bên cạnh cửa lớn.

“Đại nhân, đại nhân, tỉnh, tỉnh!” Thị vệ kia luống cuống tay chân lay tỉnh Tư Đồ Bích, lại đưa tay thăm dò mạch cổ của y, sau khi xác nhận không có vấn đề gì lớn thì mới yên tâm. Thị vệ kia vừa muốn đứng dậy gọi người truyền thái y, không ngờ lại ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ thoảng qua, thị vệ cùng với ba tên thái giám đang ở bên cạnh trông coi Tư Đồ Bích chỉ kịp nhú mi liền ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Thứ thuốc này là sau khi Tư Đồ Cẩn xuất phát đi Lận Châu hai ngày gửi kèm theo thư về cho Tư Đồ Bích, trong thư Tư Đồ Cẩn còn tỏ ra bất mãn nói thân thể của Quân Thụy quá tráng kiện, sợ rằng hần sẽ khi dễ Tư Đồ Bích, vì vậy mới đặc biệt bào chế loại thuốc này, nếu Quân Thụy làm ra chuyện gì đó quá phận thì liền dùng lên người hần, khi dễ trở về cho đủ vốn. Lúc đọc thư Tư Đồ Bích chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, thế nhưng hôm nay khi cầm gói thuốc trên tay, y chỉ cảm thấy trong lòng đau buồn vô hạn.

Hiện tại không có thời gian để thương xuân bi thu, Tư Đồ Bích dùng tốc độ nhanh nhất cởi ra y phục của thái giám mặc vào, rồi lại cấp tốc chạy ra khỏi Vĩnh Hòa cung, sau khi vượt qua vài khúc quanh thì mất hút vào sâu trong một ngõ rẽ hẹp vô cùng bình thường. Trong chốn Hoàng cung này, tường cao nhiều ngõ, nếu không phải là người hết sức quen thuộc địa hình thì đám cung nhân căn bản không có ai dám đi loạn khắp nơi, vì vậy trong hẻm nhỏ này hầu như đã lâu không có người qua lại. Tư Đồ Bích vừa chạy trốn vừa cố gắng sửa sang y phục trên người mình, sau khi thu thập thỏa đáng tất cả thì cũng vừa đúng lúc đi hết hẻm nhỏ.

Tư Đồ Bích lơ mơ nhìn thấy bên phía lối ra có thủ vệ canh giữ bèn dừng lại tựa vào trên tường thở hổn hển một chốc, sau đó sửa sang lại y phục lần cuối, cúi đầu bước nhanh ra ngoài. Bởi vì bên hông của y đang đeo lệnh bài của Vĩnh Hòa cung, vì vậy bọn thị vệ chỉ liếc nhìn y một cái liền không để ý nữa. Tư Đồ Bích cứ thế cúi đầu bước nhanh đi về phía một ngõ nhỏ khác, đột nhiên có một thị vệ mở miệng hỏi: “Ai, người chạy nhanh như vậy làm gì?”

“Đại... Đại gia...” Tư Đồ Bích gian nan mở miệng, y đã lớn như vậy cũng chưa từng nịnh nọt ai, thậm chí cho dù đứng trước mặt đương kim thiên tử cũng rất ít khi dùng kính ngữ, hôm nay lại phải lễ phép gọi một thị vệ là đại gia, thật sự rất không được tự nhiên. Bất quá hiện tại y đã không còn nhiều thời gian, chỉ có thể giả vờ hốt hoảng, nói, “Vĩnh Hòa cung phát hỏa, tổng quản sai nô tài chạy đến ngự thư phòng báo cho bệ hạ...”

“A? Trách không được phía bên Vĩnh Hòa cung lại ồn ào như thế...” Đám thị vệ bắt đầu xì xào bàn tán, gã lúc này vừa gọi Tư Đồ Bích lại thì trừng mắt nhìn y, mắng, “Đã phái người đi gọi bệ hạ, người còn lè mề làm gì! Còn không nhanh lên!”

“Dạ...” Tư Đồ Bích cúi đầu, vội vã đi về hướng ngõ nhỏ kia. Bởi vì trời đang mưa nên từng bước chạy vội vã của Tư Đồ Bích khiến không ít bọt nước văng lên, ngay cả giày dưới chân cũng ướt, nước mưa lạnh như

bằng thấm ướt vào trong lớp vải khiến đôi chân tựa hồ như đã mất cảm giác. Tư Đồ Bích cứ chạy như điên trong ngõ nhỏ, đợi đến khi cảm thấy bốn bề vắng lặng mới dừng lại tựa vào vách tường đỏ thắm không ngừng ho khan.

Sau khi đi hết ngõ nhỏ này thì rẽ phải, lại vượt qua một đoạn hành lang gấp khúc nữa thì sẽ đến Tuyên Hòa cung, phía trước là thiên môn, nơi bách quan chờ đợi lâm triều, Tổng Tử Mặc viết rằng hần sẽ chờ Tư Đồ Bích tại nơi dừng kiệu của bách quan, sau đó mới giúp Tư Đồ Bích trốn đến thiên lao. Hiện tại Tư Đồ Bích cũng đã sắp đến nơi hẹn, y không ngừng cổ vũ mình nhất định phải kiên trì, thế nhưng đêm trước miệt mài khiến phía sau của y vẫn đau đớn khó nhin, hơn nữa thân thể cũng vốn không khỏe, chạy xa đến vậy đã sớm vượt qua cực hạn của y.

“Cẩn nhi... Cẩn nhi...” Tư Đồ Bích cúi đầu nỉ non gọi tên Tư Đồ Cẩn, lại vuốt ve sợi dây đỏ trên cổ, chỉ cần đem tấm kim bài này giao cho Cẩn nhi, còn bản thân y nhất định sẽ nghĩ ra cách khác. Kỳ thực, Tư Đồ Bích làm sao chưa từng nghĩ qua sẽ cầu xin Quân Thụy giúp đỡ, thế nhưng hiện nay cục diện hỗn loạn, từng việc từng việc đều không khiến người ta bớt lo, chân tướng mơ hồ khiến người trong cuộc không thể nhìn rõ ràng, vì vậy rốt cuộc y cũng chỉ có thể áp dụng hạ sách này.

Cuối cùng Tư Đồ Bích cũng kiên trì đến được nơi dừng kiệu của bách quan, cả một đoạn đường vừa rồi đối với y quả thực giống như kéo dài vô tận, lúc Tư Đồ Bích dừng lại thì trong đầu đã trở nên trắng xóa, hoàn toàn chỉ dựa vào nghị lực mà đứng thẳng, nếu không sợ rằng đã sớm ngã xuống. Trong lúc tâm trí hỗn độn đó, Tư Đồ Bích bất chợt nhớ đến thời điểm ban đầu lúc y được Quân Thụy phong quan tại Tuyên Hòa cung, khi đó y cũng mờ mịt chờ đợi như vậy, đợi thái giám bên trong tuyên gọi chính mình. Khi đó, y cũng mặc một thân quan phục đỏ sẫm, thế nhưng lại không hề có sự hang hái của người bình thường khi được phong quan, chỉ có mê vòng cùng hoang mang cực độ, không nghĩ đến chỉ như thoáng mới đây mà đã qua nhiều năm tháng như vậy.

Kỳ thực từ sớm Tổng Tử Mặc đã nhìn thấy Tư Đồ Bích, giữa làn mưa thu rả rích, nam tử trước giờ vẫn luôn mang theo biểu tình tựa tiểu phi tiểu ôn nhu nhuận như ngọc kia, hôm nay lại luống cuống chật vật đến vậy. Tổng Tử Mặc vẫn còn nhớ rõ, lần đầu tiên hần thấy người kia đã kinh diễm như thế nào, Tư Đồ Bích thật sự xứng với cụm từ tướng mạo vô song, hơn nữa biểu tình kiết ngạo bất tuân đó, cho dù là đang đối mặt với bệ hạ cũng không thiết đến lễ nghi quân thần, Tổng Tử Mặc thậm chí còn từng có lần nghe được y gọi thẳng tọc danh của bệ hạ, ngữ điệu cao cao tại thượng tùy tiện sai khiến. Chỉ bất quá, cái loại ngông cuồng từ trong xương tủy này cũng không phải là do được bệ hạ sủng ái rồi không xem ai ra gì, mà quả thực giống như từ trong cốt cách bẩm sinh đã kiêu ngạo như thế, hoàn toàn không có chút nào che lấp. Loại thái độ này trong suy nghĩ của Tổng Tử Mặc quả thật chẳng khác gì thiên phương dạ đàm, hần chán ghét loại người đó, thế nhưng cũng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ, thậm chí còn chậm rãi bị Tư Đồ Bích hấp dẫn.

Bất quá, Tư Đồ Bích là một nam tử lại có thể sở hữu hung mạo yêu nghiệt cùng tính cách quái đản như vậy, sau khi được thánh sủng thì lại có chút trở nên vô pháp vô thiên, quả thực chẳng khác đám gian nịnh hại dân hại nước bêu danh trong sử sách. Mà bệ hạ, một đế vương ưu tú cơ trí như thế làm sao lại có thể bị y mê hoặc chứ? Bệ hạ nhất định là nam nhân có số mệnh gánh vác đại nghiệp, những đối tượng nữ nhi tình trường khiến bệ hạ sa vào mỹ sắc này chỉ khiến sự quyết đoán của người bị mài mòn mà thôi, thậm chí còn có thể khiến bệ hạ phải đeo trên lưng tội danh ngu quân, hoang *** vô độ. Chỉ có cách khiến cho bệ hạ rời xa khỏi những thứ không có cũng được này, toàn tâm toàn ý cai quản triều chính cùng chăm lo giang sơn mới là lựa chọn đúng đắn nhất, cho dù vì như thế mà tính mạng của Tổng Tử Mặc hần có bị liên lụy vào cũng là đáng giá. (Mèo: Ôi dào, các anh đàn ông đúng là giỏi tìm cớ, nước mất là do Đắc Kỷ, do Tây Thi, do Dương Quý phi, còn các thể loại quân vương đều chỉ là kẻ bị hại, bị mỹ sắc làm u mê. Ôi! Thế thì các anh cứ trực tiếp giao giang sơn ra cho đám mỹ nhân và tiểu thụ chúng tôi quản lý đi, chúng tôi chẳng xin các anh giúp chúng tôi gánh những tội danh ấy chứ. Tội nhỏ vào.)

Tư Đồ Bích đứng nép sau đoạn uốn cong của hành lang, hai tay đặt sau lưng dựa vào tường, đầu cúi thấp nhìn xuống chân, bởi vì hiện tại y đang mặc cung phục phổ thông của thái giám nên điệu bộ như thế cũng cực kỳ bình thường, chỉ bất quá thân hình Tư Đồ Bích vốn tiêm gầy, làn da lại đặc biệt trắng, vì vậy trong cái nhìn của Tổng Tử Mặc thì y vẫn cứ xuất chúng như cũ. Tổng Tử Mặc không khỏi thờ dãi nhìn đôi tay đang đặt sau lưng của Tư Đồ Bích chậm rãi rũ xuống, không hề tự chủ mà nắm chặt cây cột bên cạnh, đầu ngón tay bởi vì dùng sức nắm chặt mà trở nên tái nhợt, thân thể cũng hơi hơi lay động, Tổng Tử Mặc mạnh mẽ lắc đầu, đem toàn bộ những cảm giác kỳ quái vừa xuất hiện đuổi hết ra ngoài.

“Đi theo ta.” Bên cạnh đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp khiến Tư Đồ Bích không kịp phản ứng, chậm chạp quay đầu lại thì thấy được Tổng Tử Mặc đã đứng cạnh từ lúc nào. Đã nhiều ngày không gặp, Tổng Tử Mặc cũng là thần sắc tiêu tụy, râu cũng lún phún nhô ra khiến cho gương mặt vốn đã răn rỏi điểm thêm không ít nét tang thương, gần đây triều đình hỗn loạn, một đám văn thần như bọn họ cũng phải chịu khổ không ít.

Tư Đồ Bích chen chúc cùng Tổng Tử Mặc trên một cỗ kiệu chậm rãi lắc lư rời khỏi Hoàng cung, Tư Đồ Bích ngồi bên trong cỗ kiệu, theo một đường xóc nảy lắc lư mà lâm vào một loại trạng thái mơ hồ tương tự như hôn mê. Hiện tại thân thể của y đã không còn một chút cảm giác nào, mà thần trí lại được tự do thoát ra khỏi thân thể, trôi bèo hồng giữa không trung, lạnh lùng nhìn thân thể đang đau khổ chống đỡ bên dưới.

Tổng Tử Mặc ngồi thẳng lưng bên cạnh không nói lời nào, bộ dạng hết như đang chứng minh thành ngữ tọa hoài bất loạn¹, cho dù thân thể của Tư Đồ Bích đã mềm rũ tựa vào người hắn, đầu cũng ngã đến trên bờ vai rần rần, hơi thở nóng rực mà trầm trọng không ngừng phun vào phần cổ nhạy cảm, Tổng Tử Mặc cũng không có chút phản ứng nào. Thậm chí hắn còn cho rằng Tư Đồ Bích đây là đang cố ý câu dẫn hắn, trong lòng lại càng cảm thấy chán ghét.

Cứ thế một đường trầm mặc, cỗ kiệu cứ lắc lư theo quy luật nhàm chán một lát, cuối cùng cũng đã đến được trước cổng thiên lao, lúc này Tổng Tử Mặc mới thấp giọng nhắc nhở Tư Đồ Bích rằng đã đến nơi, thế nhưng Tư Đồ Bích hiện tại đã hoàn toàn ngất đi, cho dù Tổng Tử Mặc đã kêu liên tục mấy tiếng cũng không có phản ứng. Đến giờ Tổng Tử Mặc mới phát hiện ra bất thường, nóng nảy đỡ Tư Đồ Bích ngã lên chân của mình, bàn tay dùng lực vỗ vào má y, hy vọng y có thể nhanh chóng tỉnh lại.

“Tư Đồ? Tư Đồ?” Tổng Tử Mặc vỗ vỗ mặt Tư Đồ Bích thì cảm nhận được mồ hôi lạnh đã nhuốm đầy mặt y, lúc này hắn đã có chút luống cuống không biết làm sao, bất chợt linh quan chợt lóe, Tổng Tử Mặc đưa tay vào vạt áo Tư Đồ Bích sờ soạng, quả nhiên chạm được vào một bình thuốc nhỏ. Tổng Tử Mặc cầm bình thuốc kia ngậy đại trong chốc lát, lại cúi đầu nhìn gương mặt đã không còn chút máu nào của Tư Đồ Bích. Bờ môi nguyên bản phồng hồng hiện tại đã hoàn toàn mất đi nhan sắc, dường như mưa thu vô tình đã không chút nương tay vùi dập những cánh hoa kia, ngay cả hơi thở cũng tái nhợt yếu ớt tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu thất khỏi nhân gian. Trong đầu Tổng Tử Mặc đột nhiên nảy ra một ý niệm thập phần nguy hiểm, hắn thậm chí đã thuận theo bản năng đặt tay lên cổ Tư Đồ Bích, cái cổ mảnh khảnh yếu ớt kia hiện giờ cũng đang ướm đầm mồ hôi. Bàn tay Tổng Tử Mặc dần dần siết chặt, hắn thậm chí có thể cảm giác được từng nhịp nảy của động mạch cùng với nhiệt độ có thể mát lạnh dưới lòng bàn tay, hắn thậm chí điên cuồng nghĩ, chỉ cần dùng thêm một chút sức lực nữa, khiến cho kẻ yêu nghiệt này trực tiếp chết đi, như vậy vị đế vương anh minh cơ trí kia từ này sẽ vô ưu vô lo, chỉ chuyên tâm vào đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Một đế vương cơ trí vô dục vô cầu, chính là đế vương đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, ở dưới sự lãnh đạo của người đó, những chiến công đạt được cơ bản chính là không thể tưởng tượng.

Tổng Tử Mặc lại dồn thêm sức lực vào bàn tay, rất nhanh sắc mặt xám trắng của Tư Đồ Bích biến thành nghen đỏ, thậm chí những mạch máu xanh tím tề trên trán cũng nổi lên thành thịch khiêu động không ngừng, tất cả dường như đều đã lâm vào điên cuồng. Ngay lúc Tổng Tử Mặc dự định đem cả bàn tay kia đặt lên cổ Tư Đồ Bích, đối phương đột nhiên phát ra một trận ho khan, thanh âm vừa mỏng manh lại mềm mại, giống như tiếng kêu gào vô lực trước khi tắt thở, đôi tay mảnh khảnh giờ cố gắng phản kháng một chút, chỉ là cử động hoàn toàn không có một chút sức lực nào. Đầu ngón tay mỹ lệ lại lạnh lẽo chạm vào cổ tay của Tổng Tử Mặc khiến hắn giật mình tỉnh lại, vội vàng buông Tư Đồ Bích ra, lại mở bình nhỏ trút ra được hoàn, cũng không kịp đếm kỹ mà trực tiếp nhét vào trong miệng Tư Đồ Bích, ánh mắt lại tràn ngập suy tư nhìn con người tuyệt mỹ trước mắt.

Giảng co một trận, Tư Đồ Bích rốt cuộc cũng thở mạnh ra một hơi rồi tỉnh lại, thấy rõ tư thế hiện tại của mình đang bị Tổng Tử Mặc ôm vò vào trong ngực thì không khỏi ho nhẹ thêm vài tiếng, bầu không khí trong cỗ kiệu nhỏ đã trở nên quỷ dị đến cực điểm. Tổng Tử Mặc vội vã đỡ Tư Đồ Bích ngồi dậy, lại bước nhanh ra khỏi kiệu dằng xếp một phen với cai ngục, sau đó mới trở về xóc màn kiệu lên, nói: “Đến đây đi.”

1/ Tọa hoài bất loạn: Một thành ngữ chỉ người quân tử không dao động trước sự cám dỗ của mỹ sắc. Có liên quan đến nhân vật Liễu Hạ Huệ đã chú thích trước đây. Xem thêm tại đây

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

93. Chương 93

Thiên lao

Bởi vì hiện tại đang mưa dầm, thế nên nơi nào cũng không tránh khỏi có chút âm u ẩm ướt, Tư Đồ Bích sau khi bước xuống khỏi kiệu liền cúi đầu đuổi theo cước bộ của Tổng Tử Mặc tiến nhập đại môn thiên lao. Mà mấy hôm nay vốn cũng không có án kiện gì quan trọng, thế nên bên trong thiên lao hầu như vắng tanh, có vẻ trống trải dị thường.

Đầu tiên, Tư Đồ Bích đi xem Bảo Cầm, trong lòng y vốn đã đoán trước được nàng rất có thể đã bị nghiêm hình, thế nhưng khi nhìn thấy tận mắt Tư Đồ Bích lại càng hoảng sợ hơn nữa. Nữ tử nguyên bản tú lệ kiều mị này đang bị một sợi dây xích khốn trụ, cuộn mình nằm trên đồng cỏ tranh, cũng không biết là đang bất tỉnh hay đang ngủ say. Y phục hiện tại của nàng trên rách dưới tàn, thậm chí ở vị trí hạ thân còn nhuộm một vệt máu đen mà trên người, trên mặt cũng không có bộ vị nào may mắn thoát khỏi, nhìn qua nơi nào cũng tràn đầy vết roi và vết máu, khắp cả gian lao ngục đều tràn ngập vị đạo tặc hôi chết chóc.

Tuy rằng loại tình cảnh này Tư Đồ Bích đã thấy không ít, thế nhưng y vẫn không nhịn được nhú mày, mà Tổng Tử Mặc đang ở bên cạnh hiển nhiên cũng có chút khiếp sợ, chỉ đứng yên ở đằng xa chứ không tiến đến. Tư Đồ Bích bước nhanh đi đến đoạt lấy áo choàng của Tổng Tử Mặc đem khoác lên người Bảo Cầm.

Đụng chạm đột nhiên này khiến Bảo Cầm tỉnh lại, nàng cố sức mở ra đôi mắt đã bầm tím nhìn Tư Đồ Bích, qua thật lâu mới gian nan nói: “Ta... không có... nói ra... nơi... Hạ Ly... dừng chân...” Sau đó liền nhắm mắt lại. Tư Đồ Bích thở dài một tiếng, cố gắng ngăn chặn cảm xúc đang vỡ òa trong lòng, lại lần nữa giúp Bảo Cầm chỉnh lại mép áo choàng, trong lòng lặng lẽ nói: “Bảo Cầm, ta nhất định sẽ cứu các người ra ngoài!”

“Tư Đồ, người nhanh lên một chút, đã không còn nhiều thời gian.” Tổng Tử Mặc mở miệng nhắc nhở. Tư Đồ Bích ngẩng đầu lạnh lùng liếc hắt một cái, đưa cột hỏi: “Thế nào, người sợ rằng lúc bệ hạ đến đây thì ta không phải đang ở trong lao phòng của Hạ Ly sao? Người sợ cái gì? Từ ngục thư phòng đến đây ít nhất cũng mất thời gian một nén nhang, còn chưa tính đến thời gian qua lại báo tin, tìm kiếm phỏng đoán, vẫn còn dư dả. Nếu người thật sự lo rằng bệ hạ không thấy ta ở cùng một chỗ với Hạ Ly, người cũng có thể đem hắc nhốt cùng một chỗ với Cẩn nhi mà. Người không phải muốn để bệ hạ nhìn xem ta rốt cuộc đã làm những gì sau lưng hắc sao? Người thiết kế tận tâm đến vậy, ta làm sao có thể khiến người thất vọng chứ?”

Tổng Tử Mặc mở miệng dường như muốn nói gì đó, thế nhưng lời vừa lên đến yết hầu lại bị nuốt xuống, hơn nữa ngày mới chậm rãi hỏi: “Nếu người đã biết mục đích của ta, tại sao còn đến?”

“Ta không muốn... khiến những người không liên quan bị liên lụy.” Tư Đồ Bích nhàn nhạt nói, cũng chậm rãi đứng lên đi về phía cửa, biểu hiện của y cực kỳ bình thản, thế nhưng toàn thân lại tản mát ra một cảm giác bị thương nồng đậm. Trong nháy mắt đó, Tổng Tử Mặc thậm chí đã hoài nghi tất cả việc hắc làm có phải đã sai rồi không?

“Tử Mặc, người có yêu ai chưa?” Tư Đồ Bích đột nhiên nhẹ giọng hỏi. Tổng Tử Mặc sửng sốt một chút, cúi đầu đáp: “Chưa từng.”

Tư Đồ Bích hơi mỉm cười một chút, bộ dạng vô cùng bất đắc dĩ, thật lâu sau mới nói tiếp, thanh âm rất thấp, gần như đang tự lẩm bẩm: “Tử mặc, nếu ta nói, ta thực sự rất yêu bệ hạ, người tin không?”

Tổng Tử Mặc ngẩn ngơ, hắc còn chưa lên tiếng đã nghe Tư Đồ Bích tự mình tiếp lời: “Chỉ là, hắc là đế vương, cái gì tình, cái gì yêu, với hắc mà nói không phải là thứ quan trọng nhất, hắc hẳn phải là loại người lòng mang thiên hạ. Chỉ bất quá các người có từng nghĩ đến hay không? Hoàng đế bất quá cũng là một

phạm nhân, tự nhiên sẽ có thất tình lục dục, các người cứ ép sát hấn như vậy, chỉ sợ sẽ phản tác dụng mà thôi. Thế cục hiện tại đã thành ra như vậy, loạn trong giặc ngoài, bên cạnh còn có người tâm hoài bất quy, vì sao các người không cảm thông giúp đỡ hấn nhiều hơn mà lại cứ không ngừng uy hiếp hấn. Những việc đó, lẽ nào chính là bổn phận thần tử mà các người luôn treo trên miệng hay sao?”

Tổng Tử Mặc bị Tư Đồ Bích nói đến sững sờ, trong lòng không khỏi có chút bất mãn, mở miệng nói: “Chính là bởi vì có nhiều việc hỗn loạn như vậy nên bệ hạ hấn là nên khu trừ tạp niệm, chuyển tâm xử lý quốc gia đại sự. Những việc... nữ nhi tình trường này chỉ có thể khiến người phân tâm, trở nên không quả quyết, trước đây bệ hạ vốn không phải cái dạng này. Tư đồ, người còn nhớ hay không, ngày hôm đó khi bệ hạ nhìn địa đồ ở Đông Noon các đã bày tỏ hào tình vạn tượng như thế nào? “

“Quên đi, ” Tư Đồ Bích mệt mỏi cười cười, nhẹ giọng nói, “Ta không tranh luận những vấn đề này với người nữa, bất quá so với người, ta chắc chắn có thể hiểu bệ hạ hơn. Chúng ta có nên đánh cuộc một lần không? Ta cược, cho dù người xếp đặt như thế nào, cuối cùng hấn sẽ không thật sự xích mích cùng ta..”

“Người rất tự tin.” Tổng Tử Mặc cau mày nói.

“Không phải là tự tin, chỉ là... người không hiểu... cảm giác của ái tình...” Tư Đồ Bích thở dài một hơi, thanh âm càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng gần như đang nỉ non, “Cho dù ta một lần nữa khiêu chiến giới hạn của hấn, hấn cũng sẽ không thật sự trách tội ta. Chỉ là, ta không biết bản thân còn có thể kiên trì bao lâu.”

Nói đến đây, Tư Đồ Bích lại cười khổ một cái, làm ra một thủ thế bảo Tổng Tử Mặc dẫn đường. Tổng Tử Mặc không nghe được những lời sau cùng y nói, cũng không quá suy tư mấy chuyện này, cứ nhanh chóng bước về phía trước. Rất nhanh liền đến lao phòng của nam tội nhân.

Tư Đồ Cẩn ở tận trong gian lao phòng cuối cùng, vô cùng u tĩnh, bên trong còn có một cái bàn và giường thấp, tốt xấu cũng không cần ngủ trên cỏ tranh đi. So với khi chia tay, Tư Đồ Cẩn đã cao lên một ít, cũng cường tráng hơn rất nhiều, làn da bị nắng hun ngã sang màu mật ong, cử chỉ cũng cứng chạc hơn đôi phần. Cậu nhìn thấy Tư Đồ Bích xuất hiện ở trước cửa lao phòng cũng chỉ yên lặng ngồi trên bàn nhìn y, thật lâu sau mới chậm rãi thốt ra một câu: “Thập ca, người đã đến rồi.”

Ở trên giường thấp có một vị trưởng giả tóc đã hoa râm đang ngồi xếp bằng, tựa hồ là đang tĩnh tọa, mà Hạ Ly đang ngồi trong lao phòng bên cạnh cũng đang điều tức, chỉ nhìn bên ngoài hình như tất cả đều chưa phải chịu đại hình. Tư Đồ Bích thấy vậy thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cố gắng bình tĩnh đợi ngục tốt mở cửa lao phòng, đợi đến khi có thể bước vào liền chậm rãi đến bên bàn, ngồi đối diện với Tư Đồ Cẩn, thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Ta đã tới.”

“Trên đường có không ít việc làm cho hành trình trễ nãi, bất quá võ công của sư phụ và Hạ Ly đều rất tốt, hữu kinh vô hiểm.” Tư Đồ Cẩn thấp giọng nói, một phần là tránh làm phiền hai người đang tĩnh tọa, một phần cũng là sợ bị người đang canh gác bên ngoài nghe thấy.

“Bọn họ không có làm khó dễ các người chứ?” Tư Đồ Bích nhẹ giọng hỏi.

“Thật ra cũng không có, bất quá trên đường đi thủy chung vẫn có người theo dõi, tổng cộng hai nhóm.” Tư Đồ Cẩn nhỏ giọng nói, “Khi vừa đến kinh thành liền trực tiếp đến nơi này. “

Tư Đồ Cẩn cũng không nói hai nhóm người đã gặp là thế lực của ai, bất quá cũng đã quá rõ ràng rồi — một nhóm nhất định là nhân thủ của Quân Trạch, một nhóm hấn là người của Quân Thụy. Nguyên lai từ khi vừa bắt đầu Quân Thụy đã có chuẩn bị, còn phái người giám thị Tư Đồ phủ, khi Hạ Ly vừa rời kinh đã bị người ta theo dõi, khi bọn họ về đến nơi liền lập tức bị người ta đưa vào thiên lao.

Sự tin tưởng giữa hai người thật sự đã đến nông nỗi tràn ngập nguy cơ, những lời nói y vừa nói với Tổng Tử Mặc lúc nãy, thật không khác gì những lời châm chọc.

“Người kia là hoài nghi, Tư Đồ gia tạo phản...” Tư Đồ Bích vô lực cười khổ, có thể hoàn toàn không phải là hoài nghi, mà là từ khi vừa mới bắt đầu đã nhận định Tư Đồ gia nhất định tạo phản.

“Thập ca, cái loại độc kia sư phụ đã tìm ra cách giải rồi.” Tư Đồ Cẩn thấp giọng nói, bàn tay đang để ở trên bàn nhẹ nhàng nắm lấy tay Tư Đồ Bích, dùng góc độ vi diệu che giấu khóa được hoàn đã được bọc sáp cắn

thận, lại nói, “Có cho hấn hay không, tự huynh quyết định.” Tư Đồ Bích nắm chặt vật kia vào lòng bàn tay, thở dài một tiếng.

“Sắc mặt của huynh thật không tốt, có phải... hấn...” Tư Đồ Cẩn muốn nói lại thôi, khẽ lật bàn tay của Tư Đồ Bích lại giúp y bắt mạch, thần sắc lo lắng trên mặt càng lúc càng đậm, cuối cùng dùng ánh mắt trầm trọng nhìn Tư Đồ Bích, mới: “Thập ca, không thể lao tâm nữa, nếu còn tiếp tục như vậy...”

“Dù sao bất quá cũng chỉ còn một hai năm.” Tư Đồ Bích cười nhạt một tiếng, thu tay về. Vị lão đại phu kia của Tư Đồ gia từ sớm đã lặng lẽ nói với y, nếu không buông tha gánh nặng toàn tâm tinh dưỡng, tối đa cơ thể y chỉ có thể kiên trì một hai năm nữa. Chỉ là tình thế hiện tại, tất cả đều khiến y nản lòng, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy?

Tư Đồ Cẩn sờ sờ trên người, những thứ cậu mang theo đều bị lục soát mang đi, chỉ có khóa được hoàn cứu mạng Quân Thụy kia là phải trăm phương nghìn kế mới có thể lưu lại. Tư Đồ Cẩn lần mò một lát mới lấy ra một khóa được hoàn lớn cỡ hạt đậu, lại cẩn thận đặt lên bên miệng Tư Đồ Bích, sau khi nhìn y nuốt vào mới nói, “Vốn dĩ không phải như vậy. Bộ hạ không phải đối xử rất tốt với huynh sao...”

“Ừ, hiện tại hấn cũng không tệ.” Tư Đồ Bích thấp giọng nói. Tư Đồ Cẩn lại nói thêm gì đó, thế nhưng không lâu sau cũng ngừng lại. Điều kiện là do được hiệu đã bắt đầu phát tác, Tư Đồ Bích cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mi mắt cũng không thể khống chế mà híp lại. Tư Đồ Cẩn nhẹ nhàng đi tới ôm y đặt lên giường của mình, tuy rằng giường trong thiên lao cũng quá mức đơn sơ thế nhưng cũng có thể xem là ngăn nắp sạch sẽ. Tổng Tử Mặc đang đứng bên ngoài lao phòng thấy tình thế không đúng cũng có chút bận tâm, bước vào kéo tay Tư Đồ Cẩn hỏi: “Người đã cho y uống thứ gì?”

“Dù sao cũng sẽ không giống người, dồn huynh ta vào chỗ chết.” Tư Đồ Cẩn chán ghét phỉ phỉ ồng tay áo bị Tổng Tử Mặc chạm vào, xoay người giúp Tư Đồ Bích đắp chăn. Cái loại thái độ khinh miệt này thật giống như xem Tổng Tử Mặc chẳng khác gì một đồng phân chó tanh hôi.

“Có cho người cũng không dám.” Tổng Tử Mặc hung hăng nói, đóng cửa ra ngoài. Vừa mới bước ra khỏi lao phòng đã nghe được tiếng tung hô bên ngoài: “Bộ hạ giá lâm.”

Khi Quân Thụy bước vào thiên lao thì nhìn thấy tình cảnh như thế này, Tổng Tử Mặc thần sắc hiện ngang lăm liệt quỳ trước cửa lao phòng, toàn thân cao thấp đều là một loại khí tức dù chết cũng không quay đầu, giống như đang lên án trong im lặng, lên án Hoàng đế u mê sùng ái gian thần, mà Tư Đồ Cẩn đang ngồi trong phòng giam lại trưng ra vẻ mặt khinh bỉ căm hận. Chỉ là Quân Thụy hoàn toàn không thèm để ý đến hai người vẫn đang trực tiếp bày tỏ tâm tình kia, mà là trực tiếp đi đến bên cạnh Tư Đồ Bích, ngồi xuống bên giường

Quân Thụy nhẹ nhàng vuốt vuốt từng lọn tóc trên trán Tư Đồ Bích, lại nhìn một chút bàn tay đang nắm chặt của Tư Đồ Cẩn và y, chậm rãi mà cường ngạnh rút tay Tư Đồ Bích ra, sau đó nhẹ giọng hỏi Tư Đồ Cẩn ở bên cạnh: “Đây là thế nào?”

“Uống xong một viên an thần đơn, đang ngủ mà thôi.” Tư Đồ Cẩn không nhanh không chậm đáp. Nghe xong câu trả lời Quân Thụy mới yên tâm gạt đầu, khom lưng nhặt lấy đôi giày của Tư Đồ Bích đặt ở dưới giường rón rén giúp y mang vào, sau đó lại cởi tấm áo choàng của mình ra bọc lấy Tư Đồ Bích, cuối cùng còn tỉ mỉ kéo phần mũ xuống giúp y che đầu. Sau khi xong xuôi mọi việc thì cẩn thận ôm ngán Tư Đồ Bích lên, thậm chí còn tỉ mỉ phân phó Trương Đình Hải muốn đem màn kiệu bên ngoài che kín một chút, lúc này mới thần nhiên nói tiếng “Bãi giá”, giống như hoàn toàn không thấy được biểu tình đại ra của mọi người, cực kỳ đường hoàng rời khỏi. Đợi đến khi tiếng bước chân gần như biến mất Tổng Tử Mặc mới kịp phản ứng lại, lớn tiếng hô to “Hoàng thượng”, vội vàng chạy đến quỳ trước mặt Quân Thụy, vô cùng thống thiết nói: “Hoàng thượng, Tư Đồ gia ý đồ mưu phản, Tư Đồ Bích vi phạm thánh chỉ, không thể lưu lại!”

“Tổng Tử Mặc, người đứng lên cho ta.” Quân Thụy cố nhịn không nổi giận, thế nhưng không nén được biểu tình bất mãn, hấn sợ người trước mắt tiếp tục lảng nhảng sẽ quấy rầy Tư Đồ Bích liền nhắc chân đá văng người qua một bên, lại thẳng tắp đi về phía trước..

“Bộ hạ...”

“Việc Tư Đồ gia mưu phản đến giờ vẫn chưa thẩm tra xong, không được vội vàng định luận. Trước cứ giam lại, đợi khi tìm ra chứng cứ mới tiếp tục xét xử.” Quân Thụy trầm giọng phân phó, nói xong còn nhìn chằm

chằm Tống Tử Mặc: “Nếu có người còn dám gán cho Tư Đồ Bích những tội danh không có thật kia, ta nhất định sẽ khiến hắn nếm thử mùi vị Tru. Di. Cửu. Tộc!” Mỗi chữ nói ra đều mang khí thế vô cùng cường ngạnh, rõ ràng minh họa cho ý tứ muốn bảo hộ Tư Đồ Bích.

Tống Tử Mặc bị khí thế của Quân Thụy chấn nhiếp, thoáng cái ngã ngồi trên mặt đất.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

94. Chương 94

Lý tưởng

Lúc Tư Đồ Bích tỉnh lại trong ngự thư phòng, bên ngoài vẫn còn tiếng mưa rơi tí tách, sắc trời có chút hôn ám, không thể phân rõ đã là giờ nào. Tư Đồ Bích nhìn một vòng bày biện xung quanh thì không khỏi thở dài một tiếng, y vừa chuẩn bị rời giường liền nghe có tiếng bước chân truyền đến, sa trường bị xốc lên, gương mặt Quân Thụy mang theo vẻ mừng rỡ xuất hiện, thần sắc tuy có chút xanh xao, bất quá tinh thần lại thật tốt.

“Tỉnh? Rốt cuộc cũng tỉnh rồi! Có muốn uống nước không?” Thanh âm của Quân Thụy có chút trầm khàn, chậm rãi ngồi qua nâng người Tư Đồ Bích dựa vào có thể mình, lại tiếp nhận cái chén trên tay Trương Đình Hải giúp Tư Đồ Bích uống ít nước, cuối cùng còn sờ sờ cái trán của y, nắm tay y, nói, “Cuối cùng cũng tỉnh. Nếu người còn không tỉnh, ta thật sự hoài nghi Tư Đồ Cẩn rốt cuộc đã cho người uống thuốc gì!”

“Ta... đã ngủ... bao lâu rồi?” Tư Đồ Bích vẫn còn mang theo một tia mơ hồ khi vừa tỉnh ngủ, thanh âm khi nói chuyện có chút mệt mỏi, Quân Thụy ôm chặt lấy y, thấp giọng nói: “Người đã ngủ suốt mười ngày, thật khiến ta sợ hãi, có biết không? Thập lục đệ của người cùng Y Thánh đều nói người chỉ uống an thần đan, nói người mệt nhọc quá độ nên tổn thương nguyên khí, chỉ cần ngủ một giấc là tốt rồi. Bất quá người cứ ngủ liên tục suốt mười ngày, không ăn không uống, thật sự khiến ta lo lắng.”

“Vậy sao... Ta lại cảm thấy mới chỉ có một hai canh giờ...” Tư Đồ Bích hơi có chút trì độn gật đầu, lát sau mới hỏi, “Cẩn nhi và Y Thánh đâu?”

“Ở trong cung.” Quân Thụy nhẹ giọng nói, “Đã thẩm tra, vô tội phóng thích. Bất quá người vẫn ngủ như thế, ta lo lắng không chịu được, liền để bọn họ nhập cung trông coi người. “

“Ừ...” Tư Đồ Bích thở dài một hơi, tựa ở trước ngực Quân Thụy không nói gì nữa, Quân Thụy cúi đầu nhìn một chút rồi vỗ vỗ mặt y, có chút bận tâm nói: “A Bích, người không phải là ngủ tới ngày ngốc rồi chứ Hử?”

“Không...” Tư Đồ Bích thấp giọng nói, “Chỉ bất quá là mệt mỏi, ngủ lâu nên có chút vầng đầu.”

“Ừ.” Quân Thụy ôm lấy Tư Đồ Bích, kéo tấm chăn qua ôm chặt người vào lòng. Lần trước Y Thánh đã từng nói uua với hắn, nếu Tư Đồ Bích vẫn cứ lao tâm như bây giờ, thời gian còn lại của y bất quá chỉ còn một, hai năm. Nghe một câu định luận như thế thật khiến Quân Thụy hết hồn, trong ngực trầm trọng như thể vừa nâng lên trọng trách nghìn cân. Tư Đồ Bích mê man mấy hôm nay, hắn cũng không ngừng suy tính rất nhiều, tự tay xử lý rất nhiều việc vẫn đắn đo không dứt.

“Ta... thuốc của ta đâu?” Tư Đồ Bích có chút khản trương sờ sờ vạt áo, nhìn trên người một chút, đâu phải là xiêm y mình đã mặc hôm đó? Như vậy được hoàn Cẩn nhi đưa cho đâu? Đây chính là thứ cứu mạng Quân Thụy mà!

“Được rồi được rồi, được hoàn ta đã uống, đừng cuống lên.” Quân Thụy ghì lấy đôi tay đang sờ loạn khắp nơi của Tư Đồ Bích, ôn nhu nói, “Y thánh đã tự mình bắt mạch cho ta, khỏe được hoàn đó ta đã uống, độc tính được giải rồi, người đừng quá lo lắng.”

“Vậy sao...” Tư Đồ Bích cảm thấy trước mắt quay cuồng, ngủ quá lâu khiến đầu óc của y có chút không linh hoạt, cảm giác giống như vừa mệt vừa đói, trên người cũng bủn rủn khó chịu. Vì vậy liền trực tiếp nhắm hai mắt lại tựa hết trọng lượng toàn thân lên người Quân Thụy, khi vừa thả lỏng một chuyện mà trong lòng vẫn ưu tư mãi không quên cũng là lúc con người ta cảm thấy mệt mỏi nhất.

“A Bích, A Bích?” Quân Thụy cúi đầu lắc lắc người y, lại vỗ vỗ lên má, nhẹ giọng nói, “Người cũng không thể ngủ nữa. Ngủ mười ngày còn chưa đủ sao? Nào mở mắt, ăn gì đó đã, người đã suốt mười ngày không ăn gì rồi.”

“Người tha cho ta đi... ta thật sự rất buồn ngủ...” Tư Đồ Bích hơi có chút làm nũng nói, thẳng thắn chơi xấu vùi vào trong lòng Quân Thụy cuộn thành một đoàn nhất định muốn tiếp tục ngủ bù. Quân Thụy hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể ôm cả người lẫn chăn cùng xuống giường, tự tay hầu hạ Tư Đồ Bích rửa mặt, chải đầu, sau đó ôm y đến trước bàn, cảm muốn kiên nhẫn dỗ dành ép y ăn uống.

Đợi đến khi Tư Đồ Bích ăn xong Quân Thụy mới đặt y về trên giường, cũng không đồng ý để y tiếp tục ngủ mà là kín đáo đưa sang một quyển sổ nhỏ, lại nói một lát trở về nhất định sẽ khảo vấn đề. Tư Đồ Bích làm thế nào cũng không lay chuyển được Quân Thụy, chỉ đành nằm ở trên giường giả vờ ngoan ngoãn đọc sách. Hai người cứ quần quýt một hồi như thế thì Trương Đình Hải bắt đầu thúc dục, lúc này Quân Thụy mới vội vã đi ra ngoài.

“Vẫn không được ngủ nữa!” Quân Thụy bỏ lại một câu, Tư Đồ Bích không thèm để ý đến hắn, tùy tiện lật vài trang sách trên tay.

Quân Thụy vừa ra cửa liền hấp tấp tiến về ngự thư phòng, sau khi đọc tính được giải trừ xong thì Quân Thụy liền bắt đầu điều tra những quan viên có liên hệ với Quân Trạch, cho tới hiện giờ vẫn chưa sưu tập đủ chứng cứ cho thấy Quân Trạch có ý đồ mưu phản. Không những vậy, ngay cả Quân Tiễn mất tích đã lâu đến bây giờ cũng không có tin tức gì, vì thế Quân Thụy cũng không dám dă thảo kinh xà, vẫn dùng có long thể bất an để giảm bớt số lần tảo triều, chỉ âm thầm tiếp kiến những đại thần đặc biệt tín nhiệm để bọn họ giúp đỡ xử lý chính sự, tạo cho Quân Trạch một ảo giác rằng tất cả mọi thứ vẫn còn nằm trong sự khống chế của hắn.

Tuy rằng hai người Tư Đồ Cẩm và Y Thánh được phán vô tội phóng thích, thế nhưng Hạ Ly và Bảo Cẩm vẫn bị giam giữ trong thiên lao. Quân Thụy cảm thấy thập phần may mắn vì vừa này Tư Đồ Bích không có hỏi thăm bọn họ. Bởi vì vụ án của Thái hậu vẫn chưa chìm xuống, Hạ Ly và Bảo Cẩm lại là nhân chứng mấu chốt, vì vậy Quân Thụy chỉ có thể cẩn thận hành sự.

Khi đến Đông Noon các, hắn cùng mấy đại thần thương nghị về tình hình chiến sự gần đây, cuộc chiến phía Nam hiện nay đã dần đi vào giai đoạn kết thúc, quân đội đã bắt đầu tập kết nghỉ ngơi và điều phối, văn thần cũng lục tục tiến vào tiếp quản thành trấn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trước đông chí là có thể khai hoàn hồi triều. Việc tiếp theo cần làm chính là bình định Tây Bắc rồi!

Ở trong Đông Noon các hiện giờ cơ bản đều là võ tướng, duy nhất hai vị văn thần có mặt thì Tổng Tử Mặc đã là một người, hắn ngồi ở giữa một đám võ tướng tâm tình dị thường hưng phấn kích động. Mà lúc này, Quân Thụy ngồi ở vị trí cao nhất trên kia lại mang theo biểu tình lười nhác, hai tay vẫn khoanh trước ngực mang theo nụ cười thần nhiên nhìn đám thần tử hăng hái bên dưới, thỉnh thoảng lại bổ sung một chút vấn đề trọng tâm khiến kẻ hoạc càng thêm hoàn mỹ. Một đế vương cơ trí, vĩ đại như thần linh vậy thật sự khiến Tổng Tử Mặc sản sinh loại cảm giác hận không thể thấp hươg quỳ bái hằng ngày.

Sau khi thương nghị xong, các đại thần lần lượt hành lễ cáo lui, chỉ duy có Tổng Tử Mặc là nán lại, Quân Thụy nhìn hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ thì biểu tình tương đương không hờn giận, chẳng ngờ còn kịp chưa mở miệng đã bị Tổng Tử Mặc cướp lời bắt đầu tranh luận. Quân Thụy không kiên nhẫn, phất tay muốn đuổi hắn ra ngoài, không ngờ được hắn lại quỳ sụp xuống, trầm giọng nói: “Bệ hạ, thỉnh người vững vàng làm một vị minh quân! Sa vào mỹ sắc, sủng ái nịnh thần, cũng không phải là cử chỉ của minh quân!”

“Sa vào mỹ sắc? Sủng ái nịnh thần?!” Quân Thụy giận đến mỉm cười, chỉ thẳng vào mũi Tổng Tử Mặc

mắng, “Tư Đồ Bích từ lúc nào đã thành nịnh thần rồi? Người cũng nên nói cho trẫm nghe xem, rốt cuộc Tư Đồ Bích đã làm cái gì mà phải gánh vác cái danh hào nịnh thần này? Là do y đã cải cách chính sách nông canh, cũng cố công trình thủy lợi, giúp Đại Thích phát triển công thương nghiệp? Rốt cuộc là điểm nào khiến y trở thành nịnh thần?! Những thành tích của y so với một đám... trung thần, suốt ngày chỉ biết chen ép người khác như các người không biết mạnh hơn biết bao nhiêu lần!”

“Đúng là Tư Đồ Bích đã tạo ra những thành tích đó, thế nhưng bệ hạ chớ quên, y cũng đã tham gia mưu phản cùng Thái hậu! Hạ Ly, Bảo Cầm những tội đồ đó đều đã bị định tội, tại sao Tư Đồ Bích vẫn cứ như ngoài vòng pháp luật!” Tổng Tử Mặc dường như cũng có chút đuối lý, thế nhưng vẫn cứng rắn lên tiếng, “Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân, huống chi y hiện tại cũng chỉ là thứ dân! Hơn nữa, bệ hạ chính trực tráng niên lại chỉ độc sủng Tư Đồ Bích, hậu cung trống rỗng, vô tử vô tự, tình huống như thế khó trách quần thần lo lắng! Cho dù Hoàng thượng có tìm cách bảo vệ Tư Đồ Bích tốt đến thế nào, chỉ cần người vẫn sủng ái y thì không chỉ quần thần bất mãn, dân gian hẳn cũng có dèm pha. Người cho rằng, người có thể bảo hộ y được bao lâu!”

“Giỏi cho một Tổng Tử Mặc!” Quân Thụy tức giận vỗ bàn đứng lên, giận đến run người quát, “Người là muốn ép trẫm giết y có đúng hay không? Ta cho người biết, Tổng Tử Mặc, nếu y phải chết, người cũng sẽ chôn cùng y!” (Mèo: Vô dụng, cái mèo muốn nghe là, “Nếu y chết, ta sẽ chôn cùng y”. Cái đó mới có tính uy hiếp, còn việc hăm dọa mấy thằng đầu đá này thì nó chẳng xi nhê gì đâu.)

“Thần không sợ chết.” Tổng Tử Mặc cực kỳ trấn định quỳ ở nơi đó, hoàn toàn không bị sự uy hiếp của Quân Thụy làm dao động, nhàn nhạt nói, “Thần chỉ là muốn bang trợ bệ hạ hoàn thành đại nghiệp nhất thống thiên hạ, nghĩ giúp đỡ bệ hạ thành thiên cổ minh quân, nghĩ muốn thấy bệ hạ khai sáng hoàng kim thịnh thế. Thần tuyệt đối không muốn nhìn thấy bệ hạ bị bêu danh u mê sủng ái nịnh thần, không muốn thấy bách tính phải tiếp tục sinh hoạt trong thời đại binh hoang mã loạn. Thần, tự cảm thấy mình không phạm sai lầm, cho dù Tư Đồ Bích thật sự không phải nịnh thần thì y cũng phải chết, chỉ có y chết đi rồi mới có thể thành tựu anh danh cho bệ hạ! “

“Y chỉ là một bách tính bình dân nhỏ nhoi, làm sao có thể hoàn thành loại trọng trách mà người nói? Chỉ cần y chết thì ta sẽ là minh quân sao?!” Quân Thụy không kềm được cơn giận, phất tay hất hết những thứ trên bàn xuống, thậm chí còn xông đến trước mặt Tổng Tử Mặc xách cổ áo hắn lên, hai mắt trừng lớn, trán nổi gân xanh, hung tợn chất vấn, “Tư Đồ Bích rốt cuộc đã làm ra chuyện gì khiến người khẩn cấp muốn thấy y chết như vậy? “

“Bệ hạ, Tư Đồ Bích hoàn toàn không có sai lầm gì đặc biệt nghiêm trọng, có sai thì chính là do bệ hạ yêu y. Vua của một nước không thể có ái tình sâu đậm mà chuyên nhất như vậy, chỉ chuyên sủng một người, thậm chí còn vì y thay đổi giới hạn của bản thân không ít lần, đó không phải là việc một minh quân sẽ làm. Thứ duy nhất người có thể yêu chính là giang sơn xã tắc, những thứ khác bất quá chỉ là qua đường.” Tổng Tử Mặc bình tĩnh nhìn Quân Thụy đang giận đến mắt nổi đầy tơ máu, thậm chí cho dù bị Quân Thụy hất văng ra đụng vào cột đá khiến hắn thổ ra một ngụm tiên huyết cũng vẫn chỉ lồm cồm bò dậy quỳ thẳng lên tại chỗ, nhàn nhạt nói: “Thỉnh bệ hạ nghĩ lại.”

Trời đã tối hẳn, ngọn đèn ở ngoài cửa cung cũng đã được thắp sáng, Tư Đồ Bích vẫn ngồi yên trên giường, tựa như có rất nhiều suy nghĩ mà ngẩn ngơ nhìn ngọn đèn dầu bên cạnh, thẳng đến khi cung nhân chạy tới đóng cửa sổ, thấp giọng nói một câu đêm khuya sương nặng, phải đóng cửa giữ ấm thì Tư Đồ Bích mới giật mình hồi thần.

Tư Đồ Cẩn vẫn ngồi bên cạnh y chuyên tâm nghiên cứu y thuật, cậu hiện tại đã trở thành một nam tử hán trưởng thành ổn trọng, không giống ngày xưa luôn tựa như trẻ con nhào đến trên người Tư Đồ Bích, quần quýt không tha. Rõ ràng sự thay đổi này chính là điều Tư Đồ Bích vẫn luôn âm thầm mong đợi, thế nhưng sau khi chuyện này trở thành sự thật, y lại cảm thấy trong lòng mình giống như thiếu đi một chút gì đó.

“Thập ca?” Tư Đồ Cẩn khép lại quyển sách trong tay, nghiêng đầu nhìn Tư Đồ Bích, có chút lo lắng bước tới ngồi cạnh y bắt mạch, thấp giọng nói, “Thập ca, không nên suy nghĩ nhiều quá, hiện tại phải nghỉ ngơi thật tốt, bảo dưỡng thân thể cho khỏe mới là chính sự.”

Tư Đồ Bích gật đầu, nở nụ cười. Hôm nay Tư Đồ Cẩn trở nên thành thực ổn trọng như vậy y có chút không

thể thích ứng, hơn nữa hiện tại cậu cũng đã biết giấu giếm tâm sự, mỗi khi y hỏi tung tích của Hạ Ly và Bảo Cẩm thì cậu đều ngậm miệng không nói. Thật ra, Tư Đồ Bích cũng muốn hỏi Quân Thụy, nhưng thủy chung vẫn không thể mở miệng được, dù sao hai người này cũng có tham gia sự kiện mưu phản của Thái hậu, thân phận thập phần miễn cảm, Tư Đồ Bích vẫn chưa nghĩ xong nên đề cập đến như thế nào.

“Cẩn nhi, chờ sau khi xử lý xong những việc trong cung, đệ có tính toán gì không?” Tư Đồ Bích cười cười hỏi. Tư Đồ Cẩn nhú mày, chậm rãi nói, “Lưu lạc giang hồ, có thể là mỗi khi đi qua một thôn trấn đều dừng lại, mở ra một gian y quán hành y tế thế. Đệ chỉ muốn vậy, không hơn.”

“Chỉ mở y quán, không mua điền sản?” Tư Đồ Bích nháy mắt với cậu vài cái, cười híp mắt hỏi.

“Đệ cũng không có đầu óc buôn bán như Thập ca, có điền sản hay không thật ra thì không quan trọng. ” Tư Đồ Cẩn cũng cười, “Huống hồ chỉ là dừng chân lại một đoạn thời gian ngắn, nói không chừng còn chưa kịp dành dụm đủ tiền đã khởi hành đi nơi khác. Sau đó lại tiếp tục lập lại chuỗi tuần hoàn kia, đến nơi, mở y quán, rồi lại ra đi. Chỉ là khi đệ già rồi có thể sẽ khác hơn một chút, chính là thu nhận đệ tử, truyền thụ y đạo, giống như sư phụ vậy, dạy cho người khác những phương pháp giúp người, cứu mạng.”

“Cẩn nhi rốt cục cũng có mục tiêu chân chính, chung quy là đã trưởng thành rồi.” Tư Đồ Bích cảm khái một tiếng, bàn tay còn đang rãnh rỗi vươn qua néo néo cánh tay đang giúp y bắt mạch của Tư Đồ Cẩn, chậm rãi nói, “Không còn là đệ tử hoàn khổ chỉ biết núp sau cái bóng của phụ thân, thật sự khiến người làm ca ca như ta cảm thấy thẹn thùng.”

“Thập ca nói quá lời rồi.” Tư Đồ Cẩn lật bàn tay lại nắm lấy Tư Đồ Bích, thấp giọng nói, “Những việc Thập ca đã làm vì quốc gia này thật sự khiến đệ không dám so sánh. Sửa sang nông nghiệp, cải tạo thủy lợi, mở rộng ân khoa, chắc huynh không biết được, ở những địa phương cùng khổ nơi Tây Bắc, thập ca đã sắp bị bách tính chân chất nơi đó xem như Bồ Tát sống mà thờ phụng.”

“Cái gì Bồ Tát sống, ” Tư Đồ Bích lắc đầu, ánh mắt trở nên ôn nhu mà cũng xa xăm, bộ dạng nhẹ giọng nói chuyện của y thật sự khiến người ta có xúc động muốn ôm lấy mà yêu thương. Tư Đồ Bích chậm rãi nói, “Cẩn nhi phải hiểu, những chuyện ta làm bất quá chỉ là muốn giúp đỡ người kia tạo nên một phen sự nghiệp. Lý tưởng của ta, nào đặt ở những thứ này? Ta muốn, bất quá chỉ là một gian phòng nhỏ, mấy luống rau màu, một con chó con, một bầy gà vịt, cùng nhau trải qua cuộc sống tầm thường. Chỉ bất quá, hai chúng ta sinh ra trong một gia tộc như vậy, lại phụng dưỡng một minh quân như thế, nên chỉ đành làm việc vì lý tưởng của hân mà thôi.”

“Ừ.” Tư Đồ Cẩn gật đầu, nhẹ giọng hỏi, “Thập ca, người có từng hối hận hay không?”

“Hối hận?” Tư Đồ Bích suy nghĩ một chút, cười nói, “Nếu ta hối hận, năm đó cũng sẽ không bỏ xuống tất cả chạy đến nơi để đô phồn hoa này. Ta chỉ mong rằng, kiếp sau sẽ không lần nữa sinh ra trong hào môn, sẽ không lần nữa cùng hân tương ngộ, chỉ cầu rằng sinh ra trong một nông hộ tầm thường, làm một kẻ nông dân không biết lo buồn...”

“Thập ca!” Tư Đồ Cẩn đột nhiên cảm thấy trái tim đau đớn, cầm chặt tay Tư Đồ Bích cắt lời y. Vốn cậu muốn hỏi đối phương xem, liệu kiếp sau có muốn gặp lại chính mình hay không, liệu sẽ cho mình một lần cơ hội hay không? Chỉ là làm sao cũng không thốt ra lời được, chỉ đành nắm thật chặt tay y, khẽ lắc lắc đầu.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

95. Chương 95

Xa nhau

Mùa đông năm Vĩnh sơ thứ năm, Hạ Ly, Bào Cầm bị định tội mưu phản, phán sau thu trăm thủ. Quân Trạch cũng bị điều tra ra đầy đủ bằng chứng phạm tội, tước đi danh hiệu thân vương, thu hồi mọi quyền lợi sở hữu, xét thấy ở dân gian hẳn có không ít danh tiếng cùng uy vọng nên cũng không khiến gia thất cùng chịu tội, chỉ phế làm một vương gia nhàn tản. Sau đó không lâu, người của Quân Thụy phái ra cuối cùng cũng tìm được tin tức của Quân Tiễn, nguyên lai cầu gặp phải một vài chuyện kỳ quái rồi lưu lạc đến tận châu, may mà có vị trưởng phòng tiên sinh cậu luôn tâm tâm niệm niệm kia đi cùng, hơn nữa còn có nhân mã Quân Thụy phái đi âm thầm bảo hộ, cũng coi như có kết cục thỏa đáng. Quân Thụy biết Quân Tiễn đối với vị trưởng phòng tiên sinh kia tình cảm rất sâu, vì thế cũng coi như thành toàn cho cậu.

Cùng năm, Quân Thụy bị quần thần gây áp lực, phải lựa chọn ra một nữ tử xuất chúng trong đợt tuyển phi lần trước chuẩn bị lập hậu. Bất quá những việc này đều là việc nhỏ, khiến Quân Thụy nhức đầu chính là phải làm thế nào nói lại với Tư Đồ Bích cho rõ ràng. Đã lập hậu thì người kia chính là chính thê danh chính ngôn thuận của hắn, cũng o biết Tư Đồ Bích sẽ nghĩ thế nào? Hơn nữa, bởi vì áp lực không ngừng nghỉ của các đại thần, việc của Tư Đồ Bích Quân Thụy cũng phải làm ra chút ăn nói, nếu không ban chết cũng phải xử lưu vong.

Kỳ thực, lưu vong cũng chỉ bất quá là một hình thức, chờ qua một hai năm tất cả phai nhạt liền lập tức đưa người trở về, thế nhưng then chốt ở chỗ, người kiêu ngạo như Tư Đồ Bích có thể tiếp thu sự thật này không? Y thì phải lưu vong, Quân Thụy lại ở Ngê Đô phong hậu, điều này thật sự là một châm chọc lớn lao. Quân Thụy chính là vì chuyện này mà suy nghĩ đến đau đầu nhức óc.

Trong ngoài Tư Đồ phủ hiện giờ là một mảnh tiêu điều, bởi vì những tin đồn gần đây lưu truyền khiến lòng người không khỏi bất an. Mọi người ngoài mặt dù không nói gì, thế nhưng trong lòng vẫn là vô cùng lo lắng, nếu như thật là phải chịu án lưu đầy, như vậy sau này phải làm sao sinh sống cũng là một vấn đề, sợ rằng Tư Đồ gia từ nay về sau cũng coi như kết thúc rồi.

Khác với sự lo lắng của mọi người, lúc Tư Đồ Bích nhận được tin này lại có vẻ thập phần trấn định, y vẫn giống như trước đây cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, an tâm tĩnh dưỡng. Chỉ bất quá, lúc Quân Thụy đến đây gặp y thì lại tránh mặt không ra.

Hoàng đế nào phải là người nói không gặp thì sẽ không gặp? Quân Thụy cũng không tiêu hao quá nhiều thời gian đã tìm được Tư Đồ Bích trong thư phòng. Lúc Quân Thụy gặp được người thì lại không khỏi có chút giật mình, bởi vì ánh mắt Tư Đồ Bích nhìn hắn bây giờ thật giống như đang nhìn người xa lạ, thậm chí ngay cả khi Quân Thụy muốn đến gần Tư Đồ Bích cũng lộ ra biểu tình chán ghét mà né tránh, tình huống như vậy thật sự khiến Quân Thụy không thể chịu được.

“A Bích, chúng ta nói chuyện được không?” Quân Thụy thấp giọng nói, ngữ điệu tràn ngập khẩn cầu, thái độ khép nép, nếu để bất cứ ai khác nhìn thấy nhất định sẽ giật mình kinh ngạc.

Tư Đồ Bích không nói lời nào, hờ hững nhìn quyển sách trên tay, tựa như trước mặt y chỉ toàn là không khí chứ không có một ai cả. Quân Thụy ngồi vào bên cạnh Tư Đồ Bích, nhìn người kia chăm chăm, lại muốn cầm lấy bàn tay mềm mại nọ nhưng lại không dám, chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, thân thể nỗ lực nghiêng về phía trước, hy vọng có thể tiếp cận thêm một chút.

“A Bích, người hãy nghe ta nói, xử lưu vong bất quá là để che giấu tai mắt người ngoài, ta sẽ rất nhanh đón người trở về. Còn về chuyện phong hậu...” Quân Thụy vội vàng giải thích, thế nhưng Tư Đồ Bích lại đột nhiên cắt đứt lời hắn, chỉ là không phải lên tiếng nói chuyện với Quân Thụy mà là lớn tiếng gọi Cam Đường: “Cam Đường! Nhanh đến đây xem cho ta, đều sắp đến mùa đông rồi, thế nào lại có muỗi không ngừng vo ve bên tai ta mãi thế này! Nhanh chóng đuổi đi cho ta!”

Cam Đường ở bên cạnh đứng yên cũng không được, bước qua cũng không xong, chẳng biết phải làm thế nào cho phải. Tư Đồ Bích giận đến mức đẩy hết sách trên án thư xuống đất bước thẳng vào phòng. Quân Thụy cũng không bởi vì thái độ của y mà tức giận, chỉ lẳng lặng đứng lên bước theo Đông Phương vào trong. Chỉ chốc lát sau, Tư Đồ Cận không biết từ đâu cũng bước vào trong phòng, khi nhìn thấy Quân Thụy cũng là biểu tình hờ hững, hoàn toàn không để ý đến, trực tiếp đến bên cạnh Tư Đồ Bích giúp y bắt mạch, sau đó lại lấy ra một viên thuốc cho y uống.

“Bệ hạ, ” Tư Đồ Cận rốt cục cũng đi đến bên cạnh Quân Thụy, không mặt không nhạt hành lễ, nói, “Thập ca gần đây sức khỏe ngày càng không tốt, nếu bệ hạ có chút niệm tình huynh ấy đối với triều đình không

có công lao cũng có khổ lao thì xin đừng quấy rầy huynh ấy nữa. Dù sao cũng đã chỉ là một cái phạt nhẹ lưu vong, Tư Đồ gia của chúng ta thật sự cảm động đến rơi nước mắt, xin người đừng để đám đại thần kia thấy người đến đây rồi lại kéo nhau gán thêm tội danh lên đầu chúng ta nữa, chỉ cần như thế Tư Đồ gia đã vô cùng đội ơn rồi.”

“Người hãy nghe ta nói...” Quân Thụy nỗ lực giải thích, tình thế bây giờ thật sự đã rất nguy cấp, nếu không phải là do Quân Thụy nỗ lực áp chế, sợ rằng dân gian đã sớm nổi lên oán hận, cũng không biết sẽ đem Tư Đồ Bích nói thành yêu nghiệt hại nước hại dân như thế nào nữa. Ba người thành hổ, huống chi đây là trăm vạn bình dân bách tính, chỉ cần chuyện này bị truyền ra dân gian liền sẽ thoát khỏi sự khống chế của hắc trở nên không thể tưởng tượng nổi. Vì thế, Quân Thụy bắt buộc dĩ chỉ có thể ra hạ sách này áp chế cơn giận của mọi người, để Tư Đồ Bích tạm thời rời xa tâm bão.

“Cẩn nhi, đệ đang nói chuyện với ai thế!” Tư Đồ Bích quát to một tiếng, khiến cho Tư Đồ Cẩn cũng có chút giật mình vội vàng đi đến bên cạnh y, “Còn không đi xem sách thuốc của đệ đi! Ở đó lắm lắm cái gì! Còn không nhanh lên!”

“Thập ca, đệ biết rồi mà, huynh cũng đừng giận nữa!” Tư Đồ Cẩn mỉm cười làm lành, lại nói muốn dẫn Tư Đồ Bích đi xem đồ tốt, lôi kéo y chạy nhanh ra ngoài, chỉ để lại một mình Quân Thụy cô cô linh linh đứng đó.

Cuối cùng Quân Thụy cũng không gặp riêng được Tư Đồ Bích lần nào, bởi vì quân đội viễn chinh phía Nam đã bắt đầu khai hoàn hồi triều, rất nhiều sự vụ đang chờ hắc xử lý. Mà cũng rất trùng hợp, Tư Đồ Uyển Tranh cũng trong mấy ngày này từ Kiềm Châu trở về kinh thành, giống trống khua chiêng vào ở Tư Đồ phủ, dùng lý do sợ điều tiếng mà trực tiếp đóng cửa miễn tiếp khách, cũng không biết rốt cuộc muốn làm gì. Quân Thụy vừa nghĩ đến tính cách nóng nảy của Tư Đồ Uyển Tranh đã cảm thấy đau đầu, bởi vì lo lắng cho thân thể của Tư Đồ Bích cho nên khi hắc chọn địa điểm lưu đây đã cố ý tìm địa điểm hoàn cảnh tương đối thuận lợi là Cảnh Nguyên, nơi đó cách Giang Châu không xa, muốn về Nghê Đô cũng gần, khí hậu hài hòa cảnh vật đẹp đẽ, thậm chí ngay cả phủ đệ bày trí, đi lại mặc ở, nô tài hầu hạ đều đã được Quân Thụy chuẩn bị thỏa đáng, nói là lưu vong cũng coi như chỉ để làm dáng, thật ra bên trong chính là đưa người đi an dưỡng mới đúng hơn.

Quân Thụy dự định đợi đến sang năm, khi xuân về khí trời ấm áp mới để Tư Đồ Bích xuất phát, miễn cho trên đường bốn ba khiến bệnh ẩn trong người y lại tái phát ra ngoài. Hơn nữa phía bên Bảo Cầm và Hạ Ly cũng đã lo liệu xong, đến lúc đó liền tùy tiện tìm hai tử tù dịch dung đưa lên pháp trường cho người ta xem, nguyên chủ thì đã âm thầm tiến đến Tư Đồ phủ. Theo lý mà nói, một người thông minh như Tư Đồ Bích ắt hẳn phải hiểu được khổ tâm của hắc mới đúng.

Rất nhanh đã đến cuối năm, mỗi nhà mỗi hộ đều bắt đầu tính toán sổ sách thu mua hàng tết, cho dù là Hoàng cung cũng không ngoại lệ, nơi nơi giăng đèn kết hoa, một bộ tường hòa náo nhiệt, nhìn đến trong nhà người khác đều là hòa thuận vui vẻ mà Quân Thụy không khỏi có chút cô đơn thương cảm, quả thực đã có thể dùng đến từ một mình cô cút để mà hình dung. Đám phi tần hậu cung cho đến giờ cũng chỉ có mấy người, nạp vào cũng bắt quá là để bày biện, thậm chí triệu đến thị tẩm làm dáng một chút cũng không có, cần gì nói đến cảm tình, mà hiện tại Quân Tiến cùng với vị trưởng phòng tiên sinh kia chính là nhất mực tiêu dao, một chút ý tưởng muốn hồi kinh cũng không có. Quân Thụy gần đây chính sự triền thân, một chút tâm tình muốn quản cũng không có, thành ra đến khi giật mình tỉnh lại đã thật sự trở thành “Cô gia quả nhân” rồi.

Đêm trừ tịch, Quân Thụy tất tả dẫn theo Trương Đình Hải chạy đến tư đồ phủ, nghĩ rằng dù sao cũng là cuối năm, người của Tư Đồ gia có oán hận hắc đến thế nào cũng không đến mức đem người đuổi đi, đánh người tay ngắn tha người mặt cười mà! Thậm chí hắc còn cẩn thận đem theo điểm tâm hoa quả ngọt mà Tư Đồ Bích thích ăn nhất, ai ngờ đến cửa vẫn là đại môn đóng chặt.

Quân Thụy trên người mặc thường phục, bên cạnh chỉ dẫn theo Kim Thiện và Trương Đình Hải, lúng ta lúng túng đứng trước cửa lớn của Tư Đồ Bích, trên người vác theo bao lớn bao nhỏ chờ hạ nhân thông truyền. Gã sai vật ngoài cửa ước chừng cũng là mới tới, hoàn toàn không biết người đứng trước mặt chính là cửu ngũ chí tôn được toàn dân triều bái, chỉ nghe người kia báo danh một câu “Tâm gia tới bái phỏng Tư Đồ đại nhân” xong thì liền đóng chặt cửa lại chạy đi thông truyền. Quân Thụy len lén nhòm qua khe

cửa vào trong nhà, bên trong ồn ào nhộn nhịp, ước chừng là đang cuốn bị cơn tất niên, Quân Thụy không khỏi bĩu môi, trong lòng vô cùng mất mát.

“Không gặp! Người đi nói cho hắn biết, đại nhân bệnh tình nguy kịch, miễn tiếp khách!” Tư Đồ Uyển Tranh trờng mắt lớn tiếng mắng, “Hoàng đế thì rất giỏi sao? Hắn chỉ cần ngồi yên liền thành tựu một đời anh danh, bách tính không ngừng tán dương hắn là chí công vô tư không niệm tư tình. Chỉ là A Bích nhà chúng ta đã làm gì sai? Dựa vào cái gì phải chịu lưu đày?”

“Lục... Lục tiểu thư...” Gã sai vặt vừa chạy đến thông truyền sau khi biết người kia là Hoàng đế đã sớm sợ đến choáng váng, làm sao dám quay lại nói cho người kia biết đại nhân nhà mình đóng cổng không gặp? Đây là tội khi quân! Nhất định sẽ bị chém đầu!

“Đại... Đại... Đại nhân...” Gã thấy cầu xin Tư Đồ Uyển Tranh không có kết quả liền quay sang cầu tình Tư Đồ Bích đang ở bên cạnh. Tư Đồ Bích hiện tại đúng là bị bệnh, bất quá cũng chỉ có chút phong hàn phát sốt, có Tư Đồ Cẩm và Y Thánh ở đây, căn bản chỉ như một bữa ăn sáng.

“Tiểu Thập người chó xía vào! Không cho nói chuyện!” Tư Đồ Uyển Tranh lại nói, cầm khăn tay đã thấm nước đắp lên trán Tư Đồ Bích, tức giận lắm lắm, “Người cứ dưỡng bệnh cho tốt, cứ để cái tên lang tâm cầu phê kia thể hội một chút cái gì gọi là lo lắng hãi hùng!”

“Đúng! Thập ca hiện tại đúng là đang bị bệnh, thân thể hư tổn đến mức này còn không phải là do vất vả lâu dài, giúp đỡ xử lý quốc sự an bang định quốc mà ra sao, phải tịnh dưỡng thật tốt mới được. Bất quá lại nói, Cảnh Nguyên cũng không tệ, ở nơi đó có mấy vị thảo dược quý có thể làm thuốc, khí hậu cũng tốt, cứ ở đó tránh nhiệt một mùa hè, rồi lại chạy qua Tây Bắc, nơi đó có ôn tuyền trên núi, đối với thân thể của Thập ca cũng có nhiều chỗ tốt!”

“Thập lục ngâm miệng cho ta!” Uyển Tranh lần thứ hai nổi bão, Tư Đồ Cẩm vội vã ngâm miệng chuyên tâm chăm cứu cho Tư Đồ Bích. Mà Tư Đồ Bích từ đầu đến cuối cũng không chen vào được lời nào, liền đơn giản nhắm mắt lại không thèm quan tâm, đem tất cả phiền não đều quăng ra sau đầu.

“Cái gì? Người... vừa... nói cái gì?” Quân Thụy vô cùng khiếp sợ nhìn gã sai vặt hai mắt đỏ bừng lệ nóng doanh tròng trước mặt, tâm tình đều rối hết cả lên, bất quá hắn thật sự không biết cái vẻ mặt này của gã bất quá là do bị Tư Đồ Uyển Tranh hăm dọa không ngừng, lại phải nơm nớp lo sợ phạm tội khi quân mà hiện ra.

“Dạ... dạ... Bẩm... bệ... nê hạ...đúng vậy” Gã sai vặt lắp bắp run rẩy nói, “Đại... đại nhân... hôm qua... đột... đột nhiên phát bệnh... Hiện tại... Thập... Thập lục công... công tử... và... và Y Thánh... còn... đang... toàn lực... toàn lực... chữa... chữa trị...”

Quân Thụy nóng nảy, nghiêng người muốn vọt vào, cảm giác sợ hãi mới rồi khiến hắn hoảng hồn, những thứ đang cầm trong tay muốn đưa cho Tư Đồ Bích đều làm rơi xuống đất mà vẫn chưa phát hiện ra, bộ dạng thất kinh hoang mang này làm gì còn chút uy nghi nào của bậc đế vương?

“Bệ... bệ hạ không được...” Gã sai vặt ôm chặt quần của Quân Thụy quỳ mọp trên mặt đất, gấp đến độ không ngừng khóc lớn, Quân Thụy nhìn đến biểu tình bi ai của gã lại càng trở nên hốt hoảng, muốn đẩy người ra chạy vào bên trong. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một bóng đen bất chợt xuất hiện sau cánh cửa, sau đó chính là hàn quang sáng ngời, Kim Thiện không biết từ khi nào đã rút kiếm ra bảo hộ phía trước Quân Thụy.

“Bệ hạ, Tư Đồ phủ đóng cửa không tiếp khách, mong rằng bệ hạ thông cảm.” Thanh âm trầm thấp, tuy rằng người đến đang đội mũ sa đen che mặt, thế nhưng Quân Thụy vẫn nhận ra hắn chính là Hạ Ly.

“Người tránh ra! Trẫm muốn gặp y.” Quân Thụy nôn nóng không thể nhịn được muốn đẩy người ra, thế nhưng Hạ Ly thân thủ không tệ, hạ bàn trụ vững như Thái sơn khiến hắn không thể nào lách qua được, Quân Thụy bị chọc đến nóng nảy chuẩn bị thực sự động võ, thế nhưng Hạ Ly lại ném ra một thứ gì đó về phía hắn, Kim Thiện đứng bên cạnh nhanh tay cản lại thế nhưng Quân Thụy vừa nhìn thoáng qua vật kia liền vội vã bắt lấy.

Cái kia chính là ***g cổ nhốt ve mà Quân Thụy đích thân bện cho Tư Đồ Bích khi chia tay ở Cảnh Nguyên, đến giờ cái ***g đã vàng đi rất nhiều, lá cổ thô ráp cũng đã trở nên bóng mượt trơn mịn, có thể nhìn ra chủ nhân đã vô cùng quý trọng, thường xuyên lấy ra vuốt ve. Lại ngẫm một chút, đây hình như là thứ duy nhất Quân Thụy tự tay làm cho Tư Đồ Bích.

“Cái này là Tư Đồ đại nhân nhờ ta trả lại cho bộ hạ.” Hạ Ly trầm giọng nói, lại thấy Quân Thụy mở ra mảnh khăn cột trên ***g cổ, chậm rãi đọc dòng chữ trên đó, thật ra trên khăn chỉ có bốn chữ “nhìn vật tương tự” xiêu vẹo vô cùng, thế nhưng Quân Thụy thấy được thì trong lòng đại động, ngay cả mảnh khăn trên tay cũng không khống chế được làm rơi xuống. Hắn biết Tư Đồ Bích đối với chữ viết của mình luôn vô cùng đặc ý, đôi khi bệnh đến lợi hại lại có văn kiện cần xử lý gấp cũng sẽ tìm người giúp y viết chữ tuyệt đối không tự tay viết, nói là cánh tay vô lực, sợ chữ viết ra bị người ta chê cười, mà mấy chữ trên khăn lúc này rõ ràng thủ pháp rất going Tư Đồ Bích, như vậy chỉ sợ chuyện bệnh tình của y đang nguy kịch cũng không phải là nói dối.

“Tư Đồ đại nhân còn nhờ ta hỏi bộ hạ mấy vấn đề.” Hạ Ly bình tĩnh tiếp tục nói, “Một là, Quân Thụy, người có biết lý tưởng của ta là cái gì không? Hai là, Hạ Ly và Bảo Cầm tuy đã từng sai phạm, thế nhưng bọn họ một người giúp ta cầm chân Quân Trạch, một người giúp ta tìm kiếm Y Thánh cũng coi như là có đại công cứu giá, công tội tương trừ, vốn cũng không cần định tội, vì sao còn muốn bọn họ bị bêu danh. Ba là, người nếu đã biết rõ tính cách của ta liền hiểu rõ, ta dù có chết cũng không muốn chịu tội trên lưng lưu lạc tha hương. Cuối cùng, cho dù thực sự phải lưu vong, chẳng lẽ người không biết trong lòng ta muốn đến nơi nào sao?”

Hạ Ly nói xong thì ho khan hai tiếng, cố gắng không nhìn tới biểu tình bi ai gần chết của Quân Thụy, bề ngoài tuy rằng hắn vô cùng bình tĩnh thế nhưng trong lòng lại buồn cười đến mức không thể nhịn nổi. Chữ trên tấm khăn vừa này chỉ cần có chút sáng suốt liền biết không phải thủ bút của Tư Đồ Bích, cái loại đường nét hơi lộ ra ôn nhu kia nhất định là viết ra từ trong tay nữ tử, đó chính là Tư Đồ Uyển Tranh giả nét chữ của Tư Đồ Bích mà viết ra. Còn mấy vấn đề như vừa rồi, ngữ điệu như vậy làm sao có thể là do Tư Đồ Bích hỏi ra? Người như y tâm tư sâu sắc, cũng quá không được tự nhiên, căn bản sẽ không hỏi đến thẳng thắn như vậy, hơn nữa nếu bệnh tình thật sự hung hiểm làm sao có thể hỏi được có đầu có đuôi một loạt vấn đề như thế? Rõ ràng chỉ có người tai quái xảo trá như Tư Đồ Uyển Tranh là có thể bày ra chuyện này mà thôi.

Thế nhưng, dù sao cũng là quan tâm tắc loạn, Quân Thụy đã hoàn toàn bị rối loạn một mảnh, hồn nhiên chẳng thấy được Tư Đồ Uyển Tranh và Tư Đồ Cẩn đang nấp một bên cười trộm, chuẩn bị quay về kể lại cho Tư Đồ Bích nghe bộ dạng chê cười của hắn.

1/ Ba người thành hổ: Tục ngữ TQ, tích là, trên một ngọn núi kia vốn không có hổ, nhưng có ba người nông dân giấu của phi pháp trên đó liền đi nói khắp nơi trên núi có hổ, thế là những người quanh đó đều tin, tuyệt đối không ai dám bén mảng đến gần.

2/ Quan tâm tắc loạn: Một người dù mình mẫn đến đâu, chỉ cần chạm đến những người hoặc việc mình quan tâm liền rất dễ trở nên rối loạn hồ đồ.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

96. Chương 96

Tương tự

Đêm Nguyên Tiêu, trong cũng vẫn theo lệ cũ đốt pháo hoa chào mừng, khói lửa rực rỡ thấp sáng trời đêm, bọn cung nữ thái giám đều chạy đến bãi đất trống để ngắm nhìn mỹ cảnh, trong ngự hoa viên còn bày tiệc rượu, Thái phi, Hoàng đế cùng với các vị phi tử, còn có Thân vương, Vương phi đều tụ tập lại cùng nhau ăn cơm đoàn viên, ngắm hoa đăng, chơi đồ đèn. Thế nhưng hôm nay Quân Thụy chỉ lộ mặt trong chốc lát rồi vội vã rời khỏi, để vương lạnh lùng như băng sơn trước giờ vẫn luôn trấn định bình tĩnh, hôm nay không hiểu thế nào lại vẫn luôn thất hồn lạc phách.

Từ lần trước Quân Thụy ăn bế môn canh ở trước cửa Tư Đồ phủ cho đến nay vẫn chưa từ bỏ ý định, sau khi rời khỏi ngự hoa viên hắn liền lập tức thay thường phục ra khỏi cung. Ngày đó sau khi nghe tin Tư Đồ Bích bệnh tình nguy kịch, bản thân hắn quan tâm tắc loạn, sau một thời gian mới mơ hồ nhận ra có điểm không thích hợp, thế nhưng vẫn thủy chung không có cách gặp được Tư Đồ Bích.

Quân Thụy lần này không mang tùy tùng, chỉ mặc một thân trang phục màu chàm, cưỡi con ngựa nâu tằm thường rời cung, một đường đi thẳng đến phụ cận Tư Đồ phủ, lại đem ngựa buộc vào một gốc cây gần đó, tìm chỗ kín đáo vận khởi nội lực nhảy vọt qua tường vây bao bọc Tư Đồ Bích.

Đêm nay có hội đèn ***g, mọi người đều ta ngoài du ngoạn, bởi vậy con đường nhỏ phía sau Tư Đồ phủ căn bản không có người qua lại, mà hạ nhân bên trong Tư Đồ phủ vốn cũng không nhiều, hiện giờ lại chỉ còn vài thiếp thân tiểu tư nha đầu linh tinh gì đó, vì thế lúc Quân Thụy lén lút vào cũng không bị ai phát hiện.

Bố cục trong Tư Đồ phủ, Quân Thụy nhắm mắt đều có thể nhớ được, vì vậy dễ dàng men theo đường cũ đi đến đại sảnh phía trước. Đại sảnh hoa đăng rực rỡ, khắp nơi đều treo đèn ***g, bên trong có không ít người đang ngồi dùng cơm. Tư Đồ Cẩn, Tư Đồ Uyển Tranh, Hạ Ly, bước, còn có Y Thánh chòm râu bạc trắng đều đang ngồi đó, còn kẻ đang vững vàng ngồi ở chủ vị nếu không phải Tư Đồ Bích thì còn ai nữa? Bởi vì lo lắng sẽ bị Hạ Ly phát hiện nên Quân Thụy cũng không dám tiếp cận quá gần, chỉ cố gắng nép mình vào đại thụ nhìn Tư Đồ Bích đằng kia mà phảng phất như xa tận chân trời. Người nọ lại gầy, sắc mặt cũng kém, thần tình có vẻ vô cùng mệt mỏi ngồi tựa vào lưng ghế, mắt hơi híp lại mỉm cười nhìn mọi người trên bàn cơm đùa giỡn lẫn nhau. Tư Đồ Bích quả thật là đang bị bệnh, ngay cả tất niên cũng không quay về Giang Châu đoàn tụ với thân nhân, tiết Nguyên Tiêu càng không ra ngoài ngắm nhìn hoa đăng mà chỉ cùng người thân cận ngồi ăn bữa cơm đoàn viên. Thế nhưng, ngay cả tên tiểu tư ngày hôm ấy cho Quân Thụy ăn bế môn canh cũng được gọi vào ngồi ở bàn thấp bên cạnh, vậy mà Quân Thụy đến tận cửa cầu kiến lại một mực không muốn gặp mặt.

Quân Thụy si ngốc nhìn Tư Đồ Bích, viên mắt không khỏi nóng lên, hắn thấy Tư Đồ Cẩn múc một chén canh đặt trước mặt Tư Đồ Bích, y chỉ ném vài hộp liền che miệng lắc đầu, cái tính kén ăn vẫn không hề thay đổi này khiến Quân Thụy không khỏi lắc đầu. Ngày xưa mỗi lần Tư Đồ Bích phát bệnh, Quân Thụy đều là tự tay chăm sóc y, ngay cả việc ăn uống cũng là từng muỗng dâng đến tận miệng, chỉ thiếu môi chạm môi ép người nuốt vào mà thôi, như thế mới có thể dụ y ăn nhiều một ít, sau này khi đến Cảnh Nguyên rồi, thực sự không dám tưởng tượng xem người kia có chịu ăn uống cho tốt hay không.

Quân Thụy hít sâu một hơi, đem hết hơi nước đã doanh đầy viên mắt kia ép ngược trở lại, hắn nhìn thấy Tư Đồ Cẩn nghiêng người nói gì đó với Tư Đồ Bích, sau đó lại vươn tay giúp y bắt mạch, cuối cùng lại nói thêm gì đó rồi mới đỡ y đứng dậy. Đại khái là do bệnh lâu mất sức, bộ dạng cổ sức đứng dậy của Tư Đồ Bích có chút lung lay run rẩy, trọng lượng cơ thể đều phải dựa vào trên người Tư Đồ Cẩn, để cậu chậm rãi nửa dìu nửa ôm cùng y bước ra khỏi cửa. Thế nhưng vừa đi không được hai bước thường sắc mặt của Tư Đồ Bích đã kém hơn vài phần, nhắm mắt lại cau mày thở dốc, giống như là hơi thở bị kẹt lại trong cổ họng không dâng lên được, y cứ thế hít sâu vài cái rồi từ từ lả đi. Lần này toàn bộ người trong đại sảnh đều bị dọa hết hồn, Hạ Ly chạy đến ôm y đặt lên trên ghế, Tư Đồ Uyển Tranh thì không ngừng ấn huyệt nhân trung của y, Y Thánh và Tư Đồ Cẩn ở tại hai bên không ngừng thực hiện biện pháp cấp cứu, qua một hồi lâu mới thấy Tư Đồ Bích dần dần tỉnh lại. Một tiệc rượu vui vẻ náo nhiệt lại vì tình huống đột nhiên phát sinh này mà kết thúc không vui, nhìn cảnh một đám người lo lắng nhìn Hạ Ly bế Tư Đồ Bích về phòng, ngay cả Tư Đồ Cẩn và Y Thánh cũng cùng chậm rãi đi theo phía sau, trong lòng Quân Thụy giống như bị người ta đặt lên thớt gỗ không ngừng bấm chặt, chẳng khác gì chịu án lăng trì.

Quân Thụy không khỏi nhớ lại bốn vấn đề ngày ấy Hạ Ly đã hỏi, kỳ thực hắn làm sao không biết đáp án? Chỉ bất quá thân phận của hai người lại quá đặc thù, mỗi một hành động cử chỉ đều liên quan đến dân sinh

bách tính, đâu thể chỉ là “có biết không”, “có thể không”, “có muốn không” là giải quyết được?

Sau khi thấy Hạ Ly bị Y Thánh phải đi lấy thứ gì đó, Quân Thụy mới bạo gan đến gần phòng ngủ của Tư Đồ Bích, hẳn nghe được Y Thánh nói: “Vẫn còn rất yếu, thân thể này trước đây đã bị tổn hại quá nhiều, một hai năm tới nhất định phải tận lực dưỡng bệnh trên giường. Mấy phương thuốc ta kê cho cũng phải nghiêm khắc phục dụng đúng giờ, mấy nguyên liệu nấu ăn ôn hòa bổ dưỡng phải ăn nhiều một chút, không được gián đoạn. Những chuyện quá phí tinh lực đầu óc cùng với khiến tâm tình ba động khó xử lý đều một mực không được nhúng tay. Cái mạng này của ngươi hiện tại là do lão phu cùng đồ nhi phí hết công sức cứu về từ trước Diêm la điện, nếu còn không chịu nghe lời lão phu liền dứt khoát không thêm xen vào nữa!”

Tính tình của Y Thánh cũng là đủ nóng nảy, lúc căn dặn những điều này thật sự là hoàn toàn không thêm nề mặt, Tư Đồ Bích chỉ có thể ngượng ngùng mỉm cười không nói gì, đợi đến khi Y Thánh rời khỏi mới thở dài nói với Tư Đồ Cẩn: “Sự phụ của đệ thật sự rất lợi hại!”

Tư Đồ Cẩn cũng mỉm cười lắc đầu: “Thật ra tính tình của lão nhân gia cũng rất tốt, hôm nay thật sự là bị huynh ép đến nóng nảy rồi. Ngày hôm đó, lúc huynh đến thiên lao đã gần như dầu hết đèn tắt, nếu không có viên đan được kia sợ rằng còn chưa kịp rời khỏi thiên lao đã không thể vẫn hồi được nữa rồi...”

Nói đến đây tâm tình của Tư Đồ Cẩn không khỏi trầm xuống, Tư Đồ Bích cười cười nói: “Khi đó cũng nhờ có lão nhân gia, Quân Thụy đã không còn tín nhiệm ta nữa, dự định xấu nhấy của ta chính là làm liều một phen, dù sao cũng chỉ có một cái mạng, thật ra cũng không có hy vọng gì nhiều, chỉ là...” Tư Đồ Bích tỏ ra áy náy cầm tay Tư Đồ Cẩn nói, “Lúc đó ta chỉ một lòng một dạ muốn đưa kim bài miễn tử cho đệ —— Dù sao nếu không phải vì ta, đệ và lão nhân gia cũng không bị rơi vào vòng xoáy này.”

Tư Đồ Cẩn hơi nước doanh đầy viền mắt, cúi người ôm lấy Tư Đồ Bích, thanh âm khẽ run: “Thập ca, nếu như... nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với huynh, đệ... đệ vĩnh viễn cũng sẽ không thể vui vẻ... Chẳng phải huynh đã sớm biết... đệ làm sao có thể trách huynh? Hết thấy đều là do đệ cam tâm tình nguyện...”

“Đứa ngốc...” Tư Đồ Bích cũng ôm chặt lấy cậu, nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Hôm nay, khả rất cuộc giải thoát rồi... Ta nguyên bản còn nghĩ, cùng lắm thì cứ giao cái mạng này ra, thành toàn thịnh thế anh danh cho hần, dù sao lúc trốn khỏi Hoàng cung chạy đến thiên lao gặp đệ cũng đã không dự định sẽ toàn mạng quay lại. Vốn là thời gian mấy năm nay cũng coi như là do ta trộm được, chưa bao giờ ta dám hy vọng có thể hạnh phúc như thế —— Yêu thích một đế vương vốn chính là một việc vô cùng cực khổ, hưởng chi ta còn là nam nhân. Chỉ là, cuối cùng vẫn không quá cam lòng, không cam lòng ta đã vì hần làm nhiều việc đến như vậy lại phải bêu danh thành nịnh thần, không cam lòng cho dù đã nỗ lực đến thế nào cũng phải núp dưới bóng danh hào đế vương của hần. Cho dù ta đã từ quan, cho dù ta đã nắm giữ tài phú ngang ngửa với quốc khố, cho dù ta đã từng nghĩ có thể đứng ngang hàng với hần, thế nhưng trong quyền lực tối thượng làm sao có thể ngang hàng? Trong cân nhắc của hần còn có quốc gia thiên hạ, mà ta ngoại trừ cái mạng này thì đâu còn lợi thế gì nữa... Ngủ say hết mười ngày, trong lòng ta cũng đã có đáp án... cho nên cái án lưu vong này cũng có thể xem như đã là kết cục tốt nhất rồi, coi như là... sự chấm dứt của ta và hần... Từ đây về sau... nhìn vật tương tư... mãi không... tương ngộ...”

“Thập ca...” Nếu Tư Đồ Bích là ghen ngào nói không thành lời thì Tư Đồ Cẩn đã từ lâu khóc chẳng ra tiếng, nhưng cậu vẫn cố gắng kiên cường vượt lưng Tư Đồ Bích, an ủi y, “Hết thấy đều đã là quá khứ, nếu đã nghĩ thông suốt rồi thì không bằng cố gắng sống tốt qua ngày, huynh nói có đúng không? Sau khi đến Cảnh Nguyên chúng ta cũng không ở trong cái phủ đệ gì đó mà hần đã sắp xếp nữa, cứ tự mình tìm một căn nhà gỗ nhỏ nào đó là được, tốt nhất là cái loại ở ven bờ sông đi. Sau nhà chúng ta khai khẩn năm ba mẫu đất, trồng vài loại hoa hoa cỏ cỏ, nuôi mấy con gà vịt, dê thỏ, lại nuôi thêm một con chó một con mèo, lại vây một cái ao ở bờ sông thả cá tôm. Đến lúc đó, thời tiết tốt có thể cùng nhau câu cá, bơi lội thập phần tự tại... Sau đó... sau đó” Tư Đồ Cẩn đã lệ rơi đầy mặt, cậu vốn muốn nói “Chúng ta cùng nhau qua cả đời”, chỉ là làm sao có thể nói ra được? Những lời vừa rồi của Tư Đồ Bích đều liên quan đến người kia, cùng với Tư Đồ Cẩn cậu lại không tìm ra một chút dính líu này, kiếp này sợ rằng thật sự đã vô duyên cùng người này nói chuyện yêu đương, vì thế chỉ có thể sửa lời nói thành, “Sau đó, đệ đi tìm một thê tử, sinh ra một đàn hài tử. Nếu Thập ca thích có thể nhận mấy đứa làm con thừa tự, có lẽ... Thập ca cũng sẽ thú thê sinh tử, trải qua cuộc sống của một người bình thường...”

Đó, cũng coi như là một sự kết thúc, Tư Đồ Cẩn cũng không phải trời sinh chỉ thích nam nhân trong lòng cậu chỉ có một người là Thập ca mà thôi, người đó là toàn bộ tình cảm của cậu, là điểm sáng trong nhân

sinh của cậu. Chỉ bất quá cho dù không thể nói chuyện yêu đương cậu vẫn hy vọng có thể thủ hộ y, cho dù chỉ được thêm một ngày cũng đã là ân điển của trời cao rồi.

Đêm đã về khuya, bầu trời cũng bắt đầu đổ tuyết, sau tết đáng lý ra tuyết đã không còn rơi nhiều nữa, thế nhưng không hiểu vì sao đêm nay tuyết rơi có chút lớn, từng cánh hoa tuyết không ngừng rơi xuống, rất nhanh khắp cả trời đất vừa rồi còn được hoa đăng chiếu rọi muôn màu rực rỡ đều đã bị phủ lên một sắc trắng thuần.

Tư Đồ Cẩn lại cho vào trong lư hương một mảnh hương liệu giúp an thần dễ ngủ, lại kiểm tra hết cửa sổ trong phòng, thắp lên một chậu than sưởi ấm, cuối cùng còn đi đến trước giường Tư Đồ Bích lưu luyến ngắm nhìn một hồi rồi mới đứng dậy mở cửa lui ra ngoài. Bởi vì lúc này tâm tình của Tư Đồ Bích có chút ba động nên hôm nay Tư Đồ Cẩn cho liều lượng an thần hương cũng nhiều hơn trước đây một ít, hy vọng Tư Đồ Bích có thể ngủ càng thêm an ổn, miễn cho y lại suy nghĩ quá nhiều, cả đêm cũng không chợp mắt được.

Quân Thụy nhìn thân ảnh của Tư Đồ Cẩn biến mất ở đoạn cuối hành lang thì mới chậm rãi rời khỏi chỗ nấp phía sau đại thụ. Bởi vì đã đứng lâu trong trời tuyết nên trên đỉnh đầu và vai của y đều bị phủ một lớp tuyết mỏng, thế nhưng Quân Thụy lại không chút để tâm, chỉ ngơ ngẩn nhìn về phía cửa sổ phòng của Tư Đồ Bích. Vừa rồi Quân Thụy đã nghe được hết cuộc nói chuyện của hai người, thậm chí còn kích động đến mức bất giác bẻ gãy một nhánh cây to. Trong lúc nghe trộm, tâm tình của hắn cũng là không ngớt nghẹn ngào, vài lần máu tươi xông lên ngồn ngột trong cổ họng đều bị hắn mạnh mẽ áp xuống, móng tay bấm chặt vào vỏ cây cũng trở nên vô tri vô giác, sự đau xót trong lòng đã vượt qua cơn đau thể xác, khiến hắn gần như không thể khống chế được mà vọt vào phòng, quỳ rạp xuống dưới chân Tư Đồ Bích mà cầu xin tha thứ. Thế nhưng, những lời cuối cùng của Tư Đồ Bích lại giống hệt như trường kiếm đâm thẳng vào ngực của hắn, khiến hắn không ngừng chảy máu thống khổ.

Nhìn vật tương tư! Mãi không gặp gỡ!

Làm sao không tương tư! Có thể nào không gặp gỡ!?

Thân thể Quân Thụy đã sớm lạnh cóng đến chết lặng, mỗi bước đi đều vô cùng gian nan trắc trở, hắn cơ hồ là lê từng bước chân đến bên cửa phòng, ngón tay bị đông lạnh cũng không ngừng run rẩy, chỉ đến khi chạm vào cánh cửa kia mới mơ hồ tìm lại khí lực mà đẩy ra rèm cửa nặng nề, bước vào trong phòng.

Vừa bước vào phòng, một cảm giác ấm áp ủa đến ôm chầm lấy hắn, cả người Quân Thụy vì sự thay đổi đột ngột này mà run lên, tư duy cũng dần dần trở về. Hắn nhanh chóng đóng cửa kép màn lại để tránh cho hàn khí bên ngoài xông vào, sau đó mới giữ hết tuyết đọng trên y phục của mình xuống ngay trên bậc cửa.

Sa trường trên giường đã được buông xuống, Quân Thụy chậm rãi bước đến, cẩn thận vén rèm lên nhìn Tư Đồ Bích đang ngủ say. Bởi vì an thần hương tác dụng rất tốt nên Tư Đồ Bích cũng ngủ vô cùng say, người hơi nằm nghiêng, một tay đặt bên gối đầu, trên cổ tay còn mơ hồ có thể thấy được dấu vết khiến trong lòng Quân Thụy không ngừng đau xót. (Mèo: Dấu vết??? Vết hằn, vết sẹo hay vết gì? Sao Mèo ta lại không nhớ nhỉ, ta chỉ nhớ anh ấy có vết thương trên lưng mà thôi, hay tác giả lại lỡ bút bịa quá đáng rồi???)

Quân Thụy cẩn thận đi đến trước giường ngồi xổm xuống, đầu ngón tay rụt rè xoa nhẹ vào dấu vết kia. Đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào cổ tay khiến cho Tư Đồ Bích đang ngủ cũng không kèm được mà nhíu mi, cánh tay cũng hơi né tránh. Quân Thụy si ngốc nhìn y, lại vuốt những sợi tóc đang xõa lung tung trên trán, lại sợ nhiệt độ lạnh lẽo của tay mình sẽ kinh động đến đối phương nên chỉ có thể cách khỏi làn da một chút mà mân mê đường viền khuôn mặt đang say ngủ kia, ngón tay cứ thế chạy dài từ trán đến má, qua quai hàm và cằm đi dọc theo cổ, cuối cùng là dừng lại ngay bên trên bả vai của Tư Đồ Bích. Nhìn thấy bờ vai đơn bạc gầy yếu bên dưới tay mình, Quân Thụy chậm rãi quỳ xuống trước giường mân mê góc chăn của Tư Đồ Bích, trong lúc bất giác lệ đã tuôn đầy mặt

Quân Thụy chỉ là lặng lẽ rơi lệ, thế nhưng không hiểu bằng cách nào Tư Đồ Bích lại có thể cảm nhận được mà chậm rãi mở mắt. Hai người lẳng lặng nhìn đối phương mà không nói gì, Tư Đồ Bích đưa tay lên chạm vào giọt lệ trên mặt Quân Thụy, lại có chút chần chờ cầm lấy bàn tay của đối phương đặt lên mặt mình cảm nhận thật kỹ, dường như muốn xác nhận gì đó mà thấp giọng kêu lên: “Quân Thụy.”

“Ừ, ta ở chỗ này.” Quân Thụy hít hít cái mũi, thấp giọng đáp.

“Thụy ca.”

“Ta đây.”

“Thụy...”

“Ta đây.”

Tư Đồ Bích cũng không gọi nữa, nhắm mắt lại chậm rãi nói: “Ta là đang nằm mơ sao? Người không thể ở đây...”

“Ta thật đang ở đây...” Quân Thụy chôn đầu vào phần chắn trước ngực Tư Đồ Bích, nghẹn ngào lên tiếng, “Ta là thật, ta là Quân Thụy, ta vẫn ở chỗ này...”

“Người không nên như vậy, đừng khóc...” Tư Đồ Bích ảm ách nói, “Ta không trách người. Ta chỉ là, không chấp nhận được chuyện này nên mới không muốn gặp người... không muốn để ý người...”

“Ta biết... Ta đều biết...” Quân Thụy nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của Tư Đồ Bích, giống như là đang đối mặt với bão bụi trần quý nhất trên thế gian này, thành kính không kém tin đồ cuồng nhiệt nhất của bất cứ giáo phái nào.

“Người biết là tốt rồi.” Tư Đồ Bích đột nhiên mỉm cười, y nhắm mắt lại lầm bầm nói, “Người biết là tốt rồi... giấc mộng này thật tốt... Sau này cho dù không thể gặp được nữa cũng có thể nằm mộng chân thật như vậy... cho dù không thể thấy cũng vẫn giống như đang ở cùng nhau. Người phải nhớ kỹ, hàng đêm đều phải đến trong giấc mộng của ta. Được không?”

“Ừ... được...” Quân Thụy bắt đầu cố nén tiếng nức nở, vốn cho rằng Tư Đồ Bích sẽ thanh tĩnh nhưng không ngờ loại an thần hương này quá lợi hại, Tư Đồ Bích căn bản không thể tỉnh táo mà là mơ hồ nửa mê nửa tỉnh, thậm chí còn cho rằng sự xuất hiện của Quân Thụy là đang nằm mộng. Chỉ bất quá Quân Thụy cũng không dám nói thật cho y biết, càng không dám xin y thu hồi tám chữ vừa nãy đã nói cùng Tư Đồ Cẩm, bởi vì căn nguyên của tất cả sự bi thống này cũng bất quá là vì thân phận và địa vị đặc thù của hai người cùng với lý tưởng thống nhất thiên hạ kia. Hai người tuy rằng giống như đã gắn bó với nhau, thế nhưng ở giữa luôn bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình không thể phá vỡ, vì vậy cho dù sau này gặp lại cũng bất quá chỉ là tăng thêm áp lực cho y, cũng là mang đến càng nhiều phiền phức, khiến người này phải lần nữa rơi vào hoàn cảnh không thể ngăn đầu. Còn không bằng cứ để đối phương xem như đây chỉ là một giấc mộng. Từ đây về sau, vĩnh bất tương kiến, nhìn vật tương tư...

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

97. Chương 97

Song phương chấm dứt.

Ngày tiếp theo vừa mới rạng sáng Tư Đồ Bích liền tỉnh ngủ, kỳ thực dựa theo phân lượng an thần hương hôm qua Tư Đồ Cẩm dùng thì y hẳn là phải ngủ thẳng đến trưa mới có thể tỉnh dậy, thế nhưng cái tên Cam Đường không có tâm nhân kia lại chỉ vì một vũng nước đọng trước cửa phòng mà không ngừng lải nhải, rốt cuộc cũng thành công đánh thức Tư Đồ Bích.

Kỳ thực vũng nước đọng kia cũng không lớn, thế nhưng lại khiến Cam Đường cảm thấy hết sức kỳ quái, rõ ràng tối hôm qua ngoại trừ Thập lục công tử thì không còn người nào ra vào gian phòng này, thế nào mà bên ngoài lại có nước đọng như vậy? Hơn nữa còn vừa vặn để gã vừa bước vào phòng thì dẫm vào vũng nước, những thứ dơ bẩn dưới đế giày đều theo cước bộ của gã mà dây ra khắp phòng. Cam Đường không ngừng cằn nhằn nói: “Ai nha, tại sao lại có nước ở đây? Cũng không biết là kẻ không có mắt nào để lại.

Hừ! ngay cả lá khô trong hoa viên cũng bị mang vào đây! Phòng của đại nhân là nơi có thể tùy tiện ra vào sao!”

Thanh âm không quá lớn, thế nhưng cũng đủ khiến cho Tư Đồ Bích vốn ngủ không sâu lắm bị đánh thức, y chậm rãi ngồi dậy vén sa trường lên nhìn qua một lượt rồi hỏi: ” Có việc gì vậy?”

“Ai, đại nhân tỉnh rồi?” Bởi vì vô tâm đánh thức Tư Đồ Bích nên Cam Đường chỉ đành ngượng ngùng vò đầu, cười nói, “Trước cửa có nước đọng, cũng không biết do tên hạ nhân không biết quy củ nào để lại, nô tài sẽ lập tức dọn sạch, người cứ ngủ thêm một hồi đi.”

“Không cần.” Tư Đồ Bích vươn tay lấy ngoại bào khoác lên người, đi đến bên cửa nhìn một chút. Đêm qua dường như y đã mơ thấy Quân Thụy, thế nhưng giấc mơ kia lại quá rõ ràng khiến Tư Đồ Bích cảm thấy hơi kỳ lạ. Mà vừa rồi Cam Đường nói ngoài cửa có nước đọng, việc này càng khiến Tư Đồ Bích cũng cố giả thuyết trong lòng.

lướt ngoại bào khoác lên người, xuống giường đi tới cửa khán. Đêm qua hắc mộng hồ thật là tốt như mơ tới liễu Quân Thụy, thế nhưng giấc mộng kia thái rõ ràng liễu, nhượng Tư Đồ Bích nghĩ rất bất khả tư nghị. Mà vừa Cam Đường nói cửa có giọt nước, điều này làm cho Tư Đồ Bích trong đầu hiện lên một cái ý niệm trong đầu.

“Ta xem một chút.” Tư Đồ Bích vịn vai Cam Đường bước ra cửa, quả thật trên mặt đất có chút nước đọng, còn có một ít lá khô cành cây, bên cạnh mơ hồ còn thấy được vết chân mờ nhạt hướng vào phòng, mà ở đầu giường của y cũng thấy được một chút bùn đất và mảnh vụn lá cây. Tư Đồ Bích hít mắt nghĩ đến giấc mộng hôm qua, trong lòng lập tức sáng tỏ, không khỏi lắc đầu nở nụ cười.

“Đại nhân, người cười việc gì?” Cam Đường có chút không thể hiểu được, Tư Đồ Bích không để ý đến câu hỏi của gã, vỗ vỗ vai nói: “Không có gì, mau dọn dẹp sạch sẽ những thứ này rồi chuẩn bị điểm tâm cho ta.”

“Dạ! Có ngay!” Cam Đường cao hứng đáp lời, sau đó liền dọn dẹp sạch sẽ đi ra ngoài chuẩn bị điểm tâm. Khẩu vị của đại nhân mấy hôm nay không được tốt lắm, vậy mà lại muốn dùng điểm tâm, thực sự khó có được. Hơn nữa, hôm nay sau khi rời giường gã có thể nhận ra tâm trạng đại nhân cũng rất tốt, không giống mấy ngày trước đây cả ngày cứ thả hồn đâu đâu, một chút tinh thần cũng không có.

Lại qua thêm mấy ngày, tuyết đọng từ từ tan hết, khí trời chậm rãi , ngày Tư Đồ Bích phải rời kinh cũng càng lúc càng gần. những ngày này Tư Đồ Bích thật ra lại không gặp thêm chuyện gì phiền lòng, cũng không có việc gì xảy ra khiến y phải tức giận khổ sở, chỉ là thật yên lặng ở trong Tư Đồ phủ an tâm dưỡng bệnh, mỗi ngày đều viết chữ vẽ tranh, thỉnh thoảng còn có vài văn nhân mặc khách đăng môn bài phỏng cùng nhau ngâm thơ đối liễn, ngày qua cũng coi như là thích ý. Thậm chí Quân Trạch bị tước hết quyền lực trở thành Vương gia nhàn tản cũng có ghé qua vài lần, bất quá là vì hắc ngưỡng mộ một thi họa gia đang làm khách ở Tư Đồ phủ nên mới chạy đến giúp vui.

So sánh với sự nhàn nhã của Tư Đồ Bích, phía bên Quân Thụy lại không được nhẹ nhõm lắm. Triều thần đột nhiên phát hiện, Hoàng đế sau tiết Nguyên Tiêu thì giống như trở thành một người khác, trên mặt rất ít khi để lộ nụ cười, vô luận làm gì cũng tỏ ra nghiêm túc chăm chú. Trước đây mỗi khi lâm triều Hoàng đế còn có thể bởi vì các đại thần tranh luận hăng hái mà lộ ra nét mỉm cười, lại góp lời nêu ra trọng tâm vấn đề kiến nghị, mà bây giờ lại là một điểm tiểu ý cũng không có, thậm chí nét mặt gần như có thể coi như vô cảm không hề nhìn ra được một chút tâm tình nào. Hoàng đế như thế khiến các đại thần có việc dâng tấu đều không khỏi nơm nớp lo sợ, không biết phải làm thế nào cho phải. Mà có đôi khi Hoàng đế lại ngồi trên long ý xuất thần, nhân thần giống như thất lạc vào một nơi xa xăm nào đó, các đại thần bên dưới đang tranh luận điều gì cũng không để tâm vào, đợi đến khi Trương Đình Hải đứng bên cạnh nhắc nhở thì lại giật mình phát tay tỏ ý bãi triều, không chút áy náy rời đi. Bất quá các đại thần cũng không thấy vậy là may mắn, sau khi bãi triều rất nhanh sẽ bị tuyên đến ngự thư phòng nghị sự, Hoàng đế giống như không biết mệt mỏi cứ ngăn ngừa xử lý quốc sự cả ngày trong ngự thư phòng. Cứ vài ngày như vậy, một vài đại thần thân thể không quá khỏe mạnh liền bị mệt đến ngất đi, mọi người đều không hiểu bệ hạ là đang nghĩ cái gì, chỉ là nào ai dám bước lên hỏi rõ? Chỉ có thể tỏ khổ với Trương Đình Hải, thế nhưng Trương Đình Hải thì có biện pháp gì? Chỉ đành cười trừ ứng phó.

Tháng tư năm Vĩnh Sơ thứ sáu, Tư Đồ Bích bị lưu đầy đến Cảnh Nguyên, ngày thi hành án Quân Thụy cũng không xuất hiện đưa tiễn mà là tự giam mình trong ngự thư phòng xử lý chính sự, cả ngày đều không

nói năng gì, lúc ăn cơm thì ôm chặt lấy vò rượu cũng không cần người hầu hạ. Cứ thế một thân một mình ngồi trong đại điện trống rỗng, đối mặt với một bàn thức ăn lớn tự rót tự uống.

Cho đến nửa đêm Quân Thụy vẫn nhốt mình trong phòng uống rượu giải sầu, Trương Đình Hải cũng không dám đi vào khuyên giải, chỉ có thể đi qua đi lại trước cửa lo lắng sông. Lại đi thêm hai vòng, bất chợt Trương Đình Hải nghe Quân Thụy truyền lệnh muốn tìm Tổng Tử Mặc, gã liền vội vàng sắp ngựa chạy đi gọi người.

Đợi đến khi Tổng Tử Mặc được đưa vào cung thì thấy Quân Thụy đang tùy tiện nghiêng người dựa vào long ỷ, Hoàng đế trẻ tuổi đang ngà ngà say rượu, trên tay còn cầm theo một vò nhỏ, một chân gác lên tay vịn, một chân dẫm lên ngọc tỷ, thần sắc lười biếng nhìn Tổng Tử Mặc đang quỳ trước mặt mình.

“Ái khanh.” Quân Thụy thật đã say, lời nói cũng không quá lưu loát, ánh mắt nhìn Tổng Tử Mặc cũng đã trở nên phiêu hốt. Hắn chỉ mở miệng gọi một câu, sau đó mỉm cười nhìn đối phương, Tổng Tử Mặc chậm rãi dập đầu sát đất, thấp giọng nói: “Bệ hạ, xin bảo trọng long thể...”

“Tổng ái khanh, người hài lòng chưa?” Quân Thụy cười nói, trong thanh âm không hề có một tia tình cảm nào, thật giống như hắn đang nói chuyện của một người xa lạ, “Y rốt cục cũng bị người đuổi đi, bây giờ đã hài lòng chưa?”

“Bệ hạ, cũng không phải là do thần hài lòng hay không.” Tổng Tử Mặc phủ phục trên mặt đất thành kính nói, “Đây là vì để cho người trong thiên hạ hài lòng.”

“Nói cho cùng, ái khanh nói rất đúng.” Quân Thụy từ long ỷ đi xuống, khi đến phía trước Tổng Tử Mặc thì cúi đầu lạnh lùng nhìn hắn, sau đó thì ngồi xuống bất ngờ dùng tay chộp lấy cổ đối phương.

“Ái khanh, người nói đúng, hôm nay trẫm thực sự trở thành thánh quân mà bách tính mong muốn. Vô dục vô cầu, nghiêm khắc kềm chế bản thân, rất tốt, rất tốt...” Quân Thụy nhàn nhạt nói, thế nhưng bàn tay của hắn lại dùng lực rất lớn khiến gương mặt của Tổng Tử Mặc thoáng cái trở nên đỏ bừng, gân xanh trên trán nổi lên mắt cũng gần như lòi cả ra.

“Ái khanh, đây đều là công lao của người...” Mắt của Quân Thụy đỏ rực, biểu tình cũng trở nên dữ tợn, bàn tay càng thêm dùng sức. Quân Thụy xuất thân binh nghiệp, lực tay của hắn tự nhiên Tổng Tử Mặc vốn là kẻ tay trái gà không chặt không thể so được, một lần nổi giận này thực sự khiến cho Tổng Tử Mặc suýt nữa tuyệt khí mà vong, mở miệng muốn nói nhưng lại không thốt nên lời.

“Trẫm cũng đã nói, người nào dám đụng đến y thì đều nên chuẩn bị liên lụy cả tộc đi.” Quân Thụy híp mắt lộ ra biểu tình thị huyết khiến Tổng Tử Mặc không khỏi hốt hoảng thất thần. Quân Thụy lại nhìn đối phương một chốc, đột nhiên lại cười rộ lên, bàn tay thả lỏng vung ra ném Tổng Tử Mặc ra ngoài, cơ thể của người kia bị va mạnh vào tường rồi rơi phịch xuống đất, chỉ có thể vội vàng lật người liều mạng ho khan.

“Ái khanh, ta sẽ không giết người, tuy rằng người đã làm những việc khiến trẫm vô cùng chán ghét, thế nhưng trẫm vẫn còn chưa phải là hôn quân làm ra việc tru sát lương thần. Tháng sau người cũng thu dọn hành lý rời kinh đi, vài hôm nữa trẫm sẽ cho người một đạo thánh chỉ thăng chức làm tiết độ sứ Lĩnh Nam, phụ trách việc khai hóa cho những bách tính vừa được sát nhập vào lãnh thổ Đại Thịch.” Quân Thụy suy nghĩ một chút, nhìn thấy Tổng Tử Mặc ho ra một búng máu thì lại bổ thêm một câu, “Trọn đời không được hồi kinh. Người liên vì trẫm cúc cung tận tụy đến chết mới thôi đi.”

“Thần...” Tổng Tử Mặc gian nan ho khan vài tiếng, chống đỡ thân thể quỵ rạp xuống đất thấp giọng nói, “Tạ chủ long ân... Mong rằng bệ hạ, xem quốc gia thiên hạ làm nhiệm vụ, khai sáng thịnh thế chưa từng có trong lịch sử.”

“Thịnh thế chưa từng thấy?” Quân Thụy hơi hoảng hốt lập lại một lần, lại nhìn về phía ngọc tỷ bị mình tùy ý vứt bỏ dưới chân long ỷ, bước chân hơi hướng về phía đó, trong thanh âm như mang theo nhiều đắn đo, hỏi: “Việc đó đối với người mà nói thật sự quan trọng đến thế sao? Vì sao, hôm nay trẫm lại thấy một chút hứng thú cũng không có?”

Lộ trình từ kinh thành đến Cảnh Nguyên kỳ thực cũng không dài, nhưng xét thấy tình huống thân thể của Tư Đồ Bích không quá tốt nên hành trình luôn là đi một đoạn dừng nửa ngày, căn bản không giống như

lưu vong mà là đang đi ngấm cảnh. Thậm chí đến nơi nào ở lân cận có cảnh vật đáng xem, quan quân phụ trách hộ tống còn chủ động hỏi ý của Tư Đồ Bích có muốn đến xem một chút hay không, một đường cứ như thế ngược lại cũng coi như là thích thú. Quân Thụy cũng âm thầm phái người đi theo đoàn người của bọn họ, cách mỗi một ngày đều dùng bồ câu đưa tin về kinh thành bẩm báo, chỉ bất quá đến ngày thứ năm thì thư tín bị cắt đứt.

Ban đầu Quân Thụy cũng cảm thấy có chút kinh hoảng, thế nhưng lại cố gắng trấn định an ủi chính mình có thể là do thời tiết không tốt nên bồ câu nhất thời đến chậm, thế nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy không thích hợp. Đợi đến khi cuối cùng cũng có bồ câu đưa thư đến, Quân Thụy không kịp chờ đợi trực tiếp đứng ngay trong ngự hoa viên lấy giấy ra khỏi chân tín cấp, chẳng ngờ vừa xem xong liền chết điếng đường trường.

Đoàn người Tư Đồ Bích gặp mưa to trên đường nên trụ lại trong một khách *** bình dân, toàn bộ quan quân hộ tống đều bị trúng được hôn mê, sau đó ba người Tư Đồ Bích, Tư Đồ Cẩn và cả Cam Đường đều cùng nhau mất tích.

Quân Thụy hiện tại chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, nhìn tờ giấy kia suốt nửa ngày cũng không phản ứng kịp, chữ viết chẳng chịt trên đó giống hệt như từng chỉ độc xà há to miệng cắn nát trái tim của hắn, từng chút từng chút đẩy y vào vực sâu chết lặng. Quân Thụy cứng đờ buông tờ giấy xuống thất thểu trở về ngự thư phòng không ngừng đi lại, thậm chí còn tự mình rót một chung trà uống cạn, thế nhưng khi vừa đặt chén trà xuống thì bàn tay cũng trở nên run rẩy cực độ, cuối cùng vẫn là chén trà đáng thương kia bị ném xoảng xuống đất vỡ tan.

Quân Thụy đến bây giờ mới giống như lấy lại thần trí, sai người dùng tám trăm dặm cấp tốc truyền chỉ gọi đoàn người hộ tống Tư Đồ Bích trở về. Sau đó lại ngồi vào long ỷ luống cuống thu thập mấy thứ trên bàn, một đám nghị chính đại thần đang đợi bên ngoài sảnh cũng không dám lên tiếng, hai mặt nhìn nhau đứng yên ngay cả cử động một chút cũng không dám. Qua một hồi thất thố, rốt cục Quân Thụy cũng tìm về được một ít lý trí, ánh mắt liền rơi xuống nội dung trên bức thư kia.

Trong thư nói rằng tất cả quan quân đều bị thuốc mê hạ gục, nếu thật sự có bất trắc gì thì hẳn là những người này đều bị giết chết không còn một mống mới đúng, tình hình như thế này rất có thể là do người bất cóc Tư Đồ Bích biết võ công của mình không sánh bằng đám thị vệ Hoàng gia nên mới áp dụng kế sách này. Mà người mang Tư Đồ Bích đi thậm chí còn hảo tâm đến mức mang theo cả Tư Đồ Cẩn và Cam Đường, thực sự đúng là khiến cho người ta không thể hiểu nổi, nếu thật là bất cóc vì sao còn phải mang theo những người trói buộc này? Vì sao không trực tiếp hạ sát thủ? Cái người ra tay này thật đúng là nhân từ, sợ rằng tất cả đều chỉ là một vở kịch do bản thân Tư Đồ Bích dựng lên. Dù sao Tư Đồ Cẩn cũng là cao thủ dùng thuốc, có thể thần không biết quỷ không hay hạ mê dược cho toàn bộ thị vệ võ công cao cường, sau đó cùng nhau lặng lẽ bỏ đi. Một kế hoạch không phí công sức, cũng không khiến một người nào bị thương, thật sự là quá diệu.

Vừa nghĩ đến điểm này trong lòng Quân Thụy đại động, nắm chặt tờ giấy trong lòng bàn tay như muốn dung nhập vào da thịt mình. Bất chợt hắn đột nhiên cảm thấy một tia dị dạng, ngẩng đầu nhìn lên vừa lúc chống lại ánh mắt giảo hoạt của Quân Trạch.

Quân Thụy hiện tại đã bắt chắp hình tượng, tiến lên chụp lấy cổ áo của Quân Trạch đặt người lên tường, nổi giận dùng dùng quát to: “Y ở nơi nào? Mau nói cho trẫm biết! Y ở nơi nào?!”

“Bệ hạ nói ‘Y’ là đang muốn chỉ ai? Thần đệ thật sự không hiểu!” Quân Trạch vẫn cười hì hì, dù cho đang phải đối mặt với Quân Thụy đang nóng lòng như lửa đốt bất chấp đại thần khuyên bảo, hắn thậm chí còn đẩy ngã Trương Đình Hải muốn tiến đến khuyên ngăn. Quân Thụy chỉ nhìn chăm chăm vào Quân Trạch, nghiêng răng thốt ra từng chữ: “Y đang ở đâu?” Trương Đình Hải run rẩy, chật vật đứng lên khéo léo tiến các đại thần ra khỏi cửa — Huynh đệ bọn họ giương cung bạt kiếm như vậy thật sự là quá tổn hại uy nghi Hoàng gia rồi.

“Bệ hạ kỳ thực hẳn là đoán được, chuyện này rốt cuộc là do người phương nào gây nên...” Quân Trạch bị Quân Thụy nắm cổ áo có chút không thở nổi, giơ tay lên làm ra tư thế đầu hàng, lại dùng thanh âm ầm ạch nói, “Nếu y đã có thể làm ra chuyện quyết tuyệt như vậy đã nói rõ y thật sự không muốn gặp lại người. Bệ hạ tuy rằng nói sẽ thả y đến Cảnh Nguyên nhưng lại vẫn âm thầm cho người giám thị, sợ rằng chuyện

này y đã biết được, thậm chí còn cảm thấy vô cùng chán ghét nên mới làm ra hành động như vậy. Bệ hạ vì sao không hỏi lại chính mình mà lại đi tìm thần đệ?”

“Người rút cuộc muốn thế nào?” Quân Thụy thở hồng hộc quát, bởi vì một loạt hành động lúc này nên long bào trên người hắn hiện giờ cũng đã trở nên xộc xệch, tóc cũng có chút rối loạn, nhưng hiện giờ y căn bản là đang bất chấp hình tượng, giờ tay lên đầm cho Quân Trạch một quyền, “Mau nói cho trẫm! Người có nói hay không? !”

Quân Trạch bị một quyền như trời giáng kia đánh cho có chút bối rối, hắn giờ tay lên lau vết máu trên khóe miệng, lại phun ra một ngụm nước bọt có lẫn máu tươi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Quân Thụy, như cười như không nói: “Hoàng huynh thực sự là quá phận, vừa muốn ngồi yên ổn trên ngôi vị Hoàng đế vừa muốn quần quýt lấy Tư Đồ Bích không tha, như vậy có khác gì với kỹ nữ còn muốn lập đền trình tiết? Con người không thể tham lam như vậy.”

“Y ở nơi nào?” Quân Thụy hơi bình tĩnh một chút, nếu đã xác định Quân Trạch biết tung tích của Tư Đồ Bích, hắn không sợ rằng sẽ không hỏi được. Chỉ là Quân Thụy lo lắng không biết thân thể của Tư Đồ Bích có chịu ảnh hưởng gì trong việc này không, thậm chí còn sợ không biết Quân Trạch có thể đối với Tư Đồ Bích làm ra chuyện gì bất lợi hay không?

“Thần đệ không biết.” Quân Trạch cứ ngồi phịch trên mặt đất như một tên côn đồ, xoa xoa má phải đã sưng lên, cười mắng, “Hoàng huynh, người cứ như vậy, trách không được tiểu Cửu không hề thân cận với huynh mà quyết tâm phải đi theo vị trưởng phòng tiên sinh kia trải qua màn trời chiếu đất. Thậm chí Tư Đồ Bích có quyết định từ nay về sau hoàn toàn tiêu thất coi như cũng là đúng đắn.”

“Người muốn như thế nào?” Quân Thụy nguy hiểm nheo mắt, lại kéo Quân Trạch đến gần thêm vài bước. Quân Trạch không hề sợ hãi nhìn gương mặt đằng đằng sát khí của hắn, đùa cợt nói, “Người quá tham lam rồi. Hoàng huynh, người vừa muốn tọa ửng giang sơn vừa muốn ôm ấp mỹ nhân, làm sao có chuyện tốt như vậy? Hoàng huynh đừng quên, vị tiểu mỹ nhân của người còn là một nam nhân đầu đầy toan tính! Cho dù triều thần có thể dung được y nhưng bách tính vị tất có thể chấp nhận được, người lại vì y mà ngay cả bộ dạng bên ngoài cũng không làm cho tốt, đám đại thần và bách tính kia sẽ cảm thấy thế nào? Nói là lưu đầy lại bố trí chẳng khác gì Hoàng phi thăm thú, một đường du sơn ngoạn thủy, nếu người ngoài biết được cũng không sợ bị nhạo báng sao? Không ai dám chê cười bệ hạ người, thế nhưng sẽ tính hết tội lỗi lên đầu tiểu mỹ nhân! Bàn tính trong đầu của y đánh tốt như vậy sẽ cam tâm tình nguyện chịu đựng sao? Rồi kinh năm sáu ngày mới bắt đầu ra tay cũng là y tận hết sức chịu đựng rồi. Vậy mà còn không chịu nói rõ ràng cho người để người đến tìm ta, đúng là vẫn còn ghi hận việc ta uy hiếp y mà? Hoàng huynh, vị tiểu mỹ nhân này của huynh thật sự là độc mà! Làm ra được chuyện tuyệt tình như thế mà còn có thể khiến cho Hoàng huynh tính tội lên đầu ta! “

Quân Thụy không thể trả lời, tất cả ngôn ngữ đều bị kẹt lại trong cổ họng, nuốt không trôi, nói không ra thật sự khó chịu đến khiến sngf điên cuồng. Hắn luống cuống nắm chặt tay đi đi lại lại trong thư phòng, một hơi đem hết tất cả tấu chương bút mực trên án thư quơ hết xuống đất, lại còn hét to lên chẳng khác gì đang phát rồ.

Published by: ồ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ồ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

98. Chương 98

Nơi dễ quay về

Đại môn của Vĩnh Hòa cung mấy hôm gần đây đều đóng chặt, không có bất luận kẻ nào được phép đi vào, đế vương vẫn luôn cần chính vậy mà đã liên tục hơn một tháng chưa hề hỏi qua chính sự, ngay cả văn kiện

khẩn cấp nhất liên quan đến quân vụ cũng bị chặn lại ngoài cửa chứ đừng nói đến nhận được chỉ thị hành động. Những người có được đặc quyền tiến vào Vinh Hòa cung cũng chỉ có Kim Thiện cùng với năm tử sĩ có liên quan.

Quân Thụy vốn là phân phó Kim Thiện tìm hiểu nơi ở hiện nay của Tư Đồ Bích, thời gian trôi qua gần hết một tháng Kim Thiện mới mang theo thủ hạ một đường phong trần về kinh phục mệnh, chỉ là tin tức bọn họ đưa về lại là manh mối về việc Tư Đồ Bích đã tử vong. Theo lời hồi báo của Kim Thiện, bọn họ đã phát hiện được ba cỗ thi thể nam tử ở trong một vùng núi rừng cách nơi xảy ra chuyện hơn ba trăm dặm, bởi vì khí trời nóng bức nên thi thể đã hoàn toàn hư thối không thể nhận diện dung mạo, sau khi mời ngũ tác khám nghiệm thì kết luận được ba người này đều bị mãnh thú tập kích mà vong, tuổi tác ước lượng đều ở nhược quán chi niên. Thậm chí một trong ba cỗ thi thể còn có thể nhận ra thân hình gầy yếu, lúc sinh tiền bởi vì từng phục dụng qua nhiều loại dược vật nên khớp xương có chút biến đen, nhất định là do ốm đau lâu ngày tạo thành.

Nghe được Kim Thiện hồi báo, Quân Thụy trước sau vẫn trầm mặc không nói lời nào, hẩn chậm rãi đưa tay lên mặt xoa xoa thái dương đồng thời che lại nhãn thần, tuy rằng thoát nhìn vô cùng trấn định nhưng thân thể lại không khống chế được mà nhẹ nhàng run rẩy, toàn thân cao thấp đều toát lên một loại khí tức cực kỳ bi ai. Một lúc lâu sau, Quân Thụy mới tìm lại được giọng nói của mình, một mõi hỏi: “Kim Thiện, người nghĩ như thế nào?”

“Bệ hạ...” Kim thiện ngập ngừng, nguyên bản muốn khuyên nhủ một câu “người chết không thể sống lại”, Tư Đồ Bích có bệnh trong người, trong lúc bọn họ dốc toàn lực tìm kiếm như thế trong thời gian dài, nếu thật sự còn sống làm sao có thể trốn thoát? Thế nhưng nhìn Hoàng đế bi thống như vậy, gã làm sao có thể nói ra miệng?

“Không phải thật... nhất định... không phải sự thật...” Quân Thụy lắc đầu không ngừng lặp lại, “Không phải sự thật... y thông minh như vậy... thông minh như vậy... làm sao có thể?”

“Bệ hạ, ” Kim Thiện lo lắng lo lắng địa nhìn Quân Thụy, lộp bộp nói, “Bệ hạ còn là nén bi thương thuận thay đổi ba...”

“Kim thiện... người tin rằng... y đã chết sao?” Quân Thụy cố nén bi thống hỏi Kim Thiện, “Y thông minh như vậy, Thập lục đệ của y lại rất am hiểu độc dược cùng mê dược, người có khả năng trốn khỏi mí mắt của thị vệ Hoàng gia lại không thể đối phó dã thú không có linh tính sao? Khẳng định đây chính là sắp xếp của y, nhất định là vậy...” Quân Thụy cố gắng tìm cho mình lý do phủ nhận cái chết của Tư Đồ Bích, lại càng nói càng cảm thấy tự tin, một lát sau lại kích động đứng dậy ra lệnh cho Kim Thiện, “Nhanh! Đưa ba cỗ thi thể đó vận chuyển suốt đêm về Tư Đồ phủ, sau đó gọi người của Tư Đồ gia đến lo liệu tang sự. Y quan tâm chiếu cố người thân như vậy nhất định bọn họ sẽ phải đến! Trẫm cũng muốn nhìn một chút, xem mẫu thân của y diễn kịch đưa tang hài tử là như thế nào?! “

Người của Tư Đồ gia rất nhanh chóng đã chạy đến kinh thành. Suốt quá trình lo liệu việc ma chay Quân Thụy vẫn luôn không lộ diện, ngược lại không phải là do hẩn không muốn tham gia mà là do hẩn có việc trọng yếu hơn phải làm, đó chính là từ trong chỗ tối giám thị cử động của mọi người, hy vọng có thể tìm ra kẻ hở đến phủ định tin tức Tư Đồ Bích đã tử vong.

Đây là một việc khô khan nhằm chán đến cỡ nào, hơn nữa mỗi khi nghĩ đến đều làm cho Quân Thụy đau đốn không thôi, nhìn một đám người bên ngoài mang theo biểu tình bi thương đứng trước linh đường, hẩn luông một lần lại một lần hoài nghi, chẳng lẽ Tư Đồ Bích đã thực sự không còn trên thế giới này nữa sao? Thân thể của y yếu nhược đến độ kia, sợ rằng thực sự không chạy được quá xa liền đổ bệnh, trong núi sâu điều kiện vô cùng ác liệt, y sống an nhàn đã quen, lại có bệnh trong người, làm sao có thể tự bảo vệ mình? Thế nhưng Quân Thụy hết lần này đến lần khác đều hung hăng đâm nát những giả thuyết này, trong lòng luôn luôn nuôi một tia hy vọng, hy vọng Tư Đồ Bích vẫn còn sống, y thông minh như vậy nhất định sẽ chọn một con đường tốt nhất để đi, chỉ cần đợi y người giận liên sẽ trở về bên cạnh mình. Mỗi một ngày trôi qua, niềm tin mãnh liệt này của Quân Thụy lại phải chịu không ít đã kích làm cho dao động, thế nhưng hẩn giống như bị hạ định thân thuật, vẫn một mực đứng trong nơi bí mật giám sát hành động của mọi người bên ngoài.

Kỳ thực bản thân Quân Thụy không biết tình huống của hần hiện giờ có bao nhiêu không xong, hằng ngày trải qua trong căn phòng nhỏ tối tăm không chút ánh sáng, nơi đó không chỉ âm u ẩm ướt mà còn rất nhỏ hẹp, thậm chí hần muốn hoạt động thân thể một chút cũng là rất gian nan. Mà Quân Thụy lại không ngừng nuôi hy vọng rồi lại thất vọng khi nhìn thấy biểu tình đau thương của người trong Tư Đồ gia, đối với hần đây làm sao không phải một loại dày vò? Mỗi lần y rời khỏi căn phòng bí mật đó đều là hình dung tiêu tụy, sắc mặt tái xanh, quả thực giống như lệ quỷ, cái bộ dạng này đều bị đám người Kim Thiện thu vào trong mắt, thế nhưng nào ai dám tiến đến khuyên bảo đâu? Cái giả thuyết Tư Đồ Bích vẫn còn đang sống này thật sự chính là cái phao cứu mạng duy nhất hiện giờ của Quân Thụy, bọn người Kim Thiện thật sự không các nào tưởng tượng được, nếu Tư Đồ Bích thật sự đã chết, để vương trẻ tuổi oai hùng của bọn họ sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Có thể thật là trời cao không phụ người có lòng, giữa lúc Quân Thụy gần như đã lâm vào tuyệt vọng thì hần lại phát hiện ra một việc: Theo lý mà nói, Tư Đồ Uyển Tranh và Tư Đồ Bích có quan hệ rất tốt, nàng phải thập phần thương tâm mới đúng, mấy ngày hôm nay biểu hiện đau lòng của nàng đều rất đúng mực, không ngừng bận rộn giúp Tư Đồ Bích chiếu cố mẫu thân, hai nữ nhân đó ở cùng một chỗ biểu diễn đúng là thiên y vô phòng¹. Thế nhưng ngày hôm đó, Quân Thụy lại tận mắt nhìn thấy Tư Đồ Uyển Tranh ngồi trong một góc linh đường đánh ngáp, mấy chuyện ngáp vặt linh tinh gì đó đối với một tiểu thư khuê các mà nói thật sự không quá văn nhả, hơn nữa Uyển Tranh còn là Ung Vương phi tương lai, làm ra hành động như vậy có thể xem như làm nhục uy nghi Hoàng gia. Hơn nữa nơi này còn là giữa linh đường, người chết chính là hai đệ đệ có quan hệ vô cùng thân mật với nàng, đáng lý ra nàng sẽ không có tâm tình này mới đúng, cái ngáp kia nhìn thế nào cũng giống như người vô cùng nhàn nhã nhằm chán phát ra — Tuy rằng nàng rõ ràng đã trốn trong một góc phòng len lén đánh ngáp, thế nhưng đối với thần kinh của Quân Thụy đã bị kéo căng suốt mấy hôm nay thì hành động đó thật sự là đã quá mức rõ ràng. Mà thậm chí hần còn thấy được Tịch vương Quân Trạch mỉm cười tối nghĩa nhìn Tư Đồ Uyển Tranh, tâm tư của Quân Thụy thoáng cái xoay chuyển vài vòng — Chẳng lẽ chân tướng của việc này Quân Trạch cũng biết rõ? Chẳng lẽ nơi chỉ có một mình Quân Thụy hần bị đám người này lừa dối còn tất cả mọi người đều biết rõ chân tướng?!

“Đương” một tiếng vang thật lớn, Quân Thụy một cước đá văng cửa phòng bí mật, từ bên trong vọt ra như một cơn gió đến trước mặt Tư Đồ Uyển Tranh. Uyển Tranh còn không kịp phản ứng lại thì Quân Thụy đã bất chấp cấp bậc lễ nghĩa mà vội vàng kéo nàng ra ngoài, Quân Thái vốn đang ở bên cạnh Uyển Tranh cũng là ngây người, phải mất một lúc sau mới giật mình chạy theo.

“Nói cho trẫm biết, A Bích đang ở đâu? !” Quân Thụy lớn tiếng hỏi: “Bệ hạ, người hỏi dân nữ việc này sợ là có chút quá phận đi? A Bích đang ở đâu? Không phải y đang ở linh đường sao? Thi thể lạnh như băng đang nằm trong quan tài kia không phải y sao? Khi A Bích còn sống người hết lần này đến lần khác ép buộc y, hiện tại y đã chết lẽ nào bệ hạ người còn không chịu buông tha sao? Bệ hạ còn muốn thế nào? Y đã không được chết an ổn, chẳng được toàn thây, bệ hạ còn hồ nháo trong tang lễ của y như thế, chẳng lẽ người muốn A Bích đi được không yên ổn sao?”

“Người nói cho ta biết... y... có phải vẫn còn sống hay không?” Quân Thụy gian nan nói, mắt đã đỏ hoe, thoát nhìn giống như đã thú sắp chết bị người ta tù cầm, trong giọng nói mang theo khẩn cầu, ngay cả nhân thần cũng tràn ngập bi thương. Tư Đồ Uyển Tranh bĩu môi, thế nhưng giọng nói cũng mềm đi: “Y đích xác đã mất, bệ hạ tội tình gì còn phải níu kéo như vậy.”

“Ta không tin.” Quân Thụy lắc đầu, hiện tại hần đã hoàn toàn đánh mất uy nghi của đế vương, chán nản nói, “Ta biết, y chỉ là không muốn gặp ta. Để y lưu vong quả thực là ta đã có lỗi...”

Uyển Tranh không nói gì chỉ hơi nhìn sang Quân Thái vừa đuổi tới, nhẹ nhàng lắc đầu biểu thị không có việc gì xấu, khoe miệng cũng treo lên nụ cười, thế nhưng cũng sợ bị Quân Thụy nhìn thấy nên lập tức nghiêm mặt lại. Quân Trạch đang đi phía sau Quân Thái thấy được bộ dạng này của Uyển Tranh không khỏi tiến đến bên cạnh Quân Thái rỉ tai vài câu, Quân Thái bắt đầu nhìn về phía Uyển Tranh, vẻ mặt ôn nhu đầy tiểu ý lắc đầu, sau đó hai huynh đệ lại quay lưng trở về hướng linh đường.

Tâm tình hiện tại của Quân Thụy vô cùng xấu nên cũng không đủ tinh lực đấu miệng lưỡi với Tư Đồ Uyển Tranh, hần cảm thấy mình không còn tinh lực tiếp tục làm khó nàng nên cũng xoay người qua về linh đường.

Đợi đến khi về đến trước cửa, Quân Thụy nghe được Quân Trạch nhẹ giọng nói: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Hoàng huynh, quan tâm tắc loạn...”

Câu nói này mang theo ý tứ tùy ý vô cùng, thế nhưng Quân Thụy nghe xong lại ngây ngẩn cả người, lại quay đầu nhìn Quân Trạch một chút, thấy biểu tình vui đùa trên mặt hắn thì trái tim không khỏi nảy lên tưởng hồi. Một loại cảm giác lại chờ mong, lại sợ hãi giống như thủy triều cuộn cuộn mà đến khiến cả người Quân Thụy không khỏi run rẩy.

“Hoàng huynh, ngươi vẫn không chịu buông tay sao? Từ xưa cá và tay gấu đều không thể cùng đạt được, đạo lý đơn giản như vậy lẽ nào ngươi lại không hiểu.” Quân Trạch thở dài nói.

“Ngươi...” Quân Thụy hí hóp mắt nhìn Quân Trạch, cắn răng nghiêng lợi nói, “Là ngươi...”

“Thật sự không phải ta.” Quân Trạch nhìn thẳng vào Quân Thụy. Quân Thụy xuất thân tướng lĩnh, là người từng trải qua sa trường, trên tay nhiễm không ít máu tươi, có rất ít người dám nhìn thẳng vào mắt hắn lúc hắn nổi giận, thậm chí năm xưa từng có thống lĩnh địch quân bị ánh mắt cùng khí thế trên người hắn dọa đến rơi từ trên lưng ngựa xuống. Hơn nữa thân thủ của Quân Thụy rất tốt, Quân Trạch căn bản không thể so sánh được, hai người hiện lại đang đứng gần như vậy, nếu Quân Thụy nổi cơn thịnh nộ liền có thể đơn giản bẻ gãy cổ Quân Trạch, vì thế hiện tại Quân Trạch dám ở trong tình huống này đối diện với hắn, can đảm và sự quyết đoán của người này có thể nói là kinh người.

“Tam ca, ” Quân Trạch thu hồi biểu tình tùy tiện trước giờ, tỏ ra bình tĩnh cùng nghiêm túc, chậm rãi nói, “Tam ca biết ta muốn cái gì. Vì thứ đó ta đã trù tính nhiều năm như vậy, khi y xuất hiện bên cạnh người ta liền bắt đầu nghiên cứu tâm tư cả hai người, cho nên có thể nói, ta so với tam ca còn hiểu y hơn, thậm chí so với bản thân người còn lý giải người hơn. Người bây giờ cảm thấy thống khổ bất quá là bởi vì còn chưa buông xuống được lý tưởng của người, mà cái lý tưởng này lại chính là mâu thuẫn lớn nhất kéo hai người ra khỏi nhau, làm cho người quên mất lý tưởng cùng mong ước của Tư Đồ Bích. Cho nên nói, có rất nhiều chuyện người không thể nghĩ đến, ta sẽ nghĩ đến, người không thể đoán được ta liền đoán chính xác hơn nhiều lắm. Tam ca, chúng ta có nên thử đánh cược một lần hay không?”

Quân Trạch không gọi Quân Thụy là “Bệ hạ” mà là “Tam ca”, thần thái cùng biểu tình khi hắn nói chuyện đều là thập phần trấn định tự nhiên, thậm chí còn có khí thế sau màn quyết sự, thao túng càng khôn. Quân Thụy đột nhiên cảm thấy uể oải, hắn vào nam nhân này đã làm huynh đệ suốt hai mươi mấy năm, vậy mà cư nhiên lại chưa từng nhìn thấu được đối phương, người này tính toán tỉ mỉ, ấp ủ âm mưu lâu như vậy, trong tay không có một binh một tốt nào lại đủ can đảm đối kháng cùng mình, thật sự là quá hiểu tâm kế rồi. Bất kể như thế nào, Quân Thụy không thể không thừa nhận vị huynh đệ này của hắn thật sự thông minh tuyệt đỉnh, lòng ôm thiên hạ, chỉ cần nhìn biểu hiện này, cùng với những chính tích không thể phủ bày sau lưng Quân Trạch, hắn liền nhìn ra đối phương là một người tâm tư thâm sâu khó dò, mà câu nói “Ta so với người còn hiểu y hơn, thậm chí so với bản thân người còn lý giải người hơn” đã đủ làm cho Quân Thụy khổ sở vô cùng. Quân Thụy thở dài một tiếng không nói gì, chậm rãi vượt qua người Quân Trạch.

Suốt mười lăm ngày sau đó, Quân Thụy đều tự giam mình trong Vĩnh Hòa cung, không bóc bất kỳ người nào có thể thấy hắn, không có bất kỳ người nào biết được hắn đang làm gì hoặc dự định làm gì, chỉ có mệnh lệnh không ngừng phái người lên đường truy tìm Tư Đồ Bích là vẫn cứ đều đặn được ban ra, thậm chí ngay cả Hoàng băng² cũng bắt đầu treo giải thưởng tìm kiếm tung tích của y, phần thưởng được đưa ra lên đến nghìn cân hoàng kim. Loại hành động điên cuồng và thể cực mờ mịt này khiến đám đại thần trong triều không khỏi hoảng loạn, từ từ đã có không ít người bắt đầu dao động, bảo trì thái độ quan sát. Thế nhưng mười lăm ngày trôi qua, vẫn không có bất cứ tin tức nào được truyền về, một chút lý trí còn sót lại của Quân Thụy cũng đúng lúc gần như tiếp tục cái loại hành động hoang đường này.

Ở dưới tình huống lòng người bàng hoàng như thế, Tổng Tử Mặc đã đến thời điểm xuất phát đi Lĩnh Nam, hắn cũng không tỏ ra nôn nóng như những người không mà là bình tĩnh xử lý cho hết những chính vụ còn lại ở kinh thành, trước khi lên đường một đêm, Tổng Tử Mặc đã tự nhốt mình trong phòng không ngừng khóc ròng. Đến lúc xuất phát càng là bị thống thành kính, hướng về Hoàng cung thực hiện nghi lễ ba quỳ chính lạy ra đến tận cổng thành, đợi đến khi ra được thành môn, trên trán của Tổng Tử Mặc đã không ngừng chảy máu, nước mắt cũng là không ngừng chảy được tuôn rơi làm những người chứng kiến rung động

không ngớt. Đến tận bây giờ Tống Tử Mặc cũng đã dự liệu được kết cục sau cùng, trong lòng chính là vì hành động trước đây của mình mà nuối tiếc không thôi — Nếu như Tư Đồ Bích còn sống, Hoàng thượng nhất định sẽ càng anh minh cường đại hơn so với bây giờ, cũng là bậc đế vương anh minh vượt qua được lịch đại thánh quân trong lịch sử. Thế nhưng đến hôm nay, tất cả sợ rằng đều chỉ còn là lý tưởng hoàn mỹ trong đầu Tống Tử Mặc hân mà thôi.

Trước đây hân cũng không ý thức được, trên đời vĩnh viễn sẽ không có bất kỳ người nào là hoàn hảo vô khuyết, kỳ thực bản thân Hoàng đế đã làm được rất tốt rồi, khuyết điểm duy nhất chính là sủng ái người kia mà thôi. Còn người kia, bản thân y cũng cực kỳ ưu tú, đã cống hiến rất nhiều cho quốc gia, bách tính, thậm chí đối với việc phát triển kinh thương còn tạo ra một cái cách cực kỳ to lớn, người kia đã không đơn thuần là nhược điểm của Hoàng đế mà chính là tử huyệt của Hoàng đế. Đợi đến bây giờ Tống Tử Mặc hân mới có thể nhìn thấy thì đã quá trễ rồi.

“Bệ hạ, thần nhất định không phụ sự phó thác của người, nhất định cúc cung tận tụy đến chết mới thôi.” Sau đó Tống Tử Mặc lại lần nữa lạy ba lạy về phía Hoàng cung rồi mới lên xe đi về Lĩnh Nam. Sau lần bái biệt này, quả thật cả đời của hân không quay về Nghê Đô một lần nào nữa, mười bốn năm sau, Tống Tử Mặc quả nhiên hoàn thành phó thác của Quân Thụy khai hóa dân sinh, cải tạo điều kiện nông nghiệp, thủy lợi, đường xá cho khu vực Lĩnh nam xa xôi, khiến cho bách tính vốn ăn không no mặc không ấm ở nơi này trải qua cuộc sống bình yên dư dật, cũng là vị đại quan duy nhất của vương triều Đại Thích lâm chung ngay trong lúc đang thực hiện công sự. Ngay trước khi qua đời, hân còn đang cùng với quan viên địa phương trao đổi tình hình sinh trưởng của hoa màu, bộ quan phục đang mặc trên người đầy vết chầy vết, bị giặt đến trắng bệch, hầu như không còn nhìn ra màu sắc nguyên bản, tài sản Tống Tử Mặc lưu lại chỉ có không đến một trăm lượng bạc, mà bộ tác phẩm “Lĩnh Nam phong vật chí” mà hân biên soạn lại chất đầy cả một gian phòng, trở thành tài liệu quan trọng nhất của triều đình mỗi khi xử lý tra cứu sự vụ ở Lĩnh Nam. Khi đó Tống Tử Mặc đã là quan cư nhất phẩm lại còn nghèo khó đến vậy, thật sự khiến người hiểu chuyện cảm khái không thôi. Đương nhiên, đây vẫn là việc sau này.

Mùa hè năm Thiên Khải thứ nhất, cách thành chính Lận Châu của vùng Tây Bắc hai trăm dặm, có một nơi gọi là Sa Liễu trấn, tên gọi của nơi này cư nhiên là nhìn cảnh mà đặt, bởi vì tràn ngập núi đồi đều là sa liễu thành hàng một mảnh tươi tốt nên còn có tục danh là tiểu Giang Nam của vùng biên tái. Đối với vùng sa mạc Tây Bắc luôn khô hạn mà nói, nơi này thực sự có thể được xem là “vùng sông nước”.

“Thiên Khải” chính là niên hiệu được đặt ra sau khi tân đế Quân Trạch lên ngôi. Thái thượng hoàng Quân Thụy đột nhiên tuyên bố thoái vị rồi thất tung chỉ trong một đêm, khiến vị tân đế kia trước khi đăng cơ cư nhiên còn phải bận rộn không ngừng ổn định thế cuộc. Bất quá vị Vương gia trước đây vẫn tỏ ra phong lưu hoa tâm sau khi đăng cơ lại hoàn toàn lật đổ ấn tượng trước đây đã tạo ra cho mọi người, không chỉ thủ đoạn cường ngạnh, thiện dùng tâm kế khiến cho một đám đại thần cố lão quyền cao chức trọng kia đều ngoan ngoãn nghe lời, một lòng kính nể, một đám ngôn quan mắt ngắn khinh người trước đây không thèm liếc nhìn cũng phải thu hồi thái độ khinh bỉ, trở nên cung kính thành thật. Thậm chí ngay cả nhất bang võ tướng vốn là phần tử tận trung với Thái Thượng hoàng cũng bị thu phục triệt để, tân đế đối với bọn họ tôn kính có thừa, tiếp tục trọng dụng, một đám võ phu kia cũng bởi vì thái độ của tân đế còn có chiếu thư thoái vị thiên chân vạn xác của Thái Thượng Hoàng nên chẳng ai dám bước ra nói một câu oán hận nào. Hơn nữa, những việc tân đế đã làm bọn họ đều nhìn được trong mắt, vì thế phong ba thoái vị bất quá cũng chỉ giăng co một thời gian rất ngắn, sau đó thì liền nhanh chóng chìm xuống.

Toàn bộ những việc này đều xảy ra ở nơi cách xa Sa Liễu trấn hơn ngàn dặm, đối với những cư dân nhân nhả chốn biên cương, mỗi ngày mặt trời lên đi làm, mặt trời lặn trở về mà nói thực sự giống như chuyện phát sinh ở một thế giới khác. Thậm chí phải qua nửa năm sau bọn họ mới biết được thì ra niên hiệu “Vĩnh Sơ” đã đổi thành “Thiên Khải”, mà ngay cả húy³ của tân đế bọn họ cũng phải thật lâu sau mới có thể rõ ràng. Thế nhưng, những việc này đối với bọn họ thì có ảnh hưởng gì đâu? Bọn họ cần trông tọt thì cứ tiếp tục trông tọt, cần bôn bán vẫn cứ tiếp tục bày sạp dọn hàng, mỗi ngày chỉ quan tâm xem ba bữa cơm nên ăn cái gì, lúc nào mới có đủ khả năng xây một gian phòng ở, còn phải giao cho tiên sinh dạy học Dịch Lý Đạt Nhi bao nhiêu học phí thì mới tốt, chẳng còn gì hơn. Quốc gia đại sự gì đó, thật sự cách bọn họ quá xa.

Mùa hạ Tây Bắc, buổi trưa vô cùng nóng bức mà sớm tối lại hết sức mát mẻ, thậm chí giữa đêm còn có

chút lạnh, nên mới có tục ngữ “Sớm mặc áo bông ngo mặc tơ, vây quanh bếp lò ăn dưa hấu”⁴.

Một ngày nào đó giữa mùa hạ, sau giờ Ngọ thì xuất hiện một người vô cùng kỳ quái đến chợ phiên lớn nhất vùng biên tái, người này đại khái vẫn còn là thanh niên, nói đại khái là bởi vì tướng mạo của hắn vô cùng anh tuấn, cử chỉ cũng tiêu sái, cao lớn ôn hòa nhưng lại không thiếu ỗn trọng thành thực, trong đôi mắt còn mơ hồ hiện ra nét tang thương, quả thực giống như một bản hiệu sống khiến cho những nữ tử chưa có người hứa hẹn trong chợ liên tiếp chú ý. Người này vừa nhìn đã biết là một công tử trong gia đình phú quý ở trung nguyên, có lẽ nhân gia đột nhiên nổi lên hứng thú nên mới chạy đến trấn nhỏ biên tái này để chơi đùa. Hắn tuy rằng mặc lên người quần áo vải thô, thể nhưng giơ tay nhắc chân đều trần ngáp khí khái phú quý, tóc mai mơ hồ đã nhuộm hoa râm, tuy rằng không nhiều lắm, thể nhưng vài sợi tóc bạc xen lẫn vào đám tóc đen như mực vẫn là hết chức chói mắt. Ở dưới ánh sáng mặt trời rực rỡ giữa trưa mùa hạ, người này căn bản không quan tâm đến những thiếu nữ Đột Quyết hào sảng mỹ lệ xung quanh mà không ngừng lộ ra sự bất an tìm kiếm khắp nơi, bởi vì mặt trời nóng bức nên làn da màu tiểu mạch của hắn đã bị phơi đến đỏ lên, cả người đều là mồ hôi, rất nhanh đã khiến y phục trên người ướt đầm,

“Ca ca, người tìm ai? Đang tìm người trong lòng sa?” Một thiếu nữ mặc váy lụa đỏ to gan lớn giọng chọc ghẹo, Hán ngữ không quá tiêu chuẩn được thốt ra bằng chất giọng thanh thúy của nàng lại phá lệ dễ nghe.

“Đúng, ta là đang tìm người trong lòng.” Quân Thụy mỉm cười trả lời, “Cô nương, nàng có biết ở vùng này có người nào tên là Tư Đồ Bích không? Tuổi vừa nhược quán, đôi mắt màu ngọc bích, cao đại khái chừng này.” Quân Thụy đưa tay ngang vành tai mình diễn tả, cố gắng tỉ mỉ hình dung hình dáng người kia, bởi vì mặt trời quá nóng nên hắn phải không ngừng lau đi mồ hôi trên trán, thoát nhìn giống như gấp gáp, cũng giống như hoảng hốt.

Các thiếu nữ cười rộ lên, hi hi ha ha nói : “Ca ca, vậy là ca đang đi tìm nam nhân sao?! Còn là một mỹ nam nhân nha!”

“Đúng vậy.” Quân Thụy cũng cười rộ lên, “Các nàng có từng gặp y không? “

“Ở đây không có người tên Tư Đồ Bích. ” Các thiếu nữ nói, bắt đầu riu rít bàn luận, các nàng khi nói chuyện với nhau đều là dùng tiếng Đột Quyết, Quân Thụy một câu cũng nghe không hiểu, trong lòng không khỏi càng thêm sốt ruột. Đúng lúc hắn sắp hết kiên nhẫn chuẩn bị rời đi, có một cô nương cười rộ lên mang theo lúm đồng tiền nhỏ, dùng thứ Hán ngữ sứt sọc của mình nói, “Ca ca, người đi đến thôn Liễu Viên Hà ở phía Bắc xem thử một chút, nơi đó có một trường tư thực, tiên sinh dạy học Dịch Lý Đạt Nhĩ ở đó cùng với người ca ca hình dung có điểm tương tự.”

Những lời này Quân Thụy nghe được một chút cũng không trắc trở, sau khi nói lời cảm tạ với nhóm thiếu nữ kia liền lòng như lửa đốt chạy như bay về hướng Bắc.

Tư thực của thôn Liễu Viên Hà quy mô cũng không lớn, hiện tại dường như còn trong giờ lên lớp, bên trong vang lên tiếng trẻ con lanh lảnh mang theo chút trúc trắc đọc kinh thư chữ Hán. Lận Châu là thành trì có vai trò quân sự quan trọng, cũng là trọng địa thông thương vùng biên tái của Đại Thịch, khách thương nam bắc qua lại rất nhiều, bởi vì người vừa biết viết chữ vừa biết tính toán, nói được Hán ngữ lại hiểu tiếng Đột Quyết ở nơi này rất được hoan nghênh, vì vậy vị tiên sinh Dịch Lý Đạt Nhĩ ở tư thực này vừa vận phù hợp những điều kiện đó liền biến tư thực thôn Liễu Viên Hà thành nơi được những gia đình có hài tử xem trọng nhất. Bọn họ đều hy vọng có thể đưa hài tử trong nhà đến đây học tập, mong muốn sau này bọn hài tử đó có thể tìm được một việc làm có tương lai ở Lận Châu thành, không cần phải tiếp tục sinh hoạt trong cái trấn nhỏ này nữa.

Bởi vì thanh âm của bọn trẻ rất vang dội khiến cho thanh âm của tiên sinh dạy học vốn đã nhỏ càng trở nên khó nghe hơn. Quân Thụy đi đến phía trước nhà gỗ liền bắt đầu nghiêng tai lắng nghe, rốt cuộc cũng nghe được thanh âm chẳng khác tiên nhạc kia, trái tim vẫn treo trên cổ họng rốt cuộc cũng rơi về trong ngực. Bao ngày liên tục tìm kiếm, ngày đêm không ngừng bồn tẩu hồi thẩm, rốt cuộc đến đây cũng có thể gặp lại được người. Quân Thụy mệt mỏi ngồi xuống hành lang, dựa lưng vào tường, chuyên chú lắng nghe thanh âm mềm mại kia, phảng phất tất cả mệt nhọc và lo nghĩ đều theo sự ngọt ngào trong giọng nói đó mà biến mất, hết thấy đều trở nên không đáng kể. Đơn giản chỉ vì, cái người đã lâu không gặp kia, hôm nay chỉ còn cách mình khoảng cách một vách tường bùn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, không lâu sau liền nghe được người nọ dùng thanh âm tràn đầy nụ cười tuyên bố tan học, lại còn căn dặn bọn trẻ trong lúc chần chệ nhất định không thể đi quá xa. Sau đó chỉ nghe một loạt tiếng reo vỡ òa, một đám hài tử mặc đủ loại trang phục có người Hán cũng có người Đột Quyết reo hò ầm ỹ, kết bạn ra về.

Tư Đồ Bích là người rời đi sau cùng, y hôm nay đã không còn gọi là Tư Đồ Bích nữa, cái tên này đã trở thành quá khứ, hiện tại y là Dịch Lý Đạt Nhĩ, trong ngôn ngữ Đột Quyết chính là ý tứ cát tường may mắn, đây là cái tên mẫu thân đặt cho y, mong muốn y từ nay về sau thuận buồm xuôi gió, sẽ không bao giờ gặp phải những việc thương tâm khổ sở nữa. Tên của mẫu thân y là A Y Nỗ Xích, có nghĩa là “Ánh trăng trong sáng”, vì vậy ban đầu y muốn lấy tên là Vưu Lý Thổ Tư mang ý nghĩa là “ngôi sao”, thế nhưng ngại vì cái tên này đối với người Hán thì có chút khó đọc, tuy rằng y thừa kế huyết thống Đột Quyết từ mẫu thân mũi cao mắt sâu, nhưng từ sâu trong xương cốt vẫn có khuynh hướng bị văn hóa Trung Nguyên ảnh hưởng.

Tư Đồ Bích tay trái ôm hai quyển sách, tay phải cầm theo một cán ô, thân thể của y tuy rằng đã được Cẩn nhi điều dưỡng không ít, bất quá nắng nóng đầu buổi chiều thế này y vẫn có chút không chịu nổi. Lúc vừa đến đây y cũng không quá lưu ý, thậm chí còn nghĩ rằng phơi nắng cho làn da đen đi một chút cũng có điểm tốt, thế nhưng y chỉ đứng dưới mặt trời bất quá được thời gian một chum trà liền hôn mê bất tỉnh, còn bị mấy thiếu nữ Đột Quyết nhìn thấy ồn ào chọc ghẹo một phen. Mà Cẩn nhi mỗi nửa tháng sẽ đến đây một lần, không lần nào không nhắc nhở y tuyệt đối không được phơi nắng, vì vậy Tư Đồ Bích hiện tại chỉ có thể đi đâu cũng phải mang theo một cán ô che nắng, mặc dù như vậy có chút mất mặt, thế nhưng so với vô duyên vô cớ bị ngắt ở trên đường vẫn tốt hơn.

Tư Đồ Bích bung dù đi từ phía lớp học về phía phòng ở của mình, sau khi mở rộng cửa thì để sách xuống, lại uống mấy ngụm nước rồi mới chậm rãi bước vào trù phòng. Trên bếp lò có nồi lửa cùng với củi đã được chế sẵn, chỉ cần đặt nồi lửa, gỗ vụn vào bếp thổi vài cái liền rất nhanh bắt lửa, Tư Đồ Bích hiện tại đã không phải là Thập công tử quen sống an nhàn sung sướng ngày xưa nữa, có rất nhiều việc đều là do y tự mình động thủ, thậm chí có chút công cụ hàng ngày cũng là do y tự mình làm ra. Trước đó không lâu, Cam Đường cũng đã thành thân cùng với một nữ nhân người Đột Quyết trong trấn, tuy rằng nhà gái ở rất gần, hơn nữa Cam Đường cũng luôn nói muốn bọn họ dọn về ở cùng nhau, thế nhưng Tư Đồ Bích trước sau cũng cảm thấy mình ở riêng vẫn thoải mái hơn một ít. Dù sao ai cũng phải có cuộc sống riêng của mình mà!

Tư Đồ Bích lấy từ trong vại nước ra một cái thùng nhỏ, bên trong còn đặt hai cái đĩa nhỏ, đây chính là thịt thỏ đại phẩm cách vách mang sang tặng. Y lấy thịt từ trong thùng ra, lại cho nước vào trong nồi, đem thịt thỏ đi chưng chín, nhìn thấy chỗ hấp còn thừa lại ít không gian, Tư Đồ Bích lại để thêm hai cái bánh bột vào, sau đó liền đậy nắp vung, trông coi ngọn lửa một chút thì xoay người xuất môn.

Phía sau nhà gỗ có một mảnh đất nhỏ, rau dưa ở Tây Bắc rất ít thấy, mọi người ở đây đều thích ăn ngụm thịt lớn uống bát rượu to, làm sao để mắt đến những thứ thanh đạm này? Nhiều lắm chỉ là ăn thêm vài lá hành, rau cần gì đó. Tư Đồ Bích lớn lên tại Giang Nam, vì vậy cũng không quen tập quán ăn uống này nên chỉ đành tự mình khai khẩn một mảnh đất, trồng ít rau dưa.

Đặt hết mớ rau vừa hái được vào trong rổ, Tư Đồ Bích đứng lên nghỉ ngơi, lúc này y mới đi đến bên cái ***g sắt nhốt gà bỏ thêm chút thức ăn, lại đến bên cạnh ao nuôi cá thả một ít cám, sau đó thì bước đến nghiên cứu mấy cây nho và lựu ở gần đó, những loại hoa quả này đều là đặc sản Tây Vực, là người từ nhỏ lớn lên ở Giang Nam y vốn rất ít thấy, huống chi là còn muốn gieo trồng, để hầu hạ tốt đám gia hỏa này y cũng đã không ít lần lật sách nhà nông, thậm chí còn đi thỉnh giáo những lão nông địa phương vài lượt. Làm xong hết một lượt những việc này Tư Đồ Bích mới xoay người vào nhà, vừa vào trong, việc đầu tiên cần làm chính là đem thuốc Cẩn nhi lưu lại uống cho xong, lại nghỉ ngơi một lúc rồi mới đi nhìn công khóa của bọn hài tử, tiếp đó chính là quay lại trù phòng rửa sạch rau cải, đến lúc đó thì những thứ đem chưng lúc nãy cũng vừa vụn ăn được. Lấy chỗ chưng ra khỏi bếp, lại đặt lên một cái nồi khác bắt đầu luộc rau, nước sôi thì cho vào thêm chút muối, vài giọt dầu vừng là có thể mang thức ăn ra bàn dùng cơm rồi. Mấy món này đều tương đối đơn giản, ngoại trừ rau xanh thì mấy thứ khác đều được hàng xóm đưa tặng, vài thôn trấn gần đây đã nhiều năm không có tiên sinh dạy học nào đến, vì vậy sự hiện diện của Tư Đồ Bích bị thôn dân xem như trân bảo mà cung phụng. Vả lại bình thường y cũng không quá quan tâm tiền học phí, mọi người đều tùy tiện đưa một chút là được, thậm chí có vài hộ gia đình liền trực tiếp đưa thức ăn đến coi như học phí. Người Tây Bắc tương đối hào sảng, những thứ được tặng thưởng thường đều ăn không hết, lần trước Trương thợ săn cách vách còn tặng y cả nửa cái đùi dê, căn bản một mình Tư Đồ Bích không thể

ăn hết, đành phải luống cuống học cách muối thịt treo lên làm thành thịt khô để dành.

Hai cái bánh bột thì chỉ ăn một cái, một cái còn lại thì để bữa cơm sau dùng tiếp, thế đĩa rau xanh trên bàn thật ra đều bị y ăn hết sạch, ngay cả thịt thỏ cũng vơi đi một nửa. Tư Đồ Bích mở cửa sổ hướng phía ngoài kêu vài tiếng, một con chó lớn lông vàng không biết từ đâu liền chạy vọt vào, khiến Quân Thụy đang nấp gần cửa gỗ bị giật mình không ít. Con chó kia nhìn thấy Quân Thụy thì dứt khoát không ngừng sủa vang, đứng ở bên cạnh hần không chịu di chuyển, Quân Thụy càng đuổi nó càng không đi, hần chỉ có thể luống cuống đưa một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, thế nhưng loài chó thì làm sao hiểu được hành động này, nó vẫn cố chấp hướng về phía hần sủa to. Tư Đồ Bích cũng cảm thấy có chút kỳ quái liền buông chén đĩa bước ra phía cửa, vừa nhìn thấy bóng lưng một người cao to mặc quần áo vải thô ở đằng xa thì trái tim đột nhiên không ngừng đập mạnh.

“A... A Bích...” Quân Thụy ngượng ngùng nhìn Tư Đồ Bích mỉm cười cầu cứu, cái con chó lông vàng kia đã gần như úp sấp lên người của hần. Tư Đồ Bích nhìn thấy tràng cảnh như vậy liền cố nén nụ cười, cất giọng nhàn nhạt, gọi: “Tiểu Thụy, đến đây!”

Quân Thụy suýt nữa liền theo quán tính đáp lời, thế nhưng lại kịp cảm thấy không đúng! Rõ ràng Tư Đồ Bích nhỏ tuổi hơn hần, trước giờ vẫn gọi hần là “Thụy ca” hiện tại thế nào lại thành “Tiểu thụy” rồi? Trong lúc Quân Thụy còn đang bối rối thì con chó lớn kia liền sủa vang một tiếng, chạy thẳng về phía Tư Đồ Bích, còn vòng vo dưới chân y vài vòng mừng rỡ. Tư Đồ Bích chậm rãi trút phần thịt thỏ còn lại trên mâm vào chén nhỏ đặt trên mặt đất, con chó kia lập tức nhào qua hưởng thụ, trong lúc đó còn không quên liên tục vẫy đuôi.

Quân Thụy lúng ta lúng túng đứng ở cửa, tiến cũng không được lùi cũng không xong, hơn nữa ngày mới lấy đủ dũng khí bước đến, ngồi xuống bên chân Tư Đồ Bích, ôm lấy đầu gối của y nhẹ giọng nói: “A Bích, ta đến rồi.”

“Ừ.” Tư Đồ Bích không lạnh không nhạt lên tiếng, mắt không nhìn hần mà là nhìn chằm chằm “Tiểu Thụy” bên cạnh.

“Ta sẽ không đi nữa.”

“Ồ. “

“Ta... đã buông tha ngại vàng, hôm nay cũng bắt quá chỉ là một bá tánh bình thường. “

“Vậy sao? “

“Bây giờ ta không có nhà để về, cần một nơi dừng chân.”

“Thật đáng thương.”

“Trừ ngươi ra, ta đã không còn thứ gì quan trọng nữa.”

“À “

“Thỉnh cầu ngươi, thu nhận ta đi.”

“...”

Tư Đồ Bích không nói lời nào, Quân Thụy cũng không lên tiếng, trong phòng chỉ có tiếng thở hổn hển cùng tiếng nhai nuốt của Tiểu Thụy, Quân Thụy vốn là ngồi bên chân Tư Đồ Bích, qua một lúc sau lại thẳng thẳng quỳ rạp dưới chân y, bàn tay nắm chặt người kia, dường như đang lo sợ Tư Đồ Bích sau một khắc sẽ đột nhiên biến mất, một tay còn lại vòng qua hông y, đem người ôm vào trong ngực, liều mạng cảm thụ hương vị trên người đối phương. Dần dần, Quân Thụy cũng trở nên nghẹn ngào, trong giọng nói pha lẫn giữa bi thương cùng mừng rỡ, thanh âm kia đã trở thành nỉ non: “A Bích... A Bích... A Bích... Ta tìm ngươi... thật khổ... ta còn tưởng đã thật sự mất ngươi rồi... ta hoàn toàn không biết nên sống tiếp như thế nào nữa... Một năm này... ta thật sự... chính là... sống không bằng chết... Xin ngươi... xin đừng rời khỏi ta... xin ngươi... đừng rời khỏi ta lần nào nữa...”

Tư Đồ Bích chậm rãi vuốt ve vùng tóc mai đã lấm tấm hoa râu của Quân Thụy, thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Ngươi, đứng lên đi...”

“Người hãy nói tha thứ cho ta... sẽ không... rời khỏi ta nữa...” Quân Thụy dứt quãng nói.

Tư Đồ Bích mím môi một cái, nói: “Mau dậy đi, là một Hoàng đế làm sao có thể tùy tiện quỳ xuống, chẳng phải là đang chiết sát ta sao? “

“Ta đã thoái vị, hiện giờ bất quá chỉ là một kẻ đáng thương bị người trong lòng ruồng bỏ mà thôi.” Quân Thụy tức giận nói, vòng tay ôm Tư Đồ Bích lại càng siết chặt hơn một chút, căn bản chính là khiến cho y không giãy ra được. Hắn đã hạ quyết tâm nói ngang, nếu như Tư Đồ Bích thật sự không chịu thu lưu tha thứ cho hắn, hắn liền trực tiếp tử triển lạn đả, cho đến khi đối phương chịu thua đầu hàng mới thôi!

“Người...” Tư Đồ Bích bị Quân Thụy ôm chặt đến mức ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, đẩy không được, trốn không xong, thật sự chính là không có biện pháp nào, đành phải ngoan ngoãn đặt tay lên vai người kia, bất đắc dĩ thở dài phó mặc số phận.

“Ta thấy trên nóc nhà đều là dùng gỗ và cỏ tranh để lợp, trời mưa liệu có bị dột hay không? Ngày mai ta sẽ chạy ra thị trấn mua một ít ngói về, đem nóc nhà sửa lại cho tốt. Còn nữa, cái ***g gà kia ta thấy cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, chắc là do người tự làm phải không? Bộ dạng như vậy mà gà vẫn chưa phá cửa thoát ra cũng là việc kỳ lạ rồi, hai hôm nữa ta sẽ đi đón ít gỗ, làm một gian chuồng gà lớn. Đúng rồi, hàng rào cũng cần phải gia cố, Tiểu Thụy suốt ngày nhảy qua nhảy lại như thế sớm muộn cũng có một ngày đem hàng rào làm ngã, lúc đi đón gỗ ta liền lấy nhiều thêm một chút để sửa sang lại. Đến lúc đó ta cũng sẽ tiện tay dựng thêm một vòng rào bên phía vườn rau, vậy là đã có thể thả gà vào sân rồi, còn có thể để chúng tự mình đi kiếm ăn, như vậy khăng định sẽ thoải mái hơn cứ nhốt mãi như vậy. Người xem có được không?” Quân Thụy sâu xa ướm lời, “Ồ đây chỉ có một mình người, thân thể lại không tốt, vạn nhất sinh bệnh thì làm sao bây giờ? Nếu người thật sự không muốn thu nhận ta, trước hết cứ để ta ngủ ngoài hành lang vậy, qua vài ngày ta liền sang sát vách hỏi bọn họ nhượng lại cho ta một gian, bên đó hình như còn phòng trống, như vậy cũng thuận tiện chiếu cố cho người..”

Tư Đồ Bích dở khóc dở cười tùy tiện để đế vương, à không, là Hoàng đế tiền nhiệm đầu đầy ý xấu này ôm thật chặt. Y bất đắc dĩ nói: “Quân Thụy, ta phải đính chính mấy việc này. Thứ nhất, khí hậu Tây Bắc khô ráo, việc trời mưa dột mái ở đây chính là ít càng thêm ít. Thứ hai, hiện tại chính là thái bình thịnh thế, quốc gia được minh quân trị vì, từ lúc người phổ biến tân pháp cho đến bây giờ mọi người đều sinh hoạt rất tốt, bách tính nơi này sẽ không giống như trong lời nói của người lấy trộm gì đó của hàng xóm. Thứ ba, Tiểu Thụy có nhảy hay không cũng không liên quan đến người, đó là việc nó có thích hay không. Thứ tư, gian nhà này là của ta, nó có bộ dạng gì cũng không cần ai xen vào. Cuối cùng, Cần nhi vẫn hay ghé lại đây, đệ ấy hiện tại cũng xem như nửa thần y rồi, ở Lận Châu cũng có y quán và hiệu thuốc của riêng mình, về phương diện sức khỏe của ta người căn bản không cần bận tâm.”

“Đúng, người nói đều đúng. Ta sau này đều nghe theo người.” Quân Thụy gật đầu, “Bất quá nóc nhà vẫn nên sửa lại một chút, không mưa thì vẫn còn tuyết, sửa lại không những có thể ấm hơn cũng là để phòng bị tuyết đè sập.”

“Người!” Tư Đồ Bích có chút tức giận. Y vẫn chưa từng biết Quân Thụy có thể chơi xấu như vậy, quả thực giống như là bôi cao da chó s lên người. Chẳng lẽ là sau khi thoái vị đầu óc của hắn cũng bị ngốc đi rồi?

“Ta đây.” Quân Thụy ôm y, thân mật nói, “Có việc gì, người cứ nói.”

Tư Đồ Bích ghen lời, trực tiếp đem những gì muốn nói nuốt ngược xuống, đẩy người bên cạnh ra một chút, cứng rắn nói, “Ăn đi!” Nói xong còn đem cái bánh bột lúc này còn thừa lại đưa đến trước mặt Quân Thụy, lại vào bếp lấy đĩa thịt thỏ chưa bị đụng vào kia dọn ra, tuy rằng có chút nguội lạnh thế nhưng lúc Quân Thụy cúi đầu ăn, khúc miệng vẫn không giấu nổi nụ cười. Tư Đồ Bích nhìn Quân Thụy cho dù đang ăn cơm cũng vẫn dùng một tay nắm chặt lấy mình kia, lại nhìn thấy những sợi tóc bạc mơ hồ trên đầu hắn trong lòng không khỏi lên men, lại không biết phải làm như thế nào để biểu đạt cảm giác trong lòng. Chỉ chốc lát sau, có cái gì đó giống như giọt nước rơi xuống nơi bàn tay hai người đang quấn quýt, ẩm ướt lạnh lạnh. Quân Thụy không hề xoay người cố gắng muốn nhìn bộ dạng rơi lệ của Tư Đồ Bích, mà lại tăng thêm chút sức nắm chặt tay y, cả hai người cứ như vậy yên lặng không nói thêm gì, thế nhưng hiện giờ, thiên ngôn vạn ngữ cũng không sánh được khoảng khắc yên bình này.

Ngoài cửa sổ có tiếng gà trưa không ngừng kêu tằm tằm, còn có thanh âm của mấy con cá trong ao đập nước quấy đuôi, lại còn thanh âm khóc rưng rức của hài tử nhà ai từ xa vọng đến. Tiểu Thụy ngừng ăn, nghiêng

đầu nghe ngóng một trận, cũng hăng hái sữa vang vài tiếng, hết thấy đều bình dị, an nhàn như thế, vậy mà trong mắt hai người ở đây, vùng quê hẻo lánh này thật sự đẹp đẽ hơn chốn kinh thành tràn đầy phong ba bão táp kia nhiều lắm.

Ta nguyện dùng cả thiên hạ để trao đổi, chỉ mong đổi về cơ hội cùng người bên nhau một đời, hưởng thụ cuộc sống yên bình như thế.

Từ nay về sau, người chính là đế vương của ta. Một góc sân nhỏ này chính là cơ đồ cả đời ta truy cầu.

Như vậy mà thôi.

Bởi vì chỉ khi người còn sống, lòng ta mới có chỗ để quay về.

Người ở đây, là tốt rồi.

===== Chính văn hoàn =====

1/ Thiên y vô phòng: Nghĩa đen, áo trời không vết nổi, có nghĩa là hoàn mỹ không gì sánh được.

2/ Hoàng bảng: Bảng thông báo của triều đình, có công dụng truyền đạt những quyết định, chính sách của triều đình cho dân chúng biết. Thường thì hay dùng để dán lệnh truy nã tội phạm.

3/ Húy: Thời phong kiến có quan niệm, tên của những bậc quyền quý, hoặc người trong Hoàng tộc thì không thể nhắc đến nên gọi là húy. Nếu những từ đó trùng với sự vật nào đó thường gặp thì nhất định phải gọi chệch đi hoặc dùng chữ khác để diễn đạt. Bạn nào có quan tâm đến thi cử hoặc văn bản xưa của cả lẫn TQ thì sẽ biết việc này.

4/ Sớm mặc áo bông, ngọc mặc tơ, vây quanh bếp lò ăn dưa hấu: Nguyên văn “Tảo xuyên miên y ngọc xuyên sa, vi trú hỏa lô cật tây qua”. Đây là tục ngữ đem những thứ trái ngược đặt gần nhau để diễn tả sự khác nghiệt kỳ lạ của khí hậu địa phương. Áo bông và áo tơ (áo mỏng) là trang phục của hai mùa khác nhau nhưng lại có thể cùng mặc trong một ngày, dưa hấu là loại trái cây người TQ dùng để giải nhiệt mùa hè (chứ không phải chỉ có lúc giáp tết như ở) nhưng lại phải ngồi ăn bên bếp lò để sưởi ấm.

5/ Cao da chó: Một loại thuốc dán khá phổ biến của người TQ, công dụng chính xác là gì mình cũng không rõ, nhưng có vẻ như để đắp lên vết thương, chống nhiễm trùng và mau lành sẹo. Đặc biệt là, tính bám dính rất cao, đã dính vào thì rất khó lấy xuống, trừ khi ngâm nước nóng hoặc dùng thủ pháp đặc biệt.

(Mèo: Phù, cuối cùng cũng xong. Nói thật thì, khoảng 30 chương cuối mình rõ ràng đã kiệt sức hần, nội dung không chặt chẽ, diễn biến tâm lý nhân vật không phù hợp, cao trào cũng không đủ khiến mình cảm thấy kích thích. Mình theo được cho đến bây giờ cũng chỉ vì dăm dòng cuối của cái chính văn này. Ngày đó ngu ngơ, cũng đã nhiều năm trước rồi, mèo vì một đoạn spoil đó mà nhảy hổ, đến hôm nay mèo lại có thể tự tay lấp hổ đúng là một niềm vui khó tả.

Dù sao đây cũng là bộ trường thiên thứ hai mình hoàn, cũng coi như là bộ thứ ba trong nhà. Như vậy thì cũng nên có quà cho các bạn chứ nhỉ? Vậy đợi sau khi mình post hoàn hai phiên ngoại thì sẽ tặng ebook hoặc word của “Phương pháp ôn nhu nuôi dưỡng nhân loại” nha.

Mình vẫn còn đang thử nghiệm cứu xem làm ebook thế nào, thậm chí mình còn không biết up file lên mạng ra sao nữa. Chỉ là bản chia sẻ lần này đã được mình beta lại rồi, hy vọng các bạn sẽ thích.

Về phần có pass hay không mình vẫn chưa nghĩ kỹ, mà nếu có cũng sẽ rất dễ dàng thôi, chủ yếu là muốn tăng view lên xịu, nên sẽ chọn một chi tiết nào đó trong truyện nhà edit để làm pass. Vậy nên các bạn yên tâm nhé.)

Published by: ố mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ố mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Đề lại bình luận

99. Chương 99

Phiền não của Quân Thụy

Đó là một buổi tối mùa hè hết sức bình thường ở Liễu viên trấn, khí trời vùng Tây Bắc luôn rất kỳ lạ, sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm cực lớn, vì thế chỉ cần mặt trời vừa xuống núi, nhiệt độ không khí bên ngoài cũng dần dần hạ xuống. Mỗi buổi tối, người trong trấn đều thích chạy đến dưới gốc cây lớn bên ngoài sân nhà tiên sinh Địch Lý Đạt Nhĩ hóng mát, nơi này tiếp cận Liễu viên hà, phong cảnh vô cùng xinh đẹp. Hơn nữa, tiên sinh Địch Lý Đạt Nhĩ cũng là một thanh niên thập phần anh tuấn ưu nhã, trí thức vô cùng uyên bác, có đôi khi mọi người sẽ thỉnh giáo tiên sinh một vài vấn đề, y luôn luôn biết thì sẽ nói không giấu của riêng, thường sẽ khiến cả đám người mở rộng tầm mắt, học thêm trí thức.

Thế nhưng, những ngày vui vẻ như vậy cũng không kéo dài bao lâu, từ lúc Địch Lý Đạt Nhĩ tiên sinh đến nơi đây cũng chỉ bất quá mới được hai ba tháng, sau đó lại có thêm một vị Hán nhân đến, nghe nói là thân thích của tiên sinh. Thế nhưng người này và tiên sinh lại không giống nhau chút nào.

Từ lúc vị thân thích này đến, buổi tối tiên sinh cũng sẽ không cùng mọi người hóng gió nữa mà là cùng người nọ ở trong phòng, cửa sổ đóng chặt, cũng không biết là đang làm gì. Ban đầu mọi người còn lo lắng không biết có phải đã xảy ra chuyện hay không, có hàng xóm nhiệt tình còn muốn chạy sang hỏi thăm, thế nhưng không nghĩ đến còn chưa gõ cửa thì con chó Tiểu Thụy được tiên sinh nuôi trong nhà đã ki ăng gầm sủa vang, sau đó cái người thân thích kia liền phụng phịu đi ra, vẻ mặt rất không kiên nhẫn nói rằng tiên sinh ngã bệnh không tiện tiếp khách rồi đem người đuổi đi. Thế nhưng, tiên sinh rõ ràng mỗi ngày đều đi dạy học nha! Làm sao có thể bệnh đâu? Hơn nữa sắc mặt của tiên sinh hiện tại cũng rất tốt, nào giống như lúc mới đến đây, tái nhợt chẳng khác gì người chết. Hiện tại trên má tiên sinh đã có một chút huyết sắc, tinh thần cũng đặc biệt rất tốt! Có một vài học sinh tò mò hỏi, tiên sinh lần nào cũng là mỉm cười không trả lời, gương mặt chậm rãi đỏ lên, sống mắt lưu chuyển, thần thái thẹn thùng khiến các cô nương trốn ngoài cửa sổ nhìn lên tiên sinh đều trở nên ngây dại.

“Đang suy nghĩ gì?” Quân Thụy cầm cái áo khoác lên người Tư Đồ Bích. Đêm khuya sương nặng, người kia thân thể đơn bạc vẫn là nên cẩn thận một chút.

“Không có gì.” Tư Đồ Bích cúi đầu nhìn công khóa của học sinh, cũng không tiếp tục để ý Quân Thụy, Quân Thụy thấy y không trả lời thì có chút lung túng đứng phía sau người kia, đột nhiên lại chen chúc đến gần, nhất quyết muốn cùng Tư Đồ Bích ngồi trên một cái ghế.

“Ai? Người... người làm gì thế?” Tư Đồ Bích khấn trương, uốn người kháng nghị. Nhưng Quân Thụy là ai? Hắn đã từng là người được bài danh trong mười hạng đầu của võ tướng Đại Thích, một chút khí lực chẳng khác gì con mèo nhỏ của Tư Đồ Bích làm sao có thể là đối thủ của hắn? Thế nhưng, mấy ngày gần đây Tư Đồ Bích đối với “hành vi ác liệt” của Quân Thụy đã cảm thù đến tận xương tủy, vì thế kiên quyết không phản ứng hắn. hai người chen chúc trên một cái ghế không ngừng xoay tới xoay lui, y phục ma sát, nhiệt độ cơ thể của đối phương cũng có thể cảm giác được rõ ràng. Quân Thụy kéo người y lại, dứt khoát ôm vào trong ngực mình, dùng giọng điệu khấn cầu nỉ non bên tai y: “Để ta ôm một chút được không. Đã lâu rồi không được ôm, thật sự nhớ chết ta.”

“Cái gì chứ!” Tư Đồ Bích giận trách, “Rõ ràng ngày hôm qua...”

Chưa kịp nói xong Tư Đồ Bích đã đỏ mặt ngưng lại, đích xác ngày hôm qua đã từng “ôm” rồi, thế nhưng cũng không phải là “ôm” như bây giờ, mà là càng thêm nóng bỏng...

“Nguyên lai người đang nghĩ đến việc này...” Quân Thụy cười rộ lên, trên tay hơi dùng lực, Tư Đồ Bích bởi vì xấu hổ mà an tĩnh lại thuận theo ngã vào lòng hắn, đầu gác lên vai thập phần thân mật. Quân Thụy vòng tay qua eo y, nhẹ giọng nói: “... Nếu không... chúng ta lại... ôm thêm một lần?”

Tư Đồ Bích trợn mắt, lại vì một lời nói sai của mình mà hối hận không thôi. Bởi vì mặt mũi mất sạch nên cũng không cho Quân Thụy được chút sắc mặt tốt nào, thậm chí còn trực tiếp nổi giận đứng dậy, chọn một chỗ cách hắn thật xa tiếp tục sửa chữa công khóa. Quân Thụy biểu môi, cũng không dám chọc y thêm nữa, chỉ đành phải thành thật làm việc bên cạnh.

Đường đường Hoàng đế bệ hạ, tuy rằng đã thoái vị, thế nhưng uy nghiêm vẫn phải có, bắt đặc dĩ hấn ở trước mặt Tư Đồ Bích lại không có một chút “tôn nghiêm” nào. Năm đó khi Tư Đồ Bích không từ mà biệt còn làm ra vở kịch mất tích vẫn khiến trong lòng Quân Thụy sợ hãi đến giờ, vì thế căn bản không dám trêu chọc y, sợ một ngày nào đó y lại mất hứng không thèm báo trước mà biến mất lần nữa. Dù sao, tình huống hiện giờ Quân Thụy chỉ có thể nói mình được y thu lưu mà căn bản không phải là cùng nhau chung sống, nương tựa lẫn nhau. Huống hồ Tư Đồ Bích luôn có chút nhỏ mọn, trong miệng tuy rằng không đề cập đến việc bị xử lưu vong ngày trước, thế nhưng trong ngực dù sao khẳng định cũng có ghen khuất, Quân Thụy thật sự là sợ y sẽ đột nhiên bạo phát!

Hiện tại Quân Thụy đang làm ***g gà, nan tre sau khi dc chế nhỏ thì đem đi phơi nắng, đan vào một vòng lại một vòng. Thấy việc này thoát nhìn đơn giản, thế nhưng hoàn toàn là một việc ăn cơm kỹ thuật, Quân Thụy đi sang hàng xóm học hết cả một buổi chiều, lại thất bại nhiều lần mới có thể làm ra trò ra dạng như hiện tại. Một đế vương nguyên bản thống lĩnh trăm vạn hùng binh, bây giờ lại phải bắt đặc dĩ học hỏi tay nghề quê mùa này, còn bị nan tre cửa vào khiến cả bàn tay đều là vết thương. Bất quá hấn dù sao cũng là xuất thân binh nghiệp, da dày thịt béo, chút ít thương tổn đó thực sự không nhìn ra được.

Quân Thụy một bên làm việc, một bên nhìn trộm Tư Đồ Bích đằng kia. Từ khi y đến nơi này sinh hoạt có thể xem như nhàn nhã, hơn nữa có Tư Đồ Cẩn chăm sóc, lại không có việc gì phiền lòng, Tư Đồ Bích rõ ràng so với trước đây béo hơn một chút, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều, cơ thể nhiều thêm không ít da thịt, khi sờ vào xúc cảm vô cùng tốt, không giống trước đây tay chân lúc nào cũng gầy như que củi... Đáng tiếc, Tư Đồ Bích hiện tại lại cao ngạo hơn rất nhiều, một khi mất hứng sẽ không thèm đếm xỉa đến hấn, muốn sờ sờ, ôm nhẹ gì đó cũng phải nhìn sắc mặt y mà làm, hấn đã đến đây lâu như vậy cũng chỉ mới được có vài lần...

“Khụ...” Quân Thụy ho nhẹ một tiếng, đem những hình ảnh khiến cho huyết mạch phun trào kia xua hết ra ngoài. Ai... nhìn được ăn không được, cảm giác này quả thực rất khó chịu mà! Then chốt nhất chính là, Tư Đồ Bích là người hấn đặt trên đầu quả tim, chỉ hận không thể quỳ rạp xuống trước mặt y, hôn lên chân y để bày tỏ tâm tình của mình! Thế nhưng vị tổ tông này hiện tại lại không được tự nhiên, luôn luôn làm ra sắc mặt để người khác nhìn, thực sự khiến hấn vô cùng khó chịu. Quân Thụy ở trong lòng hối hận cả trăm lần, không ngừng chửi mình là con rùa ngốc, ban đầu nếu lập tức sủng ái nâng niu y, không làm ra những thứ ngổn ngang kia, bây giờ có lẽ cả hai đã như keo như sơn rồi, làm sau sẽ giống như bây giờ, chẳng khác gì thời tiết tháng sáu, lúc nào cũng nồm nớp lo sợ phỏng đoán tâm tư của y, chỉ lo sợ một chút liền dẫm phải địa lôi, làm y tức giận.

Ai... Tư Đồ Bích ngồi dưới ánh đèn kiểm tra công khóa của học sinh, thần tình chuyên chú nhập tâm, động tác lại thiếu đi một chút nghiêm túc lúc còn ở kinh thành, tư thế cũng không quá tiêu chuẩn mà là tà tà dựa vào lưng ghế, khiến cho đôi chân chỉ mang hài hờ hững của y lúc ẩn lúc hiện dưới làn áo khoác. Công khóa của hài tử nông thôn thập phần có ý tứ, đôi khi còn có những câu không được lưu loát, hành văn hết sức buồn cười khiến Tư Đồ Bích nhiều lần không nén nổi phát ra âm thanh, trong lòng thầm nghĩ thứ này còn có ý tứ hơn tấu chương của đám đại thần trong triều rất nhiều. Bởi vì quá chuyên chú nên y cũng không để ý đến Quân Thụy, càng không biết tâm trạng của hấn hiện giờ đang không ngừng cơ khát, dù sao hiện tại hai người cũng chỉ mới bắt đầu cuộc sống bình dân, thời gian sau này còn rất dài. Hơn nữa, bởi vì nguyên nhân thể chất, Tư Đồ Bích vốn là người tương đối lạnh nhạt với tình sự, không giống Quân Thụy lúc nào cũng tràn đầy dục vọng, hơn nữa trước giờ y vẫn là người tiếp nhận, mỗi lần xong việc đều phải đau nhức khó chịu vài ngày, tuy rằng trong quá trình thực sự cũng rất thoải mái, thế nhưng vì cái di chứng này lại khiến y không thể khao khát nhiều như Quân Thụy. Vì vậy, Tư Đồ Bích không thể nào hiểu được, hôm nay trong mắt Quân Thụy, y quả thực chẳng khác gì khúc xương sườn thơm phức trong mắt Tiểu Thụy, thật sự là...

“Khụ...” Quân Thụy lại ho khan một tiếng. Tư Đồ Bích ngẩng đầu liếc nhìn hấn, nhẹ giọng hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không, không có gì...” Quân Thụy lắc đầu, trong lòng lại mắng mình cả trăm lần, thế nhưng hấn thật sự không có biện pháp không chế, thứ giữa hai chân đã bắt đầu dựng lên lều trại rồi, thật sự làm hấn tâm dương khó nhịn.

“Liệu có phải là phong hàn không?” Tư Đồ Bích còn nói, “Nếu không ngày mai chúng ta đi Lận Châu một

chuyến, để Cẩn nhi giúp người bắt mạch một lần. Lúc ta mới đến đây cũng không quen khí hậu lắm, cũng phải giăng co một trận, khí hậu Tây Bắc dù sao cũng không thể ôn hòa như Nghệ Đô.”

“Ừ, ta không sao.” Quân Thụy vui đầu khổ sở, râu rĩ, “Ta dù sao cũng mang binh đánh giặc nhiều năm như vậy, nơi nào chưa từng đi qua? Cũng sẽ không yếu ớt như vậy...”

Tư Đồ Bích không nói chuyện, Quân Thụy cho dù không nhìn cũng biết y có chút mất hứng, lời vừa rồi rõ ràng là đang nói Tư Đồ Bích thân thể yếu ớt mà! Trước giờ điều khiến Tư Đồ Bích ghét nhất chính là thể cốt của y không quá vững vàng, hiện tại hẳn lại nói như vậy sợ rằng lại phải mười ngày nữa tháng không được chạm vào y.

“Ta không có ý tứ gì khác...” Quân Thụy vội vàng đính chính.

“Ừ.” Tư Đồ Bích cười cười, nói, “Ta biết, người cũng không nên lo lắng như vậy. Nếu người chỉ nói mấy câu ta liền tức giận, vậy ta còn không sớm bị tức chết sao?”

“Người hiểu là tốt rồi.” Quân Thụy cũng cười rộ lên, lại nhìn Tư Đồ Bích một chút, thấy y đang chống hai tay ngồi trên kháng¹, đôi chân nhàn nhã hươu hươu giữa không trung. Bỗng nhiên một chiếc hài vụt ra bay đến nằm úp sấp một bên, Tư Đồ Bích vừa muốn nhắc người đi nhặt Quân Thụy đã ném việc trong tay mình đi, dùng một tấm khăn sạch sẽ lau tay, bước đến nhặt giày, lại nâng chân của Tư Đồ Bích lên cẩn thận giúp y mang vào.

“Đêm khuya sương nặng đừng đi chân trần trên đất. Có việc gì thì gọi ta là được rồi.” Quân Thụy thấp giọng nói, ngữ điệu vô cùng ôn nhu, Tư Đồ Bích cũng chậm rãi đỏ mặt lên, không khí kỳ quái vì điệu vậy quanh hai người cũng dần dần biến mất.

Quân Thụy giúp Tư Đồ Bích mang giày xong vẫn không buông chân y ra, lại ngẩng đầu lên nhìn, Tư Đồ Bích mím môi, mây đỏ trên mặt bị ánh nến phản chiếu càng thêm mấy phần động nhân, ánh mắt thâm trầm mà uyển chuyển như sóng nước khiến cho Quân Thụy không nhịn được rơi vào. Quân Thụy cầm chân của Tư Đồ Bích chậm rãi đặt lên trên kháng, lại cẩn thận đắp chăn lên người y, sau đó quỳ gối bên cạnh chậm rãi cởi ra vạt áo của y.

“Ngô... Người...” Tư Đồ Bích bất giác phát ra âm thanh rên rĩ, Quân Thụy lập tức đặt môi lên ngăn chặn cái miệng của y, miễn cho y cất tiếng cự tuyệt chính mình. Sau đó ngón tay vội vã không ngừng tháo ra nút buộc, đôi tay thăm dò trước ngực y, tìm hai điểm hồng hồng kia không ngừng vờn vờ xoa nắn.

Quân Thụy đem một hân của Tư Đồ Bích đặt lên hai bên thành kháng làm thành tư thế mở rộng, loại động tác này thật sự khiến cho hắn không kiềm được mà phun máu mũi. Quân Thụy một bên không ngừng hôn môi, một bên đùa bỡn hai tiểu quả, tay kia ccắn bản cũng không nhàn rồi mà bắt đầu tháo dây lưng của Tư Đồ Bích, tìm kiếm vật đã ngắc đầu bên dưới. Tư Đồ Bích bị Quân Thụy giở trò như vậy, cơ thể sớm đã mềm nhũn như một bãi xuân thủy mặt người bày bố, một đôi mắt bị dục vọng che phủ mơ mơ màng màng nhìn Đông Phương, đôi môi bởi vì không ngừng hôn sâu mãnh liệt mà ửng đỏ khê nhếch lên. Thật sự là đẹp không bút mực nào tả xiết.

Quân Thụy đặt luôn cả cái chân còn lại của Tư Đồ Bích lên thành kháng, khiến nơi riêng tư của y hoàn toàn mở rộng ra trước mặt mình, sau đó bản thân quỳ gối bên kháng, một tay vuốt ve dọc từ ngực xuống bụng, một tay cầm lấy bảo bối yếu ớt kia đưa vào trong miệng của mình.

“Ừ ~” Tư Đồ Bích thập phần hưởng thụ mà rên rĩ, thanh âm mềm mại được Quân Thụy cổ vũ lại dường như có xu hướng nồng đậm hơn lên. Bảo bối bán cương bởi vì được Quân Thụy không ngừng kích thích phun ra nuốt vào mà dần dần ngắc đầu, phía trên còn có dịch thể chảy ra, tuy rằng có chút mặn đắng nhưng lại khiến trong lòng Quân Thụy cảm thấy ngọt ngào. Những phản ứng của Tư Đồ Bích khiến hắn cảm thấy thành tựu vô cùng, lại không ngừng dùng sức ngậm mút thứ kia.

“Ách... Ừ...” Tư Đồ Bích nặng nề kêu, bất an uốn éo. Quân Thụy nắm lấy chân y, dùng cùi chỏ đỡ lại cố định, sau đó mười ngón tay không an phận bắt đầu du ngoạn khắp nơi trên người đối phương, thưởng thức từng tấc da thịt mê người. Phản ứng của Tư Đồ Bích cũng càng ngày càng thịnh, thanh âm cũng theo đó mà biến ảo, trở thành tiếng cầu xin tha thứ xen vào không ít run rẩy. Quân Thụy vẫn không chút nương tay tiếp tục phun ra nuốt vào, đầu lưỡi còn khê khàng đùa giỡn vùng đỉnh khiến hai chân Tư Đồ Bích không ngừng run rẩy, ngón tay cắm ngập vào tóc của Quân Thụy nắm chặt, thân thể cũng bắt giát co giật vài

lượt. Quân Thụy lập tức hiểu được đây là sắp cao trào, động tác trong miệng càng kịch liệt, đầu lưỡi không ngừng quăn luyến khe hở nhay cảm kia, bàn tay cũng không ngừng di động lên xuống.

“A... A... Ừ...” Tư Đồ Bích nhỏ giọng kêu, một cỗ nhiệt lưu dừng mãnh tiến ra, Quân Thụy cũng thả chậm động tác lại, cảm nhận được chân của Tư Đồ Bích không ngừng co quắp, bụng dưới cũng có chút phập phồng. Hắn ngậm hết dịch thể nóng hổi kia vào miệng, một ngụm nuốt xuống.

“Người... người làm gì nha!” Tư Đồ Bích ngây người, “Bắn...”

“Không bắn.” Quân Thụy tiến đến nâng cằm của Tư Đồ Bích lên, lại là một nụ hôn triền miên kịch liệt, sau đó nhỏ giọng nói, “Ta thích vị đạo của ngươi. Tuyệt không bắn...”

Vừa nói Quân Thụy vừa vuốt ve thân thể bởi vì động tình mà có chút phát nhiệt của Tư Đồ Bích, Tư Đồ Bích vẫn duy trì tư thế hai chân mở rộng trên kháng, vừa vặn...

Quân Thụy nhét tay vào thăm dò bên trong vách tường mềm mại nóng rực của ái nhân, chậm rãi du động. Đêm nay chỉ vừa mới bắt đầu, thời gian còn dài... đã nhịn nhiều ngày như vậy, lần này nhất định phải nắm chắc cơ hội... Miễn cho tính tình cổ quái bất định của đối phương phát tác, đã thật lâu không được nếm qua rồi...

Ha ha...

1/ Kháng: Một loại giường lò của người TQ, rất thịnh hành ở phía Bắc. Giường được làm bằng đất, rỗng ruột và có chứa một cái lỗ ở dưới có tác dụng giống bếp lò, mùa đông sẽ đốt lửa, ủ than phía bên trong để giữ ấm, đương nhiên cũng sẽ có đường thoát khói.

Published by: ỏ mèo lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèo lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

100. Chương 100

A Bích nhỏ mọn.

Đêm xuân trường noãn, Tư Đồ Bích khẽ xoa vùng hông bủn rủn của mình, thật sự là không muốn rời giường. Bên ngoài gà trống đã sớm gáy sáng, hàng xóm lân cận cũng đã bắt đầu thức dậy chuẩn bị việc nhà nông, xa xa còn nghe được giọng gào thét của Trương đồ tể.

Đêm qua thật sự là quá điên cuồng, hai người tới không biết bao nhiêu lần, từ trên kháng đến nhuyển thấp, từ nhuyển thấp qua bàn ăn, Quân Thụy giống như đã mấy trăm năm không có làm qua, chỉ có thể nói là sinh long hoạt hổ, khiến cho cuối cùng Tư Đồ Bích cũng ngất đi mới chịu bỏ qua. Đến bây giờ trong phòng cũng là một mảnh hỗn độn, thật sự có chút đau đầu.

Trên vai trằn xuống, Tư Đồ Bích không cần quay đầu lại cũng biết Quân Thụy đã tỉnh. Quả nhiên, bàn tay của người kia khẽ động, lại lần nữa ôm y vào lòng, lại rất ngây thơ dùng chân kèm chặt chân y, mặt đáng tại hồn vai không ngừng thối ra khí nóng: “Tỉnh rồi?”

“Ừ.” Tư Đồ Bích miễn cưỡng nói, “Sớm đã dậy, không muốn cử động, eo mỗi lung đau muốn chết.”

“Ta giúp ngươi xoa xoa.” Quân Thụy ôn nhu không gì sánh được nói, tay cũng đã duỗi đến bên hông của Tư Đồ Bích, nhẹ nhàng có nhịp dè xuống. Tư Đồ Bích có chút sợ nhột, thân thể run rẩy một chút muốn đẩy Quân Thụy ra, thế nhưng lại hoàn toàn không có kết quả gì, trái lại càng bị ôm chặt hơn.

“Ai, ta phải rời giường. Một hồi còn phải lên lớp cùng bọn nhỏ.” Tư Đồ Bích lười biếng nói, cả người của y thật sự bủn rủn đến lợi hại, thế nhưng việc học của bọn nhỏ không thể làm lơ, lúc trước trừ khi là bệnh

đến không thể rời giường, bằng không y chưa bao giờ thiếu khóa. Hơn nữa, nếu y cáo bệnh không đến lớp, không chỉ bọn nhỏ mà toàn thể nam nữ lão ấu trong trấn đều sẽ đặc biệt quan tâm y, đưa cơm tặng đồ ăn nhất định không thiếu. Ngày hôm nay nếu là vì mệt mỏi không thể lên lớp, sau này Tư Đồ Bích y còn mặt mũi nào nhìn Giang Đông phụ lão đầu!

“Ngày hôm nay dạy cái gì? Ta đi thay người.” Quân Thụy ôn nhu nói, bàn tay vẫn không chút an phận liên tục dạo chơi trên cơ thể Tư Đồ Bích.

“Đều là tùy tiện giảng.” Tư Đồ Bích nói, “Cũng không có sách vở chính thống gì, thường thường chỉ là dạy bọn nhỏ một ít số học, và những chữ viết thường dùng mà thôi. Chỉ hy vọng sau này bọn họ có thể tính toán sổ sách, đọc viết lưu loát, ở đây có rất nhiều hài tử mang huyết thống Đột Quyết, lại đa phần là con nhà nông, không thể làm quan cũng không quá hy vọng trở thành văn nhân tài tử gì đó, bất quá chỉ muốn sau này tìm được một công việc tốt mà thôi. Tam tự kinh, bách gia tính thì còn được, những thứ như kinh, sử, tử, tập... đạo lý lớn vô dụng với bọn họ.”

“Ha hả, kinh, sử, tử, tập chúng ta đều học qua nhiều năm như vậy, người cư nhiên bắt kính với Khổng thánh nhân nha!” Quân Thụy lập tức ngẩng cả người lên cơ thể y không ngừng sờ soạng, dựa vào những lời vừa rồi mà đường đường chính chính nói đây là thay mặt thánh nhân “nghiêm phạt” Tư Đồ Bích, cư nhiên lại còn cắn một cái lên mũi Tư Đồ Bích, khiến cho y xấu hổ không ngừng, giật mình nhảy dựng.

“Người làm gì nha!” Tư Đồ Bích bất mãn nhíu mày, “Thế nào càng ngày càng kỳ cục rồi. Vừa mới nhắc đến Khổng thánh nhân, lại xoay sang làm chuyện... khó xử như vậy.” Y vốn muốn nói “hạ lưu”, thế nhưng làm sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra được, chỉ có thể sửa miệng. Quân Thụy cười ha ha đứng lên: “Ta hiện tại cũng không quản cái gì kinh, sử, tử, tập lễ nghĩa liêm sỉ chi nữa. Dù sao hiện giờ chúng ta cũng là chân trời góc biển, xung quanh cũng không có đám lão nhân đáng ghét kia lắm nhãi không ngừng, vì vậy muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó.”

Từ trong sân lớn tư thực đối diện truyền đến tiếng đọc sách không quá tiêu chuẩn của bọn nhỏ, thỉnh thoảng còn có thanh âm của Quân Thụy xen vào. Kỳ thực thanh âm của hắn vô cùng êm tay, trầm thấp lại từ tính, khiến cho người nghe không khỏi có cảm giác rất ôn nhu, mê người. Quân Thụy đến Liễu viên trấn đã được một khoảng thời gian, những người ở đây đều rất có hảo cảm với hắn, thế nhưng nếu như bọn họ biết được thân phận nguyên bản của Quân Thụy, chỉ sợ sẽ kinh hãi giật mình đi?

Bởi vì không ngừng nghĩ vấn vợ, Tư Đồ Bích không khỏi một mình cười rộ lên, y chống đỡ thân thể ngồi dậy, cắn răng nghiêng lợi âm thầm quả trách Quân Thụy một phen, bất quá nhìn đến khăn mặt chậu nước và y phục sạch được để chỉnh tề bên cạnh, trong lòng cũng không tránh khỏi một mảnh ấm áp. Y nhớ đến những việc lúc vừa rời khỏi kinh thành, khi đó tuy rằng có Y Thánh và Cẩn nhi bên người thường xuyên khuyên bảo, thế nhưng y vẫn cứ nản lòng thoái chí, làm ra việc mất tích cũng chỉ là vì tức giận, muốn triệt để kết thúc quan hệ đôi bên, thế nhưng thật sự không ngờ sẽ có cục diện như hôm nay. Đoạn thời gian đó y vẫn là đau bệnh quần thân, khi đến Liễu viên trấn thì càng là hôn mê bất tỉnh, trong ngực vô cùng đau nhức, thậm chí y đã nghĩ cứ thế chết đi cũng không phải là việc xấu. Người người đều nói Tư Đồ Bích y là nịnh thần hại nước hại dân, gây ra nhiều chuyện hỗn loạn như vậy, còn không bằng cứ dứt khoát ra đi để được thanh tịnh. Thế nhưng khi nhìn đến mẫu thân trắng đêm canh giữ bên giường không ngừng rơi lệ lại khiến trong lòng y đại động, dù có đau đớn thế nào cũng không hơn được nước mắt của mẫu thân, vì vậy mới kiên trì đến hơn nay. Chỉ là y thực không ngờ, Quân Thụy có thể vì y làm đến mức như vậy, có thể bỏ qua nhiều thứ như vậy, cùng mình ở chốn thâm sơn cùng cốc này làm nông dạy học, trải qua cái loại sinh hoạt nhàn nhã nhưng nghèo khó. Lẽ nào đây là ông trời thương xót sao? Thế nhưng lại nghĩ kỹ một chút, người sống ở đời cũng chỉ ngắn ngủi được vài thập niên, may mà hân nguyện ý vì mình từ bỏ những thứ phù hoa gì đó, hai người cùng nhau trải qua cuộc sống bình thản, bằng không để hân một mình chết già ở trong Hoàng cung gạch xanh ngói đỏ kính cổng cao tường kia, bên cạnh không có một người chân thành làm bạn, như vậy đúng là một việc không gì có thể the lương hơn nữa. Thật ra, nhìn ngược lại, Tư Đồ Bích y vứt bỏ tất cả phiêu bạt tha hương, thoát nhìn vô cùng tiêu sái, thế nhưng lại thời thời khắc khắc không ngừng mong nhớ đối phương. Xem bộ dáng này, hai người bọn họ thực sự là phân không ra, cứ ở nơi nghèo khó này thời thời khắc khắc thủ hộ đối phương, cảm giác được khí tức lẫn nhau, như vậy làm sao không phải là chuyện tốt. Cái gì là yêu ngôn họa quốc, cái gì dĩ sắc thị quân, cái gì cam nguyện đoạ lạc đều chỉ

là cái nhìn của người khác, chân chính cần phải sống chính là bản thân, nếu mọi việc đều phải lo cho cách nhìn của người khác, cả đời đều làm một lương thần cúc cung tận tụy lòng dạ sắt son, lại phải đem toàn bộ thương tâm đau khổ áp súc vào lòng, cuộc sống như thế còn có ý nghĩa gì?

Tư Đồ Bích nhẹ nhàng mỉm cười, lại nâng chén trà được đặt trên đầu giường xuống uống một hớp, nước vừa chạm lưỡi y liền “phụt” một tiếng phun ra, cau mày đem Cẩn nhi và Quân Thụy mắng một trận trong lòng —— cái thứ này nào phải nước trà mà là được thủy Cẩn nhi kê ra, bảo y phải uống hằng ngày như trà. Cái thứ này thật ra rất đắng, trừ phi là lúc Cẩn nhi ở đây, nếu không y vẫn rất ít khi dùng, hiện tại vừa đến một Quân Thụy, cư nhiên lại để thứ này lên đầu giường của y!

Tư Đồ Bích nhảy xuống sàn, khập khểnh bước về phía trù phòng, y dùng ít nước súc miệng muốn tẩy cho hết mùi vị của thứ nước kia, sau đó lại mở hộp điểm tâm lấy một miếng mứt hoa quả lớn ném vào trong miệng, mứt hoa quả là mẩu thân của y tự làm, lần trước khi đến thăm y thì mang đến. Thế nhưng Cẩn nhi và Quân Thụy lại không cho hắn ăn nhiều, chỉ cho phép sau khi uống thuốc xong thì ngậm một miếng nhỏ, thật là rất quá đáng! Tư Đồ Bích càng nghĩ càng giận, lại nhét thêm một khối vào trong miệng, nhìn nhìn một chút, ở trong hộp còn đang đầy hơn phân nửa.

Tư Đồ Bích vừa nhai nhai mứt quả trong miệng, vừa vươn tay vào hộp muốn lấy thêm một ít, thế nhưng tay còn chưa chạm vào đã bị người khác bắt được. Tư Đồ Bích xoay đầu nhìn lại, Quân Thụy trên mặt tràn ngập vẻ bất đắc dĩ đang nhìn y.

“Giảng bài xong rồi sao?” Tư Đồ Bích ngượng ngùng cười hỏi.

“Buổi chiều bọn họ còn phải đi chăn dê.” Quân Thụy nói xong liền đoạt lại mứt hoa quả trong tay Tư Đồ Bích, sau đó lại cúi đầu hôn y, môi lưỡi giao chiến đem phần đồ ngọt trong miệng y cũng đoạt lấy.

“Ngô! Ngô!” Tư Đồ Bích bất mãn kháng nghị, “Người làm gì nha!”

“Loại vật này không nên ăn nhiều, ăn vài thêm vài miếng người lại không muốn dùng cơm.” Quân Thụy sừng sộ lên, dùng giọng điệu nghiêm trang nói, “Đệ đệ người Tư Đồ Cẩn đã nói qua, phải ăn ít thứ này lại. Dù sao ăn nhiều cũng không được gì! Lần sau mẩu thân có đến ta sẽ nói với nàng một chút, để nàng làm ít thứ này lại, không thể để người ăn thoải mái được!”

Tư Đồ Bích trừng mắt mắt không nói lời nào, y tuy rằng tức giận nhưng cũng biết Quân Thụy và Cẩn nhi đều là vì muốn tốt cho y. Tư Đồ Bích cân nhắc một lúc giữa đồ ăn và thân thể, cái cân nhỏ trong lòng cũng tự nhiên có chút thiên di, thế nhưng nếu không được ăn thứ mình thích, trong lòng vẫn là có chút khó chịu, ngoài miệng không khỏi nói: “Nghe người nói kia! Đó là mẩu thân của ta, mắc mớ gì đến người chứ.”

“Sao lại không liên quan đến ta? ” Quân Thụy không chút ngượng ngùng nói, “Mẩu thân của người chính là mẹ vợ của ta, ta nhất định phải gần gũi với nàng một chút, còn phải nói cho nàng biết đứa con trai này của nàng thật đúng là không dễ nuôi mà. Lạnh không được, nóng không được, mệt không được, giận không được, nói điều tốt cho y nghe còn tưởng là đang muốn hại y đâu! Thói quen xấu nhất chính là rất tham đồ ăn vặt, thường lên lút ăn vụng! phải để cha mẹ vợ giúp ta giáo dục lại một chút mới được.”

Tư Đồ Bích đỏ mặt lên, giận trách : “Ai là cha mẹ vợ của người chứ? Người nói như vậy mà không sợ bị...”

Tư Đồ Bích vẫn chưa nói hết, nửa câu còn lại đều bị nụ hôn của Quân Thụy chặn ngang. Bên ngoài là tiếng xôn xao riu rít tan học của bọn nhỏ, mà trong góc trù phòng này, hai người lại hôn nhau đến liệt hỏa hừng hực...

Trận triển miên ngay sau giờ Ngọ này có vẻ hết sức ôn nhu, bởi vì lo lắng sẽ bị bọn nhỏ bên ngoài nghe được nên cả hai đều có chút rụt rè cẩn thận. Trên bếp lửa vẫn còn đang nấu nước, nhiệt độ của bếp lò khiến tâm tình cả hai cũng gấp rút nóng lên, dưới ánh lửa bập bùng, da thịt trắng nõn của Tư Đồ Bích đều phải nhiễm thêm một tầng sắc đỏ tiên diễm.

Quân Thụy một tay ôm hông Tư Đồ Bích, giam đối phương lại giữa mình và bức tường, tay kia thì lần mò bắt lấy bàn tay đang giữ chặt hộp mứt quả của y. Tư Đồ Bích thật sự không muốn buông cái hộp “quý giá” kia ra, vì vậy Quân Thụy đành phải đem tay y nâng lên thật cao, thoát nhìn là một tư thế trần ngập tính xâm lược. Sau một hồi hôn môi, thân thể của Tư Đồ Bích cũng trở nên mềm nhũn, Quân Thụy đoạt lấy

vật trong tay y đặt qua một bên, nhìn thấy ánh mắt của đối phương không hề rời khỏi cái hộp thì nộ hỏa cũng nhen lên, lập tức bắt lấy thứ yếu ớt giữa hai chân y không ngừng xua nắn, lại nghe thanh âm của Tư Đồ Bích dần trở nên nặng nề, nhìn thấy ánh mắt ngập nước của y thì không khỏi dâng lên ý tứ xấu xa, hẳn mạnh mẽ cúi người xuống đem vật giữa hai chân kia ngậm lấy không ngừng hấp thụ.

Bởi vì đem qua điên cuồng, cho đến bây giờ thất lưng, đầu gối của Tư Đồ Bích vẫn còn bủn rủn, hai chân cũng không tự chủ được run lên, Quân Thụy đỡ lấy hông của y vùi đầu liếm mát, Tư Đồ Bích cau mày ngẩng đầu khẽ ngậm nga, cảm giác không khỏe trong cơ thể cũng bị từng đợt vui thích này thay thế, loại cảm giác sảng khoái tột cùng này khiến y nhịn không được rên rỉ, ngón tay cũng cắm sâu vào tóc Quân Thụy, nhắm chặt hai mắt tựa vào vách tường cảm thụ. Chỉ chốc lát sau, liền có một tia vui sướng nhanh như chớp xẹt qua trong đầu y, khiến y chỉ có thể thấy trước mắt trống rỗng gọi lên một tiếng thẳng thốt.

Quân Thụy nhanh chóng dùng môi ngăn chặn cái miệng của Tư Đồ Bích, đem hết những tiếng rên rỉ nhỏ vun của y bao phủ vào trong nụ hôn, sau đó lại nhanh chóng kéo y vào trong phòng ngủ. Tuy rằng nơi này tường vách thật sự có thể cách âm, thế nhưng cũng không bảo chứng sẽ không có học sinh nào đó ham chơi đến gần nơi này, nếu bị bọn họ nghe được dù sao vẫn không tốt lắm. Tư Đồ Bích cả người xui xẻo, bị Quân Thụy nửa ôm nửa kéo đặt lên trên ghế, Quân Thụy cũng theo đó ngồi xuống rồi nhắc người y đặt lên chân mình, cả người Tư Đồ Bích đều không còn chút khí lực nào, chỉ có thể ngoan ngoãn tựa vào trong lòng Quân Thụy, miễn cưỡng vùi đầu vào trước ngực hắn. Trong lúc mê ly, Tư Đồ Bích rõ ràng thấy được lều trại ở giữa hai chân Quân Thụy đang nổi lên thật cao, không khỏi cười vang khanh khách, giống như đã uống say rồi.

“Nào, giúp ta...” Quân Thụy ôn nhu nói. Tư Đồ Bích đỏ mặt lên nhưng cũng không định từ chối, tùy ý Quân Thụy lôi kéo tay y đặt lên quần mình, nhiệt độ nóng rực làm cho tim y không khỏi đập loạn.

“Thật tốt...” Quân Thụy dẫn đường cho tay của Tư Đồ Bích di động trên thứ cứng rắn của hắn, Tư Đồ Bích trước giờ chưa từng làm việc này nên có vẻ đặc biệt trức trặc, nhất là khi chạm vào cái thứ to lớn kia của Quân Thụy thì trên mặt thật sự là đỏ đến tích huyết mà. Y nguyên bản chính là da mặt mỏng, vẫn luôn để ý một đám sự tình lễ nghĩa liêm sỉ gì đó, hơn nữa cùng với sự ảnh hưởng của gia tộc và giáo dục từ nhỏ, muốn y làm loại việc này nếu như là ngày xưa mà nói đơn giản chính là thiên phương dạ đàm². Hiện tại, khi đã đến nơi rồi xa hết thấy nhiều như thế này, Tư Đồ Bích cũng muốn buông lỏng xuống, dần dần ỉm mòi, tình huống như thế đối với Quân Thụy mà nói đơn giản là một loại kích thích thật lớn, khiến hắn suýt nữa cũng bắn ran gay lập tức.

“Ừ... thật ngoan...” Quân Thụy hưởng thụ khẽ than, dựa vào lưng ghế, một tay tỉ mỉ hướng dẫn y, một tay giống như đang trấn an động vật nhỏ mà nhẹ nhàng vỗ về lưng Tư Đồ Bích. Qua một hồi lâu, trên tay của Quân Thụy đều là dịch thể ướt át, bất chợt hắn cảm thấy ánh mắt nóng rực của Tư Đồ Bích đặt lên bảo bối của mình hơi hơi chếp miệng, Quân Thụy liền lập tức ngậy người.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Tư Đồ Bích cư nhiên từ trên người hắn trườn xuống ngồi trên mặt đất, cầm lấy bảo bối cứng rắn kia, vương đầu lưỡi liếm một chút. Một cổ nhiệt lưu thoáng cái vọt thẳng lên óc Quân Thụy khiến hắn cảm thấy mê muội như thiếu dưỡng khí, chỉ có thể há hốc mồm mà nhìn Tư Đồ Bích vương ra đầu lưỡi nhột nhột dạo chơi trên bảo bối của mình. Hình ảnh này quả thực vô cùng mê người mà, Quân Thụy cảm thấy máu mũi của mình cũng bị xông ra đến rồi.

“Là thế này phải không?” Tư Đồ Bích nhỏ giọng hỏi. Quân Thụy cảm giác mũi của mình đang không ngừng nóng lên, ngơ ngắc gật đầu, Tư Đồ Bích lại cúi xuống liếm thêm một lát, Quân Thụy cả người run rất, dường như chẳng còn chút ý thức nào nữa.

Động tác của Tư Đồ Bích vô cùng trức trặc, chỉ đơn thuần là ngậm vào bảo bối của Quân Thụy, có chút không biết nên làm thế nào mà nhột nhột liếm quanh một vòng, cố gắng nhớ đến những việc trước đây Quân Thụy làm cho y mà cố gắng tái diễn. Quân Thụy cả người cứng ngắc, ngây ngô giống như đang bị ai đó dùng định thân thuật, chỉ có thể để Tư Đồ Bích lung tung đùa bỡn, mà ngay cả bản thân của Tư Đồ Bích cũng không biết bây giờ mình ở trong mắt Quân Thụy là có bao nhiêu ngon miệng động nhân, lại còn thỉnh thoảng ngẩng đầu mỉm cười với Quân Thụy khiến hắn chỉ có thể ngừng thở ngồi nghiêm chỉnh, bàn tay cũng cứng đờ đặt lên trên vai Tư Đồ Bích. Đột nhiên, một loại cảm giác tê dại từ dưới hông lan tràn lên toàn thân khiến Quân Thụy cho rằng mình vừa bị sét đánh, cả người hoàn toàn không thể cử động, hộ hấp của hắn dồn dập lôi kéo Tư Đồ Bích, muốn động tác của y chậm lại một ít. Thế nhưng Tư Đồ Bích lại

hoàn toàn không hiểu, chỉ ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn, đôi mắt xanh sâu thẳm mang theo một tia ngạt nước vô tội, Quân Thụy vừa nhìn đã không thể nhẫn được thêm nữa, “phụt” một chút, bảo bối cứng rắn liền mãnh liệt phun ra dịch thể trắng đục.

“A!” Tư Đồ Bích kinh ngạc kêu lên thế nhưng cũng không có né tránh, gương mặt trắng nõn mang theo một chút sắc đỏ bị bắn đầy những thứ sền sệt màu trắng, thứ dịch đó còn không ngừng sóng sánh dọc theo da mặt trắng mịn của y chảy xuống chạm vào khoeo miệng. Quân Thụy cuối cùng cũng triệt để mất khống chế, một cổ nhiệt lưu từ mũi chạm rãi chảy xuống.

“Nha!” Tư Đồ Bích lại hoảng hốt hô một tiếng, trong lúc nhất thời cả phòng đều là một mảnh hỗn loạn, dịch thể bạch sắc vô cùng khả nghi lần nữa phun tới vừa lúc rơi ở trên tay và vạt áo của Tư Đồ Bích, máu mũi đỏ tươi cũng rơi một ít lên người y. Hai người luống cuống giúp nhau thanh lý một trận, Quân Thụy ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Bích, thấy trên khoeo môi y vẫn còn một ít dịch trắng khả nghi còn sót lại, liền vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, hai ngón tay kẹp chặt cánh mũi.

“Ở đây khí hậu quá khô rồi...” Quân Thụy lúng túng nói, một hồi lại bổ sung, “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi đêm trước khi ngủ chúng ta cũng lên xông một ít hơi nước mới được... Thực sự quá khô rồi, còn làm ta chảy máu mũi nữa...”

“Được...” Tư Đồ Bích lộ ra nụ cười như mèo tinh trộm được cá tựa vào trước ngực Quân Thụy, hai tay ôm chèoang lấy hông của hắn, không ngừng rúc sâu vào trong. Ánh mắt của y dừng lại ở trên bàn sách, nơi đó còn có một mảnh giấy bị vỡ thành một cục còn dính dịch thể của Quân Thụy, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít chữ phía trên. Đó là thư của Tống Tử Mặc và những đại thần thuộc phái bảo hoàng³ gửi đến cách đây không lâu, trong thư bọn họ khẩn cầu Tư Đồ Bích khuyên bảo Quân Thụy quay về đảm nhiệm đại vị, lại còn âm dương quái khí ám chỉ gian nịnh ngọt nhạt một phen.

Tống Tử Mặc vì sao biết được y và Quân Thụy đang ở nơi này Tư Đồ Bích quả thực không rõ, thế nhưng cuộc sống bình an hiện giờ của hai người hoàn toàn không còn chút quan hệ gì với chuyện triều chính nữa. Tuy rằng mỗi ngày đều xử lý những chuyện vụn vặt, thế nhưng tuyệt đối không khô khan, thậm chí còn khiến hai người bọn họ vui vẻ trải qua. Cái gì hại nước hại dân? Cái gì dĩ sắc thị quân, cút hết con mẹ nó đi.

Ta chỉ muốn hạnh phúc, chỉ cần người kia. Những thứ khác? Nào có liên quan gì đến ta!

===== Toàn văn hoàn =====

1/ Giang Đông phụ lão: Tích từ Hán sở tranh hùng, khi Lưu bang xuất ngôn phản ngữ, tập kích Hạng Võ ngay sau khi cả hai ký hiệp ước Hồng Câu dồn Sở quân vào Cai Hạ. Ở tại nơi này, quân Hán đã dùng kế tứ diện Sở ca để lung lay ý chí của người Sở, hơn tám phần binh lính của Hạng Võ đều cởi giáp quy hàng hoặc bỏ chạy mất dạng, sau đó Ngưu cơ tự tử hy vọng không để mình trở thành vương bản của Hạng Võ tạo nên điển tích “Bá Vương biệt cơ” nổi tiếng. Cuối cùng, Hạng Võ cũng dẫn quân chạy được đến Ô Giang, nơi đó có người nhiệt huyết muốn đưa Hạng Võ qua sông, thế nhưng Hạng Vũ lại nói: Tịch(Hạng Vũ tự Tịch) này cùng tám ngàn con em Giang Đông vượt Trường Giang đi về hướng tây, nay không còn lấy một người trở về! Dù cho các bậc phụ lão Giang Đông thương ta, cho ta làm vương, ta cũng còn mặt mũi nào mà thấy họ nữa. Dù họ không nói, Tịch này há chẳng thẹn trong lòng sao?

Sau đó chỉ nhờ người kia đưa con ngựa Ô Truy của mình sang sông rồi rút gươm tự tử. Từ đó cụm từ không dám nhìn mặt Giang Đông phụ lão hoặc hổ thẹn với phụ lão Giang Đông liền trở thành thành ngữ chỉ việc không còn mặt mũi nhìn người thân cận với mình.

Các bạn thông cảm, Mèo rất cuồng ba giai đoạn lịch sử Tam Quốc, Hán Sở và Tùy Đường. Vậy nên chỉ cần điển tích có liên quan đến giai đoạn này sẽ có chút phấn khích quá phận. Ha ha ha ha.

2/ Thiên phương dạ đàm: Là tên tiếng hoa của tập truyện cổ tích Ngàn lẻ một đêm, ám chỉ những việc hoang đường kỳ lạ. Mèo cảm thấy để nguyên thiên phương dạ đàm thì hợp văn cảnh hơn.

3/ Phái bảo hoàng: Đây là một trong những bè lũ vô cùng nổi tiếng mà giai đoạn lịch sử nào cũng thấy, nói nôm na là trung thành với vị vua (hoặc thế lực) đã bị lật đổ hay đang thất thế. Mấy anh này thường thì không làm nên trò trống gì nhiều, chỉ là anh hề nhảy nhót làm loạn thế cục, nhưng mà cả ngàn năm trôi qua vẫn có người thích nhảy.

Dòng chảy lịch sử không thể quay ngược, cái gì đã bị lật đổ sẽ không phục hồi được, chỉ có những người nhân danh cái cũ để lật đổ cái hiện có mà thôi. Biết bao nhiêu danh sĩ khởi nghĩa núp bóng lá cờ bảo hoàng, khôi phục tiền triều thế nhưng rốt cuộc khi thành công cũng là cơ nghiệp của họ, khai sáng triều đại mới, nào có ai thật sự phục hồi triều cũ. Vì vậy bảo hoàng gì đó, chỉ là một trò hề, một cái phao thủng cho những người còn chìm đắm trong vàng son quá khứ, một cái vỏ bọc hoàn hảo của những kẻ tràn đầy tham vọng giữa loạn thế.

Published by: ỏ mèò lười

đơn giản là lười Xem các bài viết của ỏ mèò lười

Categories Cổ trang, Nịnh thần – Dịch Khôi (Hoàn)Để lại bình luận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-than>